

न तात मन्त्रे तव निश्चयोऽस्ति बालस्त्वमद्याप्यविपक्वबुद्धिः ।

तस्मात्त्वया ह्यात्मविनाशनाय वचोऽर्थहीनं बहु विप्रलसम्

॥ ९ ॥

तात "குழந்தாய்!
மन्त्रே ஆலோசனை விஷயத்
தில்
தவ உனக்கு
निश्चयः ஆராய்ந்து பகுத்தறி
வென்பது
अस्ति न இல்லை.
त्वं நீ
बालः குழந்தை.
अद्य अपि இன்னும்

अविपक्वबुद्धिः தெளியா அறிவுடை
तस्मात् हि அதனால் தான் [யவன்.
त्वया உன்னால்
आत्मविनाशनाय தனது அழிவு
காரணமாய்
अर्थहीनं அர்த்தமில்லாத
वचः சொல்
बहु பலவாறு
विप्रलसम् வாயில் வந்தபடி பேச
ப்பட்டது.

पुत्रप्रवादेन तु रावणस्य त्वमिन्द्रजिन्मित्रमुखोऽसि शत्रुः ।

यस्येदृशं राघवतो विनाशं निश्चय मोहादनुमन्यसे त्वम्

॥ १० ॥

हन्द्रजित् "இந்திரஜித்தே!
राघवतः ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
यस्य எந்த இவருக்கு
ईदृशं இப்படிப்பட்டதாகிய
विनाशं அழிவென்பதை
निश्चय கேட்டு
मोहात् (விஷய துட்பங்களை யு
ணராத)பேதமையால்
त्वं நீ

अनुमन्यसे ஆமோதிக்கின்றனை.
तु அப்படியிருப்பதால்
पुत्रप्रवादेन புத்திரனெனும் வியா
ஜத்தால்
मित्रमुखः மித்திரனெனவெளித்
தோற்றமுடையவனாய்
त्वं நீ
रावणस्य ராவணனுக்கு
शत्रुः சத்ருவாய்
असि ஏற்பட்டிருக்கின்றனை.

त्वमेव वध्यश्च सुदुर्मतिश्च स चापि वध्यो य इहानयन्त्वाम् ।

बालं दृढं साहसिकं च योऽद्य प्रावेशयन्मन्त्रकृतां समीपम्

॥ ११ ॥

सुदुर्मतिः மிக்க துன்மதியுடைய
त्वं एव நீதான்
इह இப்பொழுது
वध्यः च விதிப்பயனை அனுப
வித்தே தீருவாய்.
यः எவர்
बालं சிறுவனும்
साहसिकं துணிவுள்ளவனும்
दृढं கொடியனுமாகிய
त्वां च உன்னையும்

मन्त्रकृतां மந்திரிகளின்
समीपं ஸதஸ்ஸில்
आनयत् வரவழைத்தாரோ
यः எவர்
प्रावेशयत् च கூடவும் வைத்துக்
கொண்டாரோ
सः अपि அவரும்
अद्य இப்பொழுது
वध्यः च { மரணமாகிற விதிப்ப
யனைக் கண்டே தீரப்
போகிறார்.

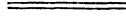
॥ श्रीरामजयम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
युद्धकाण्डम्
प्रथमखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By
The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of
Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,
Banker, Palghat.

BY
R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

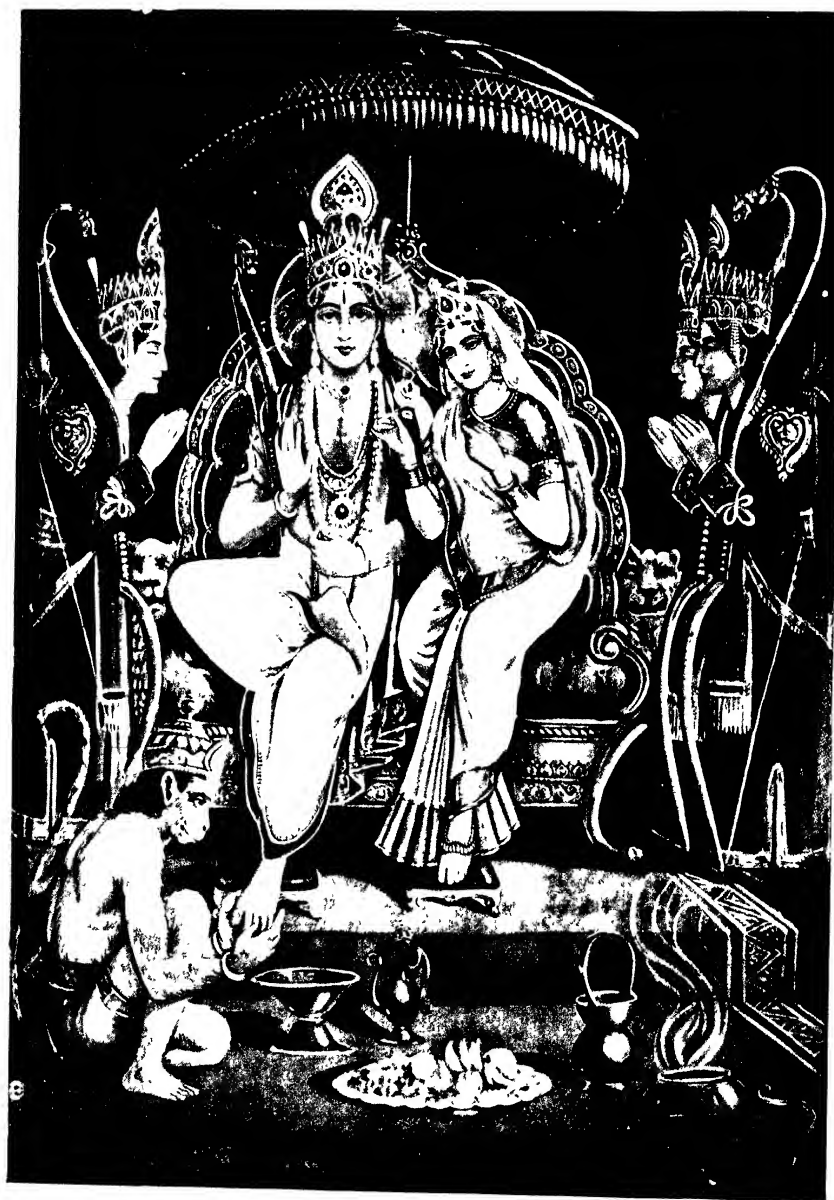
॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	हनुमत्प्रशंसा ...	19	1
1.	सुग्रीवेण श्रीरामप्रोत्साहनम् ...	26	6
3	लङ्काया दुर्गादिकथनम् ...	35	11
4.	ससैन्यस्य समुद्रतीरगमनम् ...	125	18
5.	श्रीरामविलापः ...	23	42
6.	रावणमन्त्रालोचनम् ...	20	47
7.	राक्षसोक्तिः ...	26	52
8.	प्रहस्तादिवचनम् ...	24	57
9.	विभीषणोक्तिः ...	24	62
10.	विभीषणहितोपदेशः ...	30	67
11.	पुनः रावणमन्त्रालोचनम् ...	32	74
12.	कुम्भकर्णप्रतिज्ञा ...	42	81
13.	रावणमहापार्श्वसंवादः ..	21	90
14.	विभीषणेन सीताप्रत्यर्पणकथनम् ...	22	95
15.	इन्द्रजिद्विभीषणविवादः ...	14	101
16.	रावणेन विभीषणनिन्दनम् ...	27	106
17.	विभीषणशरणागतिः ...	69	111
18.	विभीषणसंग्रहः ...	40	126
19.	दर्भशयनम् ...	44	135
20.	शुकसन्देशः ...	36	144
21.	समुद्रसंक्षोभः (श्रीरामक्रोधः) ...	37	152
22.	सेतुबन्धः समुद्रतरणं च ..	91	159
23.	लङ्काप्रस्थानम् ...	16	177
24.	रावणात्मश्लाघा ...	46	181
विशेषोद्धृतिः गीताः श्लोकाः 889			
25.	शुकसारणवचनम् ...	35	191
26.	वानरसेनादर्शनम् ...	53	198
27.	वानरपराक्रमादिकथनम् ...	49	208
28.	वानरसङ्ख्याकथनम् ...	45	218
29.	शार्दूलदिचारप्रेषणम् ...	33	227
30.	वानरनामनिर्देशः ...	36	233
31.	सीतामोहनम् ...	49	240
32.	सीताविलापः ...	44	250
33.	सीतासमाश्वासनम् ...	41	260
34.	सरमया रावणाशयकथनम् ...	29	268

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
35.	माल्यवदुपदेशः ...	43	275
36.	लङ्कागुप्तिः ...	23	283
37.	श्रीरामेण सेनाव्यूहनम् ...	41	288
38.	लङ्कादर्शनार्थं सुबेलारोहणम् ...	21	297
39.	लङ्कादर्शनम् ...	31	300
40.	सुग्रीवरावणयोर्द्वन्द्वयुद्धम् ...	34	306
41.	अङ्गददौत्यम् ...	104	314
42.	युद्धारंभः ...	48	334
43.	द्वन्द्वयुद्धवर्णनम् ...	48	343
44.	रात्रियुद्धम् ...	46	352
45.	नागपाशबन्धः ...	29	361
46.	सुग्रीवाद्यनुशोचनम् ...	51	367
47.	सीतायै वीरशयनस्यरामलक्ष्मणप्रदर्शनम् ...	26	377
48.	सीताप्रलापः ...	41	382
49.	श्रीरामप्रबोधः ...	35	390
50.	नागपाशविमोचनम् ...	66	396
एकविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः 1101			
51.	धूम्राक्षनिर्गमः ...	40	409
52.	धूम्राक्षवधः ...	41	417
53.	वज्रदंष्ट्रयुद्धम् ...	35	425
54.	वज्रदंष्ट्रवधः ...	40	431
55.	अकंपनयुद्धम् ...	33	439
56.	अकम्पनवधः ...	39	445
57.	प्रहस्तयुद्धम् ...	48	453
58.	प्रहस्तवधः ...	67	464
59.	रावणमकुटभङ्गः ...	157	475
60.	कुम्भकर्णप्रबोधनम् ...	106	513
61.	श्रीरामाय कुम्भकर्णवर्णनम् ...	43	535
62.	कुम्भकर्णसान्त्वनम् ...	28	543
63.	कुम्भकर्णोपदेशः ...	59	549
64.	महोदरेण कुम्भकर्णभर्त्सनम् ..	36	561
65.	युद्धाय कुम्भकर्णनिर्याणम् ...	60	569
66.	कुम्भकर्णयुद्धम् ...	36	581
67.	कुम्भकर्णवधः ...	187	587
68.	रावणप्रलापः ...	24	626
69.	नरान्तकवधः ...	104	631
70.	देवान्तकादिवधः ...	68	652

श्रीगम-द्वार

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमर्यामक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशर्काकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलाचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या गमायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डश्राहमहार्मानं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाग्यादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतां जाम्बवान्

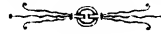
मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महींशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु

॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अथनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्

॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् व्रतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशि मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 भञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदृतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजातरूपमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुवाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥ ३ ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाढ्ये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघदयामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्रिक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्म्यानारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरां हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थारख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे मद्गुरुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्व्यान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थारख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गर्भारैर्वीक्यैर्मनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरूढ कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिर्निहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
 वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
 उलङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
 आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
 पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
 यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
 वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
 आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥
 तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्भम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
 वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
 वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
 धृतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
 सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
 भूपारत्रं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
 लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजच्युरत्नं
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
 महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
 मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥
 स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
 वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
 सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
 हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

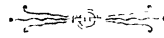

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वास्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥
काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥
लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्चामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥
मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐ भूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्तं+प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पाद्यं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

युद्धकाण्डम्

प्रथमखण्डः ॥

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
 विंशतितमेऽङ्के युद्धकाण्डे प्रथमसर्गमारभ्य चतुर्विंशतिसर्गपर्यन्तं
 (14676—15564 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च 889]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸநநிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 இருபதாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டதில் 1-வதுஸர்க்கம் முதல் 24 வது
 ஸர்க்கம் வரை (14676—15564) கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 889]

प्रथमः सर्गः—முதல் ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

हनुमत्प्रशंसा—ஹனுமாறைப் புகழ்வது.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदभिभाषितम् । रामः प्रीतिसमायुक्तो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்,
 ஹனுமத்: ஹனுமாரின்
 யதாவத்: உள்ளபடி
 அபிபாஷித்: சொல்லப்பட்ட
 வாக்யம்: மொழியை
 ஶ்ருத்வா: கேட்டு,

பிரீதಿಸமாயுக்த: மனஸநதுஷ்டியுடன்
 வாக்யம்: கூடியவராய்
 உதரம் வாக்யம்: பதில்சொல்லை
 அப்ரவீத்: பின்வருமாறு
 மொழிந்தார்:

कृतं हनुमता कार्यं सुमहद्वत् दुष्करम् । मनसाऽपि यदन्येन न शक्यं धरणात्ले ॥ २ ॥

धरणीतले “உலகத்தில்
अन्येन மற்றொருவனாலும்
मनसा अपि மனத்தினாலும்கூட
यत् எது
शक्यं न அசாத்தியமோ அந்த

दुष्करं அரும்
सुमहत् மிகப்பெரிய
कार्यं காரியமானது
सुवि உலகில்
हनुमता ஹனுமாரால்
कृतम् செய்யப்பட்டது.

न हि तं परिपश्यामि यस्तेत महार्णवम् । अन्यत्र गरुडाद्यायोरन्यत्र च हनूमतः ॥ ३ ॥

गरुडात् “கருடபகவானையும்
वायो: वायुपकवानीयम्
अन्यत्र தவிர்த்து
हनुमतः च ஹனுமாரையும்
अन्यत्र தவிர்த்து வேறு

यः எவன்
महार्णवं हि பெரும்கடலையே
तेत தாண்டுவானே
तं அவனை
परिपश्यामि न நான் கண்டிலேன்.

देवदानवयक्षाणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् । अप्रधृष्यां पुरीं लङ्कां रावणेन सुरक्षिताम् ॥

प्रविष्टः सच्चमाश्रित्य जीवन् को नाम निष्क्रमेत् ॥ ४ ॥

देवदानवयक्षाणां { “தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்கள் இவர்களுக்கு
गन्धर्वोरगरक्षसां { கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், அரக்கர்கள் இவர்களுக்கும்
अप्रधृष्यां புகழுடியாததும்
रावणेन ராவணனால்

सुरक्षितां நன்கு பாதுகாக்கப் பட்டதுமான
लङ्कां पुरीं இலங்கைநகரிலுள்
कः नाम எவன் தான்
सत्वं आश्रित्य மனோவலிமையைக்கொ
प्रविष्टः புகுந்துவிட்டு [ண்டு
जीवन् உயிர்நடன்
निष्क्रमेत् திரும்பிவருவான் ?

को विशेषसुदुराधर्षा राक्षसैश्च सुरक्षिताम् । यो वीर्यबलसंपन्नो न समः स्याद्धनूमतः ॥ ५ ॥

राक्षसैः “அரக்கர்களால்
सुदुराधर्षा ஒருவராலும் புகழுடியாததாய்
सुरक्षितां நன்றாகப் பாதுகாக்கப்
कः எவன் [பட்டதினுள்
विशेत् புகுவான் ?

हनुमतः ஹனுமாருக்கு
समः நிகரான
वीर्यबलसम्पन्नः ஆண்மையும் ஆற்ற
யும் நிறைந்தவன்
यः च எவனும்
स्यात् न இல்லை.

भृत्यकार्यं हनुमता सुग्रीवस्य कृतं महत् । एवं विधाय स्वबलं सदृशं विक्रमस्य च ॥ ६ ॥

हनुमता “ஹனுமாரால்
विक्रमस्य மனோவலிமைக்கு
सदृशं ஏற்றதாயிருக்கிற
स्वबलं தனது சக்தியை
विधाय च காண்பித்துக்கொண்டு
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனுக்கு

भृत्यकार्यं அடிமைசெய்யவேண்டியகாரியம்
एवं இப்படியாய்
महत् மெச்சும்வண்ணமாய்
कृतम् செய்துமுடிக்கப் பட்டது.

यो हि भृत्यो नियुक्तः सन्भर्त्रा कर्मणि दुष्करे । कुर्यात्तदनुरागेण तमाहुः पुरुषोत्तमम् ॥

ய: "எந்த ஒரு
 भृत्य: வேலைக்காரன்
 भर्त्रा எஜமானனால்
 दुष्करे கஷ்டமான
 कर्मणि ஒரு காரியத்தில்
 नियुक्तः सन् ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
 वन्यम् வனம்

तत् அதை

अनुरागेण { (எஜமானனுக்குறை
 वारकूदातेनम्) வர்க்குடாதெனம்)
 कुर्यात् செய்துமுடிக்கின்
 तं हि அவனைத்தான் [நானே
 पुरुषोत्तमं புருஷோத்தமனை
 आहुः பெரியோர்கள் சொல்
 वीयिर्नुक्किन्नुர்கள்.

नियुक्तो यः परं कार्यं न कुर्यान्नृपतेः प्रियम् । भृत्यो युक्तः समर्थश्च तमाहुर्मध्यमं नरम् ॥

य: "எவனேனுமொரு
 युक्तः அனுபவசாலியும்
 समर्थः च சாமர்த்தியசாலியு
 मान

भृत्य: வேலைக்காரன்
 नियुक्तः ஒருகாரியத்திலேவப்
 पट्टवन्त्यम् பட்டவனம்

परं பெரும்
 कार्यं காரியத்தை

नृपते: மன்னனுக்கு
 प्रियं நன்மைவிளைவிக்கத்
 तं தக்கதாய்
 न कुर्यात् செய்யவில்லையோ
 तं அவனை
 मध्यमं நடுத்தரமான
 नरं மாநிடனாக
 आहुः பெரியோர்கள் சொல்
 वृक्किन्नुர்கள்.

नियुक्तो नृपतेः कार्यं न कुर्याद्यः समाहितः । भृत्यो युक्तः समर्थश्च तमाहुः पुरुषाधमम् ॥

य: "எவனேனுமொரு
 युक्तः அனுபவசாலியும்
 समर्थः च சாமர்த்தியசாலியு
 भृत्य: வேலைக்காரன் [மான
 नियुक्तः ஒருகாரியத்திலேவப்
 पट्टवन्त्यम् பட்டவனம்

समाहितः च { எதெதை எப்படிச்
 செய்யவேண்டுமென்
 नु ஆக்கினைபெற்றவ
 लुक्कियुम् லுக்கியும்

नृपते: மன்னனது
 कार्यं காரியத்தை
 न कुर्यात् அப்படியே செய்யா
 तं திருக்கின்றானே
 पुरुषाधमं புருஷாதமனை
 आहुः பெரியோர்கள் சொல்
 वृक्किन्नुர்கள்.

तन्नियोगे नियुक्तेन कृतं कृत्यं हनूमता । न चात्मा लघुतां नीतः सुग्रीवश्चापि तोषितः ॥

तन्नियोगे "அக்காரியத்தில்
 नियुक्तेन நியமிக்கப்பட்ட
 हनूमता ஹனுமரால்
 कृत्यं செய்யவேண்டிய

कृतं செய்யுமுடிக்கப்
 पट्टवन्त्यम् பட்டவனம்

आत्मा च பிரவிக்குணமும்
 लघुतां தாழ்மையை
 नीतः न அடையச்செய்யப்
 படவில்லை.

सुग्रीवः अपि च சுகரீவனும்
 तोषितः உள்ளங்குளிரச்
 செய்யப்பட்டான்.

अहं च रघुवंशश्च लक्ष्मणश्च महाबलः । वैदेह्या दर्शनेनाद्य धर्मतः परिरक्षिताः ॥ ११ ॥

अहं च "நா னும்
 रघुवंशः च ரகுசுலமும்
 महाबलः மகா பலசாலியாகிய
 लक्ष्मणः च லக்ஷ்மண னும்
 वैदेह्या: ஜானகியை

धर्मतः தர்மமே பயனென்ற
 दर्शनेन கண்டுவந்ததினால் [படி
 अद्य இப்பொழுது
 परिरक्षिताः நன்கு பேருதவி
 செய்யப்பெற்றோம்.

इदं तु मम दीनस्य मनो भूयः प्रकर्षति । यदिहास्य प्रियाख्यातुर्न कुर्मि सदृशं प्रियम् ॥

प्रियाख्यातुः "பிரியமான சமாசா
 ரத்தைச்சொன்ன
 अस्य இவனுக்கு
 सदृशं ஏற்ற
 प्रियं உதவியை
 इह இப்பொழுது
 न कुर्मि செய்யமுடியாதிருக்
 கிறேன்.

यत् तु அப்படியிருப்பதால்
 தான்
 दीनस्य வருத்தப்பட்டுக்
 கொண்டிருக்கிற
 मम मनः எனது மனதை
 भूयः பின்னும்
 इदं இது
 प्रकर्षति வாட்டுகின்றது.

एष सर्वस्वभूतस्तु परिष्वङ्गो हनूमतः । मया कालमिमं प्राप्य दत्तस्तस्य महात्मनः ॥

इमं "இந்த
 कालं காலத்தை
 प्राप्य அடைந்து
 मया என்னால்
 महात्मनः மகாத்மாவாகிய
 तस्य அந்த

हनूमतः ஹனுமாளுக்கு
 सर्वस्वभूतः எல்லாவற்றிலும்மேல்
 பட்டதான்
 एषः இந்த
 परिष्वङ्गः तु ஆலிங்கனம்தான்
 दत्तः செய்யப்படுகிறது."

इत्युत्त्वा प्रीतिहृष्टाङ्गो रामस्तं परिष्वजे । हनूमन्तं महात्मानं कृतकार्यमुपागतम् ॥ १४ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 इति மேற்கண்டவாறு
 उत्त्वा சொல்லிவிட்டு
 प्रीतिहृष्टाङ्गः பேருதவியால் உள்
 எம் ஸ்ரீத்தவராகி

कृतकार्यं (ஆகவேண்டிய) காரியத்
 தை செய்துமுடித்து
 उपागतं திருமபிவந்துசேர்ந்த
 महात्मानं மகாத்மாவான
 तं हनूमन्तं அந்த ஹனுமாரை
 परिष्वजे ஆலிங்கனம் செய்தரு
 ளினார்.

ध्यात्वा पुनरुवाचेदं वचनं रघुसत्तमः । हरीणामीश्वरस्यैव सुग्रीवस्योपशृण्वतः ॥ १५ ॥

रघुसत्तमः ஸ்ரீராகவர்
 हरीणां வானரர்களுடைய
 ईश्वरस्य மன்னனாகிய
 सुग्रीवस्य சுகரீவன்
 उपशृण्वतः एव கேட்டுக்கொண்டிருக்
 கும்பொழுதே,

ध्यात्वा சிறிது ஆலோசித்து
 पुनः அதன்மேல்
 इदं பின்வரும்
 वचनं சொல்லை
 उवाच மொழிந்தார் :

सर्वथा सुकृतं तावत्सीतायाः परिमार्गणम् । सागरं तु समासाद्य पुनर्नष्टं मनो मम ॥१६॥

सीतायाः “வஸீதையை
 परिमार्गணं தேடிக்கண்டுபிடிப்பது
 सर्वथा எப்படியும்
 சுகுதம் நன்குசெய்துமுடி-
 கப்பட்டது
 तावत् என்றாலும்,

सागरं சமுத்திரத்தை
 समासाद्य நினைத்து
 मम எனது
 मनः तु மனமும்
 पुनः மீளவும்
 नष्टम् கலங்கிவிட்டது.

कथं नाम समुद्रस्य दुष्पारस्य महाम्भसः । हरयो दक्षिणं पारं गमिष्यन्ति समाहिताः ॥

महाम्भसः “அளவுகடந்த ஜல
 முடையதும்
 दुष्पारस्य தாண்டமுடியாதது
 மான
 समुद्रस्य சமுத்திரத்தினது

दक्षिणं தென்
 पारं கரையை
 हरयः வானார்கள்
 समाहिताः ஒன்றுசேர்ந்து
 कथं नाम எப்படித்தான்
 गमिष्यन्ति அடைவார்கள் ?

यद्यप्येष तु वृत्तान्तो वैदेह्या गदितो मम । समुद्रपारगमने हरीणां किमिवोत्तरम् ॥ १८ ॥

वैदेह्याः “ஜானகியின்
 एषः இந்த
 वृत्तान्तः விருத்தாந்தம்
 तु இப்பொழுது
 मम எனக்கு
 गदितः சொல்லப்பட்டது.
 यदि अपि ஆனாலும்

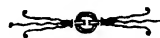
हरीणां வானர்களுடைய
 समुद्रपार- } சமுத்திரத்தின் அக்க
 गमने } ரையை அடைதல்
 किम् விஷயத்தில்
 उत्तरं इव உனதுதீர்மானத்தான்
 किम् என்ன ? ”

इत्युक्त्वा शोकाभ्रान्तो रामः शत्रुनिबर्हणः । हनुमन्तं महाबाहुस्ततो ध्यानमुपागमत् ॥

शत्रुनिबर्हणः சத்தாருக்களை வருத்
 துபவரும்
 महाबाहुः மகாபாகுவுமான
 रामः ஸ்ரீராமர்
 हनुमन्तं ஹனுமாரைப்
 பார்த்து

इति மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 शोकसंभ्रान्तः சோகத்தால் கலங்கி
 ननवराय
 ततः அப்பொழுது
 ध्यानं சிந்தையில்
 उपागमत् ஆழ்ந்துவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
 युद्धकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் || 2 ||

सुग्रीवेण श्रीरामप्रोत्साहनम्—ஸுகரீவன் பூரீராமரை உற்சாகப்படுத்துவது.

तं तु शोकपरिच्यूनं रामं दशरथात्मजम् । उवाच वचनं श्रीमान्सुग्रीवः शोकनाशनम् ॥१॥

श्रीमान्	பூரீமானாகிய	रामं	பூரீராமரைப்பார்த்து
सुग्रीवः	சுகரீவன்	तु	இவ்விஷயத்தில்
शोकपरिच्यूनं	சோகத்தால் நைந்து	शोकनाशनं	சோகத்தைப்போக்க
	ருகும்		வல்ல
दशरथात्मजं	தசரதரின் புதல்வ	वचनं	சொல்லை
	ராகிய	उवाच	பின்வருமாறு
तं	அந்த		மொழிந்தான் :

किं त्वं संतप्यसे वीर यथाऽन्यः प्राकृतस्तथा ॥ 2 ॥

वीर	“ வீரரே !	यथा तथा	போலவே
अन्यः	மற்ற	त्वं	தேவரீர்
प्राकृतः	சாதாரண மானிடன்	किं	ஏன்
		संतप्यसे	வருந்துகின்றீர் ?

मैवं भूस्त्यज संतापं कृतघ्न इव सौहृदम् ॥ 3 ॥

कृतघ्नः	“ நன்றிகொன்றவன்	सन्तापं	மனக்கவலையை
सौहृदं	சினேகத்தை	त्यज	அகற்றுவிடாக.
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	एवं	இப்படி
	வண்ணமே	मा भूः	தேவரீர் இருத்தல்
			கூடாது.

सन्तापस्य च ते स्थानं न हि पश्यामि राघव । प्रवृत्तावुपलब्धायां ज्ञाते च निलये रिपोः ॥

राघव	“ பூரீராம !	ज्ञाते च	தெரிந்துவிட்டிருக்
प्रवृत्तौ	தற்காலநிலைமை		கையிலும்,
उपलब्धायां च	தெரிந்துவிட்டிருக்	ते	தேவரீருடைய
	கையிலும்	सन्तापस्य	மனக்கவலைக்கு
रिपोः	சத்துருவினது	स्थानं हि	காரணமென்பதையே
निलये	இருப்பிடம்	पश्यामि न	நான் அறியவில்லை.

मतिमाञ्छास्त्रविभ्राज्ञः पण्डितश्चासि राघव । त्यजेमां पापिकां बुद्धिं कृतात्मेवार्थदूषणीम् ॥

राघव	“ பூரீராம ! (நீர்)	कृतात्मा	மனச்சார்திகண்டவன்
मतिमान्	பேரறிவாளர் ;	अर्थदूषणीं	அடைந்த பயனைக்
शास्त्रविद्	சாஸ்திரங்களை நன்க		கெடுக்கிறதை
	றிந்தவர் ;	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
प्राज्ञः	எதையும் ஆராய்ந்து	हमां	இந்த [வண்ணமே
	செய்யத்தகுந்தவர் ;	पापिकां	நன்மையைத்தராத
पण्डितः च असि	எதிலும் சாமர்த்திய	बुद्धिं	மனோபாவத்தை
	சாலியாயுமிருக்கிறீர்.	त्यज	அகற்றியருள்க.

समुद्रं लङ्घयित्वा तु महानक्रसमाकुलम् । लङ्कामारोहयिष्यामो हनिष्यामश्च रावणम् ॥६॥

महानक्रसमाकुलं “ பெரும் முதலைக்கூட்ட
டங்களால் நிரம்பிய

समुद्रं சமுத்திரத்தை

लङ्घयिष्या தாண்டி

லங்கா இலங்கையில்
து இப்பொழுது
आरोहयिष्यामः புகுவோம்.
रावणं च ராவணனையும்
हनिष्यामः வதைப்போம்.

निरुत्साहस्य दीनस्य शोकपर्याकुलात्मनः । सर्वार्था व्यवसीदन्ति व्यसनं चाधिगच्छति ॥

निरुत्साहस्य “ உத்ஸாஹத்தைக்
கைவிட்டு

दीनस्य மனவக்கங்கொண்டு

शोकपर्याकुलात्मनः சோகத்தில் மூழ்கிய
ஒருவனுக்கு

सर्वार्था: காரியங்களெல்லாம்
व्यवसीदन्ति பாழாய்விடுகின்றன.
व्यसनं च (எதிர்பாராத) ஆபத்
தாம்
अधिगच्छति விளைகிறது.

इमे शूराः समर्थाश्च सर्वे नो हरियूथपाः । त्वत्प्रियार्थं कृतोत्साहाः प्रवेष्टुमपि पावकम् ॥

नः “ நமது
इमे இந்த
शूराः சூரர்களும்
समर्थाः சமர்த்தர்களுமான
हरियूथपाः வானரச்சேனைத்தலை
வர்கள்

सर्वे எல்லோருமே
त्वत्प्रियार्थं अपि தேவரீருக்கு நன்மை
யேற்படிந்
पावकं च அக்னியிலும்
प्रवेष्टु குதிப்பதற்கு
कृतोत्साहाः சலியாதவர்கள்.

एषां हर्षेण जानामि तर्कश्चास्मिन्दृढो मम

॥ ९ ॥

एषां “ இவர்களுடைய
हर्षेण முகமலர்ச்சியால்
जानामि அறிகிறேன்.
अस्मिन् இதில்

मम எனது
तर्कः காரணம்
दृढः च எப்படியும் அசைய
வெண்ணாதது.

विक्रमेण समानेष्ट्ये सीतां हत्वा यथा रिपुम् । रावणं पापकर्माणं तथा त्वं कर्तुमर्हसि ॥

पापकर्माणं “ பாபச்செயலுடைய
रिपुं சத்துருவாகிய
रावणं ராவணனை
यथा எப்படிச்செய்தால்
विक्रमेण பரக்கிரமத்தால்
हत्वा கொன்று

सीतां வலீதாதேவியை
समानेष्ट्ये கொண்டுவருவேனோ,
तथा அப்படி
त्वं தேவரீர்
कर्तु ஆக்குமாடு
अर्हसि திருவுளம் கொள்ள
வேண்டும்.

सेतुत्र यथा बध्येद्यथा पश्येम तां पुरीम् । तस्य राक्षसराजस्य तथा त्वं कुरु राघव ॥

राघव "ஸ்ரீராம!
तस्य अந்த
राक्षसराजस्य ராக்ஷஸமன்னனது
तां अन्त
पुरीं நகரை
यथा எப்படியானால்
पश्येम நேரில் காண்போமோ

अतः (இப்பொழுதே) இங்
यथा எப்படி [கேயே
सेतुः அணை
बध्येत् கட்டப்படவேண்டு
तथा அவ்வண்ணமே [மோ,
त्वं தேவரீர்
कुरु ஆக்ஞாபித்தருள்க.

दृष्ट्वा तां तु पुरीं लङ्कां त्रिकूटशिखरे स्थिताम् । हतं च रावणं युद्धे दर्शनादुपधारय ॥

त्रिकूटशिखरे "தரிகூட்டமேயின்
स्थितां சிகரத்தில்
तां நிர்மிக்கப்பட்டுள்ள
लङ्कां पुरीं அந்த
दृष्ट्वा இலங்கை நகரை
கண்டு,

दर्शनात् तु கண்டதுமே
युद्धे போரில்
रावणं च ராவணனையும்
हतं மாண்டுபோய்விட்ட
उपधारय வரைக
முடிவுகொள்ளும்.

अबद्ध्वा सागरे सेतुं घोरे तु वरुणालये । लङ्का न मर्दितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥

वरुणालये "வருணனுக்கிருப்பிட
மாகிய

सेन्द्रैः இந்திரனுள்பட
सुरासुरैः अपि தேவர்களாலும் அசு
ரர்களாலுங்கூட

घोरे பயங்கரமான
सागरे சுமுத்திரத்தில்
सेतुं அணையை
अबद्ध्वा तु கட்டாமல்

लङ्का இலங்கை நகர்
मर्दितुं மேற்கொள்ள
न शक्या முடியாதது.

सेतुर्वद्धः समुद्रे च यावद्वङ्कासमीपतः । इमे हि समरे शूरा हरयः कामरूपिणः ॥ १४ ॥

लङ्कासमीपतः "இலங்கை எல்லை
வரைக்கும்

कामरूपिणः நினைத்த உருவமெடுக்க
கவல்ல

समुद्रे சுமுத்திரத்தில்
सेतुः அணை
बद्धः கட்டியாய்விட்டது.
यावत् च என்றாலோ

इमे இந்த
हरयः வானரர்கள்
समरे போரில்
शूराः हि வெல்ல வல்லவர்களோ.

तदलं विष्णुवा बुद्धी राजन्सर्वार्थनाशिनी । पुरुषस्य हि लोकेऽस्मिञ्छोकः शौर्यापकर्षणः ॥

राजन् "சக்கிரவர்த்தியே!
सर्वार्थनाशिनी எல்லாக் காரியத்தையும் பாழாக்குகின்ற

हि ஏனெனில்
अस्मिन् இந்த
लोके உலகில்

विष्णुवा சலனமாகிற
बुद्धिः எண்ணமானது
सत् இப்பொழுதே
अलं முற்றிலுமொழிக்கப்
பட்டும்.

शोकः மனவோதனையானது
पुरुषस्य ஓர் மனிதனுடைய
शौर्यापकर्षणः ஆற்றலைக் கரைத்து
விடுகிறது.

यत्तु कार्यं मनुष्येण शौण्डीर्यमवलम्बता । अस्मिन्काले महाप्राज्ञ सत्त्वमातिष्ठ तेजसा ॥१६॥

மஹாபிராஜ் “பேரறிஞரே!
அவலம்பதா ஒரு காரியத்தை ஆச்ர
யித்திருக்கிற
மனுஷ்யே ஓர் மனிதனால்
யத் துஷ்டியை எந்த ஆண்மை
காரியம் கொள்ளத்தக்கதோ
அந்த

சுவ் து மனோதேவியத்தையே
அஸ்மிந் இந்த
காலே காலத்தில்
தேஜஸா பிறவிக்குணத்தால்
அதிஷ்ட மேற்கொண்டருள்
வீராக.

शूराणां हि मनुष्याणां त्वद्विधानां महात्मनाम् । विनष्टे वा प्रनष्टे वा शोकः सर्वार्थनाशनः ॥

சூராணா் “சூரர்களுள்
மஹாத்மனா் மகா த்மாக்களுமாகிய
த்வதவிதானா் தேவரீர்போன்ற
மனுஷ்யாணா் மானிடர்களுக்கு
வினஸ்தே வா காணாமற்போயிருப்ப
தல்தானாகட்டும்

புனஸ்தே வா முற்றிலும் ஒழிந்து
ஷோக: விட்டதல்தானாகட்டும்
துயரமென்பது
சர்வார்த்தநாஸன: ஹி { எல்லாக்காரியங்களின்
பயனையும் அழிக்கு
மே.

त्वं तु बुद्धिमतां श्रेष्ठः सर्वशास्त्रार्थकोविदः । मद्भिः सचिवैः सार्धमरिं जेतुमिहार्हसि ॥

த்வ் து “தேவரீரோ
புத்திமதா் பேரறிவாளர்களில்
ஸ்தே: உத்தமர்.
சர்வசாஸ்திரார்-} எல்லா சாஸ்திரனுட்
கோவித: } பங்களிலும் நிபுணர்.
மத்திதே: என்போன்ற

சசிவ: சாஹ் மந்திரிகளோடு கூடி,
அரி சத்ருவை
ஜெது வெல்ல
இஹ இப்பொழுது
அஹசி தீர்மானித்தருள
வேண்டும்.

न हि पश्याम्यहं कश्चित्त्रिषु लोकेषु राघव । गृहीतधनुषो यस्ते तिष्ठदभिमुखो रणे ॥१७॥

ராஹவ “ஸ்ரீராம!
ரணே போரில்
குஹீததனுஸ: கையில் விற்பிடித்த
தே தேவரீருக்கு
அபிமுஸ: எதிர்த்து
ய: எவன்

திஸ்தத் நிற்பானோ அப்படிப்
கசித் ஹி ஒருவனையும் [பட்ட
த்ரிஸு மூன்று
லோகேஸு உலகங்களிலும்
அஹ் நான்
பஸ்யாமி ந கண்டிலேன்.

वानरेषु समासक्तं न ते कार्यं विपत्स्यते । अचिराद्द्रक्ष्यसे सीतां तीर्त्वा सागरमक्षयम् ॥

வானரேஸு “வானரர்களிடத்தில்
சமாஸக்தம் ஒப்படைக்கப்பட்ட
தே தேவரீரது
காரியம் கார்யமானது
விபத்யதே ந கெடாது.

அகஸ்ய அழிவற்ற
சாஸகர் சமுத்திரத்தை
தீர்வா தாண்டி
சீதா தீவியாரை
அசிராத் சீக்கிரத்திலேயே
தரஸ்யே காணப்போகின்றீர்.

तदलं शोकमालम्ब्य क्रोधमालम्ब्य भूपते । निश्चेष्टाः क्षत्रिया मन्दाः सर्वे चण्डस्य विभ्यति ॥

भूपते “சக்கரவர்த்தியாரே !

मन्दाः கோழைமனத்தினர்

களும்த

निश्चेष्टाः முயற்சிசெய்யாதவர்

களுமான

क्षत्रियाः கூத்தநீயர்கள்

सर्वे எல்லோரும்

चण्डस्य

கோபங்கொண்டவ

னுக்கு

विभ्यति

நடுங்குகின்றார்கள்.

तत्

ஆகையால்

शोकं

மனவேதனை

आलम्ब्य

பற்றியிருந்ததுஇத்து

अलं

டன் விடப்பட்டும்.

क्रोधं

சினத்தை

आलम्ब्य

மேற்கொள்ளும்.

लङ्घनार्थं च घोरस्य समुद्रस्य नदीपतेः । सहास्राभिरिहोपेतः सूक्ष्मबुद्धिर्विचारय ॥ २२ ॥

इह “இப்பொழுது

अस्राभिः எங்கனோடு

सह கூட

उपेतः இருந்துகொண்டு

सूक्ष्मबुद्धिः துண்ணறிவாளராகிய

தேவரீர்

घोरस्य

பயங்கரமானதும்

नदीपतेः

நதீபதியுமான

समुद्रस्य

சமுத்திரத்தை

लङ्घनार्थं च

கடக்கும் விஷயம்

ஒன்றை மட்டும்

विचारय

கவனியும்.

॥ २३ ॥

सर्वं तीर्णं च मे सैन्यं जितमित्युपधार्यताम्

मे “எனது

सैन्यं சைனியம்

सर्वं எல்லாமும்

तीर्णं தாண்டிவிட்டதாகவும்

जितं च इति

ஜெயம்பெற்றுவிட்ட

தாகவும்

उपाधार्यताम्

நிச்சயமாக எண்ணத்

தக்கது.

इमे हि हरयः शूरा विक्रान्ताः कामरूपिणः । तानरीन्विधमिष्यन्ति शिलापादपट्टष्टिभिः ॥

शूराः “சூரர்களும்

विक्रान्ताः ஆண்மையுற்றவர்க

ளும்

कामरूपिणः நினைத்த உருவமெடுக்க

வல்லவர்களுமான

इमे இந்த

हरयः வானரர்கள்

तान् அந்த

अरीन्

சத்துருக்களை

शिलापादप-

பாறை, மரங்கள் இ

ट्टष्टिभिः

வைகளின் வர்ஷங்க

ளால்

विधमिष्यन्ति

ஊதிவிடப்போகின்

றார்கள்.

हि

இதில் சந்தேகம்

வேண்டாம்.

कथञ्चित्सन्तरिष्यामस्ते वयं वरुणालयम् । हतमित्येव तं मन्ये युद्धे शत्रुनिबर्हण ॥ २५ ॥

शत्रुनिबर्हण “சத்துருஸம்ஹாரக !

ते वयं இந்த நாம்

वरुणालयं சமுத்திரத்தை

कथञ्चित् எப்படியாவது

सन्तरिष्यामः தாண்டியேதீருவோம்.

इति ஆகவே

युद्धे

போரில்

तं

அவனை

हत् एव

கொல்லப்பட்டுகிட்ட

வகைவே

मन्ये

நான் உறுதிகொண்டி

ருக்கிறேன்.

किमुक्त्वा बहुधा चापि सर्वथा विजयी भवान् । निमित्तानि च पश्यामि मनो मे संप्रहृष्यति ॥

बहुधा “பலவாறு
उक्त्वा किं சொல்லிப் பயனென்ன?
भवान् தேவரீர்,
सर्वथा अपि எப்படியும்
विजयी च வெற்றிபெற்றவரே.

निमित्तानि च சுபசகூனங்களுமும்
पश्यामि நான் காண்கின்றேன்.
मे எனது
मनः மனமும்
संप्रहृष्यति உதஸாகத்துடன்
விளங்குகிறது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14720

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 45

तृतीयः सर्गः—முன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ३ ॥

लङ्काया दुर्गादिकथनम्—இலங்கையின் தூர்க்கம்முதலியறவற்றைக் சொல்வது.

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा हेतुमत्परमार्थवित् । प्रतिजग्राह काकुत्स्थो हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥१॥

परमार्थवित् உண்மை பொருளு
ணர்ந்தவராகிய
काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர்
सुग्रीवस्य சுகரீவனது
हेतुमत् யுத்தியுத்தமான
वचः சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
प्रतिजग्राह அங்கீகரித்தார்.
अथ அதன்மேல்
हनुमन्तं ஹனுமாரைப்பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தார்:

तपसा सेतुबन्धेन सागरोच्छोषणेन वा । सर्वथा सुसमर्थोऽस्मि सागरस्यास्य लङ्घने ॥२॥

तपसा “தவமகமையாலோ
सेतुबन्धेन அணைகட்டுவதாலோ
सागरो- } அல்லது சமுத்திரத்
छोषणेन वा } தை வற்றச் செய்வ
தாலோ,
सर्वथा எப்படியோ

अस्य இந்த
सागरस्य சமுத்திரத்தை
लङ्घने கடக்கும்விஷயத்தில்
सुसमर्थः முற்றிலும் சமர்த்த
ஒகவே
अस्मि நான் இருக்கிறேன்.

कति दुर्गाणि दुर्गाया लङ्काया ब्रूहि तानि मे । ज्ञातुमिच्छामि तत्सर्वं दर्शनादिव वानर ॥

बलस्य परिमाणं च द्वारदुर्गक्रियामपि । गुप्तिकर्म च लङ्काया रक्षसां सदनानि च ॥४॥

वानर “வானரரே!
दुर्गायाः புகழுடியாத
लङ्कायाः இலங்கைக்கு
दुर्गाणि कति தூர்க்கங்கள் எத்தனை.
तानि அவைகளையும்
बलस्य சைன்யத்தினுடைய
परिमाणं च அளவையும்,
द्वारदुर्गक्रियां } வாயில்களின் தூர்க்கங்
अपि } களின் அமைப்பையும்,

लङ्कायाः இலங்கையை
गुप्तिकर्म च பாதுகாக்கும் விதத்
தையும்,
रक्षसां அரக்கர்களின்
सदनानि च வீடுகளையும்
मे ब्रूहि எனக்குச் சொல்லும்;
तत् सर्वं அதெல்லாவற்றையும்
दर्शनात् इव நேரில் கண்டதுபோல
ज्ञातुं इच्छामि அறியவிரும்புகிறேன்.

यथासुखं यथावच्च लङ्कायामसि दृष्टवान्। सर्वमाचक्ष्व तत्त्वेन सर्वथा कुशलो ह्यसि ॥ ५ ॥

लङ्कायां “இலங்கையில்
யதாசுக்ங் அமைதியுடனும்,
யதாவத் ச உள்ளபடியும்,
தृஷ்வான் அசி எல்லாவற்றையும்
பார்த்திருக்கின்றனை.

तत्त्वेन எதையும் விடாமல்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
आचक्ष्व சொல்லும்.
हि ஏனெனில்
सर्वथा எவ்வாற்றாலும்
कुशलः असि நீ சமர்த்தன்.”

श्रुत्वा रामस्य वचनं हनुमान्मास्तात्मजः। प्रणम्य शिरसा रामं प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥
वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठो रामं पुनरयाब्रवीत् ॥ ६ ॥

मास्तात्मजः வாயுவின் புதல்வரும்
वाक्यविदां சொல்லுதப்பதிபுணர்
श्रेष्ठः உத்தமருமான
हनुमान् ஹனுமார்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
वचनं சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு

रामं ஸ்ரீராமரை
शिरसा முடிதாழ்த்தி
प्रणम्य நடஸ்கரித்து
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
सुसमाहितः மிகஊக்கமுடையவ
प्राञ्जलिः கைதொழுது
अथ पुनः பதிலாய்பின்வருமாறு
वाक्यं अब्रवीत् மொழிந்தார் :

श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये दुर्गकर्मविधानतः। गुप्ता पुरी यथा लङ्का रक्षिता च यथा बलैः ॥
राक्षसाश्च यथा स्निग्धा रावणस्य च तेजसा। परां समृद्धिं लङ्कायाः सागरस्य च भीमताम् ॥
विभागं च बलौघस्य निर्देशं वाहनस्य च ॥ ८ ॥

दुर्गकर्मविधानतः “தர்க்கவகைகளி
यथा எப்படி [னமைப்பால்
लङ्का இலங்கை
पुरी நகர்
गुप्ता காப்பாற்றப்பட்டிருக்
यथा எவ்வாறு [கிறதோ,
बलैः च சையங்களால்
रक्षिता காக்கப்பட்டிருக்கிற
राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள் [தோ
यथा எப்படி
स्निग्धाः च அன்புடனிருக்கிறார்
களோ,

रावणस्य ராவணனுடைய
तेजसा பிரபாவத்தால்
लङ्कायाः இலங்கையின்
परां அளவுகடந்த

समृद्धिं च செல்வச்செழிப்பு எவ்
{ வளவோ அவ்வள
வையும்
सागरस्य சமுத்திரத்தினுடைய
भीमतां च பயங்கரமான தோற்ற
மெதுவோ அதையும்,
बलौघस्य சேனைசமூகத்தினது
विभागं च வகுப்பு எத்தனையோ
அத்தனையையும்,
वाहनस्य வாஹனத்தின்
निर्देशं च தொகை எவ்வளவோ
அதையும்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
आख्यास्ये விண்ணப்பஞ்செய்
கின்றேன்.
श्रूयताम् செவ்சாய்க்கப்பட்ட
டும்”.

सौवर्णश्च महास्तस्याः प्राकारो दुष्प्रथर्षणः । मणिविद्रुमवैडूर्यमुक्ताविरचितान्तरः ॥ १४ ॥

तस्याः “அதற்கு
सौवर्णः பொன்னாலெடுக்கப்
பட்டதும்
मणिविद्रुम- } மாணிக்யம், பலமும்,
वैडूर्यमुक्ता- } வைடூர்யம், முத்து
विरचितान्तरः } இவைகள் இடைவெ
ளிகளில் பதிக்கப்
பெற்றதும்

दुष्प्रथर्षणः அசைக்கமுடியாத
தாய்
महान् च பெரிதாயுமிருக்கின்ற
प्राकारः ஒரு மதிலிருக்கிறது.

सर्वतश्च महाभीमाः शीततोयवहाः शुभाः । अगाधा ग्राहवत्यश्च परिखा मीनसंकुलाः ॥

सर्वतः “நாற்புறத்திலும்
शीततोयवहाः குளிர்ந்த ஜலம் நிரம்
பியவைகளும்
शुभाः அழகியவைகளும்
अगाधाः அளவிடமுடியாத ஆ
ழுமுடையவைகளும்

ग्राहवत्यः च முதலைகள் நிறைந்த
வைகளும்
मीनसंकुलाः மீன்கள் நிறைந்தவை
களும்
महाभीमाः च மகாபயங்கரமானவை
களுமான
परिखाः அகழிகள் இருக்
கின்றன.

द्वारेषु तासां चत्वारः संक्रमाः परमायताः । यन्त्रैरुपेता बहुभिर्महद्भिर्गृहपङ्क्तिभिः ॥ १५ ॥

तासां “இவைகளின்
द्वारेषु வாயில்களில்
परमायताः மிக விசாலமானவை
களும்
बहुभिः பல
यन्त्रैः யந்திரங்களாலும்

महद्भिः விசாலமான
गृहपङ्क्तिभिः வீடுவரிசைகளாலும்
उपेताः பக்கலிலிருக்கப்பெற்
றனவுமான
चत्वारः நான்கு
संक्रमाः பாலங்களிருக்கின்றன.

त्रायन्ते संक्रमास्तत्र परसैन्यागमे सति । यन्त्रैस्तैरवकीर्यन्ते परिखासु समन्ततः ॥ १७ ॥

तत्र “அவ்விடத்தில்
संक्रमाः பாலங்கள்
त्रायन्ते நன்கு பாதுகாக்கப்
படுகின்றன.
परसैन्यागमे सति சுந்ருசையம் வந்த
பொழுது

तैः அந்த
यन्त्रैः யந்திரங்களால்
समन्ततः நாற்புறமும்
परिखासु அகழிகளில்
अवकीर्यन्ते தள்ளப்படுகின்றன.

एकस्त्वकम्प्यो बलवान्संक्रमः सुमहादृढः । काञ्चनैर्वहुभिः स्तम्भैर्वेदिकाभिश्च शोभितः ॥

एकः “ஒரு
संक्रमः तु பாலம்மட்டும்
सुमहादृढः மிகஉறுதியாய்
अकम्प्यः அசைக்கவொண்ணாத
தாய்
बलवान् ஸ்திரமாயிருக்கிறது.

बहुभिः பல
काञ्चनैः பொன்
स्तम्भैः ஸ்தம்பங்களாலும்
वेदिकाभिः च திண்ணைகளாலும்
शोभितः அழகுற்று விளங்கு
கிறது.

स्वयं प्रकृतिसम्पन्नो युयुत्सु राम रावणः । उत्थितश्चाप्रमत्तश्च बलानामनुदर्शने ॥ १९ ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	உத்யத:	ஊக்கமுடனிருப்ப
ராவண:	ராவணன்	बलानां	சையங்களை [வனம்]
स्वयं	தனது	अनुदर्शने	மேற்பார்வை பார்ப்ப
प्रकृतिसम्पन्नः	பிறவிக்குணங்களோடு		தில்
	டு விளங்கிக்கொண்டு	अप्रमत्त: च	ஜாக்கிரதையுடனுமி
युयुत्सु:	போரை விரும்பி		ருக்கின்றான்.

लङ्का पुनर्निरालम्बा देवदुर्गा भयावहा । नादेयं पार्वतं वान्यं कृत्रिमं च चतुर्विधम् ॥ २० ॥

‘लङ्का	“இலங்கைநகர்	पुनः	இதுவுமின்றி
निरालम्बा	{ ஏறுவதற்கு ஒருவகை	चतुर्विधं	நான்குவகையாகிற
	ப்பிடிப்புமின்றி தனி	नादेयं	நீரரண்,
	த்திருக்கிறது.	पार्वतं	மலையரண்,
देवदुर्गा	தேவர்களாலும்	वान्यं	காட்டரண்,
	புகழுடியாதது.	कृत्रिमं च	நிலவரணுமிருக்கின்
भयावहा	பயங்கரமானது.		றன்.

स्थिता पारे समुद्रस्य दूरपारस्य राघव । नौपथोऽपि च नास्त्यत्र निरादेशश्च सर्वतः ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	अस	அத்திக்கில்
दूरपारस्य	வெகுதூரத்துக்கப்	नौपथः अपि	கப்பல் வழியும்
	பால் கரைகளையுடைய	अस्ति न	இல்லை.
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினது	सर्वतः	எங்கும்
पारे	எட்டாக்கையின்		{ சமாசாரங்களின்
	மத்தியில்	निरादेशः च	{ போக்குவரத்தும்
स्थिता	இருக்கின்றது.		{ அப்படியே இல்லை.

शैलाग्रे रचिता दुर्गा सा पूर्वपुरोपमा । वाजिवारणसंपूर्णा लङ्का परमदुर्जया ॥ २१ ॥

सा	“அந்த	दुर्गा	எவராலும் புகழுடி
लङ्का	இலங்கை		யாதது ;
पुः	நகர்	देवपुरोपमा	தேவநகரம்போன்றது ;
शैलाग्रे	ஓர் மலையின் உச்சியில்	वाजिवारण- } संपूर्णा }	குதிரைகளாலும், யா
रचिता	அமைக்கப்பட்டிருக்		ளைகளாலும் நிறைந்
	கிறது ;	परमदुर्जया	துள்ளது ;
			எவ்வகையாலும்
			வெல்லமுடியாதது.

परिखाश्च शतघ्नश्च यन्त्राणि विविधानि च । शोभयन्ति पुरीं लङ्कां रावणस्य दुरात्मनः ॥

दुरात्मनः	“கொடிய	शतघ्नः च	‘சதக்னி’ எனும் ஆயு
रावणस्य	ராவணனது		தங்களும்
लङ्कां	இலங்கை	विविधानि	மற்றும்பலவித
पुरीं	நகரை	यन्त्राणि च	யந்திரங்களும்
परिखाः च	அகிழ்களும்	शोभयन्ति	விளங்கச்செய்கின்றன.

अयुतं रक्षसामत्र पूर्वद्वारं समाश्रितम् । शूलहस्ता दुराधर्षाः सर्वे खड्गाग्रयोधिनः ॥ २४ ॥

अत्र	“இதில்	सर्वे	எல்லோரும்
पूर्वद्वारं	கிழக்குவாயிலை	शूलहस्ताः	சூலங்களைக்கையிற் கொண்டவர்கள்.
रक्षसां अयुतं	பதினாயிரம் அரக்கர் கள்	दुराधर्षाः	ஒருபொழுதும் வெ ல்லமுடியாதவர்கள்.
समाश्रितं	காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.	खड्गाग्रयोधिनः	கத்திமுனையால் போர் புரிபவர்கள்.

नियुतं रक्षसामत्र दक्षिणद्वारमाश्रितम् । चतुरङ्गेण सैन्येन योधास्तत्राप्यनुत्तमाः ॥ २५ ॥

अत्र	“இதில்	आश्रितं	காக்கின்றார்கள்.
राक्षसां नियुतं	எகசும் அரக்கர்கள்	तत्र	அவ்விடத்தில்
दक्षिणद्वारं	தென் வாயிலை	योधाः	போர்வீரர்கள்
चतुरङ्गेण	சதுரங்க	अनुत्तमाः	ஒப்புயர்வில்லாதவர் கள்.
सैन्येन अपि	சைன்யத்தோடு கூட வே		

प्रयुतं रक्षसामत्र पश्चिमद्वारमाश्रितम् । चर्मखड्गधराः सर्वे तथा सर्वास्त्रकोविदाः ॥ २६ ॥

अत्र	“இதில்	सर्वे	எல்லோரும்
राक्षसां प्रयुतं	பத்துலகசும் அரக்கர்	चर्मखड्गधराः	கேடயமும், கத்தியு மேந்தியவர்கள்.
पश्चिमद्वारं	மேற்குவாயிலை [கள்]	सर्वास्त्रकोविदाः	எல்லா அஸ்திரங்களி லும் நிபுணர்கள்.
आश्रितं	காக்கின்றார்கள்.		
तथा	அப்படியே		

न्यबुदं रक्षसामत्र उत्तरद्वारमाश्रितम् । रथिनश्चाश्ववाहाश्च कुलपुत्राः सुपूजिताः ॥ २७ ॥

अत्र	“அதில்	अश्ववाहाः च	குதிரைகளிலிருந்து போர்புரிபவர்கள்.
न्यबुदं रक्षसां	ஆயிரம் லகசும் அரக்	कुलपुत्राः	நற்குலத்திற்பிறந்த வர்கள்.
उत्तरद्वारं	வடக்குவாயிலை [கள்]	सुपूजिताः	நன்கு கௌரவிக்கப் பட்டவர்கள்.
आश्रितं	காக்கின்றார்கள்.		
रथिनः च	ரதங்களிலிருந்து போர்புரிபவர்கள்.		

शतशोऽथ सहस्राणि मध्यमं स्कन्धमाश्रिताः । यातुधाना दुराधर्षाः शतकोटिश्च रक्षसाम् ॥

शतकोटिः	“நூறுகோடி	स्कन्धं	பிரதேசத்தை
यातुधानाः	யாதுதானர்கள்	आश्रिताः	காக்கின்றார்கள்.
शतशः	நூற்றுக்கணக்காக	रक्षसां सहस्राणि	ஆயிரம் அரக்கர்
दुराधर्षाः	எவராலும் வெல்ல முடியாதவர்களாய்	अथ	ஆளும்
मध्यमं	மத்திய	च	அப்படியே காக்கி றார்கள்.

बलैकदेशः क्षपितो राक्षसानां दुरात्मनाम्

॥ २९ ॥

दुरात्मनां “துஷ்டர்களுக்கிய
राक्षसानां राक्षஸர்களுடைய

बलैकदेशः சைன்யத்தின் ஓர் பங்கு
क्षपितः நாசம்பண்ணப் பட்டது.

ते मया संक्रमा भग्नाः परिखाश्चावपूरिताः । दग्धा च नगरी लङ्का प्राकाराश्चावसादिताः ॥

मया “என்னால்
ते அந்த
संक्रमाः பாலங்கள்
भग्नाः முறிக்கப்பட்டன.
परिखाः च அகிழ்க்குறும்
अवपूरिताः தூர்க்கப்பட்டன.

लङ्का இலங்கை
नगरी च நகரும்
दग्धा எரிக்கப்பட்டது.
प्राकाराः च மதில்களும்
अवसादिताः இடித்து தள்ளப்பட்டன.

येन केन च मार्गेण तराम वरुणालयम्

॥ ३१ ॥

येन “எவ்விதமாகவாவது
केन च எதோ ஒரு
मार्गेण உபாயத்தைக்கொண்டு

वरुणालयं சமுத்திரத்தை
तराम நாம் கடந்துவிடுவோம்.

हतेति नगरी लङ्का वानरैरवधार्यताम्

॥ ३२ ॥

वानरैः “வானர்களால்
लङ्का இலங்கை
नगरी நகர்

हता அழிக்கப்பட்டுவிட்டது
इति என்று [டது
अवधार्यताम् திருவுள்ளத்தில் கொள்ளப்பட்டும்.

अङ्गदो द्विविदो मैन्दो जाम्बवान्पनसो नलः । नीलः सेनापतिश्चैव बलशेषेण किं तव ॥
पुवमाना हि गत्वा तां रावणस्य महापुरीम् । सपर्वतवनां भित्त्वा सखातां सप्रतोरणाम् ॥
सप्राकारां सभवनामानयिष्यन्ति मैथिलीम् ॥ ३४ ॥

अङ्गदः “அங்கதனும்,
द्विविदः த்விவிதனும்,
मैन्दः மைந்தனும்,
जाम्बवान् ஜாம்பவானும்,
पनसः பனஸனும்,
नलः நலனும்
सेनापतिः சேனைத்தலைவனான
नीलः एव நீலனும்
रावणस्य ராவணனது
महापुरीं பெரும்நகருக்கு
पुवमानाः हि பாயந்தே
गत्वा சென்று
तां அதை

सपर्वतवनां மலைகளோடும் வனங்களோடும் கூடவும்,
सखातां அகிழ்க்களோடும் கூடவும்
सप्रतोरणां கோட்டைவாயில்களோடு கூடவும்,
सप्राकारां மதில்களோடு கூடவும்,
सभवनां மரிகைகளோடு
भित्त्वा உருவழித்து [கூடவும்
मैथिलीं மைதிலியாரை
आनयिष्यन्ति கொண்டுவருவார்கள்.
बलशेषेण மீதிய சைன்யத்தினால்
तव தேவரீருக்கு
किं च இப்பொழுது ஆவதொன்றுமில்லை.

एवमाज्ञापय क्षिप्रं बलानां सर्वसंग्रहम् । मुहूर्तेन तु युक्तेन प्रस्थानमभिरोचय ॥ ३५ ॥

बलानां “சையங்கலின்
सर्वसंग्रहं எல்லாக்கணங்களையும்
பார்த்து
एवं மேற்கண்டவாறு
क्षिप्रं இப்பொழுதே

आज्ञापय ஆக்டாபித்தருளும்.
युक्तेन நன்மைபயக்கும்
मुहूर्तेन तु முகூர்த்தத்திலேயே
प्रस्थानं பிரயாணப்படுதலை
अभिरोचय நிச்சயித்தருளும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14755

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 80

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४ ॥

ससैन्यस्य श्रीरामस्य समुद्रतीरगमनम्—ஸையங்களுடன் பூரீராமர்
ஸமுத்தீரத்தீரத்தை அடைவது.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदनुपूर्वशः । ततोऽब्रवीन्महातेजा रामः सत्यपराक्रमः ॥ १ ॥

महातेजाः மகா தேஜஸ்வியும்
सत्यपराक्रमः வீண்படாத பராக்கி
ரமசாலியுமான
रामः பூரீராமர்
हनुमतः ஹனுமாருடைய
वाक्यं சொல்லை

यथावत् உள்ளபடியே
अनुपूर्वशः ஒன்றும் விடாது
श्रुत्वा கேட்டு,
ततः அதன்மேல்
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தார் :

यां निवेदयसे लङ्कां पुरीं भीमस्य रक्षसः । क्षिप्रमेनां वधिष्यामि सत्यमेतद्वीमि ते ॥ २ ॥

भीमस्य “பயங்கரனான
रक्षसः அரக்கனது
यां எந்த
लङ्कां இலங்கை
पुरीं நகரை
निवेदयसे தெரிவிக்கின்றீரோ
एनां இதை

क्षिप्रं இதோ
वधिष्यामि நாசம்பண்ணிவிடப்
போகிறேன்.
ते உனக்கு
एतत् இதை
सत्यं உறுதியாய்
ब्रवीमि உரைக்கிறேன்.

अस्मिन्मुहूर्ते सुग्रीव प्रयाणमभिरोचय । युक्तो मुहूर्तो विजयः प्राप्तो मय्यं दिवाकरः ॥

दिवाकरः “சூரியபகவான்
मय्यं உச்சியை
प्राप्तः அடைந்திருக்கிறது
ஆகிய
मुहूर्तः முகூர்த்தமானது
युक्तः ஏற்றது.

विजयः விஜயமெனப்படுவது.
सुग्रीव சுக்ரீவ,
अस्मिन् இநத
मुहूर्ते முகூர்த்தத்தில்
प्रयाणं பிரயாணத்தை
अभिरोचय ஏற்றுக்கொள்வாயாக.

अस्मिन्मुहूर्ते विजये प्राप्ते मध्यं दिवाकरे । सीतां हत्वा तु मे जातु कासौ यास्यति यास्यतः ॥

दिवाकरे “சூரியபகலான்
மध्यம் உச்சியை
ப्राप्ते அடைந்திருக்கையி
अस्मिन् இந்த [லே,
विजये விஜயமெனும்
मुहूर्ते முகூர்த்தத்திலே,
நான்

यास्यतः பிரயாணமாகையில்,
असौ இவன்
सीतां तु வீரையை
हत्वा திருடிவிட்டு,
जातु எப்படித்தான்
क எங்குதான்
यास्यति ஒடிவிடப்போகிறான்?

रा श्रुत्वाऽभियानं मे आशामेष्यति जीविते । जीवितान्तेऽमृतं स्पृष्ट्वा पीत्वा विषमिवानुरः ॥

वि “விஷத்தை
पीत्वा குடித்துவிட்டு
- आनुरः துன்பப்படும் ஒருவன்
जीवितान्ते பிராணன் போகும்
வேளையில்
अमृतं அமிருதத்தை
स्पृष्ट्वा கண்டு?

इव எவ்வண்ணமோ அவ்
मे எனது [வண்ணமே
अभियानं பிரயாணத்தை
सीता வீரையே
श्रुत्वा கேட்டு
जीविते பிராணன்மீது
आशा एष्यति ஆசையைபெறுவான்.

उत्तराफल्गुनी ह्यद्य भ्वस्तु हस्तेन योक्ष्यते

॥ ६ ॥

अथ हि “இன்றோ
उत्तराफल्गुनी உத்திரநக்சத்திரம்
भः तु நாளையோவென்றால்

इस्तेन ஹஸ்தநக்சத்திரத்
தோடு
योक्ष्यते விளங்கப்போகிறது.*

§ [ஸ்ரீராமருடைய ஜன்மநக்சத்திரமாகிய புனர்வசுவுக்கு ஆளுவது நக்சத் திரமாகையால் இது ஸாதகத்தாரை.]

* [புனர்வஸுவுக்கு 7-வது நக்சத்திரமாகையால் வத்தாரை]

अभिप्रयाम सुग्रीव सर्वाणीकसमावृताः

॥ ७ ॥

सुग्रीव “சுகரீவனே!
सर्वाणीक- } எல்லா சைன்யங்க
समावृताः } ளால் சூழப்பட்டவர்
களாய்

अभिप्रयाम நாம் பிரயாணமாகு
வேம்.

निमित्तानि च धन्यानि यानि प्रादुर्भवन्ति च । निहत्य रावणं संख्ये ह्यनयिष्यामि जानकीम् ॥

धन्यानि “பாக்கியங்களை விளை
வீக்கும்
निमित्तानि நற்சகுனங்கள்
यानि च எவைகளோ அவை
கள்
प्रादुर्भवन्ति பிரத்யக்சத்தில் தோ
ன்றுகின்றன.

हि ஆனபடியால்
संख्ये போரில்
रावणं च ராவணனையும்
निहत्य கொன்று
जानकी ஜானகியை
अनयिष्यामि கொண்டுவரப்போகி
றேன்.

उपरिष्ठाद्धि नयनं स्फुरमाणमिदं मम । विजयं समनुप्राप्तं शंसतीव मनोरथम् ॥ ९ ॥

மம “எனது
இத் இந்த
நயன கண்
उपरिष्ठात् மேலே
स्फुरमाण துடித் துக்கொண்டி-
ருக்கிறது.

हि என்கிற காரணத்தால்
मनोरथं மனோரதமாயிருக்கிற
विजयं வெற்றியை
समनुप्राप्तं इव கிட்டிவிட்டதாகவே
शंसति அறிவிக்கிறது.”

ततो वानरराजेन लक्ष्मणेन च पूजितः । उवाच रामो धर्मात्मा पुनरप्यर्थकोविदः ॥ १० ॥

अर्थकोविदः விஷயங்களை நன்கு
றிந்த
धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
ततः இச்சமயத்தில்
वानरराजेन வானரமன்னனாலும்

लक्ष्मणेन च லக்ஷ்மணராலும்
पूजितः புகழ்ந்துகொண்டார் 80
पुनः अपि மீளவும்
उवाच பின்வருமாறு மொழி
ந்தார் :

अग्रे यातु बलस्यास्य नीलो मार्गमवेक्षितुम् । वृतः शतसहस्रेण वानराणां तरस्विनाम् ॥

नीलः “நீலன்
तरस्विनां பலசாலிகளான
वानराणां வானரர்களின்
शतसहस्रेण நூறாயிரத்தால்
वृतः சூழப்பட்டவனாய்

मार्गं வழியை
अवेक्षितुं சோதிக்க
अस्य இந்த
बलस्य சைன்யத்தின்
अग्रे முன்னே
यातु செல்லட்டும்.

फलमूलवता नील शीतकाननवारिणा । पथा मधुमता चाशु सेनां सेनापते नय ॥ १२ ॥

सेनापते “சேனாபதியாகிய
नील நீலனே !

मधुमता च தேன் நிறைந்தது
மான

फलमूलवता { பழங்கனும், கிழங்கு
ளும் நிறைந்துள்ள
தும்,
शीतकाननवारिणा குளிரந்த சோலை
ளும், நீருழுள்ளதும்

पथा வழியாக
आशु விரைவில்
सेनां சேனையை
नय நடத்திச்செல்.

दूषयेयुर्दुरात्मानः पथि मूलफलोदकम् । राक्षसाः परिरक्षेथास्तेभ्यस्त्वं नित्यमुद्यतः ॥ १३ ॥

दुरात्मानः “கொடிய
राक्षसाः அரக்கர்கள்
पथि வழியில்
मूलफलोदकं { கிழங்குகளையும் பழங்
களையும், ஜலங்களையு
ம்

खं நீ
नित्यं எப்பொழுதும்
उद्यतः ஜாக்கிரதையுடையவ
னாய்
तेभ्यः அவர்களிடமிருந்து
परिरक्षेथाः பாதுகாத்துக்
கொள்ளவேண்டும்.

दूषयेयुः விஷமிட்டுக்கொடுப்
பார்கள்.

निम्नेषु वनदुर्गेषु वनेषु च वनौकसः । अभिपुल्याभिपश्येयुः परेषां निहतं बलम् ॥ १४ ॥

निम्नेषு	“பள்ளத்தாக்குக ளிலும்	अभिपुल्य	பாய்ந்து
वनदुर्गेषु	அடர்ந்த காடுகளி லும்	निहतं	அங்குள்ள
वनेषु च	வனங்களிலும்	परेषां	இதரர்களின்
वौकसः	வானரர்கள்	बलं	சையத்தை
मे		अभिपश्येयुः	ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

फल्यु बलं किञ्चित्तदैवोपयुज्यताम् । एतद्धि कृत्यं घोरं नो विक्रमेण प्रयुज्यताम् ॥

सीत	“எந்த	हि	ஏனெனில்
विषं	சையம்	नः	நமது
पीत्वा	சிறிது	एतत्	இந்த
श्रुतः	ஆற்றலற்றதோ	घोरं	பயங்கரமான
तत्	அது	कृत्यं	காரியமானது
अथ एव	இங்கேயே	विक्रमेण च	ஆண்மையாலேயே
उपयुज्यतां	இருக்கச்செய்யப் பட்டடும்.	प्रयुज्यताम्	முடிக்கப்படவேண் டியது.

सागरौघनिभं भीममग्रानीकं महाबलाः । कपिसिंहाः प्रकर्षन्तु शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १५ ॥

सागरौघनिभं	“கடல்நீர்பெருக்குக்குச் சமானமானதும்	कपिसिंहाः	வானரத்தலைவர்கள்
भीमं	பயங்கரமானதுமான	अथ	இப்பொழுது
अग्रानीकं	சிறந்த சேனையை	शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்
महाबलाः	மகா பலசாலிகளாகிய	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்
		प्रकर्षन्तु	கடத்திச்செல்லட்டும்.

गजश्च गिरिसङ्काशो गवयश्च महाबलः । गवाक्षश्चाग्रतो यान्तु गवां दृप्ता इवर्षभाः ॥ १७ ॥

गिरिसंकाशः	“மலையை நிகர்த்த	ऋषभाः	எருதுகள்
गजः च	கஜனும்	गवां	பசுக்களின்
महाबलः	மகாபலம்பொருந்திய	इव	முன்னே எப்படியோ அப்படியே,
गवयः च	கவயனும்	अग्रतः	முன்னே
गवाक्षः च	கவாக்ஷனும்,	यान्तु	செல்லட்டும்.
दृप्ताः	கொழுத்த		

यातु वानरवाहिन्या वानरः प्लवतां वरः । पालयन् दक्षिणं पार्श्वमृषभो वानरर्षभः ॥ १८ ॥

प्लवतां	“பாய்ந்துசெல்பவர்க ளுக்கும்	वानरवाहिन्याः	வானரச்சேனைக்கு
वरः	சிறந்தவனும்	दक्षिणं	வலது
वानरर्षभः	வானரோத்தமனுமா	पार्श्वं	பக்கத்தை
ऋषभः	ரிஷபன் என்ற [கய	पालयत्	பாதுகாத்துக் கொண்டு
वानरः	வானரன்	यातु	போகட்டும்.

गन्धहस्तीव दुर्धर्षस्तरस्वी गन्धमादनः । यातु वानरवाहिन्याः सव्यं पार्श्वमधिष्ठितः ॥१९॥

दुर्धर्षः “ வெல்லமுடியாதவ
னும்
गन्धहस्ती इव கொழுத்த யானை
யென
तरस्वी மகா பலசாலியுமான
गन्धमादनः கந்தமா தனன்

वानरवाहिन्याः வானரசேனையின்
सव्यं இடது
पार्श्वं பக்கத்தை
अधिष्ठितः ஆக்ஞாபிக்கின்றவ
னாய்
यातु போகட்டும்.

यास्यामि बलमध्येऽहं बलौघमभिर्हषयन् । अधिरुह्य हनूमन्तमैरावतमिवेश्वरः ॥ २० ॥

अहं “ நான்
ईश्वरः தேவராஜன்
ऐरावतं ஐராவதத்தின்மேல்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
हनूमन्तं ஹனுமான் மீது

अधिरुह्य ஏறிக்கொண்டு
बलौघं சையவெள்ளத்தை
अभिर्हषयन् உத்ஸாஹப்படுத்திக்
கொண்டு
बलमध्ये சையத்தின் மத்தி
யில்
यास्यामि செல்லப்போகிறேன்.

अङ्गदेनैष संयातु लक्ष्मणश्चान्तकोपमः । सार्वभौमेन भूतेशो द्रविणाधिपतिर्यथा ॥ २१ ॥

भूतेशः “ பரம்மகணங்களுக்கு
அதிபதியான
द्रविणाधिपतिः தனாதிபதி (குபேரன்)
सार्वभौमेन சார்வபௌமனெனும்
யானையின் மீது
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,

अङ्गदेन அங்கதன் மீது
अन्तकोपमः யமதர்மராஜனை
யொத்த
एषः இந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணன்
संयातु च செல்லட்டும்.

जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋक्षराजो महासत्त्वः कुक्षिं रक्षन्तु ते त्रयः ॥

ते “ அந்த
त्रयः மூவர்களாகிய
ऋक्षराजः கரடிகளின்மேலும்
महासत्त्वः அளவில்லா ஆற்றலு
जाम्बवान् च ஜாம்பவானும், [டைய

सुषेणः च ஸுசேணனும்,
वेगदर्शी வேகதர்சி என்ற
वानरः च வானரனும்
कुक्षिं வயிற்றுப்பாகத்தை
रक्षन्तु பாதுகாக்கட்டும்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवो वाहिनीपतिः । व्यादिदेश महावीर्यान्वानरान्वानरर्षभः ॥ २३ ॥

वाहिनीपतिः சேனைநாயகனும்
वानरर्षभः வானரோத்தமனு
மாகிய

श्रुत्वा சிறமேற்கொண்டு
महावीर्यान् மகாபராக்கிரமசாலி
களான

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய
वचः ஆக்கிணையை

वानरान् வானரர்களை
व्यादिदेश அங்கனமே நியமித்
தார்.

ते वानरगणाः सर्वे समुत्पत्य युयुत्सवः । गुहाभ्यः शिखरेभ्यश्च आशु पुष्पुविरे तदा ॥

तदा அப்பொழுது
 ते वानरगणाः அந்தவானரகணங்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 युयुत्सवः போரில் ஆசைகொண்டவர்களாய்

आशु விரைவில்
 गुहाभ्यः குகைகளிலிருந்தும்
 शिखरेभ्यः च பர்வதசிகரங்களிலி
 समुत्पत्य கிளம்பி [ருந்தும்
 पुष्पुविरे பறந்துசென்றார்கள்.

ततो वानरराजेन लक्ष्मणेन च पूजितः । जगाम रामो धर्मात्मा ससैन्यो दक्षिणां दिशम् ॥

वानरराजेन வானரமன்னனாலும்
 लक्ष्मणेन च லக்ஷ்மணனாலும்
 पूजितः மரியாதை செய்யப்ப
 धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகிய[ட்ட
 रामः ஸ்ரீராமர்

दक्षिणां தெற்கு
 दिशं திக்கை நோக்கி
 ततः அப்பொழுது
 ससैन्यः சைனியத்தோடு கூட
 जगाम பிரயாணமானார். [வே

शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिर्युतैरपि । वारणाभैश्च हरिभिर्यौ परिवृतस्तदा ॥ २६ ॥

तदा அப்பொழுது
 वारणाभैः யானைகளை நிகர்த்த
 हरिभिः வானரர்களால்
 शतैः நூற்றுக்கணக்காகவும்

अयुतैः अपि பதினாயிரக்கணக்காகவும்
 शतसहस्रैः च லக்ஷக்கணக்காகவும்
 कोटीभिः च கோடிக்கணக்காகவும்
 परिवृतः சூழப்பட்டவராய்
 ययौ சென்றார்.

तं यान्तमनुयाति स्म महती हरिवाहिनी ॥ २७ ॥

यान्तं எழுந்தருளிச்செல்லும்
 त अवரை

महती அளவுகடந்த
 हरिवाहिनी வானரச்சேனை
 अनुयाति स्म பின்பற்றிச்சென்றது.

हृष्टाः प्रमुदिताः सर्वे सुग्रीवेणाभिपालिताः । आप्लवन्तः प्लवन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः ॥

क्ष्वेलन्तो निनदन्तस्ते जग्मुर्वै दक्षिणां दिशम् ॥ २८ ॥

भक्षयन्तः सुगन्धीनि मधूनि च फलानि च । उद्धहन्तो महावृक्षान्मञ्जरीपुञ्जधारिणः ॥ २९ ॥

सुग्रीवेण சகீவனால்
 अभिपालिताः பாதுகாக்கப்பட்ட
 ते प्लवङ्गमाः அந்தவானரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 हृष्टाः உதஸாஹங்கொண்டவர்களும்

निनदन्तः பெருங்கூச்சலிடுகிறவர்களும்

प्रमुदिताः களிப்புற்றவர்களும்
 आप्लवन्तः குதிக்கின்றவர்களும்
 प्लवन्तः च கூத்தாடுகின்றவர்களும்

सुगन्धीनि நறுமணமுள்ள
 मधूनि च தேன்களையும்
 फलानि च பழங்களையும்
 भक्षयन्तः புசிக்கின்றவர்களும்
 मञ्जरीपुञ्जधारिणः பூங்கொத்துக்கள்

गर्जन्तः அட்டகாசம் செய்கின்றவர்களும்
 क्ष्वेलन्तः குதித்துத் தாவிச்
 லுக்கின்றவர்களும்

विनदन्तः விளங்குகிறதான
 महावृक्षान् பெருவிருகைக்களை
 उद्धहन्तः च கையிலேந்தியவர்களு
 दक्षिणां தென் [மாக
 दिशं திக்கைநோக்கி
 जग्मुः वै செல்லுற்றார்கள்.

अन्योन्यं सहसा दृष्ट्वा निर्वहन्ति क्षिपन्ति च । पततश्चाक्षिपन्त्यन्ये पातयन्त्यपरे परान् ॥

தூசா: செருக்குற்ற அவர்கள்
சக்சா திடீரென
அந்யோந்யம் ஒருவனை யொருவன்
நிர்வஹ்நி தூக்கிக்கொள்கிறார்
கள்.

क्षिपन्ति च எறிகிறார்கள்.
अन्ये சிலர்

पततः च கீழே விழுந்தவர்க
ளைப்பார்த்து
आक्षिपन्ति என்னம்செய்கின்றார்
கள்.
अपरे வேறுசிலர்
परान् மற்றவர்களை
पातयन्ति கீழே தள்ளுகிறார்கள்.

रावणो नो निहन्तव्यः सर्वे च रजनीचराः । इति गर्जन्ति हरयो राघवस्य समीपतः ॥

ராவண: "ராவணன்
ந: நம்மால்
நிஹந்தவ்ய: கொல்லப்படவேண்டி.
ரஜநிசுரா: ராசுதேவர்கள் [யவன்].
सर्वे எல்லோரும்
च அப்படியே கொல்லப்
படவேண்டியவர்கள்"

इति என்று
हयः வானரர்கள்
राघवस्य ஸ்ரீராமரது
समीपतः அருகில்
गर्जन्ति அட்டகாசஞ்செய்கின்
றனர்.

पुरस्तादृषभो वीरो नीलः कुमुद एव च । पन्थानं शोषयन्ति स्म वानरैर्वहुभिः सह ॥

வீர: வீரனான
ऋषभ: ரிஷபனும்,
नील: च நீலனும்,
कुमुद: एव குமுதனும்
बहुभि: பல

वानरै: வானரர்களோடு
सह கூட
पन्थानं வழியை
पुरस्तात् முன்பாக
शोषयन्ति स्म சேர்த்துத்தார்கள்.

मध्ये तु राजा सुग्रीवो रामो लक्ष्मण एव च । बहुभिर्बलिभिर्भीमैर्वृताः शत्रुनिर्वहणाः ॥

राम: च ஸ்ரீராமரும்
लक्ष्मण: एव லக்ஷ்மணரும்
सुग्रीव: சுக்ரீவ
राजा तु மன்னனுமாகிய
शत्रुनिर्वहणा: சத்ருஸம்ஹாரகராகி
ய இவர்கள்

बहुभि: பல
भीमे: பயங்கரர்களான
बलिभि: பலிஷ்டர்களால்
मध्ये நடுவில்
वृता: சூழப்பட்டிருந்தார்
கள்.

हरिः शतबलिर्वीरः कोटीभिर्दशभिर्वृतः । सर्वामेको ह्यवष्टभ्य ररक्ष हरिवाहिनीम् ॥ ३४ ॥

வீர: ஸ்ரானுகிய
शतबलि: சதபலியென்ற
हरि: வானரன்
दशभि: பத்து
कोटीभि: கோடிகளால்
वृत: சூழப்பட்டவனாக

एकः हि தான் ஒருவனை
हरिवाहिनीं வானரசைனியம்
सर्वा எல்லாவற்றையும்
अवष्टभ्य அருகிலிருந்து
கொண்டு
ररक्ष காத்தான்.

ஹதா஢வாப்ய வுதேஹீ ஸிப் ஹவா ச ராவ஑ம் | ஢஢ுதூர்த: ஢஢ுதூர்தா஢யோத்யா ஢ரதயாஸ்யஸி ||

ராவண ஃ “ராவணனை
ஸிப் விரைவில்
ஹவா கொன்றுவிட்டு,
ஹதா திருடிக்கொண்டு
போகப்பட்ட
வுதேஹீ ச வைதேகியாரையும்
அவாப்ய அடைந்து,

஢஢ுதூர்த: ஢஢ுரைத஢ கைகூடப்
பட்டவராய்
஢஢ுதூர்தா஢ பொருளால் செழித்த
அயோத்யா அயோத்திக்கு
஢ரதயாஸ்யஸி திரும்பியெழுந்தரு
ளப்போகிறீர்.

஢ஹாந்தி ச நி஢ித்தானி திவி ஢ூமௌ ச ரா஑வ | ஢ு஢ானி தவ ஢ஸ்யா஢ி ஢ர்வாணையாஸிஸுத்யௌ ||

ரா஑வ “஢ூராம!
தவ தேவரீரது
அர்தஸிஸுத்யௌ காரிய஢் கைகூட஢்பொ
திவி ச ஆகாசத்திலு஢் [ருட்டு
஢ூமௌ ச ஢ூமியிலு஢்

஢ஹாந்தி சிறந்த
஢ர்வாணி எல்லா
஢ு஢ானி நல்ல
நி஢ித்தானி ஂவ சகுனங்களுையே
஢ஸ்யா஢ி நான் காண்கின்றேன்.

அநுவாதி ஢ு஢ௌ வாயு: ஢ௌநா஢் ஢ுதூஹித: ஢ுதவ:

|| 87 ||

வாயு: “வாயுபகவான்
஢ு஢: ஢ங்கனகர஢ாய்
஢ுதூஹித: ஢ிருதுவாய் அடிக்கி
ன்றவராய்

஢ுதவ: துனியராய்
஢ௌநா஢் சேனைக்கு
அநுவாதி வீசுகின்றார்.

஢ூர்ணவலுஸ்வராஸுதௌ ஢வதந்தி ஢ூரதுதி:

|| 88 ||

ஹு஢ “இங்குள்ள
஢ூரதுதி: ச ஢ிருகங்களு஢் பகூதிக
ளு஢்

஢ூர்ணவலுஸ்வரா: நிறைந்தது இனிய
குரலிட்டு
஢வதந்தி கூவுகின்றா.

஢ஸந்நாஸு திஸ: ஢ர்வா வி஢லஸு திவாகர: |

஢ஸநாஸு ஢ஸந்நாஸிரனு த்வா ஢ார்கவௌ கத: ||

திஸ: “திக்குகள்
஢ர்வா: ச எல்லா஢ு஢்
஢ஸந்நா: ஢ாசற்றுவிளங்குகின்
றன.

஢ஸந்நாஸி: தேளரிவுற்ற ஒளியு
டையவரு஢்
஢ார்கவ: ஢ிருகு஢ஹரிஷியின்
புதல்வரு஢ான

திவாகர: ச சூரியபகவானு஢்
வி஢ல: நிர்஢ல஢ாகப்பிரகாஸி
கின்றார்.

஢ஸநா: ச சக்கிரரு஢்
த்வா அநு தேவரீருக்கு ஢ின்னே
கத: இருக்கின்றார்.

஢ஹராஸிஸிஸுதஸு ஢ுதூஸு ஢ர஢ர்பய: | அஸிஸு஢்ந: ஢காஸந்தௌ துவ் ஢ர்வௌ ஢ுதஸிஸு஢் || 89 ||

஢ஹராஸி: ச “துருவ஢ண்டல஢ு஢்
விஸுத: ஢ாசற்று விளங்குகி
ஸுதா: ஢ரிசுத்தர்களு஢் [றது.
அஸிஸு஢்ந: ஢ிக்க ஒளியுடையவர்
களு஢ான

஢ர஢ர்பய: ஢ர஢ரிஷிகள்
஢ர்வௌ ச எல்லோரு஢்
துவ் துருவரை
஢ுதஸிஸு ஢ல஢் வந்து
஢காஸந்தௌ விளங்குகின்றார்கள்.

विशङ्कुर्विमलो भाति राजर्षिः सपुरोहितः । पितामहवरोऽस्माकमिध्वाकूणां महात्मनाम् ॥

महात्मनां “मகா த்மாக்களாகிய
इध्वाकूणां இகஷ்வாகுவம்சத்த
अस्माकं நமது [வர்களுக்கும்
पितामहवरः சிறந்த மூதாதையரும்
राजर्षिः ராஜரிஷியுமான

विशङ्कुः த்ரிசங்கு
सपुरोहितः உபாத்தியாயருடன்
विमलः கிடவே
भाति விளங்குகிறார்.

विमले च प्रकाशेते विशाखे निरुपद्रवे । नक्षत्रवरमस्माकमिध्वाकूणां महात्मनाम् ॥ ५२ ॥

विशाखे “இரட்டையான விசா
कनकशतं திரங்கள்
निरुपद्रवे க்ரூரக்கிரகசம்பந்த
मिल्लततவைகளாய்
विमले தெளிவுற்று
प्रकाशेते பிரகாசிக்கின்றன.

महात्मनां மகா த்மாக்களாகிய
इध्वाकूणां இகஷ்வாகுக்களுக்கும்
अस्माकं च நமக்கும்
नक्षत्रवरम् மேன்மைபெற்று விள
ங்கும் நக்சத்திரமிது.

नैर्ऋतं नैर्ऋतानां च नक्षत्रमभिपीड्यते । मूलो मूलवता स्पृष्टो धूमकेतुना ॥ ५३ ॥

नैर्ऋतं “நிர்ருதியை தேவதை
यय्यं கொண்டதும்
नैर्ऋतानां च அரக்கர்களுக்குரியது
மான
नक्षत्रं (மூலம்) நக்சத்திரமா
னது

अभिपीड्यते பாபக்கிரகங்களால் பீ
டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
मूलः மூலநக்சத்திரம்
मूलवता பக்கலிலிருக்கும்
धूमकेतुना தூமகேதுவால்
स्पृष्टः திண்டப்பட்டதாய்
धूम्यते எரிக்கப்படுகின்றது.”

सर्वं चैतद्विनाशाय राक्षसानामुपस्थितम् । काले कालगृहीतानां नक्षत्रं ग्रहपीडितम् ॥

कालगृहीतानां யமனுக்காட்பட்டு,
राक्षसानां அரக்கர்களின் [விட்ட
विनाशाय அழிவின்பொருட்டு
काले (அந்திக்)காலத்தில்
एतत् இருத

नक्षत्रं நக்சத்திரம்
सर्वं च முழுவதும்
ग्रहपीडितं க்ரகத்தால் பீடிக்கப்
பட்டதாயும்
उपस्थितम् ஏற்பட்டிருக்கிறது.

प्रसन्नाः सुरसाश्चापो वनानि फलवन्ति च । प्रवान्त्यभ्यधिकं गन्धान्यथर्तुकुसुमा द्रुमाः ॥

आपः “தீர்த்தங்கள்
प्रसन्नाः தெளிவாயும்
सुरसाः च நல்ல ருசியுள்ளனவா
யுமிருக்கின்றன.
वनानि வனங்கள்
फलवन्ति च கணிகளால் நிரம்பி
யிருக்கின்றன.
द्रुमाः விருகங்கள்

यथर्तुकुसुमाः {ருதுக்களில் எப்படி
யோ அப்படியே புஷ்
பங்களையுடையவை
களாய்
गन्धान् நறுமணங்களை
अभ्यधिकं மிகவும்
प्रवान्ति வீசுகின்றன.

व्यूहानि कपिसैन्यानि प्रकाशन्तेऽधिकं प्रभो । देवानामिव सैन्यानि सङ्ग्रामे तारकामये ॥

प्रभो “பிரபுவே!
வ்யூஹானி அணிவகுக்கப்பட்ட
கபிசैन्यानि வானரசேனைகள்
சங்கிராமே போரில்
தாரகாமயே நகத்திடுகளின்
மத்தியில்

देवानां தேவர்களுடைய
सैन्यानि इव சையங்களுள
अधिकं மிகவும்

प्रकाशन्ते விளங்குகின்றன.

एवमार्य समीक्ष्यैतान्प्रीतो भवितुमर्हसि । इति भ्रातरमाश्वस्य हृष्टः सौमित्रिरब्रवीत् ॥

आर्य “அண்ணா!
एतान् இவைகளை
समीक्ष्य கவனித்து
प्रीतः மனத்திருப்திகொண்டவராய்

सौमित्रिः ஸக்தமனார்
हृष्टः உதஸாஹத்துட
निरुपपन्नவராய்
इति एवं மேற்கண்டவாறும்
இன்னும் பலவாறும்

भवितुं ஆக
अर्हसि திருவுள்ளங்கொள்ள
வேண்டும்.”

भ्रातरं தமையனரை
आश्वस्य தேற்றரவுபடுத்தி
अब्रवीत् பேசினார்.

अथावृत्य महीं कृत्स्नां जगाम महती चमूः । ऋक्षवानरशार्दूलैर्नखदंष्ट्रायुधैर्वृता ॥ ५८ ॥

नखदंष्ट्रायुधैः { நகங்களையும் பற்களையும்
ஆயுதங்களாகக் கொண்ட

ऋक्षवानरशार्दूलैः சிறந்த கரடிகளாலும்
வானரங்களாலும்

वृता நிறைந்துள்ள

कराग्रैश्चरणैश्च वानरैरुत्थितं रजः । भीममन्दर्धे लोकं निवार्य सवितुः प्रभाम् ॥ ५९ ॥

वानरैः வானரர்களால்
कराग्रैः கைகளின் நுனிகளாலும்

चरणैः च கால்களின் நுனிகளாலும்

उत्थितं கிளப்பப்பட்ட

रजः च புழுதி

सर्पवतवनाकाशां दक्षिणां हरिवाहिनी । छादयन्ती ययौ भीमा घामिवाम्बुदसन्ततिः ॥

भीमा பயங்கரமான
हरिवाहिनी வானரசேனை,
सर्पवत- } பர்வதங்கள், வனங்
वनाकाशां } கள் வெளிப்பிரதே
சங்களுள்ளிட்ட
दक्षिणा தென்திசையை

महती चमूः பெரும் சேனையானது
महीं பூமியை
कृत्स्नां எங்கும்
अथ இப்பொழுது
आवृत्य மறைத்துக்கொண்டு
जगाम சென்றது.

सवितुः சூரியபகவானது
प्रभां ஒளியை
निवार्य மறைத்துக்கொண்டு
लोकं உலகை
भीमं பயங்கரமாய்
अन्तर्द्वे இருளடையச்
செய்தது.

अम्बुदसन्ततिः மேகவரிசை
यां ஆகாசத்தை
इव எவ்வண்ணமோ
ஆவ்வண்ணமே
छादयन्ती மறைத்துக்கொண்டு
ययौ சென்றது.

उत्तरन्त्यां च सेनायां सन्ततं बहुयोजनम् । नदीस्रोतांसि सर्वाणि सस्यन्दुर्विपरीतवत् ॥

सेनायां	சேனே	नदीस्रोतांसि	நதிகளின் பிரவாஹ
सन्ततं	இடைவிடாமல்	सर्वाणि	எல்லாமும் [ங்கள்
उत्तरन्त्यां च	கடந்துசெல்லும்	बहुयोजनं	பல யோஜனே தூரம்
	பொழுது	विपरीतवत्	எதிர்த்து
		सस्यन्दुः	பெருகின.

सरांसि विमलाम्भांसि द्रुमाकीर्णांश्च पर्वतान् । समान्भूमिप्रदेशांश्च वनानि फलवन्ति च ॥
मध्येन च समन्ताच्च तिर्यक्चाधश्च साऽऽविशत् ॥ ६२ ॥

विमलांभांसि	தெளிந்த நீர் கிரம்பிய	वनानि च	வனங்களையும்
सरांसि	தடாகங்களையும்,	मध्येन च	இடைவெளியாலோ
द्रुमाकीर्णान्	மரங்களடர்ந்த	समन्तात् च	சுற்றியோ
पर्वतान् च	பர்வதங்களையும்	तिर्यक् च	குறுக்காகவோ
समान्	சமமாகவிருக்கும்	अधः च	கீழாகவோ
भूमिप्रदेशान् च	பூமிப்பிரதேசங்களை	सा	அது
फलवन्ति	களிகள் நிறைந்த [யும்	आविशत्	புகுந்துசென்றது.

समावृत्य महीं कृत्स्नां जगाम महती चमूः ॥ ६३ ॥

महती	பெரும்	कृत्स्नां	முழுவதையும்
चमूः	சேனையானது	समावृत्य	மறைத்துக்கொண்டு
महीं	உலகம்	जगाम	சென்றது.

ते हृष्टमनसः सर्वे जग्मुर्मास्तरंहसः । हरयो राघवव्याथे समारोपितविक्रमाः ॥ ६४ ॥

ते	அந்த	समारोपित-	} அர்ப்பணஞ்செய்து
हरयः	வானரர்கள்	विक्रमाः	
सर्वे	எல்லோரும்	हृष्टमनसः	மனத்திருப்தி கொண்
राघवस्य	சூரிராமருடைய		டவர்களாய்
अथे	கைங்கர்யத்தல்	मास्तरंहसः	வாயுபகவானது ஆற்
		जग्मुः	சென்றார்கள். [றலுற்று

हर्षवीर्यबलोद्रेकान्दर्शयन्तः परस्परम् । यौवनोत्सेकजान्पान्विविधांश्चक्रुर्ध्वनि ॥ ६५ ॥

हर्षवीर्य-	} உத்ஸாஹம், வீர்யம்,	यौवनोत्सेकजान्	யௌவனத்தின் பெரு
बलोद्रेकान्			க்கால் உண்டாகும்
	அதிகங்களை	विविधान्	பல
परस्परं	ஒருவர் மற்றொருவரு	दपान्	முரட்டுத்தனங்களை
	க்கு	अध्वनि	வழியில்
दर्शयन्तः	காண்பித்துக்கொண்டு	चक्रुः	வெளியிட்டார்கள்.

तत्र केचिद्भुतं जग्मुस्तपेतुश्च तथाऽपरे । केचित्किलकिलां चक्रुर्वानरा वनगोचराः ॥ ६६ ॥

वनगोचरा:	வனத்தில் வசிப்பவர்	उत्पेतु:	{ முன்சென்றவர்களை நோக்கிப் பறந்து சென்றார்கள்.
வானரா:	வானரர்கள் [களாகிய	केचित्	சிலர்
तप्त	அப்பொழுது	किलकिलां	கிலகிலவெனும்
भुतं	வேகமாக		சத்தத்தை
जग्मु:	சென்றார்கள்.	चक्रु:	இட்டார்கள்.
तथा	அப்படியே		
अपरे च	வேறுசிலர்		

प्रास्फोटयंश्च पुच्छानि संनिजघ्नूः पदान्यपि । भुजान्विक्षिप्य शैलांश्च दुमानन्ये बभञ्जिरे ॥

पुच्छानि च	வாலைகளையும்	अन्ये	வேறுசிலர்
प्रास्फोटयन्	உதறினார்கள்.	भुजान्	கைகளை
पदानि अपि	கால்களையும்	विक्षिप्य	பரப்பி
	{ ஒன்றோடொன்றாய்	शैलान्	மலைகளையும்
संनिजघ्नू:	{ அடித்துக்கொண்டார்கள்.	दुमान् च	விருஷங்ககளையும்
		बभञ्जिरे	பிளந்தார்கள்.

आरोहन्तश्च शृङ्गाणि गिरीणां गिरिगोचराः । महानादान्विमुञ्चन्ति क्ष्वेलापन्ये प्रचक्रिरे ॥

गिरिगोचरा:	வனவாசிகளாகிய	महानादान्	பெரும் கோவங்களை
अन्ये	சிலர்	विमुञ्चन्ति	இட்டார்கள்.
गिरीणां	மலைகளின்	क्ष्वेलां च	மற்றவர்களைப்பார்த்து பரிகாசத்தையும்
शृङ्गाणि	சிகரங்களில்	प्रचक्रिरे	செய்தார்கள்.
आरोहन्तः	ஏறிக்கொண்டு		

ऊरुवेगैश्च ममृदुर्लताजालान्यनेकशः । जृम्भमाणाश्च विक्रान्ता विचिक्रीडुः शिलादुमैः ॥

ऊरुवेगै:	தொடையின் வேகத் தால்	विक्रान्ता:	பராக்கிரமசாலிகளாய்
लताजालानि च	கொடி சமூகங்களையும்	जृम्भमाणाः च	எங்கும் பறந்து கொண்டு
अनेकशः	ஏராளமாய்	शिलादुमै:	மலைகளையும் மரங்களையும் கொண்டு
ममृदु:	அழித்தார்கள்.	विचिक्रीडु:	விளையாடினார்கள்.

शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिश्च सहस्रशः । वानराणां तु घोराणां यूथैः परिवृता मही ॥ ७० ॥

मही	பூமியானது	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்,
घोराणां	பயங்கரமான	शतसहस्रैः च	லக்ஷக்கணக்காகவும்,
वानराणां	வானரர்களின்	कोटीभिः च	கோடிக்கணக்காகவும்
यूथै:	கூட்டங்களால்	तु	இப்பொழுது
शतै:	நூற்றுக்கணக்காகவும்,	परिवृता	மறைக்கப்பட்டிருந்தது.

सा स्म याति दिवारात्रं महती हरिवाहिनी । हृष्टा प्रमुदिता सेना सुग्रीवेणाभिरक्षिता ॥

सा अந்த
हरिवाहिनी வானரர்களால் நடத்
தப்பட்டதும்
சுமீவேண ஸுக்ரீவனால்
அभिरक्षिता பாதுகாக்கப்பட்டது
மான
महती பெரும்

सेना சேனை
हृष्टा மனத்திருப்தி
கொண்டு
प्रमुदिता கலித்து
दिवारात्रं பகலும் இரவும்
याति स சென்றுகொண்டே
யிருந்தது.

वानरास्त्वरितं यान्ति सर्वे युद्धाभिनन्दिनः । मुमोक्षयिषवः सीतां मुहूर्तं कापि नासत ॥

वानरा: வானர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
युद्धाभिनन्दिनः போரில் உதஸாஹங்
கொண்டவர்களாய்
त्वरितं விரைந்தே
यान्ति சென்றார்கள்.

सीतां சீதாதேவியாரை
मुमोक्षयिषवः விடுவிக்க ஆத்திரங்
கொண்டவர்களாய்
मुहूर्तं अपि ஒருநிமிஷமேனும்
क எங்கும்
आसत न தங்கவில்லை.

ततः पादपसंवाधं नानामृगसमायुतम् । सह्यपर्वतमासेदुर्मलयं च महीधरम् ॥ ७३ ॥

ततः பிறகு
पादपसंवाधं மரங்களடர்ந்ததும்
नानामृगसमायुतं பலமிருகங்களால் வசி
க்கப்பெற்றதுமான

सह्यपर्वतं ஸஹ்யபர்வதத்தை
मलयं மலய [யும்
महीधरं च பர்வதத்தையும்
आसेदुः அடைந்தார்கள்.

काननानि विचित्राणि नदीप्रस्रवणानि च । पश्यन्नभिययौ रामः सह्यस्य मलयस्य च ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
सह्यस्य ஸஹ்யமலையினுடைய
வும்
मलयस्य च மலயமலையினுடைய
विचित्राणि அழகிய [வும்

काननानि சோலைகளையும்
नदीप्रस्रवणानि च நதிகளையும் அருவி
களையும்
पश्यन् பார்த்துக்கொண்டே
अभिययौ சென்றார்.

बकुलांस्तिलकांश्चूतानशोकान्सिन्धुवारकान् । करवीरांश्च तिमिशान्भञ्जन्ति स पुवङ्गमाः ॥

पुवङ्गमाः வானர்கள்
बकुलान् வகுள விருககூங்க
ளையும்
तिलकान् மஞ்சாடிமரங்களையும்
चूतान् மாமரங்களையும்
अशोकान् அசோகமரங்களையும்

सिन्धुवारकान् நொச்சிமரங்களையும்
करवीरान् அலரிகளையும்
तिमिशान् च திமிசங்களையும்
भञ्जन्ति स முறித்துவிழுத்தினார்
கள்.

अङ्गोलान्श्च करञ्जान्श्च पुक्ष्म्यग्रोधतिन्दुकान् । जम्बूकामलकान्नीपान्भञ्जन्ति स्म पुत्रङ्गमाः ॥

புவங்஑மா:	வா னா ர்கள்	जम्बूकामलकान्	நா வல்மர ங்களையும்
अङ्गोलान् च	அழிஞ்சில்ல்களையும்		நெல்லிமர ங்களையும்
करञ्जान्	புங்குக்களையும்	नीपान् च	கடம்புகளையும்
पुक्ष्म्यग्रोध-	} இரளிகளையும், ஆல	भञ्जन्ति स्म	முறித் துவீழ்த்தினர்
तिन्दुकान्			
	மர ங்களையும் திருது		கள்.
	கமர ங்களையும்		

प्रस्तरेषु च रम्येषु विविधाः काननद्रुमाः । वायुवेगप्रचलिताः पुष्पैरवकिरन्ति गाम् ॥७७॥

रम्येषु	அழகிய	वायुवेगप्रचलिताः	வாயுவேகத்தால்
प्रस्तरेषु च	சுமமான பிரதேசங்		அசைவனவாய்
	களிலும்	पुष्पैः	புஷ்பங்களால்
विविधाः	பலவகை	गां	பூமியில்
काननद्रुमाः	காட்டுமரங்கள்	अवकिरन्ति	தூவின.

मारुतः सुखसंस्पर्शो वाति चन्दनशीतलः । षट्पदैरनुकूजद्भिर्वनेषु मधुगन्धिषु ॥ ७८ ॥

मारुतः	வாயுபகவான்	सुखसंस्पर्शः	சுகஸ்பரிசமுடையவ
मधुगन्धिषु	தேன்மணம் கமழும்		ராய்
वनेषु	வனங்களில்	चन्दनशीतलः	சந்தனம்போல் குளிர்
अनुकूजद्भिः	இடைவிடாது பாடும்		ச்சியாய்
षट्पदैः	வண்டுகளோடு	वाति	வீசுகிறார்.

अधिकं शैलराजंस्तु धातुभिः सुविभूषितः ॥ ७९ ॥

शैलराजः तु	மலையரசும்	अधिकं	மிகவும்
धातुभिः	காவிக்கற்களால்	सुविभूषितः	அழகுவாய்ந்தது விளங்
			கிற்று.

धातुभ्यः प्रसृतो रेणुर्वायुवेगविघटितः । सुमहद्वानरानीकं छादयामास सर्वतः ॥ ८० ॥

धातुभ्यः	காவிக்கற்க்கரினின்று	सुमहत्	மிகப்பெரிய
प्रसृतः	கிளம்பிய	वानरानीकं	வானரசேனையை
रेणुः	தூளி	सर्वतः	நாற்புறமும்
वायुवेगविघटितः	காற்றின் வேகத்தால்	छादयामास	மறைத்துவிட்டது.
	அடிக்கப்பட்டு		

गिरिप्रस्थेषु रम्येषु सर्वतः संप्रपुष्पिताः । केतवयः सिन्धुवाराश्च वासन्त्यश्च मनोरमाः ॥

रम्येषु	அழகிய	केतवयः	தாழைகளும்
गिरिप्रस्थेषु	மலைத்தாழ்வரை	सिन्धुवाराः च	நொச்சிகளும்
सर्वतः	எங்கும் [களில்	मनोरमाः	அழகிய
संप्रपुष्पिताः	நன்றாகப்பூத்துவிளங்	वासन्त्यः च	முல்லைகளும்
	கிக்கொண்டிருந்த		

माधव्यो गन्धपूर्णाश्च कुन्दगुल्माश्च पुष्पिताः । चिरिविल्वा मधूकाश्च वकुलाः प्रियकास्तथा ॥
 स्फूर्जकास्तिलकाश्चैव नागवृक्षाश्च पुष्पिताः । चूताः पाटलयश्चैव कोविदाराश्च पुष्पिताः ॥
 मुचुलिन्दार्जुनाश्चैव शिशुपाः कुटजास्तथा । धवाः शाल्मलयश्चैव रक्ताः कुरवकास्तथा ॥
 हिन्तालास्तिमिशश्चैव चूर्णका नीपकास्तथा । नीलाशोकाश्च वरणा अङ्गोलाः पद्मकास्तथा ॥
 पुवमानैः पुवङ्गैस्तु सर्वे पर्याकुलीकृताः ॥ ८५ ॥

गन्धपूर्णाः	வாழை நிரம்பிய
माधव्यः च	மாதவி எனும்
	(முல்லைகளும்)
पुष्पिताः	பூத்த
कुन्दगुल्माः च	குந்தப்புதர்களும்
चिरिविल्वाः	புங்கமரங்களும்
मधूकाः च	இலுப்பை மரங்களும்
वकुलाः	மகிழ்மரங்களும்
तथा	அவ்வண்ணமே
प्रियकाः	பந்தூகங்களும்
स्फूर्जकाः च	ஸ்பூர்ஜகங்களும்
तिलकाः एव	திலகங்களும்
नागवृक्षाः च	சிருகப்பூமரங்களும்
पुष्पिताः	நன்றாகப் பூத்த
चूताः च	மாமரங்களும்
पाटलयः एव	பாதிநீமரங்களும்
पुष्पिताः	பூத்த
कोविदाराः च	மலையகத்திகளும்
मुचुलिन्दार्जुनाः च	முசுளிரதங்களும்
	(மருதமரங்களும்)
शिशुपाः एव	சிம்சுபங்களும்

कुटजाः तथा	வெட்பாலைகளும்
धवाः च	தவமரங்களும்
शाल्मलयः एव	இலவுகளும்
तथा	அவ்வண்ணமே
रक्ताः	சிவந்த
कुरवकाः	மருதாணிகளும்
हिन्तालाः च	கூந்தற்பனைகளும்
तिमिशः एव	திமிசமரங்களும்
चूर्णकाः	சூர்ணகமரங்களும்
तथा	அப்படியே
नीपकाः	கடம்புகளும்
नीलाशोकाः च	நீலாசோகமரங்களும்
वरणाः	மாவலிங்கமரங்களும்
अङ्गोलाः	அழிஞ்சில்களும்
तथा	அப்படியே
पद्मकाः	பத்மகங்களும்
सर्वे तु	அனைத்தும்
पुवमानैः	பறந்துசெல்லும்
पुवङ्गैः	வானரர்களால்
पर्याकुलीकृताः	நிலைகுலைக்கப்பட்டன.

वाप्यस्तस्मिन्निगौ शीताः पल्वलानि तथैव च । चक्रवाकानुचरिताः कारण्डवनिषेविताः ॥
 पुत्रैः क्रौञ्चैश्च संकीर्णा वराहमृगसेविताः ॥ ८६ ॥
 ऋक्षैस्तरक्षुभिः सिंहैः शार्दूलैश्च भयावहैः । व्यालैश्च बहुभिर्भामैः सेव्यमानाः समन्ततः ॥

तरिमन्	அந்த
निगौ	பர்வதத்தில்
चक्रवाकानुचरिताः	{ 3 க்கிரவாகங்களால் வருகப்பெற்றவை களும்
कारण्डवनिषेविताः	{ 17 கண்டவங்களால் வசிக்கப்பெற்றவை களும்

पुत्रैः	நீர்காக்கைகளாலும்
क्रौञ्चैः च	க்ரௌஞ்சங்களாலும்
सङ्कीर्णाः	நிரம்பியவைகளும்
वराहमृग- सेविताः }	பன்றிகள், மான்கள் இவைகள் வசிக்கப் பெற்றவைகளும்,
ऋक्षैः	கரடிகளாலும்
तरक्षुभिः	சிறுத்தைகளாலும்

சிஹை:	சிங்கங்களா லும்
भयावहै:	பயங்கரமான
शार्दूलैः च	புலிகளா லும்
बहुभिः	பல
भीमैः	பயங்கரமான
व्यालैः च	யானைகளா லும்

पद्मैः सौगन्धिकैः फुल्लैः कुमुदैश्चोत्पलैस्तथा । वारिजैर्विविधैः पुष्पै रम्यास्तत्र जलाशयाः ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்
फुल्लैः	மலர்ந்த
पद्मैः	தாமரைகளா லும்
सौगन्धिकैः	செங்கழுநீர்களா லும்
कुमुदैः	ஆம்பல்களா லும்
तथा	அப்படியே

तस्य सानुषु कूजन्ति नानाद्रिजगणास्तथा

तस्य	அதனது
सानुषु	தாழ்வரைகளில்
तथा	அப்படியே

स्नात्वा पीत्वोदकान्यत्र जले क्रीडन्ति वानराः । अन्योन्यं प्लावयन्ति स्म शैलमारुह्य वानराः ॥

अत	அவ்விடத்தில்
वानराः	வானரர்கள்
स्नात्वा	ஸ்நானம்பண்ணி
उदकानि	தீர்த்தங்களை
पीत्वा	அருந்தி
जले	ஜலத்தில்
क्रीडन्ति	விளையாடுகின்றார்கள்.

फलान्यमृतगन्धीनि मूलानि कुसुमानि च । बुभुजुर्वानरास्तत्र पादपानां मदोत्कटाः ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்
मदोत्कटाः	செருக்குற்ற
वानराः	வானரர்கள்
पादपानां	விருக்தங்களுடைய

द्रोणमात्रप्रमाणानि लम्बमानानि वानराः । ययुः पिबन्तो हृष्टास्ते मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥

मधुपिङ्गलाः	தேன்போன்ற
ते	அந்த [நிறமுடைய
वानराः	வானரர்கள்
हृष्टाः	களிப்புற்றவர்களாய்

समन्ततः	எங்கும்
सेव्यमानाः	சஞ்சரிக்கப்பட்டவை
शीताः	குளிர்ந்த [களுமான
वायुः	நடைவாயிகளும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே
परालानि च	குட்டைகளும் இருந்தன.

उत्पलैः	கருநெய்தல்களா லும்
विविधैः	பல
वारिजैः	ஜலத்திலுண்டாகும்
पुष्पैः च	பூப்பங்களா லும்
रम्याः	அழகுவாய்ந்த
जलाशयाः	ஒடைகள் இருந்தன.

॥ ८९ ॥

नानाद्रिजगणाः	பல பறவைகணங்கள்
कूजन्ति	கூவிக்கொண்டிருக்கின்றன.

वानराः	வானரர்கள்
शैलं	மலைமீது
आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
अन्योन्यं	ஒருவர்மீதொருவர்
प्लावयन्ति स्म	வாரி இறைக்கின்றார்கள்.

अमृतगन्धीनि	அமிருதமபோல மண
फलानि	பழங்களையும் [க்கும்
मूलानि	கிழங்குகளையும்
कुसुमानि च	பூப்பங்களையும்
बुभुजुः	புகித்தார்கள்.

ययुः पिबन्तो हृष्टास्ते मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥

द्रोणमात्रप्रमाणानि	பககணவுகொண்டு
लम्बमानानि	தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன
मधूनि	தேன்களை [ருக்கும்
पिबन्तः	குடித்துக்கொண்டு
ययुः	சென்றார்கள்.

पादपानवभञ्जन्तो विकर्षन्तस्तथा लताः । विधमन्तो गिरिवरान्प्रययुः प्लवर्गर्षभाः ॥९३॥

ஹவர்க்ஷமா: வானரோ ' த்தட்டர்கள்
பாட்பான் விருகூதங்களை
அவபஜ்ஜந்த: முறித்து தள்ளிக்
கொண்டும்
தथा அவ்வண்ணமே

லதா: கொடிகளை
விகர்ஷந்த: இழுத்துக்கொண்டும்
கிரிவரான் சிறந்த மலைகளை
விதமந்த: நொறுக்கிக்கொண்டும்
பயயு: சென்றார்கள்.

वृक्षेभ्योऽन्ये तु कपयो नर्दन्तो मधुदर्पिताः । अन्ये वृक्षान्प्रपद्यन्ते प्रपतन्त्यपि चापरे ॥

அனயை அபரே ச சிறகில
கபய: வானரர்கள்
மதுதர்பிதா: தேன்வெறிகொண்டு
நர்தந்த: ஆர்ப்பரிககின்றவர்
களாய்

புரதந்தி பூமியில் குதிக்கின்றார்
அனயை அபி வேறுசிலரோ [கள்.
வृக்ஷான் மரங்களில்
புரதந்தி பாய்ந்தேறுகின்றார்
கள்.

वृक्षेभ्यः तु मरुङ्गलिषिरुन्तु
बभूव वसुधा तैस्तु संपूर्णा हरियूथपैः । यथा कलमकेदारैः पकैरिव वसुन्धरा ॥ ९५ ॥

வசுதா பூமியானது
தै: அந்த
ஹரியூதபை: வானரச்சிரோவட்டர்
வசுந்நரா பூமியானது [களால்,
பகை: நன்றாக முற்றிய

கலமகேதாரை: சென்னெற்பயிர்களால்
யதா து எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
சம்பூர்ணா நிறைந்திருந்ததாய்
ஐவ முற்றிலும்
பஹூவ திகழ்ந்தது.

महेन्द्रमथ संप्राप्य रामो राजीवलोचनः । अध्यारोहन्महाबाहुः शिखरं द्रुमभूषितम् ॥ ९७ ॥

அத அப்பொழுது
மஹாபாஹு: மகாபாகுவும்
ராஜிவலோசன: செந்தாமரைக்கண்
ராம: ஸ்ரீராமர் [ணருமாகிய
மஹேந்ர மகேந்திர பர்வதத்தை

சம்தாப்ய அடைந்து,
துமபூஷிதம் மரங்களால் அழ
குற்று விளங்கும்
சிவ்ர சிகரத்தில்
அத்யாரோஹ ஏறினர்.

ततः शिखरमारुह्य रामो दशरथात्मजः । कूर्ममीनसमाकीर्णमपश्यत्सलिलाकरम् ॥ ९७ ॥

தசரதர் திருக்குமார
ராகிய
ராம: ஸ்ரீராமர்
சிவ்ர சிகரத்தில்
அரூஹ ஏறி

தத: அவ்விடத்திலிருந்து
கூர்மமீனசமாகீர்ணம் ஆமை, மீன் இவைகள்
நிரம்பிய
சலிலாகரம் சமுத்திரத்தை
அபச்யத் பார்த்தார்.

ते सद्यं समतिक्रम्य मलयं च महागिरिम् । आसेदुरानुपूर्व्येण समुद्रं भीमनिखनम् ॥९८॥

தே அவர்கள்
சத்யம் சஹ்யமலையையும்
மலயம் மலையமென்ற
மஹாகிரி ச மகாபர்வதத்தையும்

சமதிக்ரமய கடந்து
மீமநிவ்நம் பயங்கரமாக ஒலிக்கும்
சமுத்ர கடலை
அநுபூர்வ்யேண வரிசை தவறாது
அசேது: அடைந்தார்கள்.

अवरुह्य जगामाशु वेलாவनमनुत्तमम् । रामो रमयतां श्रेष्ठः समुग्रीवः सलक्ष्मणः ॥ ९९ ॥

रमयतां श्रेष्ठः { எல்லாருடைய மனங்க
ளையும் கவர்கின்றவர்
கனிவூத்தமராகிய
ராமः ஸ்ரீராமர்
சமுగிரீவः சுக்ரீவனோடும்
சலக்ஷ்மணः லக்ஷ்மணனோடும்

अवरुह्य இறங்கி
अनुत्तमं மிகச்சிறந்த
वेलानं கடற்கரைக்கானகத்
திற்கு
आशु விரைவில்
जगाम வந்துசேர்ந்தார்.

अथ धौतोपलतलां तोयौघैः सहसोत्थितैः । वेलामासाद्य विपुलां रामो वचनमब्रवीत् ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
सहसोत्थितैः திடீர் திடீர் என்றுகி
तोयौघैः பேரலைகளால்[ளம்பும்
धौतोपलतलां { நன்கு கழுவுப்பட்ட
கற்பாறையோரங்க
ளையுடைய

विपुलां விசாலமான
वेलं கரையை
आसाद्य அடைந்து
वचनं ஒரு சொல்லை
अथ பின் வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தார் :

एते वयमनुप्राप्ताः सुग्रीव वरुणालयम् । इहेदानीं विचिन्ता सा या नः पूर्वं समुत्थिता ॥

सुग्रीव “सुक्रीव !
एते இந்த
वयं நாம்
वरुणालयं சமுத்திரத்திற்கு
अनुप्राप्ताः வந்துசேர்ந்தாவிட்
டோம்.

पूर्वं இதற்கு முந்தி
या எந்தவொரு
विचिन्ता கவலையோ,
सा அதுவே
इह इவ்விடத்தில்
इदानीं இப்பொழுது
समुत्थिता உண்டாகிவிட்டது.

नः நமக்கு

अतः परमतीरोज्यं सागरः सरितां पतिः । न चायमनुपायेन शक्यस्तरितुमर्णवः ॥ १०२ ॥

सरितां पतिः நதிகளின் பதியும்
परमतीरः { வெகுதூரத்திற்கப்
பால் கரையையுடைய
யதுமாகிய
सागरः ஸமுத்திரம்
अयं இது.

अयं இந்த
अर्णवः ஸமுத்திரமானது
अनुपायेन च ஓர்வித உபாயமும்
இல்லாமல்
'अतः இங்கிருந்து
तरितुं न शक्यः தாண்ட முடியாதது.

तदिहैव निवेशोऽस्तु मन्त्रः प्रस्तूयतामिति । यथेदं वानरबलं परं पारमवाप्नुयात् ॥ १०३ ॥

तत् ஆகையால்
इह एव இவ்விடத்திலேயே
निवेशः சேனையிறங்குதல்
अस्तु ஏற்பட்டடும்.
इदं இந்த
वानरबलं வானரசையும்

परं पारं அக்கரையை
यथा எவ்வாறு
अवाप्नुयात् அடையுமோ,
इति அதைப்பற்றி
मन्त्रः மந்திராலோசனையா
प्रस्तूयताम् செய்தப்பட்டடும்.

इतीव स महाबाहुः सीताहरणकश्चितः । रामः सागरमासाद्य वासमाज्ञापयत्तदा ॥१०४॥

ச: இந்த
மஹாபாகுவும்
சீதாஹண- } வீதாதேவியின் அப
கர்சித: } ஹரணத்தால் சிந்தை
நொந்து கிடக்கின்ற
வருமாகிய
ராம: ஸ்ரீராமர்

सागरं समुத்தिरத்தை
आसाद्य அடைந்து
तदा அப்பொழுது
वासं தங்குசெய்தபற்றி
इति इव பின்வருமாறு
आज्ञापयत् ஆக்ஞாபித்தருளி
ரை:

सर्वाः सेना निवेश्यन्तां वेलायां हरिपुङ्गव । संप्राप्तो मन्त्रकालो नः सागरस्येह लङ्घने ॥

ஹரிபுங்ஙவ “வானரோத்தம!
சர்வா: செனா: ஸேனாகளொல்லாமும்
வேலாய் கரையில்
निवेश्यन्तां இறக்கவைக்கப்
பட்டடும்;
सागरस्य समुத்தिरத்தை

लङ्घने தாண்டும் விஷயத்
தில்
मन्त्रकालः ஆலோசனைசெய்யும்
காலமானது
इह இப்பொழுது
नः நமக்கு
संप्राप्तः வந்துவிட்டது.

स्वां स्वां सेनां समुत्सृज्य मा च कश्चित्तुतो व्रजेत् । गच्छन्तु वानराः शूरा ज्ञेयं छन्नं भयं च नः॥

கश्चित् “ஒருவனும்
स्वां स्वां அவனவனது
सेना சைனியத்தை
समुत्सृज्य விட்டுவிட்டு
कुतः எக்காரணத்தைக்
கொண்டும்
मा व्रजेत् போகக்கூடாது.

वानरा: வானர
शूरा: च சூரர்கள் மட்டும்
गच्छन्तु வெளியில் போகட்டும்.
छन्नं கபடாய் செய்யப்பட்ட
भयं ஆபத்து [புருக்கும்
नः நமக்கு
ज्ञेयं च அறியத்தக்கதே.”

रामस्य वचनं श्रुत्वा सुग्रीवः सहलक्ष्मणः । सेनां न्यवेशयत्तारे सागरस्य द्रमायुते॥१०५॥

சுగிரீவ: சுகரீவன்
सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணரோடு கூ
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய [டவே.
वचनं ஆக்கினையை
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு

सागरस्य समुத்தिरத்தினது
द्रमायुते மரங்களடர்ந்த
तीरे கரையில்
सेना செனையை
न्यवेशयत् தங்கச்செய்தார்.

विराज समीपस्थं सागरस्य च तद्वल्गुम् । मधुपाण्डुजलः श्रीमान्द्वितीय इव सागरः ॥

सागरस्य समुத்திரத்தினுடைய
समीपस्थं பக்கலில் தங்கியிருந்த
तत् அந்த
बलं சேனை
मधुपाण्डुजलः தேன்போல் பிங்கள
வாணமுற்ற

श्रीमान् அழகிய
द्वितीयः இரண்டாவது
सागरः समुத்திரம்
इव च போலவே
विराज பிரகாசித்தது.

वेलावनपुपागम्य ततस्ते हरिपुङ्गवाः । निविष्टाः परमं पारं काङ्क्षमाणा महोदधेः ॥१०९॥

ते   அந்த
 हरिपुङ्गवाः   வானரோத்தமர்கள்
 வேலாவன்   கரையின் வனத்தை
 उपागस्य   அடைந்து
 महोदधेः   பெருங்கடலின்

परमं पारं   அக்கரையை
 काङ्क्षमाणाः   காண ஆவல்கொண்டு
 ततः   அவ்விடத்தில்
 निविष्टाः   தங்கியிருந்தார்கள்.

तेषां निविशमानानां सैन्यसन्नाहनिस्वनः । अन्तर्धाय महानादमर्णवस्य प्रशुश्रुवे ॥११०॥

तेषां   அவர்கள்
 निविशमानानां   தங்கியிருக்கும்
                                  பொழுது
 सैन्यसन्नाह-   சைனியங்களின் போ
 निस्वनः   }   ரில் உற்சாகத்தால்
                                  உண்டான சத்தமா
                                  னது

अर्णवस्य   சமுத்திரத்தினது
 महानादं   பேரொலியை
 अन्तर्धाय   அடக்கிக்கொண்டு
 प्रशुश्रुवे   கேட்டது.

सा वानराणां ध्वजिनी सुग्रीवेणाभिपालिता । त्रिधा निविष्टा महती रामस्यार्थपराऽभवत् ॥

सुग्रीवेण   சுக்ரீவனால்
 अभिपालिता   ரகழிக்கப்பட்ட
 वानराणां   வானரர்களின்
 महती   பெரும்
 ध्वजिनी   சேனை
 सिधा   மூன்று வகுப்பாக

निविष्टा   தங்கச்செய்யப்பட்ட
                                  டது.
 सा   அது
 रामस्य   ஸ்ரீராமருடைய
 अर्थपरा   { கைங்கரியம் ஒன்றை
                                  யே சர்வமாய்க்கொ
                                  ண்டதாய்
 अभवत्   விளங்கிற்று.

सा महार्णवमासाद्य हृष्टा वानरवाहिनी । वायुवेगसमाधूतं पश्यमाना महार्णवम् ॥ ११२ ॥

वानरवाहिनी   வானரசைனியம்
 महार्णवं   சமுத்திரத்தை
 आसाद्य   அடைந்து
 हृष्टा   களிப்புற்றிருந்தது.
 सा   அது

वायुवेगसमाधूतं   வாயுவேகத்தால்
                                  அலைப்புண்ட
 महार्णवं   சமுத்திரத்தை
 पश्यमाना   பார்த்தவண்ணமே
                                  யிருந்தது.

दूरपारमसंवाधं रक्षोगणनिषेवितम् । पश्यन्तो वरुणावासं निषेदुर्हरियूथपाः ॥ ११३ ॥
 झपनक्रग्रहं घोरं क्षपादौ दिवसक्षये । हसन्तमिव फेनौधैर्वृत्यन्तमिव चोर्मिभिः ॥ ११४ ॥
 चन्द्रोदयसमाधूतं प्रतिचन्द्रसमाकुलम् । चण्डानिलमहाग्राहैः कीर्णं तिमितिमिङ्गलैः ॥
 दीप्तभोगेरिवाकीर्णं भुजगैर्भुजगालयम् । अवगाढं महासच्चैर्नानाशैलसमाकुलम् ॥
 सुदुर्गं दुर्गमार्गं तमगाधमसुरालयम् ॥ ११६ ॥

हरियूथपाः   வானரசரேவ்ந்தர்கள்
 दूरपारं   வெகுதூரத்திற்கப்
                  பாலகரையுள்ளதும்
 असंबाधं   மிகப் பரந்ததும்
 रक्षोगण- }   ராக்ஷஸகணங்களால்
 निषेवितं }   வசிக்கப்பெற்றதும்
                  மீன்களும் முதலைகளும்
 शषनक्रग्रहं }   இடங்கங்களொ
                  னும் முதலையினங்க
                  னுமுள்ளதும்
 वोरं   பயங்கரமானதும்
 विवसक्षये   மாலையில்
 क्षपादौ   இரவின் ஆரம்பத்தில
 फेनौघैः   துரை சமூகங்களால்
 हसन्तं इव   சிரிப்பதுபோலிருக்கிறதும்

ऊर्मिभिः   அலைகளால்
 नृत्यन्तं इव   குதிக்கிறதுபோலிருக்கிறதும்
 चन्द्रोदयसमाभूतं   சந்திரோதயத்தால்
                  பொங்குகிறதும்
 प्रतिचन्द्र- }   பிரதிபிம்பங்களாகிற
 समाकुलं }   சந்திரன்களால் விளங்கப்பெற்றதும்

मकरैर्नाकभोगैश्च विगाढा वातलोलिताः । उत्पेतुश्च निपेतुश्च प्रवृद्धा जलराशयः ॥११७॥

मकरैः   முதலைகளாலும்
 नाकभोगैः च   சுருமீன்களாலும்
                  பாம்புகளாலும்
 विगाढाः   நிறைந்துள்ளவைகளும்
 वातलोलिताः   காற்றால் அலைப்புண்டு

चण्डानिल- }   புயந்தாற்றை நிகர்த்த
 महाशयैः }   கொடிய முதலைகளாலும்

तिमितिमिदूलेः {   திமியெனும் பெரும்
                  மீன்களாலும் திமி
                  னைத்தின்னும் பெரு
                  மீன்களாலும்

कीर्णं   நிறைந்ததும்
 दीसभोगैः   ஜவஸிக்கும் உடலுற்ற
 भुजगैः   பாம்புகளால்
 आकीर्णं   நிறைந்து
 भुजगालयं इव   பாம்புகளின் இருப்
                  பிடம் போனதும்

महासवैः   பெரிய பிராணிகளால்
 अवगाढं   நிறைந்ததும்
 नानाशैलसमाकुलं   பல மலைகளால்
                  நிறைந்ததும்

सुदुर्गं   கிட்ட முடியாததும்
 दुर्गमागं   கடக்கமுடியாததும்
 अगाधं   அகாதமும்
 असुरालयं च   அசுரர்கள் வலிக்கும்
 तं   அந்த [இடமுமான
 वरुणावासं   சமுத்திரத்தை
 पश्यन्तः   பார்த்துக்கொண்டே
 निपेतुः   தங்கியிருந்தார்கள்.

प्रवृद्धाः   வளர்ந்தவைகளாய்
 जलराशयः   அலைகள்
 उत्पेतुः च   உயரக்கிளம்பின.
 निपेतुः च   அடங்கித்தணிந்து
                  சென்றன.

अग्निचूर्णमिवाविद्धं भास्वराम्बु महोरगम् । सुरारिविषयं घोरं पातालविषयं सदा॥११८॥

सागरं चाम्बरप्रख्यमम्बरं सागरोपमम् । सागरं चाम्बरं चेति निर्विशेषमदृश्यत ॥११९॥

अग्निचूर्णं इव   நெருப்புப்பொரி
                  போன்றனவும்
 आविद्धं   பொங்குகிறதும்
 भास्वराम्बु   நிர்மலமான ஜலமு
                  டையதும்

महोरगं   பெருமபாம்புகளையு
                  டையதும்
 सुरारिविषयं   தேவசத்துருக்கள்
                  வசிக்குமிடமும்

घोरं	பயங்கரமானதும்
सदा	எக்காலத்திலும்
पाताल- } विषयं च }	பாதாளலோகங்களில் இருக்கும் இடமான துமான
सागरं	சமுத்திரமானது
अम्बरप्रख्यं	ஆகாசத்தை நிகர்த்தி ருக்கிறது.

अम्बरं च	ஆகாசமும்
सागरोपमं	சமுத்திரத்தை நிகர்த்தி ருக்கிறது.
सागरं	சமுத்திரமும்
अम्बरं च	ஆகாசமும்
इति	(ஆகிய) இது
निर्विशेषं	பேதமில்லாமல்
अदृश्यत	காணப்பட்டது.

संपृक्तं नभसाऽप्यम्भः संपृक्तं च नभोऽम्भसा । तादृग्रूपे स्य दृश्यते तारारत्नसमाकुले ॥

अंभः	சமுத்திரமானது
नभसा अपि	ஆகாசத்தோடே
संपृक्तं	பிணைந்திருக்கிறது.
नभः च	ஆகாசமும்
अंभसा	கடலோடு
संपृक्तं	பிணைந்திருக்கிறது.

तारारत्नस-	நகரத்திரங்கொளும்,
माकुले }	முத்துகளாலும் நி றைந்த இவ்விரண்டும்
तादृग्रूपे	சமமான தோற்றமு டையவைகளாய்
दृश्यते स्य	காணப்பட்டன.

समुत्पतितमेघस्य वीचिमालाकुलस्य च । विशेषो न द्वयोरासीत्सागरस्याम्बरस्य च ॥

समुत्पतितमेघस्य	மேலெழும் மேகங்க ளைக்கொண்ட
अम्बरस्य च	ஆகாயத்திற்கும்
वीचिमालाकुलस्य	அலைவரிசைகளின் பெருக்குகையுடைய

सागरस्य च	சமுத்திரத்திற்கும்
द्वयोः	இந்த இரண்டிற்கும்
विशेषः	வேறுபாடு
आसीत् न	யாதொன்றுமில்லை.

अन्योन्यमाहताः सक्ताः सखनुर्भीमनिस्वनाः । ऊर्मयः सिन्धुराजस्य महाभेयं इवाहवे ॥

आहवे	யுத்தகளத்தில்
महाभेयः	பெரிய பேரிகைவாத்
इव	போலவே [ங்கள்
सिन्धुराजस्य	சமுத்திரத்தினது
भीमनिस्वनाः	பேரொலிகொண்ட

ऊर्मयः	அலைகள்
अन्योन्यं	ஒன்றோடொன்று
आहताः	மோதி
सक्ताः	தடுக்கப்பட்டவைக
सखनुः	ஒலித்தன. [ளாய்

रनौघजलसन्नादं विपक्षमिव वायुना । उत्पतन्तमिव क्रुद्धं यादोगणसमाकुलम् ॥ १२३ ॥

ददृशुस्ते महात्मानो वाताहतजलाशयम् । अनिलोद्धूतमाकाशे प्रवृत्तान्तमिवामिभिः॥ १२४॥

महात्मानः	பஹாத்தமாக்களாகிய
ते	அவர்கள்
वाताहतजलाशयं	காற்றால் அலைப்புண்ட சமுத்திரத்தை
रनौघजल- } सन्नादं }	ரணக்குவியல்களோ டுகூடிய ஜலத்தின் ஒலியுடையதாயும்
वायुना	வாயுவோடு
विपक्षं इव	கலந்து விட்டதுபோ லிருக்கிறதாகவும்

क्रुद्धं	கிளங்கொண்டு
उत्पतन्तं इव	உயரக்கிளம்புகிறது
यादोगण-	போலிருக்கிறதாகவும்
समाकुलं }	நீர்வாழுவிற்களால்
अनिलोद्धूतं	நிறைந்துள்ளதாயும்
ऊर्मिभिः	காற்றினால் அலைப்
आकाशे	அலைகளால் [புண்டு
प्रवृत्तान्तं इव	ஆகாயத்தில்
ददृशुः	நடக்கிறதுபோன்றதா பார்த்தார்கள். [கவும்

ततो विस्मयमापन्ना ददृशुर्हरयस्तदा । भ्रान्तोर्मिजलसन्नादं प्रलोलमिव सागरम् ॥१२५॥

तदा	அப்பொழுது	प्रलोलं इव	கலவரப்படுவது
हरयः	வானரர்கள்		போன்றதாகவும்
सागरं	சமுத்திரத்தை	ददृशुः	கண்டார்கள்.
भ्रान्तोर्मि- }	அசையும் அலைகளின்	ततः	அதனால்
जलसन्नादं }	ஜல ஓசையடையதாயும்	विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
		आपन्नाः	அடைந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 14880

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 205

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ५ ॥

श्रीरामविलापः—ஸ்ரீராமலிலாபம்.

सा तु नीलेन विधिवत्स्वारक्षा सुसमाहिता । सागरस्योत्तरे तीरे साधु सेना निवेशिता ॥

स्वारक्षा	நந்தகாப்பைப்பெற்றதும்	सागरस्य	கடலது
		उत्तरे तीरे	வடக்கரையில்
सुसमाहिता	அச்சமற்றதுமான	विधिवत्	முறையே
सा	அந்த	साधु तु	நன்கு அப்பொழுது
सेना	படையானது	निवेशिता	அமைக்கப்பெற்றது.
नीलेन	நீலனால்		

मैन्दश्च द्विविदशोभौ तत्र वानरपुङ्गवौ । विचेरतुश्च तां सेनां रक्षार्थं सर्वतो दिशम् ॥ २ ॥

वानरपुङ्गवौ	வானரோத்தமர்க	तां	அந்த
मैन्दः च	மைந்தனும் [ளான	सेनां	சேனையை
द्विविदः च	தவிவிதனுமாகிய	रक्षार्थं	பாதுகாப்பதற்காக
उभौ	இருவர்களும்	सर्वतः दिशं च	எல்லா திக்குலும்
तस्य	அப்பொழுது	विचेरतुः	சஞ்சரித்தார்கள்.

निविष्टायां तु सेनायां तीरे नदनदीपतेः । पार्श्वस्थं लक्ष्मणं दृष्ट्वा रामो वचनमब्रवीत् ॥

नदनदीपतेः	சமுத்திரத்தினுடைய	पार्श्वस्थं	பக்கவிலிருந்து
तीरे	கரையில்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
सेनायां	சேனையில்	दृष्ट्वा	பார்த்து
निविष्टायां तु	தங்கியதும்	वचनं	ஒரு சொல்லை
रामः	ஸ்ரீராமர்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
			மொழிந்தார்

शोकश्च किल कालेन गच्छता ह्यगच्छति । मम चापश्यतः कान्तामहन्त्यहनि वर्धते ॥

शोकः च “சோகம் என்பது
காலம் கழியக்கூடிய
अपगच्छति போய்விடுகிறது,
என்று
किल பெரியோர்கள் சொல்
வதுண்டு.

कान्तां காதலியை
अपश्यतः காணப்பெறாத
मम हि எனக்கோவென்றால்
अहनि अहनि நாளுக்குநாள்
वर्धते வளருகின்றது.

न मे दुःखं प्रिया दूरे न मे दुःखं हृतेति वा । एतदेवानुशोचामि वयोऽस्या ह्यतिवर्तते ॥

दूरे “தூரத்தில்
प्रिया காதலியிருக்கின்றாள்
मे எனக்கு [என்பது
दुःखं न மனவேதனையை விளை
விக்கவில்லை.
हता அபஹரிக்கப்பட்டாள்
इति वा என்பதும்
मे எனக்கு
दुःखं न மனக்கவலையை விளை
விக்கவில்லை.

हि ஆனால்,
अस्या: இவளது
वयः { உயிரோடிருப்பதாய்
பிரதிக்கை செய்யப்
பட்ட ஜீவிதகாலம்*
अतिवर्तते கடந்துவருகிறது.
एतत् एव இது ஒன்றைக்குறித்
துத்தான்
अनुशोचामि இடைவிடாது மனம்
நொந்துருகுகின்றேன்.

* [சந்தரகாண்டம் 40-ம் ஸர்க்கம் 11, 12 சுலோகங்களில்] धारिण्यामि मासं तु जीवितं शलुसूदन । मासाद्ध्वं न जीविष्ये त्वया हीना नृपात्मज என்று சொன்னபடி ‘ஒரு மாதமே உம்பொருட்டு உயிருளேன்; அதன்மேல் நினைப்பிரிந்து உயிர் வாழேன்’ என்று சீதாப்பிராட்டியார் ஹனுமாரிடத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு சொல்லிவிடுத்த உறுதி மொழியிது.]

वाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश । त्वयि मे गात्रसंस्पर्शश्चन्द्रे दृष्टिसमागमः॥

वात “வாயுபுகவானே!
यतः எவ்விடத்தில்
कान्ता காதலியிருக்கிறாளோ
वाहि சஞ்சரியும். [(அங்கு)
तां அவளை
स्पृष्ट्वा ஸ்பர்சித்துவிட்டு
अपि அதன்பின்னர்
मां என்னை

स्पृश ஸ்பர்சிப்பிராக.
चन्द्रे மனோகரமாய் விளங்
त्वयि தேவாரீரிடத்தில் [கும்
मे எனக்கு
गात्रसंस्पर्शः உடல்ஸ்பர்சமாய்
दृष्टिसमागमः ஞானேந்திரியத்தால்
ஏற்படும்.

तन्मे दहति गात्राणि विषं पीतमिवाशये । हा नाथेति प्रिया सा मां ह्रियमाणा यदब्रवीत्॥

सा “அந்த
प्रिया காதலி
ह्रियमाणा திருடிக்கொண்டு
போகப்படும்பொழுது
मां என்னை அழைத்து
हा नाथ ‘ஹா, நா த!’
इति என்று
यत् எதை
अब्रवीत् சொன்னாளோ;

तत् அது
मे எனது
आशये உள்ளத்தில்
पीतं உட்கொண்ட
विषं விஷமானது
गात्राणि அவயவங்களை
इव எவ்வண்ணமோ
दहति அவ்வண்ணமே
துன்புறுத்திக்கொண்
டேயிருக்கிறது.

तद्वियोगेन्धनवता तच्चिन्ताविपुलाचिषा । रात्रिदिवं शरीरं मे दहते मदनाग्निना ॥ ८ ॥

तद्वियोगेन्धनवता { “அவனை விட்டுப்பிரி
வாகிற விறகையுடையது
ததும்
தச்சிந்தா- } அவனைப்பற்றிய கவ
விபுலாச்சிபா } லையாகிற தீசுத்தணமா
ன சுவாலையுடையது
மான

मदनाग्निना { அன்பின தீசயமாகிற
அக்னியால்
मे எனது
शरीरं ஆற்றல்
रात्रिदिवं இரவுபகலும்
दहते வாட்டப்படுகிறது.

अवगाह्यार्णवं स्वप्न्ये सौमित्रे भवता विना । कथंचित्प्रज्वलन्कामः स मा सुप्तं जले दहेत् ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மண !
भवता உன்னை
विना விட்டுப்பிரிந்து
अर्णवं சமுத்திரத்தில்
भवगाह्य முழுதீ
स्वप्न्ये தூங்குகின்றேன்.
जले ஜலத்தில்
सुप्तं படுத்துத் தூங்கும்

मा என்னை
सः அந்த
कामः மனோரதமானது
प्रज्वलन् அணையாது மூண்ட
தாய்
कथंचित् நான் எவ்வுபாயம்
தேடினும்
दहेत् வருத்தியே தீரும்.

बहेतत्कामयानस्य शक्यमेतेन जीवितुम् । यदहं सा च वामोरुरेकां धरणिमाश्रितौ ॥ १० ॥

वामोरुः “தொடையழகுற்ற
सा அவளும்,
अहं च நானும்
एकं ஒரே
धरणि மானிட உலகில்
आश्रितौ இருக்கின்றோம்.
यत् எந்த

एतत् இது
बहु மகா விசேஷமானது.
एतेन இதனாலே
कामयानस्य { மனோரதமொன்றிலே
யே மனம்நாடிக்கி
டக்கும் எனக்கு
जीवितुं உயிர்வைத்திருக்க
शक्यम् சாத்தியமாகிறது.

केदारस्येव केदारः सोदकस्य निरुदकः । उपस्नेहेन जीवामि जीवन्तीं यच्छृणोमि ताम् ॥

निरुदकः “நீர்ற்ற
केदारः கழனியானது
सोदकस्य நீருள்ள
केदारस्य கழனியினது
उपस्नेहेन கசிவால்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

तां அவனை [ளாக
जीवन्तीं உயிருடனிருப்பவ-
शृणोमि (கேட்டு) அறிகிறேன்.
यत् (என்பது எதுவோ)
இதனல்தான்
जीवामि பிழைத்திருக்கின்
றேன்.

कथं जनकराजस्य दुहिता सा मम प्रिया । राक्षसीमध्यगा शेते स्नुषा दशरथस्य च ॥

दशरथस्य "தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரது
ஸுஸா மருமகனும்
जनकराजस्य ஜனகமன்னரது
दुहिता பெண்ணும்
मम எனது

प्रिया च காதலியுமான
सा அவள்
राक्षसीमध्यगा அரக்கிகள் நடுவிலிரு
நதுகொண்டு
कथं எவ்விதம்
शेते கண்வளர்ப்பாள் ?

कदा विक्षोभ्य रक्षांसि सा विधूयोत्पतित्यति । विधूय जलदानीलाञ्छशिरेखा शरत्स्विवा ॥

शरत्सु "சரத்தாலங்களில்
नीलान् கரு
जलदान् மேகங்களை
विधूय விலக்கிக்கொண்டு
शशिरेखा சந்திரன் ரேகை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

सा அவள்
रक्षांसि அரக்கஜனங்களை
विक्षोभ्य உருக்குலைத்து
विधूय உதறிவிட்டு
कदा எப்பொழுது
उत्पतित्यति வெளிவரப்போகிற
ளோ ?

स्वभावतनुका नूनं शोकेनानशनेन च । भूयस्तनुतरा सीता देशकालविपर्ययात् ॥ १८ ॥

स्वभावतनुका "பிறவியாலேயே மெ
सीता சிதை [ல்லியவளான
शोकेन தன் வேதனையினாலே
யும்
अनशनेन உணவில்லாமையின
வும்

देशकाल- } இடமும் காலமும்
विपर्ययात् च } தடுமாறிக்கிடப்பதா
வும்
नूनं இப்பொழுது
भूयः முன்னிலுமதிகமாய்
तनुतरा இளைத்திருப்பாள்.

कदा नु राक्षसेन्द्रस्य निधायोरसि सायकान् । सीतां प्रत्याहरिष्यामि शोकमुत्सृज्य मानसम् ॥

राक्षसेन्द्रस्य "ராக்கூஸம்மன்னனது
उरसि மார்பில்
सायकान् அம்புகளை
निधाय ஏற்றிவிட்டு
मानसं மனதிலேயே அண்டி-
யிருக்கும்

शोकं துயரத்தை
उत्सृज्य களைந்தெறிந்து
सीतां சிதையை
कदा नु எப்பொழுதுதான்
प्रत्याहरिष्यामि திருப்பிக்கொண்டுவர
ப்போகிறேனோ ?

कदा नु खलु मे साध्वी सीता सुरसुतोपमा । सोत्कण्ठा कण्ठमालम्ब्य मोक्षयत्यानन्दजं पयः ॥

सुरसुतोपमा "தெய்வப்பெண்
போன்றவளாய்
साध्वी உலகப்பற்றைக்கடந்த
வளும்
सोत्कण्ठा { (எப்பொழுது என்னை
காணப்பெறுவேன்
என்று) தியானித்து
க்கொண்டிருக்கிறவ
ளுமான

सीता வஸ்தை
मे कण्ठं என்பக்கவிலிருத்தலை
आलम्ब्य பெற்று
आनन्दजं पयः ஆனந்தக்கண்ணீரை
कदा नु எப்பொழுதுதான்
मोक्षयति खलु பெருக்குவளோ ?

धर्षिता च प्रविष्टा च लङ्का दुष्प्रसहा पुरी । तेन वानरमात्रेण दृष्टा सीता च जानकी ॥

வானரமாத்திரை “அற்ப வானராஜாதி
யாகிய
தென அத்தனால
துஷ்ప్ரஸஹா புகழுடியாததாகிய
லங்கா பூரி ச இலங்கை நகரும்
ப்ரவிஷ்டா புகப்பட்டது.

धर्षिता च உருக்கலைக்கவும்
பட்டது.
जानकी ஜனகரின் மகளாகிய
सीता च சீதையும்
दृष्टा கண்டுகொள்ளப்
பட்டாள்.

प्रासादो धर्षितश्चैत्यः प्रवरा राक्षसा हताः । आकुला च पुरी लङ्का सर्वा हनुमता कृता ॥

ஹனுமதா “ஹனுமான் ஒருவ
னால்
चैत्यः { குலதெய்வம் ஆவாஹ
னம் செய்துவைக்கப்
பட்டிருந்த
प्रासादः ஆலயமும்
धर्षितः அழிக்கப்பட்டது.
प्रवराः பெயர்பெற்ற

राक्षसाः ராட்சஸர்களும்
हताः கொல்லப்பட்டார்கள்.
लङ्का இலங்கை
पुरी நகர்
सर्वा च முழுவதும்
आकुला உருக்கலைந்ததாய்
कृता செய்யப்பட்டது.

किं करिष्यामि भद्रं वः किं वा युक्तमनन्तरम् । उच्यतां नः समर्थं यत्कृतं च सुकृतं भवेत् ॥

भद्रं वः { “(என்ன ஆனபோதி
னும்) உங்களுக்கு ஆ
பத்து வினையாது.
अनन्तरं இனி
युक्तं वा ஏற்றதுதான்
किं என்ன ?
किं எதை

करिष्यामि இனி நான் செய்ய
यत् एது [வேண்டும்?
समर्थं ஏற்றதாய்
कृतं செய்யப்பட்டு
नः நமக்கு
युक्तं நன்மை பயப்பதாய்
भवेत् च ஆகுமோ (அது)
उच्यताम् சொல்லப்பட்டும்.

मन्त्रमूलं हि विजयं प्राहुरार्या मनस्विनः । तस्माद्वै रोचये मन्त्रं रामं प्रति महाबलाः ॥

महाबलाः “மகா சக்திவான்
களே !
मनस्विनः பேரறிவாளராகிய
आर्याः பெரியோர்கள்
विजयं வெற்றியானது
मन्त्रमूलं हि ஆலோசனையைப்பொ
றுத்ததுதானென்று

प्राहुः சொல்லுகிறார்கள்.
तस्मात् वै ஆகையால்
रामं प्रति ராமன் விஷயத்தைப்
பற்றி
मन्त्रं ஆலோசனையை
रोचये நான் இப்பொழுது
விரும்புகின்றேன்.

त्रिविधाः पुरुषा लोके उत्तमाधममध्यमाः

लोके “உலகில்
पुरुषाः மனிதர்கள்

॥ ६ ॥

उत्तमाधम- }
मध्यमाः }
त्रिविधाः }

உத்தமர்கள், மத்திமர்
கள், அத்தமர்களென்று
மூன்று வகுப்பினர்
கள் ஆவர்.

यथेमे पुरुषा नित्यमुत्तमाधममध्यमाः । एवं मन्त्रा हि विज्ञेया उत्तमाधममध्यमाः ॥ १२ ॥

ஹே
புருஷா: மானிடர்கள்
நிலய் எப்பொழுதும்
யதா எவ்வாறு
உத்தமா- } உத்தமர்கள், மத்திமர்
மத்யமா: } கள். அத்தமர்கள் என
பபடுகிறார்களோ

एवं
मन्त्रा: हि
उत्तमाधम- }
मध्यमा: }
विज्ञेया:

அப்படியே
மந்திராலோசனை
க
உத்தமம், மத்திமம்,
அதமம் என
அறியத்தக்கவைகள்.

ऐकमत्यमुपागम्य शास्त्रदृष्टेन चक्षुषा । मन्त्रिणो यत्र निरतास्तमाहुर्मन्त्रमुत्तमम् ॥ १३ ॥

மந்திரண: மந்திராலோசனை
செய்பவர்கள்
शास्त्रदृष्टेन “சாஸ்திராப்பியாச
மென்ற
चक्षुषा கண்ணைக்கொண்டு
यत्र எந்தவிடத்தில்
ऐकमत्यं ஒற்றுமையை

उपागम्य
निरता:
तं
उत्तमं
मन्त्रं
आहु:

அடைந்து
ஆமோதிக்கிறார்களோ
அதை
உத்தம
மந்திராலோசனையென
பெரியோர்கள் சொல்
லுகிறார்கள்.

बह्व्योऽपि मतयो भूत्वा मन्त्रिणामर्थनिर्णये । पुनर्यत्रैकतां प्राप्ताः स मन्त्रो मध्यमः स्मृतः ॥

अर्थनिर्णये “விஷயத்தை நிரணயி
ப்பதில்

पुनः
एकतां
प्राप्ताः
सः
मन्त्रः
मध्यमः
स्मृतः

முடிவில்
ஒற்றுமையை
அடைகின்றனவோ
அந்த
ஆலோசனை
மத்திமமென
கொள்ளப்படுகிறது.

अन्योऽन्यं मतिमास्थाय यत्र संप्रतिभाष्यते । न चैकमत्ये श्रेयोऽस्ति मन्त्रः सोऽधम उच्यते॥

यत्र “எதில்
अन्योन्यं அவரவர்
मतिं அபிப்பிராயத்தை
आस्थाय பிடிவாதப்படுத்தி
संप्रतिभाष्यते வயவகரிக்கப்படுகிற
தோ,

श्रेयः च
अस्ति न
सः
मन्त्रः
अधमः
उच्यते

ஒரு முடிவும்
இல்லையோ,
அந்த
ஆலோசனை
அதமமென
(பெரியோர்களால்)
சொல்லப்படுகிறது.

ऐकम ये तस्मात्सुमन्त्रितं साधु भवन्तो मन्त्रिसत्तमाः । कार्यं संप्रतिपद्यन्तामेतत्कृत्यं मतं मम ॥

तस्मात् “ஆகையால்
सुमन्त्रितं நன்கு ஆலோசிக்கப்
பட்டது

कार्यं
संप्रतिपद्यन्तां
एतत् कृत्यं
मम
मतम्

செய்யவேண்டிய காரி
யத்தை
ஒற்றுமையுடன் தீர்
மானியுங்கள்.
இவ்விதமான கார்யம்
எனக்கு
இஷ்டமானது.

साधु नन्मैमपयक्कुम.
मन्त्रिसत्तमाः मन्त्रिकளில் சிறந்த
भवन्तः நீங்கள்

वानराणां हि वीराणां सहस्रैः परिवारितः । राशेऽभ्येति पुरीं लङ्कामस्माकमुपरोधकः ॥

ராம: ஹி “ராமனும்
வானராणां வானர
வீராणां வீரர்களின்
சக்சு: பலரால்
பரிவாரித: சூழப்பட்டவனும்
அஸாகம் நமக்கு

उपरोधकः இடைபூறுசெய்கிறவ
னும்
लङ्का இலங்கை
पुरी நகரைநோக்கி
अभ्येति வந்துகொண்டிருக்கி
றான்.

तरिष्यति च सुव्यक्तं राघवः सागरं सुखम् । तरसा युक्तरूपेण सानुजः सवलानुगः ॥

समुद्रमुच्छोषयति वीर्येणान्यत्करोति वा

॥ १८ ॥

राघवः “ராமன்
सानुजः தம்பியோடுகூடவும்
சைன்யங்கனோடும்
सवलानुगः { பரிவாரங்களோடும்
கூடவும்
समुद्रं சமுத்திரத்தை
युक्तरूपेण ஏற்றதான
तरसा வல்லமையால்

उच्छोषयति வற்றசெய்தாலுஞ்
वीर्येण சக்தியால் [செய்வான்.
अन्यत् वा வேறெதையேனும்
करोति செய்வான்.
सागरं च சமுத்திரத்தையும்
सुव्यक्तं நிச்சயமாய்
सुखं ஆபாசமின்றி
तरिष्यति கடந்தே தீருவான்.

खरो येन हतः संख्ये तस्य वीर्येण लक्ष्यते

॥ १९ ॥

येन “எவனால்
संख्ये போரில்
खरः கரன்
हतः கொல்லப்பட்டானே

तस्य அவனுடைய
वीर्येण சக்தியால்
{ (என்னால் இது எல்லா
लक्ष्यते { (மும்) ஊக்கிக்கப்படுகி
றது.

अस्मिन्नेवंगते कार्येऽविरुद्धे वानरैः सह । हितं पुरे च सैन्ये च सर्वं सम्पन्त्यतां मम ॥

वानरैः “வானரர்களோடு
सह கூட
अविरुद्धे விரோதத்திற்கு கார
ணமில்லாத
अस्मिन् இநத
कार्ये கார்யம்
एवंगते இப்படிசம்பவித்திருக்
கையில்

पुरे च நகர் விஷயத்திலும்
सैन्ये च சைன்யவிஷயத்திலும்
हितं ஹிதமானது
सर्वं எல்லாமும்
मम எனக்கு
सम्पन्त्यताम् நன்கு எடுத்துரைக்க
ப்பட்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14923

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 248

சசம: சரீ:—ஏழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௭ ॥

ராசஸோகி:—ராகக்ஷஸர்களது வசனம்.

இதுக்தா ராசஸேந்ரேண ராசஸாஸ்தே மஹவலா: | ஁சு: ப்ராஜ்ஜலய: சரீ ராவணம் ராசஸேஸ்வரம் ॥

தே	அந்த	சரீ	எல்லோரும்
மஹவலா:	மகா பலவான்களான	ப்ராஜ்ஜலய:	அரசுசலிபங்கம்
ராசஸா:	அரக்கர்கள்		பண்ணிக்கொண்டு
ராசஸேந்ரேண	ராகக்ஷஸமன்னனால்	ராசஸேஸ்வரம்	அரக்கமன்னனாகிய
஁தி	மேற்கண்டவாறு	ராவணம்	ராவணனைப்பார்த்து
஁க்தா:	வினாவப்பட்டவர்க	஁சு:	பின்வருமாறு சொன்
	ளாய்		னார்கள் :

த்விஸ்த்யக்ஷமவிஜ்ஞாய நதிவாஹ்யஸ்வபுத்ய: | அவிஜ்ஞாய ச்ரபக்ஷம் ச ராஜானம் ப்ரேதயந்தி ஁ ॥ ௨ ॥

நதிவாஹ்ய:	“நீதிக்குப் புறம்போ	ச்ரபக்ஷம்	தன்பகஷத்தை
	னவர்களாகிய	அவிஜ்ஞாய ச்	உள்ளபடி அறியாதும்
அபுத்ய:	அறிவினர்கள்	ராஜானம்	ஒர் மன்னனை
த்விஸ்த்யக்ஷம்	சுத்துருவினது	ப்ரேதயந்தி	கலக்குகின்றார்கள்
	பகஷத்தை	஁	அன்றோ.
அவிஜ்ஞாய து	உள்ளபடி அறியாதும்		

ராஜந்பரிஸத்யத்யுஷ்டிஸூலபுஷ்டிஸசங்குலம் | சுமஹந்ரோ வலம் கஸ்தாதிஷாடம் ப்ரஜதே ப்ரவான் ॥ ௩ ॥

ராஜந்	“அரசே!	சுமஹந்	மிகத்திரண்டதுமான
ந:	நமக்கு	வலம்	சேனையிருக்கிறது.
பரிஸத்யத்யுஷ்டி-	பரிசாயுதம், வேல்க்கத்	கஸ்தாதி	எககாரணத்தால்
ஸூலபுஷ்டிஸசங்குலம்)	தி, சூலம், பட்டவக்	ப்ரவான்	தேவரீர்
	கத்தி இவைகளை	திஷாடம் ப்ரஜதே	மனச்சோர்வுக்கிடங்
	தரித்ததும்		கொடுக்கின்றீர்?

த்வயா ப்ரோகவர்தி கத்வா நிர்ஜிதா: ப்ரஜ்ஞா யுதி | விலாஸசிவராவாஸி யக்ஷேவ்ஹிப்ராவத: ॥

சுமஹத்கதனம் க்ருத்வா வஸ்யஸ்தே த்நத: க்ருத: ॥ ௪ ॥

ப்ரோகவர்தி	“போகவதி எனும்	யக்ஷ:	யக்ஷர்களால்
க-வா	சென்று [கருக்கு	அவ்ரத:	சூழப்பட்டவனுமான
ப்ரஜ்ஞா:	பண்கர்கள்	த்நத:	குபேரன்
யுதி	போரில	சுமஹந்	பெரும்
த்வயா	தேவரீரால்	கதனம்	போரை
நிர்ஜிதா:	வெல்லப்பட்டார்கள்.	க்ருத்வா	செய்து
விலாஸ-	கைலாஸமலையின் சிக	தே	தேவரீருக்கு
சிவராவாஸி)	ரத்தில் வசிப்பவனும்	வஸ்ய:	அடங்கினவனாக
யக்ஷ:	பல	க்ருத:	செய்யப்பட்டான்.

ச மஹேஸ்வரஸக்யேன ஶ்ளா஘மானஸ்த்வயா விபோ । நிர்ஜித: சமரே ரோபாஹோகபாலோ மஹாபல: ॥

மஹேஸ்வரஸக்யேன “மகேச்வரனது நட
பின் காரணத்தால்
மஹாபல: மகா பலவானெனவும்
லோகபால: லோகபாலனெனவும்
ஶ்ளா஘மான: செருங்குற்றவன்.

விபோ பிரபுவே!
ச: (எவனே) அவனே
வ்யா தேவரீரால்
சமரே போரில்
ரோபாற் கோபத்தால்
நிர்ஜித: வெல்லப்பட்டான்.

விநிஹத்ய ச யக்ஷோயாந்விக்ஷே!ஶ்ய ச விஶ்ருஹ ச । த்வயா கௌசஸிஷ்ராத்விமானமிதமாஹதம் ॥

யக்ஷோயாந் “யக்ஷரமுகங்களை
விஶ்ருஹ ச அடக்கியும்,
விக்ஷே!ஶ்ய ச நடுங்கச்செய்தும்
விநிஹத்ய ச புடைத்தும்
கௌசஸிஷ்ராத் கைலாஸதிகரத்தி
னின்றி

இத் இந்த
விமானம் (புஷ்பக) விமானம்
வ்யா தேவரீரால்
ஆஹதம் பறித்துக்கொண்டு
வரப்பட்டது.

மயேன தானவேந்ரேண த்வஶ்யாதுஸக்யமிஞ்ஞதா । துஹிதா தவ ஶாரியே ததா ராக்ஷஸபுஜ்ஜவ ॥ ௭ ॥

ராக்ஷஸபுஜ்ஜவ “ராக்ஷஸோத்தம!
த்வஶ்யாது உங்களிடத்திலுள்ள
ஸக்யம் நட்பை [பயத்தால்
இஞ்ஞதா விருமபிய
தானவேந்ரேண அசுரமன்னனாகிய

மயேன மயனால்
துஹிதா பெண்
தவ தேவரீருக்கு
ஶாரியே மனைவியாக
ததா கொடுக்கப்பட்டாள்.

தானவேந்ரோ மதுநாம வியோதிஸ்க்தோ துராஸத: । விஶ்ருஹ வசமானித: கும்பீநஸ்யா: சுஸாவஹ: ॥

துராஸத: “எவனாலும் வெல்ல
முடியாதவனும்
வியோதிஸ்க்த: வீரயத்தால் செருக்
குற்றவனும்
கும்பீநஸ்யா: சும்பீநசுக்கு
சுஸாவஹ: உலகவாழ்வுக்குக்கார
னாகவனுமான

மது: மது
நாம என்ற
தானவேந்ர: அசுரமன்னன்
விஶ்ருஹ அடக்கி
வசம் அடிமைத்தனத்தில்
அனித: கொண்டுவரப்பட்டான்.

நிர்ஜிதாஸ்தே மஹாபாஹோ நாஸா ரஸாதலம் । வாஸுகிஸ்தஸ்க: ஶக்ஷோ ஜதீ ச வசமாஹதா:॥

மஹாபாஹோ “மகாபாபுவே!
ரஸாதலம் பாபாளலோகத்திற்கு
ரஸா சென்று
தே அந்த
நாஸா நாகர்கள்
நிர்ஜிதா: கொல்லப்பட்டார்கள்.

வாஸுகி: வாஸுகியும்,
தஸ்க: தக்ஷணமும்,
ஶக்ஷ: சங்கமும்,
ஜதீ ச ஜடீ என்பவனும்
வசம் அடிமைத்தனத்தில்
ஆஹதா: கொண்டுவரப்பட்டார்கள்.

शक्तितोमरमीनं च विनिकीर्णान्त्रिशैवलम् । गजकच्छपसंवाधमश्वमण्डूकसंकुलम् ॥ २० ॥
 रुद्रादित्यमहाग्राहं मरुद्वसुमहोरगम् । रथाश्वगजतोयौघं पदातिपुलिनं महत् ॥ २१ ॥
 अनेन हि समासाद्य देवानां बलसागरम् । गृहीतो दैवतपतिलङ्कां चापि प्रवेशितः ॥ २२ ॥

शक्तितोமரமீனம் { “ரட்டி, தோமரங்களாகிற மீன்களையுடையதும்,

வினிகீர்ணான்ட்ரிசைவல் { சேற்றிக்கிடக்கும் நரம்புகளாகிற பாசிகளையுடையதும்,

गजकच्छपसंवाधं யானைகளாகிற ஆபைகளால் நிறைந்ததும்,

अश्वमण्डूकसंकुलं { குதிரைகளாகிற தவளைகளால் நிறைந்ததும்,

रुद्रादित्य- } ருத்திரர்களையும். ஆ
 महाग्राहं } தித்பர்களையும் பெரும முத்தலைகளாக உடையதும்,

मरुद्वसु- } மருத்துக்களும், வ
 महोरगं } ஸுக்களுமாகிய பெரும்பாம்புகளையுடையதும்,

रथाश्व- } ரதங்கள், குதிரைகள்,
 गजतोयौघं } யானைகளாகிற நீர்ப்பெருகுருகையுடையதும்

पदाति- } படாதிகளாகிற மணற்
 पुलिनं च } குன்றுகளையுடையதுமான

देवानां தேவர்களது
 महत् பெரும

बलसागरं சேனாசமுத்திரத்தல்
 समासाद्य புகுந்து

अनेन हि இவனுடையே
 दैवतपति: தேவேந்திரன்

गृहीतः சிறைப்படுத்தப்பட்ட
 டான்.

अपि இதோடு
 लङ्कां च இலங்கைக்கும்
 प्रवेशितः கொண்டுவந்துசேர்க்கப்பட்டான்.

पितामहिन्यांगाच्च सुक्तः शम्बरवृत्रहा । गतस्त्रिविष्टपं राजन्सर्वदेवनमस्कृतः ॥ २३ ॥

राजन् { “அரசே!
 शम्बरवृत्रहा { சம்பராசரனையும்
 { விருத்திராசரனையும்
 { கொன்றவனும்
 सर्वदेवनमस्कृतः { எல்லாதேவர்களாலும்
 { நமஸ்கரிக்கப்பட்ட
 { வனுமான அவன்

पितामहिन्यांगाच्च च பிரம்மதேவரது ஆக்
 { கனையால்தான்
 सुक्तः சிறைவிடுவிககப்பட்டு
 त्रिविष्टपं இரத்திரலோகம்
 गतः போய்ச்சேர்ந்தான்.

तमेव त्वं महाराज विसृजेन्द्रजितं सुतम्

महाराज { “மகராஜாவே!
 सुतं புதல்வனாகிய
 तं அந்த

यावद्वा नरसेनां तां सरामां नयति क्षयम्

यावत् { “தகஷணமே
 सरामां ராமனுள் விட்ட

॥ २४ ॥

हन्द्रजितं एव இரத்திரஜித்தையே
 त्वं தேவரீர்
 विसृज्य அனுப்புவிடுவாக.

॥ २५ ॥

तां அந்த
 वानरसेनां வானரசையித்தை
 क्षयं नयति ஒழித்துவிடுவான்.

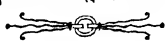
राजन्नापदयुक्त्यभागा प्राकृताज्जनात् । हृदि नैव त्वया कार्या त्वं वधिष्यसि राघवम् ॥

राजन्	“அரசே!	आपत्	வினை,
प्राकृतात्	முடனான	त्वया	தேவரீரால்
जनात्	ஒருவனிடத்திலி	हृदि	மனதில்
	ருந்து	न कार्या	கொள்ளத்தக்கதன்று.
आगता	தேவரீருக்கு எட்டியி	त्वं एव	தேவரீர்தான்
इयं	இந்த [ருக்கிற	राघवं	ராமனை
अयुक्ता	ஏற்றதல்லாத	वधिष्यसि	கொல்லப்போகிறீர்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14949

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 274

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௮ ॥

प्रहस्तादिवचनम्—பிரஹஸ்தன் முதலியவரது வசனம்.

ततो नीलाम्बुदनिभः प्रहस्तो नाम राक्षसः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं शूरः सेनापतिस्तदा॥

ततः	அதற்கப்பால்	प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்
तदा	அப்பொழுது	नाम	என்ற
नीलाम्बुदनिभः	நீலமேகத்தை நிகர்த் தவனும்	राक्षसः	அரக்கன்
		प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
शूरः	சூரனும்	वाक्यं	பின்வரும் வாக்யத்தை
सेनापतिः	சேனாதிபதியுமான	अब्रवीत्	சொன்னான் :

देवदानवगन्धर्वाः पिशाचपतंगो रगाः । न त्वां धर्षयितुं शक्ताः किं पुनर्वा नरा रणे ॥ २ ॥

देवदानवगन्धर्वाः	“தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களும்	त्वां	தேவரீரை
पिशाचपतंगो रगाः	பிசாசர்களும், பதகர்களும், உரகளும்	धर्षयितुं	வெல்ல
रणे	போரில்	शक्ताः न	வல்லவர் அல்லர்.
		वानराः	வானரர்கள்
		किं	என்றால்
		पुनः	எம்மாத்திரம்?

सर्वे प्रमत्ता विश्वस्ता वञ्चिताः स्म हनूपता । न हि मे जीवतो गच्छेज्जीवन्स वनगोचरः ॥

सर्वे	“எல்லோரும்	वञ्चिताः स्म	ஏமாற்றப்பட்டுவிட்ட
विश्वस्ताः	{ (நமக்குத் தீங்குசெய்யும் சத்ருக்கள் இல் லையென்ற) மனோதை ரியமுடையவர்களாய்	मे	நான் [டார்கள்.
प्रमत्ताः	அஜாக்கிரதையுடனி	जीवतः	உயிருடனிருக்கிற வ
	ருந்தவர்களாய்	वनगोचरः	வானரமாகும் [ரையில்
हनूपता	ஹனுமானால்	सः	அது
		जीवन्	உயிருடன்
		गच्छेत् हि न	திரும்பிப்போகவே
			மாட்டாது.

सर्वा सागरपर्यन्तां सशैलवनकाननाम् । करोम्यवानरां भूमिमाज्ञापयतु मा भवान् ॥ ४ ॥

भवान्	“தேவரீர்,	சசுலவன- }	மலைகளையும் காடுகளை
मा	அடியேனை	கானனாं }	யும் சசுலைகளையும்
आज्ञापयतु	ஆக்ஞாபித்தருளும்.	भूमि सर्वा	உள்ளிட்டதுமான
सागरपर्यन्तां	சமுத்திரம்வரையிலு	अवानरां	பூமிமுழுவதையும்
	ள்ளதும்		வானரப்பூண்டற்ற
		करोमि	தாய்
			(இதே) செய்கிறேன்.

रक्षां चैव विधास्यामि वानराद्रजनीचर । नागमिष्यति ते दुःखं किञ्चिदात्मापराधजम् ॥

रजनीचर	“அரக்கரே!	आ:मापराधजं	தேவரீர் செய்த பிழை
वानरात्	குரங்குகளிடத்தி		யால் உண்டாகிய
	னின்று	दुःखं	மனக்கவலையென்பது
रक्षां च	(யாதொரு) தீங்குவரா	ते	தேவரீருக்கு
	மையையும்	किञ्चित् एव	கொஞ்சமேனும்
विधास्यामि	நான் முடித்துவைக்க	आगमिष्यति न	சம்பவிக்கப்போவ
	ப்போகிறேன்.		தில்லை”.

अब्रवीत्तु सुसंकुद्धो दुर्मुखो नाम राक्षसः । इदं न क्षमणीयं हि सर्वेषां नः प्रधर्षणम् ॥

दुसुखः	தூர்முகன்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி
नाम	என்ற	इदं	“இந்த [ந்தான் :
राक्षसः	அரக்கன்	प्रधर्षणं	தூர்மார்க்கம்
सुसंकुद्धः	மிகச் சினங்கொண்ட	नः	நமக்கு
	வனய்	सर्वेषां हि	எல்லோருக்குமே
तु	இவ்விஷயத்தில்	क्षमणीयं न	பொறுக்கத்தகாதது.

अयं परिभवो भूयः पुरस्यान्तःपुरस्य च । श्रीमतो राक्षसेन्द्रस्य वानरेण प्रधर्षणम् ॥ ७ ॥

पुरस्य	“பட்டணத்தையும்,	राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கர்மன்னனுக்கு
अन्तःपुरस्य च	அந்தப்புரத்தையும்	भूयः	மிகக்
वानरेण प्रधर्षणं	ஒரு குரங்கு தாக்கின	परिभवः	அவமரியாதையாகி
	து		றது
श्रीमतः	ஸ்ரீமாதாகிய	अयम्	இது.

अस्मिन्सुहृते ह्यैको निवर्तिष्यामि वानरान् । प्रविष्टान्सागरं भीमम्बरं वा रसातलम् ॥

अस्मिन् सुहृते	“இதேக்கூணத்திலே	प्रविष्टान्	புகுந்துக்கிடக்கின்ற
भीमं	பயங்கரமான	वानरान्	வானர்களை
सागरं	சமுத்திரத்திலோ	एकः	ஒருவனாக
रसातलं	பாதாளலோகத்திலோ	हत्वा	கொன்றுவிட்டு
अम्बः वा	ஆகாயத்திலோ	निवर्तिष्यामि	திரும்பிவரப்போகி
			றேன்.”

ततोऽब्रवीत्सुकुण्डो वज्रदंष्ट्रो महाबलः । मृग्य परिघं घोरं मांसशोणितरूपितम् ॥ ९ ॥

தத: அதன்மேல்
மகாவல: மகா பலம்பொருந்திய
வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரானென்
பவன்
சுசுகுண்ட: மிகச் சினங்கொண்ட
வனாகி

மாंसशोणित- } மாம்சத்தாலும் ரத்த
रूपितं } த்தாலும் பற்றியிருந்த
घोरं பயங்கரமான
परिघं பரிகாயுதத்தை
मृग्य பற்றிக்கொண்டு
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

किं नो हनुमता कार्यं कृपणेन तपस्विना । रामे तिष्ठति दुर्धर्षे ससुग्रीवे सलक्ष्मणे ॥ १० ॥

ராமே “ராமன்
சசுமீவே சுக்ரீவனுடனும்,
சலக்ஷ்மணே லக்ஷ்மணனுடனும்,
துர்ஹ்வே செருக்கு தலைக்கேறி
யவனாய்

तिष्ठति எதிர்த்துவந்திருக்
कृपणेन அற்பனும் [கையில்
तपस्विना அப்பாவியுமான
हनुमता ஹனுமானோடு
न: நமக்கு
किं कार्यम् ஆவது என்ன ?

अथ रामं ससुग्रीवं परिघेण सलक्ष्मणम् । आगमिष्यामि हत्वैको विक्षोभ्य हरिवाहिनीम् ॥

அத “இப்பொழுதே
ராமம் ராமனை
சசுமீவ் சுக்ரீவனோடுகூடவும்
சலக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மணனோடு
கூடவும்

एक: நான் ஒருவனாய்
हत्वा கொன்றுவிட்டு
हरिवाहिनीं வானரசைனியத்தை
विक्षोभ्य கலக்கமுற்செய்து
आगमिष्यामि திரும்பிவரப்போகி
றேன்.

परिघेण பரிகாயுதத்தால்

इदं ममापरं वाक्यं शृणु राजन्यदीच्छसि । उपायकुशलो ह्येव जयेच्छत्रूनतन्द्रितः ॥ १२ ॥

ராஜந் “அரசே!
மம எனது
அபரம் மற்றொரு
வாக்யம் விண்ணப்பமாகிற
इदं இதற்கு
इच्छसि இஷ்டப்படுகிறீர்
यदि என்றால்,

शृणु செவிசாய்த்தருளும்.
उपायकुशलः உபாயங்களில் நியுணர்
अतन्द्रितः हि ஜாக்கிரதையுடனிருக்கிற ஒருவன்தான்
शत्रून् एव சத்ருக்களோ எல்லோ
जयन् வெல்வான். [ரையுடே

कामरूपधराः शूराः सुभीमा भीमदर्शनाः । राक्षसानां सहस्राणि राक्षसाधिप निश्चिताः ॥

ராஶ்சாபிப “ராஶ்ஸமன்ன!
ராஶ்சானா் அரக்கர்களுக்குள்
சஹ்ஸாணி பல
शूराः சூரர்கள்
सुभीमा: மிக்கொடியவர்கள்
எனவும்

भीमदर्शनाः பயங்கரமான தோற்ற
முடையவர்களெனவும்
कामरूपधराः நினைத்த உருவம் எடுக்க
வல்லவர்களெனவும்
निश्चिताः தோற்றதெடுக்கப்பட்ட
ருக்கிறார்கள்.

कौम्भकर्णिस्ततो वीरो निकुम्भो नाम वीर्यवान् । अव्रवीत्परमक्रुद्धो रावणं लोकरावणम्॥

கௌம்பகர்ணி: கும்பகர்ணனின் புதல்
வனும்
வீர்யவான் வீர்யசாலியுமான
நிகும்: நிகும்பன்
நாம என்ற
வீர: குரன்

பரமகூட: மிகச்சினங்கொண்ட
வனும்
லோகரவண் உலகைக் கதறச்செய்
யும்
ரவண் ராவணனைப்பார்த்து
த: அப்பொழுது
அவ்விந் பின்வருமாறு மொழி
ந்தான்:

सर्वे भवन्तस्तिष्ठन्तु महाराजेन सङ्गताः । अहमेको हनिष्यामि राघवं सहलक्ष्मणम् ॥

सुग्रीवं च हनूमन्तं सर्वानेव च वानरान्

॥ २० ॥

भवन्त: "நீங்கள்
சर्व எல்லோரும்
மஹாராஜேன சங்கத:
திஷ்ணு இங்கேயே இருங்கள்
அஹ் நான்
ஏக: ஒருவனாகவே
சஹலக்ஷம் லக்ஷ்மணனோடு கூட

ரவண் ராமனையும்
சுగ्रीवं च சுக்ரீவனையும்
हनुमन्तं च ஹனுமானையும்
वानरान् வானரர்கள்
सर्वान् एव எல்லோரையும்
हनिष्यामि கொல்லப்போகி
மேன்."

ततो वज्रहनुर्नाम राक्षसः पर्वतोपमः । क्रुद्धः परिलिहन्वक्त्रं जिह्वया वाक्यमब्रवीत् ॥२१॥

तत: அதன்மேல்
पर्वतोपम: மலைக்கொப்பான
वज्रहनु: வஜ்ரஹனு
नाम என்ற
राक्षस: அரக்கன்
क्रुद्ध: சினங்கொண்டவனாகி

जिह्वया நாக்கினால்
वक्त्रं வாயை
परिलिहन् துழாவிக்கொண்டு
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
ந்தான்:

स्वैरं कुर्वन्तु कार्याणि भवन्तो विगतज्वराः । एकोऽहं भक्षयिष्यामि तान्सर्वान्हरियूथपान्॥

भवन्त: "நீங்கள்
विगतज्वरा: கவலையொழிந்தவர்
களாய்
स्वैरं உங்களது இஷ்டம்
போல்
कार्याणि காரியங்களை
कुर्वन्तु செய்யுங்கள்.
अहं நான்

एक: ஒருவனாகவே
तान् அந்த
हरियूथपान् வானரத்தலைவர்க
ளையும்,
सर्वान् மற்றுமுள்ள எல்லோ
ரையும்
भक्षयिष्यामि புசித்துவிடப்போகி
மேன்.

स्वस्थाः क्रीडन्तु निश्चिन्ताः पिवन्तो मधुवारुणीम् ॥ २३ ॥

निश्चिन्ता: "கவலையற்றவர்களாய்
मधुवारुणी மதுவெனும் சாரா

पिवन्त: குடித்துக்கொண்டு
स्वस्था: குறையற்றவர்களாய்
क्रीडन्तु பொழுதுபோக்குங்
கள்.

अहमेको वधिष्यामि सुग्रीवं सहलक्ष्मणम् । अङ्गदं च हनूमन्तं रामं च रणकुञ्जरम् ॥

अहं	“நான்	சூழிவ்	சக்ரீவனையும்,
एकः	ஒருவனாகவே	हनूमन्तं	ஹனுமானையும்,
सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடுகூட	अङ्गदं च	அங்கதனையும்
रणकुञ्जरं	போர்வீரனாகிய	वधिष्यामि	கொல்லப்போகி
रामं च	ராமனையும்,		தேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14973

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 298

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௯ ॥

विभीषणोक्तिः—லிபிஷணனது வசனம்.

ततो निकुम्भो रभसः सूर्यशत्रुर्महाबलः । सुप्तो यज्ञकोपश्च महापार्श्वमहोदरौ ॥ १ ॥

अग्निकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च राक्षसः । इन्द्रजिच्च महातेजा बलवान्रावणात्मजः ॥ २ ॥

प्रहस्तोऽथ विरूपाक्षो वज्रदंष्ट्रो महाबलः । धूम्राक्षश्चातिकायश्च दुर्मुखश्चैव राक्षसः ॥ ३ ॥

परिधान्यदृशिान्प्रासाञ्छक्तिशूलपरश्वधान् ।

चापानि च सबाणानि खड्गान्श्च विपुलाञ्छितान् ॥ ४ ॥

प्रगृह्य परமகூடா: சமூத்யத்ய ச ராக்ஷசா: । அஸுர்வநாவணं சர்வே பரீமீமா இவ் தைஜசா ॥ ௫ ॥

ततः	அதன்மேல்	इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தும்
निकुम्भः	நிகும்பனும்,	प्रहस्तः अथ	பிரகஸ்தனும்
रभसः	ரபஸனும்	विरूपाक्षः	விரூபாக்ஷனும்
महाबलः	மகா பலவானாகிய	वज्रदंष्ट्रः च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும்
सूर्यशत्रुः	சூர்யசத் துருவும்,	महाबलः	மகா பலவானாகிய
सुप्तः	சுப்தக் கன்னும்	धूम्राक्षः च	தூமராக்ஷனும்
यज्ञकोपः च	யக்ஞகோபனும்	अतिकायः च	அதிகாயனும்
महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்ச்வனும்	दुर्मुखः	தூர்முகனென்ற
	மகோதரனும்	राक्षसः एव	அரக்கனும்
दुर्धर्षः	வெல்லற்கரிய	सर्वे	ஆகிய எல்லா
अग्निकेतुः च	அக்னிகேதுவும்	राक्षसाः च	அரக்கர்களுந்
रश्मिकेतुः	ரச்மிகேதுவென்ற	परिधान्	பரிசீயுதங்களையும்
राक्षसः च	அரக்கனும்	पट्टिशान्	பட்டயக்கத்திகளையும்
महातेजाः	மகாபராக்கிரம	प्रासान्	முள்ளாயுதங்களையும்
	சாலியும்	शक्तिशूल-	வேல்களையும், சூலங்
बलवान्	பலவானும்	परश्वान् }	களையும், கோடாரி
रावणात्मजः	ராவணனது புதல்வ		களையும்
	னுமான	सबाणानि	• கணைகளுடன் கூடிய

चापानि च	விற்களையும்
विपुलान्	பெரிய
शितान्	கூரிய
खड्गान् च	கத்திகளையும்
प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
परमक्रुद्धाः	மிகச் சினங்கொண்ட
	வர்களாய்

समुत्पत्य	துள்ளிக்குதித்து
तेजसा	தேஜஸால்
प्रदीप्ताः इव	ஜவலிக்கின்றவர்க
	ளாய்
रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
अश्रुवन्	பினவருபாறுசொன்
	னார்கள் :

अद्य रामं वधिष्यामः सुग्रीवं च सलक्ष्मणम् ।

अद्य	“இதோ
रामं	ராமனையும்
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு
सुग्रीवं च	சுக்ரீவனையும் [கூடவே
येन	எவனால்
लङ्का	இலங்கைநகர்

कृपणं च हनूमन्तं लङ्का येन प्रधर्षिता ॥

प्रधर्षिता	துன்புறத்தப்பட்ட
	தோ அந்த
कृपणं	அற்பமான
हनूमन्तं च	ஹனுமானையும்
वधिष्यामः	நாங்கள் கொல்லப்
	போகிறோம்.”

तानृहीतायुधान्सर्वान्वारयित्वा विभीषणः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं पुनः प्रत्युपवेश्य तान्॥

विभीषणः	விபிஷணர்
तान्	அந்த
गृहीतायुधान्	கையில் ஆயுதங்களை
	தரித்திருந்த
सर्वान्	எல்லோரையும்
वारयित्वा	மறுத்து,

तान्	அவர்களை
प्रत्युपवेश्य पुनः	உட்காரவும்செய்து
प्राञ्जलिः	கைகடப்பிக்கொண்டு
वाक्यं	அபிப்ராயத்தை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	வெளியிட்டார் :

अप्युपायैस्त्रिभिस्तात योऽर्थः प्राप्तुं न शक्यते । तस्य विक्रमकालांस्तान्युक्तानाहुर्मनीषिणः॥

तात	“அண்ணா!
यः	எந்த
अर्थः	காரியசுத்தி
विभिः	மூன்று
उपायैः अपि	(சாம், தான பேதமெ
	ன்ற) உபாயங்களாலே
प्राप्तुं	பெற
शक्यते न	முடியாதிருக்கிறதோ

तस्य अपि	அதற்குத்தான்
तान्	அந்த
विक्रमकालान्	தண்டனை விதிகளை
युक्तान्	உபயோகப்படுத்தப்
	படுகின்றவைகளாய்
मनीषिणः	பெரியோர்கள்
आहुः	சொல்லியிருக்கிறார்
	கள்.

प्रमत्तेष्वभियुक्तेषु दैवेन प्रहतेषु च । विक्रमास्तात सिद्ध्यन्ति परीक्ष्य विधिना कृताः ॥

तात	“அண்ணா,
प्रमत्तेषु	அஜாக்கிரதையுடன்
	இருப்பவர்கள் இடத்
दैवेन	தெய்வத்தால் [திலும்
प्रहतेषु	கைவிடப்பட்ட
	ஜாக்கிரதையுடனிருப்
अभियुक्तेषु च	பவர்களிடத்திலுந
	கான்

विधिना	விதியைக்கொண்டு
परीक्ष्य	ஆராய்ச்சிசெய்து
कृताः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
विक्रमाः	தண்டனைகள்
सिद्ध्यन्ति	சித்திக்கின்றன.

अप्रमत्तं कथं तं तु विजिगीषुं बले स्थितम् । जितरोषं दुराधर्षं प्रधर्षयितुमिच्छथ ॥१०॥

அப்ரமத் “வெகு ஐக்கிரகை
யுடனிருப்பவரும்
விஜிगीषு ஐயம்பெறும் போர்
வீரரும்
பலே स्थितं தெய்வபலம் பெற்ற
வரும்

जितरोषं கோபத்தை வென்ற
வரும்
दुराधर्षं அணுகமுடியாதவரு
த் து அவரையும் [மான
प्रधर्षयितुं எதிர்க்க
कथं எங்ஙனம்
इच्छथ நினைக்கின்றீர்கள் ?

समुद्रं लङ्घयित्वा तु घोरं नदनदीपतिम् । कृतं हनुमता कर्म दुष्करं तर्कयेत वा ॥११॥

नदनदीपतिं “நதங்களுக்கும் நதிக
ளுக்கும் புகலிடமா
घोरं பயங்கரமான [கிய
समुद्रं तु சமுத்திரத்தையும்
लङ्घयित्वा ஒரே தாண்டாய்த்
தாண்டி

हनुमता ஹனுமாரால்
कृतं செய்யப்பட்ட
दुष्करं மற்றெவராலும் செய்
யமுடியாத
कर्म वा காரியத்தையாவது
तर्कयेत நினைத்துப்பாருங்கள்.

बलान्यपरिमेयानि वीर्याणि च निशाचराः । परेषां सहसाऽवज्ञा न कर्तव्या कथंचन ॥

निशाचराः “அரக்கர்களே !
परेषां சத்துருக்களுடைய
बलानि சைனியங்களும்
वीर्याणि च பெருமைகளும்
अपरिमेयानि கண்டறியமுடியாத
வைகள்.

कथंचन எப்படியும்
सहसा அவசரப்பட்டு
अवज्ञा அலகூதியம்
कर्तव्या न செய்யத்தக்கதன்று.

किं च राक्षसराजस्य रामेणापकृतं पुरा । आजहार जनस्थानाद्यस्य भार्या यशस्विनः ॥

यशस्विनः “மகாபுகழ்படைத்த
यस्य எவருடைய
भार्या தர்மபத்னியை
जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலி
ருந்து

रामेण ஸ்ரீராமரால்
राक्षसराजस्य ராக்ஷஸமன்னருக்கு
पुरा அதற்குமுந்தி
अपकृतं च செய்யப்பட்ட குற்றந்
தான்

आजहार திருடிவந்தாரோ, அந்த

किम् யாது ?

खरो यद्यतिवृत्तस्तु रामेण निहतो रणे । अवश्यं प्राणिनां प्राणा रक्षितव्या यथाबलम् ॥

खरः “கரன்
अतिवृत्तः வரம்புகடந்து அக்கிர
மத்திற்கு வந்தவனாய்
यदि तु இருக்கையிலேதான்
रणे போரில்
रामेण ஸ்ரீராமரால்
निहतः கொல்லப்பட்டான்.

प्राणिनां பிராணிகளின்
प्राणा: ப்ராணங்கள்
यथाबलं தம்மால் கூடியமட்டும்
अवश्यं அவசியமாய்
रक्षितव्या ரக்ஷித்துக்கொள்ளத்
தக்கனவே.

अयशस्यमनायुष्ं परदाराभिर्शनम् । अर्थक्षयकरं घोरं पापस्य च पुनर्भवम् ॥ १५ ॥

परदाराभिर्शनं	{ “பிறர்மனைவியை கண் ணெடுத்தும் பார்ப்பு தென்பது	घोरं	எதையும் ஒழிக்கும் கொடிய விஷம்.
अयशस्यं	புகழுக்குக்கேடானது;	पुनः	மேலும்
अनायुष्यं	ஆயுளைக் குறைப்பது;	पापस्य च	பாபமெல்லாவற்றிற்கும்
अर्थक्षयकरं	புருஷார் த்தங்களை ஒழிப்பது ;	भवम्	கைகொடுத்து வளர்ப்பது.

एतन्निमित्तं वैदेह्या भयं नः सुमहद्भवेत् । आहता सा परित्याज्या कलहार्थे कृतेन किम् ॥

एतन्निमित्तं	“மேற்கண்ட காரணங் களால்	आहता	அபகரித்துக்கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும்
वैदेह्याः	விதேகமன்னரின்	सा	அவள்
नः	நமக்கு [புகல்வியால்	परित्याज्या	திரும்பிச்சமர்ப்பிக்கப் படவேண்டியவள்.
सुमहत्	கொஞ்சமும் சகிக்க முடியாததாகிய	कलहार्थे	கலகத்தையுண்டுபண் னுவதற்கான
भयं	விபத்து	कृतेन किम्	செய்கையால் என்ன ஆகும்?
भवेत्	விளைந்தேதீரும்.		

न नः क्षमं वीर्यवता तेन धर्मानुवर्तिना । वैरं निरर्थकं कर्तुं दीयतामस्य मैथिली ॥ १७ ॥

धर्मानुवर्तिना	{ தர்மத்தை எள்ள வும் வழுவாதுபற்றி நடப்பவரும்	वैरं	துவேஷத்தை
वीर्यवता	சிறந்த ஆற்றல் கொ ண்டவருமான	कर्तुं	பாராட்டுவது
तेन	அவரோடு	नः	நமக்கு
निरर्थकं	நம்மால் நிர்வகிக்க இயலாத	क्षमं न	ஏற்றதன்று.
		मैथिली	மைதிலியார்
		अस्य	இவருக்கு
		दीयताम्	சமர்ப்பித்துவிடப்பட ட்டும்.

यावन्न सगजां साध्वां बहुरत्नसमाकुलाम् । पुरीं दारयते बाणैर्दीयतामस्य मैथिली ॥ १८ ॥

सगजां	“ யானைகள் நிறைந்த தும்	पुरीं	நகரை
साध्वां	குதிரைகள் நிறைந்த தும்	बाणैः	பாணங்களால்
बहुरत्न- समाकुलां }	ஏராளமான ரத்னங்க ளால் நிறைந்து விள ங்குகிற துமான	दारयते न यावत्	சிதற அடிக்காமுன் னமேயே
		मैथिली	மைதிலியார்
		अस्य	இவருக்கு
		दीयताम्	சமர்ப்பித்துவிடப்பட ட்டும்.

यावत्सुगोरा महती दुर्धर्षा हरिवाहिनी । नावस्कन्दति नो लङ्कां तावत्सीता प्रदीयताम् ॥

सुगोरा	“ மிகக் பயங்கரமான தும்	लङ्कां	இலங்கையை
दुर्धर्षा	வெல்லமுடியாதது மான	धवस्कन्दति यावत् तावत् न	தகைவதற்கு முற்று கையிடுமுன்ன மேயே
महती	பெரும்	सीता	சீதாதேவியார்
हरिवाहिनी	வானரசேனை	प्रदीयताम्	சமர்ப்பித்துவிடப்பட ட்டும்.
नः	நமது		

विनश्येद्धि पुरी लङ्का शूराः सर्वे च राक्षसाः । रामस्य दयिता पत्नी स्वयं न यदि दीयते ॥

रामस्य	“ ஸ்ரீராமருடைய	पुरी	நகர்
दयिता	பிரதிக்குப் பாத்திர	विनश्येत्	நாசமாய்விடும்.
पत्नी	மனைவியார் [மாகிய	शूराः	சூரர்களாகிய
स्वयं	தேவரீராலேயே திரு வுள முவந்து	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
दीयते यदि न	திருப்பிச் சமர்ப்பிக்க ப்படவிடலையென்றால்	सर्वे	எல்லோரும்
लङ्का	இலங்கை	च	அப்படியே (நாசமடை வார்கள்.)
		हि	இது திண்ணம்.

प्रसादये त्वां बन्धुत्वात्कुरुष्व वचनं मम । हितं तथ्यं त्वहं ब्रूमि दीयतामस्य मैथिली ॥

बन्धुवात्	“(அண்ணனெனும்) அன்பினால்	अहं	அடியேன்
त्वां	தேவரீரை	हितं	நன்மையையும்
प्रसादये	மனமிசைந்தருள மன் றுடுகின்றேன்.	तथ्यं तु	உண்மையையுமே
मम	அடியேனது	ब्रूमि	விண்ணப்பிக்கின் றேன்.
वचनं	விண்ணப்பத்தை	मैथिली	மைதிலியார்
कुरुष्व	அங்குகரித்தருள்வீ ராக.	अस्य	இவருக்கு
		दीयताम्	திருப்பிச் சமர்ப்பித்து விடப்பட்டும்.

पुरा शरत्सूर्यमराचिसन्निभान्नवाग्रपुङ्खान्सुहृद्वात्प्राप्तजः ।

सृजत्यमोघान्विशिखान्वधाय ते प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ २२ ॥

शरत्सूर्य- मरीचिसन्निभान्	“ சரத்தூலக்கதிர்வன் கதிர்களை நிகர்த்த வைகளுந்	विशिखान्	பாணங்களை
		ते वधाय	உம்மை நீறுக்க
नवाग्रपुङ्खान्	தீட்டிய முனைக்கூர் களையுடையவைகளும்	नृपारमजः	கோமானின் திருமக னார்
सुहृद्वान्	மிக உறுதியானவை களும்	सृजति पुरा	பொழியும் முன்னர்
अमोघान्	பொய்க்காதவைகளு மான	मैथिली	மைதிலியார்
		दाशरथाय	ஸ்ரீராமருக்கு
		प्रदीयताम्	திருப்பிச்சமர்ப்பித்து விடப்பட்டும்

त्यजाशु कोपं सुखधर्मनाशनं भजस्व धर्मं रतिकीर्तिवर्धनम् ।

प्रसीद जीवेम सपुत्रवान्धवाः प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली

॥ २३ ॥

सुखधर्मनाशनं	“நலத்தையும் நன்னெறியையும் நலிவுபடு	प्रसीद	எல்லோரையும் அனுகூலித்தருளும்.
कोपं	சினத்தை [த்தும்	सपुत्रवान्धवाः	மக்களுடனும் சுற்றத்தாருடனும்
आशु	இக்கணமே	जीवेम	நாம் உயிர்வாழ்வோமாக.
त्यज	களைந்துவிடும்.	मैथिली	மைதிலியார்
रतिकीर्तिवर्धनं	{ மனச்சாந்தியையும் புருஷையும் வளர்க்கின்றதாகிய	दाशरथाय	ஸ்ரீராமருக்கு
धर्मं	அறநெறியை	प्रदीयताम्	தருப்பிச்சமர்ப்பித்து விடப்பட்டும்.”
भजस्व	அனுஷ்டித்தருளும்.		

विभीषणवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । विसर्जयित्वा तान्सर्वान्प्रविवेश स्वकं गृहम् ॥

राक्षसेश्वरः	ராக்கசமன்னனாகிய	विसर्जयित्वा	விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டு
रावणः	ராவணன்	स्वकं	தனது
विभीषणवचः	விபிஷணரது சொல்லை	गृहं	மாளிகைக்கு
श्रुत्वा	கேட்டுவிட்டு	प्रविवेश	திரும்பிப்போய்ச் சேர்ந்தான்.
तान्	அந்த		
सर्वान्	எல்லோரையும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 14997

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 322

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १० ॥

विभीषणहितोपदेशः—விபிஷணனது ஹிதோபதேசம்.

ततः प्रत्युषसि प्राप्ते प्राप्तधर्मार्थनिश्चयः । राक्षसाधिपतेर्वैश्व भीमकर्मा विभीषणः ॥ १ ॥
 शैलाग्रचयसंकाशं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । सुविभक्तमहाकक्ष्यं महाजनपरिग्रहम् ॥ २ ॥
 मतिमद्भिर्महामात्रैरनुरक्तैरधिष्ठितम् । राक्षसैश्चाप्तपर्याप्तैः सर्वतः परिरक्षितम् ॥ ३ ॥
 मत्तमातङ्गनिश्वासैर्व्याकुलिकृतमारुतम् । शङ्खघोषमहाघोषं तूर्यनादानुनादितम् ॥ ४ ॥
 प्रमदाजनसंवाधं प्रजल्पितमहापथम् । तप्तकाञ्चननिर्यूहं भूषणोत्तमभूषितम् ॥ ५ ॥
 गन्धर्वाणामिवावासमालयं मरुतामिव । रत्नसंचयसंवाधं भवनं भोगिनामिव ॥ ६ ॥
 तं महान्नमिवादित्यस्तेजोविस्तृतरश्मिवान् । अग्रजस्यालयं वीरः प्रविवेश महाद्युतिः ॥ ७ ॥

தத: அகன்மேல்
 ப்ருபசி ப்ரஸே மறுநாள் சூரியோதய
 மாநதும்,
 ப்ரஸதமர்ய- } தர்மம், அர்த்தம் இ
 நிஸ்ரய: } வைகளில் நிச்சித
 புத்தியை அடைந்த
 வரும்,
 பீமகமா எவரும் செய்யாத
 செயலுடையவரும்,
 மஹயுதி: மகா தேஜஸ்வியும்,
 வீர: (தர்ம)வீரருமாகிய
 விபீஷண: விபீஷணர்
 ராக்ஷஸாபிபதே: ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 அப்ரஜஸ்ய தமயனது
 ஆலயம் இருப்பிடமானதும்
 சௌப்ரதய- } மலேரின் பல சிகரங்க
 சதுர்யாஸ் } னை நிகர்த்ததும்,
 சௌப்யஜ்ஞ- } மலேச்சிகரத்தை
 இவ நிகர்த்து
 உஜ்ஜதம் உயர்ந்திருக்கிறதும்,
 சுவிபக்த- } நன்றாக வகுத்துக்கட்
 மஹாக்ஷய் } டப்பட்ட பெரும் க
 ட்டுகளையுடையதும்,
 மஹாஜனபரிஸ்ரஹ் பெரியோர்களால் நாடி
 வரப்பட்டதும்,
 மதிமஹி: புத்தியுற்றசிறந்தவர்க
 ளும்
 அநுரக்தை: துரோகம் நினைந்த
 வர்களுமான
 மஹாமாந்ரே: பிரதானபந்திரிகளால்
 அபிஷித் விளங்கப்பெற்றதும்,
 { நம்பிக்கையானவர்க
 { ளும் சாமர்த்திய
 { சாலிகளுமான
 ராக்ஷசை: வ அரக்கர்களாலும்
 சவீர: நற்புறத்திலும்
 பரிர்ஸித் நன்கு பாதுகாக்கப்
 பட்டதும்,
 மதமாதஹ- } கொழுத்த யானை
 நிஸ்யஸை: } ளின் பெருமூச்சுக்
 ளோடு

வ்யாகுலீகृतமார்தம் கலந்து வரும்
 காற்றையுடையதும்,
 ஷஹ்யோப- } சங்ககோஷங்களால்
 மஹாபோ } ண்டாகிய பெரும்
 முழக்கத்தையுடைய
 தும்,
 தூர்யவா த்யங்களின்
 ஒலிகளால் ப்ரதித்வ
 னி ஒலிக்கப்பெற்ற
 தும்,
 தூர்யவா த்யங்களின்
 ஒலிகளால் ப்ரதித்வ
 னி ஒலிக்கப்பெற்ற
 தும்,
 ப்ரமதாஜன- } களிப்புற்ற பெண்டிர்
 சவாப்தம் } களால் நிரம்பப்பெ
 ற்றதும்,
 ப்ரஜலிப- } ஜனங்களால் கலகல
 மஹாபயம் } வென்று பேசப்பெ
 ற்ற ராஜவீதிகளையு
 டையதும்,
 தஸகாஷ்ண- } பத்தரைமாற்றுத்தங்
 நியூஹ் } கத்தால் செய்யப்பட்ட
 கதவுகளையுடையதும்
 சிறந்த அணிகளால்
 ஆலங்கரிக்கப்பெற்ற
 கந்தர்வர்களின் [தும்,
 மாளிகையை நிகர்த்த
 தேவதைகளின் [தும்,
 ஆலயத்தை நிகர்த்த
 தும்,
 சர்ப்பராஜர்களின்
 ரத்னக்குவியல்களால்
 இழைக்கப்பெற்ற
 மாளிகையை நிகர்த்த
 அநத [துமாகிய
 மாளிகையினுள்,
 லூபியால் எங்கும் பர
 வும் கிரணங்களையு
 சூரியபகவான் [டைய
 பெரும் மேகத்தினுள்
 எவ்வண்ணமே,
 அவ்வண்ணமே
 புகுந்தார்.

புण्याந்புण्याஹோஸாங் வேதவித்ஸிஸ்தாஹதாந் । ஸுத்ராஹ் சுமஹாதேஜா ஶ்ராதூர்விஜயஸம்ஸ்ரததாந் ॥௮॥

சுமஹாதேஜா: மகாதேஜஸ்வியாகும
அவர்
வேதவித்ஸி: வேதவித்ஸுக்களால்
ஶ்ராதூர்: தமையனது
விஜயஸம்ஸ்ரததாந் ஜயத்தையுட்கதேசித்தது

உதாஹதாந் ஜபிக்கப்பட்ட
புண்யந் பரிசுத்தமான
புண்யஹோபாந் புண்யாஹுகோஷம்
களையும்
ஸுத்ராஹ் கேட்டார்.

பூஜதாந்ஹிபாந்ரீஸ்த் சர்ப்பி: சுமநோக்ஸதே: । மந்ரவேதவிதோ விப்ரதாந்ஹி சுமஹாஹ்: ॥ ௯ ॥

மந்ரவேதவித: { மந்ரதிரங்களிலும் வேத
ந்ரங்களிலும் திபுணர்க
ளாகிய
பூஜதாந் கொண்டாடப்பட்ட
விப்ரதாந் { வேதபாராயணம் செ
ய்துகொண்டிருந்த
அரக்கர்களே

ஹிபாந்: தயிர் நிறைந்த
பாத்திரங்களோடும்
சர்ப்பி: நெய்களோடும்
சுமநோக்ஸதே: ச புஷ்பாஸ்தைகளோ
டும்
சுமஹாஹ்: மகாபலவாணை அவர்
ஹிபாந்: கண்டார்.

ச பூஜயமதாந் ரக்ஸோஹிர்ஹிப்யமதாந்: ஸ்வதேஜஸா । ஶ்ரதாஸநஸ்த் மஹாஹ்ஹ்வந்ஹி ஹநதாந்ஜம் ॥

ஸ்வதேஜஸா தனது ஒளியால்
ஹிப்யமதாந்: ஹிபாந்ஹிப்யமதாந்
ரக்ஸோஹி: அரக்கர்களால்
பூஜயமதாந் கொண்டாடப்பட்ட
ஹ்வந்ஹி ஹநதாந்
மஹாஹ்: மகாபாலவாணை

ச: அவர்
ஶ்ரதாஸநஸ்த் ஆஸநத்தில்
ஹநதாந்ஜம் ஹிப்யமதாந்
குபேரன் தம்பியை
(ராவணனை)
ஹ்வந்ஹி ஹநதாந்.

ச ராஜதூஹிஸ்பந்மதாஸந் ஹேமஹிப்யமதாந் । ஜகாஹ் சமூஹாஹ்: ப்ரயுஜ்யாஹ்:கோவித: ॥ ௧௧ ॥

ஶ்ரதாஸநஸ்த்: மரியாதைகளில் திபு
ணராகிய
ச: அவர்
சமூஹாஹ்: மரியாதாஹ்ஹ்வந்ஹி
ஹ்வந்ஹி
ப்ரயுஜ்ய செய்துவிட்டு

ராஜதூஹி- } மன்னனது கண்ணா
ஸ்பந் } ஹ்வந்ஹி
ஹேமஹிப்யம் பொன்னுலங்களில்
ஹ்வந்ஹி
ஶ்ரதாஸந் ஆஸநத்தை
ஜகாஹ் அடைந்தார்.

ச ராவணம் மஹாத்மதாந் விஜநே மந்ரஸந்நித்யோ । ஶ்ரதாஹ் ஹிப்யமதாந்: வ்ரதந் ஹேதுநிஸ்திதம் ॥ ௧௨ ॥

ப்ரஸாஹ் ஶ்ரதாந் ஜ்யேஸ்த் சாந்ந்வனோபஸ்திதக்ரம: । ஹேதுநிஸ்திதம் ஹேதுநிஸ்திதம் ॥ ௧௩ ॥

ஹேதுநிஸ்திதம்- } இடம், காலம், ப்ரயோ
ஸ்வாஹி } ஜனம் இவைகளுக்கு
தக்கபடி உரைப்ப
வ்ரதந்

ஹேதுநிஸ்திதம்- } உலகசம்ப்ரதாய அஹ்
ப்ரஸாஹ் } ஹ்வந்ஹி
ஹேதுநிஸ்திதம்
ஶ்ரதாஹ் அவர்

उपस्थितक्रमः	வந்தனாதிமரியாகை களைச்செய்தவராகி
ज्येष्ठ आतरं	தமயனும
महात्मानं	மகா ஆற்றலுடையவ னுமான
रावणं	ராவணனை
सान्त्वेन	நல்வார்த்தையால்
प्रसाद्य	உள்ளங்குரிகிர்ச் செய்து
मन्त्रिसिन्धौ	மந்திரிமார்கள் முன் னிலையில்

विजने	சாதாரணஜனமில்லா தபொழுது
हेतुनिश्चितम्	(நன்னோக்கால்) நிச்ச யிக்கப்பட்டதும்
अत्यर्थं	அளவில்லாது
हितं	நன்மை பயக்குகிறது மாகிறது
वचनं	ஒரு மொழியை
उवाच	பின்வருமாறு
	சொன்னார் :

यदाप्रभृति वैदेही संप्राप्तेह परन्तप । तदाप्रभृति दृश्यन्ते निमित्तान्यशुभानि नः ॥ १४ ॥

परंतप	“சத்ருஸம்ஹாரக !
वैदेही	வைதேகியார்
इह	இவ்விடத்தில்தான்
यदाप्रभृति	எப்பொழுது
संप्राप्ता	வந்து துழைந்தாரோ

तदाप्रभृति	அதுமுதல்
नः	நமக்கு
अशुभानि	திங்கையறிவிக்கும்
निमित्तानि	அபரஞானங்கள்
दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

सस्फुलिङ्गः सधूमार्चिः सधूमकलुषोदयः । मन्त्रसंधुक्षितोऽप्यग्निर्न सम्यगभिवर्धते ॥ १५ ॥

अग्निः	“ஓமாக்கனியானது
मन्त्रसंधुक्षितः	மந்திரங்களால் வளர்க் கப்பட்டதாய்
अपि	இருக்கையிலும்
सस्फुलिङ्गः	தீப்பொரிகளோடு கூடியதாயும்

सधूमार्चिः	{ புகையோடுகூடிய ஜ்வா லைகளையுடையதுமா யும்
सधूमकलुषोदयः	புகையோடு மங்கலாய் வெளிவருகிறதுமாய்
सम्यक्	நன்றாக
अभिवर्धते न	வளர்கிறதில்லை.

अग्निष्टेष्वाग्निशालासु तथा ब्रह्मस्थलीषु च । सरीसृपाणि दृश्यन्ते हव्येषु च पिपीलिकाः ॥

अग्निष्टेषु	“அக்னிகளை உபாஸி க்கும்
अग्निशालासु	யாகசரலைகளிலும்
ब्रह्मस्थलीषु च	வேதாத்தியயனம் ப ண்ணுமிடங்களிலும்

सरीसृपाणि	பாம்புகளும்
तथा	அவ்வண்ணமே
हव्येषु	ஹவ்யங்களில்
पिपीलिकाः च	எறுட்புகளும்
दृश्यन्ते	தென்படுகின்றன.

गवां पयांसि स्कन्नानि विमदा वीरकुञ्जराः । दीनमन्वाः प्रहेषन्ते न च ग्रासाभिनन्दिनः॥

गवां	“பசுக்களின்
पयांसि	பால்
स्कन्नानि	வற்றிப்போய்விட்டது.
वीरकुञ्जराः	வீரயானைகள்
विमदाः	மதமடங்கிக்கிடக்கின் றன.

अन्वाः च	குதிரைகளும்
ग्रासाभिनन्दिनः न	உணவைத்தீண்டாத வைகளாய்
दीनं	எளிமையாக
प्रहेषन्ते	களைக்கின்றன.

खरोष्ट्राश्वतरा राजन्भिन्नरोमाः स्रवन्ति नः । न स्वभावेऽवतिष्ठन्ते विधानैरपि चिन्तिताः॥

राजन्	“அரசே!	स्रवन्ति	கண்ணீர் வழக்கின்
नः	நமது		றன.
खरोष्ट्राश्वतराः	{ கோவேறுகழுதைகள் ஒட்டகங்கள் அச்வ தரங்கள்	विधानैः	சிகித்தைகளால்
भिन्नरोमाः	மயிர் உதிர்த்தவைக ளாய்	चिन्तिताः अपि	கவனிக்கப்பட்டவை களாக ஆயினும்
		स्वभावे	பூர்வஸ்தியில்
		अवतिष्ठन्ते न	வராமலிருக்கின்றன.

वायसाः सङ्घशः क्रूरा व्याहरन्ति समन्ततः । समवेताश्च दृश्यन्ते विमानाग्रेषु संघशः ॥

वायसाः	“காக்கைகள்	संघशः	கூட்டங்கூட்டமாக
सङ्घशः	கூட்டங்கூட்டமாக	समवेताः	ஒன்றுகூடி
समन्ततः	எங்கும்	विमानाग्रेषु	விமானங்களின் உச்சி களில்
व्याहरन्ति	கத்துகின்றன.	दृश्यन्ते	தென்படுகின்றன.
क्रूराः च	வல்லூறுகளும்		

गृध्राश्च परिलीयन्ते पुरीमुपरि पिण्डिताः । उपपन्नाश्च सन्ध्ये द्वे व्याहरन्त्यशिवं शिवाः ॥

गृध्राः च	“கழுக்குகளும்	द्वे सन्ध्ये	காலையிலும் மாலையி லும்
पिण्डिताः	ஒன்றுகூடி	उपपन्नाः	அருகில் வந்தவை
पुरीं उपरि	நகரின்மீது	अशिवं	அமங்கலமாக [களாய்
परिलीयन्ते	வட்டமிடுகின்றன.	व्याहरन्ति	ஊளையிடுகின்றன.
शिवाः च	நரிகளும்		

क्रव्यादानां मृगाणां च पुरद्वारेषु सङ्घशः । श्रूयन्ते विपुला घोषाः सविस्फूर्जयुनिःस्वनाः॥

पुरद्वारेषु	“நகர்வாயிலங்களில்	घोषाः च	கோஷங்களும்
सङ्घशः	கூட்டங்கூட்டமான	सविस्फूर्जयु-	மனவேதனைகளால்
क्रव्यादानां	மாம்சங்களைப் புசிக்	निःस्वनाः	மெதுவான கர்ஜனை களோடுகூடியவை களாய்
मृगाणां	விலங்குகளின் [கும்	श्रूयन्ते	கேட்கப்படுகின்றன.
विपुलाः	பெரும்		

तदेवं प्रस्तुते कार्ये प्रायश्चित्तिमिदं क्षमम् । रोचते यदि वैदेही राघवाय प्रदीयताम् ॥२२॥

तत्	“ஆகையால்	प्रायश्चित्तं	பரிகாரமாக
एवं	இவ்வாறு	रोचते यदि	தேவரீருக்குத் தோன்
प्रस्तुते	நடைபெற்ற	वैदेही	வைதேகியார்[றுமாகில்
कार्ये	காரியத்தின்	राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு
इदं	இது	प्रदीयताम्	(திருப்பிச்ச)சமர்ப்பித் துவிடப்படட்டும்.
क्षमं	ஏற்ற		

इदं च यदि वा मोहाल्लोभाद्वा व्याहृतं मया । तत्रापि च महाराज न दोषं कर्तुमर्हसि ॥

महाराज “மகாராஜரே!
तस्य अपि (அங்கே என்று லும்)
அங்கேயும்
इदं च இதுவும்
मया என்னால்
मोहात् वा கலவரத்தாலோ

यदि वा அல்லது
लोभात् பேராசையாலோ
व्याहृतं च சொல்லப்பட்டதாக
दोषं தீங்கை விளைவிப்ப
कर्तुं கொள்ள [தாய்
अर्हसि न கூடாது.

अयं च दोषः सर्वस्य जनस्याख्योपलक्ष्यते । रक्षसां राक्षसीनां च पुरस्यान्तःपुरस्य च ॥

अयं “இந்த
दोषः च அசுபக்குறியும்
रक्षसां च அரக்கர்களுக்கும்
राक्षसीनां அரக்கிகளுக்கும்
अन्तःपुरस्य அந்தப்புரஜனங்க
ளுக்கும்

अस्य இந்த
पुरस्य பட்டணத்து
जनस्य ஜனம்
सर्वस्य च எல்லோருக்குமே
उपलक्ष्यते தென்படுகிறது.

प्रापणे चास्य मन्त्रस्य निवृत्ताः सर्वमन्त्रिणः । अवश्यं च मया वाच्यं यद्दृष्टमपि वा श्रुतम् ॥

सर्वमन्त्रिणः “மந்திரிகளெல்லோ
ரும்
अस्य இந்த
मन्त्रस्य ஆலோசனையை
प्रापणे च செனியற்போடும்
விஷயத்தில்
निवृत्ताः தயங்குகின்ற
விட்டார்கள்.

दृष्टं अपि பார்க்கப்பட்டதுதா
ளுக்கும்
श्रुतं वा கேட்கப்பட்டதுதா
ளுக்கும்
यत् च எதுவாயினும் அது
मया என்னால்
अवश्यं எதையும் ஒளிக்காமல்
वाच्यम् தெரிவிக்கப்பட
வேண்டியது.

संप्रधार्य यथान्यायं तद्भवान्कर्तुमर्हति ॥ २६ ॥

भवान् “தேவரீர்
यथान्यायं நியாயம் இன்னதென்
सम्प्रधार्य நிச்சயித்து [பதை

तत् அதை
कर्तुं செய்ய
अर्हति வேண்டும்”

इति स्म मन्त्रिणां मध्ये भ्राता भ्रातरमूचिवान् । रावणं राक्षसश्रेष्ठं पथ्यमेतद्विभीषणः ॥

भ्राता தம்பியாகிய
विभीषणः விபிஷணர்
भ्रातरं தமையனும்
राक्षसश्रेष्ठं ராக்ஷஸோத்தமனும்
மாகிய
रावणं ராவணனை (நோக்கி)

मन्त्रिणां மந்திரிகளது
मध्ये முன்னிலையில்
इति மேற்கண்டவாறு
एतन् இந்த
पथ्यं நன்மை பயப்பதை
ऊचिवान् स சொல்லிமுடித்தார்.

हितं महार्थं मृदु हेतुसंहितं व्यतीतकालायतिसंप्रतिक्षमम् ।

निशम्य तद्वाक्यमुपस्थितज्वरः प्रसङ्गवानुत्तरमेतदब्रवीत्

॥ २८ ॥

हितं	நலமானதும்
महार्थं	பெரும்பயனையறிக்க த்தக்கதும்
मृदु	இனியதானதும்
हेतुसंहितं	காரணங்களோடு கூடியதும்
व्यतीतकाला-	கடந்ததும் வருவதும்
यतिसंप्रतिक्षमं }	நிகழ்வதுமான கால ங்களுக்கேற்றதுமான

तत्	அந்த
वाक्यं	சொல்லை
निशम्य	கேட்டு,
उपस्थितज्वरः	கோபம் தலைக்கேறிய வனும்
प्रसङ्गवान्	பெண்டித்தனும்
एतत्	பின்வரும்
उत्तरं	பதிலை
अब्रवीत्	சொன்னான் :

भयं न पश्यामि कुतश्चिदप्यहं न राघवः प्राप्स्यति जातु मैथिलीम् ।

सुरैः सहेन्द्रैरपि सङ्गतः कथं ममाग्रतः स्थास्यति लक्ष्मणाग्रजः

॥ २९ ॥

अहं	“நான்
कुतश्चित्	எவ்விதத்திலும்
भयं अपि	ஆபத்தென்பதையே
पश्यामि न	காணவில்லை.
राघवः	ராமன்
जातु	ஒருபொழுதும்
मैथिलीं	ஜானகியை
प्राप्स्यति न	அடையப்போகிற தில்லை.

लक्ष्मणाग्रजः	லக்த்மணன் தமைய னாகுமவன்
सहेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
सुरैः	தேவர்களோடு
सङ्गतः	கூடினவனாக
अपि	ஆபினும்
मम अग्रतः	என்முன்
कथं	எவ்விதம்
स्थास्यति	நிற்பான் ? ”

इतीदमुत्त्वा सुरसैन्यनाशनो महाबलः संयति चण्डविक्रमः ।

दशाननो भ्रातरमाप्तवादिनं विसर्जयामास तदा विभीषणम्

॥ ३० ॥

तदा	அப்பொழுது
संयति	போரில்
चण्डविक्रमः	அளவுகடந்த ஆண் மையற்றவனும்
महाबलः	மகா ஆற்றலுடைய வனும்
सुरसैन्यनाशनः	தேவர்களின் சைன்ய ங்களைச் சிதற அடித்த
दशाननः	ராவணன் [வனுமான

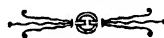
आसवादिनं	ஹிதத்தை மொழிந்த
भ्रातरं	தம்பியாகிய
विभीषणं	விபிஷணரைப் பார்த்து
इति इदं	மேற்கூறிய இதை
उत्त्वा	பதிலாய்ச்சொல்லி விட்டு
विसर्जयामास	விடைகொடுத்தனுப்பி னான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15027

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 352

एकादशः सर्गः — பதினோராவது ஸர்க்கம். ॥ ११ ॥

पुना रावणमन्त्रालोचनम्—மறுபடியும் ராவணனது மந்திராலோசனே

स वभूव कृशो राजा मैथिलीकाममोहितः । असमानाच्च सुहृदां पापः पापेन कर्मणा ॥१॥

மேயிலி- காமமோஹிதः	மைதிலியாரிடத்தில் காமவெறிகொண்டி.	கர்மணா	காரியமென்பதாலும்
ச:	அந்த	சுஹ்ரத	அன்பர்களின்
பாப: ராஜா	[நுந்த பாபியாகிய மன்னன்	அசமானாச் ச	அவமானத்தாலும்
பாபேன	அடாத	கூச:	சிறதாக்கிராந்தனாக
		வபூவ	ஆயினன்.

अतीतसमये काले तस्मिन्वै युधि रावणः । अमात्यैश्च सुहृद्भिश्च प्राप्तकालमन्यत ॥ २ ॥

ராவண:	ராவணன்	அமாதே: ச	மந்திரிமார்களோடும்
அதீதசமயே	{ (ஆலோசிக்கவேண்டிய) காலத்தை சோ ரவிட்ட	சுஹ்ரி: ச	அன்பர்களோடும்
தஸ்மிந்	அந்த	யுதி வே	போர்விஷயத்தில்
காலே	காலத்தில்	பாஸகாலம்	ஏற்றகாலமாக
		அமந்யத	தீர்மானித்தான்

स हेमजालविततं मणिविद्रुमभूषितम् । उपगम्य विनीताश्वमारुरोह महारथम् ॥ ३ ॥

ச:	அவன்	வினீதாஸ்த்	{ வேண்டியபடி இணங்கி செல்லும் குதி ரைகளால் பூட்டப் பெற்றதுமான
ஹேமஜாலவீதத்	பொன்சாளரங்கள் சிரம்பியதும்	மஹரத்ய	சிறந்த ரதமொன்றை
மணிவிட்ருமபூஸித்	{ ரத்தனங்களாலும் பவ பூங்களாலும் அலங்க ரிக்கப்பட்டதும்	உபகமய ஆரூரோ	அடைந்து ஏறிக்கொண்டான்.

तमास्थाय रथश्रेष्ठं महामेघसमस्वनम् । प्रययौ राक्षसश्रेष्ठो दशग्रीवः सभां प्रति ॥ ४ ॥

ராஷஸுரேஸ்த:	ராஷஸுரேஸுத்தமனாகிய	த்	அதில்
தசகிரீவ:	ராவணன்	ஆஸ்தாய	ஏறிக்கொண்டு
மஹமேவ- சமஸ்வநம்	{ பெரும் மேகத்தை நிகர்த்த ஒலியுடன் விளங்கும்	சபா	சபையை
ரத்யுரேஸ்த்	சிறந்த ரதமாகிய	புரதி	நோக்கி
		புரயயௌ	சென்றான்.

असिचर्मधरा योधाः सर्वायुधधारस्तथा । राक्षसा राक्षसेन्द्रस्य पुरतः संप्रतस्थिरे ॥ ५ ॥

அசிசர்மதரா:	கத்திகளையும் கேடய ங்களையும் தரித்தவர்	யோதா:	போர்வீரர்களான
ததா	அவ்வண்ணமே [களும்	ராஷஸா:	அரக்கர்கள்
சர்வாயுததரா:	எல்லா ஆயுதங்களையும் தரித்தவர்களுமான	ராஷஸேந்ருச்ய	அரக்கர்மன்னனது
		புரத:	முன்புறத்திலே
		சம்புரதஸ்திரே	சென்றார்கள்.

गानाविकृतवेषाश्च नानाभूषणभूषिताः । पार्श्वतः पृष्ठतश्चैनं परिवार्य ययुस्ततः ॥ ६ ॥

गानाविकृत-	} பலவகை விதம்வித மாண ஆடைகளைய ணிந்தவர்களுந்
वेषाः च	
नानाभूषण-	} பல ஆபரணங்களை ஆணிந்தவர்களுந்
भूषिताः	
एनं	இவனை

ततः	அப்பொழுது
पार्श्वतः	பக்கங்களிலும்
पृष्ठतः च	பின்புறத்திலும்
परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
ययुः	சென்றார்கள்.

रथैश्चातिरथाः शीघ्रं मत्तैश्च वरवारणैः । अनूपेतुर्दशग्रीवमाक्रीडद्भिश्च वाजिभिः ॥ ७ ॥
गदापरिघहस्ताश्च शक्तितोमरपाणयः । परश्वधधराश्चान्ये तथाऽन्ये शूलपाणयः ॥ ८ ॥

अतिरथाः	அதிரதர்கள்
रथैः च	ரதங்கள் மீதும்
मत्तैः	கொழுத்த
वरवारणैः च	சிறந்த யானைகளின் மீதும்
आक्रीडद्भिः	நாட்டிய
वाजिभिः च	குதிரைகளின் மீதும்
गदापरिघ-	} கதைகளையும், உழலை தட்டிகளையும் கையி லுடையவர்களுந்
हस्ताः च	

शक्तितोमर-	} சக்திகளையும், தோமர ங்களையும் கையிலு கொண்டவர்களுந்
पाणयः	
अन्ये	சிலர் [டையவர்களுந்
परश्वधधराः	கோடாரிகளைக் கையி லுடையவர்களுந்
तथा अन्ये	அப்படியே வேறசிலர்
शूलपाणयः च	சூலங்களைக் கையி லேந்தியவர்களுமாய்
दशग्रीवं	பாலவனை
शीघ्रं	விரைவில்
अनूपेतुः	பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

ततस्तूर्यसहस्राणां संज्ञे निखनो महान् । तुमुलः शङ्खशब्दश्च सभां गच्छति रावणे ॥

ततः	மேலும்
रावणे	ராவணன்
सभां	சபைக்கு
गच्छति	செல்லும்பொழுது
तूर्यसहस्राणां	பல தூர்யவாத்யங் களுடைய

महान्	பெரும்
निखनः	முழக்கம்
संज्ञे	உண்டாயிற்று.
तुमुलः	அதிகமான
शङ्खशब्दः च	{ சங்குகளின் முழக்க மும்அப்படியே உண் டாயிற்று.

स नेमिघोषेण महान्सहसाऽभिविनादयन् । राजमार्गं श्रिया जुष्टं प्रतिपेदे महारथः ॥१०॥

महान्	பிரஸித்திபெற்ற
महारथः	மகாரதனாகும்
सः	அவன்
नेमिघोषेण	சக்கிரவட்டைகளின்
सहसा	திடீரென [ஒலியால்

अभिविनादयन्	பிரதித்வனி ஒலிக்க செய்துகொண்டு
श्रिया जुष्टं	செல்வவனப்பு
राजमार्गं	ராஜவீதிக்கு
प्रतिपेदे	வந்துசேர்ந்தான்.

विमलं चातपत्ताणं प्रगृहीतमशोभत । पाण्डुरं राक्षसेन्द्रस्य पूर्णस्ताराधिपो यथा ॥ ११ ॥

राक्षसेन्द्रस्य राक्षஸன் னனுக்கு
प्रगृहीतं பிடிக்கப்பட்ட
विमलं பரிசுத்தமான
पाण्डुरं आतपत्ताणं வெண்குடை

पूर्णः பூர்ண
ताराधिपः சந்திரன்
यथा च போலவே
अशोभत விளங்கிற்று.

हेममञ्जरिगर्भे च शुद्धस्फटिकविग्रहे । चामरव्यजने चास्य रेजतुः सव्यदक्षिणे ॥ १२ ॥

अस्य இவனது
सव्यदक्षिणे இடதுபுறத்திலும்
வலதுபுறத்திலும்,
हेममञ्जरिगर्भे च { நடுவில் பொன்சரங்
கள் சுடப்பெற்ற
வைகளும்

शुद्धस्फटिक- } சுத்தஸ்படிகத்தா
विग्रहे } லானதுண்டத்தை
யுடையவைகளுமான
चामरव्यजने च இரு சாமரங்களும்
रेजतुः விளங்கின.

ते कृताञ्जलयः सर्वे रथस्थं पृथिवीस्थिताः । राक्षसा राक्षसश्रेष्ठं शिरोभिस्तं ववन्दिरे ॥

पृथिवीस्थिताः பூமியில் நின்றுகொண்
ते அரசுத யிருந்த
राक्षसाः அரசுக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
रथस्थं ரதத்திலிருந்த

तं அந்த
राक्षसश्रेष्ठं ராक्षஸோத்தமனை
कृताञ्जलयः கைகூப்பிக்கொண்டு
शिरोभिः தலைகளால்
ववन्दिरे வணங்கினார்கள்.

राक्षसैः स्तूयमानोऽसौ जयाशीर्भिररिन्दमः । आससाद महातेजाः सभां विरचितां शुभाम् ॥

अरिन्दमः சந்ருசம்ஹாரகனும்
महातेजाः மகா ஆற்றலுடையவ
असौ இவன் [னுமான
राक्षसैः அரசுக்கர்களால்
जयाशीर्भिः வெற்றிதரும் வாழ்
துக்களால்

स्तूयमानः தோத்திரம் செய்யப்
படுகின்றவன்
शुभां அழகாய்
विरचितां நிரூமிக்கப்பட்ட
सभां சபைக்கு
आससाद வந்துசேர்ந்தான்.

सुवर्णरजतास्तीर्णा विशुद्धस्फटिकान्तराम् । विराजमानो वपुषा स्वमपटोत्तरच्छदाम् ॥

तां पिशाचशतैः पद्भिरभिगुप्तां सदा शुभाम् । प्रविवेश महातेजाः सुकृतां विश्वकर्मणा ॥

महातेजाः அதி ஆற்றலுடைய
वपुषा சரீரத்தால் [அவன்
विराजमानः பிரகாசித்துக்கொண்டு
विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவினால்

विशुद्ध- } சுத்தமான பளிங்கு
स्फटिकान्तरां } கற்களிழைக்கப்பெ
ற்ற மத்தியப்பிரதே
சங்களையுடையதும்

सुवर्णरजतास्तीर्णा { தங்கத்தாலும் வெள்
ளியா லுமான தளத்
தையுடையதும்

स्वमपटोत्तरच्छदां { தங்கமுலாம் பூசப்
பெற்ற மேற்கட்டு
களையுடையதுமாய்

சுபாं	அழகியதாய்
सुकृतां	நன்கு அமைக்கப் பட்டதும்
सदा	எக்காலத்திலும்
पङ्भिः	ஆறு

पिशाचशतैः	நூறாக்ஷஸர்களால்
अभिगुप्तं	நன்கு பாதுகாக்கப் பட்டதுமான
तं	அதனுள்
प्रविशेश	நுழைந்தான்.

तस्यां तु वैदूर्यमयं प्रियकाजिनसंवृतम् । महत्सोपाश्रयं भेजे रावणः परमासनम् ॥ १७ ॥

रावणः	ராவணன்
तस्यां तु	அதில்
वैदूर्यमयं	வைநாயக்கர்களால் செதுக்கப்பெற்றதும்
प्रियकाजिनसंवृतं	{ பரிபகமெனும். பான் டேலால் விரிக்கப் பெற்றதும்

सोपाश्रयं	இதர உப ஆசனங்களுடையதாய்
महत्	விசாலமுமான
परमासनं	சுங்காதனத்தை
भेजे	அடைந்தான்.

ततः शशाश्वरवहूतांलघुपराक्रमान् । समानयत मे क्षिप्रमिहैतान्राक्षसानिति ॥ १८ ॥
कृत्यमस्ति महज्जातं समर्थमिह नो महत् ॥ १९ ॥

इह	“இப்பொழுது
नः	நமக்கு
महत्	பெருமூயற்செகொண்டு
समर्थं	செய்யவேண்டியதாகிய
महत्	அரிய
कृत्यं	காரியம்
जातं अस्ति	சம்பவித்திருக்கிறது.
ततः	ஆகையால்
मे	எனது
एतान्	இந்த

राक्षसान्	அரக்கர்களை
इह	இவ்விடத்திற்கு
क्षिप्रं	விரைவில்
समानयत	அழைத்துவாருங்கள்,”
इति	என்று
लघुपराक्रमान्	வேகமாய்ச் செல்லவல்ல
दूतान्	நூதர்களைநோக்கி
ईश्वरवत्	சுச்வரன்போல
शशास	ஆக்ஞாபித்தான்.

राक्षसास्तद्वचः श्रुत्वा लङ्कायां परिचक्रमुः । अनुगेहमवस्थाय विहारशयनेषु च ॥
उद्यानेषु च रक्षांसि चोदयन्तो ह्यभीतवत् ॥ २० ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்
तद्वचः	அந்த ஆக்கினையை
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு விளையாடுமிடங்களிலும் படுக்கையறையங்களிலும்
विहारशयनेषु च	{
उद्यानेषु च	உத்யானவனங்களிலும்

अभीतवत् हि	தயங்காமலே
अनुगेहं	வீடுவீடாக
अवस्थाय	புகுந்து
रक्षांसि	அரக்கர்களை
चोदयन्तः	எவுகின்றவர்களாய்
लङ्कायां	இலங்கையிலெங்கும்
परिचक्रमुः	சுற்றித்திரிந்தார்கள்.

ते रथान् रुचिरानेके दृष्टानेके पृथग् यान् । नागानन्येऽधिरुह्यैर्जमुश्चैके पदातयः ॥ २१ ॥

ते அவர்கள்
एके சிலர்
रुचिरान् அழகிய
रथान् ரதங்களிலும்
एके சிலர்
पृथक् தனித்தனியே
दृष्टान् கொழுத்த

हयान् குதிரைகளிலும்
अन्ये வேறுசிலர்
नागान् யானைகளிலும்
अधिरुह्यः ஏறிச் சென்றார்கள்.
एके சிலர்
पदातयः च பதாதிகளாகவும்
जमुः சென்றார்கள்.

सा पुरी परमाकीर्णा रथकुञ्जरवाजिभिः । संपतद्भिर्विरुचे गरुत्मद्भिः सिम्बरम् ॥ २२ ॥

सा அந்த
पुरी பட்டணம்
रथकुञ्जर- } ரதங்களாலும், யானை
वाजिभिः } களாலும், குதிரைகளாலும்
परमाकीर्णा முற்றிலும் நிறைந்ததாய்,

अम्बरं ஆசைம்
संपतद्भिः பறக்கின்ற
गरुत्मद्भिः சுருடன்களால்
इव எவ்வண்ணமோ
विरुचे அவ்வண்ணமே,
அழகுந் து விளங்கிற்று.

ते बाहनान्यवस्थाप्य यानानि विविधानि च । सभां पद्भिः प्रविविशुः सिंहा गिरिगुह्यामिव ।

ते அவர்கள்
बाहनानि யானைமுதலிய வாக
विविधानि பல [னங்களையும்,
यानानि च சிலகைமுதலிய வாக
नங்களையும்
अवस्थाप्य வெளியில் நிறுத்தி விட்டு

सभां சபைக்குள்
पद्भिः காலநடையாய்
गिरिगुहां மலைக்குகைக்குள்
सिंहा: சிங்கங்கள்
इव போலவே
प्रविविशुः நுழைந்தார்கள்.

राज्ञः पादौ गृहीत्वा तु राज्ञा ते प्रतिपूजिताः । पाठेष्वन्ये बृसीष्वन्ये भूमौ केचिदुपाविशन् ।

ते அவர்கள்
राज्ञः மன்னனது
पादौ கால்களில்
गृहीत्वा விழுந்தது சேவித்து
राज्ञा तु மன்னனாலும் [விட்டு
प्रतिपूजिताः பதில்பரியாதைபெற்ற
வர்களாய்

अन्ये சிலர்
पाठेषु டிடங்களிலும்
अन्ये சிலர்
बृसीषु தப்பாஸனங்களிலும்
केचित् சிலர்
भूमौ தரையிலும்
उपाविशन् உட்கார்ந்தார்கள்.

ते समेत्य सभायां वै राक्षसा राजशासनात् । यथाहमुपतस्थुस्ते रावणं राक्षसाधिपम् ॥

ते राक्षसाः அந்த அரக்கர்கள்
राजशासनात् ராஜனது ஆக்கினை
सभायां वै சபையில் [யால்
समेत्य ஒன்றுகூடி
ते அவர்கள்

यथाहं அவர்களுக்கேற்றபடி.
राक्षसाधिपं ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावणं ராவணனை
उपतस्थुः சுற்றிக்காத்து நின்று
கொண்டிருந்தார்கள்.

मन्त्रिणश्च यथा मुख्या निश्चयार्थेषु पण्डिताः । अमात्याश्च गुणोपेताः सर्वज्ञा बुद्धिदर्शनाः॥

समेयुस्तत शतशः शूराश्च बहवस्तदा

॥ २६ ॥

तदा அப்பொழுது
 तव अव்விடத்தில்
 निश्चयार्थेषु காரியங்களை நிச்சயிக்
 கும் விஷயங்களில்
 पण्डिताः நிபுணர்களாகிய
 मुख्या: சிறந்த
 मन्त्रिणः च மந்திரிமார்களும்
 यथा அப்படியே

गुणोपेताः நற்குணங்களையெய்தப் பெற்று
 सर्वज्ञा: எல்லாநிறந்தவர்களா
 बुद्धिदर्शनाः च நற்புத்தி புகலும் [ன
 अमात्या: சகாக்களாகிய
 बहवः शूराः च பல சூரர்களும்
 शतशः நூற்றுக்கணக்காக
 समेयुः வந்து கூடினார்கள்.

सभायां हेमवर्णायां सर्वार्थस्य सुखाय वै ।

रम्यायां राक्षसेन्द्रस्य समेयुस्तत्र सङ्घशः ॥

हेमवर्णायां பொன்றிற்றுமுற்று
 रम्यायां அழகிய
 सभायां சபையில்
 राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸேன்னைது
 सर्वार्थस्य சகலகாரியத்தின்

सुखाय वै நன்மையின் பொருட்டு
 तत அவ்விடத்தில்
 सङ्घशः கூட்டங்கூட்டமாய்
 समेयुः கூடினார்கள்.

ततो महात्मा विपुलं सुयुग्यं वरं रथं हेमविचित्रिताङ्गम् ।

शुभं समास्थाय ययौ यशस्वी विभीषणः संसदमग्रजस्य

॥ २८ ॥

ततः அப்பொழுது
 महात्मा மகாத்மாவும்
 यशस्वी புகழ்பெற்றவருமாகிய
 विभीषणः விபிஷணர்
 विपुलं விசாலமானதும்
 सुयुग्यं நல்ல குதிரைகள் பூட்டப்
 பெற்றதும்

हेमविचित्रिताङ्गं பொன்னுலங்கரிக்கப் பட்ட உருவுடைய
 शुभं அழகானதும் [தும்
 वरं சிறந்ததுமான
 रथं ரதமொன்றில்
 समास्थाय ஏறிக்கொண்டு
 अग्रजस्य கையனது
 संसदं சபைக்கு
 ययौ வந்துசேர்ந்தார்.

स पूर्वजायावरजः शशंस नामाथ पश्चाच्चरणौ ववन्दे ।

शुकः प्रहस्तश्च तथैव तेभ्यो ददौ यथाहं पृथगासनानि

॥ २९ ॥

सः அந்த
 अवरजः தம்பி
 पूर्वजाय தமயனருக்கு
 अथ முதலில்
 नाम शशंस அபிவாதனம் பண்ணி
 னார்.
 पश्चात् அதன்மேல்
 चरणौ கால்களில்
 ववन्दे விழுந்துசேவித்தார்.

शुकः சுகனும்
 प्रहस्तः च பிரஹஸ்தனும்
 तथा एव அப்படியே செய்தார்
 तेभ्यः அவர்களுக்கு [கள்.
 यथाहं அவரவர்களுக்கு
 தக்கபடி
 पृथक् தனித்தனியாக
 आसनानि ஆசனங்களை
 ददौ கொடுத்தார்.

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் || 12 ||

कुम्भकर्णप्रतिज्ञा—கும்பகர்ணனது பிரதிஞ்ஞை.

स तां परिषदं कृत्वा समीक्ष्य समितिञ्जयः । प्रचोदयामास तदा प्रहस्तं वाहिनीपतिम् ॥

ததா அப்பொழுது
சமितिஞ்ஞய: போரில்வெற்றிபெறும்
ச: அவன்
தா: அநத
பரிஷத் ஸபையை

கூவா் சமீக்ஷ்ய முற்றும் பார் த்து
வாஹினிபதி சேனாபதியாகிய
பஹ்ரத் பிரகஸ்தனை நோக்கி
ப்ரஹ்ஞயமாச பின்வருமாறு ஆக்
ஞாபித்தான் :

सेनापते यथा ते स्युः कृतविद्याश्चतुर्विधाः । योधा नगररक्षायां तथा व्यादेष्टुमर्हसि ॥ २ ॥

சேனாபதே “சேனாபதியே!
தே அநத
கூதவிதா: நன்றாகத் தேர்ச்சிய
டைநத

चतुर्विधा: { (தேர்வீரர் யானைவீ
ரர், குதிரைவீரர்,
காலாவீரர் என்ற)
நான்குவகை

யோதா: போர்வீரர்கள்
நகரரக்ஷாயா் நகரை ரக்ஷிப்பதில்
யதா எப்படிச்செய்தால்
ச்யு: இருப்பார்களோ
ததா அப்படியே
வ்யாடேஸ்டு அஹ்சி நியமிக்கவேண்டும். ”

स प्रहस्तः प्रणीतात्मा चिकीर्षन् राजशासनम् । विन्यक्षिपद्बलं सर्वं बहिरन्तश्च मन्दिरे ॥

ச: அநத
ப்ரணீதா:மா உத்திரவுப்படி நடக்
பஹ்ரத் பிரஹஸ்தன் [கும்
ராஜசாஸனம் மன்னனது ஆக்கின
யை
சிகீர்ஷந் செய்துமுடிப்பதில்
ஊக்கமுடையவனாகி

மந்நிரே அரண்மனையில்
பஹி: வெளியிலும்
அந்ந: ச உள்ளிலும்
பல் சைன்யம்
சர்வ் எல்லாவற்றையும்
விந்யக்ஷிபத் கொண்டுவந்தது
நிறுத்தினான்.

ततो विनिक्षिप्य बलं पृथङ्नगरगुप्तये । प्रहस्तः प्रमुखे राज्ञो निषसाद जगाद च ॥ ४ ॥

பஹ்ரத்: பிரஹஸ்தன்
தத: அதன்மேல்
பூதக் வேறு
பல் சைன்யத்தை
நகரஸ்தைப்பாதுகாப்
பதில்
விநிஷ்ஞிய நிறுத்திவிட்டு

ராஜ: மன்னரது
ப்ரமுகே முன்னிலையில்
ஜகாட் பின்வருமாறு விண்ண
ப்பஞ்செய்தான்.
ச அதன்பின்னர்
நிஷசாட் உட்கார்ந்துகொண்
டான்.

निहितं बहिरन्तश्च बलं बलवतस्तव । कुरुष्वविमनाः क्षिप्रं यदभिप्रेतमस्तु ते ॥ ५ ॥

बलवतः “वெகுபலம்பொருந்
திய
तव தேவரீரது
बलं சைனியம்
बहिः வெளியிலும்
अन्तः च உள்ளிலும்
निहितं அனமக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

क्षिप्रं விரைவில்
अविमनाः யாதொரு கவலையுமில்
லாதவராய்
अभिप्रेतं உள்ளத்திலுள்ளதை
कुरुष्व செய்வீராக.
यत् எதுவோ அது
ते தேவரீருக்கு
अस्तु கைகூட்டும்.”

प्रहस्तस्य वचः श्रुत्वा राजा राज्यहिते रतः । सुखेप्सुः सुहृदां मध्ये व्याजहार स रावणः ॥

सः अरुத
राज्यहिते ராஜ்யத்தின் நன்மை
யில்
रतः ஊக்கமுடையவனும்
सुखेप्सुः { தற்கால மனச்சொஞ்சல
த்திற்குச் சாரதியைக்
கோருபவனுமாகிய
रावणः ராவண

राजा மன்னன்
प्रहस्तस्य பிரஹஸ்ததனுடைய
वचः சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டுவிட்டு
सुहृदां ஸுஹருத்துக்களு
मध्ये மத்தியில் [டைய
व्याजहार பின்வருமாறு
மொழிந்தான்:

प्रियाप्रिये सुखं दुःखं लाभालाभौ हिताहिते । धर्मकामार्थकृच्छ्रेषु यूयमर्हथ वेदितुम् ॥

धर्मकामार्थ- } “தர்மத்தினுடையவும்
कृच्छ्रेषु } कामத்தினுடையவும்
பயன்களையடைய
ஏற்படும் சங்கடங்
களில்
प्रियाप्रिये { நன்மை பயப்பதையும்
நன்மை பயக்காத
தையும்
सुखं மனதிற்கு உகந்த
தையும்

दुःखं மனதிற்குக் கசந்ததை
யும்
लाभालाभौ { பிரயோஜனமாயிருப்
பதையும் நிஷ்ப்ரயோ
ஜனமாயிருப்பதையும்
हिताहिते ஏற்றதையும் ஏலாத
यूयं நீங்கள் [தையும்
वेदितुं பகுத்தறிய
अर्हथ தகுந்தவர்களாயிருக்
கிறீர்கள்.

सर्वकृत्यानि युष्माभिः समारब्धानि सर्वदा । मन्त्रकर्मनियुक्तानि न जातु विफलानि मे ॥

सर्वदा “எக்காலத்திலும்
युष्माभिः உங்களால்
मन्त्रकर्म- } ஆலோசனைகளின் பய
नियुक्तानि } னாய் அனுமதிக்கப்
பட்டு
समारब्धानि மேற்கொள்ளப்பட்ட

मे எனது
सर्वकृत्यानि காரியங்கள் எனவையும்
जातु ஒருபொழுதும்
विफलानि நிஷ்ப்ரயோஜனமான
வைகளாக
न இல்லை.

स सोमग्रहनक्षत्रैर्मरुद्भिरिव वासवः । भवद्भिरहमत्यर्थं वृतः श्रियमवाप्नुयाम् ॥ ९ ॥

वासवः	“இந்திரன்	भवद्भिः	உங்களால்
सोमग्रहनक्षत्रैः	{ சந்திரன் முதலிய கிரகங்களாலும் நக்சத் திரங்களாலும்	वृतः	சூழப்பட்ட
मरुद्भिः	மருத் துக்களாலும்	सः	அந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	अहं	நான்
		अत्यर्थं	சுறையற்ற
		श्रियं	சேஷமத்தை
		अवाप्नुयाम्	அடைவேன்.

अहं तु खलु सर्वान्वः समर्थयितुमुद्यतः । कुम्भकर्णस्य तु स्वप्नान्नेमर्थमचोदयम् ॥ १० ॥

वः	“உங்கள்	तु	ஆயினும்
सर्वान् तु	எல்லோருக்கும்	कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது
समर्थयितुं	ஒருவிஷயத்தைப் பற்றி அறிவிக்க	स्वप्नात् खलु	தூக்கத்தால்தான்
अहं	நான்	इमं	இந்த
उद्यतः	ஆவலுடையவனாக யிருந்தேன்.	अर्थं	விஷயத்தை
		अचोदयं न	வெளியிடாதிருந்தேன்.

अयं हि सुप्तः षण्मासान्कुम्भकर्णो महाबलः । सर्वशस्त्रभृतां मुख्यः स इदानीं समुत्थितः॥

अयं	“இந்த	सर्वशस्त्रभृतां	ஆயுதபாணிகளிலெல்லோரிலும்
महाबलः	மகா பலவானாகிய	मुख्यः	சிறந்தவனாகிய
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	सः	அவன்
षट् मासान्	ஆறுமாதங்களாய்	इदानीं हि	இப்பொழுதுதான்
सुप्तः	தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.	समुत्थितः	விழித்துக்கொண்டான்.

इयं च दण्डकारण्याद्रामस्य महिषी प्रिया । रक्षोभिश्चरितादेशादानीता जनकात्मजा ॥

रक्षोभिः	“அரக்கர்களால்	जनकात्मजा	ஜனகரின் மகளாகிய
चरितात्	வசிக்கப்பெற்ற	इयं रामस्य	இந்த ராமனது
देशात्	இடமான	महिषी प्रिया	பட்டமகிஷி
दण्डकारण्यात् च	தண்டகாரணயத்திலிருந்துதான்	आनीता	கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறாள்.

सा मे न शय्यामारोढुमिच्छत्यलसगामिनी ॥ १३ ॥

अलसगामिनी	“அழகுருடையுள்ள	शय्यां	படுக்கையில்
सा	அவள்	आरोढुं	ஏற
मे	எனது	इच्छति न	இணங்காதிருக்கிறாள்.

त्रिषु लोकेषु चान्या मे न सीतासदृशी मता ॥ १४ ॥

सीतासदृशी	“சீதைக்கு நிகராகிய	न	இல்லையென்பது
अन्या च	வேறொரு ஸ்திரீயே	मे	எனக்கு
त्रिषु	மூன்று	मता	தெரிந்தவிஷயம்.
लोकेषु	உலகங்களிலும்		

तनुमध्या पृथुश्रोणी शारदेन्दुनिभानना । हेमविम्बनिभा सौम्या मायेव मयनिर्मिता ॥

तनुमध्या	“நுண்ணிடையாள் ;	हेमविम्बनिभा	பொற்பதுமை
पृथुश्रोणी	பெருவிடைப்புற		யன்னாள் ;
	முடையாள் ;	सौम्या	மனதை கொள்ளை
शारदेन्दु- }	சரக்காலத்துத் திங்க		யிடும் அழகி ;
निभानना }	ளென முகம்பெற்ற	मयनिर्मिता	மயன் ஸ்ருஷ்டித்த
	வள் ;	माया इव	மாயையோன்றவள்.

सुलोहितलौ शृङ्गौ चरणौ सुप्रतिष्ठितौ । दृष्ट्वा ताम्रनखौ तस्या दीप्यते मे शरीरजः ॥

तस्याः	“அவளது	सुप्रतिष्ठितौ	நல்லமைப்புற்றவைக
सुलोहितलौ	{ மிகச் சிவந்த சூதிப்பு		ஞமான்
	றங்கலையுடையவை	चरणौ	இரு கால்களையும்
	களும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
ताम्रनखौ	சிவந்த நகங்கலையுடை	मे	எனது
	யவைகளும்	शरीरजः	இன்ப வேட்கை
शृङ्गौ	நல்வனப்புற்றவைக	दीप्यते	வளர்கிறது.
	ளும்		

हुताग्नेरर्चिसङ्काशामेनां सौरीमिव प्रभाम् । दृष्ट्वा सीतां विशालार्क्षीं कामस्य वशमेयिवान् ॥

हुताग्नेः	“ஓமத்தீயினது	विशालार्क्षीं	தடங்கண்ணுஞ் சூரிய
अर्चिसङ्काशां	ஜ்வாலையை நிகர்த்த	एनां	இந்த
	வளரும்	सीतां	சீதையை
सौरीं	சூரியபகவானுக்கே	दृष्ट्वा	பார்த்து
	உரிய	कामस्य	அனங்கனுக்கு
प्रभां इव	காந்திபோன்றவளும்	वशं एयिवान्	ஆட்பட்டுவிட்டேன்.

उन्नसं वदनं वल्गु विपुलं चारुलोचनम् । पश्यंस्तदाऽवशस्तस्याः कामस्य वशमेयिवान् ॥

तस्याः	“அவளது	विपुलं	பாரந்த
उन्नसं	நாளிகை நிமிர்ந்ததும்	वदनं	முகத்தை
चारुलोचनं	நல்லெழில் நயன	पश्यन् तदा	கண்டதுமே
	மமைந்ததும்	अवशः	தன்னறிவு குன்றி
वल्गु	அழகுடையதுமான	कामस्य	அனங்கனுக்கு
		वशं एयिवान्	ஆட்பட்டுவிட்டேன்.

क्रोधहर्षसमानेन दुर्वर्णकरणेन च । शोकसन्तापनित्येन कामेन कलुषीकृतः ॥ १९ ॥

क्रोधहर्ष- } “கோபத்திலும் சந்
சமானே } தோஷத்திலும் ஒரே
மாதிரியாயிருக்கிற
தும்
दुर्वर्णकरणेन च प्रु:கக்களையைக் களை
கிறதும்

शोकसन्ताप- } மனவேதனையிலும் வி
नित्येन } யாதியிலும் மாறாதி
ருக்கிற துமாகிய
कामेन காமத்தால்
कलुषीकृतः நலங்குலைக்கப்பெற்
றேன்.

सा तु संवत्सरं कालं मामयाचत भामिनी । प्रतीक्षमाणा भर्तारं राममायतलोचना ॥ २० ॥

तन्मया चारुनेत्रायाः प्रतिज्ञातं वचः शुभम् ॥ २१ ॥

आयतलोचना “கழற்கண்ணொன்றும்
भामिनी கட்டழகியுமான
सा तु ஆவனோ
रामं ராமனே
प्रतीक्षमाणा எதிர்பார்க்கின்றவ
ளாய்
भर्तारं கணவனையே
मां என்னிடம்
अयाचत வேண்டினாள்.

तत् அப்பொழுது
मया என்னால்
वचः உறுதிமொழியொன்று
संवत्सरं कालं ஒரு வருஷகாலம்
வரைக்கும்
शुभं ஆபத்திற்கிடமாகாத
चारुनेत्रायाः கண்ணழகிக்கு [தாய்
प्रतिज्ञातम् வாக்களிக்கப்பட்டிரு
க்கிறது.

श्रान्तोऽहं सततं कामाद्यातो ह्य इवाध्वनि

॥ २२ ॥

अध्वनि “வெகுதூரம்
यातः நடந்த
हयः इव குதிரை, போலவே

सततं இடைவிடாது
कामात् காமவேட்கையால்
अहं நான்
श्रान्तः களைத்துவிட்டேன்.

कथं सागरमक्षोभ्यमुत्तरन्ति वनौकसः । बहुसच्चक्षुषाकीर्णं तौ वा दशरथात्मजौ ॥ २३ ॥

अक्षोभ्य “கலக்கமுடியாததும்
बहुसर्व- } பல நீர்வாழுவனவா
क्षुषाकीर्णं } லும் பெருமீன்களா
லும், நிறைந்ததுமான
सागरं சமுத்திரத்தை

वनौकसः வானரர்கள்தானாகட்
டும்
दशरथात्मजौ तौ वा தசரதரின் இரு புதல்
வர்கள் தானாகட்டும்
कथं எங்ஙனம்
उत्तरन्ति கடப்பார்கள் ?

अथ वा कपिनैकेन कृतं नः कदनं महत् । दुर्ज्ञेयाः कार्यगतयो ब्रूत यस्य यथा मतिः ॥ २४ ॥

अथ वा அல்லது (வேறொன்று
நினைக்கவேண்டியது
कपिना குரங்கு [தான்].
एकेन ஒன்றால்
नः நமக்கு
महत् कदनं அலுஷ்டமான அழிவு
कृतं விளைவிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

कार्यगतयः காரியத்தின் போக்கு
கள்
दुर्ज्ञेयाः சரிவர அறியமுடியாம
லிருக்கின்றன.
यस्य எவனுக்கு
यथा मतिः எப்படி அறிப்பராயம்
எற்படுகிறதோ அதை
ब्रूत வெளியிடுங்கள்,

मानुषान्मे भयं नास्ति तथापि तु विमृश्यताम् । तदा देवासुरे युद्धे युष्माभिः सहितोऽजयम्॥

ते मे भवन्तश्च तथा सुग्रीवप्रमुखान्हरीन् ॥ २५ ॥

परे पारे समुद्रस्य पुरस्कृत्य नृपात्मजौ । सीतायाः पदवीं प्राप्तौ संप्राप्तौ वरुणालयम् ॥

தடை "ஒருகால்
 தேவாசுர யுத்தத்தில்
 யுष्மாभि: உங்களோடு
 சஹித: கூட இருந்தவனாய்
 அஜயம் நான் வெற்றியடைந்
 திருக்கிறேன்.
 भवन्त: च நீங்கள் தான்
 ते அவர்கள்.
 मे तु எனக்கோ
 मानुषान् மனிதனிடத்திலி
 भयं ஆபத்து [ருந்து
 अस्ति न உண்டாகாது.
 सीताया: சிதையின்
 पदवीं இருக்குமிடத்தை
 प्राप्तौ அறிந்துகொண்ட

नृपात्मजौ ராஜகுமாரர்களிருவ
 ரும்
 सुग्रीवप्रमुखान् சுக்ரீவனைத்தலைமை
 யாய்க்கொண்ட
 हरीन् வானரர்களை
 पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டு
 समुद्रस्य சமுத்திரத்தினது
 परे पारे அக்கரையில்
 वरुणालयं तथा சமுத்திரத்தையும்
 संप्राप्तौ கிட்டிவந்துசேர்ந்தி
 ருக்கின்றார்கள்.
 तथा अपि तु இடெல்லாம் இப்படியி
 मे எனக்காக [ருப்பதால்
 विमृश्यताम् தக்க ஆராய்ச்சிசெய்
 யப்பட்டும்.

अदेया च यथा सीता वध्यौ दशरथात्मजौ । भवद्भिर्मन्यतां मन्त्रः सुनीतं चाभिधीयताम्॥

यथा "எப்படியானால்
 सीता வீதை
 अदेया கொடுக்கப்படவேண்
 டாமோ
 दशरथात्मजौ தசரதகுமாரர்க
 ளிருவரும்
 वध्यौ च கொல்லப்படுவார்க
 ளோ, அப்படியான

मन्त्रः ராஜாங்க குழ்ச்சியா
 भवद्भिः உங்களால் [னது
 मन्यतां ஆலோசிக்கப்பட்ட
 டும் ;
 सुनीतं च திங்கு வினையாத
 ராஜ்ய உபாயமே
 अभिधीयताम् விதிக்கப்பட்டும்.

न हि शक्तिं प्रपश्यामि जगत्यन्यस्य कस्यचित् । सागरं वानरैस्तीर्त्वा निश्चयेन जयो मम॥

जगति "உலகில்
 अन्यस्य சாதாரண
 कस्यचित् ஒருவனுக்கும்
 वानरैः வானரர்களோடு
 सागरं சமுத்திரத்தை
 तीर्त्वा தாண்டிச்சேர

शक्तिं சக்தியை
 प्रपश्यामि न நான் அறிந்திலேன்
 हि ஆகையால்
 निश्चयेन நிச்சயமாய்
 मम எனக்கு
 जयः வெற்றியே."

तस्य कामपरीतस्य निशम्य परिदेवितम् । कुम्भकर्णः प्रचुक्रोध वचनं चेदमब्रवीत् ॥ २६ ॥

कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
 कामपरीतस्य காமத்தால் கவரப்
 तस्य அவனது [பட்ட
 परिदेवितं निशम्य புலம்பலைக் கேட்டு,

प्रचुक्रोध மிகச்சினங்கொண்
 इदं பின்வரும் [டான் ;
 वचनं च மொழியையும்
 अब्रवीत् மொழிந்தான் ;

यदा तु रामस्य सलक्ष्मणस्य प्रसह्य सीता खलु सा इहाहता ।

सकृत्समीक्ष्यैव सुनिश्चितं तदा भजेत चित्तं यमुनेव यामुनम्

॥ ३० ॥

सकृत् “இதற்குமுந்தியே
சலட்சுமிநோடிருக்
கும்

ராமச्य ராமனுடைய
सा அந்த
सीता एव லீலை
प्रसह्य பலாக்கரித்து
यदा எப்பொழுது
इह இவ்விடத்திற்கு
आहता கொண்டுவரப்பட்டா
ளோ,

तदा तु அப்பொழுதே
समीक्ष्य நன்கு ஆராய்ச்சி
செய்து
चित्तं உத்தேசமானது
खलु நிச்சயமாய்
सुनिश्चितं நன்கு ஒரு தீர்மானத்
यमुना யமுனாநதி [தில்
यामुनं (அதன் மடுவாகிய)
யா முனமென்பதில்
इव (விழுகிறது)போலவே
भजेत வந்திருக்கவேண்டும்.

सर्वमेतन्महाराज कृतमप्रतिमं तव । विधीयेत सहास्राभिरादावेवास्य कर्मणः ॥ ३१ ॥

महाराज “மகாராஜரே!
अस्य இந்த
कर्मणः காரியத்தினது
आदौ एव ஆரம்பத்திலேயே
तव உமது
अप्रतिमं நிகரற்ற

कृतं காரியத்தைப்பற்றி
एतत् இந்த
सर्वं எல்லாமும்
अस्याभिः सह எங்கனோடுகூட
विधीयेत நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்க
வேண்டும்.

न्यायेन राजकार्याणि यः करोति दशानन । न स संतप्यते पश्चान्निश्चितार्थमतिर्नृपः ॥

दशानन “ராவண!
यः எந்த ஒரு
नृपः மன்னன்
न्यायेन ராஜநீதி வழவாது
निश्चितार्थमतिः { முன் தீர்மானிக்கப்ப
ட்ட அபிப்பிராயமு
டையவனாய்

राजकार्याणि ராஜகாரியங்களை
करोति செய்கிறானே
सः அவன்
पश्चात् பின்னால்
संतप्यते न பச்சாத்தாப்பப்படுகிற
னிலலை.

अनुपायेन कर्माणि विपरीतानि यानि च । क्रियमाणानि दुष्यन्ति हवींष्यप्रयतेष्विव ॥

अनुपायेन “வழிதவறி
क्रियमाणानि செய்யப்படுகிற
कर्माणि காரியங்கள்
यानि च எவைகளோ அவை
கொல்லாமும்

विपरीतानि அனிக்ஷ்டத்தை விரை
விக்கின்றவைகளாய்
अप्रयतेषु ஐம்பொறிகளை அடக்
कातव्यं விஷயத்தில்
हवींषि इव யாகங்கள்போலவே
दुष्यन्ति கேடுவிரை விக்கின்றன.

यः पश्चात्पूर्वकार्याणि कर्माण्यभिचिकीर्षति । पूर्वं चापरकार्याणि न स वेद नयानयौ ॥

यः	“எவனொருவன்	अभिचिकीर्षति	செய்யத்தீர்மானிக்
पूर्वकार्याणि	முன் செய்யவேண்டிய		கின்றானோ,
कर्माणि	காரியங்களை	सः	அவன்
पश्चात्	பின்னும்,	नयानयौ	நன்மை பயப்பதையும்
अपरकार्याणि	அப்புறம்செய்யவேண்		தீமை பயப்பதையும்
	டிய காரியங்களை	वेद न	பகுத்தறியாதிருக்
पूर्व च	முன்னமேயும்,		கின்றான்.

चपलस्य तु कृत्येषु प्रसमीक्ष्याधिकं बलम् । क्षिप्रमन्ये प्रपद्यन्ते क्रौञ्चस्य खमिव द्विजाः ॥

चपलस्य	“முன்னாலோசனை செய்	द्विजाः	பாடிகள்
	யாக ஒருவனுடைய	क्रौञ्चस्य	கரௌஞ்சமலைமீனது
अधिकं	அதிகமான	खं	ரந்திரத்தை
बलं तु	தனது பலத்தையே	इव	எப்படியோ அப்படி
प्रसमीक्ष्य	பெரிதாய் எண்ணிய		யே
कृत्येषु	காரியங்களில்	क्षिप्रं	விரைவில்
अन्ये	மற்றவர்கள்	प्रपद्यन्ते	அடைகின்றார்கள்.

* [ஷண்முக எம்பிரானால் வேற்களைக்கொண்டு துளைக்கப்பட்ட கரௌஞ்சகிரியின் வளைவழியே அன்னப்பறவைகள் மானஸப்பொய்கைக்கு செல்லுகின்றன என்று ஸ்காந்தபுராணக்கதை.]

त्वयेदं महदारब्धं कार्यमप्रतिचिन्तितम् । दिष्ट्या त्वां नावधीद्रामो विषमिश्रमिवामिषम् ॥

त्वया	“உன்னால்	विषमिश्रं	விஷங்கலந்த
अप्रतिचिन्तितं	முன்னாலோசனை செய்	आमिषं इव	உணவுபோன்ற
	யப்படாததாகிய	रामः	ராமன்
इदं	இந்த	त्वां	உம்மை
महत्	அடாத	दिष्ट्या	ஆயுற்பாக்கியமிருப்ப
कार्यं	செயலானது		தால்
आरब्धं	ஆரம்பிக்கப்பட்டது.	अवधीत् न	கொல்லாது விட்டிருக்
			கிறான்.

तस्मात्त्वया समारब्धं कर्म ह्यप्रतिमं परैः । अहं समीकरिष्यामि हत्वा शत्रूंस्त्वानघ ॥३७॥

परैः	“மற்றவைகளோடு	अहं	நான்
अप्रतिमं	ஒப்பிடமுடியாதது	तव	உமது
त्वया हि	உம்மாலேயே	शत्रून्	சத்ருக்களை
समारब्धं	ஆரம்பிக்கப்பட்டது.	हत्वा	கொன்று
तस्मात्	ஆகையால்	कर्म	காரியத்தை
	பிறர்களிடமிருந்து	समीकरिष्यामि	சரிப்படுத்தப்போக
अनघ	ஆபத்திற்கிடமில்லாதவரே!		றேன்.

रमस्व कामं पिब चाग्र्यवारुणीं कुरुष्व कार्याणि हितानि विज्वरः ।

मया तु रामे गमिते यमक्षयं चिराय सीता वशगा भविष्यति ॥ ४२ ॥

காம்	“இஷ்டம்போல்	கூசுவ	செய்யும்.
ரமஸ்வ	இன்பமாய்க் காலங் கழியும்;	மயா து	என்னாலேயே
அग्र्यवारुणीं च	சிறந்த மதுவையும்	ராமே	ராமன்
पिब	பருகும்.	यमक्षयं	யமனது மாளிகைக்கு
विज्वरः	கவலையற்றவராய்	गमिते	அனுப்பப்பட்டபிறகு
हितानि	இஷ்டமான	चिराय	முடிவாய்
कार्याणि	காரியங்களை	सीता	வீதை
		वशगा	இணங்கியவளாய்
		भविष्यति	ஆவாள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15101

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 426

तयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

रावणमहापार्श्वसंवादः—ராவணனுக்கும் மஹாபார்கவனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்.

रावणं क्रुद्धमाज्ञाय महापार्श्वो महाबलः । मुहूर्तमनुसंचिन्त्य प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥

மகாவல:	வெகு பலசாலியாகிய	அனுசஞ்சிந்த	தனக்குள்ளேயே
महापार्श्वः	மகாபார்க்வன்		ஆலோசனைசெய்து
रावणं	ராவணனை	प्राञ्जलिः	கூப்பிய கையனாய்
क्रुद्धं	சினங்கொண்டிருப்ப	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
आज्ञाय	அறிந்து [வனாக	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்
मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தகாலம்		ன :

यः खल्वपि वनं प्राप्य मृगव्यालसमाकुलम् । न विवेकमधु संप्राप्तं स नरो बालिशो भवेत् ॥

ய:	“எந்த ஒரு	संप्राप्तं	கையில் கிட்டிய
नरः	மானிடன்	मधु	தேனை
मृग-यालसमाकुलं	மான்களும் துஷ்டபி நுகங்களும்கூட நிறைந்த	पिवेत् न	குடிக்காமலிருக்கிற
वनं अपि	காட்டையும்	सः खलु	அவன் தான் [இே
प्राप्य	அடைந்து	बालिशः	புல்லறிவாளனாய்
		भवेत्	கொள்ளப்படுகிறான்.

ईश्वरस्येश्वरः कोऽस्ति तव शत्रुनिवर्हण । रमस्व सह वैदेहा शत्रूनाक्रम्य मूर्धसु ॥ ३ ॥

शत्रुनिवर्हण	“சத்ருஸம்ஹாரக!	अस्ति	இருக்கிறான் ?
ईश्वरस्य	யாவருக்கும் மேம்பட் டவராகிய	शत्रून्	சத்ருக்களை
		मूर्धसु	தலைகளில்
तव	தேவரீருக்கு	आक्रम्य	அடித்து,
ईश्वरः	மேம்பட்டவன்	वैदेहा सह	சீதையோடுகூட
कः	எவன்	रमस्व	இன்புறவீராக.

बलात्कुक्कुटोत्तेन वर्तस्व सुमहाबल । आक्रम्याक्रम्य रीतां वै तथा भुङ्क्ष्व रमस्व च ॥

सुमहाबल “मிகக வலிமையுள்ள
வரே!
குக்குடவூதென வஞ்சகச் செய்கையால்
बलात् वर्तस्व பலா த்கரியும் ;
आक्रम्य आक्रम्य மெள்ளமெள்ளக்
கட்டி

सीतां च सीதையையும்
भुङ्क्ष्व சொந்தமாக்கிக்
கொள்ளும் ;
तथा वै அப்படியே
रमस्व மனம் மகிழும்.

लब्धकामस्य ते पश्चादागमिष्यति यद्भयम् । प्राप्तप्राप्तकालं वा सर्वं प्रतिसहिष्यसि ॥५॥

लब्धकामस्य “கோரிக்கையை நிறை
வேற்றிக்கொண்ட
ते தேவரீருக்கு
पश्चात् அதன்மேல்
यत् எந்த ஒரு
भयं ஆபத்து

आगमिष्यति வரப்போகிறதோ அது
अप्राप्तकालं சம்பவிக்கமுடியாதது.
प्राप्तं वा சம்பவித்து விட்டதாக
ஆயினும்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
प्रतिसहिष्यसि தாங்கிக்கொள்வீர்.

कुम्भकर्णः सहास्राभिरिन्द्रजिच्च महाबलः । प्रतिषेधयितुं शक्तौ सवज्रमपि वज्रिणम् ॥

अस्माभिः “எங்கனோடு
सह கூட
कुम्भकर्णः கும்பகர்ணரும்
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
इन्द्रजित् च இந்திரஜித்தும்

सवज्रं வஜ்ராயுத்தத்தோடு
வரும்
वज्रिणं अपि இரத்திரனையும்
प्रतिषेधयितुं ஒட்டித் துரத்திவிட
शक्तौः வல்லவர்கள்.

उपप्रदानं सान्त्वं वा भेदं वा कुशलैः कृतम् । समतिक्रम्य दण्डेन सिद्धिमर्थेषु रोचय ॥

कुशलैः “நல்வழிகளால்
कृतं அனுவந்திக்கப்பட்ட
उपप्रदानं தானம் கொடுத்த
தலையோ,
सान्त्वं वा நல்வார்த்தை சொல்
வதையோ,

भेदं वा பிரித்து வைத்தலையோ
समतिक्रम्य விட்டொழித்து
अर्थेषु காரியங்களில்
दण्डेन போர் உபாயம் ஒன்றோ
सिद्धिं சித்தியை [லேயே
रोचय தீர்மானியும்.

इह प्राप्तान्वयं सर्वाच्छत्रूंस्तव महाबल । वशे शस्त्रप्रतापेन करिष्यामो न संशयः ॥ ८ ॥

महाबल “மகா பலசாலியே!
वयं நாங்கள்
इह இப்பொழுது
प्राप्तान् வந்துசேர்ந்திருக்கிற
तव தேவரீரது
शत्रून् சத்ருக்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்

शस्त्रप्रतापेन சஸ்திரத்தின்
வல்லமையால்
वशे நம் வசம்
करिष्यामः ஆக்கவிடப்போக
இளும் ;
संशयः न இதற்கையமே
இல்லை”.

एवमुक्तस्तदा राजा महापार्श्वेन रावणः । तस्य संपूजयन्वाक्यमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥

ததா அப்பொழுது
மஹாபார்சுவனால்
எவ் மேற்கண்டவாறு
உக்த: சொல்லப்பட்டதற்கு
செவ்சாய்த்த
ராவண: ராஜா ராவணமன்னன்

तस्य அவனது
वावयं சொல்லை
संपूजयन् மிக்க மெச்சி
इदं பின்வரும்
वचनं சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னான் :

महापार्श्व निबोध त्वं रहस्यं किञ्चिदात्मनः । चिरवृत्तं तदाख्यास्ये यदवाप्तं मया पुरा ॥

மஹாபார்சு!
आत्मनः என்னைப்பற்றிய
चिरवृत्तं முன்றலந்ததாய்கிய
रहस्यं ரஹஸ்யம்
किञ्चित् ஒன்றிருக்கிறது.
पुरा முன்னொருக்கால்

मया என்னால்
यत् எதொன்று
अवाप्तं அடையப்பட்டதோ
तत् அதை
आख्यास्ये சொல்லுகிறேன் ;
त्वं நீ
निबोध கவனமாய்க் கேள் :

पितामहस्य भवनं गच्छन्तीं पुञ्जिकस्थलाम् । चञ्चूयमाणा मद्राक्षमाकाशेऽग्निशिखामिव ॥

आकाशे “ஆகாயத்தில
अग्निशिखां इव அக்னிஜ்வலைபோன்
றவளும்,

गच्छन्तीं போய்க்கொண்டிருக்
கும்
पुञ्जिकस्थलं புஞ்சிகஸ்தலையெனும்
அப்ஸரஸ்கீரைய
अद्राक्षम् நான் கண்டேன்.

पितामहस्य பிரம்மதேவரது
भवनं திருமாளிகைக்கு
चञ्चूयमाणा பயத்தால் பதுங்கி

अद्राक्षम् நான் கண்டேன்.

सा प्रसह्य मया भुक्ता कृता विवसना ततः । स्वयंभूभवनं प्राप्ता लोलिता नलिनी यथा ॥

मया “என்னால்
सा அவள்
प्रसह्य பலாதகரிக்கப்பட்டு
विवसना कृता துயிலுரியப்பட்டு
भुक्ता அனுபவிக்கப்பட்ட
டாள்.

लोलिता கசங்கிய
नलिनी यथा தாமரைக்கொடிபோல்
ततः அவ்விடத்திலிருந்து
स्वयंभूभवनं பிரம்மதேவரது திரு
யாளிகைக்கு
प्राप्ता போய்ச்சேர்ந்தான்.

तस्य तच्च तदा मन्ये ज्ञातमासीन्महात्मनः । अथ संकुपितो देवो मामिदं वाक्यमब्रवीत् ॥

तदा “அப்பொழுது
तस्य அந்த
महात्मनः மகாத்மாவுக்கு
तत् அது
ज्ञातं च தெரிந்துவிட்டதாக
வே

अथ அப்பொழுது
देवः பிரம்மதேவர்
संकुपितः மிகச்சினங்கொண்ட
வராய்
मां என்னைக்குறித்து
इदं பின்வரும்
वाक्यं சாபத்தை
अब्रवीत् இட்டார் :

आसीत् ஆகிவிட்டது என்று
मन्ये நான் நினைக்கிறேன்.

अब्रवीत् இட்டார் :

अद्यप्रभृति यामन्यां बलान्नारीं गमिष्यसि । तदा ते शतधा मूर्धा फलिष्यति न संशयः ॥

अद्यप्रभृति “இன்றுமுதல்
याम्यां வேறு
शान्नारी எந்த ஒரு ஸ்திரீயை
बलात् பலாத்காரித் து
गमिष्यसि அறுகுவாயே

तदा அப்பொழுதே
ते मूर्धा உனது தலை
शतधा நூறு சுக்கலாக
फलिष्यति வெடித்துவிடும்;
संशयः न இதற்கையமில்லை.

इत्यहं तस्य शापस्य भीतः प्रसभमेव ताम् । नारोपये बलात्सीतां वैदेहीं शयने शुभे ॥

तस्य “அந்த
इति மேற்கண்ட
शापस्य சாபத்திற்கு
प्रसभं அவசயமாய்
भीतः பயமடைந்திருக்கும்
अहं நான்
वैदेहीं விடேஹமன்னரின்
புகல்வியான

तां அந்த
सीतां வீரையை
शुभे இனிய
शयने படுக்கையில்
बलात् एव பலாத்காரித் து
आरोपये न ஏற்றிவைக்காமலிருக்
கிறேன்.

सागरस्येव मे वेगो मास्तस्येव मे गतिः । नैतद्दाशरथिवेद ह्यासादयति तेन माम् ॥१६॥

मे वेगः “எனது ஆண்மை
सागरस्य சமுத்திரத்திற்கு
इव சமமானது;
मे எனது
गतिः போக்கு
मास्तस्य வாயுவுக்கு
इव சமமானது;

दाशरथिः ராமன்
एतत् இதை
वेद न அறியவில்லை;
तेन हि அதனால்தான்
मां என்னை
आसादयति எதிர்க்க வந்துகொண்
டிருக்கிறான்.

यस्तु सिंहमिवासीनं सुप्तं गिरिगुहाशये । क्रुद्धं मृत्युमिवासीनं प्रबोधयितुमिच्छति ॥१७॥

यः तु “எவன் தான்
गिरिगुहाशये மலைக்குகையில்
सुप्तं உறங்கி
आसीनं படுத்துக்கிடக்கும்
सिंह इव சிங்கப்போன்றவனும்

आसीनं சமமாயிருக்கும்
क्रुद्धं கொடிய
मृत्यु इव யமன்போன்றவனுமா
प्रबोधयितुं எழுப்ப [ன என்னை
इच्छति துணிவான் ?

न मत्तो निशितान्वाणान्द्विजिह्वानिव पन्नगान् । रामः पश्यति संग्रामे तेन मामभिगच्छति॥

रामः “ராமன்
निशितान् கூரியவைகளும்
द्विजिह्वान् இருநாக்குகளையுடைய
पन्नगान् इव பாம்புகள்போன்ற
வைகளான
वाणान् பாணங்களை

संग्रामे போரில்
मत्तः என்னிடமிருந்து
पश्यति न கண்டதில்லை.
तेन அதனால்
मां என்னை
अभिगच्छति எதிர்க்கவருகிறான்.

क्षिप्रं वज्रोपमैर्बाणैः शतधा कार्मुकच्युतैः । राममादीपयिष्यामि उल्काभिरिव कुञ्जरम् ॥

कार्मुकच्युतैः	“வில்லிலிருந்து வெளிவரும்	कुञ्जरं	ஓர் யானையை
वज्रोपमैः	வஜ்ராயுதங்களை	उल्काभिः	கொள்ளிக்கட்டை
शतधा	நூற்றுக்கணக்கான	इव	களால்
बाणैः	பாணங்களால்	रामं	எப்படியோ அப்படியே
क्षिप्रं	சீக்கிரமே	आदीपयिष्यामि	ராமனை
			எரித்து விடப்போகிறேன்.

तच्चास्य बलमादास्ये बलेन महता वृतः । उदयन्सविता काले नक्षत्राणामिव प्रभाम् ॥

काले	“அதிகாலையில்	महता	பெரும்
उदयन्	உதிக்கும்	बलेन	சைனியத்தால்
सविता	சூரியன்	वृतः	சூழப்பட்ட நான்
नक्षत्राणां	நக்சத் திரங்களுடைய	अस्य	இவனது
प्रभां	ஒளியை	तत्	அந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	बलं च	பலத்தையும்
		आदास्ये	வாங்கிவிடுவேன்.

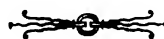
न वासवेनापि सहस्रचक्षुषा युधाऽस्मि श्वयो वरुणेन वा पुनः ।

मया त्वयि बाहुबलेन निर्जिता पुरी पुरा वैश्रवणेन पालिता ॥ २१ ॥

अस्मि	“நான்	पुरा	முற்காலத்தில்
सहस्रचक्षुषा	ஆயிரம் கண்ணாகிய	वैश्रवणेन	சூரேயனால்
वासवेन अपि	இந்திரனால் தானாகட்டும்	पालिता	பாதுகாக்கப்பட்ட
वरुणेन वा पुनः	வருணனால் தானாகட்டும்	इयं	இந்த
युधा	போர்புரிய	पुरी	நகர்
श्वयः न	அணுகவொண்ணாதவன்.	मया तु	என்னாலேயே
		बाहुबलेन	தோள்வலியால்
		निर्जिता	அடையப்பட்டது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம். || १४ ||

विभीषणेन सीताप्रत्यर्पणकथनम्—விபிஷணன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்கச் சொல்வது.

निशाचरेन्द्रस्य निशम्य वाक्यं स कुम्भकर्णस्य च गर्जितानि ।

विभीषणो राक्षसराजमुख्यमुवाच वाक्यं हितमर्थयुक्तम्

|| १ ||

सः	அந்த	राक्षसराज-	தலைமைபெற்று விளங்
विभीषणः	விபிஷணர்	मुख्यं }	கும் ராக்கஷஸமன்ன
निशाचरेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனது		ணைப்பார் த்து
वाक्यं	சொல்லையும்	हितं	யுத்தமானதும்
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	अर्थयुक्तं	நல்ல பிரயோஜனத்
गर्जितानि च	கர்ஜனைகளையும்		தோடுகூடியதுமன
निशम्य	கேட்டு,	वाक्यं	சொல்லை
		उवाच	பின்வருமாறு
			மொழிந்தார்:

वृत्तो हि बाह्वन्तरभोगराशिश्चिन्ताविषः सुस्मिततीक्ष्णदंष्ट्रः ।

पञ्चाङ्गुलीपञ्चशिरोतिकायः सीतामहाहिस्त्व केन राजन्

|| २ ||

बाह्वन्तर- }	“தோள்களின் இடை	सीतामहाहिः	{ சிந்தையாகிய கொடிய
भोगराशिः }	பாகமாகிய படத்தை		விஷமுள்ள சர்ப்ப
	யுடையதும்		மானது.
चिन्ताविषः	சிந்தையாகிய விஷத்	राजन्	அரசே!
	தையுடையதும்	तव	தேவரீருக்கு
सुस्मिततीक्ष्णदंष्ट्रः	புன்சிரிப்பாகிய கோர	केन हि	யாரால்தானே
	ப்பற்களையுடையதும்	वृत्तः	பொறுக்கியெடுக்கப்
पञ्चाङ्गुली- }	ஐந்து விரல்களாகிய		பட்டது?
पञ्चशिरोतिकायः }	ஐந்து தலையுடைய		
	கொடிய உருவமுள்ள		
	துவான		

यावन्न लङ्कां समभिद्रवन्ति वलीमुखाः पर्वतकूटमात्राः ।

दंष्ट्रायुथाश्चैव नखायुथाश्च प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली

|| ३ ||

पर्वतकूटमात्राः च	“பர்வதசிகர பரும	वलीमुखाः	வானார்கள்
	ணுள்ளவர்களும்	लङ्कां	இலங்கையை
		समभिद्रवन्ति }	தாக்கும் முன்ன
दंष्ट्रायुथाः एव	{ கோரப் பற்களை ஆயுத	न यावत्	மேயே
	ங்களாகவுடையவர்	मैथिली	மைதிலியார்
	களும்	दाशरथाय	ஸ்ரீராமருக்கு
नखायुथाः च	நகங்களை ஆயுதமாக	प्रदीयताम्	திருப்பிச் சமர்ப்பிக்க
	வுடையவர்களுமான		ப்பட்டும்.

यावन्न गृह्णन्ति शिरांसि वाणा रामेरिता राक्षसपुङ्गवानाम् ।

वज्रोपमा वायुसमानवेगाः प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली

॥ ४ ॥

வஜ்ரோபமா: "வஜ்ராயுதத்தை
நிகர்த்தவைகளும்
காற்றைப்போல் கடிந்
து செல்பவைகளு
மான
வாணா: பாணங்கள்
ராமேரிதா: ஸ்ரீராமரால் பிரயோகி
க்கப்பட்டவைகளாய்

ராक्षसपुङ्गवानां ராட்சஸோத்தமர்
களுடைய
शिरांसि கிரங்களை
गृह्णन्ति न यावत् வாங்கும் முன்னரே
मैथिली மைதிலியர்
दाशरथाय ஸ்ரீராமருக்கு
प्रदीयताम् திருப்பிச்சமர்ப்பித்து
விடப்பட்டதும்.

न कुम्भकर्णेन्द्रजितौ न राजा तथा महापार्श्वमहोदरौ वा ।

निकुम्भकुम्भौ च तथाऽतिकायः स्यातुं न शक्ता युधि राघवस्य

॥ ५ ॥

राघवस्य "ஸ்ரீராமருடைய
युधि போரில்
स्यातुं எதிர்த்துநிற்க
निकुम्भकुम्भौ च நிகும்பனும் கும்பனும்
अतिकायः तथा அதிகாயனும்
शक्ताः न வல்லவரல்லர்.
कुम्भकर्णेन्द्रजितौ கும்பகர்ணனும் இரத்தி
ரஜித்தும்

न அப்படியே வல்லவ
ரல்லர்.
महापार्श्वमहोदरौ மகாபார்சுவனும்
மஹோதரனும்
न வல்லவரல்லர்.
राजा वा மன்னரேயாயினும்
तथा அவ்வனத்தான்.

जीवंस्तु रामस्य न मोक्षसे त्वं गुप्तः सवित्राऽप्यथ वा मरुद्भिः ।

न वासवस्याङ्गतो न मृत्योर्नभो न पातालमनुप्रविष्टः

॥ ६ ॥

त्वं "தேவரீர்,
सवित्रा குர்யபகவானிலோ
अथवा அல்லது
मरुद्भिः தேவதைகளாலோ
गुप्तः अपि பாதுகாக்கப்பட்டவ
ராயினும்
रामस्य तु ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
மட்டும்
जीवन् உயிருடையவராய்
मोक्षसे न திரும்பமாட்டீர்.
वासवस्य இந்திரனுடையவோ

मृत्यो: மரணுடையவோ
अङ्गतः மடிபீதமர்ந்தவராயி
னும்
न உயிருடன் திரும்ப
மாட்டீர்.
नभः ஆகாயத்திலும்
न தப்பிர்.
पातालं பாதாளத்தில்
अनुप्रविष्टः புகுந்திடினும்
न தப்பிர்.

भिच्वा न तावत्प्रविशन्ति कायं प्राणान्तिकास्तेऽशनितुल्यवेगाः ।

शिताः शरा राघवविप्रमुक्ताः प्रहस्त तेनैव विकृत्यसे त्वम्

॥ ७ ॥

प्रहस्त “பிரஹஸ்த !
 அசனितுல்யவேगा: இடியை நிகர்த்த ஆற்
 ரனுள்ளவைகளும்
 प्राणान्तिका: உயிரை மாய்த்தே
 தீருபவைகளும்
 शिता: கூரியவையுமான
 शरा: பாணங்கள்
 राघवविप्रमुक्ता: ஸ்ரீராமரால் போடப்
 பட்டவைகளாய்

ते एना तु
 कायं உடலை
 भिच्वा பிளந்துகொண்டு
 तावत् இன்னும்
 प्रविशन्ति न உட்புகவில்லை.
 तेन एव அதனால்தான்
 त्वं தேவரீர்
 विकृत्यसे பெருமையடித்து
 கொள்ளுகிறீர்.”

निशम्य वाक्यं तु विभीषणस्य ततः प्रहस्तो वचनं बभाषे ।

न नो भयं विघ्न न दैवतेभ्यो न दानवेभ्यो ह्यथ वा कुतश्चित्

॥ ८ ॥

ततः அப்பொழுது
 प्रहस्तः பிரஹஸ்தன்
 विभीषणस्य விபிஷணனது
 तु இவ்விஷயத்தில்
 वाक्यं निशम्य உபதேசத்தை கேட்டு,
 वचनं ஒரு சொல்லை
 बभाषे மொழிந்தார்:

न: எமக்கு
 दैवतेभ्यः अथ தேவர்களிடமிருந்தும்
 भयं ஆபத்தை
 विघ्न न நாமறியோம்.
 दानवेभ्यः वा அசுரர்களிடமிருந்
 न அறியோம். [தம்கூட
 कुतश्चित् हि எங்கிருந்தாவது
 न அறிகதிலோம்.

न यक्षगन्धर्वमहोरगेभ्यो भयं न संख्ये पतगोत्तमेभ्यः ।

कथं नु रामाद्भिता भयं नो नरेन्द्रपुत्रात्समरे कदाचित्

॥ ९ ॥

संख्ये “போரில்
 यक्षगन्धर्व- } யக்ஷர், கந்தர்வர்,
 महोरगेभ्यः } மகோரகளிடமிருந்தும்
 भयं ஆபத்து
 न கிடையாது.
 पतगोत्तमेभ्यः न பறப்பவையடின்றும்
 समरे போரில் [கிடையாது.

नरेन्द्रपुत्रात् மானிடன்னனின்
 புதல்வனான
 रामान् ராமனிடமிருந்து
 न: எமக்கு
 भयं ஆபத்து
 कदाचित् नु எப்பொழுதேனும்
 कथं भदिता எப்படி எற்படும?

प्रहस्तवाक्यं त्वहितं निशम्य विभीषणो राजहितानुकाङ्क्षी ।

ततो महात्मा वचनं बभाषे धर्मार्थकामेषु निविष्टबुद्धिः

॥ १० ॥

ततः அப்பொழுது
 धर्मार्थकामेषु தர்மம், அர்த்தம், கா
 மம் இவைகளில்
 निविष्टबुद्धिः தேர்ச்சிபெற்ற மனத்
 தினராகிய
 महात्मा மகாத்மாவான
 विभीषणः விபிஷணர்

राजहितानुकाङ्क्षी அரசருக்கு நன்மை
 யை நாடியவராய்
 अहितं தீங்குவிளைவிக்கும்
 प्रहस्तवाक्यं பிரஹஸ்தனது சொ
 निशम्य तु கேட்டபின்னர் [ல்லை
 वचनं ஒரு சொல்லை
 बभाषे பின்வருமாறு மொழி
 ந்தார்:

प्रहस्त राजा च महोदरश्च त्वं कुम्भकर्णश्च यथार्थजातम् ।

ब्रवीथ रामं प्रति तन्न शक्यं यथा गतिः स्वर्गमधर्मबुद्धेः

॥ ११ ॥

प्रहस्त " பிரஹஸ்த !
 राजा च மன்னரும்
 महोदरः மகோதரனும்
 कुम्भकर्णः च கும்பகர்ணனும்
 त्वं च நீயும்
 रामं प्रति ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
 अर्थजातं மந்திராலோசனையை

ब्रवीथ यथा எவ்வண்ணமுரைக்
 तत् अत्ता [கிறீர்களோ
 अधर्मबुद्धेः மனத்தூய்மையற்றவ
 स्वर्गं ஸ்வர்க்கத்தை [னுக்கு
 गतिः அடைதல்
 यथा எங்கனமோ அங்கன
 शक्यं न சாத்தியமன்று. [மே

वथस्तु रामस्य मया त्वया वा प्रहस्त सर्वैरपि राक्षसैर्वा ।

कथं भवेदर्थविशारदस्य महार्णवं तर्तुमिवापुत्रस्य

॥ १२ ॥

प्रहस्त " பிரஹஸ்த !
 अर्थविशारदस्य { இதுவரையில் செய்த
 कामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 वथः तु வதையென்பது
 मया என்னுல்தானாகட்டும்
 त्वया वा உன்னுல்தானாகட்டும்
 राक्षसैः ஆரக்கர்கள்

सर्वैः अपि वा எல்லோராலுமென்ற
 अपुत्रस्य ஓடமில்லாதவனுக்கு
 महार्णवं சமுத்திரத்தை
 तर्तुं தாண்ட
 इव எப்படியோ
 कथं भवेत् அப்படியே
 ஒருபொழுதும்
 முடியாது.

धर्मप्रधानस्य महारथस्य इक्ष्वाकुवंशप्रभवस्य राज्ञः ।

प्रहस्त देवाश्च तथाविधस्य कृत्येषु शक्तस्य भवन्ति मूढाः

॥ १३ ॥

प्रहस्त " பிரஹஸ்த !
 धर्मप्रधानस्य { புருஷார்த்தங்களில்
 महारथस्य தர்மமொன்றையே
 तथाविधस्य சர்வமுமாய்க் கொ
 ण्डवரும் ண்டவரும்
 मप्रभारतरोऽनुमं பட்
 டம் பெற்றவரும்
 अभिर्षेयம் அப்பேர்ப்பட்ட வயா
 ஜமுடையவராய்

इक्ष्वाकुवंशप्रभवस्य இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில்
 शक्तस्य அவதரித்தவரும்
 राज्ञः சர்வசக்தனுமாகிய
 कृत्येषु மன்னரது
 देवाः च காரியவிஷயங்களில்
 मूढाः தேவர்களும்
 भवन्ति உள்ளபடி அறிய
 முடியாதவர்களாய்
 இருக்கின்றார்கள்.

तीक्ष्णा नता यत्तव कङ्क्षपत्रा दुरासदा राघवविप्रमुक्ताः ।

भिच्वा शरीरं प्रविशन्ति वाणाः प्रहस्त ते नैव विकथसे त्वम्

॥ १४ ॥

प्रहस्त " பிரஹஸ்த !
 तीक्ष्णाः கூரானவைகளும்
 नताः { கொஞ்சம் நுனி வளை
 नतिरुक्किन्तु நதிருக்கின்றவைக
 ण्डम् ண்டம்

कङ्क्षपत्राः கழுஞ்ச்சிறகு கட்டப்
 दुरासदाः பட்டவைகளும்
 माघुस्यय्य முடியாத
 வைகளுமான

தே	அந்த	மிவா	பிளந்துகொண்டு
दाणाः	பாணங்கள்	प्रविशन्ति न	உட்புகவில்லை.
राघवविप्रमुक्ताः	ஸ்ரீராகவரால் போடப் பட்டவைகளாய்	यत् एव	இக்காரணத்தால்
तव	உனது	त्वं	நீ [தான்
शरीरं	உடலை	विकथसे	பெருமையடித்துக் கொள்ளுகறாய்.

न रावणो नातिबलस्त्रिशीर्षो न कुम्भकर्णोऽस्य सुतो निकुम्भः ।

न चेन्द्रजिह्वाशरथिं प्रसोढुं त्वं वा रणे शक्रसमं समर्थाः ॥ १५ ॥

शक्रसमं	“இந்திரனுக்குச் சமமானராகிய	त्रिशीर्षः न	திரிசீர்ஷ்ணமாகான்.
दाशरथिं	ஸ்ரீராமரை	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணனும்
रणे	போரில்	अस्य	இவனது
प्रसोढुं	மேற்கொள்ள	सुतः	புதல்வனாகிய
समर्थाः	சமர்த்தர்களாய்	निकुम्भः	நிகும்பனும்
रावणः न	ராவணனுமாகான் ;	इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தும்
अतिबलः	அதிகபலம் பொருந் திய	न	ஆகார்கள்.
		त्वं वा	நீயும்
		न	ஆகாய்.

देवान्तको वाऽपि नरान्तको वा तथाऽतिकायोऽतिरथो महात्मा ।

अकम्पनश्चाद्रिसमानसारः स्थातुं न शक्ता युधि राघवस्य ॥ १६ ॥

देवान्तकः अपि वा	“தேவாந்தகன் தானு கட்டும்	अतिरथः	அதிரதன் தானாகட்டும்
नरान्तकः वा	நராதகன் தானாகட்	अद्रिसमानसारः	மலையை நிகர்த்த உறுதியுடைய
तथा	அப்படியே [டும்	अकम्पनः च	அகம்பனன் தானாகட்
अतिकायः	அதிகாயன் தானாகட் டும்	युधि	போரில் [டும்
महात्मा	மகத்தான ஆற்றலு டைய	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு
		स्थातुं	எதிர்த்துநிற்க
		न शक्ताः	சக்தர்கள் ஆகார்கள்.

अयं हि राजा व्यसनाभिभूतो मित्रैरमित्रप्रतिमैर्भवद्भिः ।

अन्वास्यते राक्षसनाशनार्थे तीक्ष्णः प्रकृत्या ह्यसमीक्ष्यकारी ॥ १७ ॥

अयं राजा हि	“இந்த மன்னரோ	अमित्रप्रतिमैः	சத்துருக்களே ஆகி
प्रकृत्या तीक्ष्णः	பிறவியில் கொடியவர் ;	मित्रैः	மிதிரர்களாகிய [ன்ற
असमीक्ष्यकारी	முன்யோசியாது தடு க்காய்செய்கிறவர் ;	भवद्भिः	உங்களால்
व्यसनाभिभूतः हि	செய்யத்தகாத காரிய ங்களைச் செய்கிறவரே*	राक्षसनाशनार्थे	அரக்கர்களின் அழி விற்காக
		अन्वास्यते	அனுசரிக்கப்படுகிறார்.

*[வைதல், குற்றத்திற்குமீறிய தண்டனை விதித்தல், பொருளை நாசஞ்செய்தல், குடி, பாஸ்தரீகமனம், காலமில்லாத காலத்தில் வேட்டையாடுதல், குது இவைகள் கொண்டவர்.]

अनन्तभोगेन सहस्रमूर्धा नागेन भीमेन महाबलेन ।

बलात्परिक्षिप्तमिमं भवन्तो राजानमुत्क्षिप्य विमोचयन्तु ॥ १८ ॥

अनन्तभोगेन “பெரும் உடல் படை
சூழ்ந்த பெற்ற தும்
சகச്രமूर्धा ஆரம் தலைகளை
டையதும்
भीमेन கொடியதும்
महाबलेन கடும்விஷமுடையது
नागेन பாம்பால் [மான]

परिक्षिप्तं சுற்றிக்கொள்ளப்பட்ட
इमं இந்த [டிருக்கும்
राजानं மன்னரை
भवन्तः நீங்கள்
बलात् उत्क्षिप्य பலாக்கரித்து தூக்கி
विमोचयन्तु விடுவிக்கக்கடவீர்கள்.

यावद्दि केशग्रहणात्सुहृद्भिः समेत्य सर्वैः परिपूर्णकामैः ।

निगृह्य राजा परिरक्षितव्यो भूतैर्यथा भीमबलैर्गृहीतः ॥ १९ ॥

परिपूर्णकामैः { வேண்டிய அளவெல்
லாம் வேண்டியபடி
பெற்ற
सुहृद्भिः நண்பர்களாகிய
सर्वैः எல்லோராலும்
भीमबलैः கொடிய வலிமை
भूतैः பேய்களால் [கொண்ட
गृहीतः பிடிக்கப்பட்டவனொருவன்

केशग्रहणात् यावत् குடுமியில் பிடித்திரு
ப்பதா லுமென்றாலும்
यथा எப்படியோ அப்படி
समेत्य ஒன்றுசேர்ந்து [மே
राजा மன்னர்
निगृह्य हि பலாக்கரித்தும்
परिरक्षितव्यः ரகிக்கப்படவேண்டி
யவர்.

सुवारिणा राघवसागरेण प्रच्छाद्यमानस्तस्मा भवद्भिः ।

युक्तस्त्वयं तारयितुं समेत्य काकुत्स्थपातालमुखे पतन्सः ॥ २० ॥

सुवारिणा “அளவுகடந்த ஜலமு
டைய
राघवसागरेण ராமராகிய சமுத்திர
த்தினால்
प्रच्छाद्यमानः மறைக்கப்பட்டு
काकुत्स्थपातालमुखे ராமராகிற வடவாக்கி
னியில்
पतन् विழுருதுக்கொண்டிரு
க்கும்

सः அந்த
अयं இவர்
भवद्भिः तु உங்களாலேயே
समेत्य ஒன்றுசேர்ந்து
तस्मा பலாக்காரமாய்
तारयितुं ஆபத்தினின்று தப்பு
விக்க
युक्तः ஏற்றவர்.

इदं पुरस्यास्य सराक्षसस्य राज्ञश्च पथं समुहजनस्य ।

सम्यग्धि वाक्यं स्वमतं ब्रवीमि नरेन्द्रपुत्राय ददातु मैथिलीम् ॥ २१ ॥

सराक्षसस्य “அரக்கர்களோடு
अस्य அந்த [கூடிய
पुरस्य நகரத்திற்கும்
समुहजनस्य நண்பர்களோடு கூடிய
राज्ञः च மன்னருக்கும்
पथं நன்மை பயக்கிற
தாகிற
मैथिलीं மைதிலியாரை

नरेन्द्रपुत्राय சக்கிரவர்த்திகுமார
ருக்கு
ददातु அவர் திருப்பிக்கொடு
த்துவிட்டும்என்கிற
इदं वाक्यं இந்த நியாயவாதி
स्वमतं என் மனத்திற்கிசைந்
सम्यक् हि ஒளியாமலே [ததென
ब्रवीमि சொல்லுகிறேன்.

परस्य वीर्यं स्वबलं च बुद्ध्या स्थानं क्षयं चैव तथैव वृद्धिम् ।

तथा स्वपक्षेऽप्यनुमुख्यं बुद्ध्या वदेत्क्षयं स्वामिहितं च मन्त्री ॥ २२ ॥

मन्त्री	“ ஓ மந்திரியென்ப	तथा	அவ்வண்ணமே
परस्य	சக்ருவீனுடைய [வன்	स्वपक्षे अपि	தன்னிடத்திலும்
वीर्यं	சக்திடையும்	बुद्ध्या	நுண்ணறிவுகொண்டு
स्वबलं च	தனது சக்தியையும்	अनुमुख्य	ஆராய்ந்தறிந்து,
बुद्ध्या	ஆராய்ந்தறிந்து,	स्वामिहितं	{ எஜமானனுக்கு நன்மை பயக்கத்தக்கதையும்
तथा एव	அப்படியே	क्षयं च एव	யுத்தமானதையுமே
स्थानं	உத்தேசத்தையும்	वदेत्	சொல்லவேண்டும்.”
क्षयं	பாக்கயக்குறைவையும்		
वृद्धिं च	தெய்வபலத்தையும்		

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15144

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 469

पञ्चदशः सर्गः—பதினேந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १५ ॥

इन्द्रजिद्विभीषणविवादः—இந்திரஜித்திற்கும் வீபீஷணனுக்கும் நடந்த விவாதம்.

बृहस्पतेस्तुल्यमतेर्वचस्तन्निशम्य यत्नेन विभीषणस्य ।

ततो महात्मा वचनं वभाषे तत्रेन्द्रजिन्नैर्ऋतयोधमुख्यः ॥ १ ॥

नैर्ऋतयोधमुख्यः	ராசுதஸப்போர்வீரர்	विभीषणस्य	வீபீஷணரது
	களில் முக்யனை	तत्	அந்த
महात्मा	அளவிலலா ஆற்றலுடைய	वचः	சொல்லை
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	यत्नेन	நெஞ்சம் பதைக்க
तस्य	அப்பொழுது	निशम्य	கேட்டு
बृहस्पतेः	பிருகஸ்பதிக்கு	ततः	அதன்மேல்
तुल्यमतेः	ஒப்பான புத்தியையுடைய	वचनं	ஒரு மொழியை
		वभाषे	பின்வருமாறு
			மொழிந்தான் :

किं नाम ते तात कनिष्ठवाक्यमनर्थकं चैव सुभीतवच्च ।

अस्मिन्कुले योऽपि भवेन्न जातः सोऽपीदृशं नैव वदेन्न कुर्यात् ॥ २ ॥

तात	“ அப்பா !	यः	எவனேனுமொருவன்
कनिष्ठवाक्यं	உமது கடைசித்தம்பிரயின் உபதேசமானது	जातः न	பிறவாதவனாக
अनर्थकं च	நன்மை பயக்காததாய்	भवेत् अपि	இருப்பினும்
सुभीतवच्चः	பயங்கொள்ளித்தனத்தைக் காட்டுகின்றதாதேவீருக்கே [யும்	सः अपि	அவனும்
ते एव	எவ்வளவு இழிவை	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதை
किं नाम	இந்த [வினைவிக்கும்!	वदेत् न एव	சொல்லவும்
अस्मिन्	குலத்தில்	न कुर्यात्	மாட்டான் ;
कुले			அனுஷ்டிக்கவும் மாட்டான்.

सत्त्वेन वीर्येण पराक्रमेण शौर्येण धैर्येण च तेजसा च ।

एकः कुलेऽस्मिन्पुरुषो विमुक्तो विभीषणस्तात कनिष्ठ एषः

॥ ३ ॥

तात
अस्मिन्
कुले
सत्त्वेन
वीर्येण
पराक्रमेण
शौर्येण
धैर्येण

“அப்பா!
இந்த
குலத்தில்
பிறவிக்குணத்தாலும்
பெருமையாலும்
ஆண்மையாலும்
ஆற்றலாலும்
ஆபத்தில் மனதைச்
சுதறவிடாதிருக்கும்
தன்மையாலும்

तेजसा च
विमुक्तः
पुरुषः
एषः
कनिष्ठः
विभीषणः
एकः च

{
அவமானத்தை பொறுக்காது மேல்நிழுந்து தாக்கும் தன்மையாலும்
அறுகாமலிருக்கின்ற புருஷர்
இந்த
கடைசித்தம்பியாகிய விபீஷணர்
ஒருவர்தான்.

किं नाम तौ राक्षस राजपुत्रावस्माकमेकेन हि राक्षसेन ।

सुप्राकृतेनापि मतौ निहन्तुं शक्यौ कुतो भीषयसे स्म भीरो

॥ ४ ॥

भीरो
राक्षस
मतौ
तौ
राजपुत्रौ
किं नाम
अस्माकं

“பயங்காளியாகிய
விபீஷணரே!
உம்மால் புகழ்ந்தது
கூறப்பட்ட
அவ்விரு
ராஜபுத்திரர்கள்
எம்மாத்திரம்?
எங்களில்

सुप्राकृतेन
राक्षसेन एकेन अपि
निहन्तुं
शक्यौ
हि
कुतः
भीषयसे स्म

மகா அல்பனாகிய
அரக்கனொருவனாலே
கொல்வதற்கு [யே
சாத்தியமானவர்கள்.
ஆனபடியால்
எக்காரணத்தைக்
கொண்டு
பயமுறுத்திவிட்டார்?

त्रिलोकनाथो ननु देवराजः शक्रो मया भूमितले निविष्टः ।

भयार्दिताश्चापि दिशः प्रपन्नाः सर्वे तथा देवगणाः समग्राः

॥ ५ ॥

मया
त्रिलोकनाथः
देवराजः
शक्रः
भूमितले
निविष्टः
तथा
देवगणाः

“என்னால்
திரிலோகநாதனும்
தேவராஜனுமாகிய
இந்திரன்
மானிடஉலகில்
அடக்கிக்கொண்டு வந்து
சேர்க்கப்பட்டான்.
அப்படியே
தேவகணங்கள்

यवै
समग्राः
भयार्दिताः
दिशः च
प्रपन्नाः
ननु अपि

எல்லோரும்
ஒன்றுகூடி.
பயத்தால் நடுக்கமுற்ற
றவர்களாய்
எல்லா திக்குகளிலும்
ஓடத்தலைப்பட்ட
டார்கள்.
இது இல்லையா என்ன
சொல்லுமே.

ऐरावतो विस्वरमुन्नदन्स निपातितो भूमितले मया तु ।

विकृष्य दन्तौ तु मया प्रसह्य वित्रासिता देवगणाः समग्राः

॥ ६ ॥

சு: அந்த
ऐरावत: ஐராவதம்
दन्तौ இருகந்தங்களிலும்
विकृष्य பிடித்திழுத்து
मया तु என்னாலேயே
भूमितले பூலோகத்தில்
विस्वरं விகாரமாய்
उन्नदन् கூச்சலிடுவதாய்

निपातितः வீழ்த்தப்பட்டது.
तथा அப்படியே
देवगणाः தேவகணங்கள்
समग्राः எல்லாமுமே
मया तु என்னாலேயே
प्रसह्य மேற்கொள்ளப்பட்டு
वित्रासिता: நடுங்கச்செய்யப்பட்டு
டனர்.

सोऽहं सुराणामपि दर्पहन्ता दैत्योत्तमानामपि शोकदाता ।

कथं नरेन्द्रात्मजयोर्न शक्तो मनुष्ययोः प्राकृतयोः सुवीर्यः

॥ ७ ॥

सुराणां अपि “தேவர்களுடையவும்
दर्पहन्ता செருக்கையொழித்த
வனும்
दैत्योत्तमानां अपि தைத்தோத்தமர்களுக்
கும
शोकदाता எக்கமுண்டாக்கிவ
னும்
सुवीर्यः வீர்பவானென பிரசி
த்திபெற்றவனுமான

सः அந்த
अहं நான்
प्राकृतयोः அற்பர்களான
मनुष्ययोः மானிடரிருவர்களாகிய
नरेन्द्रात्मजयोः மானிடமன்னனின்
पुतल्वர் விஷயத்தில்
कथं எவ்வாறு
शक्तः न வல்லமை உடையவ
னாக மாட்டேன் ?

अथेन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महौजसस्तद्वचनं निशम्य ।

ततो महार्थं वचनं बभाषे विभीषणः शस्त्रभृतां वरिष्ठः

॥ ८ ॥

शस्त्रभृतां ஆபுதமேந்தியவர்
களுக்குள்
वरिष्ठः உத்தமரான
विभीषणः விபிஷணர்
महौजसः அனலிலலா ஆற்றலு
டையவனாய்
दुरासदस्य ஒருவராலும் தகைய
முடியாதவனாய்
इन्द्रकल्पस्य இந்திரானுக்குச்சமான
மாகிய அவனுடைய

तद्वचनं அம்மொழியை
निशम्य கேட்டு
ततः அப்பொழுது
अथ பின்வரும்
महार्थं குறையற்ற நன்மை
யையளிக்கவல்ல
वचनं ஹிதோபதேசத்தை
बभाषे அருளிச்செய்தார் ;

मूढः प्रगल्भोऽविनयोपपन्नस्तीक्ष्णस्वभावोऽल्पमतिर्दुरात्मा ।

मूर्खस्त्वमत्यन्तमुदुर्मतिश्च त्वमिन्द्रजिह्वालतया ब्रवीषि

॥ १२ ॥

त्वं	“ நீ	दुरात्मा	மகா துஷ்டன்.
मूढः	தர்மவரம்பை அறியாதவன்	मूर्खः	விவேக குன்யன்.
प्रगल्भः	{ தன்னால் இயலாதது ஒன்றுண்டு என அறியாதவன்.	अत्यन्त- सुदुर्मतिः च	{ எப்பொழுதும் தீங்கி லேயே புத்தியைச் செலுத்துபவன்.
अविनयोपपन्नः	பெரியோர்களுக்கடங்கா சிகாமணி.	इन्द्रजित् त्वं	இந்திரஜித்தே ! நீ
तीक्ष्णस्वभावः	கொடிய செயலுற்றவன்.	बालतया	விஷயம் அறியாமையால்
अल्पमतिः	அற்பபுத்தியுடையவன்.	ब्रवीषि	தெரிந்ததுபோல் பிதற்றுகறாய்.

को ब्रह्मदण्डप्रतिमप्रकाशानर्चिष्मतः कालनिकाशरूपान् ।

सहेत बाणान् यमदण्डकल्पान्समक्षमुक्तान् युधि राघवेण

॥ १३ ॥

ब्रह्मदण्डप्रतिम- प्रकाशान्	{ “ பிரம்மதண்டத்திற்கொப்பான கார்தியுடையவைகளும், ஜ்வாலைபெற்றவைகளும்,	बाणान्	பாணங்களை
अर्चिष्मतः	எமனை நிகர்த்த உருவமுடையவைகளும், யமதண்டத்தை நிகர்த்தவைகளுமான	युधि	போரில்
कालनिकाशरूपान्		राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
यमदण्डकल्पान्		समक्षमुक्तान्	கட்புலனாய் விடுக்கப் பட்டவைகளாய்
		कः	எவன்
		सहेत	சகிப்பான் ?

धनानि रत्नानि विभूषणानि वासांसि दिव्यानि मणीश्च चित्रान् ।

सीतां च रामाय निवेद्य देवीं वसेम राजन्निह वीतशोकाः

॥ १४ ॥

राजन्	“ மன்னவரே !	दिव्यानि	சிறந்த
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	विभूषणानि	ஆபரணங்களையும்
सीतां	சீதா	वासांसि च	ஆடைகளையும்
देवीं च	தேவியாரையும்	इह	இப்பொழுதே
रत्नानि	நம்மால் விசேஷமாய்க் கொண்டாடப்பட்ட தனங்களையும்	निवेद्य	சமர்ப்பித்துவிட்டு
धनानि	உத்கருஷ்டமான	वीतशोकाः	மனக்கவலையொழிந்தவர்களாய்
चित्रान्	ரத்னங்களையும்	वसेम	உயிருடன் வாழ்வோ
मणीन्			மாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 15158

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 483

षोडशः सर्गः—பதினாறுவது ஸர்க்கம். ॥ १६ ॥

राघणेन विभीषणनिन्दनम्—ராவணன் விபீஷணனை நிர்தீப்பது.

सुनिविष्टं हितं वाक्यमुक्तवन्तं विभीषणम् । अब्रवीत्यरुषं वाक्यं रावणः कालचोदितः ॥

காலச்சோதित: யமனால அழைக்கப்
ராவண: ராவணன் [பெற்ற
ஹிதம் நன்மை பயப்பதாகிய
வாக்யம் ஆலோசனையை
சுனிவிஷ்ட உக்தவந்த் நெஞ்சில் நன்கு பதி
யும்படியாய் சொல்லிய

விபீஷணம் விபீஷணரைப்
பார்த்து
பரुषं கர்ணகரோமாயிருக்கிற
வாக்யம் பதிலை
அவ்ரவீத் பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

वसेत्सह सपत्नेन क्रुद्धेनाशीविषेण वा । न तु मित्रप्रवादेन संवसेच्छत्रुसेविना ॥ २ ॥

சபலேன “சத்ருவோடு என்று
கருடேன சினங்கொண்ட [லும்
ஆாசிவிஷேண வா பாம்போடு என்றுலும்
சஹ கூடி
வசேத் வசிக்கலாம்.

மித்ரபவாடேன மித்திரனாய் விளங்கிக்
கொண்டு
शत्रुसेविना तु { சத்ருவின்னிடத்தில்
விச்வாஸம் உடைய
வசேது மட்டும்
संवसेत् न வசிக்கவே கூடாது.

जानामि शीलं ज्ञातीनां सर्वलोकेषु राक्षस । हृष्यन्ति व्यसनेष्वेते ज्ञातीनां ज्ञातयः सदा ॥

ராஷ்ச “அரக்கா!
சர்வலோகேஷு எல்லா உலகங்களிலும்
ஜாதினா் ஞாதிக்களினுடைய
शीलं ஸ்பாவத்தை
जानामि நான் நன்றாக அறி
வேன்.

एते ज्ञातयः இந்த ஞாதிகள்
ज्ञातीनां (தமது) ஞாதிக்களின்
व्यसनेषु இக்கட்டுகளில்
सदा எப்பொழுதும்
हृष्यन्ति உள்ளம் பூரிக்கின்றார்
கள்.

प्रधानं साधनं वैद्यं धर्मशीलं च राक्षस । ज्ञातयो ह्यवमन्यन्ते शूरं परिभवन्ति च ॥ ४ ॥

ராஷ்ச “அரக்கா!
प्रधानं குலத்தில் ஜ்யேஷ்ட
ஸாஹ் காரியங்களை குறையி
ன்றி முடிக்கின்றவனும்
वैद्यं கற்றறிந்தவனும்

धर्मशीलं வழுவாத அறநெறி
யுற்றவனும்
शूरं च சூரனுமாகிய ஒருவனை
ज्ञातयः हि ஞாதிக்கள் மாதிரம்
अवमन्यन्ते அவமதிக்கின்றார்கள்.
परिभवन्ति च ஆபத்தையும் விளைவி
க்கின்றார்கள்.

नित्यमन्योन्यसंहृष्टा व्यसनेष्वाततायिनः । प्रच्छन्नहृदया घोरा ज्ञातयस्तु भयावहाः ॥५॥

ஜாதய: “ஞாதிக்கள்
नित्यं எக்காலத்திலும்
अन्योन्यसंहृष्टा: கூடிக்குலாவுபவர்க
व्यसनेषु ஆபத்துகளில் [ளாய்
{ ஒழிக்க தீட்டிய கத்தி
யுடன் இருக்கின்ற
आततायिनः { வர்களாய்

प्रच्छन्नहृदया: கபடமனதுடையவர்
களாய்
घोरा: கொடிய
भयावहा: तु துரோகம் பண்ணு
பவர்களே.

श्रूयन्ते हस्तिभिर्गीताः श्लोकाः पञ्चवने क्वचित् । पाशहस्तान्नरान्दृष्ट्वा शृणु तान्गदतो मम॥

क्वचित् “ஒருகாலத்தில்
पञ्चवने பத்மவனமென்ற
नरान् மனிதர்களை [காட்டில்
पाशहस्तान् दृष्ट्वा { கையுங்கயிறுமாக
இருப்பவர்களாகப்
பார்த்து
श्लोकाः பின்வரும் சுலோகங்
கள்

हस्तिभिः யானைகளால்
गीताः பாடப்பட்டன என்று
श्रूयन्ते வழங்கப்படுகின்றன.
तान् அவைகளை
गदतः உரைக்கும்
मम எனக்கு
शृणु செஷ்கொடுத்துக்
கேள்.

नाग्निर्नान्यानि शस्त्राणि न नः पाशा भयावहाः । घोराः स्वार्थप्रयुक्तास्तु ज्ञातयो नो भयावहाः॥

नः “நமக்கு
पाशाः பாசங்கள்
भयावहाः न ஆபத்தை விளைவிப்ப
வைகள் அல்ல.
अग्निः அக்கனியும்
न இல்லை.
अन्यानि शस्त्राणि வேறு ஆயுதங்களும்
न இல்லை.

ज्ञातयः तु ஞாதிகள் தான்
स्वार्थप्रयुक्ताः { தங்களது நன்மையில்
மாத்திரம் ஈடுபட்ட
வர்களாய்
घोराः கொடியவர்களாய்
नः நமக்கு
भयावहाः ஆபத்தை விளைவிக்க
ின்றார்கள்.

उपायमेते वक्ष्यन्ति ग्रहणे नात्र संशयः । कृत्स्नाद्भयाज्ज्ञातिभयं सुकष्टं विदितं च नः ॥

एते “இவர்கள்
ग्रहणे பிடிக்கும் விஷயத்தில்
उपायं உபாயத்தை
वक्ष्यन्ति சொல்லுவார்கள்.
अस्य இதில்
संशयः न ஐயமில்லை.
कृत्स्नात् எல்லா

भयात् ஆபத்தைவிட
ज्ञातिभयं ஞாதிகளால் விளையும்
தீங்கு
सुकष्टं மிக அஸஹ்யமானது.
नः நமக்கு
विदितं च இது தெரிந்த
விஷயமே.

विद्यते गोषु संपन्नं विद्यते ब्राह्मणे दमः । विद्यते स्त्रीषु चापल्यं विद्यते ज्ञातितो भयम् ॥

गोषु “பசுக்களிடத்தில்
सम्पन्नं சர்வ பாக்யமும்
विद्यते விளங்குகிறது.
ब्राह्मणे பிராம்மணர்களிடத்
தில்
दमः இந்திரியநிக்ரகம்
विद्यते விளங்குகிறது.

स्त्रीषु பெண்களிடத்தில்
चापल्यं காரியமில்லாததில்
அவசரமென்பது
विद्यते விளங்குகிறது.
ज्ञातितो ஞாதிகளிடமிருந்து
भयं ஆபத்து
विद्यते ஏற்படுகிறது.

सुनीतं हितकामेन वाक्यमुक्तं दशानन । न गृह्णन्त्यकृतात्मानः कालस्य वशमागताः ॥

दशानन "தசமுகரே!
 हितकामेन கோதமமொன்றையே
 नाय यवन्तः நாய யவனல்
 उक्तं விண்ணப்பம் செய்யப்
 பட்ட
 सुनीतं { முற்றிலும் தர்ம்மத்
 தோடு இயந்ததாபி
 ருக்கிற

वाक्यं ஆலோசனையை
 कालस्य யமனது
 वशं வலையில்
 आगताः சிக்கிக்கொண்ட
 अकृतात्मानः ரான அடக்கமில்லாத
 गृह्णन्ति न வர்கள்
 ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
 டார்கள்.

सुलभाः पुरुषा राजन्सततं प्रियवादिनः । अप्रियस्य तु पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः ॥

राजन् "அரசே!
 प्रियवादिनः உள்ளாங்குளிர உரைக்
 पुरुषाः மானிடர்கள் [கும்
 सततं எப்பொழுதும்
 सुलभाः ஏராளமாய்க் கிடைப்
 பார்கள்.
 अप्रियस्य உள்ளத்திற்கினிமை
 विनोविंका ततायुम् வினோவிக்கா ததாயும்

पथ्यस्य तु நன்மை பயப்பதை
 मन्दम् மட்டும்
 वक्ता சொல்லுகிறவன்
 दुर्लभः கிடைப்பதரிது.
 श्रोता { சொல்லப்பட்டதை
 ஏற்றுக்கொள்ளுகிற
 वन वन्
 च அப்படியே கிடைப்ப
 தரிது.

बद्धं कालस्य पाशेन सर्वभूतापहारिणा । न नश्यन्तमुपेक्ष्यं प्रदीप्तं शरणं यथा ॥ २२ ॥

कालस्य "யமனது
 सर्वभूतापहारिणा எல்லாப்பிராணிகளி
 ன் உயிரை மாய்க்கும்
 पाशेन பாசத்தினால்
 बद्धं கட்டுண்டு
 नश्यन्तं அழிய இருக்கிற
 தேவரீரை

प्रदीप्तं தீப்பற்றியெரியும்
 शरणं வீட்டை
 यथा { கவனியாது எப்படியி
 ருக்கமுடியாதோ
 அப்படியே
 उपेक्ष्यं न என் கடமையைச் செ
 ய்யாது நானிரேன்.

दीप्तपावकसङ्काशैः शितैः काञ्चनभूषणैः । न त्वामिच्छाम्यहं द्रष्टुं रामेण निहतं शरैः ॥

दीप्तपावक-} "கொழுந்துவிட்டெ
 सङ्काशैः } ரியும் தீபோல் பிரகா
 शितैः சிக்கிறவைகளும்
 काञ्चनभूषणैः கூரானவைகளும்
 பொன்னுலங்கரிக்க
 ப்பட்டவைகளுமான
 शरैः பாணங்களால்

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 त्वां தேவரீரை
 निहतं கொல்லப்பட்டவராய்
 द्रष्टुं (என் கடமையைச்
 செய்யாது) பார்க்க
 अहं इच्छामि न நான் துணியேன்.

शूराश्च बलवन्तश्च कृतास्त्राश्च रणाजिरे । कालाभिपन्नाः सीदन्ति यथा वालुकसेतवः ॥

रणाजिरे "போர்க்களத்தில்
 वालुकसेतवः மணலால் கட்டப்பட்ட
 ட அணைகள்
 यथा போலவே
 बलवन्तः च பலவான்களும்

कृतास्त्राः च ஆயுதப்பயிற்சியில்
 रणाजिरे நிபுணர்களுமான
 च சூரர்களும்
 कालाभिपन्नाः யமனுக்கு ஆட்பட்ட
 वர்களாய்
 सीदन्ति நாசமடைகின்றனர்.

तन्मर्षयतु यच्चोक्तं गुरुवादितमिच्छता । आत्मानं सर्वथा रक्ष पुरीं चेमां सराक्षसाम् ॥

हितं इच्छता	“ நன்மையை நாடிய	सर्वथा	எப்படியாவது
यत्	எது [என்னால்	सराक्षसां	ராக்கூஸர்கள்
उक्तं	சொல்லப்பட்டதோ		உள்ளிட்ட
तत् च	அதெல்லாவற்றையும்	इमां	இந்த
गुरुवात्	பெரியவராகையால்	पुरीं च	நகரையும்
मर्षयतु	தேவரீர் மன்னித்த	आत्मानं	தேவரீரையும்
	ருளவேண்டும்.	रक्ष	(அழியாது) ரகடியும்.

स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि सुखी भव मया विना ॥ २६ ॥

गमिष्यामि	“ நான் இதை விட்டு	मया विना	என்னை விட்டுப்
	போய்விடுகிறேன்.		பிரிந்து
ते	தேவரீருக்கு	सुखी	குறைவற்ற வாழ்வற்ற
स्वस्ति	சேஷமே		வராய்
अस्तु	இருக்கக்கூடவது.	भव	ஆகுவீராக.

निवार्यमाणस्य मया हितैषिणा न रोचते ते वचनं निशाचर ।

परीतकाला हि गतायुषो नरा हितं न गृह्णन्ति सुहृद्भिरीरितम् ॥ २७ ॥

निशाचर	“ நீசாசரரே !	गतायुषः	ஆயுள் முடிந்து
हितैषिणा	நன்மையைநாடிய	परीतकालाः	யமனால் கட்டுண்ட
मया	என்னால்	नराः हि	மானிடர்களோ
निवार्यमाणस्य	தடுக்கப்பட்டவராகிய	सुहृद्भिः	நண்பர்களால்
ते	தேவரீருக்கு	ईरितं	உரை செய்யப்பட்ட
वचनं	என்சொல்	हितं	ஹிதமான சொல்லை
न रोचते	பிடிக்கவில்லை	गृह्णन्ति न	ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

अदितः श्लोकाः 15185

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 510

सतदशः सर्गः—பதினேழாவது ஸர்க்கம். ॥ १७ ॥

विभीषणशरणागतिः—விபீஷண சரணாகதி.

इत्युत्त्वा परुषं वाक्यं रावणं रावणानुजः । आजगाम मुहूर्तेन यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥१॥

रावणानुजः	ராவணன் தம்பி விபீ	उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு
	ஷணர்	मुहूर्तेन	ஒரு முகூர்த்தகாலத்
इति	மேற்கண்டவாறு	रामः	ஸ்ரீராமர் [திற்குள்
परुषं	(ராவணன் செவிக்கு)	सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன்
	ஒவ்வாத	यत्र	எங்கிருந்தாரோ
वाक्यं	சொல்லை		அங்கு
रावणं	ராவணனைப் பார்த்து	आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

तं मेरुशिखराकारं दीप्तामिव शतहृदाम् । गगनस्थं महीस्थास्ते ददृशुर्वानराधिपः ॥ २ ॥

தே அந்த
மஹிஸ்தா: பூமியில் நிற்கின்ற
வானராதிப: வானரத்தலைவர்கள்
மேருமலைச்சிகரம்
மேரூஷிகராகர் { போல் உருக்கொண்
டவராய்

दीप्तां பளிச்சென மின்னும்
शतहृदां इव மின்னல்போலவே
गगनस्थं ஆகாசத்திலிருக்கும்
तं அவரை
ददृशु: கண்டார்கள்.

स हि मेघाचलप्रख्यो महेन्द्रसमविक्रमः । सर्वायुधधरो वीरो दिव्याभरणभूषितः ॥ ३ ॥

ச: ஹி அவரோ
மேகாச்சலப்ரக்ய: மேகத்தையும் மலையை
யும் நிகர்த்தவர்.
மஹேந்த்ரசமவிக்ரம: இநதிரனை நிகர்த்த
ஆண்மையுடையவர்.

सर्वायुधधरः எல்லா ஆயுதங்களை
யும் தரித்து
दिव्याभरण- } திவ்யமான ஆபரணங்
भूषितः } கையணிந் துகொ
ண்டிருந்த
वीरः சூரர்.

ये चाप्यनुचरास्तस्य चत्वारो भीमविक्रमाः । तेषां सर्वायुधोपेता भूषणैश्चापि भूषिताः ॥

तस्य அவரது
अनुचरा: கூட்டாளிகள்
चत्वार: நால்வர்கள்
ये च எவர்களோ
ते अपि அவர்களும்

सर्वायुधोपेता: च எல்லா ஆயுதங்களை
யும் தரித்து
भूषणै: अपि ஆபரணங்களாலும்
भूषिता: अपि அலங்கரிக்கப்பட்டவர்
கருமான
भीमविक्रमा: மெச்சத்தக்க ஆண்
மையுடையவர்கள்.

तमात्मपञ्चमं दृष्ट्वा सुग्रीवो वानराधिपः । वानरैः सह दुर्धर्षश्चिन्तयामास बुद्धिमान् ॥ ५ ॥

வானராதிப: வானரமன்னனும்
दुर्धर्ष: எவராலும் வெல்லமு
டியாதவனும்
बुद्धिमान् புத்திமானும் ஆகிய
सुग्रीव: சுகரீவன்
वानरै: வானரர்களோடு

सह கூட
आत्मपञ्चमं ஐவர்களில் ஒருவரா
तं அவரை [கிய
दृष्ट्वा பார்த்து
चिन्तयामास தனக்குள்ளேயே ஆ
லோசனை செய்தான்.

चिन्तयित्वा सुहूर्तं तु वानरास्तानुवाच ह । हनुमत्प्रमुखान्सर्वानिदं वचनमुत्तमम् ॥ ६ ॥

சுஹூர்த் து ஒரு முகூர்த்தகாலம்
चिन्तयित्वा ஆலோசனைசெய்து
हनुमत्प्रमुखान् ஹனுமாரைத் தலைமை
யாய்க்கொண்ட
तान् அந்த
वानरान् வானரர்கள்

सर्वान् எல்லோரையும்
इदं பின்வரும் (நோக்கி)
वचनं சொல்லை
उत्तमं ह எதிலும் மேம்பட்ட
தாய்
उवाच சொன்னான்:

एष सर्वायुधोपेतश्चतुर्भिः सह राक्षसैः । राक्षसोऽभ्येति पश्यध्वमस्मान्हुन्तुं न संशयः ॥

एषः “இந்த
 राक्षसः அரக்கன்
 सर्वायुधोपेतः வேண்டிய ஆயுதம்
 चतुर्भिः நான்கு [தரீத்தவனாய்
 राक्षसैः அரக்கர்களோடு
 सह கூட

अस्मान् நடமை
 हुन्तु கொல்ல
 अभ्येति வந்திருக்கிறான்.
 संशयः न இதில் ஐயமில்லை.
 पश्यध्वम् நீங்களும் கவனியுங்
 கள்.”

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः । सालानुद्यम्य शैलांश्च इदं वचनमब्रुवन् ॥

ते அந்த
 वानरोत्तमाः வானரோத்தமர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது
 वचः சொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டு

सालान् ஆச்சாமரங்களையும்
 शैलान् च மலைகளையும்
 उद्यम्य கையிலெடுத்துக்கொ
 इदं பின்வரும் [ண்டு
 वचनं சொல்லை
 अब्रुवन् சொன்னார்கள்:

शीघ्रं व्यादिश नो राजन्वधायैषां दुरात्मनाम् । निपतन्तु हताश्वेते धरण्यामल्पतेजसः ॥

राजन् “வேந்தே!
 दुरात्मनां கெட்ட எண்ண
 (முடைய

व्यादिश ஆக்களை தந்தருளும்.
 अल्पतेजसः அற்பமான ஆற்றலு
 டைய

एषां இவர்களை
 वधाय கொல்வதற்கு
 नः எங்களுக்கு
 शीघ्रं இப்போதே

एते च இவர்களும்
 हताः கொல்லப்பட்டவர்
 धरण्यां பூமியில் [களாய்
 निपतन्तु வந்துவிழட்டும்.”

तेषां संभाषमाणानामन्योन्यं स विभीषणः । उत्तरं तीरमासाद्य खस्थ एव व्यतिष्ठत ॥

सः அந்த
 विभीषणः விபிஷணர்
 तेषां அவர்கள்
 अन्योन्यं ஒருவர்க்கொருவர்
 संभाषमाणानां பேசிக்கொண்டிருக்
 கையில்

उत्तरं வட
 तीरं கரையை
 आसाद्य அடைந்து
 खस्थः एव ஆகாசத்திலிருந்து வ
 ராகவே
 व्यतिष्ठत காத்துநின்றார்.

उवाच च महाप्राज्ञः स्वरेण महता महान् । सुग्रीवं तांश्च संप्रेक्ष्य खस्थ एव विभीषणः ॥

महाप्राज्ञः பேரறிவீனரும்
 महान् மஹானுமான
 विभीषणः விபிஷணர்
 सुग्रीवं च சுக்ரீவனையும்
 तान् च संप्रेक्ष्य அவர்களையும்பார்த்து

महता स्वरेण பெருங்குரலால்
 खस्थः एव ஆகாசத்திலிருந்து
 வண்ணமே
 उवाच பின்வருமாறு சொன்
 னார்:

रावणो नाम दुर्वृत्तो राक्षसो राक्षसेश्वरः । तस्याहमनुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः ॥

दुर्वृत्तः “கொடிய நடத்தை உள்ள

अनुजः அப்பாற்பிறந்த

भ्राता தம்பி

राक्षसेश्वरः ராட்சஸமன்னனுய்

अहं நான்.

रावणः नाम ராவணனென்ற

विभीषणः விபிஷணன்

राक्षसः அரக்கனிருக்கிறான்.

इति என்று

तस्य அவனுக்கு

श्रुतः பெயர்பூண்டவன்.

तेन सीता जनस्थानाद्गता हत्वा जयायुषम् । रुद्धा च विवशा दीना राक्षसीभिः सुरक्षिता॥

तेन च “அவளுலேயே,

विवशा எதுவும் செய்யமுடி

जयायुषं ஜடாயுவெனும்

யாதவளாய்

हत्वा கொண்டு [கழுதை

दीना உள்ளம் நெருந்து

जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்தி

रुद्धा சிறைப்படுத்தப்பட்ட

லிருந்து

राक्षसीभिः அரக்கிகளால் [வளராய்

हता அபகரிக்கப்பட்ட

सुरक्षिता ஜாக்கிரதையாய் காவல்

सीता சீதாதேவியார்

காக்கப்படுகிறார்.

तमहं हेतुभिर्वाक्यैर्विविधैश्च न्यदर्शयम् । साधु निर्यात्यतां सीता रामायेति पुनः पुनः ॥

अहं “நான்

विविधैः பல

सीता ‘லீதாதேவியார்

हेतुभिः காரணங்களோடு

रामाय ஸ்ரீராமருக்கு

கூடிய

निर्यात्यतां திருப்பிக்கொடுத்து

விடப்படட்டும்’

इति என்று

वाक्यैः च சொற்களால்

पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்

साधु என்னாலேயன்றமட்டும்

तं அவனுக்கு

न्यदर्शयम् அறிவுபட்டேன்.

स च न प्रतिजग्राह रावणः कालचोदितः । उच्यमानं हितं वाक्यं विपरीत इवौषधम् ॥

कालचोदितः “யமனுக்காட்பட்ட

विपरीतः சரிகத்துணைதவன்

सः அந்த

औषधं மருந்தை

रावणः च ராவணனே

इव எவ்வண்ணமோ அவ்

उच्यमानं சொல்லிய

வண்ணமே

हितं நன்மை பயக்கவல்ல

प्रतिजग्राह न எற்றுக்கொள்ள

वाक्यं சொல்லை

வில்லை.

सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानितः । त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गतः॥१६॥

तेन “அவனால்

पुत्रान् च புதல்வர்களையும்

परुषितः கடிந்துபேசப்பட்ட

दारान् च மனைவிமர்களையும்

दासवत् அடிமைபோல் [வனும்

त्यक्त्वा துறந்துவிட்டு

अवमानितः च அவமானஞ்செய்யப்

राघवं ஸ்ரீராமரை

பட்டவனுமான

शरणं சரணமாக

सः அந்த

गतः வந்தடைந்துவிட்

अहं நான்

டேன்.

सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने । निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ॥ १७ ॥

सर्वलोकशरण्याय “எல்லா உலகுக்கும்
சரணயராய்
மகாத்மா வாகிய
ராகவாய்
உபஸ்திதம் ஸ்ரீராமருக்கு
இங்குவந்து சேர்ந்தி
ருக்கும்

மா் அடியேனை
விபிஷண் விபிஷணனென
क्षिप्रं காலதாமதமின்றி
निवेदयत தெரிவிப்பிற்களாக.”

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सुग्रीवो लघुविक्रमः । लक्ष्मणस्याग्रतो रामं संरब्धमिदमब्रवीत् ॥ १८ ॥

सुग्रीवः சுகரீவன்
एतत् இந்த
वचनं வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு
लघुविक्रमः பறந்துசெல்லுகின்ற
வனாகி
रामं ஸ்ரீராமரிடத்தல்

लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
अग्रतः முன்னிலையில்
संरब्धं तु நெஞ்சம் பதைபதைக்
கவே
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् விண்ணப்பஞ்
செய்தார்:

रावणस्यानुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः । चतुर्भिः सह रक्षोभिर्भवन्तं शरणं गतः ॥

रावणस्य “ராவணனுக்கு
अनुजः பின்பிறந்த
भ्राता தம்பியாகிய
विभीषणः விபிஷணன்
इति என்ற
श्रुतः பெயர்பூண்டவன்

चतुर्भिः நான்கு
रक्षोभिः सह அரக்கர்களோடு கூட
भवन्तं தேவரீரை
शरणं சரணமாக
गतः வந்துசேர்ந்திருக்கி
றான்.

मन्त्रे व्यूहे नये चारे युक्तो भवितुमर्हसि । वानराणां च भद्रं ते परेषां च परन्तप ॥ २० ॥

परन्तप “சத்துருக்களை தபி
க்க அடிப்பவரே,
वानराणां च வானார்களுடையவும்
परेषां च சத்துருக்களுடைய
வும்
मन्त्रे உத்தேசத்திலும்
व्यूहे சைனிய அமைப்பிலும்

नये தர்மநோக்கிலும்
चारे தர்மஅனுஷ்டானத்
திலும்
युक्तः ஆராய்ந்து அறிந்த
भवितुं अर्हसि ஆக்ககடவீர். [வராக
ते भद्रम् இப்படிச் செய்யத்திருவு
ளமிசைந்தருள்வீராக

अन्तर्धानगता ह्येते राक्षसाः कामरूपिणः । शूराश्च निकृतिज्ञाश्च तेषु जातु न विश्वसेत् ॥

एते “இந்த
राक्षसाः हि ஆரக்கர்களோ
कण्ठान्नुक्कु தெரியாத
படி சஞ்சரிககவல்ல
வர்கள்.
अन्तर्धानगताः நினைத்த ரூபமெடுக்க
வல்லவர்கள்.

शूराः च சூரர்கள்.
निकृतिज्ञाः च வஞ்சனைகளில்
நிபுணர்கள்.
तेषु அவர்களிடத்தில்
जातु ஒருபொழுதும்
विश्वसेत् न நம்பிக்கை வைக்கக்
கூடாது.

प्रणिधी राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य भवेदयम् । अनुप्रविश्य सोऽस्मासु भेदं कुर्यान्न संशयः ॥

अयं “இவன்
 राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 रावणस्य ராவணனது
 प्रणिधिः வேவுகாரனாக
 भवेत् இருக்கலாம்.

सः அவன்
 अस्मासु நம்மிடத்தில்
 अनुप्रविश्य புகுந்து
 भेदं திங்கை
 कुर्यात् விளைவிக்கலாம்.
 संशयः न இதில் ஐயமில்லை.

अथवा स्वयमेवैष छिद्रमासाद्य बुद्धिमान् । अनुप्रविश्य विश्वस्ते कदाचित्प्रहरेदपि ॥२३॥

अथवा “இதிலையெனில்
 बुद्धिमान् தந்திரசாலியாகிய
 एषः இவன்
 अनुप्रविश्य புகுந்து,
 विश्वस्ते { (நட்பி) தைர்யபாதிரு
 க்கும் தேவரீர் விஷ
 யத்தில்

छिद्रं அஜாக்கிரதையாயிருக்
 கும் சமயத்தை
 आसाद्य கண்டு,
 कदाचित् ஒருக்கால்,
 स्वयं एव சுரமம் சிறிதுமின்றி,
 प्रहरेत् अपि திங்கு விளைவிக்க
 லாமே.

मित्रादपि बलं चैव मौलं भृत्यबलं तथा । सर्वमेतद्बलं ग्राह्यं वर्जयित्वा द्विषद्बलम् ॥ २४ ॥

द्विषद्बलं “சத்துருப்படையை
 वर्जयित्वा தவிர்த்து
 बलं च एव படையும்
 मौलं மன்னர்களைச்சேவித்து
 अनुभवமுடையதும்
 भृत्यबलं तथा அடிமையாகியபலமும்

मित्रात् अपि சினேகிதனிடத்திலி
 ருந்துதான்
 एतत् सर्वं எதுவும்
 बलं படையாக
 ग्राह्यम् ஏற்றுக்கொள்ளத்
 தக்கது.

प्रकृत्या राक्षसो ह्येष भ्राताऽमित्रस्य ते प्रभो । आगतश्च रिपोः पक्षात्कथमस्मिन्हि विश्वसेत् ॥

प्रभो “பிரபுவே!
 एषः हि இவனே
 प्रकृत्या இயல்பாகவே
 राक्षसः அரக்கன்.
 ते தேவரீரது
 अमित्रस्य சத்துருவினது
 भ्राता தம்பி.

रिपोः சத்துருவின்
 पक्षात् च ககழியிலிருந்துதான்
 आगतः வந்துசேர்ந்திருக்
 हि ஆகையால் [கிறான்.
 अस्मिन् இவ்விஷயத்தில்
 कथं எப்படித்தான்
 विश्वसेत् நடப்பக்கடும்?

रावणेन प्रणिहितं तमवेहि विभीषणम् । तस्याहं निग्रहं मन्ये क्षमं क्षमवतां वर ॥ २६ ॥

क्षमवतां वर “பொறுமையுடையவ
 ரில் சிறந்தவரே!
 तं அந்த
 विभीषणं விபீஷணனை
 रावणेन ராவணனால்
 प्रणिहितं அனுப்பப்பட்டவனாக

अवेहि கருதுவீராக.
 तस्य அவனுக்கு
 निग्रहं தண்டனை விதிப்
 क्षमं ஏற்றதாக [பதையே
 अहं நான்
 मन्ये நினைக்கிறேன்.

राक्षसो जिह्वया बुद्ध्या संदिग्धोऽयमुपागतः । प्रहृतुं मायया छन्नो विश्वस्ते त्वयि चानघ ॥

अनघ “வஞ்சகமில்லாத
நெஞ்சகத்தவரே!
अयं இந்த
राक्षसः அரக்கன்
जिह्वया बुद्ध्या கபட எண்ணத்தோடு
संदिग्धः அனுப்பப்பட்டு
मायया மாயையால்

छन्नः மறைந்து
विश्वस्ते நம்பிக்கையால் தைரிய
மாயிருக்கும்
त्वयि தேவரிடத்தில்
प्रहृतुं च திங்குவினோ ஹிக்கத்
தான்
उपागतः வந்துசேர்ந்திருக்கி
றான்.

प्रविष्टः शत्रुसैन्यं हि प्राप्तः शत्रुरतर्कितः । निहन्यादन्तरं लब्ध्वा उलूक इव वायसान् ॥

प्राप्तः हि “வந்திருக்கப்பட்ட
வனோ
शत्रुः வைரி.
अतर्कितः நம்பரால் எதிர்பார்க்கப்
பட்ட வனிலலை.

अन्तरं ஏற்றசமயத்தை
लब्ध्वा அடைந்து,
उलूकः ஒரு கோட்டான்
वायसान् காக்கைகளை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

शत्रुसैन्यं சத்ருசைனியத்தில்
प्रविष्टः புகுநகவனாய்

निहन्यात् கொல்வான்.

वध्यतामेष दण्डेन तीव्रेण सचिवैः सह । रावणस्य नृशंसस्य भ्राता ह्येष विभीषणः ॥

एषः “இந்த
विभीषणः விபிஷணன்
नृशंसस्य கொடியவனாகிய
रावणस्य ராவணனது
भ्राता தம்பி.
हि ஆகையால்

एषः இவன்
सचिवैः सह மந்திரிமார்களோடு
तीव्रेण கொடிய [கூட
दण्डेन தண்டனையால்
वध्यताम् கொல்லப்படவேண்
டும்.”

एवमुक्त्वा तु तं रामं संख्यो वाहिनीपतिः । वाक्यज्ञो वाक्यकुशलं ततो मौनमुपागमत् ॥

वाक्यज्ञः உரையாளனும்
वाहिनीपतिः சேனைத்தலைவனுமான
அவன்

वाक्यकुशलं மொழிகளின் துட்பங்
களை அறிபவராகிய
तं रामं அந்த ஸ்ரீராமரிடம்

संख्यः பரபரப்புற்றவனாய்
एवं மேற்கண்டவாறு
तु இவ்விஷயத்தில்

उच्चवा விண்ணப்பஞ்செய்து
ततः அதன்மேல் [விட்டு
मौनं उपागमत् மௌனமாயிருந்தான்.

सुग्रीवस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा रामो महायशः । समीपस्थानुवाचेदं हनुमत्प्रमुखान्हरीन् ॥

सुग्रीवस्य சுகரீவனது
तद्वाक्यं அம்மொழிக்கு
श्रुत्वा திருச்செவியத்த்
தருளிய

हनुमत्प्रमुखान् ஹனுமார் முதலிய
हरीन् வானரர்களைப்
பார்த்து

महायशः பெரும்புகழ்படைத்த
रामः ஸ்ரீராமர்
समीपस्थान् பக்கலிலிருந்த

तु இவ்விஷயத்தில்
इदं பின்வருமாறு
उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார்:

यदुक्तं कपिराजेन रावणावरजं प्रति । वाक्यं हेतुमदर्थ्यं च भवद्भिरपि तच्छ्रुतम् ॥ ३२ ॥

रावणावरजं प्रति “राவணன் கடைசித்
தம்பியைப்பற்றி
கபிராஜன் வானரமன்னனால்
யத் வாக்யம் எந்த ஒரு மொழி
हेतुमत् नல்ல காரணங்களோ
புருப்பதாயும்

अर्थं நமக்குத் தெரிந்திருக்
கவேண்டியதாயும்
उक्तं च சொல்லப்பட்டதோ
तत् அது
भवद्भिः अपि உங்களாலும்
श्रुतम् செனிகொள்ளப்
பட்டது.

सुहृदा ह्यर्थकृच्छ्रेषु युक्तं बुद्धिमता सता । समर्थेनापि संदेष्टुं शाश्वतीं भूतिमिच्छता ॥ ३३ ॥

अर्थकृच्छ्रेषु हि { ஒரு காரியத்தை நிர்
ணயிக்க முடியாத
சமயங்களிலோவெ
ன்றால்
शाश्वतीं சாச்வதமான
भूतिं பாக்கியத்தை
इच्छता கருதும்

सुहृदा நன்குக்குடையவ
बुद्धिमता புத்திமானும் [னும்
सता நல்லவனும்
समर्थेन अपि சாமர்த்யசாலியுமாகிய
இவனால்
संदेष्टुं ஆலோசனை சொல்வத
युक्तम् உரிமையுண்டு.” [ற்கு

इत्येवं परिपृष्टास्ते स्वं स्वं मतमतन्दिताः । सोपचारं तदा राममूचुर्हितचिकीर्षवः ॥ ३४ ॥

तदा அப்பொழுது
इति एवं மேற்கண்டவாறு
परिपृष्टाः வினாவப்பட்ட
ते அவர்கள்
हितचिकीर्षवः நன்மையை நாடி
अतन्दिताः ஊக்கங்கொண்டவர்க
ளாய்

स्वं स्वं அவரவர்கள்
मतं அபிப்பிராயத்தை
रामं ஸ்ரீராமருக்கு
सोपचारं மிக்க வணக்கத்தோடு
ऊचुः பின்வருமாறு
தெரிவித்தார்கள் :

अज्ञातं नास्ति ते किंचित्पि लोकेषु राघव । आत्मानं सूचयज्ज्ञानन् पृच्छस्यस्मान्सुहृत्तया ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
विषु लोकेषु மூன்றுலகங்களிலும்
ते தேவரீருக்கு
अज्ञातं தெரியாதது
किञ्चित् अस्ति न ஒன்றும் இல்லை.
जानन् ஸர்வஞ்ஞராகிய
தேவரீர்

सुहृत्तया கருணையால்
आत्मानं தங்களுக்கே உரிய
பிறவிக்குணத்தையு
सूचयन् வெளிப்படையாய்
काम्यं காட்டுபவராய்
अस्मान् எங்களை
पृच्छसि வினாவி அருளுகிறீர்.

त्वं हि सत्यव्रतः शूरो धार्मिको दृढविक्रमः । परीक्ष्यकारी स्मृतिमान्सृष्टात्मा सुहृत्सु च ॥

त्वं हि “தேவரீரோ
सत्यव्रतः சத்தியத்தை நோன்
பாக்கக்கொண்டவர்.
शूरः (தனி) வீரர்.

धार्मिकः { தர்மமொன்றையே
சர்வமுமாய்க்கொண்
டவர்.

अर्थानर्थौ विनिश्चित्य व्यवसायं भजेत ह । गुणतः संग्रहं कुर्यादोषतश्च विसर्जयेत् ॥४१॥

अर्थानर्थौ “நன்மைதீமைகளை
विनिश्चित्य ஆராய்ந்தறிந்து
व्यवसायं ஒரு தீர்மானத்தை
भजेत ह ஒருவன் அடைய
வேண்டும்.

गुणतः நன்மையுண்டெனில்
संग्रहं நம்முடன் சேர்த்துக்
கொள்வதை
कुर्यात् செய்யலாம்.
दोषतः च தீபையாகில்
विसर्जयेत् விட்டுவிடவேண்டும்.

यदि दोषो महास्तस्मिस्त्यज्यतामविशङ्कितम् । गुणान्वापि बहून् ज्ञात्वा संग्रहः क्रियतां नृप ।

नृप “மன்னவரே!
तस्मिन् அவனிடத்தில்
महान् பெரும
दोषः தோஷம்
यदि உண்டெனில்
अविशङ्कितं நம்பாது
त्यज्यतां விட்டுவிடப்படட்டும்.

वा அல்லது
बहून् பல
गुणान् குணங்களை
ज्ञात्वा अपि கண்டுவிட்டால்
संग्रहः நம்முடன் சேர்த்துக்
கொள்வது
क्रियताम् செய்யப்படட்டும்.”

शरभस्त्वथ निश्चित्य साध्यं वचनमब्रवीत् । क्षिप्रमस्मिन्नरव्याघ्र चारः प्रतिविधीयताम् ॥

शरभः சரபன்
साध्यं செய்யவேண்டியதை
निश्चित्य तु ஆலோசனைசெய்து
अथ பின்வரும்
वचनं சொல்லை
अब्रवीत् மொழிந்தான் :

नरव्याघ्र “புருஷோத்தமரே!
अस्मिन् இவன் விஷயத்தில்
क्षिप्रं இப்போதே
चारः ஓர் ஒற்றன்
प्रतिविधीयताम् அனுப்பப்படட்டும்.

प्रणिधाय हि चारेण यथावत्सूक्ष्मबुद्धिना । परीक्ष्य च ततः कार्यो यथान्याय्यं परिग्रहः॥

सूक्ष्मबुद्धिना “நுண்ணறிவையுடை
चारेण हि ஓர் ஒற்றனலேயே [ய
यथावत् முறைப்படி
परीक्ष्य விசாரித்தறிந்து
प्रणिधाय ஒருவிக தீர்மானத்
திற்கு வந்து

ततः அதன்மேல்
परिग्रहः { (நமது ஆகரவில்)
ஏற்றுக்கொள்ள
லென்பது
यथान्याय्यं च சாத்தியமாகில்
कार्यः செய்யத்தக்கது.”

जाम्बवांस्त्वथ संप्रेक्ष्य शास्त्रबुद्ध्या विचक्षणः । वाक्यं विज्ञापयामास गुणवदोषवर्जितम् ॥

विचक्षणः சாமர் ததயசாலியாகிய
जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்
शास्त्रबुद्ध्या சாஸ்திரஞானத்தால்
संप्रेक्ष्य ஆராய்ச்சிசெய்து
अथ பின்வரும்

दोषवर्जितं தோஷமில்லாததும்
गुणवत् तु நல்லதுமாகிய
वाक्यं மொழியை
विज्ञापयामास விஞ்ஞாபனஞ்
செய்தார் :

न भवन्तं मतिश्रेष्ठं समर्थं वदतां वरम् । अतिशाययितुं शक्तो बृहस्पतिरपि ब्रुवन् ॥५१॥

மதிசுரேष्ठம் “புத்தியில் எவருக்
கும் மேம்பட்டவரும்
வததா ப்ரேசுபவர்களில்
வர (எவருக்கும்) மேம்பட்
டவரும்

சமர்த் எதிலும் சமர்த்தர
भवन्तं தேவரிருக்கு [மாகிய
बृहस्पति: பிருகஸ்பதி
ब्रुवन् अपि பேசினபோதிலும்
अतिशाययितुं மேம்பட்டவராயிருக்க
न शक्तः முடியாது.

न वादान्नापि सङ्घर्षान्नाधिक्यान् च कामतः । वक्ष्यामि वचनं राजन्यथार्थं राम गौरवात्॥

राजन् “ஸ்வாமியே!
राम ஸ்ரீராம!
वचनं ஒரு சொல்லை
यथार्थं எனக்குத் தோன்று
கிறபடியே
{ (தேவரிடத்திலுள்
गौरवात् अपि { ன) பூஜார்ஹத்தன்
மையால்
वक्ष्यामि { சொல்வேன்;
(பிறர் சொல்லியவை
वादात् { னை அல்லவென்று) எ
திர் நியாயம் எடுத்து
ரைப்பதால்

न இல்லை;
सङ्घर्षात् { எவருக்கும் மேம்பட்
டவனாகயிருக்கவே
ண்டுமெனும் எண்
ना त्ता लुम्
न இல்லை;
आधिक्यात् மேன்மையாலும்
न இல்லை;
कामतः च பசுபதத்தாலும்
न இல்லை.

अर्थानर्थनिमित्तं हि यदुक्तं सचिवैस्तव । तत्र दोषं प्रपश्यामि क्रिया न ह्यपपद्यते ॥ ५३ ॥

तव “தேவரினது
सचिवै: அன்பர்களால்
अर्थानर्थनिमित्तं குணதோஷங்களுையறி
யும் விஷயத்தில்
उक्तं சொல்லப்பட்டது
यत् எதுவோ,

तव हि அதிலோ
दोषं நன்மை பயக்காததாக
प्रपश्यामि நான் நினைக்கின்றேன்.
क्रिया हि உபாயமும்
उपपद्यते न சாத்தியமானதா
யில்லை.

ऋते नियोगात्सामर्थ्यमवबोद्धुं न शक्यते

॥ ५४ ॥

नियोगात् ऋते { “(ஒரு கார்யத்தில்)
ஏவலாகச்செய்யப்
பார்த்தாலன்றி

सामर्थ्यं ஏற்றதை
अवबोद्धुं கண்டறிய
न शक्यते முடியாது.

सहसा विनियोगो हि दोषवान्प्रतिभाति मा

॥ ५५ ॥

सहसा “விசாரியாது
विनियोगः हि ஒரு கார்யத்தில் ஏவுவ
தென்பதும்

दोषवान् பிசுசென
मा எனக்கு
प्रतिभाति தோன்றுகின்றது.

चारप्रणिहितं युक्तं यदुक्तं सचिवैस्त्व । अर्थस्यासंभवात्तत्र कारणं नोपपद्यते ॥ ५६ ॥

तव "தேவரீரது
सचिवै: அன்பர்களால்
चारप्रणिहितं 'சாரணையனுப்புவது
युक्तं யுத்த'மென
यदुक्तं எது சொல்லப்பட்ட
कारणं அந்த உபாயம் [தோ

अर्थस्य (அனுப்பவேண்டிய)
, அவச்யத்திற்கு
असंभवात् இடமில்லாமலிருக்
கிறபடியில்
तल இச்சமயத்தில்
उपपद्यते न ஏற்றதன்று.

अदेशकाले संप्राप्त इत्ययं यद्विभीषणः । विवक्षा तत्र मेऽस्तीयं तां निबोध यथामति ॥
स एष देशः कालश्च भवतीति यथा तथा ॥ ५७ ॥

अयं "இந்த
विभीषणः விபிஷணர்
(சாஸ்திரபிரமாணங்க
भदेशकाले { ளுக்கு விலகியும்) கால
மில்லாதகாலத்திலும்
संप्राप्त: வந்திருக்கின்றார்'
इति यत् என்ற
तल அவ்விஷயத்தில்
यथामति சிற்றறிவிற்கெட்டிய
வாறு
मे विवक्षा அடியேன் தெரிவிக்க
வேண்டியதாய்
इति பின்கண்டவாறு
इयं இதொன்று

अस्ति இருக்கிறது.
तां அதற்கு
निबोध செவ்சாய்த்தருள்வி
ராக.
यथा तथा முன்பின் ஆராய்ச்சி
செய்யுங்கால்
स: அந்த
काल: ஏற்றகாலமென்பது
एष: இதுதானே
भवति விளங்குகிறது.
(அப்படியே சாஸ்திரப்
देश: च { பிரமாணங்களுக்கு
விருத்தமில்லாததா
கவுமிருக்கிறது.

पुरुषात्पुरुषं प्राप्य तथा दोषगुणावपि । दौरात्म्यं रावणे दृष्ट्वा विक्रमं च तथा त्वयि ॥
युक्तमागमनं तस्य सदृशं तस्य बुद्धितः ॥ ५८ ॥

रावणे "ராவணரிடத்தில்
दौरात्म्यं च துவட்டஸ்வபாவத்
तथा அப்படியே [தையும்
त्वयि தேவரீரிடத்தில்
विक्रमं (ஆதரித்தருளும்)
சக்தியையும்
तथा அவ்வண்ணமே
दोषगुणौ } (தான் செய்யும் காரி
अपि } யத்திலுள்ள) தோஷ
ங்கள், குணங்கள்
ஆகிய இவ்விரண்
டையும்

दृष्ट्वा ஆராய்ச்சிசெய்து
प्राप्य ஒருவித தீர்மானத்
தீர்க்கு வந்து
पुरुषात् पुरुषं அற்புமிடமிருந்து
மகானிடம்
आगमनं போய்ச்சேர்தலென்
பது
तस्य அவருக்கு
युक्तं ஏற்றது.
तस्य அவரது
बुद्धितः புத்திக்கும்
सदृशम् ஏற்றது.

अज्ञातरूपैः पुरुषैः स राजन्पृच्छयतामिति । यदुक्तपत्र मे प्रेक्षा काचिदस्ति समीक्षिता ॥

राजन् “ஸ்வராமீயே !
 सः ‘அவர்
 अज्ञातरूपैः முகப்பரிச்சயமில்லாத
 पुरुषैः தூதர்களால்
 पृच्छयतां வினாவப்பட்டதும்’
 इति என்று
 यत् எதென்று
 उक्तं தெரிவிக்கப்பட்டதோ

अत इव्विषयத்தில்
 मे அடியேனுடைய
 समीक्षिता { தீர்க்காலோசனை
 செய்து முடிவிற்கு
 வந்ததாயுள்ள
 प्रेक्षा அபிப்பிராயம்
 काचिद् ஒன்று
 अस्ति இருக்கிறது.

पृच्छयमानो विशङ्केत सहसा बुद्धिमान्वचः । तत्र मित्रं प्रदुष्येत मिथ्या पृष्टं सुखागतम् ॥

बुद्धिमान् “புத்திமானாகும் ஒரு
 வன்

सुखागतं நல்ல எண்ணங்கொண்
 டுவந்த

सहसा திடீரென
 पृच्छयमानः வினாவப்பட்டவனாய்
 वचः கேள்வியில்
 विशङ्केत சந்தேகங்கொள்வான்.
 तत्र அப்படியாகில்

मित्रं मित्रத்திரன்
 मिथ्या கபடமாக
 पृष्टं வினாவப்பட்டவனாய்
 प्रदुष्येत அநியாயமாய்
 அழிவான்.

अशक्यः सहसा राजन्भावो वेत्तुं परस्य वै । अन्तःस्वभावैर्गीतैस्तैनैर्पुण्यं पश्यता भृशम् ॥

राजन् “ஸ்வராமீயே !
 भृशं மிக
 नैपुण्यं பெருங்காரியங்களில்
 தேர்ச்சியை
 पश्यता वै கண்டறிந்தவனாலும்
 तैः அந்த
 अन्तःस्वभावैः உண்மை வெளிப்
 படாதிருக்கும்

गीतैः சொற்களைக்கொண்டு
 परस्य அயலானுடைய
 भावः உட்கருத்து
 सहसा அவசரமாய்
 वेत्तुं உள்ளபடி அறிய
 अशक्यः முடியாது.

न त्वस्य ब्रुवतो जातु लक्ष्यते दुष्टभावता । प्रसन्नं वदनं चापि तस्मान्मे नास्ति संशयः ॥

अस्य “இவர்
 ब्रुवतः तु பேசும்பொழுதெல்
 லாம்
 जातु ஒருதடவையேனும்
 दुष्टभावता { உள்ளமும் புறமும்
 ஒரேமாதிரியில்லா
 ஸ்வபாவம்
 न लक्ष्यते காணப்படவில்லை.

वदनं अपि முகமும்
 प्रसन्नं உள்ளத்தில் உள்ளப
 டியே உறுத்துகிறது.
 तस्मात् ஆகையால்
 संशयः च ஆபத்து சம்பவிக்கு
 मे எனக்கு
 अस्ति न இல்லை.

अशङ्कितमतिः स्वस्थो न शठः परिसर्पति । न चास्य दुष्टा वाक् चापि तस्मान्नास्तीह संशयः ॥

शठः “வஞ்சகன்
 अशङ्कितमतिः உத்தேசத்தில் சங்கை
 பற்றவனாய்

स्वस्थः { மேற்கொண்ட காரியம்
 கைகூடுமெனும் நம்
 பிக்கையுடையவனாய்

பரிசர்பதி ந துணிர் துவராண்.
 ஁சு இவாது
 வாக் ஁பி விண்ணப்பமும்
 துடா ச குறையுற்றதாகவும்
 ந இல்லை ;

தசுா து கையால்
 இஃ இவ்விஷயத்தில்
 ச்சாச: ச ஁புபத்திற்கிடென்
 பதே
 ந ஁சி இல்லை.

஁காரஸ்டாசுமான்ஸபி ந சுவயி வினிஃஃதிதும் ! வலாஃடி விஃடுஸிஸேவ ஁ாவமந்ரதன் நுளாதும் ||

஁கார: “முசகக்குறியானது
 ஁ாசுமான்: ஁பி ஁ாறைக்கப்படுகிறதாக
 ஆஃபினும
 வினிஃஃதிதும் பிறர் ஁றியாத வண்
 ஁ன்ம் மறைப்பதற்கு
 சுவய: ந முடியாது.

நுளா மானிடர்களுடைய
 ஁ந்ரதன் உள்ளத்தில் பதிருது
 ஁ாவ் நோக்கை [கிடக்கும்
 வலா து ஁ப்படியோ
 விஃடுஸிஸி ஁வ வெளியிட்டே விடுக
 ரது.

தேசகாலுபபந் ச காரிய காரியவிதா் வர | சபல் கुरुते क्षिप्रं प्रयोगेणाभिसंहितम् || ६५ ||

காரியவிதா் வர { “எதையும் உள்ளபடி
 ஁றிப்பவர்களுள்
 உத்தமரே !
 தேசகாலுபபந் { பிரமாணங்களுக்கும்
 ஏற்றகாலத்திற்கும்
 உபயுக்தமான
 ப்ரயுரேண காரியமுறைவிதியோடு

஁பிஸஃஃதிதன் ச முற்றிலும் கூடியிருக்
 கிறதுமாகிய
 காரிய ஒரு காரியம்
 சபல் ஁தன் பயனை
 க்ஷிப்ர விரைவில்
 கुरुते ஁ளிக்குறது.

उद्योगं तव संप्रेक्ष्य मिथ्यावृत्तं च रावणम् । वालिनश्च वधं श्रुत्वा सुग्रीवं चाभिषेचितम् ॥
 अमर्षी भ्रातरं त्यक्त्वा भवन्तं शरणं गतः । देशकालोपपन्नश्च तत्कुलीनश्च राक्षसः ॥६७॥

ராஜ்யம் பாரியமானசு வுஃடிபூர்வமிஃஃதாது:

|| ६८ ||

தேசகாலுபபந்: { “சாஸ்திரப்பிரமாண
 ஁கலையும் ஏற்றகால
 ஁கலையும் நன்கு ஁
 ஁ந்தவரும்
 தத்குலீந: ச { ஁கா பிரசித்திபெற்ற
 நற்குலத்தில் பிறந்த
 வருமான
 ராக்ஸ: ஁ரக்கராகுமிவர்
 ராவண் ராவணனிடம்
 ராஜ்யம் செங்கோல் செலுத்
 தும் விஷயத்தில்
 பாரியமான: பாராத்திப்பவராக
 ஁மர்ஸி ஁தர்மத்தை பொறுக்
 கமுடியாதவராகி
 தவ தேவரீரது
 உடியுா் வ கடைமைக்காரியத்
 தையும்

சப்ரேக்ஷய ச நன்கு ஁ராய்ந்து கண்
 ஁கொண்டும்
 வாலிந: வாலிபினது
 வதன் வதையையும்
 சுஃரீவரை சக்ரீவரை
 ஁பிஸேசிதன் ச பட்டாபிஷேகமடைந்
 தவராகவும்
 ஁ருவா ஁றிந்து
 மித்யாவ்ர்தன் கௌடிய தொழிலுற்ற
 ஁ராதன் ச தமயனையும்
 துறந்து
 வுஃடிபூர்வ கபடின்றி
 ஁வந் தேவரீரை
 சரண்மாகக்கொண்டு
 இஃ இவ்விடத்திற்கு
 ஁ராத: வந்திருக்கிறார்.

एतावत्तु पुरस्कृत्य युज्यते त्वस्य संग्रहः । यथाशक्ति मयोक्तं तु राक्षसस्यार्जवं प्रति ॥
त्वं प्रमाणं तु शेषस्य श्रुत्वा बुद्धिमतां वर ॥ ६९ ॥

एतावत् “இதையெல்லாம்
तु இப்பொழுது
पुरस्कृत्य தேவரீர் திருவுளத்தில்
கொளவித்து
अस्य संग्रहः तु இவரை அங்கீகரிப்ப
युज्यते யுத்தமானது [துதான்
राक्षसस्य அரக்கரது
आर्जवं प्रति கபடிண்மையைப்பற்றி
यथाशक्ति அடியேன் அற்புதக்
கக்கெட்டியவரையில்
मया அடியேனால்

उक्तं தெரிவிக்கப்பட்டு
बुद्धिमतां அறிஞரில்
वर உத்தமரே !
श्रुत्वा तु செவிகொடுத்து
तु இவ்விஷயத்தில்
शेषस्य இனிச்செய்யவேண்
प्रमाणं சர்வ அதிகாரமும்
त्वं तु தேவரீர் ஒருவரே.”
வகிக்கின்றவர்
டியதற்கு

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15254

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 579

अष्टादशः सर्गः—பதினேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १८ ॥

विभीषणसंग्रहः— விபீஷணரை அங்கீகரிப்பது.

अथ रामः प्रसन्नात्मा श्रुत्वा वायुसुतस्य ह । प्रत्यभाषत दुर्धर्षः श्रुतवानात्मनि स्थितम् ॥

अथ அச்சந்தர்ப்பத்தில்
प्रसन्नात्मा சுருணையாலான மன
முடையவரும்,
श्रुतवान् வேதங்களே உருவெ
டுத்துவந்தவரும்,
दुर्धर्षः எவராலும் தீங்குசெய்
ய முடியாதவருமான
रामः ஸ்ரீராமர்

वायुसुतस्य वा யுபுதல்வனுக்கு
श्रुत्वा செவிகொடுத்தருளி
आत्मनि திருவுளத்தில் [விட்டு
स्थितं சர்வதமாய் குடிகொ
ண்டிருந்ததை
प्रत्यभाषत ह { பின்வருமாறுபதிலாய்
திருவாய்மலர்ந்தரு
ளினார்;

ममापि तु विवक्षाऽस्ति काचित्प्रति विभीषणम् । श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं भवद्भिः श्रेयसि स्थितैः॥

मम अपि “எனக்கு
विभीषणं प्रति விபீஷணனைப்பற்றி
विवक्षा முடிவான அபிப்பி
काचित् ஒன்று [ராயம்
अस्ति இருக்கிறது.
तत् सर्वं அதை முற்றும்

श्रेयसि எனது சேஷமத்தில்
स्थितैः ஈடுபட்டுக்கிடக்கும்
भवद्भिः तु உங்களாலும்
श्रोतुं கேட்டு (அறிந்து)
இருக்கிறது.
इच्छामि விரும்புகிறேன்.

அரிவல்ய	சத்துருவைச் சேர்ந் தவனை
ஆதானே	அங்கிகரிக்கும் விஷ யத்தில்
ய:	எதொன்று
தோப:	தோஷமாக
பிரக்த:	சொல்லப்பட்டதோ

பண்டிதா ஹி பவிஷ்யந்தி தஸ்யாஹோ விபிஷண:

॥ 13 ॥

பண்டிதா:	“சர்வஞானிகளும்
பவிஷ்யந்தி ஹி	இருப்பார்கள் அன்
தஸ்யா	ஆகையால் [ஹே

தவ	அவ்விஷயத்தில்
யதாசாஸ்த்	சாஸ்திரவீதியெது
இதம்	இதை [வோ
தே	உனக்கு
கிர்தயிஷ்யாமி	விவரமாய்ச் சொல்லப் போகிறேன்.
ஃ	கவனமாய்க் கேள்.

அவ்யகாஸ்த் ப்ரஹ்மஸ்த் ந பவிஷ்யந்தி சஜ்ஜதா: । ப்ரணாஸ்த் மஹநேஷ ததோஸ்ய ப்யமாஸதம் ॥

இதி ப்ரெதம் கமிஷ்யந்தி தஸ்யாஹோ விபிஷண: ॥ 14 ॥

சஜ்ஜதா:	“ஒன்றுசேர்ந்து அவர்கள்
அவ்யகா: ச	சச்சரவல்லாதவர்க ளாகவும்
ப்ரஹ்ம: ச	மனச்சந்துஷ்டிகொ ண்டவர்களாகவும்
பவிஷ்யந்தி ந	இருக்கமாட்டார்கள்.
இதி	அப்படித்தான்
ப்ரெதம்	பிளவை
கமிஷ்யந்தி	அடைகின்றார்கள்.
அஸ்ய	அவனுக்கு

பயம்	ஆபத்து
அகாஸ்தம்	கிட்டியிருக்கிறது.
தத: ச	ஆனதுபற்றித்தான்
ஃ	இந்த
ப்ரணாஸ்த:	(உதனியை வேண்டும்) கூப்பாடு
மஹாந்	உருக்கமாயிருக்கிறது.
தஸ்யா	ஆகையால்
விபிஷண:	விபிஷணன்
பாஹ:	அங்கிகரிக்கப்பட வேண்டியவன்.

ந சர்வே அநாதரஸ்தாத பவந்தி பரதோபமா: । மத்ரிதா வா பிதூ: புத்ரா: சுஹ்ரதோ வா பவத்ரிதா: ॥

தாத	“அப்பனே !
அநாதர:	தம்பிமார்கள்
சர்வே	எல்லோருமே
பரதோபமா:	பரதனுக்கு ஒப்பான வர்களாகவும்

பிதூ:	ஓர் தந்தையினிடமி
மத்ரிதா:	என்போன்ற [ருந்து
புத்ரா: வா	புதல்வர்களும்
பவத்ரிதா:	உன்போன்ற
சுஹ்ரத: வா	பேரன்பினர்களும்
பவந்தி ந	இல்லை.”

ஃப்யுக்தஸ்து ராமேண சுபிரீவ: சஹலக்ஷண: । உத்யாயேதம் மஹாபாஸ்த: ப்ரணதோ வாக்யமபவீத் ॥

மஹாபாஸ்த:	மகாப்பிராசுருகைய
சுபிரீவ:	சுகரீவன்
சஹலக்ஷண:	லக்ஷணமணிகோடுகூட
ராமேண	ஸ்ரீராமரால்
ஃ	வேற்கண்டவாறு

உக்த:	சொல்லப்பட்டவனாய்
உத்யாய	எழுந்தது
ப்ரணத: து	பணிக்ந்து இன்னும்
இத வாக்யம்	பின்வரும் சொல்லை
அபவீத்	சொன்னான் :

रावणेन प्रणिहितं तमेवमि विभीषणम् । तस्याहं निग्रहं मन्ये क्षमं क्षमवतां वर ॥ १७ ॥

क्षமவதாं “பொறுமை உள்ளவர்
 வர உத்தமரே! [களுள்
 த் அந்த
 விभीषणं விபிஷணனை
 रावणेन ராவணனால்
 प्रणिहितं அனுப்பப்பட்டவனாய்

अवेमि நான் அறிகின்றேன்.
 तस्य அவனை
 निग्रहं வதைப்பது
 क्षमं நல்லதென
 अहं நான்
 मन्ये நினைக்கின்றேன்.

राक्षसो जिह्मया बुद्ध्या संदिष्टोऽयमिहागतः । प्रहृतं त्वयि विश्वस्ते प्रच्छन्नो मयि वाऽनघा॥
 लक्ष्मणे वा महाबाहो स वध्यः सचिवैः सह । रावणस्य नृशंसस्य भ्राता ह्येष विभीषणः॥

अनघ “தோஷரக்கரே!
 महाबाहो மகாபாகுவே!
 एषः இந்த
 विभीषणः விபிஷணன்
 नृशंसस्य கொடிய கருத்துள்ள
 रावणस्य ராவணனது
 भ्राता தம்பி.
 अयं राक्षसः இந்த அரக்கன்
 जिह्मया கபடான
 बुद्ध्या எண்ணங்கொண்டு
 विश्वस्ते நம்பிக்கைவைத்த
 त्वयि தேவரீர் விஷயத்திலும்
 मयि वा அடியேன் விஷயத்திலும்

लक्ष्मणे वा லக்ஷ்மணன் விஷயத்
 திலும்
 प्रच्छन्नः { கபடுள்ளத்தை நல்வே
 ஷத்தால் மறைத்துக்
 கொண்டு
 प्रहृतं தீங்குபுரிய
 संदिष्टः நியமிக்கப்பட்டவனாய்
 इह இங்கு
 आगतः வந்துசேர்ந்திருக்கி
 हि ஆனபடியால் [ரான்.
 सः அவன்
 सचिवैः सह மந்திரிமார்களோடு
 கூட
 वध्यः கொல்லப்படவேண்டி.
 யவன்.”

एवमुक्त्वा रघुश्रेष्ठं सुग्रीवो वाहिनीपतिः । वाक्यज्ञो वाक्यकुशलं ततो मौनमुपागमत्॥२०॥

वाहिनीपतिः சேனாதிபதியும்
 वाक्यज्ञः பேசுவதில் சமர்த்த
 सुग्रीवः சுகரீவன், [னுமுகிய
 वाक्यकुशलं பேசுவதில்
 ச்ரேஷ்டனாகிய

रघुश्रेष्ठं ரகூத்தமரிடம்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிக்
 ततः அதன்பிறகு
 मौनं उपागमत् மௌனமாயிருந்தான்.

सुग्रीवस्य तु तद्वाक्यं रामः श्रुत्वा विमृश्य च । ततः शुभतरं वाक्यमुवाच हरिपुङ्गवम् ॥

सुग्रीवस्य சுகரீவனது
 तद्वाक्यं श्रुत्वा அம்மொழியைக்
 रामः ஸ்ரீராமர் [கேட்ட
 ततः च அப்பொழுதுதான்
 तु தனக்கு வேண்டியபடி
 { சமயம் கிடைத்ததெ
 विमृश्य { ன திருவுள்ளத்திற்
 கொண்டு

हरिपुङ्गवं வானரோத்தமனைப்
 பார்த்து
 शुभतरं பெருமையை விளங்
 கக்காட்டுகிற
 वाक्यं திருவாக்கை
 उवाच பின்வருமாறு திரு
 வாய்மலர்ந்தருளினார்:

स दुष्टो वाऽप्यदुष्टो वा किमेष रजनीचरः । सूक्ष्ममप्यहितं कर्तुं ममाशक्तः कथञ्चन ॥

ச:	“அவன்	கி் எஃ:	எனக்கு இவன்
துஃ:	துஷ்டனாயிருந்தா		எம்மட்டும்?
	லும் சரி	கதञ்ன	என்ன பாடுபட்டா
அதுஃ: வா	துஷ்டனில்லாதவனா	மம	எனக்கு [லும்
	யிருந்தாலும் சரி	அஹித்	தின்கை
ரஜனிசர்: வா	அரக்கனாகவேயிருந்	சூக்ஷ்ம் அபி	எள்ளளவேலும்
	தாலும் சரி	கர்து அசக்த: அபி	செய்யமுடியாதவனே.

पिशाचान्दानवान्यक्षान्पृथिव्यां चैव राक्षसान् । अद्भुत्यग्रेण तान्हन्यामिच्छन्हरिगणेश्वर ॥

ஹரிசுணசுர்	“வானா கண மன்னு!	தான்	அந்த
பு்ரித்யா	உலகில்	ராக்ஷசான் எவ	அரக்கர்களையும்
பிசாசான்	பிசாசுகளையும்	இக்ஷந்	கருதினால்
தானவான்	அசுரர்களையும்	அஃபுத்யசுரேண	விரல் துனியால்
யக்ஷான் ச	யக்ஷர்களையும்	ஹன்யம்	(எனக்கு) ஒழிக்க
			முடியும்.

श्रूयते हि कपोतेन शत्रुः शरणमागतः । अर्चितश्च यथान्यायं स्वैश्च मांसैर्निमन्त्रितः ॥२४॥

शत्रुः	“சத்ரு	स्वैः	தனது
शरणं आगतः	சரணமடைந்தவனாகி	मांसैः च	மான்சங்களைக்
कपोतेन हि	ஒரு புறவினாலேயே		கொண்டே
यथान्यायं	சாஸ்திரவிதிப்படி	निमन्त्रितः	விருதுண்ணவரிக்கப்
अर्चितः च	அர்சிக்கப்பட்ட		பட்டான் என்று
	வனாய்	श्रूयते	வழங்கப்படுகிறது.

(ஓர் வேடன் ஓர் வனத்தில் விலங்கினங்களையும் புள்ளினங்களையும் வருத்தி வயிர் வளர்க்கும் கொடியனாய் வாழ்ந்தால், புயலோடு மழையொருநாள் பொழிய குளிர்படுக்கங்கொண்ட அவ்வேடன் வழியில் மழையால் மதிமயங்கிக் கிடக்கும் ஓர் பெண்புருவை கண்டெடுத்து, கூட்டில் அடைத்துக்கொண்டு குளிர்காயவும் பசி தீர்க்கவும் வழிகாணாதவனாய், அருகில் ஓர் மரத்தடிக்கே, அவ்ரு தனது புறப்பேடு வாரா வருத்தத்தால் வாடும் ஆண்புருவை நோக்கி, கூட்டிலிருக்கும் பெண்புரு, நான் “இதோ சத்துரு கைப்பட்டேன். எனக்காக வருந்தாதே. சத்துருவாயினும் இவன் குளிரைப்போக்கவும் உணவை வேண்டியும் நமது மரத் தடிக்கு அதிதியாய் வந்திருக்கிறான். அவனை உபசரித்து நலம் பெறுவாய் என்று சொல்லக்கேட்ட ஆண்குபோதம் விறகுகளைக் கூட்டித் தீழூட்டி வேடனைவேண்டி குளிர்காய்வித்து உணவின் பொருட்டு உடையுமீய மீண்டும் சாகுகளைக் கொளுத் தி அதில் வீழ்த்திந்தது என்பது கதை).

अब्रवीच्च तदा रामं वाक्यं तत्र विभीषणः । धर्मयुक्तं च युक्तं च सांप्रतं संप्रहर्षणम् ॥४॥

तदा अ. தன்மேல்
 तव अ. வ்விடத்தில்
 विभीषणः வி. பிஷணர்
 रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 धर्मयुक्तं च தர்மத்தை ஒத்திருக்கிறதும்
 युक्तं च ஏற்றதாயிருக்கிறதும்

सांप्रतं இப்பொழுது
 संप्रहर्षणं च எல்லோருக்கும் சந்
 वाक्यं தேவதேவதை விளை
 अब्रवीत् விக்கிறதான
 ஒரு சொல்லே
 பின்வருமாறு
 மொழிந்தார் :

अनुजो रावणस्याहं तेन चाप्यवमानितः । भवन्तं सर्वभूतानां शरण्यं शरणागतः ॥ ५ ॥

अहं “அடியேன்
 रावणस्य ராவணனது
 अनुजः தம்பி.
 तेन च அவனாலும்
 अवमानितः அவமதிக்கப்பட்டேன்.

सर्वभूतानां अपि எல்லா பிராணிக
 शरण्यं அடைக்கலமாகிய
 भवन्तं தேவரீரை
 शरणागतः சரணமாக அடைந்
 திட்டேன்.

परित्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि वै । भवद्गतं मे राज्यं च जीवितं च सुखानि च॥

मया “அடியேனால்
 लङ्का இலங்கை நகர்
 परित्यक्ता கைகழுவப்பட்டது.
 मित्राणि மித்திரர்களும்
 धनानि वै ஸர்வஸ்வமும்
 च அப்படியே கைகழுவ
 ப்பட்டன.

मे அடியேனது
 राज्यं च ராஜ்யமும்
 भवद्गतं தேவரீர்தினம்,
 जीवितं உயிரும்
 च அப்படியே தேவரீர்தீ
 सुखानि நற்கதிகளும் [னம்.
 च தேவரீர் திருவுளமே.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो वचनमब्रवीत् । वचसा सान्त्वयित्वैनं लोचनाभ्यां पिबन्निव ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 तस्य அவரது
 तद्वचनं அம்மொழியை
 श्रुत्वा செவியுற்று,
 लोचनाभ्यां இரு திருக்கண்களா
 லும்
 पिबन् इव { குளிரக் கடாக்கிப்பதா
 லுறிஞ்சிப் பருகு
 பவர்போன்றாகி

वचसा முகமன்மொழி
 கொண்டு
 एनं இவரை
 सान्त्वयित्वा உள்ளங்குளிரச்
 செய்து
 वचनं ஓர் மொழியை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
 ந்தார் :

आख्याहि मम तत्त्वेन राक्षसानां वलावलम् ॥ ८ ॥

राक्षसानां “அரக்கர்களது
 बलाबलं பலாபலத்தை
 मम எனக்கு

तत्त्वेन உள்ளது உள்ளவாறு
 आख्याहि நீர் விளங்கச்
 சொல்லும்.”

एवमुक्तं तदा रक्षो रामेणाह्लिष्टकर्मणा । रावणस्य बलं सर्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ९ ॥

தடா அப்பொழுது
அஹ்லிஷ்டகர்மணா அனாயாஸமாயெதை
யும் செய்யவல்ல
ராமே ஸ்ரீராமரால்
एवं இங்ஙனம்
उक्तं வினாவப்பட்ட
रक्षः அரக்கர்,

रावणस्य ராவணனது
बलं பலத்தைப்பற்றி
सर्वं எதையும் விடாது
आख्यातुं பின்வருமாறு விளங்
கச்சொல்ல
उपचक्रमे தலைப்பட்டார் :

अवध्यः सर्वभूतानां गन्धर्वासुररक्षसाम् । राजपुत्र दशग्रीवो वरदानात्स्वयंभुवः ॥ १० ॥

राजपुत्र “சக்கிரவர்த்தி திரும
கனரே !

दशग्रीवः தசகரீவன்
स्वयंभुवः பிரம்மதேவரிடமிருந்
து

वरदानात् கிடைக்க வரத்தினால்

रावणानन्तरो भ्राता मम ज्येष्ठश्च वीर्यवान् ।

रावणानन्तरः “ராவணனுக்கு நேரி
ளைய

भ्राता தம்பியும்

मम அடியேனுக்கு

ज्येष्ठः च தடையனுமான

वीर्यवान् பராக்ரமசாலியாகிய

राम सेनापतिस्तस्य प्रहस्तो यदि वा श्रुतः । कैलासे येन संग्रामे माणिभद्रः पराजितः ॥

राम “ஸ்ரீராமா !

तस्य அவனுக்கு

सेनापतिः சேனாபதி

प्रहस्तः பிரகஸ்தனென்பவன்.

येन எந்த இவனால்

कैलासे கைலாஸத்தில்

संग्रामे போரில்

गन्धर्वासुररक्षसां கந்தர்வர், அசுரர், அர
க்கர் இவர்களுக்கும்

सर्वभूतानां { பிரமனது சிருஷ்டிக்
குட்பட்ட எவ்வகை
பிராணிக்கும்

अवध्यः கொல்லமுடியாதவன்.

कुम्भकर्णो महातेजाः शक्रप्रतिबलो युधि ॥

कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்

युधि போரில்

शक्रप्रतिबलः இந்திரனை எதிராகக்
கொள்ளத்தக்க

महातेजाः மகத்தான ஆற்ற
வூடையோன்.

माणिभद्रः { குபேரனது சேனாதிப
தியாகிய மாணிபத்
திரன்

पराजितः தோற்கடிக்கப்பட்
டான்.

यदि वा இது தேவீரும்
श्रुतः கேள் வியுற்றிருக்கக்
கூடும்.

बद्धगोधाङ्गुलित्राणस्त्ववध्यकवचो युधि । धनुरादाय यस्तिष्ठन्नदृश्यो भवतीन्द्रजित् ॥ १३ ॥

इन्द्रजित् “இந்திரஜித்து என்ப
வன்

यः எவனோ அவன்

युधि போரில்

बद्धगोधाङ्गुलि- } உடுப்புத்தோலாலா

त्राणः } கிய விரர்ச்சட்டை

யணிந்து

अवध्यकवचः பிளக்கவொண்ணாத
கவசம் பூண்டு

धनुः தனுவை

आदाय கையிலேந்திக்

तिष्ठन् तु நின்றவாறே [கொண்டு

अदृश्यः பிறருக்குக்கட்புலனா

भवति ஆகிறது. [காதவனாய்

संग्रामसमयव्यूहे तर्पयित्वा हुताशनम् । अन्तर्धानगतः शत्रूनिन्द्रजिह्वन्ति राघव ॥ १४ ॥

ராஷ்வ "ஸ்ரீராம!
இந்திரஜித்து
ஹுதாஸந் அக்னிபகவானே
தர்பயிதவா உள்ளங்குளிரச்
செய்து

சங்கரம- } போர்புரியும் வேளையி
சமயவ்யூஹே } லணிவருக்கப்பட்ட
படையினிடைபில்
அந்தர்஧ானகத: } பிறருக்கு கட்டிலனாக
தவண்ணமாயிருக்
கின்றவனாய்
சத்ருக்களை
கொலவான்.

महोदरमहापाश्र्वाँ राक्षसश्चाप्यकम्पनः । अनीकस्थास्तु तस्यैते लोकपालसमा युधि॥१५॥
दश कोटिसहस्राणि रक्षसां कामरूपिणाम् । मांसशोणितभक्षणां लङ्कापुरनिवासिनाम् ॥

தச "அவனது
அனிகஸ்தா: து சேனையிலுள்ள
மஹோதர- } மகோதரனென்பவ
மஹாபாஸ்வா அபி } னும், மகாபாரச்வ
னென்பவனும்,
அகம்பன: அகம்பனென்ற
ராஷ்வ: ச அரக்கனுமாகிய
ஏதே இவர்களெல்லாம்
யுதி பேரில
லோகபாலசமா: லோகபாலர்களை
நிகர்த்தவர்கள்.

காமரூபிணா நனைத்த உருவமெடுக்
க வல்லவர்களுந்,
மாஸஸோகித- } ஊனையும், உதிரத்தை
பக்ஷணா } யுமுணவாய்க்கொண்
டவர்களுந்,
லங்காபுரநிவாஸிநா இலங்கைநகரவாஸிகளு
மான
ரக்ஷஸா அரக்கர்களின்
தச கோதஸஹஸராணி பதியிரம் கோடியும்
ச அங்ஙனமே லோகபா
லர்களை நிகர்த்தது.

स तैस्तु सहितो राजा लोकपालानयोधयत्

ச: "அந்த
ராஜா மன்னன்
தே: அவர்களோடு

सह देवैस्तु ते भग्ना रावणेन महात्मना

தே "அவர்கள்
தேவையோடு
சஹ து கடவே

॥ १७ ॥

சஹித: து சேர்ந்தே
லோகபாலாந் லோகபாலர்களை
அயோதயத் போரிலெதிர்த்தான்.

॥ १८ ॥

மஹாத்மநா மகத்தான ஆற்றலு
ராவணனால் [டைய
பக்ஷா: முறியடிக்கப்பட்டார்
கள்."

विभीषणवचः श्रुत्वा रामो दृढपराक्रमः । अन्वीक्ष्य मनसा सर्वमिदं वचनमब्रवीत् ॥१९॥

ஹபராக்ரம: எதற்கும் சலியா
ஆண்மையுடைய
ராம: ஸ்ரீராமர்
விபிஷணவச: விபிஷணனது சொல்
சுரஸா செவிக்கொண்டு [லை
சவ் எல்லா வற்றையும்

மனஸா மனதினுள்ளேயே
அன்வீக்ஷ்ய ஆராய்ந்து
இத் பின்வரும்
வசந் திருவாக்கை
அப்ரவீத் திருவாய்மலர்ந்தருளி
ஞர்:

राक्षसानां वधे साह्यं लङ्कायाश्च प्रधर्षणम् । करिष्यामि यथाप्राणं प्रवेक्ष्यामि च वाहिनीम्॥

राक्षसानां “அரக்கர்களுடைய
வதே வதைவிஷயத்தில்
சாஹ்யம் துணைபுரிவதையும்
லங்கா: च இலங்கையின்
प्रधर्षणं அழித்தலையும்

यथाप्राणं என்னையின்றமட்டும்
करिष्यामि செய்யப்போகிறேன்.
वाहिनीं च சேனையிலும்
प्रवेक्ष्यामि ஒருவகைச் சேரப்
போகிறேன் ”.

इति ब्रुवाणं रामस्तु परिष्वज्य विभीषणम् । अब्रवीलृक्ष्मणं प्रीतः समुद्राज्जलमानय ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
तु இவ்விஷயத்தில்
इति மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणं சொல்லுகிற
विभीषणं விபிஷணரை
परिष्वज्य தழுவிக்கொண்டு
प्रीतः மனச்சுருவத்தி.
கொண்டவராகி

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
अब्रवीत् பார்த்து
प्रीतः வின்வருமாறு
समुद्रात् ஆக்குறித்தார்:
“சமுத்திரத்திலி
ருந்து
जलं தீர்த்தத்தை
आनय கொண்டுவருவாயாக

तेन चेमं महाप्राज्ञमभिषिञ्च विभीषणम् । राजानं रक्षसां क्षिप्रं प्रसन्ने मयि मानद ॥२७॥

मानद { “பெரியோர்களிடக்
தில் மரியாதையாயி
ருப்பவனே!
मयि நான்
प्रसन्ने உள்ளமுவந்திருக்
इमं இந்த [கிறபடியால்
महाप्राज्ञं மகாபிராக்குராகிய

विभीषणं விபிஷணரை
तेन च அதைக்கொண்டே
रक्षसां அரக்கர்களின்
राजानं மன்னரை
क्षिप्रं இப்போதே
अभिषिञ्च அபிஷேகம் செய்து
வைப்பாயாக ”.

एवमुक्तस्तु सौमित्ररभ्यपिञ्चद्विभीषणम् । मध्ये वानरमुख्यानां राजानं रामशासनात् ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
तु இவ்விஷயத்தில்
उक्तः ஆககினைபெற்ற
सौमित्रः லக்ஷ்மணர்
विभीषणं விபிஷணரை
वानरमुख्यानां வானரோத்தமர்கள்
ஞடைய

मध्ये நடுவில்
रामशासनात् ஸ்ரீராமரது கட்டளைப்
படி
राजानं மன்னராக
अभ्यपिञ्च அபிஷேகம் செய்து
வைத்தார்.

तं प्रसादं तु रामस्य दृष्ट्वा सद्यः सुवङ्गमाः । प्रचुक्रुर्मुग्धात्मानं साधु साध्विति चाब्रुवन् ॥

तु அப்பொழுது
सुवङ्गमाः வானரர்கள்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
सद्यः ஒரு நொடிப்பொழு
तं அந்த [தில்
प्रसादं அனுக்கிரகத்தை
दृष्ट्वा கண்டு

महामानं மகாத்மாவைப்
साधु साधु “நன்று நன்று”
इति என்று
अब्रुवन् புகழ்ந்தார்கள்.
प्रचुक्रुः च ஆனந்தகோஷமு
மிட்டார்கள்.

अब्रवीच्च हनूमांश्च सुग्रीवश्च विभीषणम्

॥ ३० ॥

सुग्रीवः च सकரீवனும்
हनूमान् च ஹனுமாரும்
விभीஷண் ச விபீஷணரைப்பார்த்து

अब्रवीत् பின்வருமாறு வினவி
• னூர்கள் (ஆர்ஷம்):

कथं सागरमक्षोभ्यं तराम वरुणालयम् । सैन्यैः परिवृताः सर्वे वानराणां महौजसाम् ॥

महौजसां “மகா பலசாஸிகளான
वानराणां வானார்களுடைய
सैन्यैः சேனையினால்
परिवृताः சூழப்பட்டிருக்கும்
सर्वे நாம் எல்லோரும்

अक्षोभ्यं கலக்கமுடியாததும்
वरुणालयं வருணனுக்கிருப்பிட
முமாகிய
सागरं சமுத்திரத்தை
कथं எப்படி
तराम தாண்டுவோம்?

उपायं नाधिगच्छामो यथा नदनदीपतिम् । तराम तरसा सर्वे ससैन्या वरुणालयम् ॥

एवमुक्तस्तु धर्मज्ञः प्रत्युवाच विभीषणः

॥ ३२ ॥

ससैन्याः “சேனையினோடு கூடிய
सर्वे நாங்களுள்ளோரும்
नदनदीपतिं { நதங்களுக்கும் நதிக
ளுக்கும் நாயகனை
விளக்கும்
वरुणालयं சமுத்திரத்தை
तरसा வேகமாய்
यथा எப்படி
तराम தாண்டுவோமோ
(அந்த)

उपायं உபாயத்தை
अधिगच्छामः न காணதிருக்கிறோம்,
एवं இப்படியாய்
उक्तः வினவப்பட்ட
धर्मज्ञः தர்மஞ்ஞாகிய
विभीषणः விபீஷணர்
तु இவ்விஷயத்தில்
प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதிலு
ரைத்தார்:

समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति

॥ ३३ ॥

राजा “சக்கிரவர்த்தியாகிய
राघवः ஸ்ரீராமர்
समुद्रं சமுத்திரத்தை

शरणं சரணமாக
गन्तु அடைய
अर्हति திருவுளங்கொள்ள
வேண்டும்.

खानितः सगरेणायमप्रमेयो महोदधिः । कर्तुमर्हति रामस्य ज्ञात्वा कार्यं महामतिः ॥३४॥

अप्रमेयः “அளவிடமுடியாத
अयं இந்த
महोदधिः சமுத்திரமானது
सगरेण சகரபன்னரால்
खानितः வெட்டி உண்டாக்கப்
பட்டது.
महामतिः பேரறிவுடைய அது

रामस्य ஸ்ரீராமரது
कार्यं காரியத்தை
ज्ञात्वा உணர்ந்து
कर्तु ஏற்று கைம்மாறு
செய்ய
अर्हति உடன்படவேண்டும்.

एवं विभीषणेनोक्तो राक्षसेन विपश्चिता । आजगामाथ सुग्रीवो यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥

अथ अप्पொழுது
विपश्चिता மகா ஞானியாகிய
राक्षसेन அரக்கரான
विभीषणेन விபிஷணரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்டதற்கு
செவிசாற்றிய

सुग्रीवः சுகிரீவன்,
रामः ஸ்ரீராமர்
सलक्ष्मणः லக்ஷ்மணருடன்
यत्र எங்கு இருந்தாரோ
அங்கு,
आजगाम வந்துசேர்ந்தான்.

ततश्चाख्यातुमारेभे विभीषणवचः शुभम् । सुग्रीवो विपुलग्रीवः सागरस्योपवेशनम् ॥

प्रकृत्या धर्मशीलस्य राघवस्याप्यरोचत

॥ ३६ ॥

विपुलग्रीवः பெருங்கழுத்தை
सुग्रीवः சுகிரீவன் [யுடைய
शुभं நல்லதாயிருக்கிற
विभीषणवचः விபிஷணரது
ஆலோசனையை
ततः அவ்விடத்தில்
आख्यातुं தெரிவிக்க
आरेभे ஊக்கங்கொண்டான்.

धर्मशीलस्य தர்மஒழுக்கமுடைய
राघवस्य भगि ஸ்ரீராமருக்கும்
सागरस्य ஸமுத்திரராஜனை
उपवेशनं च சரணமடைதலானது
प्रकृत्या மானிடப்பிறவி
என்பதால்
अरोचत திருவுளத்திற்கிகைசந்
திருந்தது.

स लक्ष्मणं महातेजाः सुग्रीवं च हरीश्वरम् । सत्क्रियार्थं क्रियादक्षः स्मितपूर्वमुवाच ह ॥

क्रियादक्षः காரியங்களில்
நிபுணரும்
महातेजाः மகாபராக்கிரம,
सः அவர் [சாலியுமாகிய
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரையும்
हरीश्वरं வானரமன்னனாகிய

सुग्रीवं च சுகிரீவனையும்
பார்த்து
सत्क्रियार्थं ह நற்காரியத்தின்
விஷயமாய்
स्मितपूर्वं புன்னகையுடன்
उवाच பின்வருமாறு
வினாவினார் :

विभीषणस्य मन्त्रोऽयं मम लक्ष्मण रोचते । ब्रूहि त्वं सहसुग्रीवस्तवापि यदि रोचते ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
विभीषणस्य விபிஷணரது
अयं मन्त्रः இந்த ஆலோசனை
मम எனக்கு
रोचते பிடித்திருக்கிறது.

त्वं நீ
सहसुग्रीवः சுகிரீவனுடன் கலந்து
तवापि உனக்கும்
रोचते यदि சம்மதமாயிருக்கும்
ब्रूहि சொல்லு. [பகூத்தில்

सुग्रीवः पण्डितो नित्यं भवान्मन्त्रविचक्षणः । उभाभ्यां संप्रथार्यर्थं रोचते यत्तदुच्यताम् ॥

सुग्रीवः “சுகிரீவன்
नित्यं எப்பொழுதும்
पण्डितः வெகு புத்தியான்.
भवान् நீ
मन्त्रविचक्षणः ஆலோசனை சொல்லு
வதில் சமர்த்தன்.
अयं காரியத்தை

संप्रथार्यं தீர்க்காலோசனை
செய்து
उभाभ्यां உங்களிருவர்களுக்கும்
यत् எதொன்று
रोचते பிடிக்கிறதோ
तत् அது
उच्यताम् சொல்லப்பட்டும்.”

एवमुक्तौ तु तौ वीराबुधौ सुग्रीवलक्ष्मणौ । समुदाचारसंयुक्तमिदं वचनमूचतुः ॥ ४० ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तौ வினாவப்பட்ட
वीरौ சூரர்களும்
सुग्रीवलक्ष्मणौ சுக்ரீவனும் லக்ஷ்மண
तौ அந்த [னுமாகிய
उभौ तु இருவர்களும்

इदं பின்வரும்
वचनं பதிலை
समुदाचार- } பெரியோர்களிடம்
संयुक्तं } விண்ணப்பஞ்செய்யும்
மரியாதையுடன்
उचतुः சொன்னார்கள்.

किमर्थं नौ नरव्याघ्र न रोचिष्यति राघव । विभीषणेन यच्चोक्तमस्मिन्काले सुखावहम् ॥

नरव्याघ्र “புருஷோத்தம!
राघव ஸ்ரீராம!
अस्मिन् இந்த
काले காலத்தில்
सुखावहं நன்மை பயக்கத்தக்க
தாய்
यत् எதொன்று

विभीषणेन விபீஷணரால்
उक्तं च சொல்லப்பட்டதோ
அது
नौ எங்களிருவருக்கும்
किमर्थं ஏன்
रोचिष्यति न படியாமல் போய்
விடும்?

अबद्ध्वा सागरे सेतुं घोरेऽस्मिन्वरुणालये । लङ्का नासादितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः॥

अस्मिन् “இந்த
घोरे பயங்கரமான
वरुणालये வருணனது இருப்பிடம்
டமாகிய
सागरे ஸமுத்திரத்தில்
सेतुं அணையொன்றை

अबद्ध्वा கட்டாமல்
सेन्द्रैः இந்திரனையுள்ளிட்ட
सुरासुरैः अपि தேவர்களாலும் அசு
ரர்களாலும்கூட
लङ्का இலங்கை
आसादितुं கிட்ட
शक्या न முடிந்ததாக ஆகாது.

विभीषणस्य शूरस्य यथार्थं क्रियतां वचः । अलं कालात्ययं कृत्वा समुद्रोऽयं नियुज्यताम्॥
यथा सैन्येन गच्छामः पुरीं रावणपालिताम् ॥ ४३ ॥

शूरस्य “சூரராகிய
विभीषणस्य விபீஷணரது
वचः சொல்
यथार्थं சொல்லப்பட்ட
வண்ணமே
क्रियतां அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
कालात्ययं காலதாமதம் [டும்.
कृ वा अलं செய்தது போதும்.
रावणपालितां இராவணனால் பாது
காக்கப்படும்

पुरीं நகருக்கு
यथा எப்படியானால்
सैन्येन சைனியத்தோடு
गच्छामः நாம் போய்ச்சேரு
வோமோ அப்படி
अयं இந்த
समुद्रः சமுத்திரராஜன்
नियुज्यताम् ப்ரார்த்திக்கப்
பட்டடும்.

सुग्रीवं ब्रूहि गत्वा त्वं राजानं वचनान्मम । यथासंदेशमक्लीवं शृङ्गण्या परया गिरा ॥

त्वं	“நீ
मम	எனது
वचनात्	ஆக்கினையைக் கொண்டு
गःवा	சென்று
सुग्रीवं	சுகரீவ
राजानं	மன்னனிடம்

यथासंदेशं	ஆக்கினைப்படி
परया	மிக
• शृङ्गण्या	இனிய
गिरा	சொற்கொண்டு
अक्लीवं	மனதைச் சிதறவிடா து
ब्रूहि	சொல்லு.

त्वं वै महाराज कुलप्रसूतो महाबलश्चक्षुरजःसुतश्च ।

न कश्चिदर्थस्तव नास्त्यनर्थस्तथा हि मे भ्रातृसमो हरीश

॥ ११ ॥

अहं यद्यहरं भार्या राजपुत्रस्य धीमतः । किं तत्र तव सुग्रीव किंकिन्धां प्रतिगम्यताम् ॥

हरीश	“வானரேசுவரா!
सुग्रीव	சுகரீவ!
महाराज	மகாராஜரே!
त्वं वै	நீரோ
कुलप्रसूतः	உயர்குலத்தில் பிறந்தவர்.
क्षुरजःसुतः	ரிசுந்தரஜஸின் புதல்வர்.
महाबलः	மிகுந்த பலமுடைய
च	இதன்றி [வன்.
मे	எனக்கு
भ्रातृसमः	ப்ராதாவுக்குச் சமமான மானவர்.
धीमतः	புத்திமானான
राजपुत्रस्य	ராஜகுமாரனது
भार्या	மனைவியை
अहं	நான்

अहरं	அபகரித்துவந்திருக்
यदि	என்றால் [கிறேன்
तव	இவ்விஷயத்தில்
तव	உமக்கு
किं	என்ன சம்பந்தம்?
तव	உமக்கு
अर्थः	ஆகவேண்டியது
कश्चि हि	ஒன்றுமே
न	இல்லை.
अनर्थः च	நஷ்டமென்பதும்
अस्ति न	இல்லை.
तथा	இப்படியெல்லாமிருப் பதால்
किंकिन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
प्रतिगम्यताम्	உம்மால் திரும்பிச் செல்லப்பட்டும்.

न हीयं हरिभिर्लङ्का शयया प्राप्तुं कथञ्चन । देवैरपि सगन्धर्वैः किं पुनर्नरवानरैः ॥१३॥

इयं	“இந்த
लङ्का	இலங்கை நகர்
सगन्धर्वैः	கந்தர்வர்கள் உள்ளிட்ட
देवैः अपि	தேவர்களாலுங்கூட
कथञ्चन	என்ன பாடுபட்டா
प्राप्तुं	அடைய [லும்

शयया न	முடியாதது.
हि	ஆகையால்
हरिभिः	மானிடர்களாலும்
नरवानरैः	{ மானிடர்களுக்குச் சமானமாகிய வான ரர்களாலும்
किं पुनः	எவ்வாறு புகமுடியும்? "

स तथा राक्षसेन्द्रेण संदिष्टो रजनीचरः । शुको विहङ्गमो भूत्वा तूर्णमापुत्य चाम्बरम् ॥
 स गत्वा दूरमध्वानमुपयुपरि सागरम् । संस्थितो ह्यम्बरे वाक्यं सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥

सर्वमुक्तं यथादिष्टं रावणेन दुरात्मना

॥ १५ ॥

राक्षसेन्द्रेण राक्षஸன் னனூல்
 तथा இப்படியாய்
 संदिष्टः நியமனம்பெற்ற
 सः அந்த
 शुकः சுகனென்ற
 रजनीचरः அரக்கன்
 विहङ्गमः பறவையாக
 भूत्वा ஆகி
 तूर्णं சடக்கென
 अम्बरं ஆகாசத்தில்
 आपुत्य பாய்ந்து
 सागरं சமுத்திரத்தில்
 उपयुपरि வெகு உயரத்தில்
 दूरं अध्वानं வெகுதூரம்

गत्वा சென்று
 अम्बरे ஆகாசத்தில்
 संस्थितः हि நிற்கின்றவனாகவே
 सः அவன்
 दुरात्मना தூராத்மாவாகிய
 रावणेन ராவணனால்
 यथादिष्टं ஆக்ஞாபித்தவண்ணமே
 उक्तं சொல்லப்பட்ட
 इदं இந்த
 वाक्यं சொல்
 सर्वं च எல்லாவற்றையும்
 सुग्रीवं சுகரீவனிடம்
 अब्रवीत् தெரிவித்தான்.

तं प्रापयन्तं वचनं तूर्णमापुत्य वानराः । प्रापद्यन्त दिवं क्षिप्रं लोभुं हन्तुं च मुष्टिभिः ॥

वचनं தூதுச் செய்தியை
 प्रापयन्तं கொண்டுவந்திருக்கிற
 तं அவனை
 वानराः வானரர்கள்
 मुष्टिभिः முஷ்டிகளால்
 क्षिप्रं விரைவில்

लोभुं புடைக்கவும்
 हन्तुं च வதைக்கவும்
 दिवं ஆகாசத்தில்
 तूर्णं சடக்கென
 आपुत्य பாய்ந்து
 प्रापद्यन्त சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

स तैः प्लवङ्गैः प्रसभं निगृहीतो निशाचरः । गगनाद्भूतले चाशु परिगृह्य निपातितः ॥१७॥

सः निशाचरः அந்த அரக்கன்
 तैः அந்த
 प्लवङ्गमैः வானரர்களால்
 प्रसभं பலாக்காரமாய்
 परिगृह्य பிடித்து

निगृहीतः கட்டப்பட்டவனாய்
 गगनात् ஆகாசத்திலிருந்து
 भूतले பூம்பிபிரதேசத்தில்
 आशु விரைவில்
 निपातितः च வீழ்த்தவும்பெற்றான்.

वानरैः पीड्यमानस्तु शुको वचनमब्रवीत् । न दूतान्ग्रन्ति काकुत्स्थ वार्यन्तां साधु वानराः ॥

वानरैः வானரர்களால்
 पीड्यमानः பீடிக்கப்படுகிறவனாக
 शुकः तु சுகனும் [கிய
 वचनं ஓர் மொழியை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
 काकुत्स्थ "ஹீராம! [ந்தான்:

दूतान् தூது கொண்டுவந்த
 वार्यन्तां வர்களை
 भन्ति न கொல்வதில்லை.
 वानराः வானரர்கள்
 साधु ஏற்றபடி
 वार्यन्ताम् தடுக்கப்படட்டும்.

यस्तु हित्वा मतं भर्तुः स्वमतं संप्रापते । अनुक्तवादी दूतः सन्स दूतो वधमर्हति ॥१९॥

दूतः सन् “ தூதுகொண்டு வந்த
வனையிருந்துகொண்டு
அனுகூலாததைச்
சொல்லுகின்றவனாய்
ய: து எவனெருவன்
மற்று: எஜமானனது
மதம் அபிப்பிராயத்தை

हित्वा விட்டு
स्वमतं தனது அபிப்பிராயத்
த
संप्रापते சொல்லுகின்றருளே
स: दूतः அந்த தூதன்
वधं கொலைக்கு
अर्हति பாத்திரமாகிறான்.”

शुकस्य वचनं श्रुत्वा रामस्तु परिदेवितम् । उवाच मा वधिष्ठेति घ्नतः शाखामृगर्षभान् ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
शुकस्य சுகனது
परिदेवितं அழுகைக்குர லுடன்
வந்த
वचनं சொல்லை
श्रुत्वा तु கேட்டதுமே

घ्नतः புடைக்கும்
शाखामृगर्षभान् வானரோத்தமர்களைப்
பார்த்து
मा वधिष्ठ ‘கொல்லாதீர்கள்’
इति என்று
उवाच ஆக்ஷாபித்தார்.

स च पत्रलघुर्भूत्वा हरिभिर्दर्शिते भये । अन्तरिक्षस्थितो भूत्वा पुनर्वचनमब्रवीत् ॥२१॥

हरिभिः வானரர்களால்
भये दर्शिते அச்சமுறுத்தப்பட்ட
ருக்கையில்
सः அவன்
पत्रलघुः சிறகுகளால் வேகம்
செல்லுகின்றவனாக
भूत्वा ஆகி

अन्तरिक्षस्थितः ஆகாசத்தில் நிற்கின்ற
வனாக
भूत्वा च ஆகியும்
पुनः இன்னும்
वचनं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான்:

सुग्रीव सत्त्वसंपन्न महाबलपराक्रम । किं मया खलु वक्तव्यो रावणो लोकरावणः ॥२२॥

सत्त्वसंपन्न “நற்குணமமைந்த
வரே!
महाबलपराक्रम { மகத்தான ஆற்றலு
பாண்மையுமுடைய
வரே!
सुग्रीव சக்ரீவரே!

लोकरावणः உலகத்தைக்கதற
रावणः ராவணன் [அடிக்கும்
मया என்னால்
किं खलु என்னதான்
वक्तव्यः சொல்லப்படவேண்டி
யவன் ?”

स एवमुक्तः सुवगाधिपस्तदा सुवङ्गमानामृषभो महाबलः ।

उवाच वाक्यं रजनीचरस्य चारं शुक्रं तूर्णमदीनसत्त्वः

॥ २३ ॥

तदा அப்பொழுது
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः வினாவப்பட்டவனும்
सुवङ्गमानां வானரர்களுக்குள்
कृषभः உத்தமனும்

महाबलः மகத்தான ஆற்ற
லுடையவனும்
अदीनसत्त्वः எதற்கும் சலியா ஆண்
மையுடையவனும்

ஹ்வாதிப: வானரமன்னனுமாகிய
 ச: அவன்
 ரஜநிசரசய அரக்கனது
 சார தூதனாகிய

சுக் ககனைப்பார்த்து
 வாய் ஒரு மொழியை
 தூர் உடனே
 உவாச பின்வருமாறு
 மொழிந்தான் :

न मेऽसि मित्रं न तथाऽनुकम्प्यो न चोपकर्ताऽसि न मे प्रियोऽसि ।

अरिश्च रामस्य सहानुबन्धः स मेऽसि वालीव वधार्हं वध्यः ॥ २४ ॥

மே “எனக்கு
 மித்ர சினைகிதனாக
 அசின ஆகமாட்டாய்.
 ததா அப்படியே
 அனுகம்ய: ந கருணைக்குப் பாத்திர
 னுமாகாய்.
 உபகர்தா ச உபகாரம்புரிந்தவனும்
 அசின நீ இல்லை.
 மே எனக்கு
 ப்ரிய: இஷ்டமானவனும்
 அசின நீ இல்லை.

ராமச ஸ்ரீராமாது
 அரி: சத்துரு.
 சகானுபந்ந: ச பநதுக்களோடு
 மே எனது [கடவே
 வந்ந: வதைக்குப் பாத்திர
 ச: அந்த [னாக
 வதாஹ் கொலைக்குப் பாத்திர
 வாலி வாலி [னாவனே!
 இவ எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 அசின ஆகின்றனே.

निहन्म्यहं त्वां ससुतं सबन्धुं सज्ञातिवर्गं रजनीचरेश ।

लङ्कां च सर्वां महता बलेन क्षिप्रं करिष्यामि समेत्य भस्म ॥ २५ ॥

ரஜநிசரசேச “அரக்கர் மன்னு!
 அஹ் நான்
 த்வா உன்னை
 சசுதம் புதல்வர்களோடு
 கூடவும்
 சபந்நு பந்துக்களோடு
 கூடவும்
 சஜ்நாதிவர்த தாயாதிக்கூட்டங்க
 ளோடுகூடவும்

க்சிப்ர இதோ
 நிஹ்நி கொல்லுகின்றேன்.
 மஹதா பெரும்
 வலென னையத்தோடு
 சமெத்ய வந்துசேர்ந்து
 லங்கா இலங்கை
 சர்வா ச முழுவதையுமே
 பஸ் சாம்பலாக
 கரிஷ்யாமி செய்யப்போகிறேன்.

न मोक्ष्यसे रावण राघवस्य सुरैः सहेन्द्रैरपि मूढ गुप्तः ।

अन्तर्हितः सूर्यपथं गतो वा तथैव पातालमनुप्रविष्टः ॥ २६ ॥

மூட “முடா!
 ராவண ராவண!
 சஹேந்ந்ரே இந்திரனை உள்ளிட்ட
 சூரே: அபி தேவர்களாலும்
 குப்த: பாதுகாக்கப்பட்டவ
 னாக ஆயினும்
 சூர்யபதவானது த்வா
 அடைந்து [ரத்தை

அந்ந்ரஹித: மறைந்துகொண்ட
 வனாக ஆயினும்
 பாதால பாதாளலோகத்தில்
 அநுப்ரவிஷ: வ புருந்துகொண்டவ
 னாகத் தானாகட்டும்
 ததா எவ எப்படியாகிலும்
 ராபவசய ஸ்ரீராமருக்கு
 மோக்ஷசெ ந நீ தப்பமாட்டாய்.

तस्य ते त्रिषु लोकेषु न पिशाचं न राक्षसम् । त्रातारमनुप्रश्यामि न गन्धर्वं न चासुरम् ॥

तस्य “அந்த
ते உன்னை
त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களிலும்
त्रातारं காக்கும் சாமர்
தியமுள்ள
पिशाचं பிசாசுனொருவனை

अनुप्रश्यामि न நான் அறிந்திலேன்.
राक्षसं அரக்கனொருவனை
न நான் அறிந்திலேன்.
गन्धर्वं கந்தர்வனொருவனை
न நான் அறிந்திலேன்.
असुरं च அசுரனொருவனையும்
न நான் அறிந்திலேன்.

अवधीर्यज्जरावृद्धमक्षं किं जटायुषम् ॥ २८ ॥

जरावृद्धं “முதுமையால்
தளர்ந்து
अक्षं போருக்குத்திறமை
யற்ற

जटायुषं ஜடாயுவை
अवधी: நீ கொன்றுவிட்டனை.
यत् இந்த இது
किम् எம்மாத்திரம்

किं नु ते रामसन्निध्ये सकाशे लक्ष्मणस्य वा । हता सीता विशालाक्षी यां त्वं गृह्य न बुध्यसे ॥

विशालाक्षी “அகன்ற கண்களை
யுடைய
सीता ஸீதாதேவியார்
रामसन्निध्ये ஸ்ரீராமருடைய முன்
निलையிலாவது
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
सकाशे वा முன்னிலையிலாவது
ते உன்னால்

हता किं न அபஹரிக்கப்பட்ட
டனளா என்ன?
यां எந்த அயனை
गृह्य கவர்ந்து
त्वं நீ
न बुध्यसे இப்போதும் நல்லறிவு
பெருதிருக்கின்றனை.

महाबलं महात्मानं दुर्धर्ममरैरपि । न बुध्यसे रघुश्रेष्ठं यस्ते प्राणान्हरिष्यति ॥ ३० ॥

य: “எவரொருவர்
ते உனது
प्राणान् உயிரை [ரோ அந்த
हरिष्यति வாங்கிவிடப்போகிற-
रघुश्रेष्ठं ரகூத்தமரை
महाबलं மகத்தான ஆற்றலு
டையவரெனவும்

महात्मानं மகாத்மாவெனவும்
अमरै: अपि தேவர்களாலும்கூட
दुर्ध्वं தகைய முடியாதவ
ரெனவும்
बुध्यसे न நீ அறியாதிருக்கின்
றனை.”

ततोऽब्रवीद्वालि सुतस्त्वङ्गदो हरिसत्तमः । नायं दूतो महाराज चारिकः प्रतिभाति मे ॥

ततः அச்சமயத்தில்
वालि सुतः வாலியின் புதல்வனும்
हरिसत्तमः வானரோத்தமனு
மாகிய
अङ्गदः அங்கதன்
अब्रवीत् பின்வருமாறு
मोழிந்தான்:

महाराज “மகாராஜே!
अयं இவன்
दूतः न தூதுகொண்டுவந்த
வனல்லன் எனவும்
चारिकः तु வேவுகாரன் எனவும்
मे எனக்கு
प्रतिभाति தோன்றுகின்றது.

तुलितं हि बलं सर्वमेनानात्रैव तिष्ठता । गृह्यतां मा गमलङ्कामेतद्धि मम रोचते ॥ ३२ ॥

திஃதா "இதோ இருக்கும்
அனென இவனல்
அஃ எவ இவ்விடத்தில்
பல் சேனை
சவ் எல்லாமும்
தலித் { இவ்வளவென்று கண்
டுகொண்டுவிடப்பட்
டது.

ஹி ஆகையால்
லஃ லங்கைக்கு
மா கமல் இவன் போகவேண்
டாம்.
கூதா பிடித்துவைக்கப்பட
எத் ஹி இதுதான் [ட்டும்.
மம எனக்கு
ரோதே இஷ்டமாயிருக்
கிறது."

ततो राज्ञा समादिष्टाः समुत्सृत्य वलीमुखाः । जगृहुश्च बबन्धुश्च विलपन्तमनाथवत् ॥ ३३ ॥

தத: அதன்மேல்
ராஜா ராஜாவினால்
சமாதிஸ்டா: கட்டளையிடப்பட்ட
வலிமுஃ வானரர்கள்
சமுதூத்ய பாய்ந்து

அனாதவத் ராசக்காரின் றி
விலபந்த் கதறுமவனை
ககூஃ: பிடித்துக்கொண்டார்
கள்.
பவநு: கட்டியும் விட்டார்கள்.

शुकस्तु वानरैश्चण्डैस्त्र तैः संप्रीडितः । व्याक्रोशत महात्मानं रामं दशरथात्मजम् ॥

लुप्येते मे बलात्पक्षौ भिद्येते च तथाऽक्षिणी

॥ ३४ ॥

தல் அப்பொழுது
சுஃ கோபாவேசத்திலி
தே: அந்த [ருக்கும்
வானர: வானரர்களால்
சம்பிரிடித: மிக்க துன்புறுத்தப்
சுஃ: து சுகனும், [பட்ட
தசரதாஸஜ் தசரதரின் திருமக
னாரும்
மஹாத்மா வுமாகிய
ராம ஸ்ரீராமரை நோக்கி,

வாக்ரோஸத பின்வருமாறு சொல்
லிக்கதறினான்:
மே "எனது
பக்ஷௌ இறகுகளிரண்டும்
பலாத் முரட்டுத்தனமாய்
லுப்யேதே குத்தப்படுகின்றன.
ததா அப்படியே
அக்ஷிணி: கண்களிரண்டும்
பிடியேதே துன்புறுத்தப்படு
கின்றன."

यां च रात्रिं मरिष्यामि जाये रात्रिं च यामहम् । एतस्मिन्नन्तरे काले यन्मया ह्यशुभं कृतम् ॥

सर्वं तदुपपद्येथा जहां चेद्यदि जीवितम्

॥ ३५ ॥

ஜிவிதம் "உயிரை
கஜா: நான் விடுகின்றே
னென்றால்
யா: ராத்திரி எந்த இரவில்
அஃ: ஜாயே: நான் ஜனரித்தேதேனே,
யா: எந்த
ராத்திரி இரவில்
மரிஷ்யாமி: சாகின்றேதேனே
எதஸமிந்: இந்த

அந்தரே இடையிலுள்ள
காலே வாழ்நாளில்
யத் எந்த ஒரு
அசுபம் பாபமானது
மயா என்னால்
கூதம் செய்யப்பட்டதோ
தத் அது
சவ் ஹி எல்லாவற்றையும்
உபபடியே: நீர் அடையவேண்டும்."

प्रशमथ क्षमा चैव अर्जवं प्रियवादिता । असामर्थ्यं फलन्त्येते निर्गुणेषु सतां गुणाः ॥

சதா: "பெரியோர்களின்
 गुणा: குணங்களாகிய
 एते பின் கண்ட
 प्रशम: च சேஷமமின்மையும்
 क्षमा च பெருமையும்
 अर्जवं பணிவும்

प्रियवादिता एव இனிமையாக
 निर्गुणेषु பேசுதலும்
 असामर्थ्यं அற்பர்கள் விஷயத்
 फलन्ति தில்
 சாயர்த்தியமின்
 மையை
 வினோவிக்கின்றன.

आत्मप्रशंसिन् दुष्टं धृष्टं विपरिधावकम् । सर्वत्रोत्सृष्टदण्डं च लोकः सत्कुरुते नरम् ॥ १६ ॥

लोकः "உலகம்
 आत्मप्रशंसिन् தற்புகழ்ச்சியுடையவ
 दुष्टं அற்பனும் [னும்
 धृष्टं முரடனும்
 विपरिधावकं யாரையும் கிட்ட அணு
 கவிடாதவனும்

सर्वत्र எல்லா ரிடத்திலும்
 उत्सृष्टदण्डं च செருக்கைக் காட்டுகிற
 वनुमान
 नरं மானிடனை
 सत्कुरुते கொள விக்கறது.

न साम्ना शक्यते कीर्तिनं साम्ना शक्यते यशः । प्राप्तुं लक्ष्मण लोकेऽस्मिञ्जयो वा रणमूर्धनि ॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மண!
 अस्मिन् இந்த
 लोके உலகில்
 रणमूर्धनि போர்முகத்தில்
 जयः சத்ருவை அடக்கி
 விடுதல்தானாகட்டும்
 कीर्तिनः वा புகழுதானாகட்டும்

साम्ना ஸாமோபாயத்தால்
 प्राप्तुं அடைய
 शक्यते न முடியாது.
 यशः புகழும்
 साम्ना ஸாமோபாயத்தால்
 शक्यते न உண்டாகமாட்டாது.

अथ मद्भागनिभिर्नैकैर्मकरालयम् । निरुद्धतोयं सौमित्रे प्लवङ्गिः पश्य सर्वतः ॥ १७ ॥

सौमित्रे "லக்ஷ்மண!
 अथ இப்பொழுது
 मकरालयं சமுத்திரத்தை
 सर्वतः முற்றிலும்
 निरुद्धतोयं நீரொழிந்ததாய்

मद्भागनिभिर्नैः எனது பரிணங்களால்
 प्लवङ्गिः பிளவுண்டு
 पश्य தரையில் விழுநது
 मकरैः துடிக்கும்
 पश्य சுரமீன்களோடு
 பார்.

महाभोगानि मत्स्यानां करिणां च करानिह । भोगिनां पश्य नागानां मया छिन्नानि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மண!
 मत्स्यानां மீன்களுடையவும்
 भोगिनां கடற்பாம்புகளுடையவும்
 (மானிடமுகமும்பாம்பும்
 नागानां { (பிணுடலுமுடைய)நா
 கங்களுடையவும்
 महाभोगानि பெரும் உடல்களை
 मया என்னால்

छिन्नानि சேதிக்கப்பட்டவை
 करिणां களாகவும்
 करान् நீர்யானைகளின்
 च துதிக்கைகளையும்
 पश्य அப்படியே சேதிக்கப்
 பட்டவைகளாகவும்
 इह இப்பொழுது
 पश्य பார்.

सशङ्खशुक्तिकाजालं समीनमकरं शरैः । अद्य युद्धेन महता समुद्रं परिशोषये ॥ २० ॥

सशङ्ख- } “சங்கங்கள், முத்துச்
 शुक्तिकाजालं } சிப்பிகள் இவைக
 . } என் தொகுதிகளை
 समीनमकरं } யுடையதும்
 { மீன்களோடும் முதலை
 { களோடும் கூடியது
 { மான

समुद्रं } சமுத்திரத்தை
 शरैः } பாணங்களைக்கொண்டு
 महता } அஸஹ்ரயமான
 युद्धेन } புடைத்தலால்
 अद्य } இதோ
 परिशोषये } வற்ற அடிப்பேன்.

क्षमया हि समायुक्तं मामयं मकरालयः । असमर्थं विजानाति धिक् क्षमामिदृशे जने॥ २१ ॥

अयं } “இந்த
 मकरालयः } சமுத்திரராஜன்
 क्षमया } பொறுவையுடன்
 समायुक्तं } கூடியிருக்கும்
 मां हि } எனனையும்
 असमर्थं } கையாலாகாதவனாக

विजानाति } எண்ணுகிறான்.
 ईदृशे } இப்படிப்பட்ட
 जने } ஜனத்தினிடம்
 क्षमां धिक् } பொறுமையை காட்டி.
 } எனது அசட்டுத்தனம்.

न दर्शयति साम्रा मे सागरो रूपमात्मनः

॥ २२ ॥

सागरः } “சமுத்திரராஜன்
 मे } எனது
 साम्रा } ஸாமீரபாயத்தால்

आत्मनः } தனது
 रूपं } ரூபத்தை
 दर्शयति न } காட்டாதிருக்கிறான்.

चापमानय सौमित्रे शरांश्चाशीविषोपमान् । सागरं शोषयिष्यामि पद्भ्यां यान्तु प्लवङ्गमाः॥

सौमित्रे } “லக்ஷ்மண!
 चापं } வில்லையும்
 आशीविषोपमान् } சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
 शरान् च } பாணங்களையும்
 आनय } எடுத்துக்கொண்டுவா.

सागरं } சமுத்திரத்தை
 शोषयिष्यामि } வற்ற அடிக்கப்போகி
 प्लवङ्गमाः } வானர்கள் [தேன்.
 पद्भ्यां यान्तु } காலால் நடந்து
 } செல்லட்டும்.

अथाक्षोभ्यमपि क्रुद्धः क्षोभयिष्यामि सागरम् ॥ २३ ॥

क्रुद्धः } “சினங்கொண்ட நான்
 अक्षोभ्यं } கலக்கமுடியாததாகிய
 सागरं अपि } சமுத்திரத்தையும்

अद्य } இப்பொழுதே
 क्षोभयिष्यामि } கலக்கிவிடப்போகி
 } தேன்.

वेलासु कृतमर्यादं सहस्रोर्मिसमाकुलम् । निर्मर्यादं करिष्यामि सायकैर्वरुणालयम् ॥ २५ ॥

वेलासु } “கரைகளில்
 कृतमर्यादं } புரண்டோடாததாகிய
 } சங்கல்பமுடையதும்
 ऊर्मिसमाकुलं } அலைகளால் நிறைந்
 } துள்ள துமான
 वरुणालयं } சமுத்திரத்தை

सायकैः } பாணங்களால்
 निर्मर्यादं } கரைபுரண்டோடும்
 } சங்கல்பமுடையதாய்
 सहसा } வலுக்கொண்டு
 करिष्यामि } செய்யப்போகிறேன்.

महार्णवं क्षोभयिष्ये महादानवसङ्कुलम्

महादानवसङ्कुलं “பெரியதானவர்கள்
நிரம்பியிருக்கும்

एवमुक्त्वा धनुष्पाणिः क्रोधविस्फारितेक्षणः ।

दुर्धर्षः எதற்கும் சலியாத

रामः ஸ்ரீராமர்

एवं மேற்கண்டவாறு

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு

धनुष्पाणिः வில்லைகையிலேநதி

யவராய்

संपीड्य च धनुर्घोरं कम्पयित्वा शरैर्जगत् ।

घोरं பயங்கரமான

धनुः संपीड्य விலலை வளைத்து

शरैः பாணங்களால்

जगत् च உலகமுழுவதையும்

कम्पयित्वा நடுங்கச்செய்து

शतक्रतुः இந்திரன்

ते ज्वलन्तो महावेगास्तेजसा सायकोत्तमाः ।

महावेगाः மகா சக்தியுடையவை

ते அந்த [களான

सायकोत्तमाः உத்தமமான பாணங்

तेजसा தேஜஸால் [கள்

ज्वलन्तः ஜவலிக்கின்றவைக

ளாய்

तोयवेगः समुद्रस्य सनक्रमकरो महान् ।

तदा அப்பொழுது

समुद्रस्य சமுத்திரத்தினது

तोयवेगः போலையானது

सनक्रमकरः { முதலையோடும் மீன்
களோடும் கூடினதாய்

महोर्मिमालाविततः शङ्खशुक्तिसमावृतः ।

महोदधिः பெருங்கடலானது

महोर्मिमाला- } பெரும் அலைகளால்

विततः } எங்கும் கரைபுரளு

शङ्खशुक्ति- } கிறதாகவும்

समावृतः } சங்குகளும் சிப்பிக

ளும் குழம்பிக்கிடக்

கிறதாகவும்

॥ २६ ॥

महार्णवं
क्षोभयिष्ये

பெருங்கடலை

கலக்கிவிடப்போகி

மேன் ”.

वभूव रामो दुर्धर्षो युगान्ताग्निरिव ज्वलन् ॥

क्रोध-

विस्फारितेक्षणः }

கோபத்தால் விழித்த

கண்களையுடையவ

ராய்

युगान्ताग्निः इव

ஊழித்தீயைன

ज्वलन्

ஜ்வலித்துக்கொண்டு

वभूव

விளங்கினார்.

मुमेच विशिखानुग्रान् वज्रानिव शतक्रतुः ॥

वज्रान्

வஜ்ராயுதங்களை

इव

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

उग्रान्

கொடுமைசெய்யும்

विशिखान्

பாணங்களை

मुमेच

விடுத்தார்.

प्रविशन्ति समुद्रस्य सलिलं त्रस्तपन्नगम् ॥

समुद्रस्य

சமுத்திரத்தினது

सलिलं

ஜலத்தில்

तस्तपन्नगं

சர்ப்பங்கள் நடுங்கும்

படி

प्रविशन्ति

போய் விழுந்தன.

तौयवेगः समुद्रस्य सनक्रमकरो महान् । संवभूव महाघोरः समारुतरवस्तदा ॥ ३० ॥

तदा அப்பொழுது

समुद्रस्य சமுத்திரத்தினது

तौयवेगः போலையானது

सनक्रमकरः { முதலையோடும் மீன்
களோடும் கூடினதாய்

महोर्मिमालाविततः शङ्खशुक्तिसमावृतः ।

महोदधिः பெருங்கடலானது

महोर्मिमाला- } பெரும் அலைகளால்

विततः } எங்கும் கரைபுரளு

शङ्खशुक्ति- } கிறதாகவும்

समावृतः } சங்குகளும் சிப்பிக

ளும் குழம்பிக்கிடக்

கிறதாகவும்

महान्

மிகப்பெரிதாய்

समारुतरवः

காற்று ஒலியுடன்

கூடினதாயும்

महाघोरः

மிகப்பயங்கரமாயும்

संवभूव

தோன்றிற்று.

सधूमपरिवृत्तोर्मिः सहसाऽऽसीन्महोदधिः ॥ ३१ ॥

सधूमपरि-

वृत्तोर्मिः }

புகைமூடிய அலைக

ளோடுகூடியிருக்கிற

தாகவும்

सहसा

ஒரு நொடிப்பொழு

தில்

आसीत्

இருந்தது.

व्यथिताः पन्नगाश्चासन्दीप्तास्या दीप्तलोचनाः । दानवाश्च महावीर्याः पातालतलवासिनः॥

दीप्तास्याः ஜ்வலிக்கும் முகமு
டையவைகளும்
दीप्तलोचनाः ஜ்வலிக்கும் கண்களை
யுடையவைகளுமான
पन्नगाः சர்ப்பங்கள்
व्यथिताः துன்பமடைந்தவை
களாய்
आसन् ஆயின.

पातालतलवासिनः பாடாளத்தில்
வலிக்கும்
महावीर्याः மஹாவீர்யசாலிக
ளான
दानवाः च தானவர்களும்
अपपृथेय துன்பம்
च டைந்தவர்களாக
ஆயினர்.

उर्मयः सिन्धुराजस्य सनक्रमकरास्तदा । विन्ध्यमन्दरसङ्काशाः समुत्पेतुः सहस्रशः ॥

सिन्धुराजस्य சமுத்திரத்தினது
उर्मयः அலைகள்
तदा அப்பொழுது
முதலையோடும்
सनक्रमकराः { மீன்களோடும் கூடி
னவைகளாகவும்

विन्ध्यमन्दर- } விந்தியமலையையும் ம்
सङ्काशाः } தரமலையையும் நிகர்
தகவைகளாகவும்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக
समुत्पेतुः உயரக்கொண்டின.

आघूर्णिततरङ्गौघः सन्भ्रान्तोरगराक्षसः । उद्धर्तितमहाग्राहः संवृत्तः सलिलाशयः ॥ ३४ ॥

सलिलाशयः சமுத்திரமானது
आघूर्णिततरङ्गौघः { சமுலுகின்ற அலைவரி
சைகளையுடையதாக
வும்

सन्भ्रान्तोरा- } குழப்பமடைந்த பாம்
राक्षसः } புகளையும் அரக்கர்க
ளையுமுடையதாகவும்
उद्धर्तितमहाग्राहः உயரெக்கொண்டிய
வன்முதலையையுடைய
संवृत्तः ஆயிற்று. [யதாய்

ततस्तु तं राघवमुग्रवेगं प्रकर्षमाणं धनुरप्रमेयम् ।

सौमित्रिस्तप्य समुच्छ्वसन्तं मा मेति चोत्त्वा धनुरालम्बे

॥ ३५ ॥

ततः அப்பொழுது
सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
अप्रमेयं இத்தன்மையதென்று
அறிவிக்கெட்டாத
धनुः வில்லை
समुच्छ्वसन्तं பெருமூச்சு விட்டுக்
கொண்டு
उग्रवेगं மிகக்கடினமாய்
प्रकर्षमाणं வளைத்துக்கொண்டி
ருக்கும்

तं அந்த
राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
उत्पत्य எழுந்தது
मा 'வேண்டாம்
मा 'வேண்டாம்'
इति என்று
उत्त्वा च சொல்லிவிட்டு
धनुः तु தனுசையும்
आलम्बे கையால் பற்றிக்
கொண்டார்.

एतद्विनाऽपि ह्युदधेस्तवाद्य संपत्स्यते वीरतमस्य कार्यम् ।

भवद्विधाः क्रोधवशं न यान्ति दीर्घं भवान्यश्यतु साधुवृत्तम्

॥ ३६ ॥

वीरतमस्य	“சிறந்த வீர்யம் படைக்கப்பெற்ற	भवद्विधाः	தேவரீர்போன்ற வர்கள்
तव	தேவரீருடைய	क्रोधवशं	கோபத்திற்காட்டுவ
कायं	காரியமானது	यान्ति न	அடையார்கள். [தை
अद्य	இப்பொழுது	भवान्	தேவரீர்
उदधेः	சமுத்திரத்திற்கு	साधुवृत्तं	சான்றோர்களின்
एतत्	இது		அனுஷ்டானத்தை
विना अपि	இல்லாமலேயே	दीयं	எக்காலத்திலும்
संपत्स्यते हि	கைகூடுமே.	पश्यतु	பற்றுவிராகு.

अन्तर्हितैश्चापि तथाऽन्तरिक्षे ब्रह्मर्षिभिश्चैव सुरर्षिभिश्च ।

शब्दः कृतः कष्टमिति ब्रुवद्भिर्मा मेति चोक्तवा महता स्वरेण ॥ ३७ ॥

तथा	அப்படியே	सुरर्षिभिः च	தேவரிஷிகளாலும்
अन्तरिक्षे	ஆகாசத்தில்	महता	பெரும்
अन्तर्हितैः च	மறைந்திருந்தவர்களும்	स्वरेण	குரலோடு
कष्टं	‘ஐயோ, இது என்ன	मा	‘வேண்டாம்
इति	என்று [ஆபத்து’	मा	வேண்டாம்’
ब्रुवद्भिः अपि	சொல்லுகின்றவர்களு	इति च	என்றும்
	மான	उक्त्वा	சொல்லி
ब्रह्मर्षिभिः च	பிரமரிஷிகளாலும்	शब्दः एव	ஆரவாரசத்தமும்
		कृतः	இடப்பட்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15411

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 736

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २२ ॥

सेतुबन्धः समुद्रतरणं च—அணை கட்டுவதும், ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதும்.

अथोवाच रघुश्रेष्ठः सागरं दारुणं वचः । अद्य त्वां शोषयिष्यामि सपातालं महार्णव ॥१॥

रघुश्रेष्ठः	ஸ்ரீ ரகுத்தமர்	महार्णव	“பெருங்கடலே!
सागरं	சமுத்திரத்தைப்	त्वां	உன்னை
	பார்த்து	सपातालं	பாதாளலோகமுள்
अथ	பின்வரும்		பட
दारुणं	கடுமையான	अद्य	இப்பொழுது
वचः	சொல்லை	शोषयिष्यामि	வற்ற அடிக்கப்போகி
उवाच	மொழிந்தார்:		மேன்.

शरनिर्दग्धतोयस्य परिशुष्कस्य सागर । मया शोषितसत्त्वस्य पांशुरूपयते महान् ॥ २ ॥

सागर	“ஸாகரரா !	शोषितसत्त्वस्य	ஜலஜலதுக்கள் மாண்
मया	என்னால்		டதாய் (உனக்கு)
शरनिर्दग्धतोयस्य	பாணங்களால் ஜலம்	महान्	பெரும்
	கொதிப்புண்டதாய்	पांशुः	புழுதி
परिशुष्कस्य	வறண்டதாய்	उत्पद्यते	உண்டாகப்போகின்
			றது.

मत्कार्ष्णिकविस्फ्रेण शरवर्षेण सागर । पारं तेऽद्य गमिष्यन्ति पद्भिरेव पुवङ्गमाः ॥ ३ ॥

सागर	“ஸாகரமே !	ते	உனது
पुवङ्गमाः	வானார்கள்	पारं	அக்கரையை
मत्कार्ष्णिकविस्फ्रेण	எனது கோதண்டத்தி	पद्भिः एव	கால்நடையாகவே
	லிருந்து வெளிவரும்	अद्य	இப்பொழுது
शरवर्षेण	பாணசமூகத்தால்	गमिष्यन्ति	அடையப்போகிறார்
			கள்.

विचिन्वन्नाभिजानासि पौरुषं वाऽपि विक्रमम् । दानवालय सन्तापं मत्तो नाधिगमिष्यसि ॥

दानवालय	“தானவர்களின் இரு	अभिजानासि न	நீ அறியாதிருக்கின்ற
	ப்பிடமே !		றனை.
पौरुषं	எனது ஆற்றலைத்	विचिन्वन् अपि	தீர்க்காலோசனை செய்
	தானாகட்டும்		கிறவனாகியும்
विक्रमं वा	எனது ஆண்மையை	मत्तः	என்னால் விளையும்
	த்தானாகட்டும்	सन्तापं	ஆபத்தை
		अधिगमिष्यसि न	நீயறியப்போவதில்லை.”

ब्राह्मेणास्त्रेण संयोज्य ब्रह्मदण्डनिभं शरम् । संयोज्य धनुषि श्रेष्ठे विचकर्ष महाबलः ॥

महाबलः	மகா சக்திமானாகு	शरं	பாணத்தை
श्रेष्ठे	சிறந்த [மவர்]	ब्राह्मेण अस्त्रेण	பிரம்மாஸ்திரத்தினால்
धनुषि	வில்லில்	संयोज्य	அபிமந்திரித்து
ब्रह्मदण्डनिभं	பிரமதண்டத்திற்	विचकर्ष	இழுக்கலானார்.
	கொப்பான		

तस्मिन्विकृष्टे सहसा राघवेण शरासने । रोदसी संपफालेव पर्वताश्च चकम्पिरे ॥ ६ ॥

राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	रोदसी	ஆகாயமும் பூமியும்
सहसा	வலுவக்கொண்டு		{ பிரளது விட்டவைகள்
तस्मिन्	அந்த	संपफाल इव	{ போலிருந்தன. (ஒரு
शरासने	வில்		மை ஆர்ஷம்)
विकृष्टे	நானேற்றி இழுக்கப்	पर्वताः च	பர்வதங்களும்
	பட்டபொழுது	चकम्पिरे	நடுநடுங்கின.

तमश्च लोकमावत्रे दिशश्च न चकाशिरे । परिचुक्षुभिरे चाशु सरांसि सरितस्तथा ॥ ७ ॥

லக்: ச உலகமெங்கும்
தம: இருள்
அவ்வே மூடிவிட்டது.
திச: ச திசைகள் எல்லாமும்

சகாசிरे ந ஒளியற்றிருந்தன.
சராंसி பொய்கைகளும்
சரி: तथा அறுகளும்
அாசு ச தக்கூணத்திலேயே
பரிசுक्षुभिरे குழம்பிவிட்டன.

तिर्यक्च सह नक्षत्रैः सङ्गतौ चन्द्रभास्करो । भास्करांशुभिरादीप्तं तपसा च समावृतम् ॥
प्रचकाशे तदाऽऽकाशमुल्काशतविदीपितम् । अन्तरिक्षाच्च निर्घाता निर्जग्मुस्तुलस्वनाः ॥

சந்த்ராஸ்கரौ சந்திரசூரியர்கள்
நக்ஷத்ரै: நக்ஷத்திரங்களோடு
சஹ கூட
तिर्यक् च வகர்மாகவே
सङ्गतौ சேர்ந்துவிட்டார்கள்.
तदा அப்பொழுது
आकाशं ஆகாயம்
भास्करांशुभि: சூரியகிரணங்களில்
आदीप्तं சிறிது ஒளிகொண்டு
तमसा இருளால்

समावृतं च மூடப்பட்டதாகவும்
उल्काशत- } பல கொள்ளிக்கட்டை
विदीपितं } களால் எரிக்கப்பட்ட
प्रचकाशे விளங்கிற்று, [தாகவும்
निर्घाता: च இடிகளும்
अन्तरिक्षात् ஆகாயத்திலிருந்து
(காதுகொடுத்து)
अतुलस्वना: { கேட்கமுடியாத ஒலி
(முழக்கம்) உடைய
வைகளாய்
निर्जग्मु: வெளிவந்தன.

पुस्फुरश्च घना दिव्या दिवि मारुतपङ्कयः ॥ १० ॥

दिवि ஆகாயத்தில்
मारुतपङ्कयः புயற்காற்றுகளும்,

॥ १० ॥
दिव्या: घना: च மகா மேகங்களும்
पुस्फुरः திடென்று
தேர்நின்றன.

बभञ्ज च तदा वृक्षाञ्जलदानुद्वहन्पि । अरुजंश्चैव शैलाग्राञ्छिखराणि प्रभञ्जनः ॥ ११ ॥

ப்ரபஞ்ஜ: புயறகாற்றானது
तदा அப்பொழுது
जलदान् மேகங்களை
उद्वहन् अपि தூக்கிச்செல்கின்ற
वृक्षान् च மரங்களையும் [தாய்

बभञ्ज முறித்துத்தள்ளிற்று.
शैलाग्रान् च மலைச்சிகரங்களையும்
शिखराणि एव சிறு குன்றுகளையும்
अरुजन् பெயர்த்துத்தள்ளிற்
று (பண்மை ஆர்வம்).

दिविस्पृशो महामेघाः सङ्गताः समहास्वनाः । सुमुचुर्वैद्युतानर्घास्ते महाशनयस्तदा ॥ १२ ॥

दिविस्पृशः ஆகாயத்தையனாவும்
महामेघा: பெருமேகங்கள்
समहास्वना: பேரொலியுடன் கூடி-
னவைகளாய்
तदा அப்பொழுது

सङ्गता: ஒன்றுசேர்ந்தன.
ते அந்த
महाशनयः பேரீடிகள்
वैद्युतान् மின்னல்களாகிய
अग्नीन् நெருப்புக்களை
सुमुचु: உண்டாக்கின.

यानि भूतानि दृश्यानि चुक्रुशुश्चाशनेः समम् । अदृश्यानि च भूतानि मुमुचुर्भैरवस्वनम् ॥

दृश्यानि कண்ணुக்குப்புலப் படும்

भूतानि பிராணிகள்
यानि च எவைகளோ அவை
अशनेः இடிக்கு [கள்
समं ஒப்பாம்

चुकुशुः அலறின.
अदृश्यानि கண்ணுக்குப் புலப் படாத

भूतानि च பூதங்களும்
भैरवस्वनं பேரொலியை
मुमुचुः இட்டன.

शिशियरे चापि भूतानि संव्रस्तान्युद्विजन्ति च । संप्रिविव्यथिरे चापि न च पस्पन्दिरे भयात् ॥

भूतानि च பிராணிகளெல்லாமும்
संव्रस्तानि च மிக்க அச்சமடைந்த
வைகளாய்

शिशियरे படுத்து விட்டன ;
उद्विजन्ति च துயரமடைந்தன ;

सह भूतैः सतोयोर्मिः सनागः सहराक्षसः ।

महोदधिः சமுத்திரமானது
ततः அப்பொழுது
वेगात् படும்பாட்டால்
भूतैः பூதங்களோடு
सह கூடவும்
सतोयोर्मिः நீரோடும் அலைகளோ
டும் கூடவும்

अपि च அதோடு
संप्रिविव्यथिरे மிக்க மன ஏக்கங்
கொண்டன.

भयात् अपि பயத்தினாலேயே
पस्पन्दिरे न நகராதிருந்தன.

सहसाभूततो वेगाद्भीमवेगो महोदधिः ॥

सनागः பாம்புகளோடுகூடவும்
सहराक्षसः அரக்கர்களோடு கூட
வும்

सहसा திடீரென
भीमवेगः மிகவும் தத்தளிக்கிற
தாசு

अभूत् ஆயிற்று.

योजनं व्यतिक्राम वेलामन्यत्र संप्लवात् । तं तदा समतिक्रान्तं नातिचक्राम राघवः ॥

समुद्रतमपित्तघ्नो रामो नदनदीपतिम्

வேலாं अन्यத கரையை விட்டு
संप्लवात् நீர்ப்பெருக்கால்
योजनं ஒரு யோஜனை தூரம்
व्यतिक्राम பின்வாங்கி ஓடிற்று.
राघवः ராகுலதிலகரும்
अमिषघ्नः சத்துருக்களை ஒழிப்
பவருமாகிய

रामः ஸ்ரீராமர்

॥ १६ ॥

समुद्रतं செருக்கடைந்திருந்
ததும்

तदा அப்பொழுது
समतिक्रा तं பின்வாங்கி ஓடுகிறது
तं அந்த [மான
नदनदीपतिं சமுத்திரத்தை
अतिचक्राम न துன்புறுத்தாதிருந்
தார்.

ततो मध्यात्समुद्रस्य सागरः स्वयमुत्थितः ।

ततः அச்சமயத்தில்
सागरः சமுத்திரராஜன்
समुद्रस्य கடலினது
मध्यात् மத்தியினின்று,
महाशैलान् மகாபர்வதமாகிய

उदयान्ह महाशैलान्मेरोरिव दिवाकरः ॥

मेरोः மேருவிலிருந்து
उदयन् உதயமாகும்
दिवाकरः इव சூரியபகவான் போல,
स्वयं हि தானே
उत्थितः தோன்றினான்.

பந்ரௌ: சஹ டீஸாஸ்யை: சஸுத: ப்ரத்யத்யத | ஸ்ரீஸுதவீர்யஸ்காஸா ஜாஸூநதவீஸூஸித: || ௧௮ ||
 ரக்தமாஸ்யாஸுதரதர: பந்ரபந்ரநிஸேஸுத: | ஸர்வபுஸ்பமயீ டிவ்யா ஸிரஸா டாரயந்ஸஜம் || ௧௯ ||
 ஜாதரூபமயீஸுதவ தபநீயவீஸூஸித: | ஸாஸ்யஜானா ச ரதானா ஸூஸிதா ஸூஸிதாஸுத: || ௨௦ ||
 டாதுஸிஸிஸிஸி: ஸீஸு விவீஸிஸிஸிஸிஸி | ஸகாவலீமஸ்யஸுத தரஸு பாஸுதரபஸுத || ௨௧ ||
 விபுஸுஸுஸுஸு விஸுதஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸஹுதரஸு | ஸாஸூஸிததரஸுஸு: காலிகாஸிஸுஸுஸு: ||
 டேவதானா ஸுஸுஸுஸு ஸாஸுஸுஸுஸுஸுஸு: | ஸுஸுஸிஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு: ஸமாஸுத: ||

ஸிஸுஸுஸுஸு- } ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸாஸு
 ஸுஸுஸு: } ஸுஸுஸுஸுஸு ஸிஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஜாஸூநதவீஸூஸித: ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ரக்தமாஸ்யாஸுதரதர: { ஸுஸுஸு ஸாஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

பந்ரபந்ரநிஸேஸுத: { ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 கஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஸர்வபுஸ்பமயீ ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

டிவ்யா ஸுஸு ஸுஸு
 ஸிரஸா ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு

ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஜாதரூபமயீ: ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஸாஸ்யஜானா ஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ரதானா ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஸூஸிதாஸுத: ச ஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு
 கஸுஸு, ஸுஸுஸு

தபநீயவீஸூஸித: } ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஸுஸுஸு: ஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஸிஸிஸு: ஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஸிஸுஸு ஸுஸு: ஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

ஸுஸு: ஸுஸு
 ஸுஸுஸு, ஸுஸுஸு

கூஸுஸுஸு கஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸஹுதர ஸுஸுஸுஸு [௮
 பாஸுதரபஸுத ஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸு

தரஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு

ஸகாவலீமஸ்யஸுத { ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு
 ஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

விபுஸு ஸுஸு
 ஸுஸு

விஸுத ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு

ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு

ஸாஸூஸிததரஸுஸு: { ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு
 ஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

காலிகாஸிஸு- } ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸு: } ஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ஸுஸுஸு ஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ஸுஸுஸு ஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ஸுஸு: ஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ஸாஸுஸு: ஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ஸுஸுஸு- } ஸுஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ஸுஸுஸு: } ஸுஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ஸுஸுஸு: ஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ஸுஸு: ஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ஸுஸுஸு: ஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

பந்ரௌ: ஸஹ ஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

ப்ரத்யத்யத ஸுஸு
 ஸுஸு, ஸுஸு

उद्धर्तितमहाग्राहः संभ्रान्तोरगराक्षसः । सागरः समुपक्रम्य पूर्वमामन्त्र्य वीर्यवान् ॥२४॥

अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं शरपाणिनम् ॥ २५ ॥

उद्धर्तित- } துள்ளும் பெருமுத
 महाग्राहः } லைகளையுடையவனும்
 संभ्रान्तोरग- } குழப்பமடைந்த பாம்
 राक्षसः } புகளையும் ராக்ஷஸர்
 कर्णायुमुदையवन्तुम्
 वीर्यवान् வீர்யவானுமான
 सागरः சமுத்திரராஜன்
 शरपाणिनं பாணமும் கையுமாய்
 நிற்கும்

राघवं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 प्राञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு
 समुपक्रम्य கிட்டி
 पूर्व முதலில்
 आमन्त्र्य முகமன் கூறி
 वाक्यं ஓர் விண்ணப்பத்தை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு தெரி
 வித்தான் :

पृथिवी वायुराकाशमापो ज्योतिश्च राघव । स्वभावे सौम्य तिष्ठन्ति शाश्वतं मार्गमाश्रिताः॥

सौम्य “சாந்தமூர்த்தியே!
 राघव ஸ்ரீராம!
 पृथिवी பூமி,
 वायुः வாயு,
 आकाशं ஆகாசம்,
 आपः ஜலம்,
 ज्योतिः च அக்னி ஆகிய இவை
 எல்லாம்

शाश्वतं எப்பொழுதுமுள்ள
 मार्गं அனுஷ்டானத்தை
 आश्रिताः பற்றியவைகளாய்
 स्वभावे இயற்கையில்
 तिष्ठन्ति பிரளாமலிருக்கின்
 றன.

तत्स्वभावो ममाप्येष यद्गाथोऽहमप्लवः । विकारस्तु भवेद्वाथ एतत्ते प्रवदाम्यहम् ॥ २७ ॥

अहं “நான்
 अप्लवः (ஒரு தாண்டலாய்)
 தாண்டமுடியாதவன்.
 अराधः ஆழம் அளவிடமுடி
 யாதவன்
 यत् तत् अपि எதுவோ அதுதான்
 मम எனது
 स्वभावः இயற்கை குணம்.

गाथः தரைகாணப்படுபவ
 भवेत् तु ஆகினிடில் [கை
 एषः இது
 विकारः சிருஷ்டிகுணத்திற்கு
 மாறானதாகும்.
 एतत् இதை
 ते தேவரீருக்கு
 प्रवदामि தெரிவிக்கின்றேன்.

न कामान्न च लोभाद्वा न भयात्पार्थिवाम्भज । ग्राह्यनक्राकुलजलं स्तम्भयेयं कथञ्चन ॥

पार्थिवाम्भज “சககிரவர்த்தித் திரு
 மகனாரே!
 ग्राह्यनक्राकुलजलं { பெரிய மீன்களாலும்
 முதலைகளாலும் நிரம்
 பியுள்ள ஜலத்தை
 कथञ्चन நான் என்ன பிரயா
 சைகொண்டாலும்
 कामात् பக்தியைக்கொண்டும்
 न स्तम्भयेयं நான் ஸ்தம்பனம்
 செய்யமுடியாது.

वा அல்லது
 लोभात् च கிட்டாததைப் பெற
 முயன்றாலும்
 न { அப்படியே நான்
 ஸ்தம்பனம்செய்ய)
 முடியாது.
 भयात् { ஆபத்தில்பயத்தாலும்
 न { நான் ஸ்தம்பனம்
 செய்ய) முடியாது.

उग्रदर्शनकर्माणो बह्वस्तत्र दस्यवः । आभीरप्रमुखाः पापाः पिबन्ति सलिलं मम ॥३३॥

தல "அவ்விடத்தில்

बहवः பலர்

उग्रदर्शनकर्माणः { கொடிய தோற்றத்தை
யும் தொழில்களையு
முடையவர்களான

पापाः பாபிகள்

आभीरप्रमुखाः

दस्यवः

मम

सलिलं

पिबन्ति

{ *ஆபிரர் என்பவர்க
ளை தலைமையாய்க்
கொண்டவர்களாய்,
எதற்குமஞ்சாது யா
வர்க்கும் தீங்குபுரிப
எனது [வர்களாய்,
ஜலத்தை
குடிக்கின்றார்கள்.

*[பிராமணனுக்கும் அற்பஜாதிப் பெண்களுக்கும் பிறந்தவர் ஆபிரர் என்
பவர்கள்.]

तैस्तु संस्पर्शनं प्राप्तैर्न सहे पापकर्मभिः । अमोघः क्रियतां राम तत्र तेषु शरोत्तमः ॥३४॥

பாஸை: "அங்கிருக்கும்

पापकर्मभिः தீத்தொழில் புரியும்

तैः அவர்களால்

संस्पर्शनं तु தொடுதலையும்

न सहे நான் பொறேன்.

राम

तल

तेषु

शरोत्तमः

अमोघः

क्रियताम्

ஸ்ரீராம!

அவ்விடத்தில்

அவர்கள் மீது

உத்தமபாணமானது

வீண்போகாததாக

செய்யப்பட்டடும்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सागरस्य स राघवः ।

वीरः வீரரான

सः அந்த

राघवः ஸ்ரீராமர்

तस्य அந்த

सागरस्य சமுத்திரராஜனது

तद्वचनं அந்த விண்ணப்பத்
தை

मुमोच तं शरं दीप्तं वीरः सागरदर्शनात् ॥

श्रुत्वा

दीप्तं

तं

शरं

सागरदर्शनात्

मुमोच

செவிக்கொண்டு

ஜ்வலித்துக்கொண்டி

அந்த [ருந்த

பாணத்தை

சமுத்திரராஜனது

விண்ணப்பத்தின்படி

விடுத்தார்.

तेन तन्मरुकान्तरं पृथिव्यां खलु विश्रुतम् ।

दीप्ताशनि- } ஜ்வலிக்கும் இடிக்குச்

समप्रभः } சமானமான ஒலி

கொண்ட

शरः பாணமானது

यत् எவ்விடத்தில்

निपातितः வீழ்த்தப்பட்டதோ

निपातितः शरो यत्र दीप्ताशनिसमप्रभः ॥

तत्

तेन

पृथिव्यां

मरुकान्तरं

विश्रुतं खलु

அந்த ப்ரதேசம்

அதனால்

உலகில்

மருகாந்தாரமென

பெயருடன் விளங்கு

வதன்றோ!

ननाद च तदा तत्र वसुधा शल्यपीडिता । तस्माद्गणमुखात्तोयमुत्पपात रसातलात् ॥३७॥

तदा அப்பொழுது

तल அவ்விடத்தில்

शल्यपीडिता பாணத்தால் பிடிக்கப்

वसुधा பூமியானது [பட்ட

ननाद च அலற்றிற்று.

तस्मात्

गणमुखात्

रसातलात्

तोयं

उत्पपात

அந்த

பிளப்புகளின்

வாயிலிருந்து

பாதாளத்திலிருந்து

ஜலமானது

பொங்கிவந்தது.

स बभूव तदा कूपो व्रण इत्यभिविश्रुतः । सततं चोत्थितं तोयं समुद्रस्येव दृश्यते ॥

अवदारणशब्दश्च दारुणः समपद्यत

॥ ३८ ॥

सः अतु
तदा अतुமுதல்
व्रणः कूपः इति विरண கூபம் என
अभिविश्रुतः பெயர்கொண்டு
விளங்கிற்று.

सततं எக்காலத்திலும்
उत्थितं பொங்கிவரும்

तस्मात्तद्वाणपातेन त्वपः कुक्षिष्वशेषयत्

तस्मात् அக்காரணத்தால்
तत् அப்பொழுது
वाणपातेन பாணத்தின் வீழ்ச்சி
சிறிதால்

तोयं च ஜலமானது
समुद्रस्य इव சமுத்திரத்தைப்
போன்றதாக
दृश्यते காணப்படுகிறது.
अवदारणशब्दः च பிளக்கும்சப்தமானது
दारुणः மிக பயங்கரமாய்
समपद्यत உண்டாயிற்று

॥ ३९ ॥

कुक्षिषु பள்ளத்தாக்குகளில்
अपः तु ஜலங்களையும்
अशेषयत् வற்ற அடித்தார்.

विख्यातं त्रिषु लोकेषु मरुकान्तरमेव तत् । शोषयित्वा ततः कुक्षिं रामो दशरथात्मजः ॥

वरं तस्मै ददौ विद्वान्मरवेऽमरविक्रमः

॥ ४० ॥

तत् अतु
त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களிலும்
मरुकान्तर एव மருகாந்தாரமென்றே
विख्यातं பிரசித்திபெற்று
வழங்கிவருகிறது.
दशरथात्मजः தசரதரின் திருக்
குமாரராய்
अमरविक्रमः தெய்வசக்திகொண்ட

विद्वान् ஸர்வஞ்ஞான
रामः ஸ்ரீராமர்
ततः அவ்விடத்தில்
कुक्षिं பள்ளத்தாக்கை
शोषयित्वा வற்றச் செய்துவிட்டு
तस्मै அந்த
मरवे மருகாந்தாரத்திற்கு
वरं ஓர் வரத்தை
ददौ அளித்தார்

पशव्यश्चाल्परोक्ष फलमूलरसायुतः । बहुस्नेहो बहुक्षीरसुगन्धिविविधौषधः ॥ ४१ ॥

एवमेतैर्गुणैर्युक्तो बहुभिः सततं मरुः । रामस्य वरदानाच्च शिवः पन्था बभूव ह ॥ ४२ ॥

रामस्य ஸ்ரீராமரது
वरदानात् வரம்பெற்றதனாலேயே
मरुः மருகாந்தாரமானது
पशव्यः च பசுக்களுக்கு நன்மை
பயப்பதாயும்

बहुक्षीर- } ஏராளமான பாலையு
सुगन्धिः } டையதாயும் நறமண
ங்களையுடையதாயும்
विविधौषधः பலவகை ஓஷதிகளை
யுடையதாகவும்

अल्परोगः च { வியாதி என்பதே
அபூர்வமாய் விளங்
குகிறதாயும்
कनि, किमुन्कु, தேன்
இவைகள் நிரம்பிய
தாயும்
बहुस्नेहः ஏராளமான நெய்யு
டையதாயும்

एवं இப்படியாய்
एतैः மேற்கண்ட
बहुभिः गुणैः பல நற்குணங்களால்
सततं எக்காலத்திலும்
युक्तः च விளங்குகிறதாய்
शिवः पन्था மங்களகரமான
बभूव ह ஆயிற்று. [இடமாக

तस्मिन्दग्धे तदा कुक्षौ समुद्रः सरितां पतिः । राघवं सर्वशास्त्रज्ञमिदं वचनमब्रवीत् ॥४३॥

ததா அப்பொழுது
தஸ்மிந் அந்த
குக்ஷௌ பள்ளத்தாக்கு
தத்யே எரிக்கப்பட்டவளவீல்
சரிதா நதிகளுக்கு
பதி: நாயகனாகிய

சமுத்: சமுத்திரராஜன்
சர்வசாஸ்திர ஸர்வசாஸ்திர
நிபுணராகிய
ராஃவ் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
இத் பின்வரும்
வசந் மொழியை
அவ்வித் மொழிந்தான் :

अयं सौम्य नलो नाम तनुजो विश्वकर्षणः । पित्रा दत्तवरः श्रीमान्प्रतिमो विश्वकर्षणा ॥

சௌம்ய “சாந்தமூர்த்தியே!
அய் இதோ இருகருமிவன்
நல: நளனென்ற
நாம பெயருடையவன்.
விசுவகர்மண: விசுவகர்மாவிலுடைய

தனுஜ: புதல்வன்.
பித்ரா தந்தையால்
தத்தவர்: வரம்பெற்ற
ஸ்ரீமானு பாக்கியசாரி.
விசுவகர்மாவோடு
புதிம: சமமானவன்.

एष सेतुं महोत्साहः करोतु मयि वानरः । तमहं धारयिष्यामि तथा ह्येष यथा पिता ॥

ஏஷ: “இந்த
வானர: வானரன்
மஹோத்சாஹ: மிக ஊக்கங்கொண்டு
செது ஒர் அணையை
மயி என்மீது
கரோது கட்டட்டும.
அஹ் நான்

த் அதை
தாரயிஷ்யாமி ஜாக்கிரதையாய்
பாதுகாப்பேன்.
பிதா தந்தை
யதா எப்படியோ
ததா ஹி அப்படியேதான்
ஏஷ: இவனும்.”

एवमुक्तोदधिर्नष्टः समुत्थाय नलस्तदा । अब्रवीद्वानरश्रेष्ठो वाक्यं रामं महाबलः ॥ ४६ ॥

உததி: சமுத்திரராஜன்
ஏவ் மேற்கண்டவாறு
உத்தவா சொல்லிவிட்டு
நஷ: அந்தர்த்தானமாயி

வானர: வானரோத்தமனு
நல: நளன் [மாகிய
சமுத்யா எழுந்து
ராம் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
வாக்யம் ஒரு மொழியை
அவ்வித் பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

तदा अप्पொழுது
महाबल: மகாசக்திமானும்

अहं सेतुं करिष्यामि विस्तीर्णं वरुणालये । पितुः सामर्थ्यमास्थाय तत्त्वमाह महोदधिः ॥

அஹ் “நான்
விஸ்தீர்ணம் விஸ்தாரமான
வரூணாலயே சமுத்திரத்தின்மீது
பிது: தந்தையினது
சாமர்யம் சாமர்த்தியத்தை
ஆஸ்தாய கைப்பற்றி

செது அணையை
கரிஷ்யாமி கட்டுவேன்.
மஹோததி: சமுத்திரராஜன்
தத்வ் உள்ளதை உள்ள
படியே
ஆஹ் சொன்னான்.

दण्ड एव वरो लोके पुरुषस्येति मे मतिः । धिक् क्षमापकृतज्ञेषु सान्त्वं दानमथापि वा ॥

लोके “உலகில்
पुरुषस्य ஓர் மானிடனுக்கு
दण्डः एव தண்டிப்பாயத்தான்
वरः எதிலும் சிறந்தது
इति என்பது
मे எனது
मतिः கொள்கை.

अकृतज्ञेषु நன்றிகெட்டவர்கள்
क्षमां अपि விஷயத்தில்
सान्त्वं अथ பொறுமையையாவது
दानं वा தானத்தையாவது
धिक् காட்டுவது அசட்டுத்
தனமே.

अयं हि सागरो भीमः सेतुकर्म दिदृक्षया । ददौ दण्डभयाद्वाधं राघवाय महोदधिः ॥

अयं “இந்த
सागरः சகரமன்னரால்
உண்டான
भीमः பயங்கரமான
महोदधिः சமுத்திரராஜன்
दण्डभयात् தண்டனைக்குப்
பயந்து

दिदृक्षया हि { தன்னைக் காப்பாற்றிக்
கொள்ள வேண்டுமெ
னும் எண்ணத்தாலே
யே
सेतुकर्म சேதுகாரியத்திற்காக
गाधं மேடுபூமியை
राघवाय ஸ்ரீராமருக்கு
ददौ கொடுத்தான்.

मम मातुर्वरो दत्तो मन्दरे विश्वकर्मणा । औरसस्तस्य पुत्रोऽहं सदृशो विश्वकर्मणा ॥५०॥

मन्दरे “மந்தரமலையில்
विश्वकर्मणा விச்வகர்மானினால்
मम எனது
मातुः அன்னைக்கு
दत्तः கொடுக்கப்பட்ட
वरः அனுக்கிரகமாகிய

अहं நான்
तस्य அவரது
औरसः ஒளரஸ்
पुत्रः புத்திரன்
विश्वकर्मणा விச்வகர்மாவோடு
सदृशः சமானமானவன்.

स्मारितोऽस्म्यहमेतेन तत्त्वमाह महोदधिः । न चाप्यहमनुक्तो वै प्रव्रूयामात्मनो गुणान् ॥

महोदधिः “சமுத்திரராஜன்
तत्त्वं உள்ளது உள்ளபடியே
आह சொன்னான்.
एतेन இதனால்
अहं நான்
स्मारितः நினைப்பூட்டப்பட்ட
अस्मि ஆகிறேன். [வனாக

अपि च அன்றியும்
अनुक्तः பிறரால் சொல்லப்
आत्मनः எனது [படாதவனாய்
गुणान् குணங்களை
अहं वै நானே
प्रव्रूयां न சொல்லிக்கொள்ள
மாட்டேன்.

समर्थथाप्यहं सेतुं कर्तुं वै वरुणालये । कामपद्यैव बध्नुतु सेतुं वानरपुङ्गवाः ॥५२॥

वरुणालये अपि “சமுத்திரத்தின்மீது
सेतुं சேதுவை [கூட
कर्तुं கட்ட
अहं நான்
समर्थः वै வல்லமையுள்ளவன்.

कामं च அப்படியிருப்பதால்
अद्य एव இப்பொழுதே
वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
सेतुं சேதுவை
बध्नुतु கட்டட்டும்.”

தாலாந்஢ா஢ிமகுலமாந் நாரிகேலாந்விபீதகாந் । வகுலாந்வதிராந்நிஸ்வாந்ஸமாஜஹு: ஸமந்நத:॥

ஸமந்நத: எங்குமிருந்து
தாலாந் பனைகளையும்
஢ா஢ிமகுலமாந் ச அடர்ந்த மாதுளை
களையும்
நாரிகேலாந் தென்னமாங்களையும்
விபீதகாந் தான்றிகளையும்

வகுலாந் மகிழ்மரங்களையும்
வதிராந் கருங்காலிகளையும்
நிஸ்வாந் வேர்ப்புகளையும்
ஸமாஜஹு: கொண்டு வந்தது
சேர்த்தார்கள்.

ஹிஸ்திமாந்நாந்஢ா஢ிமாஹாஹா: பாபாபாந்ஷ் மஹாவலா: । பரீதாந்ஷ் ஸமுத்பாஹ்ய யந்வை: பரிவஹந்தி ச ॥

மாஹாஹா: பெருமுடலுடைய
வர்களும்
மஹாவலா: ச மகா பலவான்களு
மான அவர்கள்
ஹிஸ்திமாந் யானையளவுள்ள
பாபாபாந் ச பெரும்பாறைகளையும்

பரீதாந் ச பர்வதங்களையும்
ஸமுத்பாஹ்ய பெயர்த்தது
யந்வை: { தூக்குவதற்கு சம
யத்திற்கேற்ற யந்தி
ரங்களில்
பரிவஹந்தி துக்கிவந்தார்கள்.

பரீக்ஷிப்யமாபைரீசலீ: ஸஹஸா ஜலமு஢்நதம் । ஸமுத்பரிதமாஹாஸுபாஸர்ப்பததஸ்தத: ॥ 60 ॥

ஸஹஸா வலுக்கொண்டு
பரீக்ஷிப்யமாபை: போடப்படும்
அசலீ: மலைகளால்
஢்நதம் உயரக்கிளம்பும்

ஜலம் ஜலமானது
ஆகாசம் வரையில்
ஸமுத்பரிதம் களம்பியதாய்
ததஸ்த: இங்குமங்கும
஢பாஸர்ப்பத் சிதற்றிற்று.

ஆபூவந்ந: பூவந்ந்ஷ் கர்ஜந்ந்ஷ் பூவ஢்஢மா: । ஸமு஢் ஶோபயாமாஸுபாஸரீநராஷ் ஸமந்நத: ॥

ஸூதிராப்யந்யே ப்ர஢்஢ு஢்நந்தி வ்யாயத் ஶதயோஜநம் ॥ 61 ॥

ஆபூவந்ந: { ஒரே பாய்ச்சலாய்
பாய்த்து செல்பவர்
களும்
பூவந்ந: ச தங்கித்தங்கிப்பாய்த்து
செல்பவர்களும்
கர்ஜந்ந: ச { இருந்தவிடத்தில் ஆ
ரவாரம் செய்கின்ற
வர்களுமான
பூவ஢்஢மா: வானார்கள்

ஸமந்நத: நான்கு பக்கங்களிலே
ஸமு஢் சமுத்திரத்தை [யும்
ஷோபயாமாஸு: கலக்கிறார்கள்.
அந்யே வேறுசில
வானரா: ச வானரர்களும்
வ்யாயத் நீண்ட
ஶதயோஜநம் நூறுயோஜனை தூரம்
ஸூதிராப்யாந் ஆளவுநூல்களை
ப்ர஢்஢ு஢்நந்தி பிடித்தார்கள்.

நலக்ஷத்ரே மஹாஸேது மய்யே ந஢ந஢ிபதே: । ஶ ததா க்ரியதே ஶேதுவாந்நரீபைரீகர்மபி: ॥ 62 ॥

நல: நளன்
ந஢ந஢ிபதே: சமுத்திரத்தின்
மய்யே நடுவில்
மஹாஸேது மஹாஸேதுவை
வக்ரே கட்டினான்,
ஸ: அந்த

ஸேது: சேது
பைரீகர்மபி: பெரும்தொழில்
புரியும்
வானரீ: வானரர்களால்
ததா அவ்விதம்
க்ரியதே கட்டப்படுகிறது.

கூதானி ப்ரதமேனாஹா யோனானி ஑ுதர்ச | ப்ரஹ்மேஜசங்காசைஸ்வரமாணை: ப்ரவங்மே: || 69 ||

ப்ரஹ்மே:	மனசநதுஷ்டிகொண்டவர்களும்	ப்ரவங்மே:	வானார்களால்
கஜஸங்காசை:	யானைகளை நிகர்த்தவர்களும்	ப்ரதமேன அஹா	முதலாவதுதான்
ஸ்வரமாணை:	பரபரப்புடன் தொழில் புரிகிறவர்களுமான	஑ுதர்ச	பதினெரு
		யோனானி	யோஜனைகள்
		கூதானி	கட்டப்பட்டன.

த்வீதீயேன ததா ஑ாஹா யோனானி து வீசதி: | கூதானி ப்ரவகைஸ்ரூர்ண ப்ரிமகாயைமஹாவலை: ||

ப்ரிமகாயை: து	பெரும் சரீரமுடையவர்களும்	ததா	அப்படியே
மஹாவலை: ஑	மஹா பலவான்களுமான	த்வீதீயேன அஹா	இரண்டாவது
ப்ரவகை:	வானார்களால்	வீசதி:	இருபது
தூர்ண	வினாஸில்	யோனானி	யோஜனைகள்
		கூதானி	கட்டப்பட்டன.

அஹா த்வீதீயேன ததா யோனானி கூதானி து | ஸ்வரமாணைமஹாகாயைரேகவீசதிஸேவ ஑ || 71 ||

ததா எவ	அப்படியே	மஹாநயை: ஑	பெரும் சரீரமுடையவர்களுமான அவர்களால்
த்வீதீயேன	முன்னுதவது	ஏகவீசதி:	இருபத்தோரு
அஹா	தினத்தில்	யோனானி	யோஜனைகள்
ஸ்வரமாணை: து	பரபரப்புடன் தொழில் புரிகின்றவர்களும்	கூதானி	கட்டப்பட்டன.

஑ுதூர்ணேன ததா ஑ாஹா த்வீசதிஸதிரதாபி ஑ | யோனானி மஹாவைகை: கூதானி ஸ்வரீதஸ்து தை: ||

மஹாவைகை: அபி	மஹா சாமர்த்தியமுடையவர்களும்	ததா ஑	அப்படியே
ஸ்வரீதஸ்து: து	பரபரப்புடனிருந்தவர்களுமான	஑ுதூர்ண	நான்காவது
தை: ஑	அவர்களாலேயே	அஹா	தினத்தில்
அத	அப்பொழுது	த்வீசதி:	இருபத்திரண்டு
		யோனானி	யோஜனைகள்
		கூதானி	கட்டப்பட்டன.

பங்மேன ததா ஑ாஹா ப்ரவகை: ஑்ரிபகாரிபி: | யோனானி த்ரயவீசதிஸுவேலமதிக்ரயை வை || 73 ||

஑்ரிபகாரிபி:	வினாஸில் காரியங்களை முடிக்கும்	அதிக்ரயை வை	முடிவு எல்லையாக வைத்துக்கொண்டு
ப்ரவகை:	வானார்களால்	த்ரயவீசதி	இருபத்துமூன்று
பங்மேன	ஐந்தாவது	யோனானி	யோஜனைகள்
அஹா	தினத்தில்	ததா ஑	அப்படியே கட்டிமுடிக்கப்பட்டன.
ஸுவேல்	சுவேலபர்வதத்தை		

स वानरवरः श्रीमान्विश्वकर्मात्मजो बली । बबन्ध सागरे सेतुं यथा चास्य पिता तथा ॥

வானரவர்: வானரோத்தமனும்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
 बली வெகுபலசாலியும்
 विश्वकर्मात्मजः விசுவகர்மாவின
 புதல்வனுமான

अस्य இவனது
 पिता தந்தை

स नलेन कृतः सेतुः सागरे मकरालये ।

नलेन நளனால்
 मकरालये சுருமீன்கள் வசிக்ரு
 மிடமாகிய

सागरे சமுத்திரத்தில்
 कृतः கட்டப்பட்ட

सः அந்த
 सेतुः சேதுவானது
 अम्बरे ஆகாசத்தில்

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । आगम्य गगने तस्युर्द्रष्टुकामास्तद्भुतम् ॥७६॥

ततः அப்பொழுது
 सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களுள்ளிட்ட
 देवाः தேவர்களும்
 सिद्धाः சித்தர்களும்
 परमर्षयः च மகரிஷிகளும்
 तत् அந்த

दशयोजनविस्तीर्णं शतयोजनमायतम् । ददृशुर्देवगन्धर्वा नलसेतुं सुदुष्करम् ॥ ७७ ॥

देवगन्धर्वाः தேவர்களும் கந்தர்வர்
 களும்
 दशयोजनविस्तीर्णं பத்துயோஜனை அகல
 முள்ளதும்
 शतयोजनं நூறு யோஜனை
 भायतं நீளமுள்ளதும்

तदचिन्त्यमसह्यं च अद्भुतं रोमहर्षणम् । ददृशुः सर्वभूतानि सागरे सेतुबन्धनम् ॥ ७८ ॥

सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
 सागरे சமுத்திரத்தில்
 अचिन्त्यं நினைக்கமுடியாததும்
 असह्यं செய்ய அருளின்றி
 முடிக்கமுடியாததும்
 रोमहर्षणं மயிர்ச்சிவிர்ப்பெறியப்
 பண்ணுகிறதும்

यथा எப்படிப்பட்டவனோ
 तथा च அப்படிப்பட்டவனோ
 மான

सः அவன்
 सागरे சமுத்திரத்தில்
 सेतुं ஸேதுவை
 बबन्ध கட்டிமுடித்தான்.

शुशुभे सुभगः श्रीमान्स्वातीपथ इवाम्बरे ॥

स्वातीपथः ஸ்வாதிரக்ஷத்திரம்
 செல்லும் வழி

इव போலவே
 श्रीमान् மகிமைபொருந்திய
 தாகவும்

सुभगः அழகுவாய்த்ததாக
 வும்

शुशुभे விளங்கிற்று.

अद्भुतं அதிசயத்தை
 द्रष्टुकामाः பார்க்க அவாக்கொண்
 டவர்களாய்

गगने ஆகாசத்தில்
 आगम्य வந்து
 तस्युः நின்றார்கள்.

सुदुष्करं வேறு எவராலும் செ
 ய்யமுடியாததுமான
 नलसेतुं நளனால் கட்டப்பட்ட
 ஸேதுவை

ददृशुः கண்ணாக்கண்டார்
 கள்.

अद्भुतं च ஆச்சரியகரமானது
 மான

तत् அந்த
 सेतुबन्धनं ஸேதுபந்தத்தை
 ददृशुः பிரத்தியக்ஷமாகப்
 பார்த்தார்கள்.

अग्रतस्तस्य सैन्यस्य श्रीमान्नामः सलक्ष्मणः । जगाम धन्वी धर्मात्मा सुग्रीवेण समन्वितः ॥

तस्य अந்த
सैन्यस्य சேனைக்கு
अग्रतः முன்பாக
श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
धन्वी வில்வீரனும்
धर्मात्मा தர்ம த்மாவுமான

रामः ஸ்ரீராமர்
सलक्ष्मणः சலக்ஷ்மணரோடு கூட
सुग्रीवेण சுக்ரீவரால்
समन्वितः பின்பற்றப்பட்டவ
ராய்
जगाम செல்லலானார்.

अन्ये मध्येन गच्छन्ति पार्श्वतोऽन्ये पुवङ्गमाः । सलिले प्रपतन्त्यन्ये मार्गमन्ये न लेभिरे ॥

अन्ये சில
पुवङ्गमाः வானார்கள்
मध्येन நடுவிலும்
अन्ये வேறுசிலர்
पार्श्वतः பக்கங்கவிலும்
गच्छन्ति செல்லுகிறார்கள்.

अन्ये வேறுசிலர்
सलिले ஜலத்தில்
प्रपन्ति நீந்திச் செல்கின்றார்
अन्ये வேறுசிலர் [கள்.
मार्गं போகும்வழியை
लेभिरे ந பெறவில்லை.

केचिद्वैहायसगताः सुपर्णा इव पुपुवुः

केचित् சிலர்
सुपर्णाः கருடபகவான்கள்
इव போலவே

॥ ८७ ॥

वैहायसगताः ஆகாசத்தை அடைந்
தவர்களாய்
पुपुवुः பறந்துச்சென்றார்கள்.

घोषेण महता तस्य सिन्धोर्घोषं समुच्छ्रितम् । भीममन्तर्दधे भीमा तरन्ती हरिवाहिनी ॥

भीमा பயங்கரமான
हरिवाहिनी வானரசேனையானது
तरन्ती கடந்துசெல்கிறதாய்
महता பெரும்
घोषेण சத்தத்தால்

तस्य सिन्धोः அந்த சுழத்திரத்தின்
भीमं பயங்கரமாய்
समुच्छ्रितं கிளம்பும்
घोषं சத்தத்தை
अन्तर्दधे அடக்கவிட்டது.

वानराणां हि सा तीर्णा बाहिनी नलसेतुना । तीरे निविशे राज्ञो बहुमूलफलोदके ॥

वानराणां வானார்களின்
राज्ञः மன்னனது
सा அந்த
बाहिनी சேனை
नलसेतुना நளன் கட்டிய ஸேது
வழியாய்

तीर्णा हि கடந்துவந்து
சேர்ந்ததாய்
बहुमूल- } பல கிழங்குகளும், க
फलोदके } னிகளும் தீர்த்தங்க
ளும் நிறைந்த
तीरे அக்கரையில்
निविशे இறங்கிற்று.

तदद्भुतं राघवकर्म दुष्करं समीक्ष्य देवाः सह सिद्धचारणैः ।

उपेत्य रामं सहसा महर्षिभिः समभ्यषिञ्चन् सुशुभैर्जलैः पृथक् ॥ ९० ॥

देवाः	தேவர்கள்
सिद्धचारणैः	சித்தர்களோடும் சாரணர்களோடும்
महर्षिभिः	மகர்ஷிகளோடும்
सह	கூட்டிலே
तत्	அந்த
दुष्करं	பிறரால் செயற்கரியதும்
राघवकर्म	ஸ்ரீராமரது காரியமுமாகிய

अद्भुतं	அதிசயத்தை
समोक्ष्य	பார்த்து
सहसा	தசுஷணமே
रामं	ஸ்ரீராமரை
उपेत्य	கிட்டி
सुशुभैः	மிகப்புண்ணிய
जलेः	தீர்த்தங்களால்
पृथक्	தனித்தனியே
समभ्यषिञ्चन्	அபிஷேகம் செய்துவைத்தார்கள்.

जय स्वशत्रून् नरदेव मेदिनीं ससागरां पालय शाश्वतीः समाः ।

इतीव रामं नरदेवसत्कृतं शुभैर्वचोभिर्विविधैरपूजयन्

॥ ९१ ॥

नरदेवसत्कृतं	{ மானிடர்களாலும் தேவர்களாலும் வணங்கப்படும
रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
नरदेव	“சக்கரவர்த்தியே!
स्वशत्रून्	தேவரீரது சத்ருக்களை
जय	ஒழிப்பிராக.
ससागरां	சமுத்திரங்களுள் விட்ட

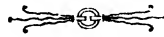
मेदिनीं	உலகை
शाश्वतीः समाः	பல்லாண்டு பல்லாண்டாய்
पालय	பரிபாலனம் பண்ணி
इति एव	அருளவேண்டும்”
विविधैः	இப்படியும், இன்னும்
शुभैः	பல
वचोभिः	மங்கள
अपूजयन्	ஆசிமொழிகளால் கொண்டாடினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15502

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 827

अयोविंशः सर्गः—இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २३ ॥

लङ्काप्रस्थानम्—இலங்கைக்குப் புறப்படுவது.

निमित्तानि निमित्तज्ञो दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । सौमित्रिं संपरिष्वज्य इदं वचनमब्रवीत् ॥१॥

निमित्तज्ञः	சகுனசாஸ்திரத்திற் நிபுணரும்
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணருக்குத் தம யனருமாகிய அவர்
निमित्तानि	சகுனங்களை
दृष्ट्वा	கவனித்து

सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
संपरिष्वज्य	தழுவிக்கொடுத்து
इदं	பின்வரும்
वचनं	சொல்லை
अब्रवीत्	சொன்னார்:

परिशुद्धोदकं शीतं वनानि फलवन्ति च । बलौघं संविभज्येयं व्यूह्य तिष्ठेम लक्ष्मण ॥ २ ॥

लक्ष्मण “ லக்ஷ்மண !
शीतं குளிர்ந்த
उदकं தீர்த்தத்தையும்
फलवन्ति கனிகள் நிரம்பிய
वनानि च சோலைகளையும்
परिशुद्ध कண்டுக்கொண்டு

इमं இந்த
बलौघं சேனைசமூகத்தை
संविभज्य பிரித்து
व्यूह्य அணிவகுத்து
तिष्ठेम நாமிற்கிருப்போம்.

लोकक्षयकरं भीमं भयं पश्याम्युपस्थितम् । निर्वहणं प्रवीराणामृक्षवानररक्षसाम् ॥ ३ ॥

प्रवीराणां மிகச் சூரர்களாகிய
ऋक्षवानर- } கரடிகளுக்கும், வான
रक्षसां } ராக்களுக்கும், அரசு
கரசுளுக்கும்
निर्वहणं நாசத்தை விளைவிக்கி
றதும்

लोकक्षयकरं உலகத்திற்கே அழி
வைச் செய்கிறதும்
भीमं பயங்கரமான துமான
भयं பெரும் விபத்தை
उपस्थितं நெருங்கிவிட்டதாக
पश्यामि நான் பார்க்கிறேன்.

वाताश्च कलुषा वान्ति कम्पते च वसुन्धरा । पर्वताग्राणि वेपन्ते पतन्ति च महीरुहाः ॥

वाताः காற்றுகள்
कलुषाः च புழுதிபுண்டவைக
वान्ति வீசுகின்றன. [ளாய்
वसुन्धरा च பூமியும்
कम्पते நடுநடுங்குகின்றது.

पर्वताग्राणि மலைச்சிகரங்கள்
वेपन्ते குலுங்குகின்றன.
महीरुहाः च விருகூங்களும்
पतन्ति (முறிந்து) விழுகின்
றன.

मेघाः क्रव्यादसङ्काशाः परुषा परुषस्वनाः । क्रूराः क्रूरं प्रवर्षन्ति मिश्रं शोणितबिन्दुभिः ॥

मेघाः மேகங்கள்
क्रव्यादसङ्काशाः பேய்பிசாசுகளோ நிகர்
த்தவைகளாய்
परुषाः { கண்ணெடுத்துப்
பார்க்கவொண்ணா
தவைகளாய்
परुषस्वनाः கர்ணகரூரமாக கர்ஜித்
கின்றவைகளாய்

क्रूराः பயங்கரமானவைகளு
மாய்
शोणितबिन्दुभिः ரத்தபிந்துக்களோடு
मिश्रं கலந்ததாய்
क्रूरं அஸுஹயமாய்
प्रवर्षन्ति வர்ஷிக்கின்றன.

रक्तचन्दनसङ्काशा सन्ध्या परमदारुणा । ज्वलतः प्रपतत्येतदादित्यादग्निमण्डलम् ॥ ६ ॥

सन्ध्या ஸந்தியாகாலமானது
रक्तचन्दनसङ्काशा செஞ்சந்தனத்தை
நிகர்த்ததாய்
परमदारुणा மிகப் பயங்கரமா
யிருக்கிறது.

ज्वलतः ஜ்வலிக்கும்
आदित्यात् சூர்யபகவானிட
एतत् இந்த [மிருந்து
अग्निमण्डलं அக்னிபிண்டம்
प्रपतति கீழே விழுகிறது.

दीना दीनस्वराः क्रूराः सर्वतो मृगपक्षिणः । प्रत्यादित्यं विनर्दन्ति जनयन्तो महद्भयम् ॥

क्रूराः	அதிக ஆண்மையை யுடைய	महत् भयं	அதிக பயத்தை எங்கும்
मृगपक्षिणः	மிருகங்களும் பகழி களும்	जनयन्तः	உண்டுபண்ணுகின்ற வைகளாய்
दीनाः	ஏக்கம்பிடித்தவை களாய்	आदित्यं प्रति	சூரியபகவானைப் பார் த்தவண்ணமே
दीनस्वराः	பரிதாபமான குரலுற் றவைகளாய்	विनर्दन्ति	பேரொலிசெய் கின்றன.

रजन्यामप्रकाशस्तु सन्तापयति चन्द्रमाः । कृष्णरक्तांशुपर्यन्तो लोकक्षय इवोदितः ॥

हस्यो रूक्षोऽप्रशस्तश्च परिवेषः सुलोहितः

॥ ८ ॥

चन्द्रमाः	“சந்திரனும்	कृष्णरक्तांशु- पर्यन्तः	கறுத்துச் சிவந்த நு ணிக்கிரணங்களை யு டையதாய்
अप्रकाशः तु	ஒளி குன்றியவன கவே	हस्यः	சுருங்கினதாயும்
रजन्यां	இரவில்	रूक्षः	கொடுமையாகவும்
सन्तापयति	தபிக்கச்செய்கிறான்.	सुलोहितः	மிகச் சிவந்ததாயும்
परिवेषः	சந்திரனது ஊர் கோள்	अप्रशस्तः च	அமங்கலமாயும்
		लोकक्षये इव	உலகத்திற்கழிவென
		उदितः	தோன்றிற்று.

आदित्ये विमले नीलं लक्ष्म लक्ष्मण दृश्यते

॥ ९ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	नीलं	நீலமான
विमले	நிர்மலமான	लक्ष्म	களங்கம்
आदित्ये	சூரியபகவானிடத்தில்	दृश्यते	காணப்படுகிறது.
रजसा महता चापि नक्षत्राणि हतानि च । युगान्तमिव लोकानां पश्य शंसन्ति लक्ष्मण ॥		लोकानां अपि	உலகங்களுக்கெல்லா
लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	युगान्तं च	நாசத்தையே [முமே
नक्षत्राणि	நக்சத் திரங்களும்	शंसन्ति इव	ஆசிக்கின்றனபோலி ருக்கின்றது.
महता	பெரும்	पश्य	(நீயும்) கவனி.
रजसा	புழுதியால்		
हतानि च	மூடப்பட்டவைகளாய்		

काकाः श्येनास्तथा गृध्रा नीचैः परिपतन्ति च । शिवाश्चाप्यशिवाब्नादान्नदन्ति सुमहाभयान्॥

काकाः	“காக்கைகளும்	अपि	இன்னும்
श्येनाः	பருந்துகளும்	शिवाः च	நரிகளும்
तथा	அப்படியே	सुमहाभयान्	மிகப் பயங்கரமான வைகளும்
गृध्राः च	கழுஞ்சுளும்	अशिवान्	அமங்கலகரமானவை
नीचैः	கீழ்நோக்கி	नादान्	சத்தங்களை [குறமான ஊரையிடுகின்றன.
परिपतन्ति	விழுக்கின்றன,	नदन्ति	

दृष्ट्वा दाशरथिर्लङ्कां चित्रध्वजपताकिनीम् । जगाम मनसा सीतां द्यूमानेन चेतसा ॥

दाशरथिः   ஸ்ரீராமர்
 चित्रध्वज- } அழகிய த்வஜங்களோ
 पताकिनी } டும் கொடிகளோடும்
                  விளங்கும்
 लङ्का   இலங்கை நகரை
 दृष्ट्वा   பார்த்து

द्यूमानेन   நொந்துகிடக்கின்ற
 चेतसा   மனதால்
 सीतां   சீதாதேவியைப்பற்றி
 मनसा जगाम   பின்வருமாறு
                  நினைத்தார்.

अत्र सा मृगशाबाक्षी रावणेनोपरुध्यते । अभिभूता ग्रहेण लोहिताङ्गेन रोहिणी ॥ ७ ॥

अत्र   “இவ்விடத்தில்
 मृगशाबाक्षी   { மான்குட்டியின் கண்
                  கன்போன்ற கண்க
                  ளையுடைய
 सा   அவள்
 लोहिताङ्गेन   அங்காரக

ग्रहेण   கிரகத்தால்
 अभिभूता   ஈடிக்கப்பட்ட
 रोहिणी इव   ரோகிணிபோல்
 रावणेन   ராவணனால்
 उपरुध्यते   சிறைப்படுத்தப்பட்ட
                  ருக்கின்றாள்.”

दीर्घमुष्णं च निश्वस्य समुद्रीक्ष्य च लक्ष्मणम् । उवाच वचनं वीरस्तत्कालहितमात्मनः ॥

वीरः   சூரராகும் அவர்
 दीर्घं   தீர்க்கமாகவும்
 उष्णं च   உஷ்ணமாகவும்
 निश्वस्य च   பெரு மூச்சுவிட்டு
 लक्ष्मणं   லக்ஷ்மணரை
 समुद्रीक्ष्य   பார்த்து

आत्मनः   தனக்கு
 तत्कालहितं   அக்காலத்திற்கேற்ற
                  தாயிருக்கிற
 वचनं   ஒரு சொல்லை
 उवाच   பின்வருமாறு
                  மொழிந்தார் :

आलिखन्तीमिवाकाशमुत्थितां पश्य लक्ष्मण । मनसेव कृतां लङ्कां नगाग्र्ये विश्वकर्मणा ॥

लक्ष्मण   “லக்ஷ்மணா!
 नगाग्र्ये   மலையின் உச்சியில்
 आकाशं   ஆகாசத்தை
 आलिखन्ती   உராய்கிறது
 इव   போலவே
 उत्थितां   உயரக்கொம்பியிருக்க
                  றதாய்

विश्वकर्मणा   விசுவகர்மானினால்
 मनसा इव   மனத்தாலேயே
 कृतां   சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
                  தாகிய
 लङ्का   இலங்கை நகரை
 पश्य   பார்.

विमानैर्बहुभिर्लङ्का सङ्कीर्णा हि विराजते । विष्णोः पदमिवाकाशं छादितं पाण्डुरैर्धनैः ॥

लङ्का   “இலங்கை நகர்
 बहुभिः   பல
 विमानैः   மாளிகைகளால்
 सङ्कीर्णा   நிறைந்ததாய்
 पाण्डुरैः   வெண்
 धनैः   மேகங்களால்

छादितं   மறைக்கப்பட்ட
 विष्णोः   சூர்யபகவானது
 पदं   இருப்பிடமாகிய
 आकाशं   ஆகாசம்
 इव हि   போலவே
 विराजते   விளங்குகிறது.

पुष्पितैः शोभिता लङ्का वनैश्चैत्रयोपमैः । नानापतङ्गसङ्घैः फलपुष्पोपमैः शुभैः ॥ ११ ॥

लङ்का
पुष्पितैः { “இலங்கை நகர்
நன்கு புஷ்பித்தவை
களும்
பலவிதப் பறவைக
ளால் சப்திக்கப்
பெற்றவைகளும்
சிறந்த
கணிகளாலும் புஷ்பங்
களாலும் நிறம்பிய
வைகளும்

சைத்ர
யோபமै: { குபேரனது சைத்ர
ரதமெனும் உத்தியா
னத்தை நிகர்த்தவை
களுமான
வனै: சேலைகளால்
शोभिता அழகுவாய்ந்ததாய்
விளங்குகிறது.

पश्य मत्तविहङ्गानि प्रलीनभ्रमराणि च । कोकिलाकुलषण्डानि दोधवीति शिवोऽनिलः ॥

अनिलः “காற்று
मत्तविहङ्गानि கொழுத்த பறவை
களையும்
प्रलीनभ्रमराणि அடங்கிக்கிடக்கும்
வண்டுகளையும்

कोकिलाकुल- } தாறுமாறாய் திரியும்
षण्डानि च } கோகிலங்களின் சமூ
शिवः சுகமாய் [கங்களையும்
दोधवीति அசைக்கிறது
पश्य பார்.”

इति दाशरथी रामो लक्ष्मणं समभाषत

दाशरथिः தசரதரின் புதல்வ
ராகிய

रामः ஸ்ரீராமர்

॥ १३ ॥

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து
इति மேற்கண்டவாறு
समभाषत பேசுமுடித்தார்.

बलं च तद्वै विभजञ्छासद्दृष्टेन कर्षणा । शशास कपिसेनाया बलमादाय वीर्यवान् ॥ १४ ॥

अङ्गदः सह नीलेन तिष्ठदुरसि दुर्जयः

शासद्दृष्टेन சாஸ்திரத்திற்கண்ட
कर्मणा वै விதிப்படி
तत् அந்த
बलं च சேனையை
विभजन् அணிவகுக்கிறவராய்
शशास பின்வருமாறு கட்ட
னையிட்டார் :

दुर्जयः “எவரும் வெல்ல
முடியாத

॥ १५ ॥

वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
अङ्गदः அங்கதன்
नीलेन நீலனோடு
सह கூட
बलं தனது சேனையை
आदाय கூட வைத்துக்
கொண்டு
कपिसेनाया: வானரசேனையின்
उरसि மார்பின் ஸ்தானத்தில்
तिष्ठत् இருக்கட்டும்.”

तिष्ठद्वा नरवाहिन्या वानरौघसमावृतः । आश्रित्य दक्षिणं पार्श्वमृषभो वानरर्षभः ॥ १६ ॥

वानरर्षभः “வானரோத்தமனாகிய
ऋषभः ரிஷபன்
वानरौघ- } வானரக்கூட்டத்தால்
समावृतः } சூழப்பட்டவனாய்

वानरवाहिन्या: வானரசையத்தி
दक्षिणं पार्श्वं வலதுபக்கத்தை[னது
आश्रित्य அடைந்து
तिष्ठत् அங்கே இருக்கட்டும்.

गन्धहस्तीव दुर्धर्षस्तरस्वी गन्धमादनः । तिष्ठेद्वा नरवाहिन्याः सव्यं पार्श्वं समाश्रितः ॥
मूर्ध्नि स्थास्याम्यहं युक्तो लक्ष्मणेन समन्वितः ॥ १७ ॥

गन्धहस्ती “மதயானே
इव போல
दुर्धर्षः அணுகமுடியாதவ
னும்
तरस्वी மிக்கப் பலவா னுமான
गन्धमादनः கந்தமாதனன்
वानरवाहिन्याः வானரச்சேனையின்
सव्यं இடது
पार्श्वं பக்கத்தை

समाश्रितः அடைந்து
तिष्ठेत् அங்கு இருக்கட்டும்.
अहं நான்
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனுடன்
समन्वितः கூட
युक्तः ஜாக்கிரதையுடனிருப்பவனாய்
मूर्ध्नि தலைப்பக்கத்தில
स्थास्यामि நிற்கின்றேன்.

जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋक्षमुख्या महात्मानः कुक्षिं रक्षन्तु ते त्रयः ॥

ते “அந்த
महात्मानः மகா தமாக்களும்த
ऋक्षमुख्याः கரடிகளின் தலைவர்கள்
त्रयः மூவர்களுமான [ரும்
जाम्बवान् च ஜாம்பவா னும்

सुषेणः च சுசேண னும்
वानरः வானரனாகிய
वेगदर्शी च வேகதர்க்கியும்
कुक्षिं வயிற்றுப்பாகத்தை
रक्षन्तु பாதுகாத்துவரட்டும்.

जघनं कपिसेनायाः कपिराजोऽभिरक्षतु । पश्चार्धमिव लोकस्य प्रचेतास्तेजसा वृतः ॥ १९ ॥

तेजसा “தேஜஸுடன்
वृतः விளங்கும்
प्रचेताः வருணபகவான்
लोकस्य உலகின்
पश्चार्धं மேற்குப்பாகத்தை

इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
कपिराजः வானரமன்னன்
कपिसेनायाः வானரச்சேனையின்
जघनं பின்பாகத்தை
अभिरक्षतु ரகஷித்துவரட்டும்.”

सुविभक्तमहाव्यूहा महावानररक्षिता । अनीकिनी सा विबभौ यथा द्यौः साभ्रसंभ्रवा ॥

सा अந்த
सुविभक्त- } நன்கு பிரிக்கப்பட்ட
महाव्यूहा } அணிவகுப்பையுடையதும்
महावानररक्षिता சிறந்த வானரர்களால்
ரகஷிக்கப்பட்டதுமான

अनीकिनी சேனை
साभ्रसंभ्रवा மேகக்கூட்டங்களுடன் கூடின
द्यौः यथा ஆகாசமென
विबभौ விளங்கிற்று.

प्रगृह्य गिरिशृङ्गाणि महत्तु महीरुहान् । आसेदुर्वानरा लङ्कां विमर्दयिष्यो रणे ॥ २१ ॥

வானரா:	வானரர்கள்	गिरिशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்
लङ्कां	இலங்கையை	महतः	பெரும
रणे	போரில்	महीरुहान् च	மரங்களையும்
विमर्दयिष्य:	அழித்துவிட ஆவன	प्रगृह्य	கையிலேந்திக் கொண்டு
	ற்றவர்களாய்	आसेदुः	காத்துகின்றனர்.

शिखरैर्विकिरामैनां लङ्कां मुष्टिभिरेव वा । इति स्म दधिरे सर्वे मनांसि हरिसत्तमाः ॥

हरिसत्तमा:	வானரோத்தமர்கள்	एनां लङ्कां एष	இந்த இலங்கையையும்
सर्वे	எல்லோரும்	विकिराम	பொடியாக்கிவிடு
शिखरै:	மலைச்சிகரங்களாலும்	इति	என்று [வேம
मुष्टिभिः वा	முஷ்டிகளாலும்	मनांसि दधिरे स्म	நினைத்தார்கள்.

ततो रामो महातेजाः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । सुविभक्तानि सैन्यानि शुक्र एष विमुच्यताम् ॥

महातेजा:	மகாதேஜஸ்வியாகிய	सुविभक्तानि	நன்கு அணிவகுக்கப் பட்டுவிட்டன.
रामः	ஸ்ரீராமர்	ततः	ஆனபடியால்
सुग्रीवं	சுக்ரீவனைப் பார்த்து	एषः	இந்த
इदं	பின்வருமாறு	शुक्रः	சுகன்
अब्रवीत्	சொன்னார் :	विमुच्यताम्	விட்டுவிடப்பட்டும் "
सैन्यानि	"சேனைகள்		

रामस्य वचनं श्रुत्वा वानरेन्द्रो महाबलः । मोचयामास तं दूतं शुक्रं रामस्य शासनात् ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	शासनात्	ஆக்கினை என்கிற
वानरेन्द्रः	வானரமன்னன்	तं	அந்த [படியால்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	दूतं	தூதனாகிய
वचनं श्रुत्वा	ஆக்கினைபைக் கேட்டு,	शुक्रं	சுகனை
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	मोचयामास	விடுவித்தான்.

मोचितो रामवाक्येन वानरैश्चाभिपीडितः । शुक्रः परमसंत्रस्तो रक्षोऽधिपमुपागमत् ॥ २५ ॥

वानरै:	வானரர்களால்	रामवाक्येन	ஸ்ரீராமரது ஆக்கினை யால்
अभिपीडितः च	மிகத் துன்புறுத்தப் பட்டவனும்	मोचितः	ஸ்வதந்திரம் பெற்ற
परमसंत्रस्तः	மிக்க நடுநடுங்கிக் கிடந்தவனும்	शुक्रः	சுகன் [வனுமான
		रक्षोधिपं	ராக்ஷஸமன்னனிடம்
		उपागमत्	வந்துசேர்ந்தான்.

रावणः प्रहसन्नेव शुंक् वाक्यमभाषत । किमिषौ ते सितौ पक्षौ लूनपक्षश्च दृश्यसे ॥
कच्चिन्नानेकचित्तानां तेषां त्वं वशमागतः ॥ २६ ॥

रावणः रावணன்
शुंक् சுகனைப்பார்த்து
प्रहसन् एव பரிசாசமாய் நகைத்
துக்கொண்டே
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अभाषत பின்வருமாறு மொழி
ते “உனது [ந்தான் :
इमौ पक्षौ இவ்விரண்டு சிறகுக
किं ஏன் [னும்
सितौ கட்டப்பட்டிருக்கின்
றன.

लूनपक्षः च { कायப்படுத்தப்பட்ட
சிறகுகளையுடையவ
னாகவும்
दृश्यसे காணப்படுகின்றனை.
त्वं நீ
अनेकचित्तानां மனம் ஒரு நிலையில்நில்
तेषां அவர்களுடைய [லாத
वशं आगतः न { அதனைத்தில் சிக்கிக்
கொண்டு விட்டவ
कच्चित् { னாய் இல்லையென
நான்நினைக்கின்றேன்.”

ततः स भयसंविग्रस्तथा राज्ञाऽभिचोदितः । वचनं प्रत्युवाचेदं राक्षसाधिपमुत्तमम् ॥ २७ ॥

ततः அப்பொழுது
भयसंविग्रहः பயத்தால் நடுநடுங்கி
கிடந்தவனும்
राज्ञा மன்னனால்
तथा மேற்கண்டவாறு
अभिचोदितः கேட்கப்பட்டவனு
सः அவன் [மான
னன் :

उत्तमं பெரியவனாகிய
राक्षसाधिपं அரக்கமன்னனைப்
பார்த்து
इदं பின்வரும்
वचनं சொல்லை
प्रत्युवाच பதிலாய்ச் சொன்
னன் :

सागरस्योत्तरे तीरे ब्रुवंस्ते वचनं तथा । यथा सन्देशमक्लिष्टं सान्त्वयं शृङ्क्षया गिरा ॥

सागरस्य “சமுத்திரத்தின்
उत्तरे வட
तीरे கரையில்
ते தேவரீரது
सन्देशं ஆக்கினையாகிற
वचनं சொல்லை
यथा तथा சொன்னபடியே

ब्रुवन् சொல்லுகின்றவனாய்
अक्लिष्टं தைரியமாய்
शृङ्क्षया இனிய
गिरा சொற்கொண்டு
सान्त्वयम् சமாதானமாய் கூறி
னேன்.” (ஆர்வதம்).

क्रुद्धैस्तैरहमुत्प्लुत्य दृष्ट्वाभैः प्लवङ्गमैः । गृहीतोऽस्म्यपि चारब्धो हन्तुं लोभुं च मुष्टिभिः ॥

दृष्ट्वाभैः “கண்டுவிட்டவர்களும்
क्रुद्धैः சினங்கொண்டவர்க
ளுமான

गृहीतः अस्मि பிடிக்கப்பட்டவனாக
ஆயினேன்.
अपि च இதோடுகூட
मुष्टिभिः முஷ்டிகளால்
लोभुं புடைக்கவும்
हन्तुं च மற்றப்படி துன்புறுத்
தப்படவும்

तैः அந்த
प्लवङ्गमैः வானரர்களால்
उत्प्लुत्य கிளம்பி
अहं நான்

आरब्धः ஆளாயினேன்.

नैव संभाषितुं शक्याः संप्रश्नोऽत्र न लभ्यते । प्रकृत्या कोपनास्तीक्ष्णा वानरा राक्षसाधिपः॥

राक्षसाधिप   “ராஷ்ட்ரஸமன்னா!
 வானரங்கள்
 प्रकृत्या   இயல்பாகவே
 कोपनाः   கோபமுள்ளவர்கள்
    ளாகவும்
 तीक्ष्णाः   கொடியவர்களாகவு
    மிருக்கின்றார்கள்.

संप्रश्नः   முகங்கொடுத்து
    பேசுதலென்பது
 अल   இவர்கள் விஷயத்தில்
 लभ्यते न   கிடைக்கமாட்டாது.
 संभाषितुं एव   எனதையும் சொல்வ
    தற்கும்
 न शक्याः   சாத்தியமானவர்கள்
    இல்லை.

स च हन्ता विराधस्य कबन्धस्य खरस्य च । सुग्रीवसहितो रामः सीतायाः पदमागतः॥

विराधस्य   “விராதனையும்
 कबन्धस्य   கபந்தனையும்
 खरस्य च   கரனையும்
 हन्ता   கொன்றவனும்
 सुग्रीवसहितः   சுக்ரீவனுடன் கூட்டுற
    வுகொண்டவனுமான

सः   அந்த
 रामः   ராமன்
 सीतायाः   சீதையின்
 पदं च   இருப்பிடத்தை
 आगतः   அறிந்துக்கொண்டு
    விட்டான்.

स कृत्वा सागरे सेतुं तीर्त्वा च लवणोदधिम् । एष रक्षांसि निर्धूय धन्वी तिष्ठति राघवः॥

सः   “அந்த
 राघवः   ராமன்
 सागरे   சமுத்திரத்தில்
 सेतुं   ஸேதுவை
 कृत्वा   கட்டி
 लवणोधिं   உவர்கடலை

तीर्त्वा   தாண்டிவிட்டு
 रक्षांसि च   அரக்கர்களையும்
 निर्धूय   திருணமாய் நினைத்து
 धन्वी   வில்லும் கையுமாய்
 एषः तिष्ठति   இதேகா வந்துசேர்ந்தி
    ருக்கின்றான்.

ऋक्षवानरसङ्घानामनीकानि सहस्रशः । गिरिमेघनिकाशानां छादयन्ति वसुन्धराम् ॥३३॥

गिरिमेघ- } “பர்வதங்களையும் மே
 निकाशानां } கங்களையும் நிகர்த்த
 ऋक्षवानर- } கரடிகளுடையவும்
 सङ्घानां } வானரர்களுடைய
    வும் கூட்டங்களின்

सहस्रशः   ஆயிரக்கணக்கான
 अनीकानि   சேனைகள்
 वसुन्धरां   பூமியை
 छादयन्ति   மூடிக்கொண்டிருக்
    கின்றன.

राक्षसानां बलौघस्य वानरेन्द्रबलस्य च । नैतयोर्विद्यते सन्धिर्देवदानवयोरिव ॥ ३४ ॥

देवदानवयोः   “தேவர்களுக்கும்
    அசுரர்களுக்கும்
 इव   எப்படியோ அப்ப
    டியே
 एतयोः   இவ்விரண்டான
 राक्षसानां   அரக்கர்களுடைய

बलौघस्य   சேனைசமூகத்திற்கும்
 वानरेन्द्रबलस्य च   வானரமன்னனது
    சேனைக்கும்
 सन्धिः   ஒற்றுமையுட
    னிருத்தல்
 विद्यते न   கிடைக்கமாட்டாது.

पुरा प्राकारमायान्ति क्षिप्रमेकतरं कुरु । सीतां वाऽस्मै प्रयच्छाशु सुयुद्धं वा प्रदीयताम् ॥

प्राकारं	“மதிற்குவரைநோக்கி	कुरु	செய்வீராக.
आयान्ति	வந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள்.	आशु	உடனே
पुरा	வந்துசேர்வதற்கு முந்தியே	सीतां वा	சீதையையாவது
क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி	अस्मै	இவருக்கு
एकतरं	பின்வரும் இரண்டிலொன்றை	प्रयच्छ	திருப்பிக்கொடுத்திடும்.
		वा	அல்லது
		सुयुद्धं वा	பெரும் போரானது
		प्रदीयताम्	விதிக்கப்பட்டிடும்.”

शुकस्य वचनं श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् । रोपसंस्तनयनो निर्दहन्निव चक्षुषा ॥३६॥

रावणः	ராவணன்	रोपसंस्तनयनः	கோபத்தால் கண்கள்
शुकस्य	சுகனது		சிவந்தவனாய்
वचनं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு		
चक्षुषा	கண்ணால்	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
निर्दहन् हव	எரித்துவிடுபவன் போன்று	अब्रवीत्	புகன்றான்.

यदि मां प्रति युद्धेयन्देवगन्धर्वदानवाः । नैव सीतां प्रदास्यामि सर्वलोकभयादपि ॥३७॥

देवगन्धर्वदानवाः	“தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், அசுரர்கள்	सर्वलोकभयात्- अपि	எல்லா லோகங்களிலிருந்து பயம் ஏற்படுகிறது என்றாலும்கூட;
मां प्रति	என்னை எதிர்த்து	सीतां एव	சீதையை மாத்திரம்
युद्धेयन्	போர்புரிகின்றார்கள்	प्रदास्यामि न	திருப்பிக்கொடுடன்.
यदि	என்றாலும்கூட;		

कदा नामाभिधावन्ति राघवं मामकाः शराः । वसन्ते पुष्पितं मत्ता भ्रमरा इव पादपम् ॥

वसन्ते	“வஸந்தகாலத்தில்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मत्ताः	கொழுத்த	मामकाः	என்னை விடப்படும்
भ्रमराः	வண்டுகள்	शराः	பாணங்கள்
पुष्पितं	பூத்திருக்கும்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
पादपं	ஓர் மரத்தை	कदा नाम अभिधावन्ति	எப்பொழுதுதான் மொய்க்கப்போகின்றனவோ?

कदा तूणीशयैर्दामैर्गणशः कर्मुकच्युतैः । शरैरार्दापयाम्येनमुल्काभिरिव कुञ्जरम् ॥ ३९ ॥

शैशैः	“எரிகின்றவைகளும்	गणशः	கூட்டங்கூட்டமாக
तूणीशयैः	அம்புறத்தூணியில் கிடப்பவைகளும்	कर्मुकच्युतैः	வில்லிலிருந்து வெளிவருகின்றவையுமான

சரீ:	பாணங்கால	कुञ्जरं	யானையை
एनं	இவனை	इव	எப்படியோ அப்படியே
उल्काभिः	கொள்விக்கட்டை	कदा	எப்பொழுது
	களால்	आदीपयामि	கொளுத்துவேனோ?

तच्चास्य बलमादास्ये बलेन महता वृतः । ज्योतिषामिव सर्वेषां प्रभामुद्यन्दिवाकरः ॥४०॥

उद्यन्	“உதயமாகும்	महता	பெரும்
दिवाकरः	சூரியன்	बलेन	சேனையால்
सर्वेषां	மற்றுள்ள எல்லா	वृतः	சூழப்பட்டவனய்
ज्योतिषां	கிரகங்களுடைய	अस्य	இவனது (நான்)
प्रभां	ஒளியை	तत्	அந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	बलं च	பலத்தையும்
	வண்ணமே	आदास्ये	வாங்கிவிடுவேன்.

सागरस्येव मे वेगो मारुतस्येव मे गतिः । न हि दाशरथिवेद तेन मां योद्धुमिच्छति ॥

मे	“எனது	दाशरथिः हि	ராமன் மாத்திரம்
वेगः	ஆற்றல்	वेद न	இதை அறியாதிருக்கிறான்.
सागरस्य इव	சமுத்திரத்திற்கு		
	நிகரானது ;	तेन	அதனால்தான்
मे	எனது	मां	என்னுடன்
गतिः	போக்கு	योद्धुं	போர்புரிய
मारुतस्य इव	வாயுவக்குநிகரானது ;	इच्छति	துணிகிறான்.

न मे तूणीशयान्वाणान्सविषानिव पन्नगान् । रामः पश्यति संग्रामे तेन मां योद्धुमिच्छति॥

रामः	“ராமன்	पन्नगान्	பாம்புகளை
संग्रामे	போரில்	इव	நிகர்த்தவைகளென
मे	எனது	पश्यति न	அறிந்திலன்.
तूणीशयान्	அம்புமுத்தூணியி	तेन	அதனால்தான்
	விரைக்கும்	मां	என்னுடன்
वाणान्	பாணங்களை	योद्धुं	போர்புரிய
सविषान्	விஷத்தோடுகூடிய	इच्छति	துணிகிறான்.

न जानाति पुरा वीर्यं मम युद्धे स राघवः ॥ ४३ ॥

सः	“அந்த	मम	எனது
राघवः	ராமன்	वीर्यं	வீர்யத்தை
युद्धे	போரில்	पुरा	இதற்குமுன்
		जानाति न	கண்டதில்லை.

मम चापमयीं वीणां शरकोणैः प्रवादिताम् । ज्याशब्दतुमुलां घोरामार्तभीतमहास्वनाम् ॥
नाराचतलसन्नादां तां ममाहितवाहिनीम् । अवगाह्य महारङ्गं वादयिष्याम्यहं रणे ॥४५॥

அஃ	“நான்	ஜ்யாஷத்ருமூலா	{ நானொலியாகிய அட
रणे	போரில்		ர்ந்த ஓசையுடைய
मम	எனது		தும்
तां	அந்த	आर्तभीत-	பிடிக்கப்பட்டுப் பயந்த
अहितवाहिनीं	பகைவர்களின்	महास्वनां }	வர்களின் பேரொலி
	சேனையாகிற		யையுடைய தும்
महारङ्गं	நாடகமேடையில்	नाराचतल-	நாராசபாணத்தின்
अवगाह्य	புகுந்து	सन्नादां }	கோஷமுடையதாயி
शरकोणैः	சரங்களாகிற(மீட்டும்)		ருக்கிற
	கருவிகளால்	चापमयीं	வில்லாகிய
प्रवादितां	மீட்டப்பெற்றதும்	वीणां	வினையை
घोरां	பயங்கரமாய்	वादयिष्यामि	வாசிக்கப்போகிறேன்.

न वासवेनापि सहस्रचक्षुषा यथाऽस्मि शक्यो वरुणेन वा स्वयम् ।
यमेन वा धर्षयितुं शराग्निना महाहवे वैश्रवणेन वा पुनः ॥ ४६ ॥

सहस्रचक्षुषा	“ஆயிரம் கண்கள்	वैश्रवणेन वा	குபேரனால் தானாகத்
	படைத்த	महाहवे	பெரும்போரில் [டும்]
वासवेन अपि	இந்திரனால்	शराग्निना	கணைத்தியால்
	தானாகட்டும்	यथा पुनः	எப்படியும்
स्वयं	ஸாக்ஷாத்	धर्षयितुं	அடக்க
वरुणेन वा	வருணனால் தானாகட்	अस्मि	நான்
	டும்	शक्यः न	முடியாதவன்.
यमेन वा	யமனால் தானாகட்டும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15564

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 889

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे विशेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபதாவது
தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
एकविंशेऽहि युद्धकाण्डे पञ्चविंशसर्गमारभ्य पञ्चाशसर्गपर्यन्तं
(15565—16665 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीता. श्लोकाश्च 1101]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸநநிதியில் அசுவமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்தோராவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 25-வது ஸர்க்கம் முதல்
50-வது ஸர்க்கம் வரை (15565—16665) கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 1101]

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைத்தாவது ஸர்க்கம். || 25 ||

शुकसारणवचनम्—சுகஸாரணாகளது வசனம்.

सबले सागरं तीर्णे रामे दशरथात्मजे । अमाल्यौ रावणः श्रीमानब्रवीच्छुक्सारणौ ॥ १ ॥

दशरथात्मजे	தசரதரின் திருமகனா	रावणः	ராவணன்
रामे	ஸ்ரீராமர் [ராகிய	अमाल्यौ	மந்திரிகளான
सबले	சேனையுடன்	शुक्सारणौ	சுகனையும், சாரணனை
सागरं	சமுத்திரத்தை		யும் பார்த்து
तीर्णे	தாண்டியதும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய		மொழிந்தான் :

समग्रं सागरं तीर्णं दुस्तरं वानरं बलम् । अभूतपूर्वं रामेण सागरे सेतुबन्धनम् ॥ २ ॥

वानरं	“வானர	सागरे	சமுத்திரத்தில்
बलं	சேனை	रामेण	ராமனொருவனால்
समग्रं	எல்லாமும்	अभूतपूर्वं	இதுவரையும் ஒருவ
दुस्तरं	தாண்டமுடியாத		ரும் செய்திராத
सागरं	சமுத்திரத்தை	सेतुबन्धनम्	அணைக்கட்டு ஏற்பட்ட
तीर्णं	தாண்டிவிட்டது.		யிருக்கிறது.

सागरे सेतुबन्धं तु न श्रद्धयां कथञ्चन । अवश्यं चापि संख्येयं तन्मया वानरं बलम् ॥

सागरे	“சமுத்திரத்தில்	अपि तु	ஆனால் இப்பொழுதோ
सेतुबन्धं च	அணைக்கட்டு,கலென்ப தையே	तत्	அந்த
कथञ्चन	யார் சொல்லியிருந்த போதிலும்	वानरं बलं	வானரசேனை
श्रद्धयां न	நான் நம்பிக்கை கொள்ளேன்.	मया	என்னால்
		अवश्यं	அவசியமாய்
		संख्येयम्	சுணக்கிடத்தக்கதா யிருக்கிறது.

भवन्तौ वानरं सैन्यं प्रविश्यानुपलक्षितौ । परिमाणं च वीर्यं च ये च मुख्याः पुवङ्गमाः ॥
मन्त्रिणो ये च रामस्य सुग्रीवस्य च संमताः । ये पूर्वमभिवर्तन्ते ये च शूराः पुवङ्गमाः ॥
स च सेतुर्यथा बद्धः सागरे सलिलार्णवे । निवेशं च यथा तेषां वानराणां महात्मनाम् ॥
रामस्य व्यवसायं च वीर्यं प्रहरणानि च । लक्ष्मणस्य च वीरस्य तत्त्वतो ज्ञातुमर्हथः ॥

भवन्तौ	“நீங்களிருவர்களும்
वानरं सैन्यं	வானரசேனைக்குள்
अनुपलक्षितौ	{ அவர்களால் கண்டு கொள்ளப்படாத வர்களாய்,
प्रविश्य	புகுந்து
परिमाणं च	அளவையும்,
वीर्यं च	வீர்யத்தையும்,
मुख्याः	தலைமையான
पुवङ्गमाः	வானர்கள்
द च	எவர்களோ அவர்களை யும்,
रामस्य	ராமனுடையவும்,
सुग्रीवस्य	சுகிரீவனுடையவும்,
सम्मताः	இஷ்டமான
मन्त्रिणः	மந்திரிகள்
ये च	எவர்களோ அவர்களை யும்,
पूर्वं	முதலில்
ये	எவர்கள்
अभिवर्तन्ते च	நிற்கின்றார்களோ அவர்களையும்,
पुवङ्गमाः	வானர
शूराः	சூரர்கள்

ये च	எவர்களோ அவர்களை யும்,
सलिलार्णवे	நீர் நிரம்பிய
सागरं	சமுத்திரத்தில
मः	அந்த
सेतुः	அணை
यथा बद्धः च	எப்படிக்கட்டப்பட்ட கோ அதையும்,
महात्मनां	மகா ஆற்றலுடைய
तेषां	அந்த
वानराणां	வானர்கள்
निवेशं	வாழ்மிடம்
यथा च	எதுவோ அதையும்,
रामस्य च	ராமனுடையவும்
वीरस्य	சூரனாகிய
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணனுடையவும்
व्यवसायं	உபாயத்தையும்
वीर्यं	வீர்யத்தையும்
प्रहरणानि च	ஆயுதங்களையும்
तत्त्वतः	உள்ளபடி
ज्ञातुं	அறிந்துகொள்ள
अर्हथः	கடவீர்கள்.

कश्च सेनापतिस्तेषां वानराणां महौजसाम् । एतज्ज्ञात्वा यथातत्त्वं शीघ्रमागन्तुमर्हथः ॥८॥

महौजसां	“மகா ஆற்றலுடைய
तेषां	அந்த
वानराणां	வானர்களுக்கு
सेनापतिः	சேனாபதி
कः	யார் ?

एतत् च	இதையும்
यथातत्त्वं	உள்ளபடி
ज्ञात्वा	கண்டுகொண்டு
शीघ्रं	விரைவில்
आगन्तुं	திரும்பிவர
अर्हथः	கடவீர்கள்.”

इति प्रतिसमादिष्टौ राक्षसौ शुक्रसारणौ । हरिरूपधरौ वीरौ प्रविष्टौ वानरं वल्गम् ॥ ९ ॥

वीरौ வீரர்களாகிய

प्रतिसमादिष्टौ

இவ்விஷயத்திலாக்கி
னைபெற்றவர்களாய்

शुक्रसारणौ சுக்கசாரண

हरिरूपधरौ

வானரவுரு எடுத்துக்
கொண்டு

राक्षसौ அரக்கர்கள்

वानरं वल्गं

வானரசேனையுள்

इति மேற்கண்டவாறு

प्रविष्टौ

புகுந்தார்கள்.

ततस्तद्धानरं सैन्यमचिन्त्यं रोमहर्षणम् । संख्यातुं नाध्यगच्छेतां तदा तौ शुक्रसारणौ ॥

तौ அந்த

रोमहर्षणं

மயிர்ச்சிலிர்க்கச் செய்

शुक्रसारणौ சுக்கனும் சாரணனும்

கிறதமாகிய

तदा அப்பொழுது

वानरं सैन्यं

வானரசேனையை

ततः அவ்விடத்தில்

संख्यातुं

இவ்வளவெனத்

तत् அந்த

தொகையிட

अचिन्त्यं மனதால் நினைக்க

अध्यगच्छेतां न

முடியவில்லை.

வொண்ணாததும்

संस्थितं पर्वताग्रेषु निर्झरेषु गुहासु च । समुद्रस्य च तीरेषु वनेषूपवनेषु च ॥ ११ ॥

तरमाणं च तीर्णं च तर्तुकापं च सर्वशः । निविष्टं निविशच्चैव भीमनादं महाबलम् ॥

तद्वलार्णवमशोभ्यं ददृशाते निशाचरो

॥ १२ ॥

तत् அந்த

तरमाणं च

தாண்டிக்கொண்டிருக்

अशोभ्यं கலகமுடியாத

கிறதாகவும்,

बलार्णवं சேனையுடையதாகிய

तीर्णं च

தாண்டிவிட்டதாகவும்

महाबलं பெருஞ்சேனையை

तर्तुकापं च

தாண்டத்தயார்செய்

पर्वताग्रेषु மலையின் சிகரங்களின்

கிறதாகவும்

லும்

निविष्टं

உட்கார்ந்துவிட்டதா

निर्झरेषु மலையருளிகளிலும்

கவும்,

गुहासु च குகைகளிலும்

निविशत् च

உட்கார்விருக்கிறதா

समुद्रस्य சமுத்திரத்தின்

सर्वशः

எங்கும் [கவும்,

तीरेषु च கரைகளிலும்

भीमनादं एव

பேரொலி செய்கிற

वनेषु காடுகளிலும்

தாகவும்,

उपवनेषु च தோட்டங்களிலும்

निशाचरौ

அரக்கங்களிருவர்

संस्थितं இருப்பதாகவும்,

களும்

ददृशाते

கவனித்தார்கள்.

तौ ददर्श महातेजाः प्रच्छन्नौ च विभीषणः ॥ १३ ॥

॥ १३ ॥

महातेजाः மகா தேஜஸ்வியான

तौ च

அவ்விருவர்களையும்

विभीषणः விபீஷணர்

ददर्श

கண்டுகொண்டு

प्रच्छन्नौ மாறுவேஷத்துட

னிருக்கும்

விட்டார்.

यदि दृष्टं बलं कृत्स्नं वयं वा सुसमीक्षिताः । यथोक्तं वा कृतं कार्यं छन्दतः प्रतिगम्यताम् ॥

बलं कृत्स्नं “சேனை எல்லாமும்
 दृष्टं கண்டறியப்பட்டதா
 वयं நாங்கள் [கவும்
 सुसमीक्षिताः वा விசாரித்தறியப்பட்ட
 வர்களாகவும்,
 कार्यं வந்த காரியம்

यथोक्तं நியமனம்பெற்றவாறு
 कृतं முடிந்ததாகவும்,
 यदि वा இருக்குமாயின்
 छन्दतः இஷ்டப்படியே
 प्रतिगम्यताम् திரும்பிச்செல்லப்
 படட்டும்.

अथ किञ्चिद्दृष्टं वा भूयस्तद्गृह्णमर्हथः

॥ २० ॥

भूयः “இன்னும்
 अदृष्टं கண்டறியாதது
 किञ्चित् ஏதேனுமொன்று

वा இருக்குமாகில்
 तत् अथ அதையும்
 दृष्टुं अर्हथः கண்டறியக்கடவீர்
 கள்.

विभीषणो वा कात्स्येन भूयः संदर्शयिष्यति

॥ २१ ॥

वा “வேண்டுமானால்
 विभीषणः விபீஷணர்

कात्स्येन எதையும் விடாமல்
 भूयः இன்னும்
 संदर्शयिष्यति காட்டுவார்.

न चेदं ग्रहणं प्राप्य भेतव्यं जीवितं प्रति । न्यस्तशस्त्रौ गृहीतौ वा न दूतौ वधमर्हथः ॥

न्यस्तशस्त्रौ गृहीतौ वा न दूतौ वधमर्हथः ॥

इदं “இந்த
 ग्रहणं கைதித்தன்மையை
 प्राप्य அடைந்து
 जीवितं प्रति உயிரைப்பற்றி
 भेतव्यं न சிந்தையுறவேண்டாம்.
 न्यस्तशस्त्रौ கையிலாயுதமில்லாத
 வர்களாகவும்

गृहीतौ च பிடிபட்டவர்களுமான
 दूतौ वा தூதர்களாகிய நீங்க
 . ளிருவர்களும்
 वधं கொலைக்கு
 अर्हथः न உரியவர்களாகீர்கள்.

पृच्छमानौ विमुञ्चैतौ चारौ रात्रिचराबुधौ । शत्रुपक्षस्य सततं विभीषण विकर्षणौ ॥ २३ ॥

शत्रुपक्षस्य सततं विभीषण विकर्षणौ ॥ २३ ॥

विभीषण “விபீஷண!
 सततं எக்காலத்திலும்
 शत्रुपक्षस्य சத்ருபக்ஷத்திற்கு
 विकर्षणौ அஹிதம் செய்பவர்
 களும்

चारौ வேவுகாரர்களும்
 रात्रिचरौ அரக்கர்களுமான
 एतौ उभौ இந்த இருவர்களையும்
 पृच्छमानौ கெஞ்சிப் பிரார்த்திக்
 கின்றவர்களாய்
 विमुञ्च விட்டோட்டிவிடும்.

प्रविश्य नगरीं लङ्कां भवद्भ्यां धनदानुजः । वक्तव्यो रक्षसां राजा यथोक्तं वचनं मम ॥

लङ्कां “இலங்கை
 नगरीं நகருக்கு
 प्रविश्य சென்று,
 भवद्भ्यां உங்களிருவர்களாலும்
 रक्षसां அரக்கர்களின்
 राजा மன்னனான

धनदानुजः குபேரனது தம்பியார்
 मम எனது [(ராவணன்)
 वचनं சொல்லை
 यथोक्तं நான் சொல்லுகிறபடி
 वक्तव्यः சொல்லப்படவேண்
 டியவன்

यद्धलं च समाश्रित्य सीतां मे हृतवानसि । तद्दर्शय यथाकामं ससैन्यः सहबान्धवः ॥२५॥

यत् बलं च   “எந்த பலதையே
 समाश्रित्य   பெரிதாய்ப் பாராட்டி
 मे   எனது
 सीतां   வீரையை
 हृतवान् असि   அபஹரித்தவனாய்
    ஆகியோ
 तत्   அதை

ससैन्यः   சைனியங்களுடன்
    கூடுவனவனாயும்
 सहबान्धवः   பந்துக்களோடு கூடுவன
    வனாயும்,
 यथाकामं   இயன்றமட்டும்
 दर्शय   நீ நேரில் காட்டுவா
    யாக.

श्वः काल्ये नगरीं लङ्कां सपाकारां सतोरणाम् । राक्षसं च बलं पश्य शरैर्विध्वंसितं मया ॥

श्वः   “நானே
 काल्ये   காலையில்
 मया   என்னால்
 शरैः   பாணங்களால்
 लङ्कां नगरीं   இலங்கைநகரை
 सपाकारां   மதிற்சுவர்களுடனும்
 सतोरणां   தோரணவாயில்
    களுடனும்

राक्षसं   அரக்க
 बलं   சேனையையும்
 च   ஆகிய எல்லாவற்றை
    யும்
 विध्वंसितं   நாசம்பண்ணிவிடப்
    பட்டதாக
 पश्य   (நீ பரதயகூத்ததில்)
    பார்ப்பாயாக.

घोरं रोषमहं मोक्ष्ये बलं धारय रावण । श्वः काल्ये वज्रवान्वज्रं दानवेष्विव वासवः ॥

रावण   “ராவண!
 वज्रवान्   வஜரபானியாகிய
 वासवः   இநதின்
 दानवेषु   அசுரர்களீது
 वज्रं   வஜராயுத்ததை
 इव   எவ்வண்ணிடோ
    அவ்வண்ணிடே
 अहं   நான்
 श्वः काल्ये   நானே காலையில்

घोरं   அஸஹ்யமாய்
    விளங்கும்
 रोषं   கோபாவேசத்தை
 मोक्ष्ये   வெளிக்காட்டப்
    போகின்றேன்.
 बलं   சைனயத்தை
 धारय   சேர்த்துவைத்துக்
    கொள்.'n

इति प्रतिसमादिष्टौ राक्षसौ शुक्रसारणौ । जयेति प्रतिनन्द्येतौ राघवं धर्मवत्सलम् ॥

आगम्य नगरीं लङ्कामवृतां राक्षसाधिपम्

॥ २८ ॥

इति   மேற்கண்டவாறு
 प्रतिसमादिष्टौ   இவ்விஷயத்தில்
    நியமனமபெற்ற
 राक्षसौ   அரக்கர்களான
 एतौ   இந்த
 शुक्रसारणौ   சுகனும் சாரணனும்
 धर्मवत्सलं   தர்மத்தில் சலியாப்
    பற்றிடைய

राघवं   ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 जय   “ஜெயம்பெறுவீராக”
 इति   என்று
 प्रतिनन्द्य   வாழ்த்திவிட்டு
 लङ्कां नगरीं   இலங்கைநகருக்கு
 आगम्य   திரும்பிச்சென்று
 राक्षसाधिपं   அரக்கமன்னனிடம்
 अवृताम्   பின்வருமாறு தெரி
    வித்தார்கள் :

विभीषणगृहीतौ तु वधाहौ राक्षसेश्वर । दृष्ट्वा धर्मात्मना मुक्तौ रामेणामितेजसा ॥२९॥

राक्षसेश्वर	“அரக்கமன்னா!	அமிதேஜசா	அளவிலா ஆற்றலு
வடாஹீ	வதைக்குரியவர்		டைய
दृष्ट्वा	கண்டு [கொன	धर्मात्मना	தர்மா த்மாவாகிய
	விபிஷணரால் பிடிக்க	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
विभीषणगृहीतौ	{ பபட்டவர்களான	तु	அப்பொழுது
	நிங்குளிருவர்களும	मुक्तौ	விடுவிக்கப்பட்டோம்.

एकस्थानगता यत्र चत्वारः पुरुषर्षभाः । लोकपालोपमाः शूराः कृतास्त्रा दृढविक्रमाः ॥
रामो दाशरथिः श्रीमालक्ष्मणश्च विभीषणः । सुग्रीवश्च महातेजा महेन्द्रसमविक्रमः ॥३१॥

पुरुषर्षभाः	“புருஷோத்தமர்	महातेजाः	பாகாதேஜஸ்வியும்
	களும	महेन्द्रसमविक्रमः	இந்திரனை நிகர்த்த
लोकपालोपमाः	லோகபாலர்களுக்கு		விசுவமசாலியும்
	நிகரானவர்களும்	श्रीमान्	லக்ஷ்மீகடாக்ஷமுடை
कृतास्त्राः	அஸ்திரவிகதையில்	रामः	ராமனும் [யவனுமான
	தேர்ச்சியுடைய	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனும்
शूराः	சூரர்களும்	विभीषणः च	விபிஷணனும்
दृढविक्रमाः	சலியா ஆண்மையுடை	सुग्रीवः च	சுகீர்வனும்
	யவர்களுமான	यत्न	ஒரிடத்தில்
चत्वारः	நால்வர்களாகிய,	एकस्थानगताः	ஒன்றுசேர்ந்ததுவிட்
दाशरथिः	தசரதரின் மகனும்		டார்கள்.

एते शक्ताः पुरीं लङ्कां सप्राकारां सतोरणाम् । उत्पाद्य संक्रामयितुं सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥

एते	“இவர்கள்	उत्पाद्य	வேரோடு பெயர்த்து
लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை	संक्रामयितुं	வீசி எறிவதற்கு
सप्राकारां	மதற்சுவர்களுடனும்	शक्ताः	சமர்த்தர்கள்.
सतोरणां	தோரணவாயில்களு	वानराः	வானரர்கள்
	டனும்,	सर्वे	எல்லோரும்
		तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.

यादृशं तस्य रामस्य रूपं प्रहरणानि च । वधिष्यति पुरीं लङ्कामेकस्तिष्ठन्तु ते त्रयः ॥

तस्य	“அந்த	एकः	அவன் ஒருவனே
रामस्य	ராமரது	लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை
रूपं	வடிவமுகும்	वधिष्यति	அழித்துவிடுவான்.
प्रहरणानि च	ஆயுதங்களும் ஆகிய	ते त्रयः	அந்த மறைய மூவர்கள்
	இதெல்லாம்	तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.
यादृशं	எப்படிப்பட்டது!		

रामलक्ष्मणगुप्ता सा सुग्रीवेण च वाहिनी । बभूव दुर्धर्षतरा सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ ३४ ॥

सुग्रीवेण च "சுகரீவனாலும்
रामलक्ष्मणगुप्ता ராமனாலும், லக்ஷ்மண
னாலும் பரிபாலிக்கப்
பட்ட
சு
வாहिनी சேனையானது
सेन्द्रैः இந்திரனுட்பட்ட

सुरासुरैः अपि தேவர்களாலும் அசு
ரர்களாலும்கூட
दुर्धर्षतरा { என்ன பாடுபட்டா
லும் அனுகமுடியா
ததாய்
बभूव விளங்குகிறது.

प्रहृष्टरूपा ध्वजिनी वनौकसां महात्मनां संप्रति योद्धुमिच्छताम् ।

अलं विरोधेन शमो विधीयतां प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ ३५ ॥

सम्प्रति "இப்பொழுது
योद्धुं போர்புரிய
इच्छतां துணிவுகொண்டிருக்கிற
महात्मनां மகா ஆற்றலுடைய
वनौकसां வானரர்களின்
ध्वजिनी சேனையானது
प्रहृष्टरूपा உதஸாகக்குறிகளு
டன் விளங்குகிறது.

विरोधेन अलं { வீரோத்ததால் (இது
வரையில) ஆனது
போதும்.
शमः ராமதானம்
विधीयतां விதிக்கப்பட்டும்.
दाशरथाय ராமனுக்கு
मैथिली லீலை
प्रदीयताम् திருப்பிக்கொடுத்த
விடப்பட்டும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15599

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 924

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ २६ ॥

वानरसेनादर्शनम्—வானரசேனையைக் காணப்பிப்பது.

तद्वचः पथ्यमर्ह्यं सारणेनाभिभाषितम् । निशम्य रावणो राजा पर्यभाषत सारणम् ॥

रावणः राजा ராவணமன்னன்
सारणेन ஸாரணனால்
अभिभाषितं சொல்லப்பட்ட
तत् அந்த
पथ्यं ஹிதமாயிருக்கிறதும்

अर्ह्यं சிறந்ததாயிருக்கிறது
वचः சொல்லை |மான
निशम्य கேட்டு
सारणं ஸாரணனைப்பார்த்து
पर्यभाषत பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

यदि मामभियुञ्जीरन्देवगन्धर्वदानवाः । नैव सीतामहं दद्यां सर्वलोकभयादपि ॥ २ ॥

देवगन्धर्व- } "தேவர்கள், கந்தர்வர்
दानवाः } கள், அசுரர்கள்
मां என்னுடன்
अभियुञ्जीरन् போர்புரிய வருகின்
றார்கள்
यदि என்றாலும் சரி

सर्वलोक- } எல்லா உலகத்தினின்
भयात् अपि } றும் ஆபத்து சம்ப
விக்கிறது என்றாலும்
अहं நான்
सीतां एव லீலையைமட்டும்
दद्यां न திருப்பிக்கொடுக்க
மாட்டேன்.

त्वं तु सौम्य परिव्रज्यो हरिभिस्तर्जितो भृशम् । प्रतिप्रदानमयैव सीतायाः साधु मन्यसे ॥

सौम्य "தையமற்றவனே ।
 त्वं நீ
 हरिभिः வானரர்களால்
 तर्जितः மிரட்டப்பட்டவனாய்
 भृशं மிகவும்

परिव्रजः तु உள்ளம்நடுங்கியவனாய்
 अद्य एव ஆகிவிட்டமையால்
 सीतायाः இப்பொழுதே
 प्रतिप्रदानं சீதையை
 साधु திருப்பிக்கொடுத்தலை
 मन्यसे நல்லதென
 நினைக்கின்றனே.

को हि नाम सपत्नो मां समरे जेतुमर्हति

समरे "போரில்
 मां என்னை
 जेतु வெல்லல்

॥ ४ ॥

सपत्नः சத்துருவாகிய
 कः नाम हि எவனதான்
 अर्हति வல்லவானாவான் ? "

इत्यब्रवीत्स परुषं रावणो राक्षसाधिपः

राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னஞாகிய
 सः அந்த
 रावणः ராவணன்

॥ ५ ॥

इति மேற்கண்டவாறு
 परुषं மறுக்க இடமின்றி
 अब्रवीत् பேசிமுடித்தான்.

आरुरोह ततः श्रीमान्प्रासादं हिमपाण्डरम् । बहुतालसमुत्सेधं रावणोऽथ दिदृक्षया ॥ ६ ॥

अथ அதன்மேல்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானாகிய
 रावणः ராவணன்
 ततः அவ்விடத்திலிருந்து
 हिमपाण्डरं வெண்ணிறமான

बहुतालसमुत्सेधं பல பனைமரங்களினு
 प्रासादं யரத்தையுடைய
 दिदृक्षया மானிகையில்
 आरुरोह நேரில் காணவேண்டு
 எறினான்.

ताभ्यां चराभ्यां सहितो रावणः क्रोधमूर्च्छितः । पश्यमानः समुद्रं च पर्वतांश्च वनानि च ॥

ददर्श पृथिवीदेशं सुसंपूर्णं पुनङ्गमैः

रावणः ராவணன்
 क्रोधमूर्च्छितः சினம் தலைக்கேறியவ
 समुद्रं च சமுத்திரத்தையும்
 पर्वतान् च மலைகளையும்
 वनानि च வனங்களையும்
 ताभ्यां அவ்விரு

॥ ८ ॥

चराभ्यां ஒற்றர்களோடு
 सहितः கூடவே
 पश्यमानः பார்க்கின்றவனாய்
 पुनङ्गमैः வானரர்களால்
 सुसंपूर्णं நிரம்பப்பெற்ற
 पृथिवीदेशं பூப்பிரதேசத்தை
 ददर्श கண்டான்.

तदपारमसङ्ख्येयं वानराणां महद्बलम् । आलोक्य रावणो राजा परिपप्रच्छ सारणम् ॥

रावणः राजा ராவணமன்னன்
 वानराणां வானரர்களுடைய
 तत् அந்த
 अपारं எல்லை காணமுடியா
 असंख्येयं கணக்கிடமுடியாதது
 மான

महत् பெரும்
 बलं சையத்தை
 आलोक्य பார்த்து
 सारणं ஸாரணனை நோக்கி
 परिपप्रच्छ பின்வருமாறு

வினாவினான் :

एषां वानरमुख्यानां के शूराः के महाबलाः । ॥ १० ॥

वानरमुख्यानां	“வானரோத்தமராகிய	महाबलाः के	மகா பலிவீட்டார்கள்
एषां	இவர்களுள்		
शूराः के	சூரர்கள் எவர்கள் ?		எவர்கள் ?

के पूर्वमभिवर्तन्ते महोत्साहाः समन्ततः ॥ ११ ॥

समन्ततः	“எப்பொழுதும்	पूर्वं	முதலில்
महोत्साहाः	மிகவும் உச்சாகம்	के	எவர்கள்
	கொண்டவாகளாய்	अभिवर्तन्ते	நிற்கின்றார்கள் ?

केषां शृणोति सुग्रीवः के वा यूथपयूथपाः ॥ १२ ॥

सुग्रीवः	“சுகர்வன்	यूथपयूथपाः	சேனைக்கூட்டங்க
केषां	எவர்களு		ளின் தலைவர்
शृणोति	(சொல்லி)	के वा	யாவர் ?
	கேட்கிறான் ?		

सारणाचक्ष्व मे सर्वं के प्रधानाः प्लवङ्गमाः ॥ १३ ॥

सारण	“ஸாரண !	के	யாவர் ?
प्रधानाः	முக்கிய	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
प्लवङ्गमाः	வானரர்	मे	எனக்கு
		आचक्ष्व	விளங்க விளம்பு.”

सारणो राक्षसेन्द्रस्य वचनं परिपृच्छतः । आचक्षेऽथ मुख्यज्ञो मुख्योऽन्तत्र वनौकसः ॥

मुख्यज्ञः	முக்கியமானவர்களை	तत्र	அங்கு
	நன்கறிந்திருந்த	मुख्यान्	முக்கியமான
सारणः	ஸாரணன் ,	वनौकसः	வானரர்களைப்பற்றி
परिपृच्छतः	வினாவும்	वचनं	பதிலை
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனுக்கு	आचक्षे	பின்வருமாறு தெரி
अथ	அப்பொழுது		வித்தான் :

एष योऽभिमुखो लङ्कां नर्दस्तिष्ठति वानरः । यूथपानां सहस्राणां शतेन परिवारितः ॥
यस्य घोषेण महता सप्ताकारा सतोरणा । लङ्का प्रवेपते सर्वा सशैलवनकानना ॥ १६ ॥
सर्वशालामृगेन्द्रस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । बलाग्रे तिष्ठते वीरो नीलो नाभैष यूथपः ॥

यः	“எந்த	परिवारितः	குழுப்பட்டிருக்கிற
वानरः	வானரன்		னோ,
लङ्कां	இலங்கைக்கு	सर्वशालामृगेन्द्रस्य	எல்லா வானரர்களுக்
अभिमुखः	எதிர் முகமாக		கும் மன்னனும்
नर्दन्	கர்ஜித்துக்கொண்டு	महात्मनः	மகா ஆற்றலுடைய
तिष्ठति	நிற்கிறானோ,	सुग्रीवस्य	சுகர்வனது
यूथपानां	சேனையின	बलाग्रे	சேனையின் முன்னி
सहस्राणां	ஆயிரங்களின்		லையில்
शतेन	தூற்றல்	तिष्ठते	நிற்கிறானோ,

यस्य	எவனது	सलैलवन-	மலைகுருடனும் வனங்
महता	பெரு	कानना }	குருடனும் சோலை
घोषेण	கர்ஜனையால்		குருடனும்
लङ्का	இலங்கைநகர்	प्रवृत्ते	நடுநடுங்குகிறதோ,
सर्वो	முற்றிலும்	एषः नीलः	இவன், நீலனென
सप्राकारा	மற்றிற்சுவர்களுடனும்	नाम	பெயர்புனைந்தவன்.
सतोरणा	தோரணவாயில்க	एषः यूथपः	இவன் சேனைத்தலை
	குருடனும்	वीरः	ஞான். [வன்.

बाहू प्रगृह्य यः पद्भ्यां महीं गच्छति वीर्यवान् । लङ्कामभिमुखः क्रोधादभीक्ष्णं च विजृम्भते॥
 गिरिशृङ्गप्रतीकाशः पद्मकिञ्चलकसन्निभः ॥ १८ ॥
 स्फोटयत्यभिसंरब्धो लाङ्गूलं च पुनः पुनः । यस्य लाङ्गूलशब्देन स्वनन्ति प्रदिशो दश ॥
 एष वानरराजेन सुर्यावेणोभिषेचितः । यौवराज्येऽङ्गदा नाम त्वामाह्वयति संयुगे ॥ २० ॥
 वालिनः सदृशः पुत्रः सुर्यावस्य सदा प्रियः । राघवार्थं पराक्रान्तः शक्रार्थं वरुणो यथा॥
 एतस्य सा मतिः सर्वा यद्दृष्टा जनकात्मजा । हनूमता वेगवता राघवस्य हितैषिणा ॥ २२ ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியும்	दश प्रदिशः	பத்துதிக்குகரும்
गिरिशृङ्ग- }	மலைச்சிகரத்தை	स्वनन्ति	எதிரொலிக்கின்ற
प्रतीकाशः }	யொத்தவனும்	एषः	இவன் [னவோ,
पद्मकिञ्चल- }	மலர்ந்தபாமரை	अङ्गदः	அங்கதனென
सन्निभः }	போன்றவனுமான	नाम	பெயர்புனைந்தவன்.
यः	எவன்	वानरराजेन	வானரமன்னனுன
बाहू	இருகரங்களையும்	सुरीयेण	சகீவனால்
प्रगृह्य	உயர்த்தி,	यौवराज्ये	இளவரசுபட்டத்தில்
पद्भ्यां	கால்களால்	अभिषेचितः	முடிசூட்டப் பெற்
महीं	பூமியில்	वालिनः	வாலிகு [றவன் ;
गच्छति	நடந்துகொண்டிருக்க கிறானே,	सदृशः	ஏற்ற
लङ्कां	இலங்கையை	पुलः	புதலவன் ;
अभिमुखः	பார்த்துக்கொண்டு	सदा	எப்பொழுதும்
क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்	सुरीवस्य	சகீவனுக்கு
अभीक्ष्णं	அடிக்கடி.	प्रियः	மனங்கோணாத நடக் கிறவன் ;
विजृम्भते च	தூண்டுக்கிறானே,	शक्रार्थं	இந்திரன் விஷயத்தில்
अभिसंरब्धः	அதி உக்கிரம்கொண்	वरुणः	வருணபகவான்
लाङ्गूलं च	வாலையும் [டவனும்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்	राघवार्थं	ஸ்ரீராமர் கைங்கர்யத் தில்
स्फोटयति	சுமுற்றி அடிக்கிறானே,	पराक्रान्तः	திடங்கொண்டவன் ;
यस्य	எவனது		
लाङ्गूलशब्देन	வாலோசையால்		

राघवस्य श्रीरामருக்கு
हितैषिणा நன் மைசெய்யவேண்டி-
वेरावता ஆண்மையுற்று
हनुमता ஹனுமானால்,
जनकात्मजा ஜானகி
दृष्टा காணப்பட்டாள்

यत् என்பதெதுவோ
सा सर्वा அதெல்லாமும்
एतस्य இவனது
मतिः நுண்ணறிவு;
त्वां தேவரீரை
संयुगे போர்நிமித்தமாய்
आह्वयति அழைக்கவுகிறான்.

बहूनि वानरेन्द्राणामेष यूथानि वीर्यवान् । परिगृह्णाभियाति त्वां स्वनानीकेन दुर्जयः ॥
अनु वालिसुतस्यापि बलेन महता वृतः । वीरस्तिष्ठति संग्रामे सेतुहेतुरयं नलः ॥ २४ ॥
ये तु विष्टभ्य गात्राणि क्ष्वेलयन्ति नदन्ति च । उत्थाय च विजृम्भन्ते क्रोधेन हरिपुङ्गवाः॥
एते दुष्प्रसहा घ्रांराश्चण्डाश्चण्डपराक्रमाः । अष्टौ शतसहस्राणि दशकोटिशतानि च ॥२६॥
य एनमनुगच्छन्ति वीराश्चन्दनवासिनः । एषैवाशंसते लङ्कां स्वनानीकेन मर्दितुम् ॥२७॥

ये “எந்த
हरिपुङ्गवाः வானரர்கள்
गात्राणि அவயவங்களை
विष्टभ्य முறித்துக்கொண்டு
क्ष्वेलयन्ति விளையாடுகின்றார்
களோ,

नदन्ति च பூசலிடுகின்றார்
களோ,

क्रोधेन கோபத்தால்
उत्थाय எழுந்து
विजृम्भन्ते च துள்ளிக்குதிக்கின்றார்
களோ அவர்களும்,

दुष्प्रसहा: அணுகவொண்ணாத
வாகளும்,

घोरा: பயங்கரமானவர்களும்

चण्डा: கொடியவர்களும்,

चण्डपराक्रमा: மகாபராக்கரமசாலி
களுமான

एते இவர்களும்,

अष्टौ शतसहस्राणि எண்ணூறுபிரங்களும்

दश कोटिशतानि च பத்து நூறுகோ
களும்,

ये எந்த

चन्दनवासिनः சந்தனக்காட்டில்
வலிக்கும்

वीरा: வீரர் ளுட
एनं இவனை
अनुगच्छन्ति பின்பற்றி வருகின்
ருர்களோ,
अयं एव இவன்தான்
सेतुहेतु: ஸேதுவிற்குக் காரண
மான

नलः நான் என்ற
वीर्यवान् வீரியசாலி.

एष: இவன்
वानरेन्द्राणां வானரோத்தமர்
களின்

बहूनि பல
यूथानि கூட்டங்களை
परिगृह्णा திரட்டிக்கொண்டு
स्वेन தனது
अनीकेन சேனையால்
दुर्जयः பிறர் அணுகமுடியா
தவனாய்

त्वां தேவரீரை
अभियाति எதிர்த்துவருகிறான்.

वालिसुतस्य வாலிபைநதனுக்கு
अनु अपि பின்னாக

महता பெரும்

बलेन சேனையால்

वृतः சூழப்பட்டவனாய்

சங்கிரமே	மேளாரின் நிமித்தம்	அநீகேன து	சேனையைக்கொண்டே
திஃதி	காத்துநிற்கிறான்.	லக்ஷ்	இலங்கையை
வீர:	வீரனாகிய	மரீது	உருவழிக்க
ஃப:	இவன்	அசஸ்தே	உத்தேசம் கொண்டி
ஸ்தேன	தனது		ருக்கிருன்.

श्वेतो रजतसंकाशश्चपलो भीमविक्रमः । बुद्धिमान्वानरो वीरस्त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ॥ २८ ॥
 तूर्णं सुग्रीवमागम्य पुनर्गच्छति सत्वरः । विभजन्वानरीं सेनामर्णाकानि प्रहर्षयन् ॥ २९ ॥

श्वेतः	“சேவதனென்ற	வானர் சேனா	வானரசேனையை
வானர:	வானரன்	சத்வர:	பரபரப்புடன்
ரஜதசங்காச:	வெள்ளியின்	விபஜந்	அணிவகுத்துக்
	நிறமுற்றவன்.		கொண்டு
चपलः	வேகநடையுற்றவன்.	அனீகானி	சேனையை
भीमविक्रमः	வெகு கொடிய பராக்	பஃஷ்யந்	உச்சாகப்படுத்திக்
	கிரமசாலி.		கொண்டு
बुद्धिमान्	புத்திகூர்மையுள்ள	சுமீவ்	சுக்ரீவனை
	வன்.	அகமய	கண்டுவிட்டு
विषु लोकेषु	முன்று உலகங்களி	புந:	திரும்பி
	லும	தூண்	வேகமாய்
वीरः	வீரனென	ரக்சதி	வந்துகொண்டிருந்
विश्रुतः	பிரசித்திபெற்றவன்.		

यः पुरा गोमतीतीरे रम्यं पर्येति परितम् । नाम्ना सङ्कोचनो नाम नानानगयुतो गिरिः ॥

तत्र राज्यं प्रशास्त्येप कुमुदो नाम यूथपः । योऽसौ शतसहस्राणां सहस्रं परिकर्षति ॥ ३१ ॥

यस्य वाला बहुव्यामा दीर्घा लाङ्गूलमाश्रिताः ।

ताम्राः पीताः सिताः श्वेताः प्रकीर्णा घोरदर्शनाः ॥ ३२ ॥

अदीनो रोषणश्चण्डः संग्राममभिकाङ्क्षति । एषोऽप्याशंसते लङ्कां स्येनानीकेन मर्दितुम् ॥

गोमतीतीरे	“கோமதிக்கரையில்	तत्र	அதில்
नानानगयुतः	பல சிறு குன்றுகளு	राज्यं प्रशास्ति	ராஜ்யப்பரிபாலனத்தை
नाम्ना	பெயரால் [டன் கூடிய		செய்துவருகிறானே,
सङ्कोचनः नाम	சங்கோசனம் என்ற	यः	எவன்
	பிரசித்திபெற்ற	शतसहस्राणां	ஸதஸஹ்ஸர்தின்
गिरिः	ஓர் மலையிருக்கிறது.	सहस्रं	ஆயிரத்தை
यः	எவன்	परिकर्षति	கொண்டுவந்திருக்கி
पुरा	இதற்குமுன்		றானே,
रम्यं	அழகிய	यस्य	எவனுடைய
पर्वतं	இந்த மலையில்	लाङ्गूलं आश्रिताः	வாலிலிருக்கின்ற
पर्येति	சஞ்சரித்து வருகி	वालाः	மயிர்கள்
	றானே,	बहुव्यामाः	பல மார்பளவு

दीर्घाः	நீண்டவைகளாய்
ताम्राः	சிவந்தும்
पीताः	மஞ்சள்நிறமுற்றும்
श्वेताः	வெளுத்தும்
सिताः	கருண்டு
प्रकीर्णाः	அடர்ந்து
घोरदर्शनाः	பார்க்க பயங்கரமாய் இருக்கின்றனவோ,
एषः	இவன்
कुमुदः नाम	குமுதென்று பெயர்பூண்ட
यूथपः	சேனைத்தலைவன் ;
अश्विनः	எதற்கும் சலியாத வன்.

रोधणः	கொடுஷ்டன்.
चण्डः	கொடியவன்.
असौ	இவன்
संभ्रामं	பேரரை
अभिकांक्षति	எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்
एषः	இவன்
स्वेन	தனது
अनीकेन अपि	சேனையைக்கொண்டே
लङ्कां	இலங்கையை
मर्दितुं	உருவழிக்க
आशंसते	உத்தேசங்கொண்ட ருக்கிறான்

यस्त्वेष सिंहसङ्काशः कपिलो दीर्घकेसरः । निभृतः प्रेक्षते लङ्कां दिधक्षन्निव चक्षुषा ॥
विन्ध्यं कृष्णगिरिं सह्यं पर्वतं च सुदर्शनम् । राजन्सततमध्यास्ते रम्भो नापैष यूथपः ॥
शतं शतसहस्राणां त्रिशच्च हरिपुङ्गवाः । यमेति वानराः शूराश्चण्डाश्चण्डपराक्रमाः ॥
परिवार्यानुगच्छन्ति लङ्कां मर्दितुमोजसा ॥ ३६ ॥

राजन्	“அரசே!
सिंहसङ्काशः	சிங்கத்தை நிகர்த்தவ
कपिलः	கபிலவாணனாய் [னாய்]
दीर्घकेसरः	நீண்டமயிருடையவ னாய்
निभृतः	தருட்சித்தனை
यः	எவன்
लङ्कां	இலங்கையை
चक्षुषा	கண்ணால்
दिधक्षन् इव	எரித்துவிடுகிறவன் போலவே
प्रेक्षते	பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறனே,
विन्ध्यं	விந்தியமலையிலும்
कृष्णगिरिं	கிருஷ்ணமலையிலும்
सुदर्शनं	மிக்க அழகிய
सह्यं	ஸஹ்யமெனும்
पर्वतं च	பர்வதத்திடும்
सततं	எப்பொழுதும்
अप्यास्ते	வசித்துவருகிறனே,
यं	எவனை

शतसहस्राणां	} மூவாயிரம் லக்ஷம்
शतं त्रिशत्	
शूराः	சூரர்களும்
चण्डाः	கொடியவர்களும்
चण्डपराक्रमाः	மஹா பராக்ரமசாலி களும்
हरिपुङ्गवाः च	வானரர்களில் சிற்றந்தவர்களுமான
वानराः	வானரர்கள்
परिवार्य	சூழ்ந்து
अनुगच्छन्ति	பின்பற்றி வருகின்றார்
एषः	இவன் [கனோ
यूथपः	சேனைத்தலைவனாகிய
रम्भः	ரம்பன்
नाम	எனப் பெயர் பூண்டவன்.
एषः तु	இவனும்
ओजसा	ஆற்றலால்
लङ्कां	இலங்கையை
मर्दितुं एति	உருவழிக்க வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

சம்ராமே	போருக்கு	பாரியாந்	பாரியா த்ரமென்ற
அபிக்ஷதா	கா த்துநிற்கும்	பவ்ந்த	பர்வதத்தில்
சாஸாமுரோத்பாணா	வாநரோத்தமர்க	அத்யாஸ்தே	
	ஒருடைய	ஏப: து	இவன்தான்
மஹாந் டோஷ:	பெரும் கொஷமானது	பநஸ: நாம	பனஸன் என்ற
மேரிணா	பேரிவா த்தியங்களின்	யூயப:	சேனைத்தலைவன்.
சனாத: இவ	பேரொலிபோன்ற	ஏப:	இவன்
	தாய்	நிலய்	எப்பொழுதும்
தூயதே	கேட்கப்படுகிறதோ,	யுதே	போரில்
அநுத்தம்	(எவன்) சிறந்த	துஷஸத:	அசஹ்யமானவன்.

एनं शतसहस्राणां शतार्थं पयुपासते । यूथपा यूथपश्रेष्ठं येषां यूथानि भागशः ॥ ४४ ॥

யேபா	“எவைகளின்	யூயபா:	சேனைத்தலைவர்களோ
யூயானி	சமூகங்கள்		அவர்கள்,
பாபாச:	அணிவகுக்கப்பட்ட	யூயபசுரேஸ்த்	சேனைத்தலைவர்களி
	படி		லுத்தமனான
சதசஹசாநா	ஐம்பதுலக்ஷம்	ஏந்	இவனிடம்
		பயுபாஸதே	காத்தூநிற்கின்றார்
			கள்.

यस्तु भीमां प्रवल्गन्तीं चमूं तिष्ठति शोभयन् । स्थितां तीरे समुद्रस्य द्वितीय इव सागरः॥
एष दर्दरसंकाशो विनतो नाम यूथपः । पिवंश्चरति पर्णासां नदीनामुत्तमां नदीम् ॥४६॥

தர்சனகாச:	“தர்தரமலையை	சமூ	சேனையை
	நிகர்த்தவனும்	சோபயந்	விளங்கச்செய்துகொ
திரிதய:	இரண்டாவது	திஸ்ததி	இருக்கிறதோ, [ண்டு
மாபா:	சமுத்திரம்	நதீநா	நதிகளுள்
இவ	போன்றவனுமான	உத்தமா	சிறந்த
ய:	எவன்	பர்ணாஸா	பர்ணஸம் என்ற
சமூத்ய	சமுத்திரத்தினது	நதீ	நதிகள்தக்கதை
நீரே	கரையில்	பிபந்	குடித்துக்கொண்டு
ஸ்திதா	தங்கியிருக்கிறதும்	சரதி	வசிக்கதுவருகிறதோ,
பிமா	பயங்கரமானதும்	ஏப: து	இவன்தான்
பவல்காநீ	குடித்துக்கொண்டி.	வினத: நாம	வினதன் என்ற
	ருக்கிறதும்	யூயப:	சேனைத்தலைவன்.

षष्टिः शतसहस्राणि बलमस्य प्लवङ्गमाः ॥ ४७ ॥

அஸ்ய	“இவனுக்கு	புஸ்தி:	அறுபது
பல	சேனை,	சதசஹாபி	லக்ஷம்
		புலங்கமா:	வானரர்களானது.

त्वामाह्वयति युद्धाय क्रोधनो नाम यूथपः । विक्रान्ता बलवन्तश्च यथायूथानि भागशः ॥

யதாயூதானி	“கூட்டங்கூட்டமாய்	क्रोधनः नाम	க்ரோதனனென்ற
भागशः च	அணிவகுக்கப்பட்டி	यूथपः	சேனைத்தலைவன்
	ருக்கின்றன.	त्वां	தேவரீரை
बलवन्तः	மகா ஆற்றலுடைய	युद्धाय	போருக்கு
	வர்கள்.	आह्वयति	அறைகூவுகிறான்.
विक्रान्ताः	மகா ஆண்மையுடைய		
	யவர்கள்		

यस्तु गैरिकवर्णाभं वपुः पुष्यति वानरः । अवमत्य सदा सर्वान्वानरान्बलदर्पितान् ॥४९॥
गवयो नाम तेजस्वी त्वां क्रोधादभिवर्तते । एनं शतसहस्राणि सप्ततिः पर्युपासते ॥५०॥

यः		पुष्यति तु	வளரச்செய்துகொண்ட
तेजस्वी	ஆற்றலுடைய		புருக்கிறானே,
वानरः	வானரன்	गवयः नाम	{ (அவன்தான்) கவயன்
बलदर्पितान्	பலத்தால் செருக்		{ என்ற பெயர்புனைந்
वानरान्	வானரர்கள் [குற்ற		தவன்.
सर्वान्	எல்லோரையும்	एनं	
सदा	எப்பொழுதும்	सप्ततिः	எழுபது
अवमत्य	ஏளனஞ்செய்து	शतसहस्राणि	லக்ஷத்தவர்கள்
	கொண்டு	पर्युपासते	சேவிக்கின்றார்கள்.
गैरिकवर्णाभं	காவிக்கல்போன்ற	त्वां	தேவரீரை
	காந்தியுடைய	क्रोधात्	சினத்தால்
वपुः	உடலை	अभिवर्तते	ன்.

एष त्वाशङ्कते लङ्कां खेनार्नाकेन मर्दितुम् ॥ ५१ ॥

एषः	“இவன்	मर्दितुं	உருவழிக்க
खेन	தனது	आशङ्कते	உத்தேசம்கொண்டி
अनीकेन तु	சேனையைக்கொண்டே		
लङ्कां	இலங்கையை		ருக்கிறான்.

शतं शतसहस्राणि शतकोटिशतानि च । हरीणां यूथपाः सन्ति बलिनां च महौजसाम् ॥

बलिनां च	“மிக சக்தியுடைய	शतं	நூற்றுக்கணக்காக
	வாகனம்		வும்,
महौजसां	மிக ஆற்றலுடையவர்	शतसहस्राणि	லக்ஷக்கணக்காகவும்,
	கருமான	शतकोटिशतानि च	பதினாயிரங்கோடி.க்
हरीणां	வானரர்களின்		கணக்காகவும்
यूथपाः	சேனைத்தலைவர்கள்,	सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.

एते दुष्पसहा घोरा बलिनः कामरूपिणः । यूथपा यूथपश्रेष्ठा एषां यूथानि भागशः ॥

एते	“இந்த	बलिनः	மகா ஆற்றலுடைய
यूथपाः	சேனைத்தலைவர்கள்		வர்கள் :
यूथपश्रेष्ठाः	சேனைத்தலைவர்களில் உத்தமர்கள் ;	कामरूपिणः	நினைத்த உருவமெ டுக்க வல்லவர்கள் .
दुष्पसहाः	போரில் அணுகமுடி யாதவர்கள் ;	एषां	இவர்களுடைய
घोराः	கொடிய வல்லமை யுடையவர்கள் ;	यूथानि	சேனைகள்
		भागशः	அணியணியாக நிற்கின்றன ”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15652

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 977

सतविंशः सर्गः—இருபத்தியேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

वानरपराक्रमादिकथनम्—வானரர்களது பராக்கிரமம் முதலியவற்றைச் சொல்வது.

तांस्तु तेऽहं प्रक्ष्यामि प्रेक्षमाणस्य यूथपान् । राघवार्थे पराक्रान्ता ये न रक्षन्ति जीवितम्॥

राघवार्थे	“ராமகைங்கர்யத்தில்	तान्	அந்த
पराक्रान्ताः	திடங்கொண்டவர்க ளாய்	यूथपान् तु	சேனைத்தலைவர்களை யும்
ये	எவர்கள்	प्रेक्षमाणस्य	பார்த்துக்கொண்டி.
जीवितं	உயிரை	ते	தேவீருக்கு [ருக்கும்
रक्षन्ति न	பொருட்படுத்தாதி ருக்கின்றார்களோ,	अहं	நான்
		प्रक्ष्यामि	சொல்லுவேன்.

स्निग्धा यस्य बहुव्यामा बाला लाङ्गूलमाश्रिताः ।

ताम्राः पीताः सिताः श्वेताः प्रकीर्णा घोरेकर्मणः ॥ २ ॥

प्रपृहीताः प्रकाशन्ते सूर्यस्येव मरीचयः । पृथिव्यां चानुकृष्यन्ते तारो नामैष यूथपः ॥

यं पृष्ठतोऽनुगच्छन्ति शतशोऽथ सहस्रशः । द्रुमानुद्यम्य सहसा लङ्कारोहणतत्पराः ॥

यूथपा हरिराजस्य किङ्कराः समुपस्थिताः ॥ ४ ॥

घोरकर्मणः	“கொடுத்தொழிலை	ताम्राः	சிவந்தும்
यस्य	எவனுடைய [யுடைய	पीताः	மஞ்சள்நிறமுற்றும்
लाङ्गूलमाश्रिताः	வாலிலிருக்கின்ற	श्वेताः	வெளுத்தும்
बालाः	மயிர்கள்	सिताः	சுருண்டும்
जिग्धाः	மழமழவென்றும்,	प्रकीर्णाः	அடர்ந்தமிழிருக்கின்ற
बहुव्यामाः	பலமார்பளவுள்ள வைகளாகவும்,		னவே,

சூர்ய பகவானது
 பரப்பப்பட்ட
 கிரணங்கள் போலவே
 விளங்குகின்றனவோ,
 பூமியில்
 இழுபடுகின்றனவோ,
 எவனோ
 வானமன்னனது
 கிங்காரங்களென்ற
 யூதா:
 சேனைத்தலைவர்கள்
 ஶதா:
 நூற்றுக்கணக்காகவும்
 சஹசா:
 ஆயிரக்கணக்காகவும்
 சஹசா
 லக்ஷியமின்றி

துமான்
 உதய
 லக்ஷாரோஹ-)
 தவரா:)
 விருக்தங்களை
 எடுத்துக்கொண்டு
 இலங்கையின்மீது
 ஏறுவதொன்றிலே
 யே மனங்களை நாட
 டியவர்களாய்
 சமுபஸ்திதா:
 சித்தமாயிருந்து
 கொண்டு
 பிற
 பற்றி வருகின்றார்
 அநுபந்தி
 பற்றி வருகின்றார்
 எப: அது
 இவன்தான் [களோ,
 தார: நாம
 தாரன் என்ற
 யூதா:
 சேனைத்தலைவன்.

நிலாநிவ மஹமேயாஸ்திஸ்து யாஸ்து பஷ்யஸி । அஸிதாஜனசஹாஸ்யந்யுதே சத்யபராஶ்ரமான் ॥
 அஸங்க்யேயானநிர்ஷ்யாந்பர் பாரமிவாத்தே: । நகவந்த்யுதான விராஸ்திஷ்ணகோபான் பதாபவான் ॥
 பவதேசு ச யே கேசித்பிஷ்ணேசு நதீஸு ச । எதே த்வாமிபிவந்தே ராஜந்நக்ஷா: சூடாஸு: ॥ ௭ ॥

ராஜந்
 மஹமேயாஸ்திஸ்து
 நிலாந்
 அஸிதாஜன-)
 சஹாஸ்யந்யு-)
 துதே
 சத்யபராஶ்ரமான்
 திஸ்த:
 உதே:
 பர் பார் ஹ
 அநிர்ஷ்யாந்
 அஸங்க்யேயாந்
 நகவந்த்யுதான
 “அரசே!
 நீருண்ட மேகங்கள்
 போல
 கறுத்தநிறமுடைய
 வர்களும்,
 கறுத்த மையை
 நிகர்த்தவர்களும்,
 போரில்
 சலியாப்பராகரமம்
 கொண்டு
 நிற்கின்றவர்களும்,
 சுழுத்திரத்தின்
 அக்கரையைப்
 போலவே
 காணமுடியாதவர்க
 ளும்.
 கணக்கிடமுடியா
 தவர்களும்,
 நகங்களையும் பற்களை
 யும் ஆயுதமாயுடை
 யவர்களும்,

விராஸ்திஷ்ணகோபான்
 பதாபவான்
 யாந் து
 பஷ்யஸி
 பவதேசு
 பிஷ்ணேசு
 நதீஸு
 யே கேசித் ச
 எதே
 சூடாஸு:
 நக்ஷா:
 த்வாமிபிவந்தே
 வீரர்களும்
 கடுங்கோபங்கொண்ட
 வர்களும்,
 பயத்தைத் தருகின்ற
 வர்களுமான
 எவர்களையே
 தேவரீர் பார்க்கின்
 றீரோ,
 பர்வதங்களிலும்,
 பள்ளத்தாக்குகளி
 லும்,
 நதிகளிலும்,
 எவர்கள் சிலருண்
 டோ,
 இந்த
 மிகக்கொடிய
 கரடிகள்
 தேவரீரை எதிர்த்து
 வருகின்றார்கள்.

एषां मध्ये स्थितो राजन्भीमाक्षो भीमदर्शनः । पर्जन्य इव जीमूतैः समन्तात्परिवारितः ॥
ऋक्षवन्तं गिरिश्रेष्ठमध्यास्ते नर्मदां पिबन् । सर्वक्षानामधिपतिर्धूम्रो नामैष यूथपः ॥ ९ ॥

राजन्	“அரசே!	एषः	இவன்
पर्जन्यः	மழைக்கடவுள்	यूथपः	சேனைத் தலைவனாகிய
जीमूतैः	மேகங்களால்	धूम्रः नाम	தூம்மிரென்ற பெயர் புனைந்தவன்.
समन्तात्	நாற்புறமும்		
परिवारितः इव	சூழப்பட்டிருப்பது போல,	सर्वक्षाणां } अधिपतिः }	காடிகளெல்லோருக்கும் ஆதிபதி.
एषां मध्ये	இவர்களுடையநடுவில்	नर्मदां पिबन्	{ நம்தாநதியின் தீர்த்தத்தை குடித்துக் கொண்டு
भीमाक्षः	பயங்கரமான கண்களுடையவனாய்	ऋक्षवन्तं	ரிசுஷ்வான் என்ற
भीमदर्शनः	பயங்கரமான தோற்றமுடையவனாய்	गिरिश्रेष्ठं	சிறந்த மலையில்
स्थितः	நின்றனுகொண்டிருக்கின்ற	अध्यास्ते	வசித்துவருகிறான்.

यवीयानस्य तु भ्राता पश्यैनं पर्वतोपमम् । भ्राता समानो रूपेण विशिष्टस्तु पराक्रमैः

अस्य	“இவனுக்கு	पराक्रमैः तु	பாக்கிரமங்களி
यवीयान् भ्राता	இனைய தம்பி	विशिष्टः	அவனினும் மேம் ஸ்லா
रूपेण तु	உருவத்தினுட்பட்டும்		பட்டவன்.
भ्राता समानः	சுஹோதரனுக்	पर्वतोपमं	பர்வதத்தை நிகர்த்த
	கொப்பானவன்.	एनं	இவனை (தேவரீர்)
		पश्य	பார்ப்போக.

स एष जाम्बवानाम महायूथपयूथपः । प्रशान्तो गुरुवर्ती च संहारेष्वमर्षणः ॥ ११ ॥

सः एषः च	“இந்த இவனே	गुरुवर्ती	ஆசானிடம் அமைந்
जाम्बवान् नाम	ஜாம்பவான் என்ற		தொழுகுபவன்.
महायूथपयूथपः	சேனைத் தலைவர்களில் தலைமைத்தலைவன்.	संहारेषु	போர்களில்
प्रशान्तः	மாத்ரம மனத்தினன்	अमर्षणः	வெல்லற்கரியன்.

एतेन साह्यं सुमहत्कृतं शक्रस्य धीमता । दैवासुरे जाम्बवता लब्धाश्च बहवो वराः ॥ १२ ॥

धीमता	“புத்தியானாகிய	सुमहत् साह्यं	மேருதவி
एतेन	இந்த	कृतं	புரியப்பட்டது.
जाम्बवता	ஜாம்பவானால்	च	அக்காரணத்தால்
दैवासुरे	தேவாசுரபுத்தத்தில்	बहवः वराः	பல வரங்களும்
शक्रस्य	இந்	लब्धाः	அடையப்பட்டன.

आरुह्य पर्वताग्रेभ्यो महाभ्रविपुलाः शिलाः । मुञ्चन्ति विपुलाकारा न मृत्योरुद्विजन्ति च ॥
 राक्षसानां च सदृशाः पिशाचानां च लोमशाः । एतस्य सैन्या बहवो विचरन्त्यग्नितेजसः ॥

एतस्य “இவனது
 विपुलाकाराः பெருமூட லுடையவர்களும்
 अग्नितेजसः அக்னிஒளியுடையவர்
 बहवः பல [களுமான
 सैन्याः சேனைகள்
 विचरन्ति திரிந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள்.
 लोमशाः மயிரடர்ந்த இவர்கள்
 राक्षसानां च அரக்கர்களுக்கும்
 पिशाचानां च பிராசர்களுக்கும்

सदृशाः ஒப்பானவர்களாய்
 मृत्योः எமனுக்கும்
 उद्विजन्ति न அஞ்சாதிருக்கின்றார்
 आरुह्य ஏறி [கள்.
 पर्वताग्रेभ्यः மலைகளின் உச்சிகளினின்று
 महाभ्रविपुलाः மகா மேகங்கள்போல்
 शिलाः மலைகளை [பெருத்த
 मुञ्चन्ति च வீசியும் ஏறிகின்றார்கள்.

यं त्वेनमभिसंख्यं प्लवमानमिव स्थितम् । प्रेक्षन्ते वानराः सर्वे स्थिता यूथपयूथपम् ॥१५॥
 एष राजन्सहस्राक्षं पर्युपास्ते हरीश्वरः । वलेन बलसंपन्नो दम्भो नामैष यूथपः ॥ १६ ॥

राजन् “மன்னா!
 यं எந்த
 अभिसंख्यं மிகச் சினங்கொண்டு
 प्लवमानं इव துள்ளிக்குதிக்கின்றவனாகவே
 स्थितं இருக்கின்றவனும்
 यूथपयूथपं சேனைத்தலைவர்களுக்கும்
 குத்தலைவனுமான
 एवं இவனை
 स्थिताः அங்கிருக்கும்
 वानराः வானரர்கள்

सर्वे எல்லோரும்
 प्रेक्षन्ते பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்,
 एषः இந்த [ருக்கிறார்களோ,
 यूथपः तु சேனைத்தலைவன் தான்
 दम्भः नाम தயம்பெனப பெயர்
 एषः இந்த [கொண்டவன்.
 बलसम्पन्नः பரிபூரணபலசாலியா
 हरीश्वरः வானரோத்தமன் [ன
 वलेन தனது பலத்தால்
 सहस्राक्षं இந் திரனை
 पर्युपास्ते ஆசரயித்திருக்கிறான்.

यः स्थितं योजने शैलं गच्छन्पार्थेन सेवते । ऊर्ध्वं तथैव कायेन गतः प्राप्नोति योजनम् ॥
 यस्मान्न परमं रूपं चतुष्पादेषु विद्यते । श्रुतः सन्नादनो नाम वानराणां पितामहः ॥१८॥

यः “எவன்
 योजने स्थितं ஒரு யோஜனை தூரத்
 शैलं மலைக்கு [திரிருக்கும்
 गच्छन् ஒரு அடி வைத்தவ
 पार्थेन பக்கலில் [னாய்
 सेवते இருக்கிறானே,
 तथा एव அப்படியே
 कायेन உடலைக்கொண்டு
 ऊर्ध्वं गतः உயரே நிற்கின்றவனுப்
 योजनं ஒரு யோஜனை அளவு

प्राप्नोति அடைகிறானே,
 यस्मात् எவனைவிட
 परमं रूपं பெரியதான வடிவம்
 चतुष्पादेषु விலங்குகளில்
 विद्यते न கிடையாதோ, அவன்
 वानराणां வானரர்களுக்கு
 पितामहः பாட்டனாய்
 श्रुतः பிரசித்தபெற்ற
 सन्नादनः சன்னாதனை
 नाम பெயர்கொண்டவன்.

येन युद्धं पुरा दत्तं रणे शक्रस्य धीमता । पराजयश्च न प्राप्तः सोऽयं यूथपयूथपः ॥१९॥

पुरा	முன்: காலத்தில	पराजयः च	தோல்வியும்
धीमता	“புத்திமனாகிய	प्राप्तः न	அடையப்படவில்லை
येन	எவனால்		யோ,
शक्रस्य	இந்	सः यूथपयूथपः	அப்படிப்பட்ட சே
रणे	போரில்		னைத்தலைத்தலைவன்
युद्धं दत्तं	போர் செய்யப்பட்ட		
	கோ,	अयम्	இவன்.

यस्य विक्रमाणस्य शक्रस्येव पराक्रमः । एष गन्धर्वकन्यायामुत्पन्नः कृष्णवर्त्मनः ॥२०॥

तदा दैवासुरे युद्धे साह्यार्थं त्रिदिवौकसाम् ॥ २१ ॥

तदा	“அப்பொழுது	शक्रस्य इव	இந்திரனுக்கு சமான
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு		மாயிருந்ததோ அந்த
	ரர்களுக்கும் நடந்த	एषः	இவன்
युद्धे	போரில்	त्रिदिवौकसां	தேவர்களுக்கு
विक्रमाणस्य	பராக்ரமத்தை காட்	साह्यार्थं	உதவிபுரிவதற்காக
	டிக்கொண்டிருக்கிற	कृष्णवर्त्मनः	கருஷ்ணவர்த்

यस्य	எவனது	गन्धर्वकन्यायां	கந்தர்வஸ்திரீயினிடம்
पराक्रमः	பராக்ரமமானது	उत्पन्नः	உண்டானவன்.

यस्य वैश्रवणो राजा जम्बूमुणनिषेवते । यो राजा पर्वतेन्द्राणां बहुकिन्नरसेविनाम् ॥२२॥

विहारसुखदो नित्यं भ्रातुस्ते राक्षसाधिप । तत्रैष वसति श्रीमान्वलवान्वानरर्षभः ॥२३॥

युद्धेष्वक्त्यनो नित्यं क्रथनो नाम यूथपः । वृतः कोटिसहस्रेण हरीणां समुपस्थितः ॥

राक्षसाधिप	“ராக்கூஸடனனா!	एषः	இந்த
यस्य	எவ்விடத்திலிருக்கும்	क्रथनः नाम	கரதனென்ற பெ
जम्बू	நாவலவ்ருகூத்தை		யா
वैश्रवणः राजा	குபேரமன்னர்	वसति	வசிக்கிறான்.
उपनिषेवते	சேவிக்கிறாரோ,	श्रीमान्	மிகப்பிரசித்திபெற்ற
यः	எது	बलवान्	மிக்க பலசாலி. [வன்;
बहुकिन्नरसेविनां	பல கின்னரர்களால்	वानरर्षभः	வானர
	வசிக்கப்பெற்ற	यूथपः	சேனைத்தலைவன்.
पर्वतेन्द्राणां	சிறந்த பர்வதங்க	नित्यं	எக்காலத்திலும்
राजा	அரசனோ, [ளுக்கு		போர்களில்
ते	(எது) தேவரீரது	अक्रथनः	தற்புகழ்ச்சி செய்யா
भ्रातुः	தமயனருக்கு		தவன்.
नित्यं	எக்காலத்திலும்	हरीणां	வானரர்களுடைய
	உல்லாசமாய் காலங்க	कोटिसहस्रेण	ஆயிரம் கோடியால்
विहारसुखदः	{ முக்கிர சுகத்தைத்	वृतः	குழப்பட்டவனும்
	{ தருகிறதோ,	समुपस्थितः	(போருக்குத்தயாராய்)
तस्य	இவ்விடத்தில்		வந்த

यो गङ्गामनु पर्येति त्रासयन्हस्तियूथपान् । हस्तिनां वानराणां च पूर्ववैरमनुस्सरन् ॥२५॥
 एष यूथपतिर्नेता गच्छन्निर्गुहाशयः । गजान्योध्यते वन्यानिरींश्चैव महीस्थान् ॥२६॥
 हरीणां बाहिनीमुख्यो नदीं हैमवतीमनु । उशीरवीजमाश्रित्य पर्वतं मन्दरोपमम् ॥

ரமதே வானரத்ரேஷ்டோ திவி ஶக்ர இவ ஸ்வயம் ॥ २७ ॥

एनं शतसहस्राणां सहस्रमनुवर्तते । वीर्यविक्रमदृप्तानां नर्दतां बलशालिनाम् ॥ २८ ॥

ச எ ஶ நேதா சேதேஷா வானராணா மாஹாத்மநாம ॥ २९ ॥

स एष दुर्धरो राजन्प्रमाथी नाम यूथपः । वातेनेवोद्धतं मेघं यमेनमनुपश्यसि ॥ ३० ॥

अनीकमपि संरब्धं वानराणां तरस्विनाम् । उद्धूतमरुणाभासं पवनेन समन्ततः ॥

வिवர்தமானம் வஹுதா யத்ரேதஹுலம் ரஜः ॥ ३१ ॥

राजन्	எவன்	संरब्धं	தருதுருவென் ! கிறதுமான
यः	யானை	अनीकं अपि	சேனையையும்
हस्तिनां	யானைகளுக்கும்	यत्	எவ்விடத்தில்
वानराणां च	வானரர்களுக்கும்	अनुपश्यसि	தேவரீர் பார்க்கின்
पूर्ववैरं	முன்னுள்ள தீவை	♦	நீரோ,
अनुस्सरन्	பாராட்டி	सः	அந்த
गङ्गां अनु	கங்காப்பிரதேசத்தில்	एषः	இவன்
हस्तियूथपान्	யானைக்கூட்டங்களை	प्रमाथी नाम	பிரமாதி என்ற
वासयन्	நடுக்கமுறச்செய்து கொண்டு	यूथपः	வானரத்தலைவன்.
पर्येति	திரிந்துகொண்டிருக்க கின்றானே,	एनं	இவனை
वातेन	காற்றால்	बलशालिना	பலசாலி
उद्धतं	கிளப்பப்பட்ட	नर्दतां	அட்டஹாஸம் பண்ணும்
मेघं इव	மேகம்போன்ற	वीर्यविक्रम- दृष्टानां	ஆற்றல், ஆண்மை இவைகளால் செரு குற்றவர்களுடைய
यं	எந்த	शतसहस्राणा	வசந்தத்தன
एनं	இவனையும்	सहस्रं	ஆயிரங்கள்
तरस्विनां	மகா ஆற்றலுடைய	अनुवर्तते	அனுசரித்து நடக்க கின்றார்கள்.
वानराणां	வானரர்களுடைய	सः	அந்த
उद्धूतं	கிளப்பப்பட்ட	एषः च	இவன்தான்
एतत्	இந்த	एतेषां	இந்த
बहुलं	அதிகமான	महात्मनां	அளவுகடந்த ஆற்றலுடைய
अरुणाभासं रजः	செம்பழுதியை	वानराणां	வானரர்களுக்கு
बहुधा	பலவாறும்	नेता	எஜமானன்,
समन्ततः	எங்கும்		
पवनेन	காற்றோடு		
विवर्तमानं	வாரித்தாவுகிறது		

दुर्धरः	எவராலும் அணுக முடியாதவன்.	महीरुहान्	விருகூங்கலையும்
यूथपतिः	சேனைகளுக்குத் தலைவன்.	बोधयने	எதிர்த்துத் தாக்கு கின்றான்.
नेता	அடக்கி ஆளுகிறவன்.	ईमवतीं नदीं अनु	கங்காநதியைச் சார்ந் ததும்
गिरिगुहाशयः	மலைகளின் குகைகளில் வசிப்பவன்.	मन्दरोपमं	மந்தரமலையை நிகர்த்துமான
हरीणां	வானரர்களுடைய	उशीखीजं	உசிரபீஜமென்னும்
वाहिनीमुख्यः	சேனையில்ச் சிறந்தவன்.	पर्वतं	மலையை
वानरश्रेष्ठः	வானரர்களிலுத் தமன்.	आश्रित्य	அடைந்து
एषः	இவன்	दिवि	தேவலோகத்தில்
गच्छन्	நடந்துகொண்டே	स्वयं	ஸாக்ஷாத்
वन्यान्	காட்டு	शक्रः	இந்திரன்
गजान् च	யானைகளையும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
गिरीन् एव	மலைகளையும்	रमते	காலங்கழிக்கிறான்.

एतेऽसितमुखा घोरा गोलाङ्गला महाबलाः । शतं शतसहस्राणि दृष्ट्वा वै सेतुबन्धनम् ॥
 गोलाङ्गलं महावेगं गवाक्षं नौम यूथपम् । परिवार्याभिवर्तन्ते लङ्कां मर्दितुमोजसा ॥ ३३ ॥

एते	“இந்த	महावेगं	மகாசக்தியுடையவ
असितमुखाः	கருப்புவர்ணமான		னும்
	முகமுடையவர்களும்	यूथपं	சேனைத்தலைவனுமான
घोराः	பயங்கரமானவர்	गोलाङ्गलं	கோலாங்குலவானர
	களும்		னாகிய
महाबलाः	மகாபலம் பொருந்	गवाक्षं नाम	கவாக்ஷனென்பவனே
शतं	நூறு [தியவர்களும்	परिवार्यं	சூழ்ந்துகொண்டு
शतसहस्राणि	லக்ஷம்	ओजसा	ஆற்றலால்
गोलाङ्गलाः	கோலாங்குலமென்ற	लङ्कां	இலங்கையை
	வானரர்கள்	मर्दितुं	உருவழிக்க
सेतुबन्धनं	சேதுபந்தனத்தை	अभिवर्तन्ते वै	எதிர்த்து வருகின்
दृष्ट्वा	பார்த்து		றார்கள்.

भ्रमराचरिता यत्र सर्वकामफलद्रुमाः । यं सूर्यस्तुल्यवर्णाभमनु पर्येति पर्वतम् ॥ ३४ ॥
 यस्य भासा सदा भान्ति तद्गणां मृगपक्षिणः । यस्य प्रस्थं महात्मानो न त्यजन्ति महर्षयः ॥
 सर्वकामफला वृक्षाः सदा फलसमन्विताः । मधूनि च महार्हाणि यस्मिन्पर्वतसत्तमे ॥ ३६ ॥
 तत्रैष रमते राजन्नम्ये काञ्चनपर्वते । मुख्यो वानरमुख्यानां केसरी नाम यूथपः ॥ ३७ ॥

ராஜந்	“அரசனே!
யவ	எதில்
அமராசரிதா:	வண்டினம் மெய்க்
	கும்
சர்வகாம- }	விரும்பிய பழங்கள்
பலதுமா: }	யாவற்றையுமளிக்
	கும் தருக்களிருக்
ய்	எந்த [கின்றனவோ,
தவ்யவரீபம்	தனக்கு நிகரான
	ஒளியுற்ற
பர்வத்	பர்வதத்திற்கு
சூர்ய:	சூரியன்
அநு பர்யேதி	அருகில் செல்லுகின்
யச்ய	எதனுடைய [ருளே,
பாசா	காந்திடால்
மூர்ப்பகி:	மிருகங்களும் பகி
	களும்
ததூரீ:	அதன் நிறங்கொண்ட
	வைகளாய்
சதா	எப்பொழுதும்
பாநி	பிரகாசிக்கின்றனவோ,
யச்ய	எதனது
பர்ய்	காழ்வரையை

பரிசுரிசுஹ்ஸாநா ரம்யா: காஷ்நபர்வதா: ।

அநவ	“முறையுற்றவரே!
கிரிசுஹ்ஸாநா }	அறுபதினாயிரம் மலைத்
பரி:	தொடருற்ற
ரம்யா:	அழகிய
காஷ்நபர்வதா:	காஞ்சனபர்வதங்கள்
	இருக்கின்றன.
ரக்ஷாந்	அரக்கர்களுக்குள்

தவீரே கபிலா: ஷ்வேதாஸ்தாஸ்யா மதுபிஹ்ஸா: ।

தவ உத்தமகிரீ	“அந்த மலையாசில்
யுதே	இந்த
கபிலா:	கபிலநிறமுடையவர்
	களும்
ஷ்வேதா:	வெள்ளைநிறமுடைய
	வர்களும்
ஸ்தாஸ்யா:	சிவந்த வாயையுட
	யவர்களும்

மஹாபாந:	மஹா த்மாக்களான
மஹர்ய:	மஹா முனிவர்கள்
யநதி ந	விட்டகலாதிருக்கின்
யரிமந்	எந்த [றனவோ,
பர்வதசுத்மே	உயர்மலையில்
சர்வகாமபலா:	கோரிய யாவும் கொடு
	க்கவல்லதும்
சதா பல்- }	எக்காலத்தும் பழங்க
சமந்விதா: }	ளையுடையவைகளு
வூக்ஷா:	மரங்களும் [மான
மஹாஹி	மிகச்சிறந்த
மபூநி வ	தேனடைகளுமிருக்
தவ	அந்த [கின்றனவோ,
ரம்யே	மனதைக்கவரும்
காஷ்நபர்வதே	காஞ்சனமலையில்
வாநரமுக்யாநா }	வானரத்தலைமைத்
சூர்ய:	தலைவனான
யூதப:	சேனாநாயகனாகிய
கேசரி நாம	கேஸரி என்ற
பு:	இவன்
ரமதே	இன்பமாய் வசித்து
	வருகிறான்.

தேபா மத்யே கிரிவர்ஸ்வமிவாநவ ரக்ஷஸாம் ॥

தவ்	தேவரீர்
ஐவ	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
தேபா	அவைகளின்
மத்யே	நடுவில்
கிரிவர்:	மலையாசொன்றிருக்
	கிறது.

நிவஸந்யுத்தமகிரீ தீக்ஷந்ஷா நவாயுதா: ॥

மதுபிஹ்ஸா:	{ தேன்போன்ற பிங்க
	லநிறமுடையவர்க
	ளும்
தீக்ஷந்ஷா:	சூரிய கோரைப்பற்க
	ளுடையவர்களும்
நவாயுதா:	நகங்களை ஆயுதமாக
	வுடையவர்களும்
நிவஸநி	வசிக்கின்றார்கள்.

सिंहा इव चतुर्दष्टा व्याघ्रा इव दुरासदाः । सर्वे वैश्वानरसमा ज्वलिताशीविषोपमाः ॥

सर्वे "எல்லோரும் | दुरासदाः அணுகமுடியாதவர்
 सिंहाः சிங்கங்கள் கள.
 इव போன்ற
 चतुर्दष्टाः நான்கு கோரைப்பற்க
 (ஒளையவர்கள்.)
 व्याघ्राः इव வேங்கைகள்போலவே
 शीविषोपमाः } ज्वलिता- } சிறிவரும் சர்ப்பங்கள்
 போன்றவர்கள்.

सुदीर्घाश्चितलाङ्गूला मत्तमातङ्गसन्निभाः । महापर्वतसङ्काशा महाजीमूतनिस्सनाः ॥४१॥

सुदीर्घाश्चित- } "மிக நீண்ட அழகிய | महापर्वत- } பெரும் பர்வதங்களைப்
 लाङ्गूलाः } வால்களையுடைய | सङ्काशाः } போன்றவர்கள்.
 वारकाः.
 मत्तमातङ्ग- } மதம்பிடித்த யானைக
 सन्निभाः } (ஒருக்கொப்பானவர்
 கள.
 निस्सनाः } महाजीमूत- } பெரும் மேகங்களின்
 கர்ஜனையையுடைய
 வாகள.

वृत्तपिङ्गलरक्ताक्षा भीमभीमगतिस्वराः । मर्दयन्तीव ते सर्वे तस्थुर्लङ्कां समीक्ष्य ते ॥४२॥

वृत्तपिङ्गल- } "உருண்டு, பிங்களவர் | सर्वे எல்லோரும்
 रक्ताक्षाः } ணமாகவும், சிவப்பா
 கவுமிருக்கும் கண்க
 ளையுடையவர்கள்.
 भीमभीम- } அதிபயங்கரமான செ
 गतिस्वराः } யலும் குரலுமுடைய
 அவர்கள் [யவர்கள்.
 तस्थुः मर्दयन्ति इव இப்பொழுதே அழிக
 கின்றவர்கள்போலவே
 निरिक्किன்றார்கள்.

एष चैषामधिपतिर्मध्ये तिष्ठति वीर्यवान् । ॥ ४३ ॥

जयार्थी नित्यमादित्यमुपतिष्ठति बुद्धिमान् ॥ ४४ ॥

नाम्ना पृथिव्यां विख्यातो राजञ्छतवलीति यः । एषैवाशंसते लङ्कां स्वनानीकेन मर्दितुम्॥

राजन् "அரசே ! | बुद्धिमान् துண்ணறிவானவன்.
 एषां இவர்களின் | नित्यं எக்காலத்
 मध्ये நடுவில் | जयार्थी ஜயத்தைக்கோரியவ
 अधिपतिः நாயகனாய் | आदित्यं சூர்யபகவானை [ஔய
 यः எவன் | उपतिष्ठति உபாசிக்கிறான்.
 तिष्ठति நிற்கிறானே,
 एषः च இவன் தான்
 शतवलीः इति சதபலி என்று
 नाम्ना பெயரால்
 पृथिव्यां உலகில்
 विख्यातः பிரசித்திபெற்றவன்.
 वीर्यवान् வீரியசாலி.

ருக்கிறான்.

27]

சமவிங்: சரீ:

217

விக்ரான்தோ வலவா஑்஑ூர: பூரூபே சுவே வ்யவஸ்தித: | ராமபிரியாதி ப்ராணானா் த்யா் ந க்ருஸ்தே றரி: ||

விக்ரான்த:	“ மிக ஆண்மையுடையவனும்	றரி:	வானரனுமாகியவன
வலவான்	மிக ஆற்றலுடைய	ராமபிரியாதி	ராமனுக்கு நன்மை
சூர:	சூரனும் [வனும்		செய்யவேண்டி.
சுவே	தனது	ப்ராணானா்	உயிரிலும்
பூரூபே	பராக்ரமத்தால்	த்யா்	ந க்ருஸ்தே
வ்யவஸ்தித:	முற்றிலும் நம்பிக்கையுடையவனும்		கொள்ளவில்லை.

கஜோ கவாக்ஷோ கவயோ நலோ நீலசத்ர வானர: | ஐக்ரேக ஐவ யூதானா் கோதிபித்சபித்யுத: ||

கஜ:	“ கஜனும்,	ஐக்ரேக: ஐவ	ஒவ்வொருவனும்
கவாக்ஷ:	கவாக்ஷனும்		தனித்தனியே
கவய:	கவயனும்	யூதானா்	சேனையினர்
நல:	நளனும்	தசாபி:	பத்து
வானர:	வானரனாகிய	கோதிபி:	கோடிகளால்
நீல: ச	நீலனும்	யுத:	சூழப்பட்டிருக்கிறான்.

ததாஸ்யே வானரஸ்தேஷா விந்யபர்வதவாஸின: | ந சக்யந்தே வஹுவாஸு சந்த்யாஸு லபுவிக்கமா: ||

ததா	“ அப்படியே	லபுவிக்கமா:	{ ஓரிடத்திலிருந்து ஒரேயவண்ணமே இருப்பவர்கள்.
அந்யே	மற்ற	வஹுவாஸு	அதிகமாயிருப்ப
வானரஸ்தேஷ:	வானரோத்தமர்கள்	சந்த்யாஸு	கணக்கிட [தாலும்
விந்யபர்வதவாஸின:	விநயபரையில் வசிப்பவர்கள்.	லபுவிக்கமா: ந	முடியாதவர்கள்.

சர்வே மஹாராஜ மஹாப்ராபா: சர்வே மஹாசைலநிகாசகாயா: |

சர்வே சமர்தா: பூதிர்வீ க்ஷணே கர்து ப்ரவித்யஸ்தவிகிரிஷைலாம் || 89 ||

மஹாராஜ	“ மகாராஜரே!	க்ஷணே	ஒரு நொடிப்பொழுது
சர்வே	எல்லோரும்	பூதிர்வீ	உலகை [தில்
மஹாப்ராபா:	மிக மகிழையுள்ளவர்	ப்ரவித்யஸ்த-	பொடியாகக்கி இறை
சர்வே	எல்லோருமே [கள்.	விகிரிஷைலா் }	கப்பட்ட பலைகளையு
மஹாசைல-	டெரும் பலையை நிகர்த்த		டையதாய்
நிகாசகாயா: }	த உடனுற்றவர்கள்.	கர்து	செய்ய
சர்வே	எல்லோரும்	சமர்தா:	வல்லவர்கள்.

இத்யாதி ச்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஂதிகாவ்யே

யுத்தகாண்டே சமவிங்: சரீ: ||

ஂதிகாவ்யே: ஸ்லோக: 15701

யுத்தகாண்டே ஂதிகாவ்யே: ஸ்லோக: 1026

अष्टविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २८ ॥

वानरसङ्घाकथनम्—வானரர்களது கணக்கைச் சொல்வது.

सारणस्य वचः श्रुत्वा रावणं राक्षसाधिपम् । बलमादिश्य तत्सर्वं शुको वाक्यमथाब्रवीत् ।

शुक्रः	சுகன்	तत्	அந்த
सारणस्य	சாரணனுடைய	बलं	சேனை
वचः	விண்ணப்பத்தை	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
श्रुत्वा	செவிகொடுத்துக்	आदिश्य	விரலால் ஆட்டிக்காட்
	கேட்டுவிட்டு,	वाक्यं	ஒரு மொழியை [டி
राक्षसाधिपं	ராக்ஷசமன்னனாகிய	अथ	பின்வருமாறு
रावणं	ராவணனுக்கு	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

स्थितान्यश्वसि यानेतान्मत्तानिव महाद्विपान् । न्यग्रोधानिव गाङ्गेयान्सालान् हैमवतानिव एते दुष्प्रसहा राजन्वलिनः कामरूपिणः । दैत्यदानवसङ्काशा युद्धे देवपराक्रमाः ॥ ३

राजन्	“அரசே!	दुष्प्रसहाः	எவராலும் வெல்ல
यान्	எந்த		முடியாதவர்கள் ;
मत्तान्	கொழுத்த	वलिनः	மஹா பலசாலிகள் ;
महाद्विपान्	பெரும் யானைகளை		{ இஷ்டமான உருவம்
इव	போலிருப்பவர்களும்,	कामरूपिणः	{ கொள்ளும் வல்லமை
गाङ्गेयान्	கங்கைக் கரையில்		உளவாகன
	முளைத்துள்ள	दैत्यदानव-}	(திதியின் புதல்வர்க
न्यग्रोधान्	அத்திமரங்களை	सङ्काशाः }	ளான) தைத்தியர்க
इव	போலிருப்பவர்களும்		ளுக்கும் (தசூரின்
हैमवतान्	இமையமலையில்		புதல்வியான தனுவு
	முளைத்துள்ள		ச்கும்காச்யபருக்கும்
सालान् इव	ஆச்சாமரங்களைப்		பிறந்த) தானவர்களு
	போலிருப்பவர்களும்		க்கும் சமமானவர்
स्थितान्	கண்முன் நிற்கின்ற	युद्धे	போரில் [கள் ;
	வர்களுமான		{ தேவர்களுக்கொப்பா
एतान्	இவர்களை	देवपराक्रमाः	{ ன பராக்கிரமம் படை
पश्यसि	பார்க்கின் றீரோ,		{ க்கப்பெற்றவர்கள் .
एते	வர்கள்		

एषां कोटिसहस्राणि नव पञ्च च सप्त च । तथा शङ्खसहस्राणि तथा बृन्दशतानि च ॥

एषां	“இவர்களுடைய	शङ्खसहस्राणि	ஆயிரம் சங்கக்கணக்
नव पञ्च च सप्त च	இருபத்தோராயிரம்	तथा	அப்படியே [குகளும்
कोटिः सहस्राणि	கோடிக்கணக்குகளும்		{ நூறு பிருந்தக்கணக்
तथा	அப்படியே	बृन्दशतानि च	{ குகளும் இருக்கின்ற
			ர்கள் .

[இக்கணக்குகளின் அளவை வால்மீகிபகவானே இந்த ஸர்க்கத்தின் முடிவில் விளங்க அருளிச் செய்திருக்கிறார்.]

एते सुग्रीवसचिवाः किष्किन्धानिलयाः सदा । हरयो देवगन्धर्वैरुपन्नाः कामरूपिणः ॥

एते இந்த
हरयः வானரர்கள்
सदा எப்பொழுதும்
किष्किन्धानिलयाः கிஷ்கிந்தாவாசிகள்.
सुग्रीवसचिवाः சுகரீவனுடைய
மருதிரிகள்.

कामरूपिणः நினைத்த உருவம்
देवगन्धर्वैः எடுக்க வல்லமர்கள்.
उपन्नाः தேவர்களாலும் கந்தர்
வர்களாலும்
சுருஷ்டிககப்பட்டு
டவர்கள்.

यौ तौ पश्यसि तिष्ठन्तौ कुमारौ देवरूपिणौ । मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ ताभ्यां नास्ति समो युधि॥

यौ “எந்த
देवरूपिणौ தேவ அழகுற்றவர்கள்
காமர்
कुमारौ இளமைப்பருவத்திலி
ருக்கின்றவர்களுமான
उभौ இருவர்களை
तिष्ठन्तौ எதிரில் நிற்கின்றவர்
களாய்

पश्यसि பார்க்கின்றீரோ,
तौ च அவ்விருவர்கள் தான்
मैन्द्रः மைந்தனைப் பவனும்
द्विविदः च துவிதனைப் பவனும்.
युधि போரில்
ताभ्यां அவ்விருவர்களுக்கு
समः சமானமாகிய
अस्ति न ஒருவன் கிடையாது.

ब्रह्मणा समनुज्ञातावमृतप्राशिनावुभौ । आशंसेते युधा लङ्कामेतौ मर्दितुमोजसा ॥ ७ ॥

एतौ उभौ “இவ்விருவர்களும்
ब्रह्मणा பிரமமதேவரால்
समनुज्ञातौ அனுமதிக்கப்பட்டவர்
களாய்
अमृतप्राशिनाौ அமிருதம் உண்டவர்
கள்.

युधा போரைக்கொண்டு
ओजसा ஆற்றலால்
लङ्का இலங்கையை
मर्दितुं உருவழிக்க
आशंसेते உத்தேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

यं तु पश्यसि तिष्ठन्तं प्रभिन्नमिव कुञ्जरम् । यो बलात्क्षोभयेत्कुद्धः समुद्रमपि वानरः ॥

एषोऽभिगन्ता लङ्काया वैदेह्यास्तव च प्रभो । एनं पश्य पुरा दृष्टं वानरं पुनरागतम् ॥

यं “எவனை
प्रभिन्नं மதம் பிடித்த
कुञ्जरं யானையை
इव போலவே
तिष्ठन्तं எதிரிலிருக்கின்ற
வனாய்

प्रभो பிரபுவே!
लङ्कायाः இலங்கையையும்
वैदेह्याः வடிகையையும்
तव च தேவரையும்
अभिगन्ता நேரில் கண்டறிந்
தவன்.

पश्यसि பார்க்கின்றீரோ,
कुद्धः சினங்கொண்ட
यः वानरः எந்த வானரன்
बलात् சக்தியால்
समुद्रं अपि சமுத்திரத்தையும்
क्षोभयेत् கலக்கவிடுவானோ,
एषः तु இவன்தான்

पुरा முன்னம்
दृष्टं பார்க்கப்பட்ட
एनं இந்த
वानरं வானரனை
पुनः திரும்பி
आगतं வந்திருக்கிறவனாய்
पश्य கவனிப்பிராக.

अग्रविंशः सर्गः—இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २८ ॥

वानरसङ्ख्याकथनम्—வானரர்களது கணக்கைச் சொல்வது.

सारणस्य वचः श्रुत्वा रावणं राक्षसाधिपम् । बलमादिश्य तत्सर्वं शुको वाक्यमथाब्रवीत् ॥

शुकः	சுகன்	तत्	அந்த
सारणस्य	சாரணனுடைய	बलं	சேனை
वचः	விண்ணப்பத்தை	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
श्रुत्वा	செவிகொடுத்துக்	आदिश्य	விரலால் ஆட்டிக்காட்
	கேட்டுவிட்டு,	वाक्यं	ஒரு மொழியை [டி]
राक्षसाधिपं	ராட்சசமன்னனாகிய	अथ	பின்வருமாறு
रावणं	ராவணனுக்கு	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

स्थितान्पश्यसि यानेतान्मत्तानिव महाद्विपान् । न्यग्रोधानिव गाङ्गेयान्सालान्हैमवतानिव
एते दुष्प्रसहा राजन्वलिनः कामरूपिणः । दैत्यदानवसङ्काशा युद्धे देवपराक्रमाः ॥ ३

राजन्	“அரசே !	दुष्प्रसहाः	எவராலும் வெல்ல
यान्	எந்த		முடியாதவர்கள் ;
मत्तान्	கொழுத்த	वलिनः	மஹா பலசாலிகள் ;
महाद्विपान्	பெரும் யானைகளை	कामरूपिणः	{ இஷ்டமான உருவம் கொள்ளும் வல்லமை உள்ளவர்கள் ;
इव	போலிருப்பவர்களும,	दैत्यदानव-}	(திதியின் புதல்வர்க
गाङ्गेयान्	கங்கைக் கரையில்	सङ्काशाः }	ளான) தைத்தியர்க
न्यग्रोधान्	முளைத்துள்ள		ருக்கும் (தஞ்சரின்
इव	அத்திமரங்களை		புதல்வியான தனுவு
हैमवतान्	போலிருப்பவர்களும		க்கும்காச்யபருக்கும்
	இமையமலையில்		பிறந்த) தானவர்களு
	முளைத்துள்ள		க்கும் சமமானவர்
सालान् इव	ஆச்சாமரங்களைப்	युद्धे	போரில் [கள் ;
	போலிருப்பவர்களும		தேவர்களுக்கொப்பா
स्थितान्	கண்முன் நிற்கின்ற	देवपराक्रमाः	{ என பராக்கிரமம் படை க்கப்பெற்றவர்கள் .
	வர்களுமான		
एतान्	இவர்களை		
पश्यसि	பார்க்கின் றீரோ,		
एते	இவர்கள்		

एषां कोटिसहस्राणि नव पञ्च च सप्त च । तथा शङ्खसहस्राणि तथा बृन्दशतानि च ॥

एषां	“ இவர்களுடைய	शङ्खसहस्राणि	ஆயிரம் சங்கக்கணக்
नव पञ्च च सप्त च }	இருபத்தோராயிரம்	तथा	அப்படியே [குகளும்
कोटिसहस्राणि }	கோடிக்கணக்குகளும்	बृन्दशतानि च	{ நூறு பிருந்தக்கணக் குகளும் இருக்கின்ற ர்கள் .
तथा	அப்படியே		

[இக்கணக்குகளின் அளவை வால்மீகிபகவானே இந்த ஸர்க்கத்தின் முடிவில் விளக்க அருளிச் செய்திருக்கிறார்.]

एते सुग्रीवसचिवाः किष्किन्धानिलयाः सदा । हरयो देवगन्धर्वैरुत्पन्नाः कामरूपिणः ॥

एते இந்த
हरयः வானரர்கள்
सदा எப்பொழுதும்
किष्किन्धानिलयाः கிஷ்கிந்தாவாசிகள்.
सुग्रीवसचिवाः சுகரீவனுடைய
மந்திரிகள்.

कामरूपिणः நினைத்த உருவம்
देवगन्धर्वैः எடுக்க வல்லவர்கள்.
उ-पन्नाः தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும்
சுருஷ்டிக்கப்பட்ட
டவர்கள்.

यौ तौ पश्यसि तिष्ठन्तौ कुमारौ देवरूपिणौ । मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ ताभ्यां नास्ति समो युधि॥

यौ “எந்த
देवरूपिणौ தேவ அழகுற்றவர்கள்
कुमारौ இளமைப்பருவத்திலி
रुक्किन्तवर्कनुमान
उभौ இருவர்களை
तिष्ठन्तौ எதிரில் நிற்கின்றவர்க
ளாய்

पश्यसि பார்க்கின்றீரோ,
तौ च அவ்விருவர்கள் தான்
मैन्द्रः மைந்தனைப்பவனும்
द्विविदः च துவிதனைப்பவனும்.
युधि போரில்
ताभ्यां அவ்விருவர்களுக்கு
समः சமானமாகிய
अस्ति न ஒருவன் கிடையாது.

ब्रह्मणा समनुज्ञातावमृतप्राशिनावुभौ । आशंसेते युधा लङ्कामेतौ मर्दितुमोजसा ॥ ७ ॥

एतौ उभौ “இவ்விருவர்களும்
ब्रह्मणा பிரமமதேவரால்
समनुज्ञातौ அனுமதிக்கப்பட்டவர்
कளாய்
अमृतप्राशिनौ அமிருதம் உண்டவர்
கள்.

युधा பேரைகொண்டு
ओजसा ஆற்றலால்
लङ्कां இலங்கையை
मर्दितुं உருவழிக்க
आशंसेते உத்தேசிக்கொண்டி
ருக்கின்றனர்.

यं तु पश्यसि तिष्ठन्तं प्रभिन्नमिव कुञ्जरम् । यो बलात्क्षोभयेत्कुद्धः समुद्रमपि वानरः ॥
एषोऽभिगन्ता लङ्काया वैदेह्यास्तव च प्रभो । एनं पश्य पुरा दृष्टं वानरं पुनरागतम् ॥

यं “எவனை
प्रभिन्नं மதம் பிடித்த
कुञ्जरं யானையை
इव போலவே
तिष्ठन्तं எதிரிலிருக்கின்ற
வனாய்

प्रभो பிரபுவே!
लङ्कायाः இலங்கையையும்
वैदेह्याः வீடையையும்
तव च தேவரையும்
अभिगन्ता நேரில் கண்டறிந்
தவன்.

पश्यसि பார்க்கின்றீரோ,
कुद्धः சினங்கொண்ட
यः वानरः எந்த வானரன்
बलात् சக்தியால்
समुद्रं अपि சமுத்திரத்தையும்
क्षोभयेत् கலக்கிவிடுவானோ,
एषः तु இவன்தான்

पुरा முன்னம்
दृष्टं பார்க்கப்பட்ட
एनं இந்த
वानरं வானரனை
पुनः திரும்பி
आगतं வந்திருக்கிறவனாய்
पश्य கவனிப்பிராக.

ज्येष्ठः केसरिणः पुत्रो वातात्मज इति श्रुतः । हनुमानिति विख्यातो लङ्घितो येन सागरः॥

केसरिणः	“கேஸரியின்	इति	என்று
ज्येष्ठः पुत्रः	மூத்த புதல்வன்.	विख्यातः	பெயர்கொண்டு ப்ரஸி
वातात्मजः	‘வாயுபுதல்வன்’		த்திபெற்றவன்.
इति	என்று	येन	(எவனோ) இவனால்
श्रुतः	பிரசுத்திபெற்றவன்.	सागरः	சமுத்திரமானது
हनुमान्	‘ஹனுமான்’	लङ्घितः	தாண்டப்பட்டது.

कामरूपी हरिश्रेष्ठो बलरूपसमन्वितः । अनिवार्यगतिश्चैव यथा सततगः प्रभुः ॥ ११ ॥

कामरूपी	“நினைக்கும் உருவம்	प्रभुः	பிரபுவாக்ய
	கொள்ள வல்லவன்.	सततगः	வாயுபகவான்
हरिश्रेष्ठः	வானரர்களின்	यथा एव	போலவே
	தலைவன்.	अनिवार्यगतिः च	எங்கும் தடைபடாத
बलरूपसमन्वितः	ஆற்றலுமடங்குமமைய		போக்குள்ளவன்.
	ப்பெற்றவன்.		

उद्यन्तं भास्करं दृष्ट्वा बालः किल पिपासितः । त्रियोजनसहस्रं तु अध्वानमवतीर्य हि ॥
आदित्यमाहरिष्यामि न मे क्षुत्प्रतियास्यति । इति संचिन्त्य मनसा पुरैष बलदर्पितः ॥
अनाधृष्यतमं देवमपि देवर्षिदानवैः । अनासाद्यैव पतितो भास्करोदयने गिरौ ॥ १४ ॥

पुरा	“முன்னொருகால்	इति	என்று
बालः	கைக்குழந்தையாயி	मनसा सञ्चिन्त्य	நினைத்து
	ருந்த	त्रियोजनसहस्रं	மூவாயிரம் யோஜனை
एषः	இவன்		தூரம்
पिपासितः	பால்பருக ஆசையுற்ற	अध्वानं	வழியை
	வனைய்	अवतीर्य तु	கடந்தும்
बलदर्पितः	பலத்தால் செருக்குற்	देवर्षिदानवैः }	தேவர்கள், ரிஷிகள்,
	றவனைய்	अपि }	தானவர்கள் இவர்க
उद्यन्तं	உதயமாகும்		ளாலுங்கூட
भास्करं	சூர்யபகவானை	अनाधृष्यतमं	கிட்டமுடியாத
दृष्ट्वा	பார்த்து	देवं	கடவுளை
आदित्यं	‘சூரியனை	अनासाद्य एव	அடையாமலே
आहरिष्यामि	பறித்துவரப்போக	भास्करोदयने	சூர்யபகவான் உதய
	மேன்.		மாகும்
हि	அப்படியாகில்	गिरौ	மலையில்
मे	எனக்கு	पतितः	விழுந்துவிட்டான்
क्षुत्	பசி		என்று
प्रतियास्यति न	இராது.’	किल	எனக்குச் சொல்லக்
			கேள்வி.

पतितस्य कपेरस्य हनुरेका शिलातले । किञ्चिद्भिन्ना दृढहोर्हनुमानेष तेन वै ॥ १५ ॥

दृढहो:	“உறுதியான கன்னங்	किञ्चिद्	கொஞ்சம்
अस्य	இந்த [கலையுடைய	भिन्ना	முற்றதது.
कपे:	வானான்	तेन वै	அதனால்தான்
शिलातले	மலைப்பிரதேசத்தில்	एषः	இவன்
पतितस्य	விழுந்தபொழுது	हनुमान्	ஹனுமானெனப்
एका हनु:	ஒரு கன்னம்		படுகிறான்.

सत्यमागमयोगेन ममैष विदितो हरिः । नास्य शक्यं बलं रूपं प्रभावो वापि भाषितुम् ॥

एषः	“இந்த	अस्य	இவனது
हरिः	வானான்	बलं	பலந்தானாகட்டும்,
आगमयोगेन	முன்வந்த காரணத்	रूपं	பிறவிகுணந்தா
	தால		னாகட்டும்
मम	எனக்கு	प्रभावः	பிரபாவத்தானாகட்டும்
सत्यं	உள்ளபடி.	अपि वा	இதிலேதாவும்
विदितः	எல்லாந்தொந்தவனான	भाषितुं	உள்ளபடி வ
	யிருக்கிறான்.	न शक्यम्	முடியாது.

एष आशंसते लङ्कामेको मर्दितुमोजसा । येन जाज्वल्यतेऽसौ वै धूमकेतुस्तवाद्य वै ॥

लङ्कायां निहितश्चापि कथं विस्मरसे कपिम् ॥ १८ ॥

एषः	“இவ:	निहितः च	இடப்பட்டதாகிய
एकः	தான்	असौ	இந்த
ओजसा	ஆற்றலால்	धूमकेतुः वै	அக்னியும்
लङ्कां	இலங்கையை	अद्य अपि	இன்னும்
मर्दितुं	உருவழிக்க	जाज्वल्यते	எரிந்துகொண்டிருக்க
आशंसते	உத்தேசங்கொண்டி.		ரா, அந்த
येन	எவனால் [ருக்கிறான்.	कपिं	குரங்கை
तव	தேவரீரது	कथं	எப்படி
लङ्कायां वै	இலங்கைக்கரிலேயே	विस्मरसे	மறப்பீர் ?

यश्वषोऽनन्तरः शूरः श्यामः पद्मनिभेक्षणः । इक्ष्वाकूपामतिरथो लोके विख्यातपौरुषः ॥
यस्मिन्न चलते धर्मो यो धर्मं नातिवर्तते । यो ब्राह्मस्त्रं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः ॥२०॥
यो भिन्याद्गगनं वाणैः पर्वतानपि दारयेत् । यस्य मृत्योरिव क्रोधः शक्रस्येव पराक्रमः ॥
यस्य भार्या जनस्थानात् सीता चापहृता त्वया । स एष रामस्त्वां योऽहुं राजन् समभिवर्तते॥

शूरः	சூரனும்	इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுவம்சத்
श्यामः	சயாமளநிறமுடையவனும்		தவர்களுள்
	யவனும்	अतिरथः	
पद्मनिभेक्षणः	{ தாமரையிதழுக்கொப்	लोके	உலகில்
	பாண கண்களமைந்	विख्यातपौरुषः	பெயர்பெற்ற பராக்கி
	தவனும்		ராமமுள்ளவனுமான

அமர்பி டுர்ஜயோ ஜெதா விக்ரான்தோ வுட்ரிமான வலி । ராமஸ்ய டக்ஷிணோ வாஹுநித்ய் ப்ராணோ வஹிஷ்வர:॥

அமர்பி	“அபராதிகளை அடி யோடொழிப்பவன்.	வுட்ரிமான வலி	புண்ணறிவாளன். மகா ஆற்றலுடைய வன்.
துர்ஜய:	எவனுலும 'வல்ல முடியாதவன்.	நித்ய்	எக்காலத்திலும
ஜெதா	எவனையும் வெல்ப வன்.	ராமஸ்ய	ராமனது
விக்ரான்த:	மகா ஆண்மையுடைய	டக்ஷிண: வாஹு:	வலிதகை
		வஹிஷ்வர:	வெளியில் சஞ்சாரிக
		ப்ராண:	உயிர் [கும்

ந ஹேப ரா஘வஸ்யாஸ்யே ஜீவீதம் பரிரக்ஷதி

॥ 26 ॥

ஏப:	“இவன்	ஜீவி: ஹி	உயிரையுடைய
ரா஘வஸ்யாஸ்யே	ராமனுடைய	பரிரக்ஷதி ந	மரியாதை.

ஏபேவாஸ்சஸ்தே யுட்ரே நிஹந்தும் சர்வராக்ஷஸாந்

॥ 27 ॥

ஏப: ஏவ	“இவனே	சர்வராக்ஷஸாந்	அரக்கர் யாவரையும்
யுட்ரே	போரில்	நிஹந்து	மாய்க்க
		அஸ்சம்	நினைக்கிறான்.

யஸ்து சவ்யமஸௌ பக்ஷம் ராமஸ்யாஸ்தித்ய திஸ்தி । ரக்ஷாஸ்பரிரக்ஷஸோ ராஜா ஹேப விபிஷண: ॥

ய:	“எவன்	ரக்ஷாஸ்பரிரக்ஷஸ:	ராசக்ஷஸ்கணங்களால்
ராமஸ்ய	ராமரை		கைவிடப்பட்டவன்.
ஆஸ்தித்ய	கிட்டி.	ஏப:	இந்த
சவ்யம் பக்ஷம்	இடதுபக்கத்தில்	விபிஷண:	விபிஷணன்
திஸ்தி து	இருக்கின்றது	ராஜா ஹி	மன்னனுமாயிருக்க
அஸௌ	இவன்		ிறதுன்.

ஸ்ரீமதா ராஜராஜேந லக்ஷாயாமபிஷேசித: । த்வாமேவ ப்ரதிசர்வ்யோ யுத்யாயேபோஸ்பிவர்த்ததே ॥28॥

ஸ்ரீமதா	“ஸ்ரீமாதாகைய	ஏப: ஏவ	இவனும
ராஜராஜேந	சங்கீரவர்த்ததியால்	ப்ரதிசர்வ்ய:	மிகரசின் வகொண்ட
லக்ஷாயா	இவ்வகைநிமித்தமாய்	ய்வா	உடம்பிடம் [வனாய்
அபிஷேசித:	மட்டாபிஷேகம் பண்ண பட்டான	யுத்யாய	போர்புரிய
		அஸிவர்த்ததே	வந்திருக்கிறது.

யம் து பश्यसि तिष्ठन्तं मध्ये गिरिर्मिवाचलम् । सर्वशाखासृगेन्द्राणां भर्तारमपराजितम् ॥
तेजसा यशसा बुद्ध्या ज्ञानेनाभिजनेन च । यः कपीनतिवभ्राज हिमवानिव पर्वतान् ॥
किष्किन्धां यः समध्यास्ते गुहां सगहनद्रुमाम् । दुर्गां पर्वतदुर्गस्थां प्रधानैः सह यूथपैः ॥
यस्यैषा काञ्चनी माला शोभते शतपुष्करा । कान्ता देवमनुष्याणां यस्यां लक्ष्मीः प्रतिष्ठिता॥
एतां च मालां तारां च कपिराज्यं च शाश्वतम् । सुग्रीवो बालिनं हत्वा रामेण प्रतिपादितः॥

मध्ये "நடுவில்
 अचलं ஆசையாத
 गिरि மலையை
 इव போலவே
 तिष्ठन् இருக்கிறவனும்,
 सर्वशाखा- } எல்லா வானரோத்த
 मृगेन्द्राणां } மர்களுக்கும்
 अपराजितं ஒருவராலும் வெல்ல
 முடியாத
 भर्तारं எஜமானுமாகிய
 यं எவனை
 पश्यसि तु பார்க்கின் தீரோ,
 यः எவன்
 पर्वतान् பர்வதங்களை
 हिमवान् इव இமையமலை எப்படி
 யோ அப்படியே
 तेजसा ஆற்றலாலும்
 यशसा புகழாலும்
 बुद्ध्या நுண்ணறிவாலும்,
 ज्ञानेन சாஸ்திரஞ்ஞானத்தினாலும்
 अभिज्ञेन च உன்னதபிறப்பாலும்
 कपीन् வானரர்களை
 अतिबभ्राज அதிசயித்து விளங்கு
 கிருளே,
 यः எவன்
 प्रधानैः சிறந்த
 यूथपैः सह சேனைத்தலைவர்களோடு கூட
 सगहनद्रुमां அடர்ந்த மரங்களை
 யுடையதும்
 पर्वतदुर्गस्थानि மலையரணுடனிருக்கி
 ரதும்

दुर्गा பிறரால் கிட்டுவதற்
 கரிய துமான
 किष्किन्धा கிஷ்கிந்தை என்ற
 गुहां குகையில்
 समध्यास्ते வசித்துக்கொண்டிருக்கிறானே,
 यस्यां எதில்
 लक्ष्मीः லக்ஷ்மி
 प्रतिष्ठिता குடி கொண்டு விளங்குகிறாளோ
 देवमनुष्याणां தேவர்களுக்கும்
 மனிதர்களுக்கும்
 कान्ता ஆசைகொள்ளாத
 கக்கேதோ,
 एषा இந்த
 शतपुष्करा நூறு தாமரைமலர்
 काञ्चनी பொன் [களையுடைய
 माला மாலை
 यस्य எவனுக்கு
 शोभते { அவனுக்கென்றே ஓர்
 அழகுடன் விளங்கு
 கிறதோ அந்த
 सुग्रीवः சுகரீவன்
 रामेण ராமனால்
 वालिनं வாலியை
 हत्वा கொன்று
 एतां இந்த
 मालां च மாலையையும்
 तारां च தாரையையும்
 कपिराज्यं च வானரராஜ்யத்தையும்
 शश्वतं சாச்வதமாய்
 प्रतिपादितः அளிக்கப்பட்டான்.

शतं शतसहस्राणां कोटिमाहूर्ध्वनीषिणः । शतं कोटिसहस्राणां शङ्ख इत्यभिधीयते ॥ ३५ ॥

मनीषिणः "அறிஞர்கள்
 शतसहस्राणां நூறுபிரங்களின்
 शतं நூறை
 कोटि கோடியென
 भाटुः சொல்லுகிறார்கள்.

कोटिसहस्राणां ஆயிரம் கோடிகளின்
 शतं நூறு
 शङ्खः "சங்கம்"
 इति என்று
 अभिधीयते சொல்லப்படுகிறது.

शतं शङ्खसहस्राणां महाशङ्ख इति स्मृतः । महाशङ्खसहस्राणां शतं वृन्दमिति स्मृतम् ॥

शङ्खसहस्राणां	“ஆயிரசங்கங்களின்	மहाசங்கங்கள்	ஆயிரம் மகாசங்கங்
शतं	நூறு	शतं	நூறு [களின்
महाशङ्खः	‘மஹாசங்கம்’	वृन्दं	‘பிருந்தம்’
इति	என்று	इति	என்று
स्मृतः	சொல்லப்பட்டது.	स्मृतम्	சொல்லப்பட்டது.

शतं वृन्दसहस्राणां महावृन्दमिति स्मृतम् । महावृन्दसहस्राणां शतं पद्ममिति स्मृतम् ॥

वृन्दसहस्राणां	“ஆயிரம் பிருந்தங்	மஹாவ்ருந்தங்கள்	ஆயிரம் மஹாபிருந்
	களின்		
शतं	நூறு	शतं	நூறு
महावृन्दं	‘மஹாபிருந்தம்’	पद्मं	“பத்மம்”
इति	என்று	इति	என்று
स्मृतं	சொல்லப்பட்டது.	स्मृतम्	சொல்லப்பட்டது.

शतं पद्मसहस्राणां महापद्ममिति स्मृतम् । महापद्मसहस्राणां शतं खर्वमिहोच्यते ॥ ३८ ॥

पद्मसहस्राणां	“ஆயிரம்பத்மங்களின்	மஹாபத்மங்கள்	ஆயிரம் மகாபத்மங்
शतं	நூறு	शतं	நூறு [களின்
महापद्मं	‘மஹாபத்மம்’	खर्वं	“கர்வம்” என்று
इति	என்று	इह	இவ்வுலகில்
स्मृतं	சொல்லப்பட்டது.	उच्यते	சொல்லப்படுகிறது.

शतं खर्वसहस्राणां महाखर्वमिति स्मृतम् । महाखर्वसहस्राणां समुद्रमभिधीयते ॥ ३९ ॥

खर्वसहस्राणां	“ஆயிரம் கர்வங்களின்	மஹாகர்வங்கள்	ஆயிரம் மகாகர்வங்
शतं	நூறு		களின் நூறு
महाखर्वं	‘மஹாகர்வம்’	समुद्रं	“சமுத்,”
इति	என்று	अभिधीयते	சொல்லப்படுகிறது.
स्मृतं	சொல்லப்பட்டது.		

शतं समुद्रसाहस्रमोघ इत्यभिधीयते । शतमोघसहस्राणां महौघ इति विश्रुतः ॥ ४० ॥

शतं	“நூறு	ओघसहस्राणां	ஆயிரம் ஓகங்களின்
समुद्रसाहस्रं	ஆயிரம் சமுத்திரம்	शतं	நூறு
ओघः	“ஓகம்”	महौघः	“மகாஓகம்”
इति	என்று	इति	என்று
अभिधीयते	சொல்லப்படுகிறது.	विश्रुतः	சொல்லப்

एवं कोटिसहस्रेण शङ्खानां च शतेन च । महाशङ्खसहस्रेण तथा बृन्दशतेन च ॥ ४१ ॥
 महाबृन्दसहस्रेण तथा पद्मशतेन च । महापद्मसहस्रेण तथा सर्वशतेन च ॥ ४२ ॥
 समुद्रेण शतेनैव महौघेन तथैव च । एवं कोटिमहौघेन समुद्रसदृशेन च ॥ ४३ ॥
 विभीषणेन सचिवै राक्षसैः परिवारितः । सुग्रीवो वानरेन्द्रस्त्वां युद्धार्थमभिवर्तते ॥

महाबलवृतो नित्यं महाबलपराक्रमः

॥ ४४ ॥

வானேन्द्र: “வானரேந்திரனும்
 महाबलपराक्रमः { மகத்தான ஆற்றலும்
 ஆண்மையும் படைக்
 கப்பெற்றவனுமான
 सुग्रीवः சுக்ரீவன்
 नित्यं எப்பொழுதும்
 महाबलवृतः பெருஞ்சேனையால்
 சூழப்பட்டவனாயும்
 एवं இப்படியே
 कोटिसहस्रेण ஆயிரங்கோடிக்கணக்
 शङ्खानां சங்கங்களின் [காகவும்
 शतेन च நூற்றுக்கணக்காகவும்
 महाशङ्खसहस्रेण च ஆயிரம் மகாசங்கக்
 तथा அப்படியே
 बृन्दशतेन च நூறு பிருந்தக்கணக்
 காகவும்
 महाबृन्दसहस्रेण ஆயிரம் மகாபிருந்தக்
 கணக்காகவும்
 तथा அப்படியே
 पद्मशतेन च நூறு பத்மக்கணக்
 காகவும்

महापद्मसहस्रेण ஆயிரம் மகாபத்மக்
 कणक्काकवुम् கணக்காகவும்
 तथा அப்படியே
 सर्वशतेन च நூறு கர்வக்கணக்
 காகவும்
 शतेन समुद्रेण एव நூறு சமுத்திரக்கண
 तथा அப்படியே [க்காகவும்
 महौघेन एव மகா ஓக்கணக்கா
 एवं இப்படியே [கவும்
 कोटिमहौघेन च கோடி மகா ஓக்கணக்
 காகவும்
 समुद्रसदृशेन च சமுத்திரத்தை ஒத்த
 கணக்காகவும்
 विभीषणेन விபீஷணனோடும்
 सचिवैः மந்திரிகளான
 राक्षसैः அரக்கர்களால்
 परिवारितः சூழப்பட்டவரே ந
 துகொண்டு
 त्वां தேவரீருடன்
 युद्धार्थं போர்புரிய
 अभिवर्तते வந்திருக்கிறான்.

इमां महाराज समीक्ष्य वाहिनीमुपस्थितां प्रज्वलितग्रहोपमाम् ।

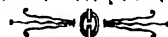
ततः प्रयत्नः परमो विधीयतां यथा जयः स्यान्न परैः पराजयः ॥ ४५ ॥

महाराज “महाराजो!
 प्रज्वलितग्रहोपमां கொடிய கிரகங்களுக்
 கொப்பாக
 उपस्थितां इमां வந்திருக்கும் இந்த
 वाहिनीं சைன்னியத்தை
 समीक्ष्य பார்த்து
 ततः அதன்மேல்
 यथा எப்படியானால்

जयः स्यात् ஜெயம் உண்டாகுமோ
 परैः சத்துருக்களால்
 पराजयः தோல்வி
 न உண்டாகாதோ,
 परमः அப்படிப்பட்டதாகிய,
 प्रयत्नः முயற்சி [எற்ற
 विधीयताम् மேற்கொள்ளத்
 தக்கது ”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15746

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1071

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௯ ॥

शार्दूलादिचारप्रेषणम्—சார்தூலன் முதலிய சாரர்களை யனுப்புவது

शुकेन तु समाख्यातांस्तान्दृष्ट्वा हरियूथपान् । समीपस्थं च रामस्य भ्रातरं स्वं विभीषणम् ॥
 लक्ष्मणं च महावीर्यं भुजं रामस्य दक्षिणम् । सर्ववानरराजं च सुग्रीवं भीमविक्रमम् ॥ २ ॥
 गजं गवाक्षं गवयं मैन्दं द्विविदमेव च । अङ्गदं चैव बलिनं वज्रहस्तात्मजात्मजम् ॥ ३ ॥
 हनूपन्तं च विक्रान्तं जाम्बवन्तं च दुर्जयम् । सुषेणं कुमुदं नीलं नलं च पुवर्गर्षभम् ॥ ४ ॥
 किञ्चिदविग्रहद्वयो जातक्रोधश्च रावणः । भर्त्सयामास तौ वीरौ कथान्ते शुक्रसारणौ ॥

ராவண: ராவணன்
 शुकेन சுகனூல்
 समाख्यातान् குறிப்பிட்டிடுச் சொல்ல
 तान् அந்த [ப்பட்ட
 हरियूथपान् வானரசேனைத்தலை
 வர்களுையும்

रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 समीपस्थं பக்கலில் நிற்கும்
 स्वं भ्रातरं தனது தம்பியாகிய
 विभीषणं च விபீஷணனையும்
 रामस्य ஸ்ரீராமரது
 दक्षिणं भुजं வலதுகையாகிய
 महावीर्यं மகா வீரயசாலியாகிய
 लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனையும்
 भीमविक्रमं மகத்தான ஆண்மை
 யுடைய
 सर्ववानरराजं எல்லா வானரர்களுக்
 கும் அரசனாகிய

सुग्रीवं च சுக்ரீவனையும்,
 गजं கஜனையும்,
 गवाक्षं கவாக்ஷனையும்,
 गवयं கவயனையும்,
 मैन्दं एव மைந்தனையும்,

अधोमुखौ तौ प्रणतावब्रवीच्छुक्रसारणौ । रोषगद्गदया वाचा संरब्धः परुषं वचः ॥ ६ ॥

अधोमुखौ தலைகுனிந்து
 प्रणतौ வணங்குகிறதும்
 तौ அந்த
 शुक्रसारणौ சுக்ஸாரணர்களைப்
 பார்த்து
 संरब्धः பட்டபடத்தவனாய்

द्विविदं च தனிவிதனையும்,
 वज्रहस्तात्मजामजं இரத்திரன் புதல்வனின்
 புத்திரனும்,

बलिनं च பலசாலியுமான
 अङ्गदं एव அங்கதனையும்,
 विक्रान्तं மகா ஆண்மைபுற்ற
 हनूपन्तं च ஹனுமாரையும்
 दुर्जयं வெல்லற்கரிய
 जाम्बवन्तं च ஜாம்பவந்தரையும்,
 सुषेणं சுஷேணனையும்,
 कुमुदं குமுதனையும்,
 नीलं तु நீலனையும்,
 पुवर्गर्षभं வானரோத்தமனாகிய
 नलं च दृष्ट्वा நலனையும் பார்த்து
 किञ्चित् சிறிது
 आविग्रहद्वयः கலங்கிய நெஞ்சத்த
 ுய்

जातक्रोधः च கோபம் கொண்டு
 कथान्ते அவர்கள் சொல்லின்
 तौ அந்த [முடிவில்
 वीरौ வீரர்களாகிய
 शुक्रमारणौ சுக்ஸாரணர்களை
 भर्त्सयामास பிரட்டினான்.

रोषगद्गदया கோபத்தால் தழுதழு
 वाचा சொற்கொண்டு [த்த
 परुषं கொடிய
 वचः சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு புகன்
 றான் :

न तावत्सदृशं नाम सचिवैरुपजीविभिः । विप्रियं नृपतेर्वक्तुं निग्रहप्रग्रहे प्रभोः ॥ ७ ॥

निग्रहप्रग्रहे “தண்டிப்பதினும்
அருள்புரிவதிலும்
புறமான்னாகிய
நூபதே: மன்னனுக்கு
விபிரிய செவிகொடுத்துக்
கேட்கப்பிடிக்காததை

उपजीविभिः அண்டிப்பிழைக்கும்
सचिवैः மந்திரிமார்களால்
वक्तुं பேசப்படுவது
तावत् முற்றும்
न सदृशं नाम பொருத்தமாகா
தன்றே.

रिपूणां प्रतिकूलानां युद्धार्थमभिवर्तताम् । उभाभ्यां सदृशं नाम वक्तुमप्रस्तवे स्तवम् ॥ ८ ॥

युद्धार्थं “போரைஉத்தேசித்து
अभिवर्ततां வநகவர்களாயிருக்கின்ற
प्रतिकूलानां { கண்ணெடுத்துப்பார்
க்கவும் அஸஹ்யமாயிருக்கின்ற
रिपूणां சத்ருக்களின்

स्तवं புகழை
अप्रस्तवे காலமில்லாத காலத்தில்த
उभाभ्यां உங்களிருவர்களாலும்
वक्तुं சொல்லப்படுவது
सदृशं नाम நியாயமாகுமா ?

आचार्या गुरवो वृद्धा वृथा वां पर्थुपासिताः । सारं यद्राजशास्त्राणामनुजीव्यं न गृह्यते ॥

वां “உங்களால்
आचार्या: கல்வி கற்பித்தவர்களும்
गुरव: மாதாபிதாக்கள் முதலிய பெரியோர்களும்
वृद्धा: அனுபவமுதிர்ச்சி பெற்றவர்களும்
वृथा பிரயோஜனமின்றி

पर्थुपासिता: சேவிக்கப்பெற்றனர்.
यत् ஏனென்றால்
राजशास्त्राणां ராஜசாஸ்திரங்களின்
सारं சாரமாகிய
अनुजीव्यं { எஜமான் மனங்கோ
ணை நடக்கிறதென்பது
गृह्यते न தெரிந்ததுகொள்ளப்படவில்லை.

गृहीतो वा न विज्ञातो भारो ज्ञानस्य बोध्यते ॥ १० ॥

गृहीतः “செவிக்கொள்ளப்பட்டது
विज्ञातः न वा மனதிற்கொள்ளப்படவில்லைபோலும்.

ज्ञानस्य படிப்பின்
भारः वा சுமை மாத்திரம்
उद्यो: வகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ईदृशैः सचिवैर्युक्तो मूर्खैर्दिष्ट्या धराम्यहम् ॥ ११ ॥

ईदृशैः “இப்படிப்பட்ட
मूर्खैः மூடர்களான
सचिवैः மந்திரிகளோடு
युक्तः கூடிய

अहं நான்
दिष्ट्या ஏதோ தைவவசத் தால்தான்
धरामि ராஜ்யத்தை வஹித் துவருகிறேன்.

किंनु मृत्योर्भयं नास्ति वक्तुं मां परुषं वचः । यस्य मे शासतो जिह्वा प्रयच्छति शुभाशुभम् ।

यस्य	“எந்த	परुषं	கர்ணகநிரமியிருக்
शासतः	ஆக்களுயிரும்		கும்
मे	எனது	वचः	சொல்லை
जिह्वा	நாவு	वक्तुं	சொல்வதற்கு
शुभाशुभं	நன்மையையும் தீமை யையும்	मृत्योः	எமனிடமிருந்து
प्रयच्छति	கொடுக்கிறதோ, அந்த	भयं	பயம்
मां	என்னைப்பார்த்து	अस्ति न	இல்லையா
		किंनु	என்ன?

अप्येव दहनं स्पृष्ट्वा वने तिष्ठन्ति पादपाः । राजदोषपरामृष्टास्तिष्ठन्ते नापराधिनः ॥१३॥

वने	“காட்டில்	राजदोषपरामृष्टाः	மன்னர்களது துரோ கம் நினைத்த
दहनं	காட்டுத்தீயை		
स्पृष्ट्वा अपि	ஸ்பரிசித்தும்	अपराधिनः एव	குற்றவாளிகள் மட்டும்
पादपाः	விரிசூதங்கள்	तिष्ठन्ते न	உயிருடனிருக்கமாட் டார்கள்.
तिष्ठन्ति	உயிருடனிருக்கலாம்.		

हन्यामहं त्विमौ पापौ शत्रुपक्षप्रशंसकौ । यदि पूर्वोपकारैस्तु न क्रोधो मृदुतां व्रजेत् ॥१४॥

पूर्वोपकारैः	“முன் செய்திருக்கும் உபகாரங்களைக் கொண்டு	शत्रुपक्षप्रशंसकौ	சத்ருக்களுடைய ககி யைப்புகழும்
क्रोधः	சினமானது	पापौ	பாபிகளாகிய
मृदुतां	சாந்தத்தன்மையை	इमौ तु	இவ்விருவர்களையும்
व्रजेत् न यदि	அடைந்திராவிடில்	तु	இப்பவே
		अहं	நான்
		हन्याम्	கொன்றுவிடுவேன்.

अपध्वंसत गच्छध्वं सन्निकर्षादितो मम । न हि वां हन्तुमिच्छामि स्मराम्युपकृतानि वाम् ॥

वां	“உங்களின்	अपध्वंसत	எக்கேடுகெட்டு
उपकृतानि	உபகாரங்களை		ஒழியுங்கள்.
स्मरामि	நினைக்கின்றேன்.	इतः	இவ்
हि	ஆகலால்	मम	எனது
वां	உங்களை	सन्निकर्षात्	எதிரிலிருந்து
हन्तुं	கொல்ல	गच्छध्वम्	ஒழிந்துபோய்விடுங் கள்.
न इच्छामि	நான்		

हतावेव कृतघ्नौ तौ मयि स्नेहपराङ्मुखौ

मयि	“என் விஷயத்தில்
कृतघ्नौ	செய்நன்றி மறந்த
तौ	அவர்கள்

॥ १६ ॥

ज्ञेहपराङ्मुखौ

अन्पु माप्रियवरं	களாய
हतौ एव	நலனழிந்தவர்களே.”

एवमुक्तौ तु सत्रीदौ तावुभौ शुक्रसारणौ । रावणं जयशब्देन प्रतिनन्द्याभिनिःसृतौ ॥१७॥

एवं	மேற்கண்டவாறு				
उक्तौ	சொல்லப்பட்ட	यजशब्देन	{	‘ஜயம் பெற்று விளங்குவிட’ என்ற சொற்கொண்டு	
तौ	அந்த				
शुक्रसारणौ	சுகன், ஸாரணனென்	रावणं		ராவணனை	
उभौ तु	இருவர்களும் [ற	प्रतिनन्द्य		வாழ்த்திவிட்டு	
सत्रीदौ	வெட்கமடைந்தவர்	अभिनिःसृतौ		அப்பால சென்று விட்டார்கள்.	

கனாய

अब्रवीत्तु दशग्रीवः समीपस्थं महोदरम् । उपस्थापय मे शीघ्रं चारान्नीतिविशारदान् ॥

दशग्रीवः	ராவணன்	नीतिविशारदान्			
समीपस्थ	பக்கத்திலிருந்த				நன்கறிந்த
महोदरं	மகோதரனைப் பார்	चारान्		வேவுகாரர்களை	
तु	இப்பொழுது [த்து	शीघ्रं		காலதாமதஞ்செய்	
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக				யாது
	கினைசெய்தான்.	उपस्थापय		கொண்டுவந்தது நிறுத்தவாயாக’	
मे	“எனது				

महोदरस्तयोक्तस्तु शीघ्रमाज्ञापयच्चरान् ॥ १९ ॥

तथा	அவ்வண்ணம்	चरान्		வேவுகாரர்களை	
उक्तः	நியமனம் பெற்ற	शीघ्रं		தசஷணமே	
महोदरः तु	மகோதரனும்	आज्ञापयत्		கட்டளையிட்டான்.	
ततश्चाराः संत्वरिताः प्राप्ताः पार्थिवशासनात् । उपस्थिताः प्राञ्जलयो वर्धयित्वा जयाशिषा ॥					
चाराः	வேவுகாரர்கள்	प्राञ्जलयः		கைகூப்பிக்கொண்டு	
पार्थिवशासनात्	மன்னனது ஆக்கினை என்கிறபடியால்	जयाशिषा	{	‘பல்லாண்டு பல்லாண்டு’ என்ற ஆசிச் சொற்கொண்டு	
संत्वरिताः	காலதாமதம் செய்	वर्धयित्वा		வாழ்த்திவிட்டு	
	யாதவர்களாய				
ततः	அப்பொழுது	उपस्थिताः	{	ஆக்களையை எதிர்பார்த்துக் காத்துநின்றார்கள்.	
प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்து				

तानब्रवीत्ततो वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । चारान्प्रत्यायिताञ्छूरान्भक्तान्विगतसाध्वसान् ॥

राक्षसाधिपः	அரக்கர் மன்னனாகிய	भक्तान्		யஜமானவிசுவாசமுள்ளவர்களுமான	
रावणः	ராவணன்				
तान्	அந்த	चारान्		வேவுகாரர்களைப்	
प्रत्यायितान्	நம்பத்தகுந்தவர்களும்			பார்த்து	
शूरान्	சூரர்களும்	ततः		அப்பொழுது	
विगतसाध्वसान्	எதிலும் மனஞ்சலியாதவர்களும்	वाक्यं		ஒரு சொல்லை	
		अब्रवीत्		பின்வருமாறு	
				மொழிந்தான் :	

इतो गच्छत रामस्य व्यवसायं परीक्ष्य । मन्त्रिष्वभ्यन्तरा येऽस्य प्रीत्या तेन समागताः ॥

ஹத:	“இங்கிருந்து	சமா஑தா:	கூட்டுறவுகொண்ட
गच्छत	செல்லுங்கள்.	अस्य	இவனுக்கு [வர்களாய்
रामस्य	ராஹனது	अभ्यन्तरा:	அந்தரங்கமானவர்கள்
व्यवसायं	நடவயுக்கையையும்	ये	எவர்களோ, அவர்க
मन्त्रिषु	மந்திரிகளில்		ளையும்
तेन	அவனோடு	परीक्ष्य	பரிசோதித்தறிவிர்
प्रीत्या	அன்பால்		களாக.

कथं स्वपिति जागर्ति किमन्यच्च करिष्यति । विज्ञाय निपुणं सर्वमागन्तव्यमशेषतः ॥२३॥

கதம்	“எப்படி	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
स्वपिति	தூங்குகிறான் ?	अशेषतः	எதையும் விடாமல்
जागर्ति	விழித்துக்கொள்ளு	निपुणं	நுட்பமாக
	கிறான் ?	विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு
अन्यत् च	இன்னும்	आगन्तव्यम्	திரும்பிவந்துசேர
किं करिष्यति	எதைச் செய்கிறான் ?		வேண்டியதா.

चारेण विदितः शत्रुः पण्डितैर्वसुधाधिपैः । युद्धे स्वल्पेन यत्नेन समासाद्य निरस्यते ॥२४॥

பரிசீலை:	“புத்திசா துர்யமுள்ள	शत्रुः	சுத்ரு
वसुधाधिपैः	மன்னர்களால்	युद्धे	போரில்
चारेण		समासाद्य	எதிர்த்து
	கொண்டு	स्वल्पेन	அற்ப
विदितः	எல்லாற்றிற்கொள்	यत्नेन	முயற்சியால்
	ளபபட்ட	निरस्यते	ஒழிக்கப்படுகிறான்.”

चारास्तु ते तथेत्युक्त्वा प्रहृष्टा राक्षसेश्वरम् । शार्दूलमग्रतः कृत्वा ततश्चक्रुः प्रदक्षिणम् ॥

தெ	அந்த	इति	என்று
चारा:	வேவுகாரர்கள்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
प्रहृष्टा:	மனச்சந்துஷ்டி	शार्दूलं	சார் தூலனை
	கொண்டவர்களாய்	अग्रतः	முதலிலிருப்பவனாக
राक्षसेश्वरं	அரக்கமன்னனைப்	कृत्वा	செய்துகொண்டு
	பார்த்து	ततः	அதன்மேல்
तथा	“அப்படியே செய்	प्रदक्षिणं तु	பிரதக்ஷிணத்தையும்
	கிறோம்”	चक्रुः	செய்தார்கள்.

ततस्ते तं महात्मानं चारा राक्षससत्तमम् । कृत्वा प्रदक्षिणं जगुर्मग्न रायः सलक्ष्मणः ॥

தெ	அந்த	कृत्वा	செய்துவிட்டு
चारा:	வேவுகாரர்கள்	रायः	ஸ்ரீராமர்
महात्मानं	மகா ஆற்றலுடைய	सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன்
राक्षससत्तमं	அரக்கர்களில் உத்தம	यव	எங்கிருந்தாரோ
तं	அவனுக்கு	ततः	அவ்விடத்திற்கு
प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை	जगुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ते सुवेलस्य शैलस्य समीपे रामलक्ष्मणौ । प्रच्छन्ना ददृशुर्गत्वा ससुग्रीवविभीषणौ ॥२७॥

प्रच्छन्नाः	மாறுவேஷம பூண்	रात्वा	வந்துசேர்ந்து
	புருந்த	ससुग्रीवविभीषणौ	சக்ரீவனுடனும் வி
ते	அவர்கள்		ஷ்ணனுடனுமிருந்த
सुवेलस्य	சுவேலமென்ற	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்
			மணரையும்
समीपे	அருகாமையில்	ददृशुः	கண்டார்கள்.

प्रेक्षमाणाश्चमूं तां च बभूवुर्भयविक्रवाः । ते तु धर्मात्मना दृष्टा राक्षसेन्द्रेण राक्षसाः ॥२८॥

तां	அந்த	राक्षसाः	அரக்கர்களாகிய
चमूं च	ஸையத்தையும்	ते तु	அவர்களும்
प्रेक्षमाणाः	பார்த்துக்கொண்டி	राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேந்திரமராகிய
	களாய	धर्मात्मना	தர்மாத்மாவான
भयविक्रवाः	அச்சத்தாலுள்ளங்		(விபீஷணரால்)
	கலங்கியவர்களாய்	दृष्टाः	கண்டுகொள்ளப்
बभूवुः	ஆனார்கள்.		பட்டார்கள்.

विभीषणेन तत्रस्या निगृहीता यदृच्छया । शार्दूलो ग्राहितस्त्वेकः पापोऽयमिति राक्षसः ॥

मोचितः सोऽपि रामेण वध्यमानः प्लवङ्गमैः ॥ ३० ॥

आनृशंस्येन रामस्य मोचिता राक्षसाः परे ॥ ३१ ॥

विभीषणेन	விபீஷணனால்	इति	என்கிற காரணத்தால்
यदृच्छया	தனதிஷ்டப்படியே	वध्यमानः अपि	புடைக்கப்படுகிறவனா
तत्रस्याः	அங்கு வந்திருந்த	सः	அவன் [யிருக்கையில்]
	வர்கள்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
निगृहीताः	பிடிக்கப்பட்டார்கள்.	मोचितः	விடுவிக்கப்பட்டான்.
ग्राहितः	பிடிக்கப்பட்ட	परे	மற்றுமுள்ள
शार्दूलः	சார்துலனென்ற	राक्षसाः	அரக்கர்களும்
राक्षसः	அரக்கன்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
एकः तु	ஒருவன் மட்டும்	आनृशंस्येन	தண்ணளியால்
;	வானரர்களால்	मोचिताः	விடுவிக்கப்பட்டார்
अयं पापः	‘இவன் பாபி’		கள்.

वानरैरर्दितास्ते तु विक्रान्तैर्लघुविक्रमैः । पुनर्लङ्कामनुप्राप्ताः श्वसन्तो नष्टचेतसः ॥ ३२ ॥

विक्रान्तैः	பராக்கிரமசாலிகளும்	नष्टचेतसः	மனம்பதைத்தவர்க
लघुविक्रमैः तु	துருதுருவென்றிருக்		ளாய
	கிறவர்களுமான	श्वसन्तः	பெருமூச்செறிந்து
वानरैः	வானரர்களால்	पुनः	மீளவும் [கொண்டு]
अर्दिताः	ஹிம்சிக்கப்பட்ட	लङ्कां	இலங்கைக்கு
ते	அவர்கள்	अनुप्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ततो दशग्रीवमुपस्थितास्तु ते चारा वहिर्नित्यचरा निशाचराः ।

गिरेः सुवेलस्य समीपवासिनं न्यवेदयन्भीमबलं महाबलाः

॥ ३३ ॥

ततः	அதன்மேல்	दशग्रीवं	ராவணனை
वहिः	வெளியில்	उपस्थिताः	கிட்டினவர்களாகி
नित्यचराः	எக்காலத்திலும்	भीमबलं	பெரும் சைனியத்தை
	திரிபவர்களும்	सुवेलस्य	சுவேல
महाबलाः	மிக்க பலவான்களும்	गिरेः	மலையின்
निशाचराः तु	அரக்கர்களுடான	समीपवासिनं	சமீபத்தில் தங்கியிருக்கிறதாய்
ते	அந்த	न्यवेदयन्	அறிக்கை செய்தார்
चाराः	வேவுகாரர்கள்		கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15779

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1104

त्रिंशः सर्गः—முப்பதாம் ஸர்க்கம் ॥ ३० ॥

वानरनामनिर्देशः—வானரர்களுடைய பெயர்களைச் சொல்வது.

ततस्तमक्षोभ्यबलं लङ्काधिपतये चराः । सुवेले राघवं शैले निविष्टं प्रत्यवेदयन् ॥ १

ततः	அப்பொழுது	अक्षोभ्यबलं	கலக்கமுடியாத சை
चराः	வேவுகாரர்கள்		னியத்தைப்பற்றியும்
लङ्काधिपतये	இலங்கைமன்னனுக்கு	निविष्टं	அவ்விடத்தில் தங்கியிருந்த
सुवेले	சுவேல	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியும்
शैले	மலையில்	प्रत्यवेदयन्	விவரமாய் தெரிவித்தார்கள்.
तं	அந்த		

चाराणां रावणः श्रुत्वा प्राप्तं रामं महाबलम् । जातोद्दिगोऽभवत्किञ्चिच्छादूलं वाक्यमब्रवीत् ॥

रावणः	ராவணன்	जातोद्दिगः	ஆச்சரியம் கொண்ட
महाबलं	மகாபலவானாகிய		பனய்
रामं	ஸ்ரீராமரை	अभवत्	ஆயினன்.
प्राप्तं	வந்துசேர்ந்துவிட்ட	शादूलं	சார்நூலனைப்
	வராய		பாத்தது
चाराणां	வேவுகாரர்களிடம்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
किञ्चित्	கொஞ்சம்		சொன்னான் :

अयथावच्च ते वर्णो दीनश्चासि निशाचर । नासि कच्चिदमित्राणां क्रुद्धानां वशमागतः ॥

निशाचर	“அரக்கனே !	क्रुद्धानां	கோபிஷ்டர்களாகிய
ते	உனது	अमित्राणां	சத்ருக்களுடைய
वर्णः	முகவொளி	वशं	கையில்
अयथाऽत् च	எப்பொழுதும் உள்ள தற்கு மாறாயும்	आगतः	சிக்கிக்கொண்டுவிட் டவனாய்
दीनः च	மனக்கே கவும்	असि न	நீ ஆகிவிடஇல்லையென
असि	இருக்கின்றாய்.	कच्चिन्	நான் நினைக்கின்

इति तेनानुशिष्टस्तु वाचं मन्दमुदैरयत् । तदा राक्षसशार्दूलं शार्दूलो भयविह्वलः ॥ ४ ॥

तदा	அப்பொழுது	मन्दं	மெல்லிய குரலுடன்
तेन	அவனால்	वाचं	ஒரு சொல்லை
इति	மேற்கண்டவாறு	राक्षसशार्दूलं तु	இராக்கூஸப்புலியைப் பார்த்து
अनुशिष्टः	வினாவப்பட்ட	उदैरयत्	பின்வருமாறு
शार्दूलः	சார் தூலன்		சொன்னான் :
भयविह्वलः	பயத்தால் நெஞ்சம் பதைக்க		

न ते चारयितुं शक्या राजन्वानरपुङ्गवाः ॥ ५ ॥

राजन्	“ராஜன் !	चारयितुं	வேவுத்தொழிலால் அறிய
वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்		
ते	அவர்கள் [களாகும்	शक्याः न	ஒண்ணாதவர்கள்.

विक्रान्ता बलवन्तश्च राघवेण च रक्षिताः । नापि संभाषितुं शक्याः संप्रश्नोऽत्र न लभ्यते ॥

विक्रान्ताः	“சலியா மனத்தினர் கட	संभाषितुं अपि	வாய்திறந்து பேசவும் கூட
बलवन्तः	மகா ஆற்றலுடை யவர்களும்	शक्याः न	இடங்கொடுப்பவர் களல்ல.
राघवेण	ராமனால்	अत्र	இவர்கள் விஷயத்தில்
रक्षिताः च	பாதுகாக்கப்பட்டவர் களுமான அவர்கள்	संप्रश्नः च	நல்வார்த்தைகொண்டு விசாரித்தலென்பதும்
		लभ्यते न	அடையப்படவில்லை.

सर्वतो रक्ष्यते पन्था वानरैः पर्वतोपमैः । प्रविष्टमात्रे ज्ञातोऽहं बले तस्मिन्नचारिते ॥ ७ ॥

पर्वतोपमैः	“மலைக்கொப்பான	बले	சைனியம்
वानरैः	வானரர்களால்	अचारिते	வேவுகொள்ளப்படா
सर्वतः	நாற்புறமும்		திருக்கையில்
पन्थाः	வ	प्रविष्टमात्रे	நுழைந்தமாதிரித் ய
रक्ष्यो	பாதுகாக்கப்பட்டிருக்	ज्ञातः	இன்னொன்று கண் கொள்ளப்பட்டேன.
अहं	நான் [கிறது.		
तस्मिन्	அந்த		

बलाद्गृहीतो रक्षोभिर्वहुधाऽस्मि विचालितः । जानुभिर्मुष्टिभिर्दनैस्तलैश्चाभिहतो भृशम् ॥
परिणीतोऽस्मि हरिभिर्वलवद्भिरमर्षणैः । परिणीय च सर्वत्र नीतोऽहं रामसंसदम् ॥ ९ ॥

அஃ	“நான்	ஜானுமி:	முழங்கால்களாலும்,
ரக்ஷோமி:	கூட வந்த இராக்ஷ	சுப்திமி:	முஷ்டிகளாலும்
	ஸர்களுடன்	தனீ:	பற்களாலும்
வலவத்தி:	பலசாலிகளும்	தலை: ச	உள்ளங்கைகளாலும்
அமர்ஷணை:	அடங்காச்சினம்கொ	மூர:	மிக
	ண்டவர்களுமான	அபிஹத:	புடைக்கப்பட்டேன்.
ஹரிமி:	குரங்குகளால்	சவ்வ	எங்கும்
வலாத்	முரட்டுத்தனமாய்	பரிணிய	இழுக்கப்பட்டு
गृहीतः	பிடிக்கப்பட்டேன்.	பரிணீத: அஸ்மி	ஓட்டிவிடப்பட்டேன்.
बहुधा	பலவாறாய்	ராமசंसदं	ராமன் சபைக்கு
विचालितः अस्मि	அல்லல் படுத்தப்	நீத: ச	கொண்டுவந்து நிறுத்
	பட்டேன்.		தவும் பட்டேன்.

रुधिरादिग्धसर्वाङ्गो विह्वलश्चलितेन्द्रियः । हरिर्भिर्वध्यमानश्च याचमानः कृताञ्जलिः ॥

राघवेण परित्रातो जीवामीति यदृच्छया

॥ ११ ॥

रुधिरादिग्धसर्वाङ्गः	“உடல் முழுதும் கு	याचमानः	உயிருக்கு மன
	ருதி வழிந்தவனாய்		கின்றேன்.
विह्वलः	மேனி தளர்ந்தவனாய்	इति	என்ற காரணத்தால்
चलितेन्द्रियः च	புலன் மருண்டவனாய்	राघवेण	ராமனால்
हरिभिः	குரங்குகளால்	परित्रातः	காப்பாற்றப்பட்டு
वध्यमानः	புடைக்கப்பட்டு	यदृच्छया	எதோ விதிவசமாய்
कृताञ्जलिः	கைகூப்பி	जीवामि	நான் செத்துபிழைத்
			கேன்.”

एष शैलैः शिलाभिश्च पूरयित्वा महार्णवम् । द्वारमाश्रित्य लङ्काया रामस्तिष्ठति सायुधः ॥

शिलाभिः च	“பர்வதங்களாலும்,	द्वारं	வாயிலை
महार्णवं	பாறைகளாலும்	आश्रित्य	அடைந்து
पूरयित्वा	பெருங்கடலை	सायुधः	ஆயுதத்தோடுகூட
लङ्कायाः	தூர்த்து	रामः	ராமன்
	இலங்கை	एषः तिष्ठति	இதோ நிற்கின்றான்.

गरुडव्यूहमास्थाय सर्वतो हरिर्भिवृतः । मां विसृज्य महातेजा लङ्कामेवाभिवर्तते ॥ १३ ॥

गरुडव्यूहं	“கருடவ்யூகத்தில்	मां	என்னை
आस्थाय	இருந்துகொண்டு	विसृज्य	போக விடுத்துவிட்டு
सर्वतः	நாற்றமும	लङ्कां एव	இலங்கையை
हरिभिः	குரங்குகளால்		நோக்கியே
वृतः	சூழப்பட்டவனாய்	अभिवर्तते	வந்துகொண்டிருக்கி
महातेजाः	மஹா ஆற்றலுடைய		ருன்.
	வனாகும் அவன்		

तथाऽत्र प्रतिपत्स्यामि ज्ञात्वा तेषां बलाबलम् । अवश्यं बलसंख्यानं कर्तव्यं युद्धमिच्छताम् ॥

तेषां	“அவர்களுடைய	யுद्धம்	போரில்
बलाबलं	பலாபலத்தை	இஃதா	துணிபவர்களுக்கு
ज्ञात्वा	அறிந்துகொண்டு	अवश्यं	அவச்யமாய்
अस	இவ்விஷயத்தில்	कर्तव्यं	செய்யப்படவேண்டி.
तथा	ஏற்பட்ட		யது
प्रतिपत्स्यामि	வேண்டிய ஏற்பாடு	बलसंख्यानम्	சத்துருகைன்னியத்
	செய்வேன.		தினளவு.”

तथैवमुक्तः शार्दूलो रावणेनोत्तमश्वरः । इदं वचनमारेभे वक्तुं रावणसन्निधौ ॥ २० ॥

रावणेन	ராவணனால்	शार्दूलः	சார்துலன்
तथा एवं	மேற்கண்டவாறு	रावणसन्निधौ	ராவணனது முன்னி லையில்
उक्तः	வினாவப்பட்ட		
उत्तमः	சிறந்த	इदं वचनं	பின்வரும் சொல்லை
चरः	ஒற்றனாகிய	वक्तुं आरेभे	சொல்லத்தலைப் பட்டான் :

अथर्क्षरजसः पुत्रो युधि राजा सुदुर्जयः । गद्गदस्याथ पुत्रोऽत्र जाम्बवानिति विश्रुतः ॥

युधि	“போரில்	पुलः अथ	குமாரனே !
सुदुर्जयः	எவராலும் வெல்ல முடியாதவனாகிய	अस	இதோ இருக்கும்
राजा	ராஜா, சகரீவன்	जाम्बवान् इति	‘ஜாம்பவான்’ என்று
ऋक्षरजसः	ரிஷ்நாஜஸன் என்பவ னின்	विश्रुतः अथ	ப்ரசித்தி பெற்றவனும்
		गद्गदस्य	சக்கதனைப்பவனு
		पुलः	புதல்வன்.” [டைய

गद्गदस्यैव पुत्रोऽन्यो गुरुपुत्रः शतक्रतोः । कदनं यस्य पुत्रेण कृतमेकेन रक्षसाम् ॥ २२ ॥

गद्गदस्य एव	“சக்கதனுக்கே	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
अन्यः	இன்னொரு	कदनं कृतं	நாசம் விளைவிக்கப்பட் டதோ அவன்
पुलः	புதல்வன்		
यस्य	எவனுடைய	शतक्रतोः	இந்திரனது
पुत्रेण	புதல்வன்	गुरुपुलः	குருவாகிய பிருகஸ்ப தியின் புதல்வன்.”
एकेन	ஒருவனாலேயே		

सुषेणश्चापि धर्मात्मा पुत्रो धर्मस्य वीर्यवान् । सौम्यः सोमात्मजश्चात्र राजन्दधिमुखः कपिः ॥

धर्मात्मा अपि	“தர்மாத்மாவும்	राजन्	அரசே !
वीर्यवान् च	வீர்யவானுமாகிய	अस	இவ்விடத்தில்
सुषेणः	சுஷேணன்	सौम्यः	அழகுற்றுவிளங்கும்
धर्मस्य	தர்மவானது	दधिमुखः च	ததிமுகனென்ற
पुलः	குமாரன்.	कपिः	வானான்
		सोमात्मजः	சந்திரனின் மைந்தன்.

विश्वकर्मसुतो वीरो नलः प्लवगसत्तमः । विक्रान्तो बलवानत्र वसुपुत्रः सुदुर्धरः ॥ ३४ ॥

प्लवगसत्तमः	“வானரோத்தமனும்	विक्रान्तः	மிக ஆண்மையுடைய
वीरः	ஞானமாகிய		வனும்
नलः	நளனென்பவன்	बलवान्	மிக ஆற்றலுடையவ
विश्वकर्मसुतः	விச்வகர்மானின் புதல்		னுமான
	வன்.	सुदुर्धरः	ஸுதூர்த்தரெனப்
अत्र	இதில்	वसुपुत्रः	வசுவின மகன். [வன்

राक्षसानां वरिष्ठश्च तव भ्राता विभीषणः । परिगृह्य पुरीं लङ्कां राघवस्य हिते रतः ॥

तव	“தேவரீரது	लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை
आता	தம்பியும்	परिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்குள்	राघवस्य	ராமனுக்கு
वरिष्ठः च	மகா பொல்லாதவனு	हिते	நன்மை புரிவதில்
विभीषणः	விபிஷணன் [மாகிய	रतः	ஈடுபட்டுவிட்டான்.

इति सर्वं समाख्यातं तवेदं वानरं बलम् । सुवेलेऽधिष्ठितं शैले शेषकार्ये भवान्गतिः ॥

	சுவேல	समाख्यातं	விளங்க விளம்பிவிட்டப்
शैले	மலையில்		பட்டது.
अधिष्ठितं	தங்கியிருக்கும்	इति	இதெல்லாம் இப்படி
इदं	இந்த		இருக்கின்ற மையால்
वानरं	வானர	शेषकार्ये	இனி ஆகவேண்டிய
बलं	சைனனியம்		காரியத்தில்
सर्वं	எல்லாமும்	भवान्	தேவரீர்தான்
तव	தேவரீருக்கு	गतिः	சர்வாதிகாரமும் பெற்ற
			றுவிளங்குகிறவர்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15815

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1140

एकत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ३१ ॥

सीतामोहनम्—சீதையை மோஹிப்பிப்பது.

लङ्काधिपतय चराः । सुवल राघव शल नावष्ट प्रत्यवदयन् ॥ १ ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	निविष्टं	வந்து தங்கிவிட்டவ
चराः	மற்றுமுள்ள வேவுகா	तं	அதை [தகவும்
	ரர்கள்,	अक्षोभ्यबलं	கலக்கமுடியாத சேனை
			யெனவும்
सुवेले	சுவேல	लङ्काधिपतये	இலங்கைமன்னனுக்கு
शैले	மலையில்	प्रत्यवेदयन्	தெரிவித்தார்கள்.
राघवं	ராமனை		

चाराणां रावणः श्रुत्वा प्राप्तं रामबलं महत् । जातोद्वेगोऽभवत्किञ्चित्सचिवानिदमब्रवीत् ॥

रावणः	ராவணன்	किञ्चिन्	கொஞ்சம்
महत्	பெரும்	जातोद्वेगः	அச்சம் கொண்ட
रामबलं	ராமரது சையத்தை	अभवत्	ஆயினன். [வனம்]
प्राप्तं	வந்து சேர்ந்து விட்ட	सचिवान्	மந்திரிகளைப்பார்த்து
चाराणां	சாரர்களுடம்	इदं	பின்வருமாறு
श्रुत्वा	கேட்டு	अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

मन्त्रिणः शीघ्रमायान्तु सर्वे वै सुसमाहिताः । अयं नो मन्त्रकाल्ये हि संप्राप्त इति राक्षसाः ॥

नः	“ நமக்கு	सुसमाहिताः	பத்திமான்களும்
मन्त्रकालः	மந்திராலோசனை	मन्त्रिणः वै	மந்திரிமார்களுமான
	பண்ணும் காலம்	राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள்
अयं	இதே	सर्वे	எல்லோரும்
संप्राप्तः	வந்துவிட்டது.	शीघ्रं	காலதாமதமின்றி
इति हि	என்கிற காரணத்தால்	आरान्तु	உத்கூட்டுகிறது.”

तस्य तच्छासनं श्रुत्वा मन्त्रिणोऽभ्यागमन्तुम् । ततः स मन्त्रयामास सचिवै राक्षसैः सह ॥

मान्त्रिणः	மந்திரிகள்	अभ्यागमन्	வந்துகூடினார்கள்.
तस्य	அவனது	सः	அவன்
तत्	அந்த	सचिवैः	மந்திரிகளான
शासनं	ஆகக் கிணைப்பை	राक्षसैः सह	அரக்கர்களுடிகூட
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு	ततः	அப்பொழுது
दुतं	விரைவில்	मन्त्रयामास	ஆலோசனைசெய்கான்.

मन्त्रयित्वा स दुर्धर्पः क्षमं यत्समनन्तरम् । विसर्जयित्वा सचिवान्प्रविशे स्वमात्यम् ॥

दुर्धर्पः	எவர்க்குமடங்கா	मन्त्रयिषा	ஆலோசனை செய்து
सः	அவன்		விட்டு,
समनन्तरं	உடனே அடுத்து	सचिवान्	மந்திரிகளை
	தாம்	विसर्जयित्वा	விடைகொடுத்தனுப்பி
क्षमं	சமர்ப்படுத்திக்கேற்றதாயி	स्व	தனது [விட்டு,
	ருக்கிறது	आलयं	அரண்மனைக்கு
यत्	எதுவோ அதை	प्रविशे	போய்ச்சேர்கதான்.

ततो राक्षसमाहूय विद्युज्जिह्वं महाबलम् । मायाविदं महामायः प्राशिशयन्न मैथिली ॥ ६ ॥

महामायः	மகாமாயானியாகும	राक्षसं	அரக்களை
	வன்	आहूय	அழைத்துக்கொண்டு
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	मैथिली	ஜானகியார்
महाबलं	மகாபலவானும்	यत्	எங்கிருந்தனனோ
मायाविदं	மாயாவித்தைகளை		அங்கு
	நன்கறிந்தவனுமான	प्राशिशत्	பேய்ச்சேர்கதான்.
विद्युज्जिह्वं	விடியுஜ்ஜிஹவனென்ற		

विद्युजिह्वं च मायाज्ञमब्रवाद्राक्षसाधिपः । माहायण्यावह सांता मायया जनकात्मजाम् ॥

राक्षसाधिपः	அரக்கர் மன்னன்	जनका-मजां	“ஜனகனின் மகளாகிய
मायाज्ञं	மாயையில் நிபுணனாகிய	सीतां	வீரையை
विद्युजिह्वं च	வித்யுஜ்ஜிஹ்வைப் பார்த்து	मायया	மாயையால்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான் :	मोहयिष्याद्यहे	சுரதை சிதறவடிப் போம்.

शिरो मायामयं गृह्य राघवस्य निशाचर । त्वं मां समुपतिष्ठस्व महच्च सशरं धनुः ॥ ८ ॥

निशाचर	“அரக்கனே !	महत्	சிறந்த
त्वं	நீ	धनुः च	கோ, தண்டத்தையும்
राघवस्य	ராமனுடைய	मायामयं	மாயாமயம்
शिरः	சிரசையும்	गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
सशरं	பாணத்தோடுகூடிய	मां	என்னிடம்
		समुप तिष्ठस्व	வரதுசேர்.”

एवमुक्तस्तथेत्याह विद्युजिह्वो निशाचरः । तस्य तुष्टोऽभवद्राजा प्रददौ च विभूषणम् ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	राजा	மன்னன்
उक्तः	நியமனம்பெற்ற	तुष्टः	மனச்சநதுவடி.
विद्युजिह्वः	வித்யுஜ்ஜிஹ்வ		கொண்டவனாக
निशाचरः	அரக்கன் [னென்ற	अभवत्	ஆயினன்.
तथा इति	‘அங்வனமே செய்கின்றேன்’ என்று	तस्य	அவனுக்கு
आह	பதில சொன்னான்.	विभूषणं च	ஆபரணத்தையும்
		प्रददौ	பரிசாய் அளித்தான்.

अशोकवनिकायां तु सीतादर्शनलालसः । नैर्ऋतानामधिपतिः संविवेश महाबलः ॥ १० ॥

महाबलः	மகா பலவானும்	नैर्ऋतानां	அரக்கர்களின்
सीतादर्शन- }	சீதையைக்காண ஆவ	अधिपतिः	மன்னன்
लालसः तु }	ஊடனிருப்பவனுமான	अशोकवनिकायां	அசோகவனத்திற்
		संविवेश	புகுந்தான். [குள்

ततो दानामदैर्न्याही ददर्श धनदानुजः । अथोमुखी शोकपरासुपविष्टां महीतले ॥ ११ ॥
 भर्तारमेव ध्यायन्तीमशोकवनिकां गताम् । उपास्यमानां घोराभी राक्षसीभिरितस्ततः ॥
 राक्षसीभिर्वृतां सीतां पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । उत्पातमेघजालाभिश्चन्द्ररेखाभिवाह्यताम् ॥
 भूषणैरुत्तमैः कैश्विन्मङ्गलार्थमलंकृताम् । चरन्तीं मारुताद्भूतां क्षिप्तां पुष्पलतामिव ॥ १४ ॥
 हर्षशोकान्तरे मयां विषादस्य विलक्षणम् । स्तिमितामिव गाम्भीर्यान्नदीं भागीरथीमिव ॥

धनदानुजः	குடேபரன் தம்பி (ராவணன்)	धोराभिः	கொடிய
पूर्णचन्द्र- निभाननां }	முழுமதிபோன்ற தி ருழுமகமண்டலத்தை பெற்றவனும்	राक्षसीभिः	அரக்ககளோடு
अशोकवनिकां गतां	அசோகவனத்தில வந்துசேர்ந்த	उपास्यमानां	காலங்கழித்துக்கொ ண்டிருப்பவனும்,
मङ्गलार्थं	சுமங்கலி என்பதற் கறிகுறியாய்	उ-पातमेघ- जालाभिः }	அசுப சூசகமான மே கவரிசைகளால்
उत्तमैः	அவரையமாய் அணிய வேண்டிய	आवृतां	முடுண்ட
कैश्विन्	சைவ (திருமங்கல்யம், சுலம்புமுதலிய)	चन्द्रलेखं इव	சந்திரகலைபோலிருப் பவனும்,
भूषणैः	அபரணங்களால்	मारुतोद्धूतां	காற்றால் பிடுங்கப் பட்டு
अलंकृतां	அலங்கரிக்கப்பட்டவ ளும்	क्षितां	எறியப்பட்ட
अदैन्यार्हा	அவமரியாதையைக் கண்டிராதவனும்,	पुष्पलतां इव	பூவகொடிபோலிருப் பவனும்
दीनां	எளியநிலைமையிலிருப் பவனும்,	चरन्तीं	துடித்துக்கொண்ட
शोकपरां	சோகத்தில் முழுகி	भागीरथीं	கங்கை [ருப்பவனும்
अधोमुखीं	தல்குவிர்க்க	नदीं	நதியை
महीतरे	வெறுத்தவரில்	इव	போலவே
उपविष्टां	உட்கார்ந்துகொண்டு	गाम्भीर्यात्	காம்பீரியத்தால்
भतारं एव	கனாவர் ஒருவரையே	इव	முற்றிலும்
ध्यायन्तीं	ஸாவரமாய்க்கொண் டு தியானித்துக்கொ ண்டிருப்பவனும்,	स्तिमितां	சிம்மதிகொண்டவ
इतस्ततः	எப்படியும்	विपादस्य	துக்கத்திற்கு [ளும்,
राक्षसीभिः	அரக்ககளால்	विलक्षणां	அப்புறப்பட்டவனும்
वृतां	சூழப்பட்ட	हर्षशोकान्तरे	சந்தேகத்தையும், துக்கத்தையும், த விர்த்த தன்மையில்
		मघां	முழுக்ககிடந்தவளு மான
		सीतां	சீதாதேவியாரை
		ततः	அப்பொழுது
		दृशं	கண்டான்.

उपसृत्य ततः सीतां प्रहर्षं नाम कीर्तयन् । इदं च वचनं धृष्टमुवाच जनकात्मजाम् ॥१६॥

ततः	அப்பொழுது	सीतां च	சீதாதேவியாரையும்
प्रहर्षं	மிகச் சந்தோஷமாய்	उपसृत्य	அணுகி
नाम	பெயரை (சொல்லி)	इदं	பின்வரும்
कीर्तयन्	அழைத்துக்கொண்டு	धृष्टं	மனதையறுக்கும்
जनकात्मजां	ஜனகரின் திருச்செல் வியாகிய	वचनं	சொல்லை
		उवाच	சொன்னான் :

सान्त्वयमाना मया भद्रे यमुपाश्रित्य वल्लसे । खरहन्ता स ते भर्ता राघवः समरे हतः ॥

भद्रे	“ பாக்கியவதியே !	वल्लसे	பெருமை பாராட்டி.
मया	என்னால்	सः	அந்த [வருகிறயோ
सान्त्वयमाना	{ எவ்வளவோ நல்வார் த்தை சொல்லி வே ண்டப்படுகிற நீ	खरहन्ता	கரனைக் கொன்ற,
यं	எவனை	ते भर्ता	உனது கணவனாகிய
उपाश्रित्य	உன்னுடையவனாகக் கொண்டு	राघवः	ராமன்
		समरे हतः	போரில் கொன்றுவிட ப்பட்டான்.

छिन्नं ते सर्वतो मूलं दर्पस्ते विहतो मया । व्यसनेनात्मनः सीते मम भार्या भविष्यसि ॥

ते	“ உனது	सीते	சீதாய் !
मूलं	ஆதரவானது	आत्मनः	உனது
सर्वतोः	அடியோடு	व्यसनेन	பாடெல்லாம் பயன்ற
छिन्नं	விலக்கப்பட்டு விட்		ற, தாக்கிவிட்டபடியால்
ते दर्पः	உனது கர்வம் [டது.	मम	எனக்கு
मया	என்னால்	भार्या	மனைவியாய்
विहतः	நிஷ்ப்ரயோஜனமாய் விட்டது.	भविष्यसि	இனி ஆகிவிடுவாய்.

विस्मयेमां मतिं मूढे किं मृतेन करिष्यसि । भद्रे त्वं भव भार्याणां सर्वासामीश्वरी मम ॥

मूढे	“ பேதாய் !	भद्रे	பாக்கியவதியே !
इमां मतिं	இந்த மனோபாவத்தை	मम	எனது
विस्मय	ஒழித்துவிடு.	भार्याणां	மனைவிமார்கள்
मृतेन	இறந்தவனைக் கொண்டு	सर्वासां	யாவருக்கும்
किं करिष्यसि	நீ என்னசெய்ய முடியும் ?	ईश्वरी	தலைவியாக
		त्वं भव	நீ ஆகுவாயாக.

अल्पपुण्ये निवृत्तार्थे मूढे पण्डितमानिनि । शृणु भर्तृवधं सीते घोरं वृत्रवधं यथा ॥ २० ॥

अल्पपुण्ये	{ “ புண்ணியத்தை வே ண்டுமளவு செய்யா தவளை !	घोरं	கொடிய
निवृत्तार्थे	எதிர்பார்த்தவண்ண மே மாறியவனே !	वृत्रवधं	விருத்திராகரனது
पण्डितमानिनि	எல்லாமறிந்தவனென ற ஆகக்கொண்ட	यथा	போன்ற [வதத்தை
मूढे सीते	அசுடாசிய சீதே !	भर्तृवधं	கணவன் வதையைப் ப
		शृणु	(சொல்லுமெனக்கு செ விகொடுத்துக்) கேள்.

समायातः समुद्रान्तं मां हन्तुं किल राघवः । वानरेन्द्रप्रणीतेन बलेन महता वृतः ॥ २१ ॥

राघवः	எனனையே	महता	பெரும்
मां किल	கொல்ல	बलेन	சேனையால்
हन्तुं	வானரனால் நடத்தி வரப்பட்ட	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
वानरेन्द्रप्रणीतेन		समुद्रान्तः	சமுத்திரக்கரைக்கு
		समायातः	வந்துசேர்ந்தான்.

स निविष्टः समुद्रस्य पीड्य तीरमथोत्तरम् । बलेन महता रामो व्रजत्यस्तं दिवाकरे ॥ २२ ॥

ச:	அந்த	उत्तरं तीरं	வடக்குக் கரையில்
रामः	ராமன்	महता	பெரும்
दिवा हरे	சூரியன்	बलेन	சைனியத்தால்
अस्तं व्रजति	அஸ்தமிக்கிற வேளை யில்	पीड्य अथ	முற்றுக்கையிட்டு

समुद्रस्य समुद्रத்திரத்தினது | 111111
अथाध्वनि परिश्रान्तमर्धरात्रे स्थितं बलम् । सुखसंसुप्तमासाद्य चारितं प्रथमं चरैः ॥ २३ ॥

अथ	“அப்பொழுது	स्थितं	இருந்த
अध्वनि	வழிநடந்து	बलं	சேனையினது
परिश्रान्तं	இளைப்புற்று	प्रथमं	முதலில்
अर्धरात्रे	பாதிராத்திரியில்	चरैः	ஒற்றர்களால்
सुखसंसुप्तं	மெம்மறந்து நித்திரை செய்துகொண்டு	आसाद्य	கிட்டி
		चारितम्	வேவு பார்க்கப்பட்டது.

तत्प्रहस्तप्रणीतेन बलेन महता मम । बलमस्य हतं रात्रौ यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥ २४ ॥

रामः	சக்திமணனுடன்	प्रहस्तप्रणीतेन	பிரகஸ்தனால்
सलक्ष्मणः	எங்கிருந்தானோ அவ்		நடத்தப்பெற்ற
यत्र	இரவில் [விடத்தில்]	मम	எனது
रात्रौ	இவனது	महता	பெரும்
अस्य	அந்த	बलेन	சைனியத்தால்
तत्	சேனை	हतम्	மடியசெய்யப்
बलं			பட்டது.

पट्टिशान्परिघांश्चक्रान्दण्डान्बद्धान्महायसान् । बाणजालानि शूलानि भास्वरान् कूटमुद्गरान् ॥
यष्टीश्च तोमराञ्छक्त्याश्चक्राणि मुसलानि च । उद्यम्योद्यम्य रक्षोभिर्वानरेषु निपातिताः ॥

पट्टिशान्	“பட்டிக்கத்திகளையும்	यष्टीः	கழுிகளையும்,
परिघान्	உழலைக்கடிகளையும்,	तोमरान्	தோமரங்களையும்
चक्रान्	சிறிய சக்கிரங்களையும்	शक्तीः	வேலாயுதங்களையும்
दण्डान्	தடிகளையும்,	चक्राणि च	பெரிய சக்கிரங்களையும்
खड्गान्	சுத்திகளையும்,		
महायसान्	பெருமிரும்புத்தடியுடனும்,	मुसलानि च	உலக்கைகளையும்
बाणजालानि	பாணாவரிசைகளையும்	उद्यम्य उद्यम्य	தூக்
शूलानि	சூலங்களையும்	वानरेषु	வானரர்களிடது
भास्वरान्	ஒளிர்கின்ற	रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
कूटमुद्गरान्	{ இருப்புப்பூணிட்ட முக்கரமென்னும் ஆயுதங்களையும்	निपातिताः	(அவைகள்) வீழ்த்தப்
			பட்டன.

अथ सुप्तस्य रामस्य प्रहस्तेन प्रमाथिना । असक्तं कृतहस्तेन शिरश्छिन्नं महासिना ॥२७॥

अथ	“அப்பொழுது	रामस्य	ராமனது
प्रमाथिना	யாரையும் கதறவடித்	शिरः	தலையானது
	கு'	महासिना	பெருங்கத்தியால்
कृतहस्तेन	கைதேர்ந்த	असक्तं	இடையறுக்கிடங்
प्रहस्तेन	ப் பஹஸ்தனானால்		கொடாதபடி.
सुप्तस्य	நன்றாகத் தூங்கிக்	छिन्नम्	வெட்டித்தள்ளிவிடப்
	கொண்டிருந்த		பட்டது.

विभीषणः समुत्पत्य निगृहीतो यदृच्छया । दिशः प्रवाजितः सर्वैर्लक्ष्मणः पुवगैः सह ॥

विभीषणः	“விபிஷணன்	पुवगैः	வானார்கள்
समुत्पत्य	மேல் விழுந்தது தாக்கி	सर्वैः सह	எல்லாரோடும் கூட
यदृच्छया	தற்செயலாய்	दिशः	தூரத்தேசத்திற்கு
निगृहीतः	சிறைப்படுத்தப்பட்ட	प्रवाजितः	தூரத்திவிடப்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன் [டான்.		பட்டான்.

सुर्योवो ग्रीवया सीते भयया पुवगाधिपः । निरस्तहनुकः शेते हनुमान् राक्षसैर्हतः ॥२९॥

सीते	“சீதாய்!	शेते	நெடுநதையில் கொண்டு
पुवगाधिपः	வானாமன்னனாகிய	हनुमान्	ஹனுமான் [விட்டான்.
सुर्योवः	சூரீவன்,	निरस्तहनुकः	கன்னட முறிந்தவனாய்
भयया	முறிந்த	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
ग्रीवया	கழுத்துடன்	हतः	கொல்லப்பட்டு
			விட்டான்.

जाम्बवानथ जानुभ्यामुत्पतनिहतो युधि । पट्टिशैर्वहुभिश्छिन्नो निकृत्तः पादयो यथा ॥

युधि	“போரில்	छिन्नः	வெட்டப்பட்டு
जानुभ्यां	இரு முழங்கால்களையு	निकृत्तः	வெட்டி வீழ்த்தப்
उत्पतन्	தாக்கும் [வகொண்டு	पादयः यथा	மரமென [பட்ட
जाम्बवान् अथ	ஜாம்பவானும்	निहतः	கொன்று சாய்த்து
बहुभिः पट्टिशैः	பலபட்டாக்கத்தினால்		விடப்பட்டான்.

मैन्दश्च द्विविदश्चोभौ निहतौ वानरर्षभौ । निश्वसन्तौ रुदन्तौ च रुधिरेण परिपुतौ ॥

असिना व्यायतौ छिन्नौ मध्ये हरिनिषूदनौ ॥ ३१ ॥

व्यायतौ	“மகாசகதிரான்களுநர்,	असिना	கத்தியால்
अरिनिषूदनौ	சத்துருசாஹாரக்க	छिन्नौ	வெட்டப்பட்டவாக
	ளும	रुधिरेण	ரத்தத்தால் [ளாய்
वानरर्षभौ	வானரோத்தமர்களு	परिपुतौ	பூசப்பட்டவர்களாய்
	மான	रुदन्तौ	அழுதுகொண்டு
मैन्दः च	மைந்தனென்பவனும்	निश्वसन्तौ च	பெருமூச்சுவிடுகின்ற
द्विविदः च	துவிதனென்பவனு		வர்களாய்
उभौ हि	இருவர்களும் [மான	निहतौ	கொன
मध्ये	இடையிலே		பட்டார்கள்.

अनुतिष्ठति मेदिन्यां पनसः पनसो यथा

॥ ३२ ॥

पनसः

पनस. यथा

பலாப்பழமென

मेदिन्यां

பூமியில்

अनुतिष्ठति

பிளவுண்டு
கிடக்கிறது.

नाराचैर्बहुभिश्छिन्नः शेते दर्यां दरीमुखः

॥ ३३ ॥

दरीमुखः

“தரீமுகன்

छिन्नः

தண்டிக்கப்பட்டவ

बहुभिः

பல

दर्यां

பள்ளத்தாக்கில் [னய்

नाराचः

நாராச் பாணங்களால்

शेते

விழுந்தகிடக்கின்

முன.

कुमुदस्तु महातेजा निष्कूजः सायकैः कृतः

॥ ३४ ॥

महातेजाः

“மகா ஆற்றலுடைய

निष्कूजः

பேச்சமுச்ச ஒழிந்த

कुमुदः तु

குமுதனும்

வனாக

सायकैः

பாணங்களால்

कृतः

செய்யப்பட்டான்.

अद्भुतो बहुभिश्छिन्नः शरैरासाद्य राक्षसैः । पतितो रुधिरोद्गारी क्षितौ निपतिताद्भुतः ॥

अद्भुतः

“அவ்நூதன்

निपतिताद्भुतः

தேவர் உலோகன் சேதறி

राक्षसैः

அரக்கர்களால்

க்கிடக்க

आसाद्य

கிட்டி

रुधिरोद्गारी

இரத்தத்தை கக்கிக

बहुभिः

பல

கொண்டு

शरैः

பாணங்களால்

क्षितौ

பூமியில்

छिन्नः

தண்டிக்கப்பட்டவ

पतितः

விழுந்தப்பட்டான்.

हरयो मथिता नागै रथजातैस्तथाऽपरे । शायिता मृदिताश्चाश्वैर्वायुवेगैरिवाम्बुदाः ॥ ३६

तथा

“அப்படி யே

वायुवेगैः

புயற்காற்றுகளால்

अपर

மற்றுமுள்ள

अम्बुदाः

பொன்நீர்

हरयः

வானரர்கள்

इव

போலவே.

नागैः

யானைகளாலும்

मृदिताः

தூக்கக்கப்பட்டு

रथजातैः

ரதவாரிகளாலும்

मथिताः

கொல்லப்பட்டு

अश्वैः च

குதிரைகளாலும்,

शायिताः

படுக்கச்செய்யப்பட்ட

டாகள.

प्रहताश्चापरे त्रस्ता हन्यमाना जघन्यतः । अभिद्रुतास्तु रक्षोभिः सिंहैरिव महाद्विपाः ॥

त्रस्ताः

“பயந்தகிடந்த

अभिद्रुताः

தரத்தப்பட்டவர்

अपरे

மற்றவர்கள்,

களாய்

सिंहैः

சிங்கங்களால்

जघन्यतः

பின்பக்கங்களில்

महाद्विपाः

பெரும் யானைகள்

प्रहताः च

புடைக்கப்பட்டவர்

களாய்

इव

போலவே,

हन्यमानाः

கொல்லப்பட்டார்

रक्षोभिः

அரக்கர்களால்

கள்.

सागरे पतिताः केचित्केचिद्गगनमाश्रिताः । ऋक्षा वृक्षानुपारूढा वानरीं वृत्तिमाश्रिताः ॥

केचित्	“ சிலர்	ऋक्षाः	கரடிகள்
सागरे	சமுத்திரத்தில்	वानरीं	வானரர்களது
पतिताः	விழுந்துமாண்ட	वृत्ति	செய்கையை
केचित्	சிலர் [கள.	आश्रिताः	அனுஷ்டித்தவர்களாய்
गगनं	ஆகாசத்தில்	वृक्षान्	மரங்களில்
आश्रिताः	கிளம்பி ஒடி விட்டார்	उपारूढाः	ஏறிக்கொண்டுவிட்

[டாகன.]

सागरस्य च तीरेषु शैलेषु च वनेषु च । पिङ्गलास्ते विरूपाक्षैर्वहुभिर्वह्वो हताः ॥ ३९ ॥

सागरस्य	“ சமுத்திரத்தினது	बहवः	பல
तीरेषु	கரைகளிலும்	पिङ्गलाः च	வானரர்களும்
शैलेषु च	மலைகளிலும்	बहुभिः	பல
वनेषु च	வனங்களிலும்	विरूपाक्षैः	அரக்கர்களால்
ते	அந்த	हताः	கொல்லப்பட்ட

[டாகன.]

एवं तव हतो भर्ता ससैन्यो मम सेनया । क्षतजार्द्र रजोध्वस्तमिदं चास्याहृतं शिरः ॥ ४० ॥

मम	“ எனது	क्षतजार्द्र	குறுதிவழிந்ததும்
सेनया	சேனையால்	रजोध्वस्तं	புழுதிபடிந்ததுமாகிய
तव	உனது	अस्य	அச்ய
भर्ता	கணவன்	शिरः च	தலையும்
ससैन्यः	சைனியங்களோடுகூட	इदं	இதோ
एवं	இப்படியாய்	आहतम्	கொண்டுவரப்பட்டிரு
हतः	கொல்லப்பட்டுவிட்		

[டான.]

[க்கிறது.]

ततः परमदुर्धर्षो रावणो राक्षसाधिपः । सीतायामुपमृण्वन्त्यां राक्षसीमिदमब्रवीत् ॥ ४१ ॥

ततः	அதன்பிறகு	सीतायां	வீதை
परमदुर्धर्षः	மகா முரட்டுக்கிய	उपमृण्वन्त्यां	கேட்கும்படி
राक्षसाधिपः	ராக்காஷமன்னனாகிய	राक्षसी	ஓர் அரக்கையைப் பார்
रावणः	ராவணன்	इदं	பின்வருமாறு [த்து
		अब्रवीत्	ஆக்ஞாபித்தான் :

राक्षसं क्रूरकर्माणं विद्युज्जिह्वं त्वमानय । येन तद्राघवशिरः संग्रामात्स्वयमाहृतम् ॥ ४२ ॥

येन	“ எவனால்	क्रूरकर्माणं	கடுந்தொழில்புரியும்
तत्	அந்த	विद्युज्जिह्वं	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனெ
राघवशिरः	ராமன் தலை		ன்
संग्रामात्	போர்க்களத்திலிருந்து	राक्षसं	அரக்கனை
स्वयं	நேரில்	एव	நீ
आहृतं	கொண்டுவரப்பட்டி.	आनय	அழைத்துவா.

[ருக்கிறதோ, அந்த

विद्युज्जिह्वस्ततो गृह्य शिरस्तत्सशरासनम् । प्रगापं शिरसा कृत्वा रावणस्याग्रतः स्थितः ॥

தத: அந்நால்
 விद्यுஜ்ஜி: வித்யுஜ்ஜிஹ்வஸ்தன்
 தத் அநத
 சிர: தலையை
 சசராஸந் வில்லுடன் கூட
 गृह्य கையில் வைத்துக் கொண்டு

रावणस्य ராவணனுக்கு
 शिरसा शिरசா முடிதாழ்த்தி
 प्रगामं நமஸ்காரத்தை
 कृत्वा செய்துவிட்டு,
 अग्रतः முன்னிலையில்
 स्थितः காத்துநின்றான்.

तमब्रवीत्ततो राजा रावणो राक्षसं स्थितम् । विद्युज्जिह्वं महाजिह्वं समीपपरिवर्तिनम् ॥

தத: அப்பொழுது
 रावणः राजा ராவணமன்னன்
 महाजिह्वं நீண்ட நாக்குடைய,
 समीपपरिवर्तिनं முன்னிலையில் வந்த
 சேர்ந்தது

स्थितं காத்துநிற்கொண்
 तं அநத [புருந்த,
 विद्युज्जिह्वं வித்யுஜ்ஜிஹ்வ
 னென்ற
 राक्षसं அரக்கனாப்பார்த்து
 अब्रवीत् கட்டளைபிட்டான்:

अग्रतः कुरु सीतायाः शीघ्रं दाशरथेः शिरः । अवस्थां पश्चिमां भर्तुः कृपणा साधु पश्यतु ॥

दाशरथेः शिरः “ராமனது தலையை
 शीघ्रं காலதாமதமின்றி
 सीतायाः சிதையினது
 अग्रतः முன்னிலையில்
 कुरु வை.
 भर्तुः கணவனது
 पश्चिमां अवस्थां மரணத்தைய

कृपणा { தன்னால் இனிசெய்யப்
 साधु { கூடியதொன்றுமில்
 पश्यतु { லென்பவனு உரை
 { கின்றவனாய் அவன்
 { சந்தேகமற
 { (பிரத்யகூத்தில்)
 { பார்க்கட்டும.”

एवमुक्तं तु तद्रक्षः शिरस्तत्प्रियदर्शनम् । उपनिक्षिप्य सीतायाः क्षिप्रमन्तरधीयत ॥४६॥

एवं இங்ஙனம்
 उक्तं நியமனம்பெற்ற
 तत् அநத
 रक्षः அரக்கன்
 तु அப்பொழுது
 प्रियदर्शनं அழகுறறு விளங்கிய

तत् அநத
 शिरः தலையை
 सीतायाः சிதையினது
 उपनिक्षिप्य கண்முன் வைத்து
 क्षिप्रं தகூதனாகும் [விட்டு
 अन्तर्धीयत மாறத்துவிட்டான்.

रावणश्चापि चिक्षेप भास्वरं कार्मुकं महत् । त्रिषु लोकेषु विख्यातं सीतामिदमुवाच च ॥

रावणः ராவணன்
 त्रिषु लोकेषु முழுவகங்களிலும்
 विख्यातं பிரசித்திபெற்றதும்,
 महत् பூஜார்ஹமானதும்,
 भास्वरं च ஒளிகொண்டு விளங்க
 குகிறதமாகிய
 कार्मुकं கோதண்டத்தை

चिक्षेप { தன் கைவிட்டுத்து
 { வைத்துக்கொண்
 { டான்.
 अपि च அதன்போல்
 सीतां சிதாபதேவியைப் பார்
 इदं பின்வருமாறு [த்து
 उवाच ह மொழிகதான்:

इदं तत्तव रामस्य कर्मुकं ज्यासमायुतम् । इह प्रहस्तेनानीतं हत्वा तं निशि मानुषम् ॥

इदं “இது
तव உனது
रामस्य ராமனது
ज्यासमायुतं நானேற்றப்பட்ட
कर्मुकं கோதண்டம்.
मानुषं மானிடனாகிய
तं அவனை

निशि இரவில்
हत्वा கொன்றுகிட்டு
इह இப்பொழுது
तत् அது
प्रहस्तेन பிரஹஸ்தனால்
आनीतम् கொண்டுவரப்பட்ட
டிருக்கிறது.”

स विद्युजिह्वेन सहैव तच्छिरो धनुश्च भूमौ विनिकीर्य रावणः ।

विदेहराजस्य सुतां यशस्विनीं ततोऽब्रवीत्तां भव मे वशानुगा ॥ ४९ ॥

सः அந்த
रावणः ராவணன்
विद्युजिह्वेन விद्यுஜ்ஜிஹ்வனோடு
सहैव கூடவே
तत् அந்த
शिरः தலையையும்
धनुः च வில்லையும்
भूमौ தரையில்
विनिकीर्य வீசித்தள்ளிவிட்டு

ततः அதன்மேல
विदेहराजस्य விதேஹமன்னரது
यशस्विनीं மகாபுகழ்படைத்த
सुतां புதலனியாகிய
तां அவளைப்பார்த்து
मे “எனக்கு
वशानुगा அடங்கி நடக்கிறவ
ளாக
भव ஆகிவிடு” என்று
अब्रवीत् சொல்லிமுடித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदित. श्लोकाः 15864

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1189

द्वाविंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ३२ ॥

सीताविलापः—ஸீதாலிலாபம்.

सा सीता तच्छिरो दृष्ट्वा तच्च कर्मुकमुत्तमम् । सुग्रीवप्रातिसंसर्गमाख्यातं च हनूमता ॥
नयने मुखवर्णं च भर्तुस्तत्सदृशं मुखम् । केशान्केशान्तदेशं च तं च चूडामणिं शुभम् ॥
एतैः सर्वैरभिज्ञानैरभिज्ञाय सुदुःखिता । विजगर्हंऽत्र कैकेयीं कोशन्ती कुररी यथा ॥ ३ ॥

सा அந்த
सीता ஸீதாதேவியார்
तत् அந்த
शिरः தலையையும்
तत् அந்த
उत्तमं உத்தமமான

कर्मुकं च கோதண்டத்தையும்
हनूमता ஹனுமாரால்
आख्यातं தெரிவிக்கப்பட்ட
सुग्रीवप्रीति- } சுகர்வனது பக
संसग च } பயனாய் விளைந்த
றவையும்

नयने	கண்களிரண்டையும்	सर्वैः	எல்லா
मुखवर्णं च	முகத்தின் ஒளியையும்	अभिज्ञानैः	அடையாளங்களால்
		अभिज्ञाय	நம்பி,
तत्सदृशं	அதற்கே ஈடாகிய	सुदुःखिता	மிக்கமனம் நொந்தவ
भर्तुः	கணவரது		ளாகி,
मुखं	முகத்தையும்	कुमारी	அழகுரல் இன்றில்
केशान्	கேசங்களையும்	यथा	போலவே
केशान्तदेशं च	நெற்றியையும்	शोशन्ती	அழுகின்றவளாய்
तं	அந்த	अस	இவ்விஷயத்தில்
शुभं	அழகிய	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப்
चूडामणिं च	சூடாமணியையும்		பற்றி
दृष्ट्वा	கவனித்து.	विजगहै	பினகண்டபடி மனக்
एतैः	இந்த		குறையுற்றாள்.

सकामा भव कैकेयि हतोऽयं कुलनन्दनः । कुलमुत्सादितं सर्वं त्वया कलहशीलया ॥

कैकेयि	“கைகேயி !	कुलं	குலம்
सकामा	உத்தேசம் நிறைவேற்றி	सर्वं	எல்லாமும்
	னவளாக	कलहशीलया	கலகமொன்றையே
भव	ஆகு		தொழிலாகவுடைய
कुलनन्दनः	குலவிளக்காகும்	त्वया	உமமால்
अयं	இவர்	उत्सादितम्	வேருடனழிக்கப்பட்ட
हतः	கொல்லப்பட்டார்.		டது.

आर्येण किं ते कैकेयि कृतं रामेण विप्रियम् । यन्मया चीरवसनस्त्वया प्रस्थापितो वनम् ॥

कैकेयि	“கைகேயி !	विप्रियं	அடாத காரியம்
यत्	எக்காரணத்தால்	ते	உமக்கு
त्वया	உமமால்		{ எல்லாதர்மங்களிலும்
चीरवसनः	மரவுரியணிந்தவராய்	आर्येण	{ உக்காலத்திலுமவழி
वनं	காட்டிற்கு		வாது நடக்கும
मया	என்னோடு	रामेण	ராமரால்
प्रस्थापितः	அனுப்பப்பட்டாரோ	कृतं	செய்யப்பட்டது
	அப்படிப்பட்ட	किम्	என்ன

एवमुक्त्वा तु वैदेही वेषमाना तपस्विनी । जगाम जगतीं बाला छिन्ना तु कदली यथा ॥

बाला	மஹா பரிசுத்தையும்	उक्त्वा तु	சொல்லிவிட்டு
तपस्विनी	மஹா கஷ்டதகையோலி	छिन्ना	ஓ
	நுக்கிறவளுமான	कदली	வாழைமர,
वैदेही तु	ஜானகிதேவியாரும்	यथा	போலவே
वेषमाना	உடல் நடுங்கி	जगतीं	பூமியில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	जगाम	வழிநடந்துவந்தாள்.

सा मुहूर्तात्समाश्वस्य प्रतिलभ्य च चेतनाम् । तच्छिरः समुपाधाय विललापयतेक्षणा ॥

आयतेक्षणा	நெடுங்கண்ணுளான	प्रतिलभ्य	அடைந்து
सा	அவள்	तत् शिरः	அந்தத் தலையை
मुहूर्तात्	சிறிதுநேரத்திற்குள்	समुपाधाय	முகர்ந்து
समाश्वस्य	மூர்ச்சை தெவிரிந்து	विललाप	பின்வருமாறு புலம்பி
चेतनां च	தன்னறிவையும்		அழுதாள்:

हा हताऽस्मि महाबाहो वीरव्रतमनुव्रत । इमां ते पश्चिमावस्थां गताऽस्मि विधवा कृता ॥

महाबाहो	“மகாபாசுவே!	ते	தேவரீரது
वीरव्रतं } अनुव्रत }	போரில் வீரனாயிருக் கும் வீரதமொன்றை யே கைக்கொண்ட வீர	इमां	இந்த
		पश्चिमावस्थां	மரணஸ்திதியை
		गता अस्मि	பார்த்தவளாகி
			றேனே!

हा	அந்தோ!	विधवा कृता	கணவனையிழக்கப் பெற்றேனே!
हता अस्मि	நான் கெட்டேனே!		

प्रथमं मरणं नार्या भर्तुर्वैगुण्यमुच्यते । सुवृत्त साधुवृत्तायाः संवृत्तस्त्वं ममाग्रतः ॥ ९ ॥

भर्तुः	“கணவனுக்கு	सुवृत्त	மகா புண்ணியாத் மாவே!
प्रथमं	முதலில்	त्वं	தேவரீர்
मरणं	மரணமென்பது	साधुवृत्तायाः	தர்மானுவட்டான முடைய
नार्याः	மனைவியினுடைய		
वैगुण्यं	புண்ணியபாக்கியத் தின் குறையென	मम	அடியாளுக்கு
उच्यते	சாஸ்திர வகலில் சொ ல்லப்பட்டிருக்கிறது.	अग्रतः	முந்தியே
		संवृत्तः	போய்விட்டீர்.

दुःखादुःखं प्रपन्नाया मग्नायाः शोकसागरे । यो हि मामुद्यतस्त्रातुं सोऽपि त्वं विनिपातितः॥

दुःखात्	“துக்கத்தின்மேல	यः	யவரொருவர்
दुःखं	துக்கத்தை	त्रातुं	தூக்கிவிட
प्रपन्नायाः	அடைந்து	उद्यतः हि	யத்தனித்தாரோ
शोकसागरे	சோகசாகரத்தில்	सः	அந்த
मग्नायाः	மூழ்கிக்கிடக்கையில்	त्वं अपि	தேவரீரும்
मां	அடியாளே	विनिपातितः	ஒழித்து விடப்பட்டீர்.

सा श्वश्रूमम कौसल्या त्वया पुत्रेण राघव । वत्सेनेव यथा धेनुर्विवत्सा वत्सला कृता ॥

राघव	“ஸ்ரீராமா!	कौसल्या	கோசலேதேவியார்
पुत्रेण त्वया	புதல்வராகிய தேவரீ	धेनुः	ஒரு பசு
मम	எனக்கு [ரால்,	वत्सेन यथा इव	{ கன்றைவிட்டுப் பிரிக்க பட்டா லெவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே ஒரே பிள்ளையுமிழந் தவளாக
श्वशूः	மாமியாரும்,	विवत्सा	
वत्सला	நினைவெல்லாம் புத்தி ரன்மீதே உள்ளவ	कृता	செய்யப்பட்டனள்.
सा	அந்த [ஒருமான		

आदिष्टं दीर्घमायुस्ते यैरचिन्त्यपराक्रम । अनृतं वचनं तेषामत्यायुरसि राघव ॥ १२ ॥

அசுந்திய- பராசுரம்	“மனத்தாலும் (இவ்வ ளவெனவும்) இத்தன் மையதெனவும்) அறி யமுடியாத பராசுர மம் பெற்ற	தேவரீருக்கு தீர்க்கமான ஆயு: யை: அதிசு தேய் வனம் அநுதம்	தேவரீருக்கு தீர்க்கமான ஆயுளுள்ளே எவர்களால் முன் கூறப்பட்டதோ அவர்களைய வாக்கு பொய்யாக முடிந்தது.
ராசுரம்	பூராம!		
அத்யாயு:	அற்ப ஆயுளுள்ள		
அசி	இருக்கின்றீர் [வராய்		

अथवा नश्यति प्रज्ञा प्राज्ञस्यापि सतस्तव । पचत्येनं यथा कालो भूतानां प्रभवो ह्यम ॥

சுத:	“ புண்ணியத் தமர்வும்	யதா	எனென்றால்
பாசுசு	மஹா நுண்ணறிவா ளருமாகிய	பூதானம்	பிராணிகளுக்கு எதையும்
தவ அரி	தேவரீருக்கும்	புருவ:	இந்த
புரா	முன்னெச்சரிக்கை என்பது	கால:	ஸர்வேசுவரன்
நசுயதி	இல்லாதிருந்திருக் கிறது ;	என்	இந்த
அதவா	இது ஒரு ஆச்சர்யம் இல்லை.	ஹி	தேவரீரையும்
		புருதி	அனுபவிக்கச் செய்கிறார்.

अदृष्टं मृत्युमापन्नः कस्मात् न यशास्त्रवित् । व्यसनानामुपायज्ञः कुशलो ह्यसि वर्जने ॥

அதூசுத் துயுமாபுந:	“ராஜகந்திரங்களைப் பற்றிய சாஸ்திரங்க ளில் துயுநாம்	குசல:	சாமர்த்தியசாலியுமா
நயசாஸுருவத்	ஸம்பவிக்கக்கூடிய ஆபத்துக்களை	உன்	தேவரீர் [கிய
வயனானம்	வினாயாதபடி விலக் கும் விஷயத்தில்	கசாது ஹி	எக்காரணத்தால் தானே
வரீனே	உபாயங்களை அறிந்த	அதூசுத்	ஜாக்கிரதையுடன் தவிர்க்கக்கூடிய
உபாயசு:		மூயு	மரணத்தை
		அபுந: அசி	அடைந்தவராகின்றீர்.

तथा त्वं संपरिष्वज्य रौद्रयाऽतिनृशंसया । कालरात्र्या ममाच्छिद्य हतः कमललोचनः ॥

கமலலோசுன:	“தாரைக்கண்ண ராகும்	காலராசுயா	{ எமனது உடன்பிறந் தாளாகிய (காலராத் திரிஎன்பவளால்
உன்	தேவரீர்	மம	என்னிடமிருந்து
ததா	அப்படியிருப்பதால்	சாஸுசு	பிரித்துவிட்டு
ரௌயா	கொடியவனும்	சுபரிஸுய	நன்கு தழுவிக்கொ ண்டு
திநுசுசயா	சுவிர்க்கமில்லாதவனா மாகிய	ஹு:	கொண்டுபோகப்பட்டு விட்டார்.

उपशेषे महाबाहो मां विहाय तपस्विनीम् । प्रियामिव शुभां नारीं पृथिवीं पुरुषर्षभ ॥

மஹாபாஹோ
புருஷர்ஷப
தபஸ்வினீ
பரியா
மா
“மகாபாருவே!
புருஷோத்தம!
பதியைக்காணுது கத
தர்மபத்னியாகிய[றும்
அடியானே

विहाय शुभां पृथिवीं नारीं
उपशेषे इव
தாறநது
பாக்கியசாலியாகிய
நிலமகளை
உபசேபே இவ
ஏற்றுக்கொண்டிருக்க
கின்றிப்போலும்.

अर्चितं सततं यन्नाद्गन्धमाल्यैर्मया तव । इदं ते मत्प्रियं वीर धनुः काञ्चनभूषणम् ॥१७॥

வீர
தே
மத்ரியம்
காஞ்ஞனபூஷணம்
“நாதா!
தேவரீருக்கும்
எனக்கும் செல்வமா
பொன்னுலங்கரிக்கப்
பெற்றதும்

गन्धमाल्यैः यत्नात् सततं अर्चितं तव धनुः इदम्
சந்தனபுஷ்பாதிச
யநாத்
சதத
அர்சிதம்
தவ
धनुः
இதம்
பக்தியுடன்
எப்பொழுதும்
அர்ச்சிக்கப்பட்டது
தேவரீரது
கோதண்டம்

मया पिता दशरथेन त्वं श्वशुरेण ममानघ । सर्वैश्च पितृभिः सार्धं नूनं स्वर्गं समागतः ॥१८॥
अनघ
पिता
मम
श्वशुरेण
दशरथेन
என்னால்
பிதா
மன
சுவசுரேண
தசரதரோடும்

पितृभिः सार्धं नूनं स्वर्गं समागतः ॥१८॥
पितृभिः
सर्वैः च सार्धं
स्वर्गं
त्वं
समागतः नूनम्
பிதருக்கள்
எல்லோருடனும் கூட
ஸ்வர்க்கத்திலு
தேவரீர்
சேர்ந்துவிட்டாரோ?

दिवि नक्षत्रभूतस्त्वं महत्कर्मकृतां प्रियम् । पुण्यं राजर्षिर्विशं त्वमात्मनः समुपेक्षसे ॥१९॥

दिवि
त्वं
नक्षत्रभूतः
“ஆகாசத்தில்
தேவரீர்
நக்ஷத்ர உருவங்
கொண்டுவிட்டார்.

आमनः पुण्यं प्रियं
தேவரீருடையதும்
புண்யம்
பரிய
தேவரீருடையதும்
பரிசுத்தமானதும்
கிடைத்ததற்கரியது
மான

महत्कर्मकृतां {
மகத்தான புண்ணிய
கர்மங்களைப் புரிந்த
வர்களுடையவும்

राजर्षिर्विशं त्वं समुपेक्षसे
ராஜரிஷிகுலத்தை
தேவரீர்
அசுட்டைசெய்கிறீர்.

किं मां न प्रेक्षसे राजन्किं मां न प्रतिभाषसे । बालां बाल्येन संप्राप्तां भार्यां मां सहचारिणीम् ॥

राजन्
मां
किं
प्रेक्षसे न
“என்னரசே!
என்னை
என்
கண்ணெடுத்தும் பா
ராதிருக்கின்றீர்?

मां सहचारिणीं भार्यां मां किं न प्रतिभाषसे
என்னிடம்
சஹார்னி
பார்யா
மா
கி
ந
என்காரியங்களிலும்
கூடவேடிருந்து நட
த்தவேண்டிய
தர்மபத்னியாகிய
என்னிடம்
ஏனோ
மறுமொழி கூறுதிருக்க
கின்றீர்?

बाल्येन संप्राप्तां
बाल्यां
இளமைப்பருவமுற்ற
பேதையாகிய

संश्रुतं गृह्णता पाणिं चरिष्यामिति यत्त्वया । स्मर तन्मम काकुत्स्थ नय मामपि दुःखिताम् ॥

पाणिं गृह्णता “மணம்கொண்ட
त्वया தேவரீரால்
चरिष्यामि ‘எதையும் கூடவே
इति என்று [செய்வேன்.’
यत् எது
मम அடியாளுக்கு
संश्रुतं வாக்களிக்கப்பட்ட

தோ

तत् அதை
स्मर நினைவுகூர்ந்தருளும்.
काकुत्स्थ ககுத்த குலத்தவரே!
दुःखितां பிரிவால் துயருறும்
मां अपि என்னையும்
नय அழைத்துக்கொள்

வீராக.

कस्मान्मामपहाय त्वं गतो गतिमतां वर । अस्माल्लोकादमुं लोकं त्यक्त्वा मामपि दुःखिताम् ॥

गतिमतां वर “நெறிமுறையுள்ள
ருள் உத்தமனே!

त्वं தேவரீர்
मां என்னை
अपहाय துறந்தும்
दुःखितां பிரிவால் துயருறும்

मां என்னை
त्यक्त्वा अपि மறந்தும்
अस्मात् இந்த
लोकात् லோகத்திலிருந்து
अमुं लोकं ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு
कस्मात् எக்காரணத்தால்
गतः சென்றுவிட்டார்?

कल्याणैरुचितं यत्तत्परिष्वक्तं मयैव तु । क्रव्यादैस्तच्छरीरं ते नूनं विपरिकृष्यते ॥ २३ ॥

कल्याणैः “உத்தமக்குறிகளால்
उचितं எல்லாரின் மனங்களை
यत् எதுவோ [கவருகிறது
तत् तु அதுவும்,
मया एव என் ஒருவனாலேயே
परिष्वक्तं அணைக்கப்பெற்றது
பான

तत् அந்த
ते தேவரீரது
शरीरं திருமேனி
क्रव्यादैः மாம்பசுபகூணிகளான
மிருகங்களால்
विपरिकृष्यते नूनम् அங்குமிங்குமிழுக்கப்
படுகிறதே.

अग्निष्टोमादिभिर्यज्ञैरिष्टवानासदक्षिणैः । अग्निहोत्रेण संस्कारं केन त्वं तु न लप्स्यसे ॥

त्वं तु “தேவரீரும்
आसदक्षिणैः குறையின்றி தகிணை
கள் கொடுக்கப்பெற்ற
अग्निष्टोमादिभिः அக்னிஷ்டோமம்
முதலான
यज्ञैः யாகங்களை

इष्टवान् செய்துமுடித்தவராகி
अग्निहोत्रेण அக்னிஹோத்திர
அக்னியினால்
संस्कारं ஸம்ஸ்காரத்தை
केन எக்காரணத்தால்
लप्स्यसे न பெறுதவராகிறீர்?

प्रज्यामुपपन्नानां त्रयाणामेकमागतम् । परिपश्यति कौसल्या लक्ष्मणं शोकलालसा ॥

प्रज्यां “வனவாஸத்தை
उपपन्नानां அடைந்த
त्रयाणां மூவர்களுக்குள்
एकं தனிமையாய்
आगतं போய்ச்சேர்ந்த

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்பா
ர்த்து
कौसल्या கோசலைதேவியார்
शोकलालसा சோகத்தில் மூழ்கிய
வராகி
परिपश्यति விசாரிக்கப்போகிறார்.

स तस्याः परिपृच्छन्त्या वधं मित्रबलस्य ते । तत्र चाख्यास्यते नूनं निशायां राक्षसैर्वधम् ॥

तस्याः “अवर् (கோசலை)
परिपृच्छन्त्या: அப்படி கேட்கும்
பொழுது
ச: அவர்
ते தேவரீரது
मित्रबलस्य கூட்டாளியின் ஓ-னி
யத்தின்

वधं அழிவையும்
राक्षसै: அரக்கர்களால்
निशायां இரவில்
तत्र தேவரீருடைய
वधं च மரணத்தையும்
नूनं நிச்சயமாய்
आख्यास्यते தெரிவிப்பார்.

सा त्वां सुप्तं हतं श्रुत्वा मां च रक्षोगृहं गताम् । हृदयेनावदीर्णेन न भविष्यति राघव ॥

राघव “ஸ்ரீராகவ!
सा अवर् (கோசலை)
सुप्तं தூங்கிக்கொண்
त्वां தேவரீரை [டிருந்த
हतं கொல்லப்பட்டவரை
கவும்
मां च என்னையும்

रक्षोगृहं அரக்கனது மாளிகை
गतां சிக்கிக்கொண்டவ
श्रुत्वा கேட்டு [ளாகவும்
हृदयेन உள்ளம்
अवदीर्णेन உருகி
भविष्यति न உயிர் தரியார்.

मम हेतोरनार्याया ह्यनर्हः पार्थिवात्मजः । रामः सागरमुत्तीर्य वीर्यवान्गोष्पदे हतः ॥२८॥

अनार्याया: “அபதார்த்தமாகிய
मम हेतो: எனக்காக
अनर्हः நன்மையல்லாததெ
தற்கும் இயலாதவரும்
पार्थिवात्मजः சக்கிரவர்த்தியின்
திருமகனாகும்
वीर्यवान् வீண்போகாத செய
லுற்றவருமாகிய

रामः हि ஸ்ரீராமரே
सागरं சமுத்திரத்தையும்
उत्तीर्य முற்றிலும்தாண்டி
गोष्पदं ஒரு சிராங்காய்ஜலத்
हतः தில்
மாண்டார்.

अहं दाशरथेनोढा मोहात्स्वकुलपांसनी । आर्यपुत्रस्य रामस्य भार्या मृत्युरजायत ॥२९॥

स्वकुलपांसनी { “தேவரீர்குலத்திற்கே
अहं { அபகீர்த்திகொண்டு
दाशरथेन { வரும்
नरान் {
मोहात् { (இப்படிப்பட்டவளை
{ (விஷயம்) தெரிந்
{ திராடையால்

ऊढा कलियाणाम् செய்து
आर्यपुत्रस्य கொள்ளப்பட்டேன்.
रामस्य சர்வோத்தமமாகிய
भार्या ஸ்ரீராமருக்கு
मृत्यु: மனைவி
अजायत எமனாய்
வாய்த்தனன்.

नूनमन्यां मया जातिं वारितं दानमुत्तमम् । याऽहमप्येह शोचापि भार्या सर्वातिथेरिह ॥

अन्यां जातिं "பூர்வஜன்மத்தில
उत्तमं உத்தமமான
दानं தானமானது
मया என்னால
वारितं தடுக்கப்பட்டத.
नूनं அக்காரணத்தால்

தான

इह இவ்வுலகில்

सर्वातिथे:

भार्या

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

{ எல்லோரையுமே தனது அத்தியாய் கொண்டு புவருக்கு

பார்வை

எவனோ, அந்த

நான்

இவ்வுலகில்

இப்பொழுது

தத்தலிங்கமேன்.

साधु पातय मां क्षिप्रं रामस्यापरि रावण । सप्तानय पतिं पत्न्या कुरु कल्याणमुत्तमम् ॥

रावण "ராவண"
रामस्य ஸ்ரீராமரது
उपरि கார்பமாய்
मां என்னை
क्षिप्रं இப்போதே
साधु சல்பபடியாய்
पातय கொண்டு வீழ்த்தி

விதி.

पतिं

पत्न्या

सप्तानय

उत्तम

कल्याणं

कुरु

सप्त

क्षिप्रं

इति

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

शोचापि

या

अहं

इह

अथ

विजयस्वार्थपुत्रेति सोऽभिवाद्य प्रसाद्य च । न्यवेदयदनुप्राप्तं प्रहस्तं वाहिनीपतिम् ॥ ३५ ॥

அரியுத	“மகா புண்ணியாத மா பெற்ற புகல்வரே!	வ	அதன்மேல்
विजयस्व	ஜயம்பெற்று விளக்கு	वाहिनीपतिं	சேனாபதியாகிய
इति	என்று [விராக!]	प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனை
सः	அவன்	अनुपासं	வந்து காத்துநின்று
अभिवाद्य	ஆசிகூறிய		கொண்டிருக்கிறவனாக
प्रसाद्य	உள்ளக்குவிரச்	न्यवेदयत्	பின்வருமாறு தெரிய
	செய்து		ப்படுத்தினான் :

अमात्यैः सहितैः सर्वैः प्रहस्तः समुपस्थितः । तेन दर्शनकामेन वयं प्रस्थापिताः प्रभो ॥

प्रहस्तः	“பிரஹஸ்தர்	प्रभो	பிரபுவே!
सहितैः	எதிலும் சேர்ந்து ஆ லோசனைபுரியும்	दर्शनकामेन	நேரில் பார்க்க
अमात्यैः	மந்திரிகள்	तेन	அவரால்
सर्वैः	எல்லோருடனும்	वयं	நானும் சிலரும்
समुपस्थितः	வந்து காத்துநிற்கின் றார்.	प्रस्थापिताः	அனுப்பப்பட்டிருக் கிறோம்.

नूनमस्ति महाराज राजभावात्क्षमान्वितम् । किञ्चिदात्ययिकं कार्यं तेषां त्वं दर्शनं कुरु ॥

महाराज	“மகாராஜ!	किञ्चित्	ஏதோ ஒரு
राजभावात्	மன்னரது திருவுளத் தை எதிர்பார்க்குது	कार्यं	காரியம்
क्षमान्वितं	தயக்கிவைக்கப்பட்ட தாயும்	अस्ति नूनं	இருக்கிறதபோலும்.
आत्ययिकं	உடனே செய்யவேண் டியதுமரகிய	तेषां	அவர்களுக்கு
		त्वं	தேவரீர்
		दर्शनं	தரிசனம்
		कुरु	அவிர்ப்பிராக.”

एतच्छ्रुत्वा दशग्रीवो राक्षसप्रतिवेदितम् । अशोकवनिकां त्यक्त्वा मन्त्रिणां दर्शनं ययौ ॥

दशग्रीवः	தசகண்டன்	अशोकवनिकां	அசோகவனத்தை
एतत्	இந்த	त्यक्त्वा	விட்டுப்புறப்பட்டு
राक्षसप्रतिवेदितं	ராக்கஸனால் சொல்ல	मन्त्रिणां	மந்திரிகளுக்கு
श्रुत्वा	கேட்டு, [ப்பட்டதை	दर्शनं ययौ	முன்தோன்றினான்.

स तु सर्वं समर्थैव मन्त्रिभिः कृत्यमात्मनः । सभां प्रविश्य विदधे विदित्वा रामविक्रमम् ॥

सः	அவன்	आत्मनः	தனது
सभां प्रविश्य	சபையில் புகுந்து	मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு
रामविक्रमं एव	ஸ்ரீராமருடைய பராக் கிரமத்தையும்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
	(தனக்குள்ளேயே)	समर्थं	ஆலோசித்துவிட்டு
विदिवा तु	ஆராய்ந்தறிந்து	कृत्यं	ஆகவேண்டிய
	கொண்டு	विदधे	க கிராமானித்தான்.

अन्तर्धानं तु तच्छीर्षं तच्च कार्मुकमुत्तपम् । जगाम रावणस्यैव निर्याणसमनन्तरम् ॥४०॥

रावणस्य	ராவணனது	अन्तर्धानं जगाम	மறைந்து போயிற்று.
निर्याणसमनन्तरं	வெளியில் செல்லுகை	तत्	அந்த
	க்கு பின்னால்,	उत्तमं	உத்தமமான
एव	தவ்வண்ணமே	कार्मुकं तु	கோதண்டமும்
तत् शीर्षं	அந்த தலை	च	அப்படியே மறைந்து போயிற்று.

राक्षसेन्द्रस्तु तैः सार्धं मन्त्रिभिर्भीमविक्रमैः । समन्त्वयामास तदा रामकार्यविनिश्चयम् ॥

राक्षसेन्द्रः .	ராக்கஷஸராஜன்	तु	இவ்விஷயத்தில்
भीमविक्रमैः	கொடிய பாக்கிரம	रामकार्य-	ராமர் விஷயத்தில் (செ
तैः	அந்த [சாஸிகளாகிய	विनिश्चयं }	ய்யவேண்டிய காரிய
मन्त्रिभिः	மந்திரிகளோடு		த்தில் தனது தீர்மானத்தைப்பற்றி
सार्धं	கூட		
तदा	அப்பொழுது	समन्त्वयामास	கலந்து பேசினான்.

अविदूरस्थितान्सर्वान्बलाध्यक्षान्हितैषिणः । अवर्षात्कालसदृशो रावणो राक्षसाधिपः ॥

कालसदृशः	யானுக்குச் சமமான	हितैषिणः	{ மனங்கொண்டு நடப்பதில் ஊக்கமுடையவர்களுமான
राक्षसाधिपः	ராக்கஷஸமன்னனாகும்	बलाध्यक्षान्	சேனாதிபதிகள
रावणः	ராவணன்,	सर्वान्	எல்லையையும்பார்க்கு
अविदूरस्थितान्	பக்கவில் இருந்தவர்களுடைய	अवर्षात्	பின்வந்தாறு ஆகநூற் பிச்சான் :

शीघ्रं भेरीनिनादेन स्फुटकोणाहतेन मे । समानयध्वं सैन्यानि वक्तव्यं च न कारणम् ॥

मे	எனது	भेरीनिनादेन	பேரிகைகளின் பெரு முழக்கத்தால்
सैन्यानि	சேனையை	समानयध्वं	நிங்கள் திரட்டுவீர்கள
शीघ्रं	உடனேயே	कारणं च	காரணம்மட்டும்தான்.
स्फुटकोणाहतेन	உறுதிபாண குணில்	वक्तव्यं न	மொலப்படவேண்டியதில்லை
	களால் அழிக்கப்பட்ட		

ततस्तथेति प्रतिगृह्य तद्वचो बलाधिपास्ते महदात्मनो बलम्

समानयध्वैव समागमं च ते न्यवेदयन्भर्तरि युद्धकाङ्क्षिणि ॥ ४४ ॥

ततः	அப்பொழுது	महत् बलं एव	பெரும் சேனையையும்
ते बलाधिपाः	அந்த சேனாதிபதிகள்	समानयन्	திரட்டி வந்தார்கள்.
तथा	‘அப்படியே செய்கி	समागमं च	வரவையும்
इति	என்றுகொல்லி[றோம்’	युद्धकाङ्क्षिणि	யுத்தத்தை விரும்பும்
तत् वचः	அந்த நியமனத்தை	भर्तरि	எஜமானனிடத்தில்
प्रतिगृह्य	சிரமேற்கொண்டு	ते	அவர்கள்
आत्मनः च	கன்கண்	न्यवेदयन्	கேள்வித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

वयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். || 33 ||

सीतासमाश्वासनम्—ஸீதையை சமாதானப்படுத்துவது.

सीतां तु मोहितां दृष्ट्वा सरमा नाम राक्षसी । आससादाशु वैदेहीं प्रियानि सखीम्॥

सरमा नाम	ஸரமை என்ற	सीतां	சீதாதேவியை
राक्षसी	அரக்கன்மனைசி	मोहितां	{ இல்லாததை நம்பி ஏக் கம் பிடித்திருக்கின் றவளாய்
तु	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	அறிந்துகொண்டு
प्रियां	இனியவளும்	आशु	தகவுணமே
प्रणयिनीं	யாவருக்கும் ஹிதத் தைக் கொடுப்பவளும்	आसवाद	அருகில் வந்துசேர்ந் தாள்.
सखीं	உறநிகோழியும்		
वैदेहीं	விதேஹமன்னரின் புதல்விபுகழை		

मोहितां राक्षसेन्द्रेण सीतां परमदुःखिताम् । आश्वासयामास तदा सरमा मृदुभाषिणी ॥

तदा	அப்பொழுது	मोहितां	வஞ்சிக்கப்பட்டு
मृदुभाषिणी	இனியசொற்கொ ண்டு பேசும்	परमदुःखितां	அஸஹ்யமாய் துயரு றும்
सरमा	சரமை	सीतां	சீதாதேவியாரை
राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸமன்னனால்	आश्वासयामास	பலவிதமாய் தேற்ற ரவு படுத்தினான்.

सा हि तत्र कृता मित्रं सीतया रक्ष्यमाणया । रक्षन्ती रावणादिष्टा सानुक्रोशा दृढव्रता ॥

सा	அவள்	दृढव्रता	{ (கஷ்டப்படுபவர்கள் விஷயத்தில் தன்னுலி யனற உதவிபுரியும்) உறுதி கொண்டவள்.
तत्र	அவ்விடத்தில்	हि	ஆனபடியால்
रावणादिष्टा	ராவணனால் நியமிக்க பபட்ட	रक्ष्यमाणया	காவலிலிருக்கும்
रक्षन्ती	காவற்காரிகளில் ஒருக்தி.	सीतया	சீதாதேவியால்
सानुक्रोशा	நிந்தப்பரிய கஷ்டத் தை சகியாதவள்.	मित्रं	(ஆபத்தில கைவி டாத) தோழியாய்
		कृता	கொள்ளப்பட்டாள்.

सा ददर्श ततः सीतां सरमा नष्टचेतनाम् । उपावृत्यालितां ध्वस्तां वडबाभिव पांसुषु ॥

ततः	அப்பொழுது	उपावृत्य	புரண்டு
सा	அந்த	उथितां	எழுந்த
सरमा	ஸரமை	वडबां इव	பெண்குதிரையைப் போலவே
सखीं	தோழியாகிய	ध्वस्तां	தூள் படிந்திருக்கின் றவளாய்
सीतां	ஸீதாதேவியை	ददर्श	கவனித்தாள்.
नष्टचेतनां	நல்லறிவு இழந்த		
पांसुषु	பணல்களில் [வளாய்,		

श्रीमान्	திரிலோகப்பிரசித்தி பெற்றவருமான	आत्रा लक्ष्मणेन सह कुशली	தம்பியாகிய லக்ஷ்மணரோடு கூட சேஷமமாக இருக் கின்றார்.
राघवः	ஸ்ரீராமர்		
हतः न	கொல்லப்படாது		

अयुक्तबुद्धिकृत्येन सर्वभूतविरोधिना । इयं प्रयुक्ता रौद्रेण माया मायाविदा त्वयि ॥

अयुक्तबुद्धिकृत्येन	“அடாத எண்ணமும் செயலுமுற்றவனாய்	रौद्रेण	கொடியனான ராவண னால்
सर्वभूतविरोधिना	சகலப்பிராணிகளுக் கும் சத்துருவும்,	त्वयि	உன் நிமித்தமாய்
मायाविदा	மாயாவித்தை தெரிந தவனுமான	इयं	இந்த
		माया	மாயை
		प्रयुक्ता	பிரயோகிக்கப்பட்டது.

शोकस्ते विगतः सर्वः कल्याणं त्वामुपस्थितम् ॥ १६ ॥

ते	“உனது	विगतः	ஒழிந்தது.
शोकः	மனத்துயரம்	त्वां	உனக்கு
सर्वः	எல்லாமும்	कल्याणं	நல்லகளை
		उपस्थितम्	கிட்டிவிட்டது.

ध्रुवं त्वां भजते लक्ष्मीः प्रियं प्रीतिकरं शृणु ॥ १७ ॥

त्वां	“உன்னிடம்	प्रीतिकरं	மனச்சந்ததுஷ்டியை
लक्ष्मीः	ஸௌபாக்யலக்ஷ்மி		விளைவிக்கிறதாகிய
ध्रुवं	இடையறாது	प्रियं	நல்லசெய்தியை
भजते	சூடி கொண்டிருக்கின் றாள்.	शृणु	கேள்.

उत्तीर्य सागरं रामः सह वानरसेनया । सन्निविष्टः समुद्रस्य तीरमासाद्य दक्षिणम् ॥ १८ ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினது
वानरसेनया	வானரசேனையோடு	दक्षिणं	தென்
सह	கூட	तीरं	கரையை
सागरं	சமுத்திரத்தை	आसाद्य	அடைந்து
उत्तीर्य	கடந்து	सन्निविष्टः	தங்கியிருக்கிறார்.

दृष्टो मे परिपूर्णार्थः काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः ॥ १९ ॥

काकुत्स्थः	“ஸ்ரீராமர்	मे	என்னால்
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன் கூட	दृष्टः	தெரிந்துகொள்ளப்
परिपूर्णार्थः	எக்காரியத்திலும் எக் குறையுமில்லாதவராய்		பட்டிருக்கிறார்.

स हि तैः सागरान्तस्थैर्वलैस्तिष्ठति रक्षितः

॥ २० ॥

सः “அவர்
सागरान्तस्थैः சமுத்திரக்கரைக்கு
तैः அந்த [வந்துசேர்ந்த
बलैः சைன்யங்களோடு

रक्षितः हि ஜாக்கிரதையுற்றவரா
तिष्ठति சுகடமே வாழ்ந்து
ருகிறார்.

अनेन प्रेषिता ये च राक्षसा लघुविक्रमाः । राघवस्तीर्ण इत्येव प्रवृत्तिस्तैरिहाहता ॥ २१ ॥

लघुविक्रमाः “விரைவில் எங்கும்
செல்லவல்ல

राघवः ‘ராவண்
तीर्णः சமுத்திரக்கை கடந்

राक्षसाः அரக்கர்கள்
ये எவர்கள்
अनेन இவனால்
प्रेषिताः च விடுக்கப்பட்டார்
கனோ

इति என்கிற
प्रवृत्तिः एव சமரசாரதான
इह இப்பொழுது
आहता கொண்டுவரப்

तैः அவர்களால்

பட்டது.

स तां श्रुत्वा विशालक्षि प्रवृत्तिं राक्षसाधिपः । एष मन्त्रयते सर्वैः सचिवैः सह रावणः ॥

विशालक्षि “விசாலாக்ஷி!
राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
सः அந்த
एषः இந்த
रावणः ராவணன்,

तां அந்த
प्रवृत्तिं श्रुत्वा செய்திபைக கேட்டு,
..चिवैः மந்திரிகள்
सर्वैः सह எல்லோருடன் கூட
मन्त्रयते மந்திரரலோசனை
செய்கின்றான்.”

इति ब्रुवाणा सरमा राक्षसी सीतया सह । सर्वोद्योगेन सैन्यानां शब्दं शुश्राव भैरवम् ॥

इति மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणा பேசிக்கொண்டிருக்
कुम्
राक्षसी அரக்கன் மனைவி
सरमा ஸரமை [யாகிய
सैन्यानां சேனையினர்

सर्वोद्योगेन பரிபூர்ண உதஸாஹ
भैरवं பயங்கரமான
शब्दं சப்தத்தை
सीतया सह சீதையோடு கூட
शुश्राव கேட்டான்.

दण्डनिर्यातवादिन्याः श्रुत्वा भेर्या महास्वनम् । उवाच सरमा सीतामिदं मधुरभाषिणी ॥

मधुरभाषिणी மதுரமாகப் பேசும்
सरमा ஸரமை
दण्डनिर्यातवादिन्याः குணில்களால் அடிக்க
பட்டு சப்திக்கின்ற
भेर्याः பேரிகையின்

महास्वनं பெரிய சத்தத்தை
श्रुत्वा கேட்டு
सीतां வீரதாதேவியைப்
பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
उवाच சொன்னான்:

सन्नाहजननी ह्येषा भैरवा भीरु भेरिका । भेरीनादं च गम्भीरं शृणु तोयदनिस्वनम् ॥

भीरु “பயசிலையே!
 गम्भीरं கம்பிரமாயும்
 तोयदनिस्वनं च மேகத்தை நிகர்த்த
 ஒலியுற்றதுமான
 भेरीनादं பேரிகையின் சத்தத்
 தை

शृणु கேள்.
 भैरवा பயங்கரமான
 एषा இந்த
 भेरिका हि பேரிகைதான்
 सन्नाहजननी போருக்குச்சித்தமாக
 குவது.

कल्पयन्ते मत्तमातङ्गा युज्यन्ते रथवाजिनः । हृष्यन्ते तुरगारूढाः प्रासहस्ताः सहस्रशः ॥

मत्तमातङ्गा: “மதயானைகள்
 कल्पयन्ते தயார செய்யப்படுகி
 ன்றன.
 रथवाजिनः தேர்க்குதிரைகள்
 युज्यन्ते பூட்டப்படுகின்றன.

प्रासहन्ताः சட்டியை கையில
 கொண்டவர்கள்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக
 तुरगारूढाः குதிரைகள்மீது ஏறிச்
 செலவுகின்றவர்களாய்
 हृष्यन्ते மகிழ்கின்றார்கள்.

तत्र तत्र च सन्नद्धाः संपतन्ति पदातयः । आपूर्यन्ते राजमार्गाः सैन्यैरद्भुतदर्शनैः ॥

वेगवद्भिर्नदद्भिश्च तोयौघैरेव सागरः
 पदातयः “கா ஸாட்கள்
 सन्नद्धाः च போர்த்திகோலம் கொ
 ண்டவர்களாய்
 तत्र तत्र ஆங்காங்கு
 संपतन्ति கும்பலகும்பலாய்
 கூடுகின்றார்கள்.
 सागरः சமுத்திரமானது
 वेगवद्भिः வேகமுடையவைக
 ளும்

॥ २७ ॥
 नदद्भिः च ஐக்கிற நவைகளு
 மான
 तोयौघैः ஆலைக்கூட்டங்களால்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே,
 अद्भुतदर्शनैः அழகும்றுவிளங்கும்
 सैन्यः சேனைகளால்
 राजमार्गाः ராஜமாதிகள்
 आपूर्यन्ते நிரப்பப்படுகின்றன.

शस्त्राणां च प्रसन्नानां चर्मणां वर्मणां तथा । रथवाजिगजानां च भूषितानां च रक्षसाम् ॥
 प्रभां विसृजतां पश्य नानावर्णां समुत्थिताम् । वनान्दहता घर्मे यथा रूपं विभावसाः ॥

प्रसन्नानां “பலபலவென விளங்
 கும்
 शस्त्राणां च ஆயுதங்களுடையவும்
 चर्मणां கேடயங்களுடைய
 வும்
 वर्मणां तथा கவசங்களுடையவு,
 रथवाजिगजानां च { ரதங்கள், குதிரைகள்,
 யானைகள் இவைக
 ளுடையவும்
 समुत्थितां வெளிக்காட்டிய
 नानावर्णां பலவண்ணங்களையு
 दैय

प्रभां ஒளியை
 विसृजतां பரப்புகின்ற
 भूषितानां அலங்காரங்கொண்ட
 रक्षसां च அரக்கர்களுடையவும்
 रूपं தோற்றத்தை
 घर्मे வெயிறிக்காலத்தில்
 वनं காட்டை
 निर्दहता: பற்றி எரிக்கின்ற
 विभावसो: நெருப்பினது தோற்
 றத்தை
 यथा போலிருப்பதாய்
 पश्य கவனி.

घण्टानां शृणु निर्घोषं रथानां शृणु निस्वनम् । हयानां हेषमाणानां शृणु तूर्यध्वनिं यथा॥

घण्टानां	“ மணிகளின்	हयानां	குதிரைகளுடையவும்
निर्घोषं	பெரும கோஷத்தையும்	निस्वनं	சத்தத்தையும்
शृणु	கேள்.	शृणु	கேள்.
रथानां	தேர்களுடையவும்	तूर्यध्वनिं यथा	தூர்யவாத்தியத்தின்
हेषमाणानां	கனைக்கும்	शृणु	கேள். [அரவத்தையும்

उद्यतायुधस्तानां राक्षसेन्द्रःनुयायिनाम् । सभ्रमो रक्षसामेष तुमुलो रोमहर्षणः ॥३१॥

उद्यतायुध-}	“தயாராய ஆயுதங்க	रक्षसां	அரக்கர்களின்
हस्तानां }	கைக் கையிலகொண்	एषः	இந்த
	டவர்களுடைய	सभ्रमः	சன்னாகம்
राक्षसेन्द्रानु- }	ராக்ஷஸமன்னன்	तुमुलः	நெருக்கமாகவும்
यायिनां }	சொந்தபடி நடப்பவர்	रोमहर्षणः	மயிச்சிலிர்ப்படையும்
	களுடைய		படியாயுமிருக்கிறது.

श्रीस्त्वां भजति शोकघ्नी रक्षसां भयमागतम् ॥ ३२ ॥

त्वां	“உன்னே	भजति	அடைகிறது.
शोकघ्नी	கஷ்டத்தையொழிக்க	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
	கும்	भयं	ஆபத்து
श्रीः	(சந்தோஷ)லக்ஷ்மி	आगतम्	கிட்டிவிட்டது.

रामः कमलपत्राक्षो दैत्यानामिव वासवः । विनिर्जित्य जितक्रोधस्त्वामचिन्त्यपराक्रमः ॥

रावणं समरे हत्वा भर्ता त्वार्धगमिष्यति ॥ ३३ ॥

कमलपत्राक्षः	“தாமரைக்கண்ணாரும்	इव	எவ்வண்ணமோ
अचिन्त्य- }	எண்ணுதற்கொண்		அவ்வண்ணமே
पराक्रमः }	ணைக பராக்ரம	रावणं ह वा	ராவணனைக் கொண்டு
	முடையவரும்	त्वां	உன்னே
भर्ता	கணவருமாகிய	विनिर्जित्य	{ (எதற்கும் மேம்பட்ட
रामः	ஸ்ரீராமர்		தாகிய) வெற்றியின்
समरे	போரில்		குறியாய்ப் பெற்று
वासवः	இந்திரன்	जितक्रोधः	சினமொழிந்தவராய்
दैत्यानां	அசுரர்களை	ह्वा अधिगमिष्यति	உன்னேக் காண்பார்

विक्रमिष्यति रक्षसु भर्ता ते सहलक्ष्मणः । यथा शत्रुषु शत्रुघ्नो विष्णुना सह वासवः ॥

शत्रुघ्नः	“சத்துருக்களையொ	ते	உனது
वासवः	இந்திரன் [ழிக்கும்	भर्ता	கணவர்
शत्रुषु	சத்துருக்களிடத்தில	सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன்
विष्णुना	விஷ்ணுபகவானோடு	रक्षसु	அரக்கர்களிடம்
सह	கூட	विक्रमिष्यति	வல்லமையைக் காட்ட
यथा	எவ்வண்ணமோ		பெரிபுகின்றார்.

आगतस्य हि रामस्य क्षिपमङ्गतां सतीम् । अहं द्रक्ष्यामि सिद्धार्थी त्वां शत्रौ विनिपातिते॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமா	சரீர்	உத்தமியாராகிய
आगतस्य	நேரில் வரவும்,	त्वां	தேவரீரை
शत्रौ हि	சத்துருவும்	अङ्गरातां	அவர் மடியில் எழுந்
क्षिप्रं	தகஷணமே		தருளியிட்டவளாக
विनिपातिते	கொன்றுவிழ்த்தப் படவும்	अहं	நான்
सिद्धार्थी	மனோரதம் கைக்கூடப் பெற்ற	द्रक्ष्यामि	கண்ணுறப் பார்க்கப் போகின்றேன்.

अश्रूण्यानन्दजानि त्वं वर्तयिष्यसि शोभने । समागम्य परिष्वज्य तस्योरसि महोरसः ॥

शोभने	“கட்டழகியே!	तस्य	அவரது
त्वं	தேவரீர்	उरसि	மார்பில்
समागम्य	அடைந்து	आनन्दजानि	ஆனந்தக்கண்ணீர்
परिष्वज्य	சமுவிக்கொடுத்து	अश्रुणि	களை
महोरसः	விசாலமான மார்புற்ற	वर्तयिष्यसि	வழக்கப்போகிறீர்.

अचिरान्मोक्ष्यते सीते देवि ते जयनं गताम् । धृतामेतां बहून्मासान्वेणां रामो महाबलः ॥

सीते देवि	“வீதாதேவியாரே!	जयनं गतां	{ பித்தட்டுவரையிலே தொங்கிக்கொண்டி ருக்கிறதுமான
महाबलः	மகாசக்திமானாகும்	एतां	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	वर्णां	கூந்தலை
बहून्	பல	अचिरात्	சீக்கிரமே
मासान्	மாதங்களாய்	मोक्ष्यते	அவிழ்த்துவிடுவார்.
एतां	பின்னிலிடப்பட்டுக்		
ते	உனது [கிடக்கிறதும்,		

तस्य दृष्ट्वा मुखं देवि पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । मोक्ष्यसे शोकजं वारि निर्मोक्मिव पद्मिनी ॥

दवि	“தேவீ!	पद्मिनी	ஓ சரப்பமானது
उदितं	உதித்த	निर्मोक्	தோலை
पूर्णचन्द्रं	பூர்ணசந்திரனை	इव	எப்படியோ உப்படியே
इव	போலிருக்கும்	शोकजं	சோகத்தாலுண்டா கும்
तस्य	அவரது	वारि	கண்ணீரை
मुखं	திருமுகமண்டலத்தை	मोक्ष्यसे	அகற்றப்போகிறீர்.
दृष्ट्वा	பார்த்து		

रावणं समरे हत्वा नचिरादेव मैथिलि । त्वया समग्रः प्रियया सुखार्हो लप्स्यते सुखम् ॥

मैथिलि	“ஆளகி!	प्रियया	காதலியான
सुखार्हः	சுகத்திறகே உரிய	त्वया	உன்னோடு
नचिरात् एव	சீக்கிரமே [அவர்	समग्रः	சேர்த்து
समरे	போரில்	सुखं	மனச்சாந்தியை
रावणं हत्वा	ராவணனைக்கொன்று	लप्स्यते	அடைவார்.

समागता त्वं वीर्येण मोदिष्यसि महात्मना । सुवर्षेण समायुक्ता यथा सस्येन मेदिनी ॥

सुवर्षेण	“நல்ல மழையால்	महात्मना	மகாத்மாவாகிய
समायुक्ता	நனைக்கப்பட்ட		அவரால்
मेदिनी	பூமியானது	समागता	அடையப்பட்ட
सस्येन	பயிரால்		டவளாய
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்	वीर्येण	வீர்யத்தை நினைத்து
त्वं	நீ [வண்ணம்	मोदिष्यसि	களிப்பை அடைவாய்.

गिरिवरमभितोऽनुवर्तमानो ह्य इव मण्डलमाशु यः करोति ।

तमिह शरणमभ्युपेह देवं दिवसकरं प्रभवो ह्ययं प्रजानाम् ॥ ४१ ॥

यः	“எவர்	त	அந்த
गिरिवरं	பர்வதச்சீரேஷ்டருக்கு (மேருபர்வதத்திற்கு)	दिवसकरं	சூரிய
		देवं	பகவானை
अभितः	நாற்புறமும	इह	இப்பொழுதே
अनुवर्तमानः	சுற்றிக்கொண்டு	शरणं	சரணமாக
इयः इव	குதிரை போலவே	अभ्युपेहि	நியடைவாயாக.
आशु	விரைவாக	हि	ஏனெனில்
मण्डलं	வலம் வருவதை	अयं	இவர்
करोति	செய்கிறாரோ,	प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு
		प्रभवः	எதையும்ளிப்பவர்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे तयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15949

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1274

चतुस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ३४ ॥

सरमया रावणाशयकथनम्—ஸரம ராவணனது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வது.

अथ तां जातसन्तापां तेन वाक्येन मोहिताम् । सरमा ह्युदयामास पृथिवीं द्यौरिवाम्भसा॥

सरमा	ஸரமை	पृथिवीं	பூமியை
अथ	அப்பொழுது	अम्भसा	மழையால்
मोहितां	சுந்தை கலங்கி	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
जातसन्तापां	தழித்துக்கொண்டு கிடந்த	तेन	அந்த
तां	அவளை (வீரையை)	वाक्येन	சொல்லால்
द्यौः	ஆகாசமானது	ह्युदयामास	உள்ளம்குளிரச் செய்தாள்.

ततस्तस्या हितं सख्याश्चिकीर्षन्ती सखी वचः । उवाच काले कालज्ञा स्मितपूर्वाभिभाषिणी॥

स्मितपूर्वाभि- } புன்னகையுடன் மது
 भाषिणी } ராமாய் பேசுபவளுந்
 कालज्ञा } சமயோசிதமாய் நடக்
 } கத்தெரிந்தவளுமான
 सखी } தோழி
 ततः } இன்னும்
 तस्याः } அந்த

सख्याः } தோழிக்கு
 हितं } ஹிதமானதை
 चिकीर्षन्ती } செய்யவெண்ணி
 काले } ஏற்றசமயத்தில்
 वचः } ஒரு சொல்லை
 उवाच } பின்வருமாறு

மொழிந்தாள் :

उत्सहेयमहं गत्वा त्वद्वाक्यमसितेक्षणे । निवेद्य कुशलं रामे प्रतिच्छन्ना निवर्तितुम् ॥ ३ ॥

असितेक्षणे } “கருங்கண்ணையு !
 अहं } நான்
 प्रतिच्छन्ना } ஒருவர்கண்ணிலும்
 } படாதவளாய்
 रामे } ஸ்ரீராமரிடம்
 गत्वा } சென்று

कुशलं } சேஷமமான
 त्वद्वाक्यं } உனது சமாசாரத்தை
 निवेद्य } தெரிவித்துவிட்டு
 निवर्तितुं } திரும்பிவருதசேரவும்
 उत्सहेयम् } மாட்டுவேன்.

न हि मे क्रममाणाया निरात्म्ये विहायसि । समर्थो गतिम्वेतुं पवनो गरुडोऽपि वा ॥

निरालंबे } “பிடிப்பற்ற
 विहायसि } ஆகாசத்தில்
 मे } நான்
 क्रममाणायाः } செல்லுக்கையில்
 गति } போககை
 अन्वेतुं } பின்பற்ற

गरुडः } கருடபகவான்
 वा } என்றாலும்
 समर्थः } வல்லவராக
 न } ஆகார் ;
 पवनः हि } வாயுபகவானும்
 अपि } அப்படியே (ஆகார்).”

एवं ब्रुवाणां तां सीता सरमां पुनरब्रवीत् । मधुरं शृक्षण्या वाचा पूर्वं शोकाभिपन्नया ॥

सीता } லீகா சீதவியார்
 एवं } மேற்கண்டவாறு
 ब्रुवाणां } பேசும்
 तां } அந்த
 सरमां } ஸரமையைப்பார் க்கு
 एवं } முந்தியே

शृक्षण्या } { உள்ளத்திலுள்ளதை
 } { உள்ளபடி தெரிவிக்க
 } { கிறதுமான
 वाचा } சொற்கொண்டு
 मधुरं } மதுரமாக
 पुनः } பதிலாய்
 अब्रवीत् } பின்வருமாறு மொ
 } ழிந்தாள் :

शोकाभिपन्नया } { லோகத்தை அகற்றி
 } { விட்டதை நன்குவிள
 } { க்கக்காட்டுகிறதும்

समर्था गगनं गन्तुमपि वा त्वं रसातलम् । अवगच्छाम्यकर्तव्यं कर्तव्यं ते मदन्तरे ॥ ६ ॥

गगनं } “ஆகாயம் மட்டுமல்ல
 रसातलं अपि वा } பாதாளலோகத்திற்கு
 गन्तुं } செல்ல [கென்றாலும்
 त्वं समर्थं } நீ சாமர்த்தியமுள்ள
 } வள;

मदन्तरे } என்நிமித்தமாய்
 अकर्तव्यं } பிறரொருவராலும்
 } செய்யமுடியாததை
 ते } உனக்கு
 कर्तव्यं } செய்யமுடிந்ததாய்
 अवगच्छामि } நானறிவேன்.

मत्प्रियं यदि कर्तव्यं यदि बुद्धिः स्थिरा तव । ज्ञातुमिच्छामि तं गत्वा किं करोतीति रावणः॥

मत्प्रियं	“எனது அபிப்பிராய	रावणः	‘ராவணன்
	மானது	किं	எதை
कर्तव्यं यदि	செய்யத்தக்கதாக	करोति	செய்துகொண்டிருக்கிறான்
	இருப்பினும்		
तव	உனது	इति	என்பதை
बुद्धिः	அபிப்பிராயமும்	तं	அவனை
स्थिरा	அதையனுசரிக்கிற	गत्वा	அடைந்து
	தாக	ज्ञातुं	அறிந்துவர
यदि	இருக்குப்பட்சத்தில்	इच्छामि	வேண்டுமேன.

स हि मायाबलः क्रूरो रावणः शत्रुरावणः । मां मोहयति दुष्टात्मा पीतमात्रेव वारुणी ॥

मायाबलः	“மாயாசக்தியுடைய	सः रावणः	ராவணன்
	வனும்	वारुणी	மயக்கத்தை விளைவிக்கும் சாராயம்
दुष्टात्मा	கொடிய எண்ணமு		உட்கொள்ளப்பட்ட
	டையவனும்	पीतमात्रा इव	துமே எப்படியோ
क्रूरः	கொடிய செயலுடை		அப்படியே
	யவனும்	मां	என்னை
शत्रुरावणः हि	சத்துருக்களைக்கதற	मोहयति	துயருநசெய்கிறான்.
	மான		

तर्जापयति मां नित्यं भर्त्सापयति चासकृत् । राक्षसीभिः सुघोराभिर्या मां रक्षन्ति नित्यशः॥

याः		मां	என்னை
मां	என்னை	नित्यं	எப்பொழுதுமே
नित्यशः	இடைவிடாது	अपकृन् च	விட்டுவிட்டு
रक्षन्ति	காவல்க. ததுவருகி	तर्जापयति	செய்கைகளால் பயமு
	றார்களோ, அந்த		றுத்தச்செய்கிறான்.
सुघोराभिः	மிகக்கொடிய	भ सांपयति	வாயில் வந்தபடியெல்
राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்		லாம் ஏசச்செய்கிறான்.

उद्दिष्टा शङ्किता चास्मि न स्वस्थं च मनो मम । तद्भयाच्चाहमुद्दिष्टा अशोकवनिकां गता ॥

अहं	“நான்	शङ्किता च	{ முடிவு நல்லபடியாக
अशोकवनिकां	அசோகவனத்தில்		வேண்டுமென்பதில்
गता	சிக்கிக்கொண்டவ	उद्दिष्टा च	சந்தேகமுற்ற
	ளாய		கவலையில் முழுக்க
तद्भयात्	அவனிடமுள்ள	अस्मि	வளாகவே
	அச்சத்தால்	मम मनः	இருக்கின்றேன்.
उद्दिष्टा च	உள்ளங்கலங்கினவ	स्वस्थं	எனது மனம்
	ளாய	न	கவலையொழிந்ததாக
			இல்லை.

यदि नाम कथा तस्य निश्चितं वाऽपि यद्भवेत् । निवेदयेथाः सर्वं तत्परो मे स्यादनुग्रहः॥

तस्य	“அவனது	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
कथा	சம்பாஷணை	निवेदयेथाः	நீ தெரிவிப்பாயாக.
यदि नाम	எதுவாயிருந்தாலுஞ் சரி	तत्	அது
निश्चितं	முடிவாய தீர்மானிக கப்பட்டது	मे	எனக்கு
यत् वा	எதுவாகத்தான்	परः	ஸர்வோத்திருஷ்ட மாகிய
भवेत् अपि	இருப்பினும்	अनुग्रहः	உதவியாய்
		स्यात्	ஆகும்.”

सा त्वेवं ब्रुवतीं सीतां सरमा वल्गुभाषिणी । उवाच वदनं तस्याः स्पृशन्ती बाष्पविक्रवम्॥

वल्गुभाषिणी	மதரமாய்ப் பேசும்	तस्याः	அவளது
सा	அந்த	बाष्पविक्रवं	கண்ணீர் வழிந்த
सरमा	ஸரமை	वदनं	முகத்தை
एवं	மேற்கண்டவாறு	स्पृशन्ती तु	துடைத்துத்
ब्रुवतीं	மொழியும்		கொண்டே
सीतां	சீதாதேவியைப் பார்த்து	उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தாள் :

एष ते यद्यभिप्रायस्तदा गच्छामि जानकि ॥ १३ ॥

जानकि	“ஜானகி!	एषः	என்றால்
ते	உனது	यदि	இதோ
अभिप्रायः	அபிப்ராயம்	तदा	போய்வருகிறேன்.
		गच्छामि	

गृह्य शत्रोरभिप्रायमुपावृत्तां च पश्य माम् ॥ १४ ॥

शत्रोः	“சத் துருவினது	उपावृत्तां च	திரும்பிவந்துசேர்ந்து
अभिप्रायं	அபிப்பிராயத்தை		விட்டவளாகவே
गृह्य	அறிந்துகொண்டு		
मां	என்னை	पश्य	உணர்வாயாக”

एवमुक्त्वा ततो गत्वा समीपं तस्य रक्षसः । शुश्राव कथितं तस्य रावणस्य समन्त्रिणः ॥

एवं	இவ்வாறு	गत्वा	சென்று
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	समन्त्रिणः	மந்திரிமார்களுடனிட
ततः	அங்கிருந்து	तस्य	அந்த [ருந்த
तस्य	அந்த	रावणस्य	ராவணனுடைய
रक्षसः	அரக்கனின்	कथितं	சம்பாஷணையை
समीपं	அருகாமையிலிருந்து	शुश्राव	ஒற்றுக்கேட்டான்.

सा श्रुत्वा निश्चयं तस्य निश्चयज्ञा दुरात्मनः । पुनरेवागमत्क्षिप्रमशोकवनिकां तदा ॥१६॥

सा அவள்
 दुरात्मनः துவட்டனாகிய
 तस्य அவனது
 निश्चयं தீர்மானத்தை
 श्रुत्वा ஒற்றுக்கேட்டுவிட்டு
 निश्चयज्ञा தீர்மானமின்னதென்
 பதை அறிந்தவளாகி

तदा அப்பொழுது
 क्षिप्रं एव விரைவிலேயே
 अशोकवनिकां அசோகவனத்திற்கு
 पुनः திரும்பி
 आगमत् வந்துசேர்ந்தாள்.

सा प्रविष्टा पुनस्तत्र ददर्श जनकात्मजाम् । प्रतीक्षमाणां तामेव भ्रष्टपद्मामिव श्रियम् ॥

तस्य அவ்விடத்திலு
 पुनः प्रविष्टा திரும்பிவந்துசேர்ந்த
 सा அவள்
 प्रतीक्षमाणां एव { தன்னையே யெதிர்
 பார்த்துக்கொண்டி.
 ருப்பவளும்

भ्रष्टपद्मां தாமரைமலரை விட்டு
 श्रियं மகாலக்ஷ்மியை [வந்த
 इव பொன்றவளுமான
 तां அந்த
 जनकात्मजां ஜானகீதேவியாரை
 ददर्श கண்டாள்.

तां तु सीता पुनः प्राप्तां सरमां वल्लुभाषिणीम् । परिष्वज्य च सुस्निग्धं ददौ च स्वयमासनम् ॥

सीता ஸீதாதேவியார்
 वल्लुभाषिणीं तु இனிமையாகப்பேசும்
 पुनः प्राप्तां மீளவும் திரும்பிவந்த
 तां அந்த
 सरमां ஸரமையை
 सुस्निग्धं அன்புடன்

परिष्वज्य கட்டிக்கழுவி
 च அதன் பின்னர்
 आसनं च உட்காருமிடமொன்
 स्वयं தானே [ஹையும்
 ददौ (பின்வருமாறு சொல்லி)
 சுட்டிக்காட்டினாள்.

इहासीना सुखं सर्वमाख्याहि मम तत्त्वतः । क्रूरस्य निश्चयं तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥

तस्य “அந்த
 दुरात्मनः கொடிய எண்ண
 முடையவனும்
 क्रूरस्य கொடிய செயலுடை
 யவனுமான
 रावणस्य ராவணனது
 निश्चयं தீர்மானத்தை
 इह இவ்விடத்திலு

आसीना உட்கார்ந்துகொண்டு
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 सुखं நிமமதியாய்
 तत्त्वतः உள்ளபடி
 मम எனக்கு
 आख्याहि நீ விளம்புவாயாக.”

एवमुक्ता तु सरमा सीतया वेपमानया । कथितं सर्वमाचष्ट रावणस्य समन्त्रिणः ॥ २० ॥

वेपमानया நடுக்கமுற்றிருக்கும்
 सीतया சீதாதேவியாரால்
 तु இவ்வுஷ்யத்திலு
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्ता சொல்லப்பட்ட
 सरमा ஸரமை

समन्त्रिणः மந்திரியுடனிருந்த
 रावणस्य ராவணனது
 कथितं சம்பாஷணை
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 आचष्ट பின்வருமாறு
 சொன்னாள்:

जनन्या राक्षसेन्द्रो वै त्वन्मोक्षार्थं बृहद्वचः । अविद्वेन च वैदेहि मन्त्रिवृद्धेन बोधितः ॥

वैदेहि	“வைதேஹி !	अविद्वेन च	அவித்தரென்பவ
राक्षसेन्द्रः वै	ராக்ஷஸமன்னன்		ராலும்
त्वन्मोक्षार्थं	உண்ணைத்திருப்பிச் சேர்த்துவிடும் விஷ யத்தில்	बृहत्	சர்வோத்தகருஷ்ட மான
जनन्या	மாதாவினாலும்	वचः	உபதேசமொழியை
मन्त्रिवृद्धेन	மந்திரிகளில் பெரிய வரான	बोधितः	பின்வருமாறு உணர் த்தப்பட்டான் :

दीयतामभिसक्त्य मनुजेन्द्राय मैथिली । निदर्शनं ते पर्याप्तं जनस्थाने यदद्भुतम् ॥२२॥

मैथिली	“‘சிகை	अद्भुतं	மானிடர்கள் செய்ய முடியாததாய் செய் பட்டது
मनुजेन्द्राय	மானிடமன்னனுக்கு	यत्	எதுவோ அது
अभिसक्त्य	நல்வார்த்தை சொல்லி	ते	உனக்கு
दीयतां	தருப்பிக்கொடுத்து விடப்பட்டதும்.	पर्याप्तं	போதுமான
जनस्थाने	சனஸ்தானத்தில்	निदर्शनम्	அக்காட்சி

लङ्घनं च समुद्रस्य दर्शनं च हनूमतः । वधं च रक्षसां युद्धे कः कुर्यान्मानुषो भुवि ॥

समुद्रस्य	“‘சமுத்திரத்தை	भुवि	உலகில்
लङ्घनं च	தாண்டுகளையும்	हनूमतः	ஹனுமானைத்தவிர
दर्शनं च	நேரில் பார்த்தலையும்	मानुषः	மானிடனாய்ப்பிறந்த
युद्धे	போரில்	कः	எவன்
रक्षसां	அரக்கர்களின்	कुर्यात्	செய்வான் ‘‘
वधं च	அழிவையும்		

एवं स मन्त्रिवृद्धैश्च मात्रा च बहु बोधितः । न त्वामुत्सहते मोक्तुमर्थमर्थपरो यथा ॥२४॥

मन्त्रिवृद्धैः च	“‘மந்திரிமார்களில் பெ ரியோர்களாலும்	अर्थपरः	பொருளாசையற்ற
मात्रा च	தாயராலும்	अर्थ	பொருளை [வன்
एवं	மேற்கண்டவாறு	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
बहु	பலவிதமாக	त्वां	உன்னை [வண்ணமே
बोधितः	நற்புக்திசொல்லப் பட்டவன	मोक्तुं	தருப்பிக்கொடுத்து விட

नोत्सहत्यमृतो मोक्तुं युद्धे त्वामिति मैथिलि । सामात्यस्य नृशंसस्य निश्चयो ह्येष वर्तते ॥

मैथिलि	“‘மைசிலி !	हति एषः हि	என்கிற இதுதான்
युद्धे अमृतः	போரில் மரணமடை	सामात्यस्य	மந்திரிமார்களுட னிருந்த
त्वां	உன்னை [யாதவனாய்	नृशंसस्य	கொடியவனுடைய
मोक्तुं	தருப்பிச்சேர்ப்பிடுத்து விட	निश्चयः	தீர்மானமாக
उत्सहति न	அவன் இணங்கவில்லை	वर्तते	ஏற்பட்டிருக்கிறது

तदेषा निश्चिता बुद्धिर्मृत्युलोभादुपस्थिता । भयान्न शक्तस्त्वां मोक्तुमनिरस्तस्तु संयुगे ॥

राक्षसानां च सर्वेषामात्मनश्च वधेन हि

॥ २६ ॥

तत् “இப்பொழுது
 एषा இந்த
 निश्चिता எவராலுடனசக்க
 முடியாதிருக்கிற

आत्मनः च தன்னுடையவும்
 वधेन வதையால்
 अनिरस्तः तु கிழே வீழ்த்தப்படா
 தவனாகமட்டும்

बुद्धिः தீர்மானமானது
 मृत्युलोभात् { எமன் வரவை எதிர்
 பார்த்துக்கொண்டி-
 ருப்பதால்

त्वां உன்னை
 मोक्षतुं திருப்பிக்கொடுக்க
 भयात् வரும் கேட்டை எண்
 னரி (முன்னெச்சரிக்கை)

उपस्थिता ஏற்பட்டிருக்கிறது.
 संयुगे போரில்

किय) பயமொன்றால்
 राक्षसानां அரக்கர்கள்
 सर्वेषां च எல்லோருடையவும்,

निहत्य रावणं संख्ये सर्वथा निशितैः शरैः । प्रतिनेष्यति रामस्त्वामयोध्यामसितेक्षणे ॥

शक्तः न हि நுண்ணறிவுடைய
 वन् इल्लவையிலலை.

असितेक्षणे “கருங்கண்ணாய்!
 रामः பூரீராமர்
 संख्ये போரில்

सर्वथा பூண்டேயில்லாதவாறு
 निहत्य கொன்றுவிட்டு
 शरैः உன்னை
 रावणं கூரிய பாணங்களால்
 प्रतिनेष्यति அயோத்திராமருக்கு
 அழைத்துப்போவார்.

एतस्मिन्नन्तरे शब्दो भेरीशङ्खसमाकुलः । श्रुतो वानरसैन्यानां कम्पयन्धरणीतलम् ॥ २८ ॥

एतस्मिन् अन्तरे இதே சபயத்தில்
 वानरसैन्यानां वा न रसेनैकஞ
 दैय
 भेरीशङ्खसमाकुलः பேரீ, சங்கம் மாறிமா
 நிச் சப்திக்கப்பெற்ற
 शब्दः பேரொலியானது
 श्रुतः கேட்கப்பட்டது.

एतस्मिन्नन्तरे शब्दो भेरीशङ्खसमाकुलः । श्रुतो वानरसैन्यानां कम्पयन्धरणीतलम् ॥ २८ ॥

एतस्मिन् अन्तरे இதே சபயத்தில்
 वानरसैन्यानां वा न रसेनैकஞ
 दैय

धरणीतलं பூமியை
 कम्पयन् நடுங்கச்செய்து

भेरीशङ्खसमाकुलः பேரீ, சங்கம் மாறிமா
 நிச் சப்திக்கப்பெற்ற
 शब्दः பேரொலியானது

श्रुतः கேட்கப்பட்டது.

श्रुत्वा तु तद्वा नरसैन्यशब्दं लङ्कागता राक्षसराजभृत्याः ।

नष्टौजसा दैन्यपरीतचेष्टाः श्रेयो न पश्यन्ति नृपस्य दोषे

॥ २९ ॥

लङ्कागताः இலங்கையிலிருந்த
 राक्षसराजभृत्याः ராக்கஸமன்னனது

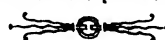
दैन्यपरीतचेष्टाः மனஏக்கங்கொண்ட
 नृपस्य மன்னனது
 दोषे அபாயத்தொழிலில்
 श्रेयो: து விளையும் நன்மை
 न पश्यन्ति யொன்றையும்
 नृपस्य களமாறியவர்களாய்
 पश्यन्ति न காணதிருந்தனர்.

तत् अந்த
 वानरसैन्यशब्दं वा न रसेनैकஞ
 श्रुत्वा கேட்டு,
 नष्टौजसः களமாறியவர்களாய்

नृपस्य மன்னனது
 दोषे அபாயத்தொழிலில்
 श्रेयो: து விளையும் நன்மை
 न पश्यन्ति யொன்றையும்
 नृपस्य களமாறியவர்களாய்
 पश्यन्ति न காணதிருந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 15978

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 1303

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ३५ ॥

माल्यवदुपदेशः—மால்யவானது உபதேசம்.

तेन शङ्खविमिश्रेण भेरीशब्देन राघवः । उपयाति महाबाहू रामः परपुरञ्जयः ॥ १ ॥

परपुरञ्जयः பகைவர் நகரை வெல்

பவரும்

राघवः ரகுமாரரும்

महाबाहुः மகாபாகுவுமான

रामः ராமர்

तं निनादं निशम्याथ रावणो राक्षसेश्वरः

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனாகிய

रावणः ராவணன்

अथ அப்பொழுது

तं அந்த

निनादं சத்தத்தை

शङ्खविमिश्रेण

तेन

भेरीशब्देन

उपयाति

मुहूर्तं ध्यानमास्थाय सचिवानभ्युदैक्षत ॥

निशम्य கேட்டு,

मुहूर्तं சற்றுநேரம்

ध्यानं आस्थाय ஆலோசனைசெய்து

सचिवान् மந்திரிகளை

अभ्युदैक्षत பார்த்தான்.

अथ तान्सचिवांस्तत्र सर्वानाभाष्य रावणः । सभां सन्नादयन्सर्वामित्युवाच महाबलः

जगत्सन्तापनः क्रूरो गर्हयन्राक्षसेश्वरः

॥ ३ ॥

अथ அப்பொழுது

तत्र அவ்விடத்தில்

महाबलः மகாபலசாலியும்

जगत्सन्तापनः உலகத்தை தபிக்கச்

செய்கிறவனும்

क्रूरः கொடியவனும்

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனு

மாகிய

रावणः ராவணன்

तान् அந்த

सचिवान् மந்திரிமார்கள்

सर्वान् எல்லோரையும்

सभां சபை

सर्वी எங்கும்

सन्नादयन् சப்திக்கச்செய்து

கொண்டு

आभाष्य உரத்த குரலுட

नाहयन् நனைத்து

गर्हयन् ஏனாஞ்செய்கின்ற

வனாகி

इति பின்வருமாறு

उवाच மொழிகதான் :

तरणं सागरस्यापि विक्रमं बलसञ्चयम् । यदुक्तवन्तो रामस्य भवन्तस्तन्मया श्रुतम् ॥४॥

रामस्य “ராமனது

विक्रमं ஆண்மையைப்

பற்றியும்

सागरस्य சமுத்திரத்தை

तरणं தாண்டி யதைப்

புரட்டி

बलसञ्चयं अपि சைன்யத்தின் திரட்சி

யைப்பற்றியும்

यत् எனதை

भवन्तः நீங்கள்

उक्तवन्तः சொன்னீர்களோ

तत् அது

मया என்னால்

श्रुतम् செவிகொள்ளப்பட்ட

உது

भवतश्चाप्यहं वेद्मि युद्धे सत्यपराक्रमान् । तूष्णीकानीक्षतोऽन्योन्यं विदित्वा रामविक्रमम् ॥

भवतः	विदिवा	நினைத்து
	तूष्णीकान्	வாயை மூடிக்கொண்டு
सत्यपराक्रमान् }	உண்மையான பராக்	
अपि }	கிரமமுடையவர்க	
	ளாயிருப்பினும்	
रामविक्रमं	ராமனுடைய பராக்கிரமத்தை	
	अहं	நான்
	वेद्मि	கற்றவர்களாக அறிக்கிறேன்.

ततस्तु सुमहाप्राज्ञो माल्यवानाम् राक्षसः । रावणस्य वचः श्रुत्वा मातुः पैतामहोऽब्रवीत् ॥

ततः	அதன்மேல்	राक्षसः	அரக்கன்
सुमहाप्राज्ञः	வெகுபுத்திமானும்	रावणस्य	ராவணனது
मातुः	தாயாருக்கு	वचः	சொல்லை
पैतामहः तु	சிற்றப்பனுமான	श्रुत्वा	கேட்டு
माल्यवान् नाम	மால்யவானேனும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி
			நதான் :

विद्यास्वभिविनीतो यो राजा राजन्नयानुगः । स शास्ति चिरमैश्वर्यमरींश्च कुरुते वशे ॥

राजन्	“அரசே!	सः	அவன்
यः राजा	எந்த அரசன்	चिरं	வெகுநாளும்
विद्यासु	வித்தைகளில்	ऐश्वर्यं	ராஜஅதிகாரத்தை
अभिविनीतः	நன்கு சித்திக்கப்பெற்றவனாய	शास्ति	செலுத்துகிறான்.
	{ நியாயத்தை அனுசரிக்கிறவனாக இருக்கிறான்.	अरीन् च	சத்துருக்களையும்
नयानुगः		वशे कुरुते	தன் வசப்படுத்துகிறான்.

संधानो हि कालेन विगृह्यशारिभिः सह । स्वपक्षवर्धनं कुर्वन्महदैश्वर्यमश्रुते ॥ ८ ॥

कालेन	“காலத்திற்குத் தக்கபடி	स्वपक्षवर्धनं	தன்பகஷத்தின் செழிப்பை
अरिभिः सह	சத்துருக்களோடுகூட	कुर्वन् हि	கவனிக்கிறவன்தான்
संधानः	சந்திபண்ணிக்கொண்டும்	महत्	அழியாத
विगृहन् च	போர்புரிந்துகொண்டும்	ऐश्वर्यं	பாக்கியத்தை
		अश्रुते	அனுபவிக்கிறான்.

हीयमानेन कर्तव्यो राज्ञा सन्धिः समेन च । न शत्रुमवमन्येत ज्यायान्कुर्वीत विग्रहम् ॥

शत्रुं	“ஓர் சத்துருவை	राज्ञा	மனைனால்
अवमन्येत न	அலக்ஷ்யமாக எண்ணக்கூடாது.	सन्धिः	சந்திபண்ணிக்கொள்ளல்
हीयमानेन	தான் தாழ்ந்தவனாகயி	कर्तव्यः	அவசியம் செய்யத்தக்க
	ருந்தாலும்கூட	ज्यायान्	மேம்பட்டவன் [கது.
समेन च	தான் சமமானவனாகயிருந்தாலும்கூட	विग्रहं	போரை
		कुर्वीत	செய்யவேண்டும்.

तन्मह्यं रोचते संधिः सह रामेण रावण । यदर्थमभियुक्ताः स्य सीता तस्मै प्रदीयताम् ॥

रावण	“ராவண !	யதம்	எவள் காரணமாய்
तत्	ஆகையால்	अभियुक्ताः स्य	பகைகொண்டோமோ
रामेण सह	ராமனோடு கூட		அந்த
संधिः	சந்திபண்ணிக்கொள்	सीता	வீதை
मह्यं	எனக்கு [ளல்	तस्मै	அவனுக்கு
रोचते	(நல்லதாக) தோன்றுகின்றது.	प्रदीयताम्	தருப்பிக்கொடுத்திடப்படும்.

यस्य देवर्षयः सर्वे गन्धर्वाश्च जयैषिणः । विरोधं मा गमस्तेन संधिस्ते तेन रोचताम् ॥

देवर्षयः	“தேவர்களும்	मा गमः	நீ உடையாதே.
गन्धवाः च	கந்தர்வர்களுமாகிய	ते	உனக்கு
सर्वे	எல்லோரும்	तेन	அவ்
यस्य	எவனுக்கு	सन्धिः	சந்திபண்ணிக்
जयैषिणः	வெற்றியைக்கோருகின்		கொள்ளுதல்
तेन	அவனோடு [ருக்களோ	रोचताम्	மனமொப்பினதாக
विरोधं	விரோதத்தை		ஆகட்டும்.

असृजद्भगवान्यक्षौ द्वावेव हि पितामहः । सुराणामसुराणां च धर्माधर्मौ तदाश्रयौ ॥ १२ ॥

पितामहः	“பிரமம்	तदाश्रयौ हि	அவர்களை ஆசரயித்த
भगवान्	தேவர்		வைகளாயும்
सुराणां	தேவர்களுக்காகவும்,	धर्माधर्मौ	தர்மம் அதர்மம் என்ற
असुराणां च	அசுரர்களுக்காகவும்,	द्वौ एव	இரண்டையுமே
पक्षौ	சனிக்கனியே அவரவர்க்குரியவைகளாயும்	असृजत्	சிருஷ்டித்தார்.

धर्मो हि श्रूयते पक्षो ह्यमराणां महात्मनाम् । अधर्मो रक्षसां पक्षो ह्यसुराणां च रावण ॥

रावण	“ராவண !	अधर्मः हि	அதர்மமென்பதோ
धर्मः हि	தர்மமென்பதோ	असुराणां	அசுரர்களுடையவும்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய	रक्षसां च	அரக்கர்களுடையவும்
अमराणां	தேவர் களுடைய	पक्षः	பக்தமாகவும்
पक्षः हि	பக்தமாகவும்,	श्रूयते	சொல்லப்படுகிறது.

धर्मो वै प्रसतेऽधर्म ततः कृतमभूद्युगम् । अधर्मो प्रसते धर्म ततस्तिष्यः प्रवर्तते ॥ १४ ॥

धर्मः वै	“தர்மமானது	अधर्मः	அதர்மம்
अधर्मं	அதர்மத்தை	धर्मं	தர்மத்தை
प्रसते ततः	விழுங்கும்பொழுது	प्रसते ततः	விழுங்கும்பொழுது
कृतं युगं	கருதயுகமானது	तिष्यः	கலியுகமானது
अभूत्	நடைபெறுகிறது.	प्रवर्तते	ஆரம்பமாகிறது.

तच्चया चरता लोकान्धर्मो विनिहतो महान् । अधर्मः प्रगृहीतश्च तेनास्मद्वलिनः परे ॥

तत्	“அப்பொழுது	अधर्मः च	அதர்மமும்
लोकान् चरता	திக்கிலியம்செய்த	प्रगृहीतः	கைக்கொள்ளப்பட்ட
त्वया	உன்னால்	तेन	அதனால் [உது.
महान्	சிறந்த	परे	சத்துருக்கள்
धर्मः	தர்மமானது	असत्	நம்மைவிட
विनिहतः	நாசஞ்செய்யப்பட்ட	वलिनः	அதிக பலசாலிகளாயி
	உது.		ருக்கின்றார்கள்.

स प्रमादाद्विवृद्धस्ते ह्यधर्मो ग्रसते च नः । विवर्धयति पक्षं च सुराणां सुरभावनः ॥१६॥

सः अधर्मः हि	“அந்த அதர்மமே		
ते	உனது	सुरभावनः च	{ தேவர்களுக்குவேண்
प्रमादात्	தப்பு எண்ணத்தால்		டியதைத் தருகிறதா
विवृद्धः	வளர்ந்ததாய்	सुराणां	கவுமாகி
नः	நம்மை	पक्षं	தேவர்களுடைய
ग्रसते	விழுங்குகிறது.	विवर्धयति	பசுத்ததை
च	அன்றியும்		செழிப்பிக்கின்றது.

विषयेषु प्रसक्तेन यत्किञ्चित्कारिणा त्वया । ऋषीणामग्निक्ल्यानामुद्देगो जनितो महान् ॥

विषयेषु	“சிறின்பங்களில்	अग्निक्ल्यानां	அக்னிக்கொப்பான
प्रसक्तेन	ஈடுபட்டவனாய்		வர்களாகிய
यत्किञ्चित्कारिणा	நினைக்கவும் கூடாத	ऋषीणां	முனிவர்களுக்கு
	தொழில்களைப்புரியும்	महान्	அஸஹ்யமாயிருக்கிற
त्वया	உன்னால்	उद्देगः	துயரம்
		जनितः	விளைவிக்கப்பட்டது.

तेषां प्रभावो दुर्धर्षः प्रदीप्त इव पावकः । तपसा भावितात्मानो धर्मस्यानुग्रहे रताः ॥

तेषां	“அவர்களுடைய	तपसा	தவத்தால்
प्रभावः	சக்தி	भावितात्मानः	பரமாத்மஞானிகளாய்
प्रदीप्तः	கொழுத்துவிட்	धर्मस्य	தர்மத்தை
	டெரியும்	अनुग्रहे	வளர்ப்பதில்
पावकः इव	அக்னிபோன்றதாய்	रताः	ஊக்கமுடையவர்கள்.
दुर्धर्षः	அணுகமுடியாதது.		

मुख्यैर्यज्ञैर्यजन्त्येते नित्यं तैस्तैर्द्विजातयः । जुहृत्यग्नींश्च विधिवद्वेदांश्चैरधीयते ॥ १७ ॥

एते द्विजातयः	“இந்த அந்தணர்கள்	विधिवत्	முறைப்படி
तैः तैः	அந்தந்த	अग्नीन् च	அக்
	சிறந்த		ஹோமம்பண்ணுகின்
यज्ञैः	யாகங்களால்		றார்கள்.
नित्यं	எப்பொழுதும்	वेदान् च	வேதங்களையும்
यजन्ति	தேவர்களை ஆராதிக்க	उच्चैः	உயர்ந்த குரலால்
	கின்றார்கள்.	अधीयते	ஓதுகின்றார்கள்.

अभिभूय च रक्षांसि ब्रह्मयोषानुदैरयन् । दिशोऽपि विद्रुताः सर्वाः स्तनयिन्नुरिवोष्णगे ॥

ரक्षांसி	“அரக்கர்களை	स्तनयिनुः इव	மேகம்போலவே
अभिभूय	அவமானம்செய்து	सर्वाः	எல்லா
ब्रह्मयोषान् च	பிரம்மசாபங்களையும்	दिशः अपि	திக்குகளிலும்
उदैरयन्	இட்டார்கள்,	विद्रुताः	மறைந்தார்கள்.
उष्णगे	வெயிற்காலத்தில்		

ऋषीणामग्निक्लपानामग्निहोत्रसमुत्थितः । आदत्ते रक्षसां तेजो धूमो व्याप्य दिशो दश ॥

भक्षिकक्षानां	“அக்னிக்ஞசுமானர்க	दश	பத்து
	ளான	दिशः	திக்குகளிலும்
ऋषीणां	ரிஷிகளுடைய	व्याप्य	பரவி
अग्निहोत्रसमुत्थितः	அக்னிறோத்திரத்தி	रक्षसां	அரக்கர்களுடைய
	னால் உண்டான	तेजः	தேஜஸ்ஸை
धूमः	புகையானது	आदत्ते	கவர்கின்றது.

तेषु तेषु च देशेषु पुण्येष्वेव दृढव्रतैः । चर्यमाणं तपस्तीव्रं सन्तापयति राक्षसान् ॥ २२ ॥

तेषु तेषु	“அந்தந்த	चर्यमाणं	அனுஷ்டிக்கப்படுகிற
पुण्येषु	புண்ணிய	तीव्रं	உக்கிரமான
देशेषु च	சேஷத்திரங்களிலேயே	तपः	தவமானது
दृढव्रतैः एव	{ குறையற்ற தர்மானு	राक्षसान्	அரக்கர்களை
	ஷ்டானங்களையுடைய	सन्तापयति	கதற அடிக்க
	அவர்களாலேயே		

देवदानवयक्षेभ्यो गृहीतश्च वरस्त्वया

॥ २३ ॥

व्या	உன்னால்	वरः	உன் பிரார்த்தனை
देवदानवयक्षेभ्यः	{ “தேவர்கள், தானாவர்		(மரணமின்மை)
च	கள், யக்ஷர்கள் இ	गहीतः	அடையப்பட்டிருக்க
	வர்களால்		

मानुषा वानरा ऋक्षा गोलाङ्गूला महाबलाः । बलवन्त इहागम्य गर्जन्ति द्रुविक्रमाः ॥

महाबलाः	“மகாபலசாலிகளும்	गोलाङ्गूलाः	முசுக்களெனும்
द्रुविक्रमाः	{ எதற்கும் சலியாத		வானரர்களும்
	ஆண்மையுடையவர்	बलवन्तः	மேம்பட்டவர்களாய்
मानुषाः	களுமான	इह	இவ்விடத்திற்கு
वानराः	மானிடர்களும்	भागम्य	வந்து
ऋक्षाः	வானரர்களும்	गर्जन्ति	கர்ஜிக்கிறார்கள்.
	கரடிகளும்		

उत्पातान्विविधान्दृष्ट्वा घोरान्वहुविधांस्तथा । विनाशमनुपश्यामि सर्वेषां रक्षसामहम् ॥

विविधान्   பலவகையான
 उत्पातान्   உத்பாதங்கனையும்
 तथा   அவ்வண்ணமே
 बहुविधान्   பலவகை
 घोरान्   { தீங்கை விளைவிக்கும்
                          சாஸ்திரோத்தமான
                          சாபங்களையும்

दृष्ट्वा   கவனித்து
 रक्षसां   அரசுக்கள்
 सर्वेषां   எல்லோருக்கும்
 विनाशं   அழிவை
 अहं   நான்
 अनुपश्यामि   சம்பவிக்கப்போகிற
                          தாய் ஊக்கிக்கிறேன்.

खराभिस्तनिता धोरा मेघाः प्रतिभयङ्कराः । शोणितेनाभिवर्षन्ति लङ्कामुष्णेन सर्वतः ॥

धोराः   “கொடிய உருவமு
                          டையவைகளும்,
 प्रतिभयङ्कराः   மிக்க பயத்தை விளை
                          விக்கின்றவைகளும்
 खराभिस्तनिताः   கடுமையாய் இடிக்கின்
                          றவைகளும் தான்

मेघाः   மேகங்கள்
 लङ्कां   இலங்கையில்
 सर्वतः   எங்கும்
 उष्णेन   கொதிக்கின்ற
 शोणितेन   ரத்தத்தை
 अभिवर्षन्ति   வர்ஷிக்கின்றன.

रुदां वाहनानां च प्रपतन्त्यस्त्रविन्दवः । ध्वजा ध्वस्ता विवर्णाश्च न प्रभान्ति यथा पुरा ॥

रुदां   “அழுக்கின்ற
 वाहनानां   வாகனப்பிராணிக
                          ளின்
 अस्त्रविन्दवः च   கண்ணீர் த் துளிகளும்
 प्रपतन्ति   கீழே விழுகின்றன.
 ध्वजाः   துவஜங்கள்

ध्वस्ताः   அழுக்கடைந்தவை
                          களாய்
 विवर्णाः च   சிறம் மாறியவைக
                          ளாயும்
 यथा पुरा   முன்போல்
 न प्रभान्ति   விளங்காமலிருக்கின்
                          றன.

व्याला गोमायवो गृध्रा वाश्यन्ति च सुभैरवम् ॥ २८ ॥

व्यालाः   “கொடிய
 गोमायवः   நரிகளும்,
 गृध्राः च   கழுஞ்சுளும்,
 प्रविश्य लङ्कामनिशं समवायांश्च कुर्वते
 अनिशं   எப்பொழுதும்
 लङ्कां   இலங்கையில்

सुभैरवं   வெகு பயங்கரமாக
 वाश्यन्ति   ஊளையிடுகின்றன.

॥ २९ ॥

कालिकाः पाण्डुरैर्दन्तैः प्रहसन्त्यग्रतः स्थिताः । स्त्रियः स्वमेषु मुष्णन्त्यो गृहाणि प्रतिभाष्य च ॥

कालिकाः   “கருநிறமுள்ள
 स्त्रियः   ஸ்திரீகள்
 स्वमेषु   கனவுகளில்
 गृहाणि   மனைவிமார்களை
 अग्रतः   எதிரில்
 स्थिताः   நிற்கின்றவர்களாய்

मुष्णन्त्यः   பிரமிக்கச்செய்து
 प्रतिभाष्य च   கூடக்கூட எதிர்த்துப்
                          பேசி
 पाण्डुरैः   வெண்மையான
 दन्तैः   பற்களைக் காட்டி
 प्रहसन्ति   சிரிக்கின்றார்கள்.

गृहाणां बलिकर्माणि श्वानः पर्युपभुञ्जते ॥ ३१ ॥

गृहाणां “வீடுகளில
 बलिकर्माणि ஹோமகர்த்தாக்களோ
 पयुपभुञ्जते தீண்டுக்கின்றன.

खरा गोषु प्रजायन्ते मूषिका नकुलैः सह ॥ ३२ ॥
 मार्जारा द्वीपिभिः सार्धं सूकराः शुनकैः सह । किन्नरा राक्षसैश्चापि समीयुर्मानुषैस्सह ॥

खरा: “கழுதைகள்
 गोषु பசுக்களிடம்
 प्रजायन्ते பிறக்கின்றன.
 मूषिका: எலிகள்
 नकुलैः सह கிரிப்பிள்ளைகளோடும்
 मार्जारा: பூனைகள்
 द्वीपिभिः सार्धं புலிகளோடும்
 सूकरा: பன்றிகள்
 शुनकैः सह நாய்களோடும்
 किन्नरा: கின்னரர்கள்
 राक्षसैः च அரக்கர்களோடும்
 मानुषैः अपि மனிதர்களோடும்
 सह கூட
 समीयुः சேர்க்கின்றன.

पाण्डुरा रक्तपादाश्च विहङ्गाः कालचोदिताः । राक्षसानां विनाशाय कपोता विचरन्ति च ॥

पाण्डुरा: வெண்ணிறமுள்ள
 வைகடும்
 कालचोदिता: காலகளை மீட்டுகிற
 रक्तपादा: च } சிவப்பு நிறமுள்ள
 विहङ्गा: च பறவைகளும்,
 कालचोदिता: எமனது அனுமதி
 பெறவைகளாய்
 राक्षसानां அரக்கரின்
 विनाशाय அழிவுகாரணமாய்
 विचरन्ति திகிகின்றன.
 कपोता: கபோதகம் என்ற

वीचीकूचीति वाश्यन्त्यः शारिका वेश्मसु स्थिताः ॥ ३५ ॥

“வீடுகளில
 स्थिता: இநக்கும்
 शारिका: நாயகனவாய்ப் பறவை
 वीचीकूचि வீச்சுகூச்சி
 इति எனது
 वाश्यन्त्यः மனம் டொந்து
 கள
 கூவுகின்றன.

पतन्ति ग्रथिताश्चापि निर्जिताः कलहैषिणः । पक्षिणश्च मृगाः सर्वे प्रत्यादित्यं रुदन्ति च ॥

मृगा: “மிருகங்கள்
 पक्षिणः பக்சிகள்
 सर्वे च எல்லாமும்
 ग्रथिता: காயம்பட்டு
 निर्जिता: தோல்வியடைந்தவை
 कलहैषिणः களாக
 पक्षिणश्च அபி
 मृगा: அபி
 पक्षिणश्च கலகைய
 मृगा: சண்டையே கொடுப
 पक्षिणश्च பறவைகளாய்
 प्रत्यादित्यं ஓடுகின்றன.
 रुदन्ति च குர்ப்பணம் பார்த்து
 அழுது அலையும்பிடு
 கின்றன.

इदं वचस्तत्र निशम्य माल्यवान्परीक्ष्य रक्षोऽधिपतेर्मनः पुनः ।

अनुत्तमेषूत्तमपौरुषो बली बभूव तूष्णीं समवेक्ष्य रावणम्

॥ ४२ ॥

अनुत्तमेषु	சிறந்தவர்களில்	तत्	அப்பொழுது
उत्तमपौरुषः	சிறந்த ஆற்றலுடைய வனும	रक्षोऽधिपते:	அரக்கமன்னனது
बली	வெகு சக்தியுடையவ	मनः	மனதையும்
माल्यवान्	மால்யவான் [னுமான	परीक्ष्य	கவனித்தறிந்து
इदं	மேற்கண்ட	पुनः	இன்னும்
वचः	சொல்லை	रावणं	ராவணனையும்
निशम्य	செனியில் போட்டு	समवेक्ष्य	சரியாயறிந்து
		तूष्णीं बभूव	வாயை

-- ७

டான.

स तद्वचो माल्यवता प्रभाषितं दशाननो न प्रतिशुश्रुवे तदा ।

भृशं जगहं च सुदुष्टमानसो मुमूर्षुरत्युच्चवचांस्युदीरयन्

॥ ४३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सुदुष्टमानसः	கெடிய எண்ணங் கொண்ட
मुमूर्षुः	சாகுங்காலங்கிட்டிய	सः	அவன்
दशाननः	ரவணன் [வனை	अत्युच्चवचांसि	வன்மொழிகளை
माल्यवता	மால்யவானால்	उदीरयन्	சொல்லிக்கொண்டு
प्रभाषितं	சொல்லப்பட்ட	भृशं च	வாயில்வந்தபடியெல் லாமும்
तत्	அந்த	जगहं	வைதான்.
वचः	சொல்லை		
प्रतिशुश्रुवे न	ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16021

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1346

पट्विंशः सर्गः—முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ३६ ॥

लङ्कागुप्तिः—இலங்கையைக் காப்பது.

तत्तु माल्यवतो वाक्यं हितमुक्तं दशाननः । न मर्षयति दुष्टात्मा कालस्य वशमागतः ॥ १

कालस्य	எமனுக்கு	तु	இவ்விஷயத்தில்
वशं आगतः	ஆட்பட்டுவிட்ட	हितं	ஹிதமாய்
दुष्टात्मा	துஷ்டனாகிய	उक्तं	சொல்லப்பட்ட
दशाननः	ராவணன்	माल्यवतः	மால்யவானின்
तत्	அப்பொழுது	वाक्यं	சொல்லை
		मर्षयति न	சகிக்கவில்லை

स बद्ध्वा भ्रुकुटिं वक्त्रे क्रोधस्य वशमागतः । अमर्षात्परिवृत्ताक्षो माल्यवन्तमथाब्रवीत् ॥

ச:	அவன்	அமர்ஸா	கோபத்தால்
क्रोधस्य	கோபத்திற்கு	परिवृत्ताक्षः	கண்கள் சுழல
वशं आगतः	ஆடப்பட்டவனாக்	माल्यवन्तं	மால்யவானைப்
भ्रुकुटिं	புருவத்தை		பார்த்து
वक्त्रे	நெற்றியில்	अथ	பின்வருமாறு
बद्ध्वा	நெறித்து	अब्रवीत्	சொன்னான் :

हितबुद्ध्या यदहितं वचः पुरुषमुच्यते । परपक्षं प्रविश्यैव नैतच्छ्रोत्रं गतं मम ॥ ३ ॥

परपक्षं	“சத்துருபகூத்தில்	परं	காதுகுடுத்துகேட்க
प्रविश्य एव	சேர்ந்துகொண்டே		வொண்ணாததுமாகிய
हितबुद्ध्या	உன்னுடைய ஹிதத்	वचः	வார்த்தை
	தில் நோக்கால்	उच्यते	சொல்லப்பட்டதோ
यत्	எதொன்று	एतत्	இது
अहितं	எனக்கு நன்மை பயக்	मम श्रोत्रं	எனது காதில்
	காத்ததும்	गतं न	ஏறவில்லை.

मानुषं कृपणं राममेकं शाखामृगाश्रयम् । समर्थं मन्यसे केन त्यक्तं पित्रा वनालयम् ॥४॥

मानुषं	“மானிடனும்,	एकं	ஏகாகியும்,
पित्रा	தந்தையால்	वनालयं.	வனத்தில் திரிபவனு
त्यक्तं	கைவிடப்பட்டவனாய்	रामं	ராமனை [மான
कृपणं	திக்கற்றவனும்,	केन	எதைக்கொண்டு
शाखामृगाश्रयं	சூரங்குகளின் உதவி	समर्थं	சமர்த்தனாக
	யைக்கொண்ட	मन्यसे	நீ

रक्षसापीश्वरं मां च देवतानां भयङ्करम् । हीनं मां मन्यसे केन ह्यहीनं सर्वविक्रमैः ॥ ५ ॥

देवतानां च	“தேவர்களுக்கும்	अहीनं	குறையற்றிருக்கிறவ
भयङ्करं	நதிக்கமுண்டாக்குகிற		னுமான
रक्षसां	அரக்கர்களுது[வனாகிய	मां हि	என்னையோவெனில்
ईश्वरं	மன்னனாகிய	हीनं	தாழ்ந்தவனாக
मां	என்னை	केन	எககாரணத்தால்
सर्वविक्रमैः	எல்லா பராக்கிரமங்	मन्यसे	நினைக்கின்றாய்?
	களாலும்		

वीर्यद्वेषेण वा शङ्के पक्षपातेन वा रिपोः । त्वयाऽहं परुषाण्युक्तः परप्रोत्साहनेन वा ॥ ६ ॥

त्वया	“உன்னால்	अहं	நான்
वीर्यद्वेषेण वा	எனது வீர்யத்தில்	परुषाणि	சொல்லத்தகாத சொ
	பொருமைபாலோ		ற்களை
रिपोः	சத்துருவிடம்	उक्तः	சொல்லப்பட்டேன்
पक्षपातेन वा	பகூபபாதத்தாலோ		என்று
परप्रोत्साहनेन वा	பகைவர்களுடைய	शङ्के	நினைக்கிறேன்.
	எவுதலிலோ		

ப்ரஃவ்நத் பத்ஸ்ய் ஹி ப்ரஃப்ய் கோஃபிஹாஸ்யதி | ப்ரஹித: ஶாஸ்த்ரத்ஹி விநா ப்ரோத்ஸாஹநாத்ரிபோ: ||

ரிபோ:	“சத்ருவினுடைய	ப்ரஃவ்நத்	வல்லமையுற்று
ப்ரோத்ஸாஹநாத்	ஏவுதலாலல்லாது		உத்தமப,
ஶாஸ்த்ரத்:	சாஸ்த்ரங்கரின் துட்	பத்ஸ்ய்	{ கின்ற ஒருவனைப்
	பங்கனையறிதத		பார்த்து
ப்ரஹித:	பண்டிதனாகும்	ப்ரஃப்ய்	அடாதசொல்லை
க: ஹி	எவன் தான்	அபிஹாஸ்யதி	சொல்வான்.

ஆநீய ச வநாஸீதா ப்ரஹீநாமிவ ஶ்ரியம் | கிமர்த் ப்ரதிதாஸ்யாமி ராஃவஸ்ய ப்யாதஹ் ||

அஹ்	“நான்	ஸீதா	ஸீதையை
வநாத்	நாட்டிலிருந்து	ஆநீய ச	கொண்டு வந்து விட்டு
ப்ரஹீநா	தாமதையை விட்டு	ராஃவஸ்ய	ராமனுக்கு
	தனித்திருக்கிற	ப்யாத் கிமர்த்	பயந்தோ
ஶ்ரிய இவ	மகாலக்ஷ்மியைப்போ	ப்ரதிதாஸ்யாமி	தருப்பிக்கொடுப்
	பெருக்கும்		பேன்!”

வ்ருத் வானரகோடிபி: ஶஸுக்ரீவ் ஶலக்ஷ்மணம் | ப்ரஹி கௌத்ஸிஹிஹிஸ்த்வ் ராஃவ் நஹத் மயா || ௧ ||

வ்	“நீ	ஶஸுக்ரீவ்	சுகீர்த்தனாகூடவும்,
மயா	என்னால்	ஶலக்ஷ்மணம்	லக்ஷ்மணனாகூட
வானரகோடிபி:	கோடிக்கணக்கான	கௌத்ஸி	சில [வும்
	வானரர்களால்	அஹிபி:	தினங்களில்
வ்ருத்	சூழப்பட்டவனான	நஹத்	கொல்லப்பட்டவனாக
ராஃவ்	ராமனை	ப்ரஹி	பார்ப்பாய்.

த்வத் யஸ்ய ந திஸ்த்ரந்தி த்வீதான்யபி ஶ்யுயோ | ஶ கஸ்தாஹிவ்நோ யுத்வ் ப்யமாஹாரியஸ்யதி ||

யஸ்ய	“எவனுது	ஶ:	அப்போர்க்கொத்த
த்வத்	தொத்த	ராஹி:	ராவணன்
யுயோ	யுத்தத்தில்	கஸ்தா	எக்காரணத்தால்
த்வீதானி அபி	தேவர்கள்கூட	யுத்வ்	யுத்தத்தில்
திஸ்த்ரந்தி ந	எதிர்த்து நிற்கமாட்	ப்யமாஹாரியஸ்யதி	பயங்கொள்வான்?
	டார்களோ		

த்வீதா ப்யுயேயமயேவ் ந நமேய் து கஸ்திசுத்

த்வீதா	“பூரண்டு தண்டாய்
ப்யுயேய அபி	நான் பிளவுபட்டா
	லும்

ஶ மெ ஶஹி தோ: ஶ்வபாவோ துரதிசுத்ரம:

ஶ:	“இது
மெ	எனது
ஶ்வபாவ:	பிறவிக்குணம்;

|| ௧ ||

எவ் து	அவ்விதமேயன்றி
கஸ்திசுத்	ஒருவனுக்கும்
நமேய் ந	தலைகுனியேன்.

|| ௧ ||

ஶஹி:	பிறவி
தோ:	குறை
துரதிசுத்ரம:	நிவர்த்திக்கமுடியாது.

यदि तावत्समुद्रे तु सेतुर्वद्धो यदृच्छया । रामेण विस्मयः कोऽत्र येन ते भयमागतम् ॥

येन	“எந்த	यदृच्छया तु	தனதாற்றலால்லா
रामेण	ராமனால்		து அகஸ்மாத்தாய்
ते	உனக்கு	बद्धः	கட்டப்பட்டது ;
भयं	பயம்	यदि तावत्	இதோன்றுண்டெனி
आगतं	ஏற்பட்டிருக்கிறதோ		ஹும்
	அவனால்	अत्र	இதில்
समुद्रे	சமுத்திரத்தில்	कः	என்ன
सेतुः	சேது	विस्मयः	ஆச்சரியம்.

स तु तीर्त्वाऽर्णवं रामः सह वानरसेनया । प्रतिजानामि ते सत्यं न जीवन्प्रतियास्यति ॥

वानरसेनया	வானரசேனையோடு	तु	பின்னர்
सह	கூட	जीवन्	உயிருடன்
सः	அந்த	प्रतियास्यति न	திரும்பிப்போகப்
रामः	ராமன்		போகிறதில்லை.
अर्णवं	சமுத்திரத்தை	ते	உனக்கு
तीर्त्वा	கடந்து	सत्यं प्रतिजानामि	சபதம்செய்து சொல்
			லுகிறேன்.”

एवं ब्रुवाणं संरब्धं रुष्टं विज्ञाय रावणम् । व्रीडितो माल्यवान् वाक्यं नोत्तरं प्रत्यपद्यत ॥

माल्यवान्	மால்யவான்	रुष्टं	சினங்கொண்டிருப்ப
एवं	மேற்கண்டவாறு	विज्ञाय	அறிந்து
ब्रुवाणं	பேசும்	व्रीडितः	வெட்கி
रावणं	ராவணனை	उत्तरं	மறுமொழி
संरब्धं	தலைகால்புரியாது	वाक्यं	சொல்லை
		प्रत्यपद्यत न	சொல்லவில்லை.

जयाशिषा च राजानं वर्धयित्वा यथोचितम् । माल्यवानभ्यनुज्ञातो जगाम स्वं निवेशनम् ॥

माल्यवान्	மால்யவான்	वर्धयित्वा	வாழ்த்திவிட்டு
राजानं	அரசனை	अभ्यनुज्ञातः च	விடைபெற்றுக்
यथोचितं	முறைப்படி	स्वं	தனது [கொண்டு
जयाशिषा	{ “நீ வெற்றிபெற்று விள	निवेशनं	மாளிகைக்கு
	ங்குவாயாக” என்கிற	जगाम	சென்றான்.
	ஆகி சொற்கொண்டு		

रावणस्तु सहामात्यो मन्त्रयित्वा विमृश्य च । लङ्कायामतुलं गुप्तिं कारयामास राक्षसः ॥

राक्षसः	அரக்க	विमृश्य तु	நிச்சயித்து
रावणः	ராவணன்	लङ्कायां	இலங்கையில்
सहामात्यः च	மந்திரிமார்களுடன்	अतुलं	ஒப்புயர்வில்லாத
	சேர்த்தவனாய்	गुप्तिं	பாதுகாப்பை
मन्त्रयित्वा	ஆலோசித்து	कारयामास	பின்வருமாறு செய்
			வித்தான்:

स व्यादिदेश पूर्वस्यां प्रहस्तं द्वारि राक्षसम् । दक्षिणस्यां महावीर्यं महापार्श्वमहोदरौ ॥

ச:	அவன்	மகாபராக்கிரமசாலி
पूर्वस्यां	கிழக்கு	களாகிய
द्वारि	வாயிலில்	மகாபார்ச்வன், மகோ
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனென்ற	தரனென்ற இருவர்
राक्षसं		களையும்
दक्षिणस्यां	தெற்கில்	வ்யாதிதேச
		நியமித்தான்.

पश्चिमायामथो द्वारि पुत्रमिन्द्रजितं तथा । व्यादिदेश महामायं बहुभी राक्षसैर्वृतम् ॥१९॥

तथा	அப்படியே	इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை
अथो	அப்பொழுதே	बहुभिः	பல
पश्चिमायां	மேற்கு	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
द्वारि	வாயிலில்	वृतं	சூழப்பட்டவனாக
पुत्रं	புதல்வனும்	व्यादिदेश	நியமித்தான்.
महामायं	மகாமாயானியுமான		

उत्तरस्यां पुरद्वारि व्यादिश्य शुक्सारणौ । स्वयं चात्र भविष्यामि मन्त्रिणस्तानुवाच ह ॥

उत्तरस्यां	வடக்கு	मन्त्रिणः	மந்திரிகளைப்பார்த்து
पुरद्वारि	கோட்டைவாயிலில்	स्वयं ह	‘நானே
शुक्सारणौ	சுகசாரணை	अत्र च	இங்கேயே
		भविष्यामि	இருக்கப்போகிறேன்’
व्यादिश्य	நியமித்துவிட்டு		என்றும்
तान्	அந்த	उवाच	சுற்றினான்.

राक्षसं तु विरूपाक्षं महावीर्यपराक्रमम् । मध्यमेऽस्थापयद्गुल्मे बहुभिः सह राक्षसैः ॥२१॥

महावीर्य- }	அளவுகடந்த ஆண்	बहुभिः	பல
पराक्रमं तु }	செய்யுமாற்றலுமு	राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடுகூட
	டையவனாகிய	मध्यमे	நடு
विरूपाक्षं	விருபாக்ஷனென்ற	गुल्मे	கோட்டையில்
राक्षसं	அரக்களை	अस्थापयत्	இருக்க வைத்தான்.

एवं विधानं लङ्कायां कृत्वा राक्षसपुङ्गवः । कृतकृत्यमिवात्मानं मन्यते कालचोदितः ॥

राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸோத்தம	कालचोदितः	எமனுக்காட்டப்பட்டவ
	னாகும் அவன்	आत्मानं	தனனை
लङ्कायां	இலங்கையில்	कृतकृत्यं इव	தான் செய்யவேண்டிய
एवं	மேற்கண்டவாறு		கடமையை செய்து
विधानं	ஏற்பாட்டை		முடித்துவிட்டவ
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	मन्यते	னாகவே
			எண்ணிக்கொண்
			டான்.

विसर्जयामास ततः स मन्त्रिणो विधानमाज्ञाप्य पुरस्य पुष्कलम् ।

जयाशिषा मन्त्रिगणेन पूजितो विवेश चान्तःपुरमृद्धिमन्महत् ॥ २३ ॥

सः	அவன்	पूजितः	கௌரவிக்கப்பட்டவ
पुरस्य	நகருக்கு	मन्त्रिणः	மந்திரிகளை [னம்]
पुष्कलम्	சிறந்த	विसर्जयामास	விடைகொடுத்தனுப்பி
विधानं	ஏற்பாட்டை	ततः	அதன்பின்னர் [னம்]
आज्ञाप्य	ஆக்ஞாபிததுகிட்டு	महत् च	மிகவும்
मन्त्रिगणेन	மந்திரிவர்க்கத்தால்	ऋद्धिमन्	செல்வம்மல்கிய
जयाशिषा	{ 'நீ ஜயம்பெற்று விளங் குவாயாக' என்று ஆசிச்சொற்கொண்டு	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தினுள்
		विवेश	போய்ச் சேர்ந்துகிட்டு டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16644

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1369

सप्तत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ २७ ॥

श्रीरामेण सेनाव्यूहनम्—ஸ்ரீராமர் ஸேனையை பிரித்து நிறுத்துவது.

नरवानरराजौ तौ स च वायुसुतः कपिः । जाम्बवानृक्षराजश्च राक्षसश्च विभीषणः ॥१॥

अङ्गदो वालिपुत्रश्च सौमित्रिः शलभः कपिः । सुषेणः सहदायादो मैन्दो द्विविद एव च ॥

गजो गवाक्षः कुमुदो नलोऽथ पनसस्तदा । अमित्रविषयं प्राप्ताः समवेताः समर्थयन् ॥

तौ	அந்த	कपिः	வானரனும்
नरवानर- राजौ }	மானிடர்களின் மன் னரும் வானரர்க ளின் மன்னனும் (ஸ்ரீ ராமரும் சகீவனும்)	सहदायादः	சுற்றத்தாருடனிருந்த
वायुसुतः	வாயுவின் குமாரனும்	सुषेणः	ஸுஷேணனும்
कपिः	வானரருமாகிய	मेन्दः च	மைந்தனும்
सः च	அவரும்(ஹனுமாரும்)	द्विविदः एव	
ऋक्षराजः	கரடிமன்னனாகிய	गजः	கஜனும்
जाम्बवान् च	ஜம்பவானும்	गवाक्षः	கவாக்ஷனும்
राक्षसः	அரக்கராகிய	कुमुदः	குமுதனும்
विभीषणः च	விபீஷணரும்	नलः अथ	நளனும்
वालिपुत्रः	வாலியின் புதல்வன	पनसः तथा	பனஸனும்
अङ्गदः च	அங்கதனும் [கிய	अमित्रविषयं	சத்துருதேசத்திற்கு
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணரும்	प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தவர்க
शलभः	சலபனென்ற	समवेताः	ஒன்றுகூடி [ளாய்
		समर्थयन्	பின்வருமாறு விளைய மாய்ப் பேசினார்கள்.

इयं सा लक्ष्यते लङ्का पुरी रावणपालिता । सासुरोऽसुगन्धर्वैरमरैरपि दुर्जया ॥ ४ ॥

रावणपालिता “ராவணனால் பாதுகா
க்கப்பட்டது
சாசுரோ- } அசுரர்கள், உரகர்கள்,
गन्धर्वैः } கந்தர்வர்கள், இவர்
களோடு கூட
अमरैः अपि தேவர்களாலும் கூட

दुर्जया ஜெக்கக்கடினமானது
सा அந்த [மாகிய
लङ्का இலங்கை
पुरी நகர்
इयं இதோ
लक्ष्यते காணப்படுகிறது.

कार्यसिद्धिं पुरस्कृत्य मन्त्रयध्वं विनिर्णये

कार्यसिद्धिं “காரியசுத்தியை

पुरस्कृत्य முடிவாகக்கொண்டு

नित्यं सन्निहितो ह्यत्र रावणो राक्षसाधिपः

राक्षसाधिपः “ராட்சஸன்னைனாகிய

रावणः ராவணன்

अथ हि இதில்தான்

॥ ५ ॥

विनिर्णये முன் ஏற்பாடுவிட
मन्त्रयध्वम् ஆலோசியுங்கள்.
யத்தில

॥ ६ ॥

नित्यं எப்பொழுதும்

सन्निहितः வசிக்கிறான்.”

तथा तेषु ब्रुवाणेषु रावणावरजोऽब्रवीत् । वाक्यमग्राभ्यपदवत्पुष्कलार्थं विभीषणः ॥ ७ ॥

तथा மேற்கண்டவாறு
तेषु அவர்கள்
ब्रुवाणेषु பேசிக்கொண்டிருக்கையில்

रावणावरजः ராவணனது தம்பி
மாகிய

विभीषणः விபீஷணன்

आभ्राभ्यपदवत् { நாகரிகமாகிய சொற்
कण्ठेन विनिर्णय
कृतम्
बोद्धुं निरूपयितु
மாகிய
वाक्यं ஒரு மொழியை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

अनलः शरभश्चैव संपातिर्विहगस्तथा । गत्वा लङ्कां महामात्याः पुरीं पुनरिहागताः ॥

भूत्वा शकुनयः सर्वे प्रविष्टाश्च रिपोर्वल्गुम् । विधानं विहितं यच्च तद्गृह्य समुपस्थिताः ॥

अनलः “அனலனும்
शरभः च சரபனும்
संपातिः एव சம்பாதிபும்
विहगः तथा விஹகனென்று பிரஸி
த்தனுமான

महामात्याः பெரும் மந்திரிகள்
सर्वे எல்லோரும்

शकुनयः பறவைகளாக

भूत्वा உருக்கொண்டு

लङ्कां இலங்கை

पुरी நகருக்கு

गत्वा சென்று

रिपोः சத்துருவினது

बलं சேனையை
समुपस्थिताः கிட்டி
प्रविष्टाः च நுழைந்து
विहितं செய்யப்பட்டிருக்கிற
विधानं ஏற்பாடு
यत् எதுவோ
तत् च அது எல்லாவற்றை
யும்

दृष्ट्वा கண்டுகொண்டு

पुनः மீண்டும்

इह இவ்விடத்திற்கு

आगताः திரும்பிவந்ததுடன்

டார்கள்

संविधानं यदाहुस्ते रावणस्य दुरात्मनः । राम तद्ब्रूवतः सर्वं यथा तत्त्वेन मे शृणु ॥१०॥

राम	“ஸ்ரீராம !	तत्	அது
दुरात्मनः	தூராத்மாவாகிய	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
रावणस्य	ராவணனது	यथा तत्त्वेन	கேட்டபடியே
संविधानं	ஏற்பாடு	ब्रूवतः	சொல்லும்
यत्	எதென்றை	मे	எனக்கு
ते	அவர்கள்	शृणु	செவಿಸாய்த்தருள்வீ
आहुः	சொன்னார்கள்		ரா

पूर्वं प्रहस्तः सबलो द्वारमासाद्य तिष्ठति
दक्षिणं च महार्वायौ महापार्श्वमहोदरौ

॥ ११ ॥

॥ १२ ॥

प्रहस्तः	“பிரகஸ்தன்	महार्वायौ	மகாவீர்யசாலி
सबलः	சேனையுடன்		களாகிய
पूर्वं	கிழக்கு	महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்ச்வனும்
द्वारं	வாயிலை		மேற்றாதானும்
आसाद्य	அடைந்து	दक्षिणं	தெற்கில்
तिष्ठति	காத்துநிற்கின்றான்.	च	அப்படியே காத்து நிற்கின்றார்கள்.

इन्द्रजित्यश्विमद्वारं राक्षसैर्बहुभिर्वृतः । पट्टिशासिधनुष्मद्भिः शूलमुद्गरपाणिभिः ॥

नानाप्रहरणैः शूरैरावृतो रावणात्मजः

॥ १३ ॥

पट्टिशासि-	“பட்டயம், கத்தி, வில்	बहुभिः	பல
धनुष्मद्भिः }	இவைகளைக் கையிலே நதியவர்களும்	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
शूलमुद्गर-	சூலம், முத்கரம் இ	आवृतः	சூழப்பட்டவனும்
पाणिभिः }	வைகளைக் கையிலேந் தியவர்களும்,	रावणात्मजः	ராவணனின் புதல்வ னாகிய
नानाप्रहरणैः	இன்னும் பல ஆயுதங் களை தரித்தவர்களும்	इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
शूरैः	சூரர்களுமான	पश्चिमद्वारं	மேற்குவாயிலை
		वृतः	ஆசரயித்திருக்கிறான்.

राक्षसानां सहस्रैस्तु बहुभिः शस्त्रपाणिभिः । युक्तः परमसंविश्रो राक्षसैर्बहुभिर्वृतः ॥

उत्तरं नगरद्वारं रावणः स्वयमास्थितः

॥ १४ ॥

राक्षसानां	“அரக்கர்களின்	बहुभिः	பல
बहुभिः	பல	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
शस्त्रपाणिभिः		वृतः	காத்திருக்கப்பெற்ற
सहस्रैः	ஆயிரக்கணக்கானவர் களோடு	रावणः	ராவணன் [வனம்]
युक्तः तु	கூடியவனாகவும்	उत्तरं	வடக்கு
परमसंविश्रः	மிகவும் உள்ளம்	नगरद्वारं	நகரவாயிலை
	பதறியவனும்	स्वयं	தானே
		आस्थितः	காத்துநிற்கிறான்.

விரூபாக்ஸ்து மஹதா ஶூலக்ஷ்ணநுஸ்தா । வலேன ராக்ஸை: சார்த் மஹ்யம் குலமமாஸ்தித: ॥

விரூபாக்: து	“விரூபாக்ஷணம்	ராக்ஸை:	அரக்கர்களோடும்
ஶூலக்ஷ்ணநுஸ்தா	குலம், கத்தி, ளில் இவைகளையேந்திய	சார்த்	கூடி
மஹதா	பெரும்	மஹ்யம்	நடு
வலேன	சேனையோடும்	குலம்	கோட்டையை
		மாஸ்தித:	அடைந்திருக்கிறான்.

ஏதானேவ்விதானுலமாஸ்திதாஸாஸம்ஸுதீக்ஷிதே । மாமகா: சசிவா: சவே புன: ஶிஶ்ரமிஶாஸதா:॥

தே	“அந்த	குலமாஸ்திதாஸாஸம்	ஆபத்துவராதபடிவே
மாமகா:	எனது	சுமதுக்ஷிதே	ண்டிய ரக்ஷணைகளை
சசிவா:	மந்திரிமார்கள்	ஶிஶ்ர	பார்த்துவிட்டு
சவே	எல்லோரும்	புன:	சிக்கிரமே
லக்ஷ்ணாஸாஸம்	இலங்கையில்	இஶ	திரும்பி
ஏவ்விதாஸாஸம்	மேற்சொல்லிய	அஶாஸதா:	இவ்விடத்திற்கு
ஏதாஸம்	இந்த		வந்துவிட்டார்கள்.

கஜானாஸம் ச ஶஶ்ரஸம் ச ரதானாமயுதஸம் புரே । ஶ்யானாமயுதே த்ரே ச சாஸகோதிஸ்த்ர ரக்ஷசாஸம் ॥17॥

புரே	“நகரில்	ஶ்யானாஸம்	குதிரைகள்
கஜானாஸம்	யானைகள்	த்ரே அயுதே ச	இருபத்தியிரக்கணக்
ஶஶ்ரஸம்	ஆயிரக்கணக்காகவும்		காகவும்
ரதானாஸம்	ரதங்கள்	ரக்ஷஸாஸம்	அரக்கர்கள்
அயுதஸம்	பத்தியிரக்கணக்காகவும்	சாஸகோதி:	கோடிக்கணக்கிற்குதிக்
			மாகவுமிருக்கின்றன.

விஶ்ரான்தா பலவந்தஸ்த்ர ஶ்யுஸேஷ்வாததாஸின: । ஶ்ரஶ ராக்ஷஸராஜஸ்ய நியமேதே நிஸாசரா: ॥

ஏதே	“இந்த	அததாஸின: ச	எதிரியின் உயிரை
நிஸாசரா:	அரக்கர்கள்		வாங்குவதில்
விஶ்ரான்தா:	மகா ஆண்மையுடைய	ராக்ஷஸராஜஸ்ய	ராக்ஷஸமன்னனுடைய
	யவர்களாய		
பலவந்த:	மகா ஆற்றலுடைய	நிலம்	எக்காலத்திலும்
	வார்களாய	ஶ்ரஶ:	கைவிடாச்சினேகி
ஶ்யுஸேஷு	போர்களில்		தர்கள்.

ஏகேகஸ்யாஸ்த்ர யுத்தார்த்ரே ராக்ஷஸஸ்ய விஸாஸம் பதே । பரிவார: ஶஶ்ரஸாஸம் ஶஶ்ரஸுபதிஸ்தே ॥ 18 ॥

விஸாஸம் பதே	“சக்கிரவர்த்தியாரே	யுத்தார்த்ரே	போருக்கென்றே
அஸ்த்ர	இதில்	ஶஶ்ரஸாஸம் ஶஶ்ரஸம்	பத்துலக்ஷம்
ஏகேகஸ்ய	ஒவ்வொரு	பரிவார:	பரிவாரம்
ராக்ஷஸஸ்ய	அரக்கனுக்கும்	உபதிஸ்தே	சித்தமாயிருக்கிறது.”

एतां प्रवृत्तिं लङ्कायां मन्त्रिप्रोक्तां विभीषणः । एवमुक्त्वा महाबाहू राक्षसांस्तानदर्शयत् ॥

மகாபாஹு: மகாபாஹுவான்
விभीஷண: விபிஷணன்
மन्त्रिप्रोक्तां மந்திரிகளால் சொல்ல
ப்பட்ட

एव उक्त्वा तान् राक्षसान् अदर्शयत्
மேற்கண்டவாறு
சொல்லிவிட்டு
அந், ராக்கர்களை
நெரில் கொண்டு வந்து
நிறுத்தினான்.

लङ्कायां इलङ्कायामिव
एतां प्रवृत्तिं इत्थं समसाराङ्किते

लङ्कायां सचिवैः सर्वं रामाय प्रत्यवेदयत्

लङ्कायां इलङ्कायामिव
सर्वं எல்லாவற்றையும்

॥ २१ ॥

सचिवैः रामाय प्रत्यवेदयत्
மந்திரிகளைக்கொண்டு
ஸ்ரீராமரிடம்
தெரிவித்தார்.

रामं कमलपत्राक्षमिदमुत्तरमब्रवीत् । रावणावरजः श्रीमान्नामप्रियचिकीर्षया ॥ २२ ॥

रावणावरजः रावணान्तु கம்பியும்
श्रीमान् श्रीமானுடாகிய அவன்
रामप्रिय- } श्रीरामருக்கு ஹிதம்
चिकीर्षया } செய்வதிலுள்ள அ
வாவினால்

उत्तरं இன்னும்
इदं பின்வருமாறும்
कमलपत्राक्षं தாமரைக்கண்ணாரான
रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
अब्रवीत् சொன்னான் ;

कुवेरं तु यदा राम रावणः प्रत्यबुध्यत । षष्टिः शतसहस्राणि तदा निर्यान्ति राक्षसाः ॥

राम “ஸ்ரீராம!
रावणः राவணன்
यदा எப்பொழுது
कुवेरं குபேரனை
प्रत्यबुध्यत எதிர்த்துப் போர்
புரிந்தானோ

तदा அப்பொழுது
षष्टिः அறுபது
शतसहस्राणि ஸக்ஷம்
राक्षसाः तु அரக்கர்களும்
निर्यान्ति வெளிவந்தார்கள்.

पराक्रमेण वीर्येण तेजसा सच्चगौरवात् । सदृशं येषां दर्पेण रावणस्य दुरात्मनः ॥ २४ ॥

अल “இவ்விடத்தில்
ये எவர்களோ அவர்கள்
पराक्रमेण ஆற்றலாலும்
वीर्येण ஆண்மையாலும்
सच्चगौरवात् பிறவிக்குணப் பெரு
மை யாலும்

तेजसा ஒளியாலும்
दर्पेण கர்வத்தாலும்
दुरात्मनः துராத்மாவான
रावणस्य ராவணனுக்கு
सदृशः சமானமானவர்கள்.

अत्र मन्युर्न कर्तव्यो रोषये त्वां न भीषये

अल “இவ்விடத்தில்
मन्युः கோபமானது
कर्तव्यः न கொள்ளத்தக்கதன்று.
वाः தேவரீரை

॥ २५ ॥

रोषये சண்டையிடச்
भीषये நாய் பயப்படுத்த
தவிர்த்தல்.

समर्थो ह्यसि वीर्येण सुराणामपि निग्रहे

॥ २६ ॥

वीर्येण “ஆண்மைபால்
सुराणां अपि தேவர்களுடையவும்
निग्रहे கொட்டமடக்கும்
விஷயத்தில்

समर्थः சமர்த்தராய்
असि இருக்கிறீர்.
हि இது பிரசித்தம்.

तद्भवांश्चतुरङ्गेण बलेन महता वृतः । व्यूह्येदं वानरानीकं निर्मथिष्यति रावणम् ॥ २७ ॥

तत् “இப்பொழுது
इदं இந்
वानरानीकं வானரேனையை
व्यूह्य அணிவகுத்து
चतुरङ्गेण நான்கு பாகமாகப்
பிரிக்கப்பட்ட

महता பெரும்
बलेन சேனையால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்
रावणं ராவணனை
भवान् தேவரீர்
निर्मथिष्यति நாசஞ்செய்வீர்.”

रावणावरजे वाक्यमेवं ब्रुवति राघवः । शत्रूणां प्रतिघातार्थमिदं वचनमब्रवीत् ॥ २८ ॥

रावणावरजे ராவணனை துதப்பி
एवं மேற்கண்ட
वाक्यं சொல்லை
ब्रुवति சொல்லிய பின்னர்
राघवः ஸ்ரீராமர்

शत्रूणां சத்தருக்களை
प्रतिघातार्थं அழிக்கும் விஷயத்
इदं பின்வரும் [தில்
वचनं கட்டளையை
अब्रवीत् இட்டார் :

पूर्वद्वारे तु लङ्काया नीलो वानरपुङ्गवः । प्रहस्तप्रतियोद्धा स्याद्वा नरैर्वहुभिर्वृतः ॥ २९ ॥

लङ्कायाः “இலங்கையின்
पूर्वद्वारे சீழ்வாயிலில்
वानरपुङ्गवः வானரோத்தமனாகிய
नीलः நீலன்
बहुभिः பல

वानरैः வானரர்களால்
वृतः तु சூழப்பட்டவனாகவே
प्रहस्तप्रतियोद्धा பிரகஸ்தனை எதிர்த்த
स्यात् துப் போர்ப்புரிபவனாக
கட்டும்.

अङ्गदो वालिपुत्रस्तु बलेन महता वृतः । दक्षिणे बाधतां द्वारे महापार्श्वमहोदरौ ॥ ३० ॥

वालिपुत्रः “வாலிபுத்திரனாகிய
अङ्गदः அங்கடன்
महता பெரும்
बलेन சைனியத்தால்
वृतः तु சூழப்பட்டவனாகவே

दक्षिणे தெற்கு
द्वारे வாயிலில்
महापार्श्वमहोदरौ மகாபார்சுவனையும்
மகோதரனையும்
बाधताम् எதிர்த்து நிற்கட்டும்.

हनुमान्यश्विमद्वारं निषिध्य पवनात्मजः । प्रविशत्वप्रमेयात्मा बहुभिः कपिभिर्वृतः ॥ ३१ ॥

पवनात्मजः “வாயுபகவானின்
மைந்தனும்
अप्रमेयात्मा அறியவொண்ணாத ஆ
ண்மையுற்றவனுமான
हनुमान् ஹனுமான்

बहुभिः कपिभिः பல வானரர்களால்
वृतः சூழப்பட்டவனாய்
पश्चिमद्वारं மேலைவாயிலை
निषिध्य தாக்கி
प्रविशतु அழையட்டும்.

दैत्यदानवसङ्घानामृषीणां च महात्मनाम् । विप्रकारप्रियः क्षुद्रो वरदानबलान्वितः ॥३२॥
परिक्रामति यः सर्वाल्लोकान्सन्तापयन्प्रजाः । तस्याहं राक्षसेन्द्रस्य स्वयमेव वधे धृतः ॥

ய: "எவன்
वरदानबलान्वितः வரம்பெற்றதால் செ
(ருக்குற்றவனாகிய
दैत्यदानव- } திதியின் புதலவர்கள்
सङ्घानां } தனுஷின் புதல்வர்
ஆகிய கூட்டங்களுந்
குள்
क्षुद्रः அற்புதே
महात्मनां மகாத்மாக்களாகிய
ऋषीणां च ரிஷிகளுக்கும்
विप्रकारप्रियः { திருக்குசெய்வதில் மன
தைச் செலுத்துகி
ருவே.

प्रजा: பிரஜைகளை
सन्तापयन् தடிகக்கச்செய்து
கொண்டு
सर्वान् எல்லா
लोकान् உலகங்களிலும்
परिक्रामति திரிகிருவே,
तस्य அந்த
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னனை
स्वयं एव நானே நேரில்
वधे வதைப்பதில்
अहं நான்
धृतः முடிவுகொண்டிருக்கிறேன்.

उत्तरं नगरद्वारमहं सौमित्रिणा सह । निपीड्याभिप्रवेक्ष्यामि सबलो यत्र रावणः ॥३४॥

अहं "நான்
सौमित्रिणा सह லக்ஷ்மணனுடன் கூட
रावणः ராவணன்
सबलः செனையுடன்

यत् எங்கிருக்கின்றனே
उत्तरं வடக்கு [அந்த
नगरद्वारं கோட்டைவாயிலை
निपीड्या தாக்கி
अभिप्रवेक्ष्यामि உட்புகப்போகிறேன்.

वानरेन्द्रश्च बलवानृक्षराजश्च वीर्यवान् । राक्षसेन्द्रानुजश्चैव गुल्मे भवतु मध्यमे ॥ ३५ ॥

बलवान् "பலவாலாகிய
वानरेन्द्रः च வானரராஜன்
मध्यमे गुल्मे செனையின் மத்தியம்
பிரதேசத்தில்
भवतु இருக்கட்டும்.

वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
ऋक्षराजः च கரடிமன்னனும்
राक्षसेन्द्रानुजः } ராக்ஷஸமன்னனின்
एव च தம்பியும் அப்படியே
சேனையின் நடுவினிலிருக்கட்டும்.

न चैव मानुषं रूपं कार्यं हरिभिः

एषा भवतु संज्ञा नानुद्धेऽस्मिन् वरे बले

आहवे "ஹே
हरिभिः வனரர்களால்
मानुषं रूपं பரணிடச் சுவரவாழ்ந்து
न कार्यं கொள்ளாததொன்று.
अस्मिन् युद्धे இருதப்போர்

वानरा एव नश्चिह्नं स्वजनेऽस्मिन्

अस्मिन् "இந்த
स्वजने நமது ஜனவிடத்தில்
वानराः एव வானரர்கள்தான்

॥ ३६ ॥

॥ ३७ ॥

वानरे बले वानराசைனியத்தில்
एषा च இதுவே
नः एव நம் எல்லோருக்கும்
संज्ञा அறிகுறியாக
भवतु இருக்கட்டும்.

॥ ३८ ॥

नः நமக்கு
चिह्नं எளிதில் அறிந்து
கொள்ளச் சாதனமாக
अभिष्यति இருக்கும்.

வயं तु मानुषेणैव सप्त योत्स्यामहे परान् । अहमेव सप्त आत्मा लक्ष्मणेन महौजसा ॥

आत्मना पञ्चमश्रायं सखा मम विभीषणः ॥ ३० ॥

महौजसा	“மகா ஆற்றலுடைய	अयं	இந்த
आत्मा	தம்பியாகிய	विभीषणः च	விபீஷணனுமான
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனோடு	वयं	நாம்
सह	கூட	सप्त तु	பாட்டுங்கள்
एषः	இந்த		மாத்திரம்
अहं	நானும்	पुनरपि	மீட்ட உருவங்
आत्मना	தன்னோடு		கொண்டே
पञ्चमः	ஐந்தாமலான இருக்	परान्	சத்துருக்களை
मम	எனது [சிறுவனும்	योत्स्यामहे	எதிர்த்துப் போர்
सखा	நண்பனுமாகிய		புரிவோம்.”

स रामः कृत्यसिद्धयर्थमेवमुत्त्वा विभीषणम् । सुवेलासोहणे बुद्धिं चकार मतिमान्प्रभुः ॥

रमणीयतरं दृष्ट्वा सुवेत्यस्य गिरेस्तटम् ॥ ४० ॥

प्रभुः	யாவரையும் ஆக்ஞா	उत्त्वा	ஆக்ஞா பித்து விட்டு
	பிக்க உரிமையுற்ற	सुलेस्य गिरिः	சுவேலமலையின்
मतिमान्	தண்ணறிவாளராகிய	तटं	தாழ்வரையை
सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	रमणीयतरं	மிக அழகுற்று
विभीषणं	விபீஷணரைப்		விளங்குகிறதாய்
	பார்த்து	दृष्ट्वा	கவனித்து
कृत्यसिद्धयर्थं	காரியம் கைகூடுதல்	सुवेलासोहणे	சுவேலமலையில்
	பொருட்டு		ஏறும் வீஷயத்தல்
एवं	மேற்கண்டவாறு	बुद्धिं चकार	விருப்பங்கொண்டார்.

ततस्तु रामो महता बलेन प्रच्छाद्य सर्वो पृथिवीं महात्मा ।

महष्टरूपोऽभिजगाम लङ्कां कृत्वा मतिं सोऽरिवधे महात्मा ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	मतिं	தீர்பானத்தை
महात्मा	மஹத்தான ஆற்றலு	कृत्वा	செய்துக்கொண்டு
	டையவரும்	महता	பெரும்
महष्टरूपः	உக்ஸாஹமே பிறவிக்	बलेन	சைனியத்தால்
	குணமாயுடையவரும்	पृथिवीं	பூமியை
तु	ஆனதால்	सर्वो	முற்றும்
महात्मा	மஹாத்மாவுமான	प्रच्छाद्य	மறைத்துக்கொண்டு
सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	लङ्कां	இலங்கையை நோக்கி
अरिवधे	சத்துருவை ஒழிக்கும்	अभिजगाम	எழுந்தருளினார்.
	வீஷயத்தில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युट्काण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ३८ ॥

लङ्कादर्शनार्थं सुवेलारोहणम्—இலங்கையைப் பார்க்க ஸுவேல மலையில் ஏறுவது.

स तु कृत्वा सुवेलस्य मतिमारोहणं प्रति । लक्ष्मणानुगतो रामः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥
विभीषणं च धर्मज्ञमनुरक्तं निशाचरम् । मन्त्रज्ञं च विधिज्ञं च शृङ्गया परया गिरा ॥

लक्ष्मणानुगतः	{ लक्ष्मणमணारால் பின் தொடரப்பட்டவரால் கிய	मन्त्रज्ञं च	மந்திராலோசனை களில் நிபுணனும்
सः	அந்த	विधिज्ञं च	{ अनुஷ்டானமுறை களில் தேர்ச்சிபெற்ற வானுமான
रामः	ஸ்ரீராமர்	विभीषणं तु	விபிஷணனையும் பார்த்து
आरोहणं प्रति	சுவேலபர்வதத்தை ஏறுவதைப்பற்றி	परया	மிக
मतिं कृत्वा	எண்ணிக்கொண்டு	शृङ्गया	இனிய
सुग्रीवं	சுகிரீவனையும்	गिरा	சொற்கொண்டு
धर्मज्ञं	தர்மமறிந்தவனும்	इदं	பின்வருமாறு
अनुरक्तं	பக்தனுமாகிய	अब्रवीत्	மொழிந்தார்;
निशाचरं च	அரக்கனும்		

सुवेलं साधुशैलेन्द्रमिमं धातुशतैश्चितम् । अध्यारोहामहे सर्वे वत्स्यामोऽत्र निशामिमाम् ॥

इमं	“இந்த	सर्वे	நாம் எல்லோரும்
धातुशतैः	பலவகை தாதுப்பொருள்களால்	अध्यारोहामहे	ஏறுவோம்.
चितं	நிரம்பிய	इमां	இந்த
साधुशैलेन्द्रं	அழகிய மலையரசாகிய	निशां	இரவை
सुवेलं	சுவேலமலையின் பீது	अत्र	இவ்விடத்தில்
		वत्स्यामः	கழிப்போம்.

लङ्कां चालोकयिष्यामो निलयं तस्य रक्षसः । येन मे मरणान्ताय हता भार्या दुरात्मना॥

येन	“எந்த	हता	திருடப்பட்டாளோ
दुरात्मना	தூராத்மாவால்	तस्य	அந்த
मरणान्ताय	மரணப் பயனைப் பெறுவதின்பொருட்டு	रक्षसः	அரக்கனது
मे	எனது	निलयं	வாழ்விடமாகிய
भार्या	மனைவி	लङ्कां च	இலங்கையையும்
		आलोकयिष्यामः	பார்ப்போம்.

येन धर्मो न विज्ञातो न वृत्तं न कुलं तथा । राक्षस्या नीचया बुद्ध्या येन तद्वर्हितं कृतम् ॥
तस्मिन्मे वर्तते रोषः कीर्तिते राक्षसाधमे । यस्यापराधान्नीचस्य बधं द्रक्ष्यामि रक्षसाम् ॥

येन	“எவனால்	गहिनं	{ எல்லாராலும்
धर्मः	தர்மமானது		நிந்திக்கப்படும் காரி
विज्ञातः न	இன்னதென அறியப்	कृन्	யமானது
	படாதிருக்கிறதோ,	यस्य	செய்யப்பட்டதோ,
तथा	அப்படியே	रक्षपां	எந்த
वृत्तं	நல்லொழுக்கமும்	वध	அற்பனது
न	அறியப்படாதிருக்கி	द्रश्यामि	குற்றத்தால்
	றக்கா,		அரக்கர்களுடைய
कुलं	குலப்பெருமையும்		அழிவை
न	அப்படியே அறியப்		நான் தீர்மானிக்கின்
	படாதிருக்கிறதோ,		றேனே
येन	எவனால்	तस्मिन्	அந்த
राक्षस्या	அரக்கனுடன் கூடப்	राक्षसाधमे	ராட்சஸப்பதர்
	பிரந்த	कीर्तिं	போசொன்னமாத்தி
नीचया	அற்ப	मे	எனக்கு [தத்தில்
बुद्ध्या	புத்தியைநகொண்	रोपः	கொட்ட
तत्	அந்த	वर्ते	பொங்குகின்றது.

एको हि कुरुते पापं कायपाशवशं गतः । नीचेनात्मापचारेण कुलं तेन विनश्यति ॥ ७ ॥

कालपाशवशं	“எமனுடைய பாசத்தில்	तेन	அந்த
गतः	செக்கிக்கொண்ட	नीचेन	அற்பனால்
एकः	ஒருவன்	आत्मापचारेण	தான் செய்த பாபத்
पापं	பாபத்தை	कुलं हि	குலமே [தால்
कुरुते	செய்கிறான்.	विनश्यति	நசுக்குவிடுகிறது.”

एवं संपन्नयन्नेव सक्रोधो रावणं प्रति । रामः सुवेलं वासाय चित्रसानुमुपारूहत् ॥ ८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	चित्रसानुं	அழகிய தாழ்வரை
रावणं प्रति	ராவணனை நினைத்து		அமைந்த
सक्रोधः	சினங்கொண்டவராக	सुवेलं	சுவேலமனையில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	वासाय	இரவைக்கழிப்பதின்
संपन्नयन् एव	சொல்லிக்கொண்டே	उपारूहत्	எறினார். [பொருட்டு

पृष्ठतो लक्ष्मणश्चैनमन्वगच्छत्समाहितः । सशरं चापमुद्यम्य सुमहद्विक्रमे रतः ॥ ९ ॥

सुमहद्विक्रमे	{ அதிவிசேஷமாகிய	चां	விலலை [கொண்டு
	என்று வெற்றிபெ	उद्यम्य	கையில் பற்றிக்-
	றும் சக்தியில்	समाहितः च	கலவசமென்பதே
रतः	யாவராலும் கொண்		இல்லாதவராய்
	டாடப்படும்	एवं	வரை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	पृष्ठतः	பின்பக்கத்தில்
सशरं	சரணத்துடன் கூடிய	अन्वगच्छन्	கொடர்ந்துசென்றார்.

तमन्वरोहत्सुग्रीवः सामात्यः सविभीषणः ॥ १० ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	सविभीषणः	விஷிஷணனுடனு
सामात्यः	மந்திரிகளுடனும்	तं	அவரை
		अन्वरोहत्	தொடர்ந்தே ஏ றர்.

हनुमानङ्गदो नीलो मैन्दो द्विविद एव च । गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥
 पनसः कुमुदश्चैव हरो रम्भश्च यूथपः । जाम्बवांश्च सुषेणश्च करम्भश्च महायुतिः ॥ १२ ॥
 दुमुखश्च महातेजास्तथा शतबालः कपिः । एते चान्ये च बहवो वानराः शीघ्रगामिनः ॥
 ते वायुवेगप्रवगास्तं गिरिं गिरिचारिणः । अध्यारोहन्त शतशः सुवेलं यत्र राघवः ॥

हनुमान्	ஹனுமாரும்,	दुमुखः च	தூர்முகனும்
अङ्गदः	அங்கதனும்	तथा	அப்படியே
नीलः	நீலனும்,	कपिः	வானரனுமாகிய
मैन्दः एव	மைந்தனும்,	शतबलिः च	சதபலியுமான
द्विविदः च	த்விவிதனும்,	एते	இவர்களும்
गजः	கஜனும்,	ते	அந்த
गवाक्षः	கவாக்ஷனும்,	अन्ये च	மற்றுமுள்ளவர்களும்
गवयः	கவயனும்,		
शरभः	சரபனும்,	गिरिचारिणः	{ மலைகளில் சஞ்சரிக் கும் அனுபவமுடை யவர்களும்,
गन्धमादनः	கந்தமாதனனும்,	वायुवेगप्रवणाः	வாயுவேகம்படைக்கப் பெற்றவர்களும்
पनसः एव	பனஸனும்,	शीघ्रगामिनः	மிக்க வேகம் செல்ல வல்லவர்களுமான
कुमुदः च	குமுதனும்,	बहवः	பல
हरः	ஹரனும்,	धनराः च	வானரர்களும்
यूथपः	சேனைத் தலைவனாகிய	शनशः	நூற்றுக்கணக்காக
रंभः च	ரம்பனும்,	राघवः	ஸ்ரீராமர்
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்,	यस	எனக்குருத்தனரோ
सुषेणः च	ஸுஷேணனும்,	त सुवेलं गिरि	அந்த சுவேலமலையில்
महायुतिः	மகா தேஜஸ்வியாகிய	अध्यारोहन्त	ஏறினார்கள்.
करम्भः च	கரம்பனும்,		
महातेजाः	மகா பராக்கிரமசாலி யாகிய		

ते त्वदीयेण कालेन गिरिमारुह्य सर्वतः । ददृशुः शिखरे तस्य विषक्तामिव खे पुरीम् ॥

ते	அவர்கள்	पुरीं	பட்டணத்தை
अदीयेण कालेन तु	சுதியிலேயே	सर्वतः	முற்றிலுமே
गिरिं	மலையில்	खे	ஆகாசத்தில்
आरुह्य	ஏறி	विषक्तां इव	கட்டப்பட்டிருக் கிறது போன்றதாக
तस्य	அதனுது		
दिशः	சிகரத்தில்	ददृशुः	கவனித்தார்கள்.

तां शुभां प्रवरद्वारां प्राकारपरिशोभिताम् । लङ्कां राक्षससंपूर्णां ददृशुर्हरियूथपाः ॥ १६ ॥

हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலை	வாகள	பாக்காரபரிசோபிதா	{ மதற்குவர்களால் எல்லாப் பக்கங்களிலும் விளங்குகிறதாய் அரக்கர்களால் நிரம்பியதாய் அழகுற்று விளங்குவதாய்
तां	அந்த		राक्षससंपूर्णा	
लङ्कां	இலங்கைநகரை		शुभां	
प्रवरद्वारां	சிறந்த வாயில்களையுடையதாய்		ददृशुः	கவனித்தார்கள்.

प्राकारचयसंस्थैश्च तदा नीलैर्निशाचरैः । ददृशुस्ते हरिश्रेष्ठाः प्राकारमपरं कृतम् ॥ १७ ॥

ते	அந்த	निशाचरैः	அரக்கர்களைக் கொண்டு
हरिश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்கள்		
तदा	அப்பொழுது	अपरं	இன்னுமொரு
प्राकारचयसंस्थैः	மதற்குவர்களின் மேடைகளில் நிற்கின்ற	प्राकारं	மதற்குவரை
नीलैः च	கருநிறமுடைய	कृतं	கட்டப்பெற்றிருப்ப
		ददृशुः	எண்ணினார்கள். [தாக

ते दृष्ट्वा वानराः सर्वे राक्षसान्युद्धकाङ्क्षिणः । सुमुचुर्विविधानादांस्तत्र रामस्य पश्यतः ॥

ते	அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து
युद्धकाक्षिणः	போர்புரிய ஆவலுடனிருக்கின்ற	तत्र	அவ்விடத்தில்
वानराः	வானர்கள்	रामस्य पश्यतः	ஸ்ரீராமர் முன்பாகவே
सर्वे	எல்லோரும்	विविधान्	பலவித
राक्षसान्	அரக்கர்களை	नादान्	கூச்சல்களை
		सुमुचुः	இட்டார்கள்.

ततोऽस्तमगमत्सूर्यः सन्ध्यया प्रतिरञ्जितः । पूर्णचन्द्रप्रदीप्ता च क्षणा समभिवर्तते ॥ १९ ॥

सन्ध्या	ஸந்தியால்	क्षणा च	இரவும்
प्रतिरञ्जितः	சென்னிறமடைந்த, குரியன்	पूर्णचन्द्रप्रदीप्ता	பூர்ணசந்திரனால் பிரகாசித்துக்கொண்டு
अस्तं अगमत्	அஸ்தமித்தான்.		
ततः	அப்பொழுது	समभिवर्तते	விளங்கிற்று.

सुवेलपृष्ठं प्राप्ता सा महती राघवानुगा । शुशुभे वानरी सेना प्रदोषसमये स्थिता ॥ २० ॥

	சுவேலமலையின் உச்சியில்	राघवानुगा	ஸ்ரீராமர் சொற்படிபெறும் [நடக்கும்]
प्रदोषसमये	ஸாயங்காலத்தில்	महती	வானர
प्राप्ता	வந்துசேர்ந்து	सेना	சேனையானது
स्थिता	நிற்கும்	शुशुभे	தேஜோமயமாய்
सा	அந்த		

ततः स रामो हरिवाहिनीपतिर्विभीषणेन प्रतिनन्द्य सत्कृतः ।

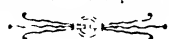
सलक्ष्मणो यूथपयूथसंवृतः सुवेलपृष्ठे न्यवसथथासुखम्

॥ २१ ॥

सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன் கூட	यूथपयूथसंवृतः	{	சையித்தலைவர்களா
सः	அந்த			லும் சேனையினராலும்
हरिवाहिनीपतिः	{	सुवेलपृष्ठे		சூழப்பட்டவராய்
	{			கவேலமலையின்
	{			உச்சியில்
रामः	ராமர்	ततः		அப்பொழுது
विभीषणेन	விபிஷணனால்	यथासुख		சுகமே
प्रतिनन्द्य	பொற்றிப்புகழ்ந்து	न्यवसत्		அன்றிரவைக்
सत्कृतः	கொளவித்தாட்ட			கழித்தார்.
	வராய்			

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्येयुद्धकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16106

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1431

एकोनचत्वारिंशः सर्गः — முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ३९ ॥

लङ्कादर्शनम्—இலங்கைக் காட்சி.

तां रात्रिमुपितास्तत्र सुवेले हरिपुङ्गवाः । लङ्कायां ददृशुर्वीरा वनान्युपवनानि च ॥ १ ॥

वीराः	வீரர்களான	उपिताः	கழித்தவர்களாய்
हरिपुङ्गवाः	ஹரபுங்கவர்கள்	लङ्कायां	இலங்கையில்
तत्र	அப்பொழுது	वनानि	வனங்களையும்
सुवेले	சுவேலமலையில்	उपवनानि च	தோட்டங்களையும்
तां	அந்த	ददृशुः	கண்டார்கள்.
रात्रि	இரவை		

सप्तसौम्यानि रम्याणि विशालान्यायतानि च । दृष्टिरम्याणि ते दृष्ट्वा बभूवुर्जातविस्मयाः॥

तं	அவர்கள்	रम्याणि	அழகுற்று விளங்கு
			வனவாய்,
सप्तसौम्यानि	{	विशालानि	விசாலமானவை
	{		யாயும்,
	{	आयतानि च	நீண்டவைகளாயும்
	{	दृष्ट्वा	பார்த்து
दृष्टिरम्याणि	கண்டனக் கவரும்	जातविस्मयाः	ஆச்சர்யமடைந்தவர்
	வண்ணமாய்	बभूवुः	ஆனார்கள். [களாக

चम्पकाशोकपुन्नागसालतालसमाकुल्या । तमाववनसंलब्ध्वा नागमालासमावृता ॥ ३ ॥

हिन्तालैरर्जुनैर्नीपैः सप्तपर्णैश्च पुष्पितैः । तिलकैः कर्णिकारैश्च पाटलैश्च समन्ततः ॥ ४ ॥

शुशुभे पुष्पितामैश्च लतापारिगतैर्द्रुमैः । लङ्का बहुविधैर्दिव्यैर्यथेन्द्रस्यापरावती ॥ ५ ॥

गुहिल-पवननग श्रीगणेशकी आका

नयूहकोयष्टिभकैर्नृत्यनानैश्च बर्हिणैः । स्तं परभृतानां च शुश्रुवुर्ननर्क्षरे ॥ ९ ॥

वननिर्क्षरे	கட்டாற்றில்	बर्हिणैः च	மயில்களோடும்
नयूहकोयष्टिभकैः	நீர்க்காக்கைகளோடும்	परभृतानां च	குயில்களின்
	நானைகளோடும்	स्तं	சத்தத்தை
नृत्यमानैः	ஆடும்	शुश्रुवुः	கேட்டார்கள்.

नित्यमत्तविहङ्गानि भ्रमराचरितानि च । कोकिलकुलषण्डानि विहगाभिरुतानि च ॥ १० ॥
 भृङ्गराजाभिगीतानि भ्रमरैः सेवितानि च । कोणालकविघुष्टानि सारसाभिरुतानि च ॥
 विविशुस्ते ततस्तानि वनान्युपवनानि च । हृष्टाः प्रमुदिता वीरा हरयः कामरूपिणः ॥

ते	அந்த	भ्रमरैः	வண்டுகளால்
कामरूपिणः	நிலைத்த உருவமெடு	सेवितानि च	வசிக்கப்பெற்றவை
	க்க வல்ல		களும,
हरयः	வானர	कोणालक-	கோணலகமென்ற நீர்
वीराः	வீரர்கள்	विघुष्टानि }	ப்பறவைகளால் சப்
तानि	அந்த		திக்கப்பெற்றவைக
नित्यमत्त-	எக்காலத்திலும் கொ		ளும்,
विहङ्गानि }	ழுத்த பறவைகளை		
	யுடையவைகளும்,	सारसाभि-	சாரசப்பறவைகளால்
भ्रमराचरितानि च	வண்டுகள் மொய்க்கப்	रुतानि च }	சப்திக்கப்பெற்றவை
	பெற்றவைகளும்,		களுமான
कोकिलकुल-	கோகிலங்கள் நிறைந்த.	वनानि	வனங்களிலும்,
षण्डानि }	தோப்புக்களையுடைய	उपवनानि च	தோட்டங்க
	வைகளும்,	हृष्टाः	மனத்திருப்திகொண்
विहगाभि-	பறவைகள் சப்திக்கப்		டவர்களாய்
रुतानि च }	பெற்றவைகளும்,	प्रमुदिताः	உள்ளங்களித்தவர்
भृङ्गराजाभि-	சிறந்த வண்டிகள் ஒ		களாய
गीतानि च }	லிக்கப்பெற்றவைக	ततः	அப்பொழுது
	ளும்,	विविशुः	புகுந்துதிரிந்தார்கள்.

तेषां प्रविशतां तत्र वानराणां महौजसाम् । पुष्पसंसर्गसुरभिर्ववौ घ्राणसुखोऽनिलः ॥ ११ ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	पुष्पसंसर्गसुरभिः	புஷ்பங்களின் சம்பந்
तेषां	அந்த		தத்தா லுண்டாகும்
महौजसां	மிக ஆற்றலுடைய		பரிமளத்துடன்
वानराणां	வானரர்கள்	घ्राणसुखः	நாவில்கேடதிரியத்திற்
प्रविशतां	புகுகையில்		கு இனிமையாக
अनिलः	காற்று	ववौ	விசிந்து.

अन्ये तु हरिवीराणां यूथान्निष्क्रम्य यूथपाः । सुग्रीवेणाभ्यनुज्ञाता लङ्कां जग्मुः पताकिनीम् ॥
 वित्रासयन्तो विहगांस्त्रासयन्तो मृगद्विपान् । कम्पयन्तश्च तां लङ्कां नादैस्ते नदतां वराः ॥
 कुर्वन्तस्ते महावेगा महीं चरणपीडिताम् ॥ १६ ॥

हरिवीराणां	வானர வீரர்களுக்குள்	தே	ஆவர்கள்
யூதபா:	சேனைத் தலைவர்களா	மहीं	பூமியை
நததா:	யுத்தவர்களுக்கும்	चरणपीडितां	கால்களால் தவம்ஸம்
வரா:	கர்ஜிப்பவர்களுக்குள்		பண்ணப்பட்டதாக
மகாவேகா:	சிறந்தவர்களும்,	मृगद्विपान्	செய்துகொண்டும்
	மிக வேகமாய் செல்ப	वित्रासन्	பறவைகளை
	வர்களுமான	वित्रासयन्तः	பயமுறுத்திக்
अन्ये तु	சிலர் மாதிரி		கொண்டும்
सुग्रीवेण	சுக்ரீவனால்	मृगद्विपान्	மான்களையும் யானை
अभ्यनुज्ञाता:	விடைகொடுக்கப்பட்ட		களையும்
ते	ஆவர்கள் [வர்களாய்	विसयन्तः	வெருண்டோடச்
नादै:	கர்ஜனைகளால்		செய்தும்
तां	அந்த	यूथान्	சைனியத்திலிருந்து
लङ्कां च	இலங்கைநகரையும்	निष्क्रम्य	வெளிப்புறப்பட்டு
कम्पयन्तः	ஓடுங்கச்செய்து	पताकिनीं	கொடிகள் பறக்கும்
	கொண்டும்	लङ्कां	இலங்கையில்
		जग्मुः	திரிந்தார்கள்.

रजश्च सहसैवोर्ध्वं जगाम चरणोत्थितम् ॥ १७ ॥

चरणोत्थितं	கால்களால் கிளப்பப்	सहसा एव	மிக உக்கிரமாகவே
	பட்ட	उर्ध्वं	உயர
रजः च	ஆரியும்	जगाम	கிளம்பிற்று.

ऋक्षाः सिंहा वराहाश्च महिषा वारणा मृगाः । तेन शब्देन विग्रस्ता जग्मुर्भीता दिशो दश ॥

ऋक्षाः	கரடிகளும்	तेन शब्देन	அந்த சத்தத்தால்
सिंहाः	சிங்கங்களும்	भीताः	வெருண்டு
वराहाः	பன்றிகளும்	विग्रस्ताः	ஓடத் தலைப்பட்டவை
महिषाः	எருமைகளும்	दश	பத்து [களாய்
मृगाः	மான்களும்	दिशः	திசைகளிலும்
वारणाः च	யானைகளும்	जग्मुः	ஓடி விட்டன.

शिखरं तत्क्षूटस्य प्रांशु चैकं दिविस्पृशम् । समन्तात्पुष्पसंछन्नं महारजतसन्निभम् ॥
 शतयोजनविस्तीर्णं विमलं चारुदर्शनम् । शृङ्गणं श्रीमन्महच्चैव दुष्पापं शकुनैरपि ॥ २० ॥
 मनसाऽपि दुरारोहं किं पुनः कर्मणा जनैः ॥ २१ ॥

यस्यां स्तम्भसहस्रेण प्रासादः सपलङ्कृतः । कैलासशिखराकारो दृश्यते खमिवोल्लिखन् ॥

यस्यां	எதுவோ இசில	கैलासशिखराकारः	கைலாஸசிகரத்தை
स्तम्भसहस्रेण	ஆயிரக்கணக்கான தூண்களால்	खं उल्लिखन्	ஆகாதத்தை [மிகத் து முட்டிக்கொண்டிருக் கிறது
सपलङ्कृतः	அலங்கரிக்கப்பட்ட	इव	போல
प्रासादः	ஓர் அரண்மனை	दृश्यते	காணப்படுகிறது.

चैत्यः स राक्षसेन्द्रस्य बभूव पुरभूषणम् । वनेन रक्षसां नित्यं यः समन्त्रेण रक्ष्यते॥२६॥

यः	எது	सः	அந்த
नित्यं	எப்பொழுதும்	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனது
समन्त्रेण	சூர்ணமான	चैत्यः	மரிகை
रक्षसां	அரக்கர்களின்	पुरभूषणं	நகருக்கே ஆபரண
बलेन	சைனியத்தால்		மாக
रक्ष्यते	பாதுகாக்கப்படுகிறது		
	நகர	बभूव	விளங்கிற்று.

मनोज्ञं काञ्चनवर्ती पर्वतरूपशोभिताम् । नानाधातुविचित्रैश्च उद्यानैरुपशोभिताम् ॥२७॥
नानाविहगसंगुष्टां नानामृगनिषेविताम् । नानाकाननसन्तानां नानाराक्षससेविताम् ॥२८॥
तां समृद्धां समृद्धार्थी लक्ष्मीवांलक्ष्मगाग्रजः । रावणस्य पुरीं रामो ददर्श सह वानरैः ॥

मनोज्ञं	மனத்தக கவாசிற தும்,	नानाकानन- सन्तानां	பல சேலைகளை இடை யிடையேகொண்டுள்ள தும்,
काञ्चनवर्ती	பொன்மயமானதும்,	नानाराक्षससेवितां	பல அரக்கர்களால் காக்கப்பெற்றதும்
पर्वतैः	பரவதங்களால்	समृद्धार्थी	மரளமான பொரு ளுடையதும்
उपशोभितां	அழகுற்று விளங்கு கிறதுதும்,	समृद्धां च तां	குறைபற்றாதமான அகசு
नानाधातुविचित्रैः	பலவித தாதுக்களால் பல நிறமாடை	रावणस्य	ராவணனது
उद्यानैः	சிகரம வளங்கொண்ட	पुरीं	நகரை
उपशोभितां	அழகுற்று விளங்கு கிறதுதும்,	लक्ष्मगाग्रजः	லக்ஷ்மணருக்குத் தமையனாரும்
नानाविहगसंगुष्टां	பலவித பிப்பறவைகளால் கூவப்பெற்றதும்,	लक्ष्मीवान्	ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மிய
नानामृगनिषेवितां	பல மிருகங்களால் ஞ்சரிக்கப்பெற்றதும்.	रामः	ஸ்ரீராமர்
		वानरैः सह	வானர்களோடுகூட
		ददर्श	கண்ணாரும்.

तां महागृहसंबाधां दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । नगरीमपरप्रख्यो विस्मयं प्राप वीर्यवान् ॥३०॥

अमप्रख्यः	தேவர்களுக்கொப்பா னவரும்	महागृहसंबाधां	பெரும் மரளிகைகளை அந்த [டர்ந்திருக்கிற நகரை
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமான	नगरीं	பார்த்து
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணரின் தமைய னார் (ஸ்ரீராம்)	दृष्ट्वा	ஆச்சரியத்தை
		विस्मयं	ஆடைந்தார்.
		प्राप	

तां रत्नपूर्णां बहुसंविधानां प्रासादमालाभिरलङ्कृतां च ।

पुरीं महायन्त्रकवाटमुख्यां ददर्श रामो महता बलेन

॥ ३१ ॥

महता बलेन	பெரும் சேனையோடு	अलंकृतां	அழகுற்று விளங்கு கிறதாயும்
रामः	ஸ்ரீராம்		
तां पुरीं	அந்த நகரை	महायन्त्र-	} நெந்த யந்திரங்களா லும். கோட்டைவா யில் கதவுகளா லும் சிறப்புற்று விளங்கு ம
रत्नपूर्णां	ரத்னங்களால் நிறைந ததாகவும்	कवाटमुख्यां च	
बहुसंविधानां	பலவகையாய் அமைக்க ப்பெற்றதாயும்		
प्रासादमालाभिः	பெரும் மரளிகை களின் வரிசைகளால்	ददर्श	கவனித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16137

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1462

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४० ॥

सुग्रीवराचनयोर्द्वन्द्वयुद्धम्—ராவணனும் சக்ரீவனும் போர் புரிதல்.

ततो रामः सुवेलाग्रं योजनद्वयमण्डलम् । आरुरोह ससुग्रीवो हरियूथपसंवृतः ॥ १ ॥

ततः	அதன்மேல்		
रामः	ஸ்ரீராம்	योजनद्वयमण्डलं	{ இரண்டு யோசனை சுற்றளவுற்று வட்ட மாயிருக்கிற
ससुग्रीवः	சக்ரீவனுடன்		
हरियूथपसंवृतः	{ वा नारसैशै तत्तलै வர்களால் சூழப்பட்ட டவராய்	सुवेलाग्रं	சுவேலமையி னுச்சியில்
		आरुरोह	ஏறினார்.

स्थित्वा मुहूर्तं तत्रैव दिशो दश विलोकयन् । त्रिकूटशिखरे रम्ये निर्मितां विश्वकर्मणा ॥

ददर्श लङ्कां सुन्यस्तां रम्यकाननशोभिताम् ॥ २ ॥

तस्यां गोपुरशृङ्गस्थं राक्षसेन्द्रं दुरासदम् ॥ ३ ॥

श्वेतचामरपर्यन्तं विजयच्छत्रशोभितम् । रक्तचन्दनसंलिप्तं रत्नाभरणभूषितम् ॥ ४ ॥
 नीलजीमूतसङ्काशं हेमसंछादिताम्बरम् । ऐरावतविषाणाधैस्तृणविणवक्षसम् ॥ ५ ॥
 शशलोहितरागेण संवीतं रक्तवाससा । सन्ध्यातपेन संच्छन्नं मेघराशिमिवाम्बरे ॥ ६ ॥

தவ் எவ் அங்கேயே
 சுஹுத் சற்றுநேரம்
 स्थिवा நின்றுகொண்டு
 दश பத்து
 दिशः திக்குகளிலும்
 विलोकयन् கண்ணோக்குமவா
 रम्ये அழகிய
 सिद्धशिल्पे த்ரிசூட்சுரத்தில்
 रम्यकानन- } அழகிய சொலைகளால்
 शोभितां } அழகுவாய்ந்தது விள
 सुन्यस्तं நல்ல அமைப்புற்ற
 त्राकव्यम् தாகவும்

विश्वकर्मेणा விசுவகர்மாவால்
 निर्मितां நிருமிக்கப்பட்டது
 मान
 लङ्का இலங்கைநகரையும்,
 तस्यां அதில்

गोपुरशृङ्गस्थं { கோபுரத்தினுச்சூழில்
 நின்றுகொண்டி
 ருப்பவனும்

दुरासदं எவராவும் அணுக
 முடியாதவனும்,

श्वेतचामरपर्यन्तं { வெண்சாமரம் பக்கம்
 களில் வீசப்பெற்றவ
 னும்,

विजयच्छत्र- } அழகிய குடையால்
 शोभितं } அழகுற்று விளங்கு
 கிறவனும்,

पश्यतां वानरेन्द्राणां राघवस्यापि पश्यतः । दर्शनाद्राक्षसेन्द्रस्य सुग्रीवः सहसोत्थितः ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன
 राक्षसेन्द्रस्य அரக்கர்மன்னனை
 दर्शनात् கண்டதும்
 वानरेन्द्राणां வானரசர்ரேஷ்டர்கள்
 पश्यतां பார்க்கையிலும்

रक्तचन्दनसंलिप्तं செஞ்சந்தனத்தால்
 பூசப்பெற்றவனும்,

रत्नाभरणभूषितं { ரத்னமயமான ஆபர
 ணங்களால் அலங்க
 ரிக்கப்பட்டவனும்,

नीलजीमूतसङ्काशं கருமேகத்தை
 கிர்த்தவனும்,

हेमसंछादिताम्बरं { தங்கச் சரிகைகளால்
 நெய்யப்ப ஆடை
 கையுடையவனும்,
 ऐरावत- } (இரதிரனது யானையா
 विषाणाधैः } கிய) ஐராவதத்தின்
 தந்தங்களின் துனி
 களால்

उ-कृष्टकिणवक्षसं { உண்டான வடுக்க
 ளோடுகூடிய மார்பு
 டையவனும்

शशलोहितरागेण முயலிரத்தம்போல்
 சென்றிழுமடைய

रक्तवाससा சிவப்பு ஆடையால்,
 अम्बरे ஆகாயத்தில்

सन्ध्यातपेन சாயங்காலவெயிலால்
 முடுண்ட

संच्छन्नं மேகவரிசையை
 போலவே,

मेघराशिं குழப்பெற்றவனு
 மான

इव அரக்கர்களது மன்ன
 பார்த்தார். [னையும்

संवीतं உயரவெழும்பினார்.

राघवस्य भवि ஸ்ரீராமரும்

पश्यतः பார்க்கையிலும்

सहसा திடீரென

उत्थितः உயரவெழும்பினார்.

क्रोधवेगेन सन्तप्तः सत्त्वेन च बलेन च । अचलाग्रादथोत्थाय पुपुषे गोपुरस्थले ॥ ८ ॥

सन्तप्तः	மனக்கொதிப்புற்ற அவன்	अचलाग्रा	மலைச்சிகரத்தினின்று
क्रोधवेगेन	கோபாவேசத்தோடும்	अथ	அப்பொழுது
सत्त्वेन च	நெஞ்சுறப்போடும்	उत्थाय	துள்ளியெழுந்து
बलेन च	வலிமையோடும்	गोपुरस्थले	கோபுரநிலையில்
		पुपुषे	பாயந்தூகின்றான்.

स्थित्वा मुहूर्तं संप्रेक्ष्य निर्भयेनान्तरात्मना । तूर्णकृत्य च तद्रक्षः सोऽब्रवीत्परुषं वचः ॥

सः	அவன்	अ तरा-मना च	உள்ளத்தோடேயே
मुहूर्तं स्थित्वा	சற்றுப் பொறுத்து	संप्रेक्ष्य	கூர்ந்துநோக்கி
तत्	அந்த	परुषं	கண்டிப்பான
रक्षः	அரக்கனை	वचः	சொல்லை
तूर्णकृत्य	அற்பமாய் நினைத்து	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
निर्भयेन	அச்சமற்ற		சொன்னான் :

लोकनाथस्य रामस्य सखा दासोऽस्मि राक्षस ॥ १० ॥

राक्षस	“இராக்ஷஸ !	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
अस्मि	நான்	दासः	தொண்டுபுரியும்
लोकनाथस्य	இலகநாதிய		அடிமையாகும்
		सखा	தோழன்.

न मया मोक्ष्यसेऽद्य त्वं पार्थिवेन्द्रस्य तेजसा ॥ ११ ॥

त्वं	“நீ	तेजसा	அமானுஷ்யசக்தியால்
अथ	இக்கணம்	मया	எனக்கு
पार्थिवेन्द्रस्य	இராஜாதிராஜனின்	मोक्ष्यसे न	தப்பமாட்டாய்.”

इत्युक्त्वा सहस्रोत्पत्य पुपुषे तस्य चोपरि ॥ १२ ॥

इति	இவ்வாறு	उपत्य	தாவி
उत्तवा	உரைத்து	तस्य उपरि च	அவன்மேல்
सइसा	சடக்கென	पुपुषे	பாயந்தான்.

आकृष्य मुकुटं चित्रं पातयामास तद्भुवि ॥ १३ ॥

चित्रं	அழகிய	आकृष्य	இழுத்து
मुकुटं	கிரீடக்கை	भुवि	தரையில்
तत्	அப்பொழுது	पातयामास	எறிந்தான்.

सर्पाक्ष्य तूर्णमायान्तमाबभाषे निशाचरः ॥ १४ ॥

निशाचरः	அரக்கன்	सर्पाक्ष्य	நோக்கி
तूर्णं	வேகமாய்	आबभाषे	பின்வருமாறு
आयान्तं	எ		

புகன்றான் :

कृत्वा नियुद्धं भृगुमुग्रवेगौ काचं चिरं गोपुरवेदिमध्ये ।
उत्क्षिप्य चाक्षिप्य विनम्य देहो पादक्रमाद्गोपुरवेदिलग्नौ ॥
अन्योन्यमाविध्य विलग्नदेहौ तौ पेततुः सालनिखातमध्ये ॥ २० ॥

தौ	அவர்கள்	வினமய	வளைத்து
गोपुरवेदिमध्ये	கோபுரமேடையின்	पादक्रमात्	காற்பிடியால்
	மத்தியில்		
चिरं कालं	நீண்டகாலம்	गोपुरवेदिलग्नौ	{ கோபுரத்தின் கொடு
भृशं	மிக		ங்கயிர் தொங்கிக்
			கொண்டு
उग्रवेगौ	{ உக்கிரமான மனவெ	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
	ழுச்சிகொண்டவர்க	आविध्य	தாக்கி
	ளாய	विलग्नदेहौ	உடலை பதுக்கிக்கொ
नियुद्धं कृत्वा	போரிட்டு		ண்டவர்களாய
उत्क्षिप्य	உயரவெறிந்து	सालनिखातमध्ये	மதில்சுவருக்கும் அக
आक्षिप्य च	உதறித்தள்ளியும்		ழிக்கும் மத்தியில்
देहौ	உடல்களை	पेततुः	குதித்தார்கள்.

उत्पेततुर्भूतलमस्पृशन्तौ स्थित्वा मुहूर्तं त्वभिनिश्वसन्तौ ।

आलिङ्ग्य चावल्य च बाहुयोक्त्रैः संयोजयामासतुराहवे तौ ॥ २१ ॥

तौ	அவ்விருவர்கள்	उत्पेततुः	உயரக்கிளம்பினார்கள்.
अभिनिश्वसन्तौ	பெருமூச்செறிந்தவர்	आहवे	போரில்
	களாய	बाहुयोक्त्रैः	கையாகும் கயிறு
मुहूर्तं तु	சற்று		களால்
स्थित्वा	தயங்கின்றி	आलिङ्ग्य च	இறுக்கியும்
भूतलं	பூமியை	आवल्य च	அசைத்தழுத்தும்
अस्पृशन्तौ	விட்டு	संयोजयामासतुः	பிணைந்துருண்டார்கள்.

संरम्भशिक्षावलसंप्रयुक्तौ संचेरतुः संप्रति युद्धमार्गैः ।

शार्दूलसिंहाविव जातद्वयौ गजेन्द्रपोताविव संप्रयुक्तौ ॥ २२ ॥

संरम्भशिक्षावल-	{ ஊக்கம், சைகை உடல்	संप्रयुक्तौ	உத்ஸாஹப்படுத்தப்
संप्रयुक्तौ	{ வலிமைஇவைகளோடு		பட்ட
	கூடிய அவ்விருவரும்	गजेन्द्रपोतौ इव	இரு யானைக்குட்டி
जातद्वयौ	செருக்குற்ற		கள்போலவும்
शार्दूलसिंहौ इव	இரு சிறந்த வெங்கை	युद्धमार्गैः	போர்விதிகளுடன்
	கள்போலவும்	संप्रति	இப்பொழுது
		सञ्चेरतुः	போர்புரிந்தார்கள்.

संहत्य चापीड्य च तावुरोभ्यां निपेततुर्थं युगपद्धरण्याम् ।

उद्यम्य चान्योन्यमधिक्षिपन्तौ संचक्रमाते बहुयुद्धमार्गैः

॥ २३ ॥

தौ	அவ்விருவர்களும்	उद्यम्य	எழுந்து
उरोभ्यां	மாற்புகளால்	अन्योन्यं च	ஒருவரையொருவர்
आपीड्य च	போதி	अधिक्षिपन्तौ	எறிகின்றவர்
संहत्य च	அடித்துக்கொண்டு		களாய்
युगपत् वै	ஒரேசமயத்திலும்	बहुयुद्धमार्गैः	பலவித போர்விதிக
धरण्यां	பூமியில்		ளோடு
निपेततुः	விழுந்தார்கள்.	संचक्रमाते	போர்புரிந்தார்கள்.

व्यायामशिक्षावलसंप्रयुक्तौ क्लृप्तं न तौ जमतुराशु वीरौ ।

बाहूत्तमैर्वारणवारणाभैर्निवारयन्तौ वरवारणाभौ

॥ २४ ॥

व्यायामशिक्षावल- संप्रयुक्तौ	தேகப்பயிற்சி, சி கைஷ, தேகவலிமை இவைகளையுடைய வர்களும்,	वारणवारणाभैः	யானைத்துதிக்கைகளை நிகர்த்த
वरवारणाभौ	சிறந்த யானைகளைப் போன்றவர்களும்,	बाहूत्तमैः निवारयन्तौ	சிறந்த கைகளால் தள்ளிக்கொண்டிருந்த வர்களாய்
वीरौ	வீரர்களான	आशु	இலேசில்
तौ	அவ்விருவர்களும்	क्लृप्तं	களைப்பை
		जमतुः न	அடையவில்லை.

चिरेण कालेन तु संप्रयुक्तौ संचेरतुर्मण्डलमार्गमाशु ॥ २५ ॥

चिरेण कालेन	வெகுநேரம்	मण्डलमार्गं	மண்டலமார்பாசு
संप्रयुक्तौ तु	போர்புரிந்த அவ்விரு வர்களும்	आशु	கிடுகிடு
		संचेरतुः	சுழன்றார்கள்.

तौ परस्परमासाद्य यत्तावन्योन्यसूदने । मार्जारान्वि भक्षार्थे वितस्थाने मुहुर्मुहुः ॥ २६ ॥

तौ	அவ்விருவர்களும்	मार्जारौ	ஒரு பூனைகள்
अन्योन्यसूदने	ஒருவரை ஒருவர் கொல்லும்விஷயத்தில்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
यत्तौ	ஏற்ற சமயத்தைத்தே டுகின்றவர்களாய்	परस्परं	ஒருவரை ஒருவர்
भक्षार्थे	தீன்பண்டத்தைக் கவரும்விஷயத்தில்	आनाद्य	கட்டியும்
		मुहुः मुहुः वितस्थाने	அடிக்கடி கிலகியும் நின்றார்கள்.

मण्डलानि विचित्राणि स्थानानि विविधानि च । गोमूत्रिकाणि चित्राणि गतप्रत्यागतानि च ॥
तिरश्चीनगतान्येव तथा वक्रगतानि च । परिमोक्षं प्रहाराणां वर्जनं परिधावनम् ॥ २८ ॥
अभिद्रवणमाप्लावमास्थानं च सविग्रहम् । परावृत्तमपावृत्तमवद्रुतमवप्लुतम् ॥ २९ ॥
उपन्यस्तमपन्यस्तं युद्धमार्गविशारदौ । तौ संचेरतुरन्योन्यं वानरेन्द्रश्च रावणः ॥ ३० ॥

युद्धमार्गविशारदौ போர்வீதிகளில் தேர்ந
தவர்களான

வானरेन्द्र: வாராமன்னனும்

रावणः च ராவணனுமாகிய

तौ அவ்விருவர்களும்

विचित्राणि பலவித

मण्डलानि { ஒருவரையொருவர்
சற்றிவரும் நடை
களையும்

विविधानि பலவகை

स्थानानि च நிற்கல்களையும்

चित्राणि பலவகை

गोमूत्रिकाणि { த்வந்தயுத்தத்தில் ப
துங்கிப்பதுங்கியும் வ
ளோந்து வளைந்தும் செ
ல்லும் நடைகளையும்

गतप्रत्यागतानि च { கிட்டுகிறதும் பின்
வாங்குகிறதமான
நடைகளையும்

तिरश्चीनगतानि एव குறுக்குப்பாய்ச்சல்
तथा அப்படியே 1[களையும்

वक्रगतानि च { பிடிபடுகிறவன்போல
கி ஏமாற்றிவிடும்
பாய்ச்சல்களையும்

प्रहाराणां परिमोक्षं உதைகளுக்குத் தப்பி
விடுதல்களையும்

वर्जनं சற்று விலகி இருக்
தலையும்

परिधावनं நோக்கி ஒடுதலையும்

अभिद्रवणं கிட்டிப்புடைத்
தலையும்

आप्लावं ஏறித்தாவுதலையும்

सविग्रहं ஸெறுப்புடன் கூடிய

आस्थानं च ஜாக்கிரகையுட

निरुक्तலையும்

परावृत्तं சத்துருவைவிட்டுவிட்
டு அனுகுகிறதையும்

अपावृत्तं பதுங்கிப்பாய்கிற
தையும்

अवद्रुतं சத்துருவைவிட்டு வில
கிட்டு, த்தலையும்

अवप्लुतं ஒரே பாய்ச்சலாய்ப்
பாய்கிறதையும்

उपन्यस्तं கிட்டிச் சலியாது ஒரி
டத்திலிருத்தலையும்

अपन्यस्तं விலகி காத்து
நிர்ப்பதையும்

अन्योन्यं ஒருவர் பொருடொ
ருவர்

सञ्चरेतुः அடைந்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे रक्षो मायाबलमथात्मनः । आरब्धमुपसंपेदे ज्ञात्वा तं वानराधिपः ॥ ३१ ॥
उत्पपात तदाऽऽकाशं जितकाशी जितकूमः । रावणः स्थित एवात्र हरिराजेन वञ्चितः ॥

एतस्मिन् अन्तरे இச்சமயத்தில்

रक्षः அரக்கன்

अथ அப்பொழுது

आत्मनः தனது

मायाबलं மாயாசக்தியை

आरब्धुं கைப்பற்ற

उपसंपेदे தலைப்பட்டான்.

तदा அப்பொழுது

वानराधिपः வாராமன்னன்

जितकाशी ஜயிலனாய்

जितकूमः சிரமம்கூட இல்லாத

வனா

तं அதை

ज्ञात्वा கண்டுக்கொண்டு

பாகாதி	ஆகாசத்தில்	स्थितः	காத்துரின்றுகொ
उत्पपात	உயரக்கொம்பிவிட்	रावणः	ராவணன் [ண்டிருந்த
	டான்.	हरिराजेन	வானரமன்னனால்
अस एव	அவ்விடத்திலேயே	वञ्चितः	ஏமாற்றப்பட்டான்.

अथ हरिवरनाथः प्राप्य संग्रामकीर्तिं निशिचरपतिमाजौ योजयित्वा श्रमेण ।

गगनमतिविशालं लङ्घयित्वाकस्मूनुर्हरिवरगणमध्ये रामपार्थ्वं जगाम ॥ ३३ ॥

हरिवरनाथः	சிறந்த வானர்களுட குராதனும	संग्रामकीर्तिं	போரில் கீர்த்தியை யும்
अकस्मूनुः	சூரியபகவானின் புதல்வனுமான அவன்	प्राप्य	அடைந்தது
अथ	அப்பொழுது	अतिविशालं	மிகப்பரந்த
आजौ	போரில்	गगने	ஆகாசத்தை
निशिचरपतिं	அரக்கர்களுது வேந்தனை	लङ्घयित्वा	கடந்து
श्रमेण	களைப்புடன்	हरिवरगणमध्ये	வானரோத்தமர்களின் கூட்டத்தின் நடுவில்
योजयित्वा	கலக்கமுற்செய்து விட்டு	रामपार्थ्वं	ஸ்ரீராமரது பக்கத்தில்
		जगाम	இறங்கினான்.

इति स सवितृमूनुस्तत्र तत्कर्म कृत्वा पवनगतिरनीकं प्राविशत्संग्रह्यः ।

रघुवरनृपसूनांवर्धयन्युद्धहर्षं तरुणगणमुख्यैः पूज्यमानो हरीन्द्रः ॥ ३४ ॥

सवितृसूनुः	சூர்யபகவானின் புகல்வனார்,	पूज्यमानः	கொண்டாடப்படுகிற வனம்
पवनगतिः	வாயுபகவானின் போக்குடையவனும்,	संग्रह्यः	மிக மனக்களிப்புற்ற வனாகி
हरीन्द्रः	வானரமன்னனுமாகிய	रघुवरनृपसूनोः	{ ரகத்தமசக்கிரவர்த்தி யாரின் புதல்வனாககு (ஸ்ரீராமருக்கு)
यः	அவன்	युद्धहर्षं	போரினுக்ஸாறுத் தை
तस्य	அப்பொழுது	वर्धयन्	வளவித்துக்கொண்டு
तत् कर्म	அச்செயலை	अनीकं	சேனைக்குள்
इति	மேற்கண்டவாறு	प्राविशत्	புகுந்தான்.
कृत्वा	செய்துவிட்டு		
तरुणगणमुख्यैः	வானரக்கூட்டத்தின் பெரியோர்களால்		

— विष्णुसहस्रनामस्य अष्टाविंशोऽध्यायः —

युद्धकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

भावितः श्लोकाः 16171

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1496

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ४१ ॥

अङ्गददौत्यम्—அங்கதனை தூதுனுப்புதல்.

अथ तस्मिन्निमित्तानि दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । सुग्रीवं संपरिष्वज्य तदा वचनमब्रवीत् ॥१॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	பார்த்து
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணரின் தமையனார் (பூரீராமர்)	सुग्रीवं	சுகரீவனை
तस्मिन्	அவன்மீது	संपरिष्वज्य	தழுவிக்கொடுத்து
निमित्तानि	போர்க்குறிக்களை	वचनं	ஒரு சொல்லை
		अथ	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தார் :

असंमन्य मया सार्धं तदिदं साहसं कृतम् । एवं साहसयुक्तानि न कुर्वन्ति जनैश्चराः ॥

मया सार्धं	“என்னோடுகூட	कृतं	செய்யப்பட்டுகிட்டு
असंमन्य	ஆலோசியாமல்		டது.
तत्	அந்த	जनैश्चराः	அரசர்கள்
इदं	இந்த	एवं	இப்படியாய்
	{ முன்பின் ஆலோசியா	साहसयुक्तानि	அவசரமான காரியங்
साहसं	{ து அவசரப்பட்டு		களை
	{ செய்யும் காரியம்	कुर्वन्ति न	செய்யமாட்டார்கள்.

संशये स्थाप्य मां चेदं बलं च सविभीषणम् । कष्टं कृतमिदं वीर साहसं साहसप्रिय ॥

साहसप्रिय	{ “ஸாஹஸத்தொழில்	संशये	மனக்கலவரத்தில்
	{ களில் மனதைச்செ	स्थाप्य	நிறுத்திவிட்டு
	{ லுத தும	इदं	இந்த
वीर	சூரனே !	कष्टं	அபாயகரமான
सविभीषणं	விபிஷணரையும்	साहसं	அவசரகாரியமானது
मां च	என்னையும்	कृतम्	உன்னால் செய்துகிட்டு
इदं	இந்த		ப்பட்டது.
बलं च	சேனையையும்		

इदानीं मा कृथा वीर एवंविधमचिन्तितम् । त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम॥
भरतेन महाबाहो लक्ष्मणेन यवीयसा । शत्रुघ्नेन च शत्रुघ्न स्वशरीरेण वा पुनः ॥ ५ ॥

वीर	“சூரனே !	महाबाहो	மகாபாகுவே !
इदानीं	இக்காலத்தில்	शत्रुघ्न	சத்ருருக்களை ஒழிப்
एवंविधं	இப்படிப்பட்ட		பவனே !
अचिन्तितं	ஆலோசியாததை	त्वयि	நீ
मा कृथाः	செய்யாநீதே.	समापन्ने	மாண்டுவிட்டால்

सीतया	வீதையா ஹம்,	स्वशरीरेण वा पुनः	என் சரீரத்தால்தா
भरतेन			ஹகட்டும்
यवीयसा	தம்பி	कायं	ஆகவேண்டியகாரியம்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனா ஹம்,	किञ्चित्	என்னா ஷதான்
शत्रुमेन च	சத்துருக்களா ஹம்,	किम्	என்ன இருக்கிறது.

स्वयि चानागते पूर्वमिति मे निश्चिता मतिः । जानतश्चापि ते वीर्यं महेन्द्रवरुणोपम ॥ ६

महेन्द्रवरुणोपम	{	புத்திரனுக்கும் வரு ணனுக்கும் சமன மானவனே !	स्वयि	வந்து சேராதபொ
ते		உனது	अनागते च	றுது
वीर्यं		பராக்கிரமத்தை	इति	பின்கண்டதுதான்
जानतः अपि च		அறிந்தவனாகயிருந் தா ஹம்	निश्चिता	ஆலோசனையின்பே
			मे	எனது [ரில் முடிவான
			मतिः	தீர்மானம்.

हत्वाऽहं रावणं युद्धे सपुत्रबलवाहनम् । अभिषिच्य च लङ्कायां विभीषणमथापि च ॥
भरते राज्यमावेश्य त्यक्ष्ये देहं महाबल ॥ ७ ॥

महाबल	“மகா பலசாலியே !	विभीषणं च	விபிஷணனையே
अहं	நான்	लङ्कायां	இலங்கையில்
युद्धे	போரில்	अभिषिच्य	முடிசூட்டிவிட்டு
रावणं	ராவணனை	भरते	பரதனிடம்
सपुत्रबलवाहनं च	{ புத்திரர்களுடனும், சேனைகளுடனும், வா ஹனக்களுடனும்	राज्य	ராஜ்யத்தை
हत्वा	கொன்று	आवेश्य	ஒப்பித்துவிட்டு
अथ अपि	அதன்பிறகு	देहं	உடலை
		त्यक्ष्ये	தூறப்பேன்.”

तमेववादिनं रामं सुग्रीवः प्रत्यभाषत ॥ ८ ॥

सुग्रीवः	சுகீவன்	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
एववादिनं	இவ்வாறு மொழியும்	प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு பதிகி
तं	அந்த		ஹரைத்தான் :

तव भायापहतार दृष्ट्वा राघव रावणम् ।

राघव	“ஸ்ரீராம !	वीर	வீரரே !
तव	தேவரீரது	आत्मनः	எனது
भायापहतारं	மனைவியைக்கவர்ந்து	पौरुषं	ஆற்றலை
	சென்றவனாகிய	जानन्	அறியும் நான்
रावणं	ராவணனை	कथं	எவ்வாறு
दृष्ट्वा	கண்முன்கண்டு,	मर्षयामि	சகித்து சும்மா
			யிருப்பேன்.”

इत्येवंवादिनं वीरमभिनन्द्य स राघवः । लक्ष्मणं लक्ष्मिसंपन्नमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १० ॥

सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமா	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப்
एवंवादिनं	இப்படியாய் மொழி		பார்த்து
वीरं	ஞேரனை		
अभिनन्द्य	கொண்டாடி	इदं	இப்பொழுது
	{ தான் மேல்கொண்ட	इति	பின்வரும்
लक्ष्मिसंपन्नं	{ காரியத்தைச் குறை	वचनं	மொழியை
	{ யின்றி முடிப்பதாலு	अब्रवीत्	மொழிந்தார் :
	{ ண்டாகும் பேரைப்		
	{ பெற்றவராகிய		

परिगृह्योदकं शीतं वनानि फलवन्ति च । वञ्चोयं संविभज्येनं व्यूह्य तिष्ठेम लक्ष्मण ॥ ११ ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மணா !	इमं	இந்த
फलवन्ति	கனிகள் நிறைந்த	बलौघं	சேனைக்கூட்டத்தை
वनानि	சோலைகளையும்	संविभज्य	பிரித்து
शीतं	குளிரிந்த	व्यूह्य	அணிவகுத்து
उदकं च	ஐலத்தையும்	तिष्ठेम	நாம் தயாராக
परिगृह्य	தேடிக்கண்டுகொண்டு		இருப்போம்.

लोकक्षयकरं भीमं भयं पश्याम्युपस्थितम् । निर्वहणं प्रवीराणामृक्षवानररक्षसाम् ॥ १२ ॥

लोकक्षयकरं	“ உலகுக்கு நாசத்	निर्वहण	அழிவை விளைவிக்கிற
	தை விளைவிக்கிறதும்		துமாகிய
प्रवीराणां	மிக்க ஞேரர்களாகிய	भीमं	பயங்கரமான
	{ கரடிகள், வானர்கள்,	भयं	ஆபத்து [தாக
ऋक्षवानररक्षसां	{ அரக்கர்கள் இவர்	उपस्थितं	கிட்டிவிட்டிருக்கிற-
	{ களுக்கு	पश्यामि	நான் நினைக்கிறேன்.

वाताश्च पर्षा वान्ति कम्पते च वसुधरा । पर्वताग्राणि वेपन्ते नदन्ति धरणीधराः ॥ १३ ॥

वाताः	“ காற்றுகள்	पर्वताग्राणि	மலையினுச்சிகள்
पर्षाः	கடுமையாக	वेपन्ते	குறுங்குகின்றன.
वान्ति	விசுகின்றன.	धरणीधराः च	மலைகளும்
वसुधरा च	பூமியும்	नदन्ति	அலசுந்தாடுகின்றன.
कम्पते	நடுங்குகின்றது.		

मेघाः क्रव्यादसंकाशाः पर्षाः परुषस्वनाः । क्रूराः क्रूरं प्रवर्षन्ति मिश्रं शोणितविन्दुभिः ॥

मेघाः	“ மேகங்கள்	क्रूराः	பயங்கரமானவை
क्रव्यादसंकाशाः	பேய்பிசாசுக்களோ		களாய்
	நிகர்த்தவைகளாய்	शोणितविन्दुभिः	ரத்தபிந்துக்களோடு
पर्षाः	{ கண்ணெடுத்துப் பார்	मिश्रं	கலந்தனவாய்
	{ க்கவொண்ணாதவை	क्रूरं	அஸஹ்மயாய்
परुषस्वनाः	கர்ணகடோரமாய் கர்	प्रवर्षन्ति	வர்ப்பிக்கின்றன.
	ஜிக்கின்றவைகளாய்		

रक्तचन्दनसङ्काशा सन्ध्या परमदारुणा । ज्वलच्च निपतत्येतदादित्यादग्निमण्डलम् ॥१५॥

सन्ध्या	“சந்தியாகாலமானது	आदित्यात्	சூர்யபகவானிட
रक्तचन्दनसङ्काशा	செஞ்சந்தனத்தை நிகர்த்ததாய்	ज्वलत्	ஜ்வலிக்கும் [மிருந்து
परमदारुणा	மிக பயங்கரமாயிருக்கிறது.	एतत्	இந்த
		अग्निमण्डलं च	அக்னிமண்டலமும்
		निपतति	கிழே விழுகிறது.

आदित्यमभिवाश्यन्ति जनयन्तो महद्भयम् । दीना दीनस्वरा घोरा अप्रशस्ता मृगद्विजाः॥

घोराः	“கொடியவைகளும்	दीनस्वराः	பரிதாபமான குரலும்
अप्रशस्ताः	இழிவானவைகளு மான	महत्	மிக [றவைகளாய்
मृगद्विजाः	மிருகங்களும் பூதி களும்	भयं	பயத்தை
दीनाः	ஏககம்பிடித்தவை களாய்	जनयन्तः	உண்டுபண்ணுகின்ற வைகளாய்
		आदित्यं	சூர்யபகவானைப் பார்த்து
		अभिवाश्यन्ति	ஊழையிடுகின்றனர்.

रजन्यामप्रकाशश्च सन्तापयति चन्द्रमाः । कृष्णरक्तांशुपर्यन्तो यथा लोकस्य संक्षये ॥
हृत्सो रूक्षोऽप्रशस्तश्च परिवेषः सुलोहितः ॥ १७ ॥

चन्द्रमाः	“சந்திரனும்	हृत्सः	சுருங்கினதாயும்
अप्रकाशः च	ஒளி குன்றியவனாகவே	अप्रशस्तः	அமங்களமாயும்
रज्यां	இரவில	सुलोहितः	மிகச் சிவந்ததாயும்
सन्तापयति	தடுக்கச்செய்கிறான்.	लोकस्य	உலகத்திற்கு
परिवेषः	சந்திரனது ஊர்கோள்	संक्षये यथा	அழிவென
कृष्णरक्तांशुपर्यन्तः	{ கறுத்துச் சிவந்தது எரிக்கிரணங்களையு டையதாயும்	रूक्षः च	கொடுமையாகவிருக்கிறது.

आदित्यमण्डले नीलं लक्ष्म लक्ष्मण दृश्यते । दृश्यन्ते न यथावच्च नक्षत्राण्यभिवर्तते ॥
युगान्तमिव लोकस्य पश्य लक्ष्मण शंसति ॥ १८ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணு!	यथावत्	முன்போல்
आदित्यमण्डले	சூர்யமண்டலத்தில்	न दृश्यन्ते	காணப்படவில்லை.
नीलं	நீலமான	लोकस्य	உலகிற்கு
लक्ष्म	களங்கம்	युगान्तं	பிரளயகாலம்
दृश्यते	காணப்படுகிறது.	अभिवर्तते च	கிட்டியிருக்கிறது என
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணு!	शंसति इव	சூசிப்பதுபோலி ருக்கிறது.
नक्षत्राणि	நட்சத்திரங்கள்	पश्य	நீயும் கவனி.

काकाः श्येनास्तथा गुग्गुलीः परिपतन्ति च ॥ १९ ॥

காகா: "காக்கைகளும்
श्येना: பருந்துகளும்
तथा அப்படியே

गुग्गुली: च கழுக்குகளும்
नीचै: கீழ்நீர்க்கி
परिपतन्ति விழுகின்றன.

शिवाश्वाप्यशिवा वाचः प्रवदन्ति महास्वनाः ॥ २० ॥

अपि "இன்னும்
शिवा: च நரிகளும்
महास्वना: பேரொலிக்கொண்டு

अशिवा: அமங்கள்கரமான
वाचः சத்தங்களை
प्रवदन्ति ஊலையிடுகின்றன.

: शूलैश्च खड्गैश्च विमुक्तैः कपिराक्षसैः । भविष्यत्यावृता भूमिर्मांसशोणितकर्दमा ॥ २१ ॥

भूमि: "பூமியானது
कपिराक्षसै: வானரர்களாலும்
அரக்கர்களாலும்
विमुक्तै: எறியப்பட்ட
शूलै: மலைகளாலும்
शूलै: च சூலங்களாலும்

खड्गै: च கத்திகளாலும்
आवृता நிரம்பியதாயும்
मांसशोणित- } மாம்சம், இரத்தம்
कर्दमा } இவைகளாலான
भविष्यति சேறையுடையதாய்
ஆகப்போகிறது.

क्षिप्रमद्य दुराधर्षी लङ्कां रावणपालिताम् ।

हरिभि: 'வானரர்களால்
सर्वत: நான்குபக்கங்களிலும்
वृता: சூழப்பட்டவர்களாய்,

दुराधर्षी { இதுவரையில் ஒருவ
ராஜம் தகைக்கப்ப
டாதிருந்ததும்

अभियाम जवेनैव सर्वतो हरिभिर्वृताः ॥ २२ ॥

रावणपालितां ராவணனால் பாதுகாக்க
கப்பட்டதுமான
लङ्कां இலங்கையினுள்,
अद्य एव இப்பொழுதே
क्षिप्रं காலவிளம்பஞ்செய்
जवेन அதிவேகமாக [யாது
अभियाम நாம் செல்வோமாக."

इत्येवं संवदन्वीरो लक्ष्मणं लक्ष्मणाग्रजः । तस्मादवातरच्छीघ्रं पर्वताग्रान्महाबलः ॥ २३ ॥

लक्ष्मणाग्रजः லக்ஷ்மணரின் தமைய
वीर: வீரரும் [னாரும்,
महाबल: மகா பலசாலியுமாகிய
அவர்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து

इति एवं மேற்கண்டவாறு
संवदन् சொல்லிக்கொண்டு
तस्मात् அந்த
पर्वताग्रान् மலையினுச்சிகிரைநுது
शीघ्रं சடுதியில்
अवातरत् கீழிறங்கினார்.

अवतीर्य च धर्मात्मा तस्माच्छैलात्स राघवः । परैः परमदुर्धर्षं ददर्श बलमात्मनः ॥ २४ ॥

धर्मात्मा தர்மா த்மாவாகிய
स: राघव: அந்த ஸ்ரீராமர்
तस्मान् शैलात् அந்த மலையினின்றும்
अवतीर्य च இறங்கிய பின்பு
परै: சத்திருக்களால்

परमदुर्धर्षं என்ன பாடுபட்டா
ஹும் வெல்லற்கரிய
आत्मन: தனது
बलं சைன்யத்தை
ददर्श கண்ணுற்றார்,

सन्नद्य तु ससुग्रीवः कपिराजबलं महत् । कालज्ञो राघवः काले संयुगायाभ्यचोदयत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	सन्नद्य	ஸன்னத்தமாகவிருக்
ससुग्रीवः तु	சக்ரீவனுடன் கூடவே		கச்செய்து
महत्	பெரும்	कालज्ञः	காலமறிந்தவராய்
कपिराजबलं	வானரராஜனது	काळे	ஏற்றகாலத்தில்
	சேனையை	अभ्यचोदयत्	உக்ஸாஹப்படுத்தி
संयुगाय	போருக்கு		ஞர்.

ततः काले महाबाहुर्वलेन महता वृतः । प्रस्थितः पुरतो धन्वी लङ्कामभिमुखः पुरीम् ॥

ततः	அதன்மேல்	लङ्कां	இலங்கை
महाबाहुः	மகாபாகுவும்	पुरां	நகரை
धन्वी	விஸ்வீரநாமான அவர்	अभिमुखः	நோக்கி
महता	பெரும்	पुरतः	முன்னே
वलेन	சேனையால்	काळे	உசுதகாலத்தில்
वृतः	குழப்பட்டவராய்	प्रस्थितः	சென்றார்.

तं विभीषणसुग्रीवौ हनुमाञ्जाम्बवान्नलः । ऋक्षराजस्तथा नीलो लक्ष्मणश्चान्वयुस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	नलः	நளனும்,
तं	அவரை	तथा	அப்படியே
विभीषणसुग्रीवौ	விபிஷணனும் சக்ரீவ	नीलः	நீலனும்,
हनुमान्	ஹனுமாரும், [னும்,	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணனும்
ऋक्षराजः	கரடிகாரசூனாகிய	अन्वयुः	பின்பற்றிச்சென்றார்
जाम्बवान्	ஜாமபவானும்,		கள்.

ततः पश्चात्सुमहतीं वृतनार्क्षवनौकसाम् । प्रच्छाद्य महतीं भूमिमनुयाति स राघवम् ॥२८॥

ततः पश्चात्	அதற்குப்பிறகு	वृतना	சேனை
राघवं	ஸ்ரீராமரை	महतीं	பெரிய
ऋक्षवनौकसां	கரடிகள், வானரர்கள்	भूमिं	பூமியை
	இவர்களுடைய	प्रच्छाद्य	மறைத்துக்கொண்டு
सुमहती	பெரும்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
		अनुयाति स	பின்பற்றிச்சென்றது.

शैलशृङ्गाणि शतशः प्रवृद्धांश्च महीरुहान् । जगृहुः कुञ्जरप्रख्या वानराः परिवारणाः॥२९॥

कुञ्जरप्रख्याः	யானைகளை நிகர்த்த	प्रवृद्धान्	பெருத்த
	வர்களுடும்	महीरुहान् च	மரங்களையும்
परिवारणाः	சத்தாருக்களைத்தடுக்க	शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
	வல்லவர்களுமான	जगृहुः	கையிலெடுத்துக்கொ
वानराः	வானரர்கள்		ண்டார்கள்.
शैलशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்		

तौ तु दीर्घेण कालेन भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । रावणस्य पुरीं लङ्कामासेदतुररिंदमौ॥३०॥

அரिந்தமौ சத்துருக்களை நாசஞ்
தौ அந்த [செய்யும்
பிராதாக்களாகிய
ராமலக்ஷ்மணौ து ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
ரும்

रावणस्य रावணனது
लङ्कां லங்கை
पुरीं நகரை
अदीर्घेण कालेन சிறிதுநேரத்திலேயே
आसेदतु: அடைந்தார்கள்

पताकमालिनीं रम्यायुधानवनशोभिताम् । चित्रवप्रां सुदुष्पापामुच्चैः प्राकारतोरणाम् ॥
तां सुरैरपि दुर्धर्षां रामवाक्यप्रचोदिताः । यथानिवेशं संपाज्य न्यविशन्त वनौकसः॥३२॥

பதாக்கமாலினீ கொடிகளை வரிசைவரி
சையாக உடையதும்
ரம्या அழகியதும்
உயானவன- } உத்யானவனங்களால்
சோபிதா } முகுற்றுவிளங்குகிற
தும்
விசுவபிரா அழகிய வாயிற்கதவு
களையுடையதும்
சுதுஷ்பாபா ஒருவராலும் அடைய
முடியாததும்

उच्चैः உயர்ந்த
प्राकारतोरणां { மதில்களையும் தோர
ணவாயில்களையுமு
டையதும்

सुरैः अपि தேவர்களாலும்
दुर्धर्षां வெல்லற்கரியதுமான
तां அதை
रामवाक्य- } ஸ்ரீராமரது ஆக்களை
प्रचोदिताः } யைக்கொண்டு ஏற்ப
டுத்தப்பட்ட
वनौकसः வானர்கள்
संपाज्य முற்றுக்கையிட்டுக்
கொண்டு

यथानिवेशं விதிக்கப்பட்ட
இடத்தில்
न्यविशन्त தங்கிவிட்டார்கள்.

लङ्कायास्तूतृद्वारं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । रामः सहानुनो धन्वी जुगोप च रुरोध च॥३३॥

धन्वी வில்வீரராகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
सहानुजः தம்பியோடுகூட
शैलशृङ्ग इव மலையின் கொடுமுடி
யை நிகர்த்து
उन्नतं உயர்ந்திருக்கிற

लङ्कायाः இலங்கையின்
उत्तरद्वारं வடக்குவாயிலை
रुरोध च தகைந்தார்.
उ இப்பொழுது
जुगोप च { ஆபத்துவராதபடி
தன்னையும் பாதுகா
த்துக்கொண்டார்.

लङ्कामुपनिविष्टश्च रामो दशरथात्मजः । लक्ष्मणानुचरो वीरः पुरीं रावणपालिताम् ॥

उत्तरद्वारमासाद्य यत्र तिष्ठति रावणः

वीरः குரரும்
दशरथात्मजः தசரதரின் திருமக
னரும்
लक्ष्मणानुचरः च லக்ஷ்மணரைக் கூட்
டயவ
रामः.. ஸ்ரீராமர் [ருமான
रावणपालितां ராவணனால் பாது
காக்கப்பட்ட

॥ ३४ ॥

लङ्कां पुरीं आसाद्य இலங்கைநகரைக்கிட்டு
रावणः ராவணன்
यस्य எங்கு
तिष्ठति இருந்தானோ அந்த
उत्तरद्वारं வடக்குவாயிலில்
उपनिविष्टः ஊக்கத்துடன்
நின்றுவிட்டார்.

नान्यो रामाद्भि तद्द्वारं समर्थः परिरक्षितुम् । रावणाधिष्ठितं भीमं वरुणेनैव सागरम् ॥
सायुधै राक्षसैर्भीमैरभिगुप्तं समन्ततः । लघूनां त्रासजननं पातालमिव दानवैः ॥ ३६ ॥

सागरं	சமுத்திரத்தை	सायुधैः	ஆயுதத்தித்த
वरुणेन	வருணபகவானால்	भीमैः	கொடிய
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
रावणाधिष्ठितं	ராவணனால் பாதுகாக்கப்பட்டதும்,	समन्ततः	நாற்புறமும்
भीमं	பயங்கரமானதும்,	अभिगुप्तं	பாதுகாக்கப்பட்டது
लघूनां	அற்பத்திடலுற்றவர்களுக்கு	तन्	அந்த
वासजनन	ஈடுக்கத்தை விளைவிக்கிறதும்	द्वारं	வாய்க்கை
दानवैः	தானவர்களால்	परिरक्षितुं	கிர்ப்பந்திக்க
पातालं	பாதாளலோகத்தை	रामान्	ஸ்ரீராமரைத்தவிர
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	अन्यः हि	வேறொருவனும்
		समर्थः न	வல்லனாகான்.

विन्यस्तानि च योधानां बहूनि विविधानि च । ददर्शायुधजालानि तथैव कवचानि च ॥

विन्यस्तानि	அவ்விடத்திலுள்ளவைகளை	आयुधजालानि च	ஆயுதசமூகங்களையும்
योधानां	யோத்திரர்களுடைய	तथा एव	அப்படியே
बहूनि	அநேக	कवचानि च	கவசங்களையும்
विविधानि च	பலவகையான	ददर्श	கண்ணுற்றான்.

पूर्वं तु द्वारमासाद्य नीलां हरिचमूपतिः । अतिष्ठत्सह मैन्देन द्विविदेन च वीर्यवान् ॥ ३८ ॥

हरिचमूपतिः	வாரமோனாபதியை	सह	கூட
वीर्यवान्	வீரதாளியுடைய	पुत्र	கிழக்கு
नीलः	நீலன்	द्वारं	வாய்க்கை
मैन्देन तु	மையுதையோடு	आसाद्य	அடைந்து
द्विविदेन च	தவிந்ததோடும்	अतिष्ठत्	காத்துகின்றான்.

अङ्गदो दक्षिणद्वारं जग्राह सुमहाबलः । ऋषभेण गवाक्षेण गजेन गवयेन च ॥ ३९ ॥

सुमहाबलः	மிக்கபலசாலியாகிய	गजेन	கஜினோடும்
अङ्गदः	அங்கதன்	गवयेन च	சவயினோடும்
ऋषभेण	ரிஷபனோடும்	दक्षिणद्वारं	தெற்குவாய்க்கை
गवाक्षेण	கவாக்ஷினோடும்	जग्राह	தடுத்தான்.

हनुमान्पश्चिद्द्वारं ररक्ष बलवान्कपिः । प्रमाथिप्रवसाभ्यां च वीरैरन्यैश्च रंगतः ॥ ४० ॥

बलवान्	பலவான	अन्यैः	வேறு
कपिः	வானரராகிய	वीरैः च	வீரர்களோடும்
हनुमान्	ஹனுமார்	सङ्गतः	சேர்க்குது
प्रमाथि-)	பிரமாதி. பிரகசன்	पश्चिद्द्वारं	மேற்குவாயிலை
प्रवसाभ्यां च)	இவ்விருவார்களோடும்	रक्ष	நிர்ப்பந்தத்தார்.

मध्यमे च स्वयं गुल्मे सुग्रीवः समतिष्ठत् । सह सर्वैर्हरिश्चैः सुपर्णश्वसनोपमैः ॥ ४१ ॥

सुग्रीवः	சுகீவன்	सुपर्णश्वसनोपमैः	{ கருடபகவானையும் வாயுபகவானையும் சிகர்த்த
स्वयं च	தானே	हरिश्चैः	வானரோத்தமர்கள்
मध्यमे	நடு	सर्वैः सह	எல்லோரோடும்சுட
गुल्मे	செனயத்தில்	समतिष्ठत्	நின்றான்.
वानराणां तु षट्त्रिंशत्कोट्यः प्रख्यातयूथपाः । निपीड्यापनिविष्टाश्च सुग्रीवो यत्र वानरः॥		सुग्रीवः वानरः	சுகீவவானரன்
वानराणां	வானரர்களுடைய	यत्र च	எங்கிருந்தானோ அங்
षट्त्रिंशत्	புட்டத்தாறு	निपीड्य	முறுகையிட்டு [கு,
कोट्यः तु	கோடிக்கணக்கான	उपनिविष्टाः	உக்கத்துடனிருந்
प्रख्यातयूथपाः	புகழ்பெற்ற சேனைக்		கார்கள்.
	தலைவர்கள்		

शासनेन तु रामस्य लक्ष्मणः सविभीषणः । द्वारे द्वारे हरीणां तु कोटिं कोटिं न्यवेशयत्॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	द्वार द्वारे तु	இடைவெளிகளிலெவ்
शासनेन तु	ஆக்கிணையக்கொண்		கும
	டே	हरीणां	வானரர்களுடைய
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	कोटिं कोटिं	ஒவ்வொரு கோடியை
सविभीषणः	விபிஷணருடன்	न्यवेशयत्	நிறுத்தினார்.

पश्चिमेन तु रामस्य सुग्रीवः सहजाम्बवान् । अदूरान्मध्यमे गुल्मे तस्थौ बहुबलानुगः ॥

सुग्रीवः	சுகீவன்	गुल्मे	சேனையில்
सहजाम्बवान्	ஹம்பவானுடனும்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
बहुबलानुगः	பலசேனையால் பின்	पश्चिमेन	மேற்கிலும்
	தொடரப்பட்டவனாய்	अदूरान् तु	அருகாமையிலும்
मध्यमे	நடு	तस्थौ	ன.

ते तु वानरशार्दूलाः शार्दूला इव दंष्ट्रिणः । गृहीत्वा द्रुमशैलामान् हृष्टा युद्धाय तस्थिरे ॥

शार्दूलाः इव	வேங்கைகள்போலவே	हृष्टाः	உத்ஸாஹங்கொண்ட
दंष्ट्रिणः	கோரைப்பற்களையு		வர்களாய்
	டையவர்களுடன்	द्रुमशैलामान्	மரங்களையும் மலைச்சி
वानरशार्दूलाः तु	வானரோத்தமர்களு		காங்களையும்
ते	அவர்கள் [மான	गृहीत्वा	கையிலேந்திக்
युद्धाय	போரிட	तस्थिरे	கொண்டு
			தயாராய் நின்றனர்.

सर्वे विकृतलाङ्गलाः सर्वे दंष्ट्रानखायुधाः । सर्वे विकृतचित्राङ्गाः सर्वे च विकृताननाः ॥

सर्वे	எல்லோரும்	सर्वे	எல்லோரும்
विकृतलाङ्गलाः	மேலே தூக்கப்பட்ட வால்களையுடையவர்	विकृतचित्राङ्गाः	பலவகை அழகிய உரு வமுடையவர்கள் ;
सर्वे	எல்லோரும் [கள் ;	सर्वे च	எல்லோரும்
दंष्ट्रानखायुधाः	{ கோரப்பற்களையும் நகங்களையும் ஆயுத மாகவடையவர்கள் ;	विकृताननाः	{ இதுவரையில் கண்டி- ராத முகமுடையவர் கள் .

दशनागबलाः केचित्केचिदशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥४७॥

केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
दशनागबलाः	பத்து யானைகளின் பலமுள்ளவர்களாயும்	नागसहस्रस्य	ஆயிரம் யானைகளை
केचित्	சிலர்	तुल्यविक्रमाः	நிகர்த்த பலமுடைய வர்களாயும்
दशगुणोत्तराः	{ அ.தி.ஹம் பதின்மடங் கு அதிகமுள்ளவர் களாயுட	बभूवुः	இருந்தார்கள்.

सन्ति चौघबलाः केचित्केचिच्छतगुणोत्तराः । अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन्हरियूथपाः ॥

केचित्	சிலர்	सन्ति	
चौघबलाः च	{ பல கோடிகளடங்கிய ஒகமெனும் எண்ணி க்கையாவைகளின் கவும்	तत्र	அதில்
केचित्	சிலர்	अन्ये	மற்றுமுள்ள
शतगुणोत्तराः	நூறுமடங்குமேம்பட் டவாகளாகவும்	हरियूथपाः च	வானரத்தலைவர் களோடுவெனில்
		अप्रमेयबलाः	அளவிடமுடியாத பல முடையவர்களாய்
		आमन्	இருந்தார்கள்.

अद्भुतश्च विचित्रश्च तेषामासीत्समागमः । तत्र वानरसैन्यानां शैलानामिव सङ्गमः ॥४९॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	इव	போலவும்
तेषां	அந்த	अद्भुतः च	{ இதுவரையில் என் றும் பார்த்திராதது கவும்
वानरसैन्यानां	வானரசேனைகளின்	विचित्रः च	மிக்க அழகாகவும்
समागमः	சங்கமமானது	आसीत्	விரங்கிற்று.
शैलानां	பர்வதங்களின்		
सङ्गमः	சங்கமம்		
परिपूर्णमिवाकाशं सच्छब्देव च मेदिनी । लङ्कासुपनिविष्टैश्च संपतद्भिश्च वानरैः ॥ ५० ॥			
लङ्कां	இலங்கையில்	संच्छन्ना इव	பறைக்கப்பட்டது போலிருந்தது.
उपनिविष्टैः च	ஒலிடத்திலிருக்கிற	संपतद्भिः च	பறக்கின்றவர்களால்
वानरैः	வானரர்களால்	आकाशं च	ஆகாசமும்
मेदिनी	பூமியானது	परिपूर्ण इव	நிறைக்கப்பட்டது போலிருந்தது.

शत शतसहस्राणा पृथगृक्षवनाकसाम् । लङ्काद्वाराण्युपाजग्मुर्नय यादु समन्ततः ॥ ५१ ॥

अक्षवनौकसां कण्ठ, वानरारु वरु
कण्ठुடைய
शतसहस्राणां शतं கோடிக்கணக்கான
अन्ये வேறு பலர்
पृथक् தனித்தனியே

योदुं போர்ப்புரிய
लङ्काद्वाराणि இலங்கைவாயில்களை
समन्ततः சுற்றிச்சுற்றி
उपाजग्मुः திரிந்தார்கள்.

आवृतः स गिरिः सर्वैस्तैः समन्तात्पुवङ्गमैः ॥ ५२ ॥

सः அந்த
गिरिः பர்வதமானது
समन्तात् எங்கும்

तैः அந்த
पुवङ्गमैः வானரர்கள்
सर्वैः எல்லோராலும்
आवृतः குழப்பட்டிருந்தது.

अयुतानां सहस्रं च पुरीं तामभ्यवर्तत ॥ ५३ ॥

अयुतानां सहस्रं च கோடிக்கணக்கான
तां அந்த [வையுடம்]

पुरीं பட்டணத்தை
अभ्यवर्तत சுற்றிநின்றது.

वानरैर्वलवद्भिश्च बभूव द्रुमपाणिभिः । संवृता सर्वतो लङ्का दुष्प्रवेशाऽप वायुना ॥ ५४ ॥

वायुना வாயுபகவானாலும்
दुष्प्रवेशा புகழுடியாதிருந்த
लङ्का अपि இலங்கையும்
द्रुमपाणिभिः மரங்களை கைகளி
லேந்திய

वलवद्भिः பலசாலிகளான
वानरैः வானரர்களால்
सर्वतः च எங்குமே
संवृता தடைபட்டண்டதாய்
बभूव ஆயிற்று.

राक्षसा विस्मयं जग्मुः सहसाऽभिनिर्पाडिताः । वानरैर्मेघसङ्काशैः शक्रतुल्यपराक्रमैः ॥

राक्षसाः ஆரக்கர்கள்
मेघसङ्काशैः மேகத்தை நிகர்த்த
வைகளும்
शक्रतुल्य- } இந்திரனுக்கொப்பா
पराक्रमैः } ன ஆற்றல பெற்ற
வர்களுடைய

वानरैः வானரர்களால்
सहसा பலங்கொண்டு
अभिनिर्पाडिताः முற்றுகையிடப்பட்ட
வர்களால்
विस्मयं ஜமீத்துவிட்டார்கள்.

महाञ्छब्दाऽभवत्तत्र बलौघस्याभिवर्तनः । सागरस्यैव भिन्नस्य यथा स्यात्सलिलस्वनः ॥

भिन्नस्य கொந்தளிக்கும
सागरस्य கடலின்
सलिलस्वनः நீரோசை
यथा स्यात् इव எவ்வாறு இருக்கு
மோ அவ்வாறு

तस्य அப்பொழுது
अभिवर्तनः எதிர்த்துநிற்கும்
बलौघस्य சேனை வெள்ளத்தி
னது
मदान शब्दः பெரும் முழக்கம்
अभवत् உண்டாயிற்று.

तेन शब्देन महता सप्ताकारा सतोऽरणा । लङ्का प्रचलिता सर्वा सशैलवनकानना ॥५७॥

तेन	அந்த	சதோரணா	தேவரணவாயில்
மஹதா	பெரும		னோடும்,
शब्देन	முழுக்கத்தால்	सं.लवन-)	மலைகளோடும், வனங்
लङ्का	இலங்கை	कानना)	களோடும், சோலை
सर्वा	முற்றும்		னோடும்,
सप्ताकारा	மதில்களோடும்,	प्रचलिता	அதிர்த்தது.

रामलक्ष्मणगुप्ता सा सूर्यावेण च वाहिनी । वभूव दुर्धर्पतरा सैरपि सुरासुरैः ॥ ५८ ॥

सूर्यावेण	சூரியனாலும்,	सुरासुरैः	தேவர்கள் அசுரர்கள்
रामलक्ष्मण-)	பூரீமஹாலாக்ஷ்	सैरपि	யாவராலும்
गुप्ता च)	மணாஜாலாக்ஷிக்க	दुर्धर्पतरा	எப்பாடுகொண்டும் அ
सा	அந்த		றுகவொண்ணுததாய்
वाहिनी	சேனை	वभूव	இருந்தது.

राघवः सन्निवेश्यैव सैन्यं स्वं रक्षसां वधे । समन्त्र्य मन्त्रिभिः सार्धं निश्चित्य च पुनः पुनः ॥

आनन्तर्यमभिप्रेसुः क्रमयोगार्थतत्त्ववित् ॥ ५९ ॥

विभीषणस्यानुमते राजधर्मपनुस्सरन् । अङ्गदं वालितनयं समाहूयेदमब्रवीत् ॥ ६० ॥

क्रमयोगार्थ-)	முறைசுவருது செய்	पुनः पुनः	பலவாறு
तत्त्ववित्)	யும் காரியங்களை	समन्त्र्य	ஆலோசித்து
	வினையும் பலன் உள்	च	பின்னர்
	உணராத	राजधर्मं	மன்னரது நெறியை
राघवः	பூரீமாமர்	अनुस्सरन्	அறிபுறுத்துகிறவ
स्वं	தனது		ராய்
सैर	சேனையை	निश्चित्य	ஒர்விதம் தீர்மானித்து
सन्निवेश्य एव	சககவிடத்திலே நிற்	विभाषणस्य	விபீஷணரின்
	கச்செய்க்பின்னர்	अनुमते	அங்கீகாரத்தின்
रक्षसां वधे	அரக்கர்களை அழித்		பேரில்
	தல விடையத்தில	वालितनयं	வாலியின் புதல்வன
आनन्तर्यं	மேல்நடத்தவேண்டிய	अङ्गदं	அங்கதனை
	தை	समाहूय	அழைத்து
अभिप्रेसुः	நடத்த எண்ணங்	इदं	பின்வருமாறு
	கொண்டு	अब्रवीत्	கட்டளையிட்டார்:
मन्त्रिभिः सार्धं	மந்திரிகளோடு கூட		

गत्वा सौम्य दशग्रीवं ब्रूहि मद्रचनात्कपे । लङ्घयित्वा पुरीं लङ्कां भयं त्यक्त्वा गतव्यथः॥

सौम्य	“அப்பா	गतव्यथः	‘மனச்சஞ்சலம் எது
कपे	வானர !		வும் இன்றி
भयं	பயத்தை	दशग्रीवं गत्वा	ராவணனைக் கிட்டி
त्यक्त्वा	விட்டொழித்து	मद्रचनात्	நானுரைத்ததாக *
लङ्कां पुरीं	இலங்கைநகரங்	ब्रूहि	பின்வருமாறு சொல்
लङ्घयित्वा	தாவிக்குதித்து		லக்கடவாய்.

भ्रष्टश्रीक गतैश्वर्यं मुमूर्षो नष्टचेतन । ऋषीणां देवतानां च गन्धर्वाप्सरसां तथा ॥ ६२ ॥
 नागानामथ यक्षाणां राज्ञां च रजनाचर । यच्च पापं कृतं मोहादवलप्तेन राक्षस ॥
 तस्य पापस्य संप्राप्ता व्युष्टिरस्य दुरासदा ॥ ६३ ॥

அஷ்ரீக “களையிழந்தவனே !
 गतैश्वर्यं அரசிழந்தவனே !
 मुमूर्षो சாவடுநெருங்கியவனே !
 नष्टचेतन அறிவுகுன்றியவனே !
 रजनीचर திருட்டு
 राक्षस அரக்கா !
 ऋषीणां முனிவர்களுக்கும்,
 देवतामां च தேவர்களுக்கும்,
 गन्धर्वाप्सरसां तथा கந்தர்வர்களுக்கும்
 अप्सरसकளுக்கும்
 नागानां अथ நாகர்களுக்கும்,
 यक्षाणां யக்ஷர்களுக்கும்,

ராஜா் ச மன்னர்களுக்கும்,
 यत् पापं எந்த தீங்கானது
 मोहात् மூடத்தனத்தாலும்,
 अवलिप्तेन செருக்காலும்
 कृतं உன்னால் புரியப்பட்ட
 तस्य அந்த [தொ
 अस्य இந்த
 पापस्य பாபத்தின்
 व्युष्टिः च பலனும்
 दुरासदा எவராலும் தடுக்க
 संप्राप्ता முடியாததாய்
 கிட்டிவிட்டது.

नूनमथ गतो दर्पः स्वयंभूवरदानजः । यस्य दण्डधरस्तेऽहं दाराहरणकश्चितः ॥

दण्डं धारयमाणस्तु लङ्काद्वारे व्यवस्थितः ॥ ६४ ॥

यस्य “எந்த
 त உனக்கு
 दाराहरणकश्चितः மனைவி திருடப்பட்ட
 दाराल मनाम नोक्त
 अहं तु நானே
 दण्डं படையை
 धारयमाणः திரட்டிக்கொண்டு
 लङ्काद्वारे ஜலங்கையின் வாயிலில்

व्यवस्थितः வந்து நின்று
 दण्डधराः தண்டனை விதிக்கத்
 தயாராயிருக்கிறேனோ
 नूनं ஆகையால்
 स्वयंभूवर- } பிரம்பாவிடம் வரம்
 दानजः } வாங்கியதாலுண்
 दैः செருக்கு [டான
 अथ गनः இன்றே ஒழிந்தது.

पदवीं देवतानां च महर्षीणां च राक्षस । राजर्षीणां च सर्वेषां गमिष्यसि मया हतः ॥

राक्षस “அரக்கா!
 मया என்னால்
 हतः கொல்லப்பட்ட நீ
 देवतानां च தேவர்களுடையவும்

महर्षीणां च மஹர்ஷிகளுடைய
 राजर्षीणां ராஜர்ஷிகள் [வும்
 सर्वेषां च எல்லாருடையவும்
 पदवीं கதியை
 गमिष्यसि அடைவாய்.

बलेन येन वै सीतां मायया राक्षसाधम । मामत्किमप्यित्वा त्वं हतवांस्तस्मिदर्शय ॥ ६६ ॥

राक्षसाधम “ராக்கூஸப்பதறே !
 त्वं நீ
 मायया மாயையால்
 मां • என்னை
 आतक्रामयित्वा அப்புறம் செல்லச்
 सीतां லீதையை [செய்து

येन எந்த
 बलेन वै பலத்தைக்கொண்டு
 हतवान् திருடிச்சென்றயோ
 तत् அதை
 निदर्शय எனது நேரில் காட்டு
 வாயாக.

अराक्षसमिमं लोकं कर्तास्मि निशितैः शरैः । न चेच्छरणमभ्येपि मामुपादाय मैथिलीम् ॥

மா "என்னிடம்
மேதிலி ஜானகியை
உபாபாய திருப்பிச்சமர்ப்பித்து
விட்டு
சரணம் அப்யேபி } நீ சரணம் புகாத
ந வேத் } பகைத்தில

निशितैः கூரிய
शरैः பாணங்களால்
इमं இத
लोकं உலகை
अराक्षसं ராக்ஷஸர்களற்றதாய்
कर्तास्मि செய்துவிடுவேன்.

धर्मात्मा राक्षसश्रेष्ठः संप्राप्तोऽयं विभीषणः ॥ ६८ ॥

धर्मात्मा "தர்மா த்மாவும்
राक्षसश्रेष्ठः அரக்கர்களில் உக்த
மனுமுகிய

अयं இத
विभीषणः விபிஷணன்
संप्राप्तः என்னை ஆசிரியித்து
விட்டான்.

लङ्केश्वर्य ध्रुवं श्रीमानयं प्राप्तोत्यकण्टकम् ॥ ६९ ॥

श्रीमान् "சூரிமானாகும்
अयं இவன்
अकण्टकं இடையற்ற

लङ्केश्वर्य இலங்கையரசை
ध्रुवं சர்வதமாய்
प्रमोति அடைகிறான்.

न हि राज्यमधर्मेण भोक्तुं क्षममपि त्वया । शव्यं मूर्खसहायेन पापेनाविदितात्मना ॥

मूर्खसहायेन { "பூர்க்களாகிப்பரச
தரிக்களை உதவியாகக்
கொண்டவனும்
अविदितात्मना தான் இம்மட்டுமென்
று அறிபாடவனும்
पापेन பார்த்தொழிலினை
புரியும்

त्वया உன்னால்
क्षममपि ஒருமிஷமேனும்
राज्यं ராஜ்யத்தை
अधर्मेण हि அதர்மத்துடனேயே
भोक्तुं அனுவிக்க
शव्यं न முடியாது.

युद्धयस्व वा धृतिं कृत्वा शौर्यमालम्ब्य राक्षस ॥ ७१ ॥

राक्षस "அரக்க!
शौर्यं போருக்குவேண்டிய
வல்லமையை

आलम्ब्य அடைந்து
धृतिं மனோதைரியத்தை
कृवा वा கொண்டும்
युध्यस्व போர்புரி.

मच्छरैस्त्वं रणे शान्तस्ततः पूतो भविष्यसि ॥ ७२ ॥

रणे "போரில்
त्वं நீ
मच्छरैः எனது பாணங்களால்
शान्तः மாண்டவனாய்

ततः அதனால்
पूतः செய்த பாபங்களொ
ழிந்தவனாக
भविष्यसि ஆகிவிடுவாய்.

यद्वा विशसि लोकांस्त्रिन्विंशभूतो मनोजवः । मम चक्षुष्यं प्राप्य न जीवन्प्रतियास्यसि ॥

पक्षिभूतः	“ ‘பறவை உருவங் கொண்டவனாய்	मम	எனது
मनोजवः	மனோவேகமுற்றும்	चक्षुष्यं	கண்ணோக்கை
वीन्	மூன்று	प्राप्य	அடைந்தபிறகு
लोकान्	உலகங்களுக்குள்	जीवन्	உயிருடன்
विशसि	புருந்துகிடுகின்றாய்	प्रतियास्यसि न	நீ திரும்பிப் போக மாட்டாய்.

अशीमि त्वां हितं वाक्यं क्रियतामौर्ध्वदैहिकम् ॥ ७४ ॥

त्वां	“ ‘உனக்கு	और्ध्वदैहिकं	உத்திரககிரியை
हितं	நன்மை பயப்பதாகிய		யானது
वाक्यं	ஒரு சொல்லை	क्रियताम्	செய்துமுடிக்கப் பட்டும்.
अशीमि	சொல்லுகிறேன்.		

सुदृष्टा क्रियतां लङ्का जीवितं ते मयि स्थितम् ॥ ७५ ॥

ते	“ ‘உனது	लङ्का	இலங்கைநகர்
जीवितं	உயிர்	सुदृष्टा	ஆகாசதீரப்பார்க்கப் பட்டதாக
मयि	எனதநீனத்தில்	क्रियताम्	செய்துவிடப்பட்ட இடம்.”
स्थितं	இருக்கிறது.		

इत्युक्तः स तु तारेयो रामेणाक्षिष्टकर्षणा । जगामाकाशमाविश्य मूर्तिमानिव हव्यवाद् ॥

अक्षिष्टकर्षणा	எதையும் தோவரஹரி தமாய்ச்செய்யும	हव्यवाद्	அக்ஷிபகவான்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	इव	போலிருக்கும்
तु	இவ்விஷயத்தில்	सः	அந்த
इति	இவ்வாறு	तारयः	அங்கதன்
उक्तः	நியமனம்பெற்று	आकाशं	அகாசத்தில்
मूर्तिमान्	உருவெடுத்தவந்த	अविश्य	கிளம்பி
		जगाम	சென்றான்.

सोऽतिपत्य मुहूर्तेन श्रीमात्रावणमन्दिरम् । ददर्शासीनमव्यग्रं रावणं सचिवैः सह ॥ ७७ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	सचिवैः	மந்திரிமார்களைோடு
सः	அவன்	सह	கூட
मुहूर्तेन	ஒருநொடிப்பொழுது தில்	अव्यग्रं	வெகுஜாக்கிரதை யுடன்
रावणमन्दिरं	ராவணனது மாளிகையை	आसीनं	வீற்றிருக்கும்
अतिपत्य	பறந்தடைந்து	रावणं	ராவணனை
		दर्श	கண்டான்.

ततस्तस्याविदूरे स निपत्य हरिपुङ्गवः । दीप्तायिसदृशस्तस्यावङ्गदः कनकाङ्गदः ॥ ७८ ॥

ततः	அப்பொழுது	हरिपुङ्गवः	வானரோத்தரனுமா
कनकाङ्गदः	பொன் கோள்வளைக ளையணிந்திருந்தவனும்	सः अङ्गदः	அந்த அங்கதன் [கிய
दीप्तायि- } सदृशः }	கொழுந்துவிட்டு யும் அக்னியை நிக ர்த்தவனும்	तस्य	அவனது
		अविदूरे	சமீபத்தில்
		निपत्य	குதித்து
		तस्यौ	நின்றான்

तद्रामवचनं सर्वमनूनाधिकमुत्तमम् । सामात्यं श्रावयामास निवेद्यात्मानमात्मना ॥ ७९ ॥

सामात्यं	மகதிரிமார்க்களோய்ரு க்குமவனுக்கு	उत्तमं	சிறந்த
आत्मना	தானே	रावचनं	ஸ்ரீராமரது சொல்
आत्मानं	தானின்னானென்ப தை	यव	எல்லாவற்றையும்
निवेद्य	தெரிவித்துவிட்டு	अनूनाधिकं	எதொன்றையும் விடா மலும் சேர்க்காமலும்
तन्	அந்த	श्रावयामास	பின்வருமாறு அறிவித்தான் :

दूतोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । वालिपुत्रोऽङ्गदो नाम यदि ते श्रोत्रपागतः ॥

अक्लिष्टकर्मणः	“கொடைபுரத்தோஷாற்றி தமய்ச்செய்யும்	वा लघुवः	வாலியின் குமாரன.
कोसलेन्द्रस्य	கோசலன்டிரென்ன் னாகிய	अङ्गदः नाम	அங்கதனென்பது எனது பெயர்.
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	ते	உனது
दूतः	தூதன்	श्रोत्रे आगतः	காதலிப்புத்தவனாக
अहं	நான்.	यदि	இருந்தாலும்குக்க லாம்.

आह त्वां राघवो रामः कौसल्यानन्दवर्धनः । निषत्य प्रतियुद्धयस्व नृशंस पुरुषाधम ॥

कौसल्यानन्दवर्धनः	“கோஸலாதேவியா ருக்கு ஆனந்தச்சத்தை பெருக்குபவனும்	नृशंस	கொடிய நெஞ்சம் படைக்கப்பெற்ற
राघवः	மருதுலத்திலே பிறந்	पुरुषाधम	{ புருஷாதமனே! (உத்தம குலத்தில்ப் பிறந்த வெட்கமற்ற காமாதரனே!)
रामः	ஸ்ரீராமா [நெருக்கற	निषत्य	வெளிவந்து
त्वां	உன்னிடம்	प्रतियुध्यस्व	நேர்வின்று போர் புரிவாயாக.
आह	பின்வருமாறு சொல் லிவிடுத்திருக்கிறோ.		

हन्तासि त्वां सहामात्यं सपुत्रज्ञातिबान्धवम् ॥ ८२ ॥

त्वां	“உன்னை	सपुत्रज्ञाति- } बान्धवं }	புத்திரர்களுடனும் தாயா திசுளுடனும் பாண்க்களுடனும்
सहामात्यं	மகதிரிகளுடனும்,	हन्तासि	கொல்லப்போகிறேன்.

निरुद्धिमास्त्रयो लोका भविष्यन्ति हते त्वयि ॥ ८३ ॥

त्वयि	“நீ	लोकाः	உலகங்களும்
हते	மாண்டுவிடவும்	निरुद्धिमाः	கவலையோழ்ந்தவைகளாய்
सयः	மூன்று	भविष्यन्ति	ஆகப்போகின்றன.

देवदानवयक्षाणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् । शत्रुमयाद्धरिण्यामि त्वामृषीणां च कण्टकम् ॥

देवदानवयक्षाणां	“தேவாஸுரயக்ஷர்	ऋषीणां	முனிவர்களுக்கு
	களுக்கும	कण्टकं च	கண்டகனுமான
गन्धर्वोरगरक्षसां	சந்தர்வராகராக்ஷஸர்	त्वां	உன்னை
शत्रु	வாரியும் [களுக்கும	अथ	இப்பொழுது
		उद्धरिण्यामि	வெருடன களைவேன்.

विभीषणस्य चैश्वर्यं भविष्यति हते त्वयि । न चेत्सत्कृत्य वैदेहीं प्रणिपत्य प्रदास्यसि ॥

त्वयि	“நீ	न चेत्	ஆகவேண்டாமெனில்
हते	மாண்டுவிடவும்	सत्कृत्य	புகழ்த்து
विभीषणस्य च	விபிஷணனுக்குத்	प्रणित्य	அடிப்பணித்து
	தான்	वैदेहीं	விடையை

ऐश्वर्यं	அரசு	प्रदास्यसि	நிதிருப்பிச்சுமப்பித்ததுளிடு.”
भविष्यति	ஏற்படப்போகிறது.		

इत्येवं परुषं वावयं ब्रुवाणे हरिपुङ्गवे । अमर्षवशमापन्नो निशाचरगणेश्वरः ॥ ८४ ॥

एवं इति	இப்படியாய்	निशाचरगणेश्वरः	நாகக்ஷணகண்டன் என்
परुषं वावयं	கண்டிப்பான சொல்லை	अमर्षवशं	கோபத்தால் மெய்
हरिपुङ्गवे	வானரோத்தமன்		மறந்திருத்தலை
ब्रुवाणे	மொழிகையில்	आपन्नः	அடைந்தான்.

ततः स रोपताम्राक्षः शशास सचिवांस्तदा । गृह्यतामेष दुर्मथा वध्यतामिति चासकृत् ॥

तदा	அப்பொழுது	शशास	அகஞ்சித்தான்.
ततः	அதனால்	दुर्मथाः	“அறிவுகுழம்பியவனை
सः	அவன்	एषः	இவன் [கூய
रोपताम्राक्षः	கோபத்தால் கண்கள்	गृह्यतां	பிடிக்கப்பட்டும்.
	சிவகக	असकृत् च	எரிடுகிட்டு
सचिवान्	மந்திரிமர்களைப் பார்	वध्यताम्	சித்திரவதை செய்யப்
इति	பின்வருமாறு [க்து		பட்டும்”

रावणस्य वचः श्रुत्वा दीप्ताग्निमतेजसः । जगृहुस्तं ततो घाराश्चत्वारो रजनीचराः ॥

दीप्ताग्निम-	} பற்றியெரியுட தீயை	रावणस्य वचः	ராவணனது சொல்லை
तेजसः		शुवा	சுரமேற்கொண்டு
	வர்களும்	ततः	அதனால்
घाराः	கொடியவர்களுமான	तं	அவனை
चत्वारः	நான்கு	जगृहुः	பிடித்துக்கொண்டார்
रजनीचराः	அரக்கர்கள்		கள்.

ब्राह्म्याभास तारैः स्वयमात्मानमात्मवान् । धलं दर्शयितुं वीरं यातुधानगणे तदा ॥८९॥

आत्मवान्	தையசாஸியும்	யல்	தனதுசத்தியை
वीरः	ஞானமான	दर्शयितुं	கண்டாக்காட்ட
तारैः	அவகதன்	आत्मानं	தன்னை
यातुधानगणे	அரக்கர்களுது கூட	स्वयं	தானே இஷ்டப்பட்டு
	டத்தில	प्राह्यामास	பிடித்துக்கொள்ள
			இடங்கொடுத்தான்.

स तान्बाहुद्वये सक्तानादाय पतगानिव । प्रासादं शैलसङ्काशमुत्पताङ्गदस्तदा ॥ ९० ॥

सः	அந்த	पतगान्	பக்கிகளை
अङ्गदः	அங்கதன்	इव	எவவாறோ அவவாறோ
तदा	அப்பொழுது	आदाय	தூக்கிக்கொண்டு
बाहुद्वये	கைகவிரண்டில்	शैलसङ्काशं	மலையாதிகத்த
सक्तान	சிக்கிக்கொண்ட	प्रासादं	உப்பரிசையின்மீது
तान्	அவர்களை	उत्पता	தாவிச்சென்றான்.

तेऽन्तरिक्षाद्विनिर्धूतास्तस्य वेगेन राक्षसाः । भूमौ निपतिताः सर्वे राक्षसेन्द्रस्य पश्यतः ॥

ते	அந்த	विनिर्धूताः	உதறியெறியப்பட்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		வர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னன்
तस्य	அவனது	पश्यतः	பார்க்குக்கொண்டிரு
वेगेन	வலுவோல	भूमौ	பூமியில் [க்கையிலேயே
अन्तरिक्षात्	ஆகாசத்திலிருந்து	निपतिताः	விழுந்தார்கள்.

ततः प्रासादशिखरं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । ददर्श राक्षसेन्द्रस्य बालिपुत्रः प्रतापवान् ॥९१॥

ततः	அதன்மேல்	इव	போல்
प्रतापवान्	பிரதாபபலியாகிய	उन्नतं	உயரமான
बालिपुत्रः	அவகதன்	प्रासादशिखरं	அரண்மனையின்
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கர்மன்னனது		சிகரத்தை
शैलशृङ्गं	மலைச்சிகரத்தைய	ददर्श	பார்த்தான்.

तत्पफाल पदाक्रान्तं दशग्रीवस्य पश्यतः । पुरा हिमवतः शृङ्गं वज्रिणेव विदारितम् ॥

तत्	அது	शृङ्गं इव	சிகரம்போலவே
पदाक्रान्तं	காலால் உதைக்கப்	दशग्रीवस्य	ராவணன்
पुरा	முன்பு [பட்டு	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
वज्रिणा	இந்திரனால்		சுக்கும்பொழுது
विदारितं	பிளக்கப்பட்ட	पफाल	சுக்கலாய் வெடித்து
हिमवतः	இமயமலையின்		விழுந்தது.

भङ्क्त्वा प्रासादशिखरं नाम विश्राव्य चात्मनः । विनश्य सुमहानादमुत्पपात विहायसम् ॥

प्रासादशिखरं	அரண்மனையின் சிகரத்தை	विश्राव्य	{ விசேஷமாய் எல்லோரும் கேட்கும்வண்ணம் கூறிவிட்டு
भङ्क्त्वा	பொடியாக்கித்தள்ளிவிட்டு	सुमहानादं	பெரிக்கோஷத்தை
आत्मनः	தனது	विनश्य च	இட்டுக்கொண்டும்
नाम	பெயரை	विहायसं	ஆகாசத்தில்
		उत्पपात	கிளம்பினான்.

व्यथयन्नाक्षसान्सर्वान्हर्षयंश्चापि वानरान् । स वानराणां मध्ये तु रामपार्श्वमुपागतः ॥

सः	அவன்	हर्षयन् अपि	களிப்புறச்செய்துக் கொண்டும்
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	वानराणां	வானரர்களின்
सवान्	எல்லோரையும்	मध्ये	நடுவில்
व्यथयन् च	மனங்கலங்கச்செய்து கொண்டும்	रामपार्श्वं तु	ஸ்ரீராமரது பக்கவிடையே
वानरान्	வானர்களை	उपागतः	வந்து இறங்கினான்.

रावणस्तु परं चक्रे क्रोधं प्रासादधर्षणात् । विनाशं चात्मनः पश्यन्निश्वासपरमोऽभवत् ॥

रावणः तु	ராவணனும்	विनाशं	நாசத்தை
प्रासादधर्षणात्	சிகரம் இடிக்கப் பால்	पश्यन्	எதிர்பார்க்கின்றவனாய்
परं क्रोधं	அளவுகடந்த சினக்	निश्वासपरमः	நீண்ட பெருமூச்சு விடுகிறவனாக
चक्रे	கொண்டான். [தை	अभवत्	ஆயினான்.
च	ஆயினும்		
आत्मनः	தனது		

रामस्तु बहुभिर्हृष्टैर्निनदद्भिः प्लवङ्गमैः । वृतां गिण्वथाकाङ्क्षी युद्धार्यवाभ्यवर्तत ॥ ९७ ॥

रामः तु	ஸ்ரீராமரோட்வனில்	वृताः	சூழப்பட்டவராய்
हृष्टैः	உள்ளமூர்த்தது	गिण्वथाकांक्षी	சத்துருவின் வதையை நிச்சயித்தவராய்
निनदद्भिः	கோஷமிடும்	युद्धार्य एव	யுத்தத்திற்கே
बहुभिः	பல	अभ्यवर्तत	முன்னோக்கிச்செல்
प्लवङ्गमैः	வானரர்களால்		மு. 1.

सुषेगस्तु महार्थीयों गिरिकूटोपमो हरिः । बहुभिः संवृतस्तत्र वानरैः कामरूपिभिः ॥ ९८ ॥

चतुर्द्वाराणि सर्वाणि सुश्रीववचनात्कर्पः । पर्यक्रामत दुर्धर्षो नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥ ९९ ॥

महार्थीयः	மகா வீரமயசாலியர்,	सुषेगः	சுஷேணனென்ற
गिरिकूटोपमः	மலையின் சிகரத்தை	कर्पिः	வானரன்
		तस्य	அப்பொழுது
हरिः	கபிலவர்ணமுடைய	कामरूपिभिः	நினைத்த உருவமெ
	வனமும்,	बहुभिः	பல [டுக்கவல்ல
दुर्धर्षः	பிறரால் வெல்லமுடியாதவனுமான	वानरैः	வானரர்களால்
		संवृतः	சூழப்பட்டவனாய்

ववचनात्	சகீவனது ஆசனத்திலே	चन्द्रमाः	சந்திரன்
चुद्धाराणि	நான்கு வாயில்கள்	नक्षत्राणि	நக்சத் திரங்களை
संशानि तु	எல்லாவற்றையும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
तेषामक्षौहिणिशतं समवेक्ष्य वनौकमाम् ।		पर्यकामत	சுற்றித்திரிந்தான்.
राक्षसा विस्मयं जग्मुस्त्रासं जग्मुस्तथाऽपरे ।		लङ्कामुपनिविष्टानां सागरं चाभिवर्तताम्	
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்	अपरे समरोद्धर्षाद्धर्षमेव प्रपेदिरे ॥ १०१	
लङ्कां	லங்கையை	समवेक्ष्य	பார்த்து
उपनिविष्टानां	கட்டிப் பிறுக்கிறவர்க	विस्मयं	அச்சுச்சயத்தை
सागरं	புழத்திரக்கதை [னும்	जग्मुः	அடைந்தார்கள்.
अभिवर्ततां च	எட்டிப்பதாகிறவாக	तथा अपरे	அப்படியே சிலர்
तेषां	அந்த [குறான	त्रासं	நடுக்கத்தை
वनौकसां	வானரக்களின்	जग्मुः	அடைந்தார்கள்.
अक्षौहिणिशतं	{ அக்சௌகினிக்குள் நா செண்களின் அ னைகத்தை	अपरे	வேறு சிலர்
		समरोद्धर्षात्	போரி லுள்ள மனக்கி ளாச்சகையால்
		हयं एव	களிப்பையே
		प्रपेदिरे	அடைந்தார்கள்.

कृत्स्नं हि कपिभिर्व्याप्तं प्राकारपरिखान्तरम् । ददृशू राक्षसा दीनाः प्राकारं वानरीकृतम् ॥

दीनाः	மனவக்கவ்கொண்ட	कपिभिः	வானரர்களால்
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்	व्याप्तं	நிரம்பியிருப்பதாய்
प्राकारपरिखान्तरं	மதிற்கவருக்கும் அக முக்கும இடைவேளி	वानरीकृतं	வானரகளால்மைக் கப்பட்ட
हृस्त्रं	எல்லாவற்றையும்	प्राकारं हि	மதிற்கவரெனவே
हाहाकारं प्रकुर्वन्ति राक्षसा भयमोहिताः		ददृशुः	எண்ணினார்கள்.
भयमोहिताः	பாதகாலமெய்ப்படுத்த	॥ १०३ ॥	
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்	हाहाकारं	ஹாஹா எனும் கூக்
		प्रकुर्वन्ति	இட்டார்கள். [குரலை

तस्मिन्महाभीषणके प्रवृत्ते कोलाहले राक्षसराजधान्याम् ।

प्रगृह्य रक्षांसि महायुधानि युगान्तवाता इव संविचेरुः ॥ १०४ ॥

राक्षसराजधान्यां	ராக்ஸராஜதானியில்	प्रगृह्य	கைகளிலெடுத்துக் கொண்டு
तरिमन्	அந்த	युगान्तवाताः	பிரளயகாலத்துக் காற்றுக்கள்
महाभीषणके	அதிபயங்கரமாகிய	इव	போலவே
कोलाहले	கோலாஹலமானது	संविचेरुः	எங்கும் திரியலானார்
प्रवृत्ते	தோன்றியபோது		
रक्षांसि	ஆரக்கர்கள்		
महायुधानि	பெரும் ஆயுதங்களை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

द्विचत्वारिंशः सगः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். || ४२ ||

युद्धारंभः—போர்தோடங்கல்,

ततस्ते राक्षसास्तत्र गत्वा रावणमन्दिरम् । न्यवेद्यन्पुरीं रुद्धां रामेण सह वानरैः ॥१॥

तत्र	அப்பொழுது	पुरीं	நகரை
ततः	அவ்விடத்திலு	वानरैः सह	வானரர்களுடனாக
ते	அந்த	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	रुद्धां	மற்றுகையிடப்
रावणमन्दिरं	ராவணனது		பட்டைய
ग-वा	சென்றுமேளிக்கைக்கு	न्यवेद्यन्	மேளிக்கையினர்.

रुद्धां तु नगरीं श्रुत्वा जातक्रोधो निशाचरः । विधानं द्विगुणं कृत्वा प्रासादं सोऽध्यरोहता॥

सः	அந்த	जातक्रोधः	சினமெழுண்டவனுய்
निशाचरः	அரக்கன் (ராவணன்)	विधानं	பாதுகாப்பின்அமைப்
नगरीं	நகரை	द्विगुणं	இருமடங்காய் [பை]
रुद्धां	முற்றுகையிடப்	कृत्वा	செய்துவிட்டு
	பட்டைய	प्रासादं	உயரமாக மீது
श्रुत्वा तु	கேட்டதோ	अध-राहत	எழிநின்றான்.

स ददर्शाष्टतां लङ्कां सशैलवनकाननाम् । अमंख्येयैर्हरिगणैः सर्वतो युद्धकाङ्क्षिभिः ।३॥

सः	அவன்	युद्धकाक्षिभिः	போரைவிருமயும்
सशैलवन- }	மலைகளும் காடுகளும்	अमंख्येयैः	அவ்விடமுடியாத
काननां }	சேமலைகளும் உவ	हरिगणैः	வானரகணங்களால்
लङ्कां	இலங்கையை [விட்ட	आवृतां	மூடப்பட்டதாக
सर्वतः	எங்கும்	ददर्श	கண்ணுற்றான்.

स दृष्ट्वा वानरैः सर्वो वसुधां कवलीकृताम् । कथं क्षपयितव्याः स्युरिति चिन्तापरोऽभवत्॥

स.	அவன்	दृष्ट्वा	கவலித்து
वसुधां	பூமி	कथं	எவவாறு
सर्वो	எங்கும்	क्षपयितव्याः स्युः	இவர்கள் கொல்லப்பட
वानरैः	வானரர்கள்		ட்டவர்களாவார்கள்
कवलीकृतां	{ இடைவெளியின்றி மறைக்கப்பட்டிருப் புகாய்	हति	என்று
		चिन्तापरः	நோக்கு ஏதோமயிர்க்
		अभवत्	அறிஞன் [கவனஞ

स चिन्तयित्वा सुचिरं धैर्यमात्मन्य रावणः । राघवं हरियूथांश्च ददर्शयतलोचनः ॥५॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்	राघवं	ஸ்ரீராமரையும்
सुचिरं	வெகுநேரம்	हरियूथान् च	வானரச் சேனைகளையும்
चिन्तयित्वा	கவலையில் முழுது	आयतलोचनः	கண்களை மலங்க விழி
धैर्यं आत्मन्य	ஒருவாறு உடையப்ப		த்துக்கொண்டு
	தெதிக்கொண்டு	ददर्श	பார்த்தான்.

राघवः सह सैन्येन मुदितो नाम पुष्टुवे

॥ ६ ॥

राघवः श्रीरामர்

नाम சர்வப்பிரகாரத்தா

सैन्येन சேனையோடு

पुष्टुः உள்ளமபூரித்தவராகி

सह கூட

पुष्टुः குதித்தார்.

लङ्कां ददर्श गुप्तां वै सर्वतो राक्षसैर्यताम्

॥ ७ ॥

लङ्कां இலங்கையை

गुप्तां ஏமபியகாயும்

सर्वतो: वै எங்கும்

गुप्तां பாதுகாக்கப்பட்ட

राक्षसैः ராக்ஷஸிகளால்

दर्शः கவனித்தார். [தாயும்

दृष्ट्वा दाशरथिलङ्कां चित्रवज्रपताकिनीम् । अगपि सहसा सीतां दूयमानेन चेतसा ॥८॥

दाशरथः श्रीராமர்

दूयमानेन பைசுத்துக்கொண்ட

चित्रवज्र- } கொடிக்குடனும் போ

चेतसा ருக்கும்

पताकिनी } னபொருளும் வளந

चनसा உள்ளத்தோடு

लङ्कां இலங்கையை [குட

सीतां சிகாதேவியாரை

दृष्ट्वा பார்த்து

अगपि பின்வருமாறு சித்திக்க

सहसा துஷ்டநாடும்

चेतसा : லானார் :

अत्र सा मृगशावार्क्षी मत्कृते जनकात्मजा । पीड्यते शोकसन्तप्ता कृशा स्थण्डिलशायिनी॥

अस “இங்கே

शोकवतसा சோகத்தால் தபித்து

मृगशावार्क्षी மான்விழியானாகிய

कृशा மெய்வாடி

सा ஆக

स्थण्डिलशायिनी கனையிற்படுத்துக்

जनकात्मजा ஜனகி

கிடக்கிறவளாய்

मत्कृते என்விடிக்தமாக

पीड्यते துன்புறுகிறார்

पीड्यमानां स धर्मात्मा वैदेहीमनुचिन्तयन् । क्षिप्रमाज्ञापयामास वानरान्द्विषतां वधे ॥१०॥

धर्मात्मा தாய்க்கமாவாகும்

क्षिप्रं விரைவில்

सः ஆவா

द्विषतां சததுருக்களை

वैदेहीं ஜானகியை

वधे வதைக்கும்விஷயத்

पीड्यमानां துன்பப்பட்டுக்கொ

தில்

அனுசிந்தயன் நினைக்கிறார்

वानरान् வானரர்களை

अनुचिन्तयन् நினைக்கிறார்

आज्ञापयामास கட்டளையிட்டார்.

एवमुक्ते तु वचने रामेणाक्षिप्तकर्मणा । सङ्घर्षमाणाः पुवगाः सिंहनादैरनादयन् ॥ ११ ॥

अक्षिप्तकर्मणा செலுத்திய எப்பொழு

सङ्घर्षमाणाः { நான் முன்னே நான்

रामेण श्रीராமரால்

முன்னே என்று

एवं மேறிண்டவாறு

போட்டியிடுகின்ற

वचने ஆக்களை

வர்களாய்

उक्ते तु கிடுகப்பட்டதும்

सिंहनादैः சிங்கநாதங்களால்

पुवगाः வானரர்கள்

अनादयन् எதிரோசையிடச்

செய்தார்கள்.

शिवरैर्विकिरामैनां लङ्कां मुष्टिभिरेव वा । इति स्म दधिरे सर्वे मनांसि हरियूथपाः ॥१२॥

हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலைவர்	मुष्टिभिः एव वा	முஷ்டிகளாலேயோ
सर्वे	எல்லோரும் [கள்]	विकिराम	பொடிபொடியாய்ச்
एनां	‘இநக		செய்துவிடுவோம்’
लङ्कां	இலங்கையை	इति	என்று
शिखरैः	பலைச்சிகரங்களைக்	मनांसि दधिरे स्म	மனவுறுதிகொண்டார்
	கொண்டோ		களா.

उद्यम्य गिरिशृङ्गाणि शिखराणि महान्ति च । तर्क्षोत्पात्य विविधांस्तृणान्ति हरियूथपाः ॥

हरियूथपाः	வானரசேனைத்	विविधानि	பல
	தலைவர்கள்	तरुन् च	வீருக்கூங்களையும்
गिरिशृङ्गाणि	பாவதங்கலின் சிகரங்	उत्पात्य	வேருடன் பிடுங்கி
	களையும்	उद्यम्य	கையிலேந்திக்

महान्ति	பெரிய		கொண்டு
शिखराणि च	பாறைகளையும்	तिष्ठन्ति	சீத்கமாதலின்றார்கள்.

प्रेक्षतो राक्षसेन्द्रस्य तान्यनीकानि भागशः । राघवप्रियकामार्थं लङ्कामारूढुस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रेक्षतः	பார்த்துக்கொண்டி-
तानि	அந்த		ருக்கும்பொழுதே
अनीकानि	சேனைகள்	राघवप्रिय-}	ஸ்ரீராமருடைய இஷ்ட
भागशः	பிரிக்கப்பட்டவண்	कामार्थं }	மாகிய மனோரத்தத்
	ணமே		தைச்செய்யக்கருதி

राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னன்	लङ्कां	இலங்கையில்
		आरूढुः	தாளினார்கள்.

ते ताम्रवक्त्रा हेमाभा रामार्थं त्यक्तजीविताः । लङ्कामेवाभ्यवर्तन्त सालतालशिलायुधाः ॥

ताम्रवक्त्राः	சிவந்த முகமுடைய	सालताल-}	ஆசை, பீனை, கற்பா
	வாகனமும்,	शिलायुधाः)}	றை இவைகளையே
हेमाभाः	தங்கநிறமுடையவாக		ஆயுதமாய் உடைய
ते	அவர்கள் [ஞமான்		வாகளாய
रामार्थं	ஸ்ரீராமருடைய	लङ्कां	இலங்கையை
	கைங்கர்யத்தில்	एव	நோக்கியவண்ணமே
त्यक्तजीविताः	உயிரையும் பொருட்ப	अभ्यवर्तन्त	சென்றார்கள்.
	டுத்தாதவர்களாய்		

ते द्रुपैः पर्वताग्रैश्च मुष्टिभिश्च पुवङ्गमाः । प्राकाराग्राण्यरण्यानि ममथुस्तोरणानि च ॥

त	அந்த	मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்,
पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	प्राकाराग्राणि	நிலவரண்களினசிகர
द्रुपैः	வீருக்கூங்களாலும்,		ங்களையும்,
पर्वताग्रैः च	பர்வதங்களின் சிகரங்	अरण्यानि	காட்டரண்களையும்,
	களாலும்	तोरणानि च	வெளிவாயில்களையும்,
		ममथुः	உருவழித்தார்கள்.

परिखाः पूरयन्ति स्म प्रसन्नसलिलायुताः । पांसुभिः पर्वताग्रैश्च तृणैः काष्ठैश्च वानराः ॥

वानराः	வானரர்கள்	पर्वताग्रैः च	பர்வதாசிகரங்களாலும்
प्रसन्नसलिलायुताः	தெளிந்த நீர் நிரம்பிய	तृणैः	புற்பூண்டுகளாலும்,
परिखाः	நீரரண்களை [ள்ள	काष्ठैः	கட்டைகளாலும்
पांसुभिः	மண்கட்டிகளாலும்,	पूरयन्ति स्म	தூர்த்தார்கள்.

ततः सहस्रयूथाश्च कोटियूथाश्च वानराः । कोटीशतयुताश्चान्ये लङ्कामारुरुहस्तदा ॥१८॥

ततः	அதன்மேல்	कोटियूथाः च	கோடிககணக்கான
तथा	அப்பொழுது		சேனையினங்களாகவும்
अन्ये	மற்றவர்கள்	कोटीशतयुताः च	அறுகோடிகளை அடையவர்களாகவும்
वानराः च	வானரர்களும்	लङ्कां	இலங்கையினுள்
सहस्रयूथाः	ஆயிரக்கணக்கான	आरुरुहः	புகுந்தார்கள்.
	சேனையினங்களாகவும்		

काञ्चनानि प्रमृदन्तस्त्वारणानि पुवङ्गमाः । कैलासशिखराभाणि गोपुराणि प्रमथ्य च ॥
आपुवन्तः पुवन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । लङ्कां तामभिधावन्ति महावारणसन्निभाः ॥२०॥

पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	पुवङ्गमाः	வானரர்கள்
काञ्चनानि	பொன்னுலான	गर्जन्तः च	அட்டகாசம் செய்து
त्वारणानि	வெள்ளையில்களை		கொண்டே
प्रमृदन्तः	பொடியாக்கிக்கொண்டு	आपुवन्तः	ஒரேமூச்சில் தாவிக்கு
	கொண்டு	पुवन्तः च	திக்கின்றவர்களாகவும்
कैलासशिखरा- भाणि }	கலைமலையின் சிகரங்களை		பறந்துசெல்கிறவர்
गोपुराणि	கோபுரங்களை	तां	அந்த
प्रमथ्य च	உருவழித்துக்கொண்டு	लङ्कां	இலங்கையை இடவிடாது
	கொண்டு	अभिधावन्ति	தன்புறுத்திக்கொண்டு
महावारण- सन्निभाः }	மகாவான்களை		புகுந்தார்கள்.
	யோக்க		

जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥

इत्येवं घोषयन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । अभ्यधावन्त लङ्कायाः प्राकारं कामरूपिणः ॥२२॥

कामरूपिणः	நனைத்திருவெடுக	राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
पुवङ्गमाः	வானரர்கள் [கவல்ல	अभिपालितः	பாதுகாக்கப்பட்ட
अतिबलः	மிகபலம்வொருநிய	सुग्रीवः राजा	சுகீவ மன்னர்
रामः	ஸ்ரீராமர்	जयति	வெற்றிபெற்று விளங்குகிறார்.
जयति	வெற்றிபெற்று விளங்குகிறார்.	इति एवं	இப்படியாய் 'சுகிரர்'.
		घोषयन्तः च	புகழ்த்துகொண்டும்
		गर्जन्तः च	பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டும்
महाबलः	மகாவலம் படைத்த	लङ्कायाः	இலங்கையின்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரும்	प्राकारं	மதிலசுவரை
च	அப்படியே விளங்குகிறார்.	अभ्यधावन्त	தாக்கினார்கள்.

वीरबाहुः सुबाहुश्च नलश्च वनगोचरः । निपीड्योपनिविष्टास्ते प्राकारं हरियूथपाः ॥

एतस्मिन्नन्तरे चक्रुः स्कन्धावारनिवेशनम् ॥ २३ ॥

ते	அந்த	प्राकारं	மதில்சுவரை
हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலைவர்	निपीड्य	இடித்துத்தள்ளி
	களாகிய	उपनिविष्टाः	உட்புகுந்தவர்களாய்
वीरबाहुः	வீரபாகுவும்	एतस्मिन् अन्तरे	அந்த இடைவெளியில்
सुबाहुः च	சுபாகுவும்	स्कन्धावारनिवेशनं	படையின் ஓர் வகுப்பு
वनगोचरः	வனத்தில்குஞ்சரிக்கும்		க்குத்தங்குமிடத்தை
नलः च	நலனும்	चक्रुः	செய்தார்கள்.

पूर्वद्वारं तु कुमुदः कोटिभिर्दशभिर्वृतः । आवृत्य बलवांस्तस्यौ हरिर्भिर्जितकाशिभिः ॥

बलवान्	பலசாலியாகிய	हरिभिः	வானரர்களால்
कुमुदः तु	குமுதனேவெனில்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
जितकाशिभिः	{ வெற்றிகொண்டு எப் பொழுதும் விளங்கு கிறவர்களான	पूर्वद्वारं	கிழக்குவாயிலே
		आवृत्य	தகைந்துக்கொண்டு
दशभिः कोटिभिः	பத்து கோடி.		நின்றான்.

साहाय्यार्थं तु तस्यैव निविष्टः प्रघसो हरिः । पनसश्च महाबाहुर्वानरैर्वह्निभिवृतः ॥ २४ ॥

प्रघसः	பிரகஸனென்ற	पनसः तु	பனஸனும்
हरिः	வானரன்	बहुभिः	பல
तस्य एव	அவனுக்கே	वानरैः	வானரசர்களால்
साहाय्यार्थं	உதவியெய்யவேண்டி.	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
निविष्टः	கூடவிருந்தான்.	च	அப்படியே அவனும்
महाबाहुः	மகாபாகுவாகிய		குக்கூடவிருந்தான்.

दक्षिणं द्वारमागम्य वीरः शतबलिः कपिः । आवृत्य बलवांस्तस्यौ विशत्या कोटिभिर्वृतः॥

बलवान्	பலசா	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
वीरः	வீரனுமான	दक्षिणं द्वारं	
शतबलिः	தசபலி என்ற	आगम्य	கிட்டி
कपिः	வானரன்	आवृत्य	தகைந்து
विशत्या कोटिभिः	இருபது கோடி களால்	तस्यौ	நின்றான்.

सुषेणः पश्चिमद्वारं गतस्तारापिता हरिः । आवृत्य बलवांस्तस्यौ षष्टिकोटिभिरावृतः ॥

बलवान्	பலசாலியும்	आवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
तारापिता	தாரையின் தந்தையு	पश्चिमद्वारं	மேற்குவாயிலே
	மான	गतः	அடைந்து
सुषेणः	ஸு	आवृत्य	தகைந்துக்கொண்டு
हरिः	வானரன்	तस्यौ	நின்றான்.
षष्टिकोटिभिः	அறுபதுகோடி களால்		

उत्तरं द्वारमासाद्य रामः सौमित्रिणा सह । आवृत्य बलवांस्तस्थौ मुग्रीवश्च हरीश्वरः ॥

बलवान्	பலசாரியாகிய	आवृत्य	தகைந்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	तस्थौ	நின்றார்.
सौमित्रिणा सह	லக்ஷ்மணரோடுகூட	हरीश्वरः	வானரமன்னனாகிய
उत्तरं	வடக்கு	मुग्रीवः	சுக்ரீவனும்
द्वारं	வாயிலை	च	அப்படியே தகைந்து
भासाद्य	அடைந்து		நின்றான்.

गोलाङ्गुल्यो महाकायो गवाक्षो भीमदर्शनः । वृतः कोट्या महावीर्यस्तस्थौ रामस्य पार्श्वतः॥

महावीर्यः	மகாவீர்யவானும்	गवाक्षः	கவாக்ஷன்
गोलाङ्गुल्यः	கொண்டைமுசரினத் தனும்	कोट्या	கோடியால்
भीमदर्शनः	பார்க்கப்பயங்கரமான	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
महाकायः	பெருமூடல் படைக்கப் பெற்றவனுமான	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
		पार्श्वतः	பக்கலில்
		तस्थौ	நின்றான்.

ऋक्षाणां भीमवेगानां धूम्रः शत्रुनिबर्हणः । वृतः कोट्या महावीर्यस्तस्थौ रामस्य पार्श्वतः॥

शत्रुनिबर्हणः	பகைவரை அழிக்க வல்ல	ऋक्षाणां	஋டிகளுடைய
		कोट्या	கோடியால்
महावीर्यः	மகாவீர்யவானான	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
धूम्रः	தூமிரன்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
भीमवेगानां	அளவுகடந்த ஆற்றலுடைய	पार्श्वतः	மற்றொருபக்கலில்
			நின்றான்.

सन्नदस्तु महावीर्यो गदापाणिर्विभीषणः । वृतो यत्तैस्तु सचिवैस्तस्थौ तत्र महाबलः ॥

तत्र	அவ்விடத்திலேயே	सन्नदः	சன்னத்தனாய்
महाबलः	மகா ஆற்றலுடையவரும்	यत्तैः	சன்னத்தர்களாயிருக்கின்ற
महावीर्यः तु	மகா ஆண்மையுடைய	सचिवैः तु	மந்திரிமார்களாலேயும்
विभीषणः	விபிஷணன்[வருமான	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
गदापाणिः	கதாயுதத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு	तस्थौ	நின்றான்.

गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । समन्तात्परिधावन्तो ररक्षुर्हरिवाहिनीम् ॥३२॥

गजः	கஜனும்,	समन्तात्	எங்கும்
गवाक्षः	கவாக்ஷனும்,	परिधावन्तः	பறந்து ஓடுகின்றவர் களாய்
गवयः	கவயனும்,		
शरभः	சரபனும்,	हरिवाहिनीं	வானரச்சேனையை
गन्धमादनः	கந்தமாதனனும்,	रक्षुः	ரக்ஷித்தார்கள்.

ततो वानरसैन्येन मुक्तो नादः समन्ततः । मलयः पूरितो येन ससानुप्रस्थकन्दरः ॥३९॥

ततः	அப்பொழுது	येन	அந்த அகனல்
वानरसैन्येन	வானரசேனையால்	सानुप्रस्थ-	வனங்களையும், தாழ்
समन्ततः	எங்கும்	कन्दरः	வரைகளையும் குகை
नादः	பெரும் ஆரவாரம்		களையுமுள்விட்ட
मुक्तः	இடப்பட்டது.	मलयः	திரிகூடபர்வதமானது
		पूरितः	நிறைந்துவிட்டது.

शङ्खदुन्दुभिसंघुष्टः सिंहनादस्तरस्विनाम् । पृथिवीं चान्तरिक्षं च सागरं चाभ्यनादयत् ॥
गजानां बृंहितैः सार्धं हयानां हेपितैरपि । रथानां नेमिघोषैश्च रक्षसां पादानिस्वनैः ॥४१॥

तरस्विनां	மிக ஆற்றலுடைய	रथानां	ரதங்களுடைய
रक्षसां	அரக்கர்களுடைய	नेमिघोषैः च	சக்
शङ्खदुन्दुभि-	சங்கம், துந்துபி இ		களினோடும்
संघुष्टः	வைகளின் பேரொலி	पादानिस्वनैः	காலடிவைப்புகளின்
	யோடு கூடிய		சத்தங்களோடும்
सिंहनादः	சங்கராதமானது	साधं	கூட
गजानां	யானைகளுடைய	पृथिवीं च	பூமியையும்,
बृंहितैः	வீறிடுதல்களோடும்	अन्तरिक्षं च	ஆகாசத்தையும்,
हयानां	குதிரைகளின்	सागरं च	சமுத்திரத்தையும்
हेपितैः अपि	களைப்புகளோடும்	अभ्यनादयत्	எதிரொலி ஒலிக்கச் செய்தது.

एतस्मिन्नन्तरे घोरः संग्रामः समपद्यत । रक्षसां वानराणां च यथा देवासुरे पुरा ॥४२॥

एतस्मिन् अन्तरे	இதேசமயத்தில	देवासुरे	தேவர்களுக்கும்
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கும்,		அசுரர்களுக்கும்
वानराणां च	வானரர்களுக்கும்	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
पुरा	முற்காலத்தில்	घोरः	பயங்கரமான
		संग्रामः	போர்
		समपद्यत	நிகழ்ந்தது.

ते गदाभिः प्रदीप्ताभिः शक्तिशूलपरश्वधैः । निजघ्नैर्वानरान्योराः कथयन्तः स्वविक्रमान् ॥

घोराः	கொடியவாகனாகிய	प्रदीप्ताभिः	பனபனவென்றிருக்
ते	அவர்கள்	गदाभिः	கதைகளாலும் [கிற
स्वविक्रमान्	தங்களுடைய பராக்கிரம		சக்திகளாலும் சூலங்
	ங்களை	शक्तिशूलपरश्वधैः	களாலும் கோடாலி
कथयन्तः	தற்புகழ்ச்சி செய்து		களாலும்
	கொண்டு	वानरान्	வானரர்களை
		निजघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

राजा जयति सुग्रीव इति शब्दो महानभूत्

सुग्रीवः	“சுக்ரீவ !
राजा	மன்னர்
जयति	வெற்றிபெற்று விளங்குகிறார்”

॥ ४४ ॥

इति	என்ற
महान् शब्दः	பெரும் கோஷம்
अभूत्	உண்டாயிற்று.

राजञ्जय जयेत्युत्त्वा स्वस्वनामकथान्ततः । तथा वृक्षैर्महाकायाः पर्वताग्रैश्च वानराः ॥
निजघ्नस्तानि रक्षांसि नखैर्दनैश्च वेगिताः ॥ ४५ ॥

महाकायाः பெரும் உடல் படைக்
கப்பட்ட

उत्त्वा
वेगिताः

வாழ்த்திவிட்டு
ஆத்திரங்கொண்ட

வர்களாய

वानराः வானரர்கள்

स्वस्वनाम- } அவரவர்கள் பெயர்க
கதான்தத: } னை சொல்லிய பின்னர்

राजन् 'ராஜாவே!

जय வெற்றிபெற்று விளங்
'ராக'

अय வெற்றிபெற்று விளங்
குவி'ராக!'

इति என்று

वृक्षैः

पर्वताग्रैः च

नखैः तथा

दनैः च

तानि

रक्षांसि

मिजघ्नः

மரங்களாலும்,

மலைச்சிகரங்களாலும்,

நகங்களாலும்,

தந்தங்களாலும்,

அந்த

அரக்கர்களை

புடைத்தார்கள்.

राक्षसास्त्वपरे भीमाः प्राकारस्था महीगतान् । भिण्डिपालैश्च खड्गैश्च शूलैश्चैव व्यदारयन् ॥

अपरे சில

प्राकारस्थाः பிரகாரத்தில் நின்ற

भीमाः கொடியவர்களான

राक्षसाः तु அரக்கர்களும்

महीगतान् பூமியில் நின்றவர்களை

भिण्डिपालैः च

खड्गैः च

शूलैः च एव

व्यदारयन्

பிண்டிபாலமென்ற ஓர்

வகை கதைகளாலும்

கத்திகளாலும்

சூலங்களாலும்

வெட்டித்தள்ளினார்

கள்.

वानराश्चापि संक्रुद्धाः प्राकारस्थान्महीगताः । राक्षसान्पातयामासुः समापृत्य पुवङ्गमाः ॥

महीगताः பூமியிலிருந்தவர்களும்

पुवङ्गमाः பாய்ந்துசெல்ல வல்ல
வர்களுமான

वानराः च வானரர்களும்

संक्रुद्धाः மிகச்சினங்கொண்ட

வர்களாய்

प्राकारस्थान्

राक्षसान् अपि

समापृत्य

மதில்சுவர்களில் நின்ற

அரக்கர்களையும்

ஒரே பாய்ச்சலாய்

பாய்ந்து

पातयामासुः

கீழேயிழுத்துத்

தள்ளினார்கள்.

स संप्रहारस्तुमुलो मांसशोणितकर्दमः । रक्षसां वानराणां च संबभूवाद्भुतोपमः ॥ ४८ ॥

रक्षसां அரக்கர்களுடையவும்

वानराणां च வானரர்களுடையவும்

सः அந்த

संप्रहारः போர்

உக

मांसशोणित-

कर्दमः

अद्भुतोपमः

संबभूव

மாம்சங்களாலும் ரக்

தத்தாலும் சேர்

ருக்கிறதாகவும்

நிகரற்றதாகவும்

இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16323

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1648

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ४३ ॥

द्वन्द्वयुद्धवर्णनम्—த்வந்த்வயுத்தத்தை வாணிப்பது.

युध्यतां तु ततस्तेषां वानराणां महात्मनाम् । रक्षसां संवभूवाथ बलकोपः सुदारुणः ॥

ततः	அப்பொழுது	वानराणां तु	வானர்களுக்கும்
युध्यतां	போர்செய்துகொண்	रक्षसां अथ	அரக்கர்களுக்கும்
	டிருந்த	सुदारुणः	மிக உக்கிரமான
तेषां	அந்த	बलकोपः	பெருங்கோபமானது
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய	संवभूव	உண்டாயிற்று.

ते हयैः काञ्चनापीदैर्ध्वजैश्चाग्निशिखोपमैः । रथैश्चादित्यसङ्काशैः कवचैश्च मनोरमैः ॥ २ ॥

निर्ययू राक्षसव्याघ्रा नाद्यन्तो दिशो दश । राक्षसा भीमकर्माणो रावणस्य जयैषिणः ॥

भीमकर्माणः	கொடிய செயலுடை	काञ्चनापीदैः	பொன்னால் செய்யப்
	யவர்களும்		பட்ட குஞ்சலங்களை
राक्षसव्याघ्राः	ராக்ஷஸேர்த்தமா	हयैः	யணிந்த
ते	அந்த [களுமான		குதிரைகளின்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		பேரினும்
रावणस्य	ராவணனுக்கு	आदित्यसङ्काशैः	சூரியனை நிகர்த்த
जयैषिणः	வெற்றியைப் பிரர்த்த	रथैः च	ரதங்களின் மீதுமேறி
	திக்கின்றவர்களாய்		க்கொண்டு
मनोरमैः	அழகிய	दश	பத்து
कवचैः च	கவசங்களோடும்	दिशः	திக்குகளையும்
	கொழுந்துவிட்டெரி	नाद्यन्तः	பிரதித்வனியொலிக்க
अग्निशिखोपमैः	யும் அக்னியைப்		செய்துகொண்டு
	போன்ற	निर्ययुः	வெளிக்கிளம்பினார்
ध्वजैः च	தவஜங்களோடும்		களா.

वानराणामपि चमूर्बृहती जयमिच्छताम् । अभ्यधावत तां सेनां रक्षसां कामरूपिणाम् ॥

जयं इच्छतां	வெற்றியைக் கோரும்	रक्षसां	ராக்ஷஸர்களின்
वानराणां	வானர்களுடைய	तां	அந்த
बृहती	பெரும்	सेनां	சேனையை
चमूः अपि	சேனையும்	अभ्यधावत	எதிர்த்துபுடைத்த
कामरूपिणां	நினைத்த உருவமெ		

டுக்கவல்லது.

एतस्मिन्नन्तरे तेषामन्योन्यमभिधावताम् । रक्षसां वानराणां च द्वन्द्वयुद्धमवर्तत ॥ ५ ॥

एतस्मिन्	“இந்த	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
अन्तरे	சமயத்தில்	अभिधावतां	தாக்கும்பொழுது
तेषां रक्षसां	அந்த அரக்கர்களுக்கும்,	द्वन्द्वयुद्धं	த்வந்த்வயுத்தமானது
वानराणां च	வானர்களுக்கும்	अवर्तत	உண்டா

अङ्गदेनेन्द्रजित्सार्थं वालिपुत्रेण राक्षसः । अयुध्यत महातेजाऽयम्वकेण यथाऽन्तकः ॥६॥

अन्तकः	“யமன்	हन्द्रजित्	இந்திரஜித்
अयम्वकेण	முக்கண்ணனோடு	वालिपुत्रेण	வாலியின் புதல்வனாகிய
यथा	எவ்வண்ணமோ		
	அவ்வண்ணமே	अङ्गदेन	அங்கதனோடு
महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய	साधं	கூட
राक्षसः	அரக்கனான	अयुध्यत	போரிட்டான்.

प्रजङ्घेन च संपातिर्नित्यं दुर्मर्षणो रणे । जम्बुमालिनमारब्धो हनुमानपि वानरः ॥ ७ ॥

रणे	“போரில்	आरब्धः	பொருதினான்.
नित्यं	எப்பொழுதும்	वानरः	வானராகிய
दुर्मर्षणः	சலியாத	हनुमान् अपि	ஹனுமாரும்
संपातिः	{ ஸம்பாதி (விபிஷணரின் யந்திரிகளிலொருவன்)	जम्बुमालिनं	ஜம்புமாலியுடன்
प्रजङ्घेन	ப்ரஜங்கனோடு	च	அப்படியே பொருதினார்.

संगतः सुमहाक्रोधो राक्षसो रावणानुजः । समरे तीक्ष्णवेगेन मित्रघ्नं विभीषणः ॥ ८ ॥

रावणानुजः	ராவணனது தம்பியும்	तीक्ष्णवेगेन	கொடிய வல்லமை யுற்ற
राक्षसः	அரக்கனுமாகிய		
विभीषणः	விபிஷணன்	मित्रघ्नं	மித்திரக்ஷண
सुमहाक्रोधः	அளவுகடந்த சினம் கொண்டவனாகி	समरे	போரில்
		सङ्गतः	கைகலந்தான்.

तपनेन गजः सार्धं राक्षसेन महाबलः । निकुम्भेन महातेजा नीलोऽपि समयुध्यत ॥ ९ ॥

महाबलः	மஹாபலசாலியாகிய	समयुध्यत	போர் புரிந்தான்.
गजः	கஜன்	महातेजाः	மஹா ஆற்றலுடைய
तपनेन	தபனென்ற	नीलः	நீலன்
राक्षसेन	அரக்கனோடு	निकुम्भेन	நிகும்பனோடு
साधं	கூட	अपि	அப்படியே போர் புரிந்தான்.

वानरेन्द्रस्तु सुग्रीवः प्रघसेन समागतः । संगतः समरे श्रीमान्विरूपाक्षेण लक्ष्मणः ॥१०॥

वानरेन्द्रः	வானரமன்னனாகிய	श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய
सुग्रीवः तु	சுகரீவனும்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
प्रघसेन	பிரகஸனோடு	समरे	போரில்
समागतः	போர் புரிந்தான்.	विरूपाक्षेण	விருபாக்ஷனோடு
		सङ्गतः	கைகலந்தார்.

अधिकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च राक्षसः । सुप्तो यज्ञकोपश्च रामेण सह संगताः ॥ ११ ॥

दुर्धर्षः	{ இதுவரையிலும் எவ ராஹும் வெல்லப்ப டாதவனான	सुप्तः	ஸுப்தக்கன்னும்
अश्लिकेतुः च	அக்னிகேதுவும்	यज्ञकोपः च	யக்னுகோபனும்
रश्मिकेतुः	ரக்மிகேது என்ற	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
राक्षसः च	அரக்கனும்	सह	கூட
		सङ्गताः	கைகலந்தனர்.

वज्रमुष्टिस्तु मैन्देन द्विविदेनाशनप्रभः । राक्षसाभ्यां सुघोराभ्यां कपिसुख्यौ समागतौ ॥

वज्रमुष्टिः	வஜரமுஷ்டி என்பவன்	कपिसुख्यौ	வானரோத்தமர்
मैन्देन	மைந்தனே		தவர்களும்த
अशनप्रभः	அக்னிப்ரபனென்ப வன	सुघोराभ्यां	மிகக் கொடிய
		राक्षसाभ्यां	அரக்கர்களுநவர்
द्विविदेन	தவிவிதனோடும்		களோடு
तु	என்றபடி	समागतौ	கைகலந்தார்கள்.

वीरः प्रतपनो घोरो राक्षसो रणदुर्धरः । समरे तीक्ष्णवेगेन नलेन समयुध्यत ॥ १३ ॥

वीरः	பயங்கரமானவனும்	राक्षसः	அரக்கன்
	{ போரில் சலபத்தில் வெல்ல முடியாதவ னும்	तीक्ष्णवेगेन	கடும் ஆவேசத்துட னிருந்த
रणदुर्धरः		नलेन	நளனோடு
वीरः	சூரனுமான	समरे	போரில்
प्रतपनः	பிரதபனென்ற	समयुध्यत	எதிர்த்துநின்றான்.

धर्मस्य पुत्रो बलवान्सुपेण इति विश्रुतः । स विद्युन्मालिना सार्धमयुध्यत महाकपिः ॥ १४ ॥

धर्मस्य	தர்மராஜனது	सुपेणः	ஸுபேணன்
पुत्रः	புதல்வனும்	इति	என்ற
बलवान्	பலசாலியும்	सः	அவன்
विश्रुतः	பிரசித்திபெற்றவனும்	विद्युन्मालिना	வித்யுன்மாலியோடு
महाकपिः	வானரர்களில் சிறந்த வனுமான	साधं	கூட
		अयुध्यत	போர்புரிந்தான்.

वानराश्चापरे भीमा राक्षसैरपरैः सह । द्वन्द्वं समीयुर्वहुधा युद्धाय बहुभिः सह ॥ १५ ॥

वानराः	வானரர்கள்	अपरैः	சிலரோடு
बहुभिः	பல	सह च	கூடவும்
राक्षसैः	அரக்கர்களோடு	बहुधा	பலவிதமாய்
सह	கூடவும்	युद्धाय	போர்புரிவதற்கு
भीमाः	பயங்கரர்களான	द्वन्द्वं	இரட்டை இரட்டை
अपरे	சிலர்	समीयुः	ரேர்த்தார்கள். [யாக

तत्रासीत्सुमहद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । रक्षसां वानराणां च वीराणां जयमिच्छताम् ॥१६॥

तत्र	அப்பொழுது	सुमहत्	மிகவும்பெரியதாகவும்
जयं इच्छतां	ஜயத்தைக் கோரும்	तुमुलं	அதி உக்கிரமாகவும்
रक्षसां	அரக்கர்களுடையவும்		
वीराणां	சூரராகான	रोमहर्षणं	{ பார்ப்பவர்களை மயிர்
वानराणां च	வானரர்களுடையவும்		{ கூச்செறிய செய்வ
युद्धं	போர்	आसीत्	தாகவும் இருந்தது.

हरिराक्षसदेहेभ्यः प्रभूताः केशशाद्वज्राः । शरीरसङ्घाटवहाः प्रसुप्तः शोणितापगाः ॥१७॥

हरिराक्षस- } देहेभ्यः	வானரர்கள், ராட்சஸர்		உருப்புகளாகிற கட
प्रभूताः	கள் இவர்களின் உட	शरीरसङ्घाटवहाः	{ டைகளையும்முத்து
शोणितापगाः	உண்டான [விடிறுந்து		{ ச்செல்லுகின்றவை
केशशाद्वजाः	ரத்தநதிகள்	प्रसुप्तः	களாகவும் பெருக்கெடுத்தோ
	கேசங்களை புற்களாக		டின.
	உடையவைகளாகவும்,		

आजघानेन्द्रजित्कुट्टो वज्रोव शतक्रतुः । अङ्गदं गदया वीरं शत्रुसैन्यविदारणम् ॥ १८ ॥

इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	गदया	கடையால்
कुट्टः	கிணங்கொண்டவனுய்	शतक्रतुः	இந்திரன்
शत्रुसैन्य- } विदारणं	சத்துருசையத்ததை	वज्रोण	வஜ்ராயுதத்தால்
	கதற அடித்துக்	इव	எவ்வண்ணமோ
	கொண்டிருக்கிற		அவ்வண்ணமே
वीरं	சூரனாகிய	आजघान	புடைத்தான்.
अङ्गदं	அங்கதனை		

तस्य काञ्चनचित्राङ्गं रथं साश्वं ससारथिम् । जघान समरे श्रीमद्भद्रहृदो वेगवान् कपिः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்	काञ्चनचित्राङ्गं	பொன்னொழுகிய சக்
वेगवान्	மகா சகதியுடையவனு		கிரங்களையுடைய
कपिः	வானரனாகிய [மான	रथं	ரதத்தை
अङ्गदः	அங்கதன்	साश्वं	குதிரைகளுடனும்
समरं	போரில்	ससारथिं	ஸாரதியுடனும்
तस्य	அவனது	जघान	ஒழித்தான்.

संपातिस्तु त्रिभिर्बाणैः प्रजङ्घेन समाहतः । निजघानाश्वकण्ठेन प्रजङ्घं रणमूर्धनि ॥ २० ॥

संपातिः तु	ஸம்பாதியும்	रणमूर्धनि	போர்க்களத்தில்
प्रजङ्घेन	பிரஜங்களுல்	अश्वकण्ठेन	அசுவகர்ணவிருக்தத்
विभिः	மூன்று		தைக்கொண்டு
बाणैः	பாணங்கள் கொண்டு	प्रजङ्घं	பிரஜங்களை
समाहतः	அடிக்கப்பட்ட வனார்	निजघान	புடைத்தான்.

जम्बुमाली रथस्थस्तु रथशक्त्या महाबलः । विभेद समरे क्रुद्धो हनुमन्तं स्तनान्तरे ॥

महाबलः	மஹாபலசாலியாகிய	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
जम्बुमाली	ஜம்புமாலி	स्तनान्तरे	மார்புப்பிரதேசத்தில்
रथस्थः तु	ரதத்திலிருந்தவண்	रथशक्त्या	ரதத்திலிருந்த சக்தி
समरे	போரில் [ணமே		எனும் ஆயுத்ததால்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாகி	विभेद	குத்தினன்.

तस्य तं रथमास्थाय हनुमान् मारुतात्पजः । प्रमथ्य तलेनाशु सह तेनैव रक्षसा ॥२२॥

मारुतात्मजः	வாயுபகவானின் புதல்	रक्षसा	அரக்கமீனாடு
हनुमान्	ஹனுமாள் [வராகிய	सह एव	கூடவே
तस्य	அவனது	तं	அதை
तं	அந்த	आशु	விரைவில்
रथं	ரதத்தில்	तलेन	முட்டியினால்
आस्थाय	எறி	प्रमथ्य	பொடியாக்கித்தள்ளி
तेन	அந்த		னான்.

नदन्प्रतपनो घोरो नलं सोऽप्यन्वधावत ॥ २३ ॥

घोरः	பயங்கரானான்	नदन्	காஜித்துக்கொண்டே
सः	அந்த	नलं अपि	நளனை நோக்கியே
प्रतपनः	பிரதபனன்	अन्वधावत	எதிர்த்தோடினான்.

नलः प्रतपनस्याशु पातयामास चक्षुषी । भिन्नगात्रः शरैर्स्तक्ष्णैः क्षिप्रहस्तेन रक्षसा ॥२४॥

क्षिप्रहस्तेन	கை சுறுசுறுப்புள்ள	नलः	நளன்
रक्षसा	அரக்கனால்	प्रतपनस्य	பிரதபனனுடைய
तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய பாணங்களால்	चक्षुषी	இரு கண்களையும்
भिन्नगात्रः	விரணப்படுதப்பட்ட	आशु	சடக்கென
	உடலுடையவனாய்	पातयामास	பிடுங்கி எறிந்தான்.

निजघानाद्रिशृङ्गेण तपनं वेगवान् गजः ॥ २५ ॥

वेगवान्	ஸாமர்ந்தியசாலியாகிய	तपनं	தபனனை
	கிய	अद्रिशृङ्गेण	மலைசிகரத்தால்
गजः	கஜன்	निजघान	கொன்றான்.

प्रसन्तमिव सैन्यानि प्रघसं वानराधिपः । सुग्रीवः सप्तपर्णेन निर्विभेद जघान च ॥ २६ ॥

वानराधिपः	வானரமன்னனாகிய	प्रघसं	பிரகஸனை
सुग्रीवः	சுகரீவன்	सप्तपर्णेन	ஏழிலைப்பாலே என்ற
सैन्यानि	சேனையின		மரத்தால்
प्रसन्तं	விழு	निर्विभेद	பிரளந்தான்.
इव	போலிருக்கும்	जघान च	கொன்றும்விட்டான்.

प्रपीड्य शरवर्षेण राक्षसं भीमदर्शनम् । निजघान विरूपाक्षं शरेणैकेन लक्ष्मणः ॥ २७ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	शरवर्षेण	பாணவர்ஷத்தால்
भीमदर्शनं	பார்க்க பயங்கரனான	प्रपीड्य	துன்புறுத்தி
विरूपाक्षं	விருபாக்ஷனென்ற	एकेन	ஒரே
राक्षसं	அரக்கனை	शरेण	பாணத்தால்
		निजघान	கொன்றார்.

अग्निकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च राक्षसः । सुप्तघ्नो यज्ञकोपश्च रामं निर्बिभिदुः शरैः ॥ २८ ॥

दुर्धर्षः	தகையமுடியாதவனும் விளங்கிய	सुप्तः	சுப்தக் கன்னும்,
अग्निकेतुः च	அக்னிகேதுவும்	यज्ञकोपः च	யக்ஞகோபனும்
रश्मिकेतुः	ரச்மிகேது என்ற	रामं	ஸ்ரீராமரை
राक्षसः च	அரக்கனும்,	शरैः	பாணங்களால்
		निर्बिभिदुः	புடைத்தார்கள்.

तेषां चतुर्णां रामस्तु शिरांसि निशितैः शरैः । क्रुद्धश्चतुर्भिश्चिच्छेद घोरैरग्निशिखोपमैः

रामः तु	ஸ்ரீராமரோ எனில்	चतुर्भिः	நான்கு
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவராகி	शरैः	பாணங்களால்
अग्निशिखोपमैः	கொழுநதுவிட்டெரியு ம் அக்னியை நிகர்த்த	तेषां	அந்த
घोरैः	பயங்கரமான	चतुर्णां	நால்வர்களுடைய
निशितैः	கூரிய	शिरांसि	தலைகளை
		चिच्छेद	வெட்டியெறிந்தார்.

वज्रमुष्टिस्तु मैन्देन मुष्टिना निहतो रणे । पपात सरथः साश्वः पुराट् इव भूतले ॥ ३० ॥

पुराट्	மதிற்சுவரின்மீது கட கோபுரம்	मुष्टिना	முஷ்டியால்
इव	போல் விளங்கிய	सरथः	தேருடனும்
वज्रमुष्टिः तु	வஜ்ரமுஷ்டியும்	साश्वः	குதிரைகளுடனும்
मैन्देन	மைந்தனல்	निहतः	கொல்லப்பட்டவனும்
रणे	போரில்	भूतले	பூமியில்
		पपात	விழுந்தான்

निकुम्भस्तु रणे नीलं नीलाञ्जनचयप्रभम् । निर्विभेद शरैस्तीक्ष्णैः करैर्मैघमिवांशुमान् ॥

रणे	போரில்	अंशुमान्	சூரியபகவான்
नीलाञ्जनचयप्रभं	கறுத்த மைக்குன்று	करैः	கிரணங்களால்
नीलं तु	நீலனையும் [போன்ற	मेघं	மேகத்தை
निकुम्भः	நிகும்பன்	इव	எவ்வண்ணமோ
तीक्ष्णैः	கூரிய	निर्विभेद	ஊடுருவினான்.
शरैः	பாணங்களால்		

पुनः शरशतेनाथ क्षिप्रहस्तो निशाचरः । विभेद समरे नीलं निकुम्भः प्रजहास च ॥३२॥

क्षिप्रहस्तः	கை சுறுசுறுப்புள்ள	अथ	அப்பொழுது
निकुम्भः	நிகும்பனென்ற	पुनः	இன்னும்
निशाचरः	அரக்கன்	शरशतेन	அநேக பாணங்களால்
समरे	போரில்	विभेद	ஊடுருவினான்.
नीलं	நீலனை	प्रजहास च	சரிக்கவும் சிரித்தான்.

तस्यैव रथचक्रेण नीलो विष्णुरिवाहवे । शिरश्चिच्छेद समरे निकुम्भस्य च सारथेः ॥३३॥

नीलः	நீலன்	निकुम्भस्य	நிகும்பனுடைய
आहवे	போரில்	शिरः	தலையையும்
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்	सारथेः च	ஸாரதியினுடையவும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	समरे	போரில்
तस्य	அவனது [வண்ணமே	चिच्छेद	துணித்துத்தள்ளி
रथचक्रेण एव	ரதச் சக்கரத்தைக்		இன்.
	கொண்டே		

वज्राशनिसमस्पर्शो द्विविदोऽप्यशनिप्रभम् । जघान गिरिशृङ्गेण मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥३४॥

वज्राशनि } समस्पर्शः	வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும் நிகர்த்த	मिषतां अपि	{ விழித்துப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கடி லேயே
द्विविदः	துவிவிதன்	अशनिप्रभं	அசனிப்ரபனை
सर्वरक्षसां	ராஷ்ட்ரஸர்களால்	गिरिशृङ्गेण	மலைச் சிகரத்தால்
	லோரும்	जघान	புடைத்தான்.

द्विविदं वानरेन्द्रं तु नागयोधिनमाहवे । शरैरशनिसङ्काशैः स विव्याधाशनिप्रभः ॥ ३५ ॥

सः	அந்த	वानरेन्द्रं	வானரோத்தமனாகிய
अशनिप्रभः	அசனிப்ரபன்	द्विविदं तु	த்விவிதனையும்
आहवे	போரில்	अशनिसङ्काशैः	இடிகளை நிகர்த்த
नागयोधिनं	மலைகளையெடுத்துப்	शरैः	பாணங்களால்
	போர்ப்புரியும்	विव्याध	துன்புறுத்தினான்.

स शरैरतिविद्धाङ्गो द्विविदः क्रोधमूर्च्छितः । सालेन सरथं साध्वं निजघानाशनिप्रभम् ॥

शरैः	பாணங்களால்	सालेन	ஆச்சாமரமொன்றைக்
अतिविद्धाङ्गः	உடலெங்கும் அதிககா யப்படுத்தப்பட்ட		கொண்டு
सः	அந்த	अशनिप्रभं	அசனிப்பிரபனை
द्विविदः	துவிவிதன்	सरथं	தேருடனும்,
क्रोधमूर्च्छितः	கோபந்தலைக்கேறிய	साध्वं	குதிரைகளுடனும்
	வனாகி	निजघान	கொன்றான்.

विद्युन्माली रथस्थस्तु शरैः काञ्चनभूषणैः । सुषेणं ताडयामास ननाद च मुहुर्मुहुः ॥३७॥

विद्युन्माली	வித்யுன்மாலி	सुषेणं	சுஷேணனை
रथस्थः तु	ரதத்திலிருந்த	ताडयामास	புடைத்தான்.
	வண்ணமே	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி.
काञ्चनभूषणैः	பொற்கட்டுகளிட்ட	ननाद च	அட்டகாஸமும்
शरैः	பாணங்களால்		செய்தான்.

तं रथस्थमथो दृष्ट्वा सुषेणो वानरोत्तमः । गिरिशृङ्गेण महता रथमाशु न्यपातयत् ॥ ३८ ॥

वानरोत्तमः	வானரோத்தமனாகிய	महता	பெரும்
सुषेणः	சுஷேணன்	गिरिशृङ्गेण	மலைச்சிகரத்தால்
अथो	அப்பொழுது	रथं	ரதத்தை
तं	அவனை	आशु	சடக்கென
रथस्थं	ரதத்திலிருப்பவனாக	न्यपातयत्	முறித்துவிழ்த்தி
दृष्ट्वा	கவனித்து		

लाघवेन तु संयुक्तो विद्युन्माली निशाचरः । अपक्रम्य रथाचूर्णं गदापाणिः क्षितौ स्थितः॥

लाघवेन	சுறுசுறுப்போடு	रथात्	ரதத்திலிருந்து
संयुक्तः	கூடிய	अपक्रम्य	தப்பி
विद्युन्माली	வித்யுன்மாலியென்ற	क्षितौ	பூமியில்
निशाचरः	அரக்கன்	गदापाणिः	கதையும்கையுமாக
तूर्णं तु	தசுஷணமே	स्थितः	நின்றவிட்டான்.

ततः क्रोधसमाविष्टः सुषेणो हरिपुङ्गवः । शिलां सुमहतीं गृह्य निशाचरमभिद्रवत् ॥ ४० ॥

ततः	அதனால்	सुमहतीं	மிகப்பெரிய
हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமனாகிய	शिलां	கற்பாறை ஒன்றை
सुषेणः	ஸுஷேணன்	गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
क्रोधसमाविष्टः	கோபாக்ரந்தனாகி	निशाचरं	அரக்கனை
		अभिद्रवत्	தூரத்தினான்.

तमापतन्तं गद्या विद्युन्माली निशाचरः । वक्षस्यभिजघानाशु सुषेणं हरिसत्तमम् ॥४१॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	सुषेणं	சுஷேணனை
विद्युन्माली	வித்யுன்மாலி	गद्या	ஓர் கதையால்
आपतन्तं	தூரத்திக்கொண்டு	आशु	விரைவில்
तं	அந்த [வரும்	वक्षसि	மார்பில்
हरिसत्तमं	வானரோத்தமனாகிய	अभिजघान	புடைத்தான்.

गदाप्रहारं तं घोरमचिन्त्यं प्लवगोत्तमः । तां शिलां पातयामास तस्योरसि महामृधे ॥४२॥

महामृधे	பெரும்போரில்	गदाप्रहार	கதையின் அடியை
प्लवगोत्तमः	வானரோத்தமனாகி	अचिन्त्य	பொருட்படுத்தாது
	மவன்	तां शिलां	அந்த கற்பாறையை
घोरं	அசஹ்யமாயிருக்கும்	तस्य	அவனது
तं	அந்த	उरसि	மார்பில்
		पातयामास	எறிநகான்.

विदार्यमाणा हरिपुङ्गवैस्तदा निशाचराः शोणितदिग्धगात्राः ।

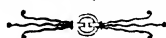
पुनः सुयुद्धं तरसा समास्थिता दिवाकरस्यास्तमयाभिकाङ्क्षिणः ॥ ४८ ॥

तदा अप்பொழுது
 हरिपुङ्गवै: வானரோத்தமர்க
 विदार्यमाणा: முறிக்கப்படும் [ளால்
 निशाचरा: அரக்கர்கள்
 शोणित- } ரத்தத்தால் பூசப்பட
 दिग्धगात्रा: } ட்ட உடலுடையவர்
 களாகி

पुनः இன்னும்
 सुयुद्धं பெரும்போரில்
 दिवाकरस्य சூரியபகவாலுடைய
 अस्तमयाभि- } அஸ்தமனத்தை எதிர்
 काङ्क्षिणः } பார்த்துக்கொண்டு
 तरसा ஆவேசத்தோடு
 समास्थिता: எதிர்ந்துகின்றார்கள்.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16371

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1696

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ४४ ॥

रात्रियुद्धम्—ராத் திரியுத்தம்

युद्धयतामेव तेषां तु तदा वानररक्षसाम् । रविरस्तंगतो रात्रिः प्रवृत्ता प्राणहारिणी ॥

तदा अप்பொழுது
 तेषां அந்த
 वानररक्षसां तु வானரர்களும் அரக்
 கர்களும்

युध्यतां एव போர்செய்துகொண்
 டிருக்கையிலேயே

रवि: சூரியன்
 अस्तङ्गतः அஸ்தமித்தான்.
 प्राणहारिणी பலர் ஏககாலத்தில்
 மரணமடைகிற

रात्रि: இரவு
 प्रवृत्ता துடங்கிற்று.

अन्योन्यं बद्धवैराणां घोराणां जयमिच्छताम् । संप्रवृत्तं निशायुद्धं तदा वानररक्षसाम् ॥

अन्योन्यं ஒருவர்மீதொருவர்
 बद्धवैराणां த்வேஷம் பாராட்டி-
 जयं ஜயத்தை
 इच्छतां கோரும்
 घोराणां பயங்கரமானவர்க
 ளான

बानररक्षसां வானரர்களுக்கும்
 राक्षसं राक्षஸர்களுக்கும்

तदा अप்பொழுது
 निशायुद्धं ராத்திரிப்போரானது
 संप्रवृत्तम् நடைபெற்றது.

राक्षसोऽसीति हरयो हरिश्चासीति राक्षसाः । अन्योन्यं समरे जघ्रुस्तस्मिंस्तमसि दारुणे ॥

समरे போரில்
 हरयः வானரர்கள்
 राक्षसः 'அரக்களுய்'
 असि நீயிருக்கிறாய்'
 इति என்று சொல்லிக்கொ
 राक्षसाः அரக்கர்கள் [ண்டும்
 हरिः 'வானரனாய்'
 असि நீயிருக்கின்றாய்'

इति च என்று சொல்லிக்
 கொண்டும்
 अन्योन्यं ஒருவரை ஒருவர்
 तस्मिन् அந்த
 दारुणे பயங்கரமான
 तमसि
 जघ्नुः புடைத்துக்கொண்
 டார்கள்

जाह दारय चहात कथ विद्रवसात च । एव सुतुमः शब्दस्तास्मिस्तमसि शुश्रुव ॥४॥

जहि	‘கொல்லு,	एवं	இப்படியாய்
दारय	வெட்டு,	सुतुमुखः	மிகக்கலவரமான
एहि इति च	வா 'என்றும்,	शब्दः	சத்தம்
कथं	‘ஏன்	तस्मिन्	அந்த
विद्रवसि	ஒடுகிறாய்’	तमसि	இருளில்
इति च	என்றும்	शुश्रुव	கேட்கப்பட்டது.

कालाः काञ्चनसन्नाहास्तस्मिस्तमसि राक्षसाः । संप्रादृश्यन्त शैलेन्द्रा दीप्तौषधिवना इव ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दीप्तौषधिवनाः	{ ஜவலிக்கும் கொடிக ளோடு கூடிய காட்டு டன் கூடியவைக ளான
तस्मिन् तमसि	அந்த இருளில்	शैलेन्द्राः	மலையரசர்கள்
कालाः	கருப்புநிறமுடையவர் களாய்	इव	போலவே
काञ्चनसन्नाहाः	{ பொன்னுலான போர ணிகளுடனிருந்த வர்களாய்	संप्रादृश्यन्त	காணப்பட்டார்கள்.

तस्मिस्तमसि दुष्पारे राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः । परिपेतुर्महावेगा भक्षयन्तः प्लवङ्गमान् ॥

तस्मिन्	அந்த	महावेगाः	மிக ஆத்திரத்துடன இருப்பவர்களாய்
दुष्पारे	ஆடர்ந்த	प्लवङ्गमान्	வானமர்களை
तमसि	இருளில்	भक्षयन्तः	வெழுங்கிக்கொண்டு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	परिपेतुः	எங்கும் திரிந்தார்கள்.
क्रोधमूर्च्छिताः	கோபநதலைக்கேறி		

ते ह्यान्काञ्चनापीडान्ध्वजांश्चाग्निशिखोपमान् । आपृत्य दशनैस्तीक्ष्णैर्भीमकोपा व्यदारयन् ॥

ते	அவர்கள் (வானரர் கள்)	अग्निशिखोपमान्	அக்கனியின் ஜ்வாலை களை சிகர்த்த
भीमकोपाः	மிகச் சினங்கொண்ட வர்களாகி	ध्वजान् च	தவஜங்களையும்
काञ्चनापीडान्	பொன்னால் செய்த தலையணிகளையுடைய	आपृत्य	கொம்பிக் கிட்டி.
हयान्	குதிரைகளையும்	तीक्ष्णैः	கூர்வ
		दशनैः	பற்களால்
		व्यदारयन्	கிழித்தெறிந்தார்கள்.

वानरा बलिनो युद्धेऽक्षोभयन्नाक्षसिं चमूम् ॥ ८ ॥

बलिनः	பலசாலிகளான	राक्षसीं	அரக்க
वानराः	வானரர்கள்	चमूम्	சேனையை
युद्धे	போரில்	अक्षोभयन्	கலக்கவிட்டார்கள்.

कुञ्जरान्कुञ्जरारोहान्पताकाध्वजिनो रथान् । चक्रपुंश्च ददंशुश्च दशनैः क्रोधमूर्च्छिताः ॥

क्रोधमूर्च्छिताः	கோபம் தலைக்கேறிய வர்களாய்	रथान् च	ரதங்களையும்
कुञ्जरान्	யானைகளையும்	चक्रपुंश्च:	இழுத்துத் தள்ளி ஞர்கள்.
कुञ्जरारोहान्	யானைவீரர்களையும்	दशनैः	பற்களால்
पताकाध्वजिनः	கொடிகளையும் சீசான் களையுமுடைய	ददंशुः च	கடிக்கவும் கடித்தார்கள்.

लक्ष्मणश्चापि रामश्च शरैराशीविषोपमैः । दृश्यादृश्यानि रक्षांसि प्रवराणि निजघ्नतुः ॥ १० ॥

रामः च	ஸ்ரீராமரும்	प्रवराणि	முக்கிய
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	रक्षांसि	ஆரக்கர்களை
आशीविषोपमैः	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த	निजघ्नतुः	கொன்று தள்ளி ஞர்கள்.
शरैः	பாணங்களால்		
दृश्यादृश्यानि अपि	கட்புலனுயிருந்தவர். ஞரும், கட்புலனாகாது மறைந்து பதுங்கிக் கிடந்தவர்களுமான		

तुरङ्गसुरविध्वस्तं रथनेमिसमुत्थितम् । हरोध कर्णेनेत्राणि युद्धयतां धरणीरजः ॥ ११ ॥

तुरङ्गसुरविध्वस्तं	குதிரைக குளம்புக ளால் பொடிபண் ணப்பட்டு	धरणीरजः	பூமித் தூளியானது
रथनेमिसमुत्थितं	ரதசக்கிரங்களால் கிளப்பப்பட்ட	युध्यतां	போர்புரிபவர்களின்
		कर्णेनेत्राणि	காதுகளையும் கண்க ளையும்
		हरोध	வருத்திற்று.

वर्तमाने महाघोरे संग्रामे रोमहर्षणे । रुधिरोदा महाघोरा नद्यस्तत्र प्रसुसुबुः ॥ १२ ॥

रोमहर्षणे	பார்ப்பவர்கள் மயிர்க் கூச்செறியும்படி.	तद्य	அப்பொழுது
महाघोरे	மிகப்பயங்கரமாய்	रुधिरोदाः	ரத்தத்தை ஜலமாய் உடைய
वर्तमाने	நடைபெறும்	महाघोराः	மிகப்பயங்கரமான
संग्रामे	போரில்	नद्यः	நதிகள்
		प्रसुसुबुः	பெருகி ஓடின.

ततो भेरीमृदङ्गानां पणवानां च निस्वनः । शङ्खवेणुस्वनोन्मिश्रः संभ्रूवाद्भुतोपमः ॥

ततः	அப்பொழுது	शङ्खवेणु- स्वनोन्मिश्रः	சங்கங்கள், புல்லாங்கு ழல்கள் இவைகளின் கோஷங்களோடு கலந்ததாய்
भेरीमृदङ्गानां	பேரிகள் மிருதங்கங் கள் இவைகளுடைய வும்		மிக ஆச்சரியமாய் நனை
पणवानां च	பணவமென்ற வாத்ய ங்களுடையவும்		
निस्वनः	ஒலியானது		

इतानां स्तनमानानां राक्षसानां च निस्वनः । शस्तानां वानराणां च संबभूवातिदारुणः ॥

इतानां	புடைக்கப்பட்ட	शस्तानां	காயப்படுத்தப்பட்ட
स्तनमानानां	கதழிக்கொண்டிருக்கும்	वानराणां च	வானர்களுடையவும்
राक्षसानां च	ராஷ்டிரஸர்களுடையவும்	निस्वनः	கூக்குரலானது
		अतिदारुणः	மிகக்கடுமையாக
		संबभूव	இருந்தது.

इतैर्वानरवीरैश्च शक्तिशूलपरश्वधैः । निहतैः पर्वताग्रैश्च राक्षसैः कामरूपिभिः ॥ १५ ॥
शस्त्रपुष्पोपहारा च तत्रासीद्युद्धमेदिनी । दुर्ज्ञेया दुर्निवेशा च शोणितासावकर्दमा ॥ १६ ॥

तत्र	அப்பொழுது	कामरूपिभिः	நனைத்த உருவமெடுத்து
युद्धमेदिनी	யுக்கமுடியானது		திருந்த
शक्तिशूलपरश्वधैः	சக்திகளாலும் சூலங்களாலும் கேடயங்களாலும்	राक्षसैः च	அரக்கர்களாலும்
इतैः	கொல்லப்பட்ட	दुर्निवेशा	புகழுடியாததாயும்
वानरवीरैः च	வானரவீரர்களாலும்	दुर्ज्ञेया	காணக்கூடாததாயும்
पर्वताग्रैः	பர்வதச்சுரங்களால்	शस्त्रपुष्पो- पहारा च }	சஸ்திரங்களாகிற புஷ்பமாலைகளே சூழ ளதாயும்
निहतैः	கொல்லப்பட்ட	शोणितासावकर्दमा च	சுருத்தபெருக்கால சேற்றற்றதாயும்
		आसीत्	இருந்தது.

सा बभूव निशा घोरा हरिराक्षसहारिणी । कालरात्रीव भूतानां सर्वेषां दुरतिक्रमा ॥

सा	அந்த	भूतानां	பூதங்களுடைய
घोरा	பயங்கரமான	दुरतिक्रमा	எப்படியும் தடுக்க
हरिराक्षसहारिणी	வானர்களையும் அரக்கர்களையும் கொண்டு போகிறதான	कालरात्री	முடியாத துமாகிய
निशा	இரவு	इव	பிரளயகால இரவு
सर्वेषां	எல்லா	बभूव	இருந்தது.

ततस्ते राक्षसास्तत्र तस्मिन्तमसि दारुणे । राममेवाभ्यवर्तन्त संसृष्टाः शरवृष्टिभिः ॥ १८ ॥

तत्र	அங்குலத்தில	तमसि	இருளில்
ततः	அப்பொழுதில்	शरवृष्टिभिः	பாணவர்ஷங்களோடு
ते	அந்த	संसृष्टाः	கூடினவர்களாய்,
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	राम एव	ஸ்ரீராமரையே
तस्मिन्	அந்த	अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துநின்றார்கள்.
दारुणे	பயங்கரமான		

तेषामापततां शब्दः क्रुद्धानामभिगर्जताम् । उद्धर्त इव सप्तानां समुद्राणां प्रशुश्रुवे ॥१९॥

क्रुद्धानां	சினங்கொண்டு	उद्धर्त	பிரளயகாலத்தில்
अभिगर्जतां	கர்ஜித்து அட்டகாசம் செய்துகொண்டு	सप्तानां	எழு
आपततां	விரைந்தோடி வரும்	समुद्राणां	சமுத்திரங்களுடை யது
तेषां	அவர்களுடைய	इव	போன்றதாக
शब्दः	சப்தமானது	प्रशुश्रुवे	கேட்க்கப்பட்டது.

तेषां रामः शरैः षड्भिः षड् जघान निशाचरान् । निमेषान्तरमात्रेण शितैरग्निशिखोपमैः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तेषां	அவர்களுக்குள்
अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வலைகளே ரிகர்த்த	षट्	ஆறு
शितैः	சூரிய	निशाचरान्	அரக்கர்களை
षड्भिः	ஆறு	निमेषान्तरमात्रेण	கண்ணிமைப்பொழுதி லேயே
शरैः	பாணங்களால்	जघान	புடைத்தார்.

यमशत्रुश्च दुर्धर्षो महापार्श्वमहोदरो । वज्रदंष्ट्रो महाकायस्तो चोभौ शुकसारणौ ॥ २१ ॥
ते तु रामेण बाणौघैः सर्वे मर्मसु ताडिताः । युद्धादपसृतास्तत्र सावशेषायुषोऽभवन् ॥

ते	அந்த	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
दुर्धर्षः	இதுவரையில் வெல்ல ப்படாதிருந்த	बाणौघैः	பாணவர்ஷங்களால்
यमशत्रुः च	யமசத்துருவும்	मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்க்வனும் மகோதரனும்	ताडिताः	புடைக்கப்பட்டார்கள்.
महाकायः	பெருமுடல் உடைய	तत्र	அப்பொழுது
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும்	सर्वे तु	அவர்களெல்லோரும்
तौ	அந்த	युद्धात्	யுத்தத்திலிருந்து
उभौ च	இருவர்களாகிய	अपसृताः	ஒடினவர்களாய்
शुकसारणौ	சுகஸாரணனும்	सावशेषायुषः	உயிர்பட்டும் தப்பிய வர்களாய்
		अभवन्	ஆனார்கள்.

तत्र काञ्चनचित्राङ्गैः शरैरग्निशिखोपमैः । दिशश्चकार विमलाः प्रदिशश्च महाबलः ॥२३॥

तत्र	அப்பொழுது	शरैः	பாணங்களால்
महाबलः	மகாசக்திமானாவர்	दिशः	திக்குகளையும்
काञ्चनचित्राङ्गैः	{ தங்கத்தால் செய்து விசித்திரமான உரு கொண்ட	प्रदिशः च	விதிக்குகளையும்
अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வலைகளே ரிகர்த்த	विमलाः	பிரகாசமாய் விளங்கு கிறவைகளாக செய்தார்.

ராமநாமாஹிதேவாரியாமி ததரணமண்டலம்

|| 28 ||

தந ரணமண்டலம் ஆந்த போர்க்களம்
ராமநாமாஹிதே: ஸ்ரீராமரது திருநாமம்
வரையப்பட்ட

வாண்: பாணங்களால்
வ்யாசம் நிறைந்திருந்தது

ये त्वन्ये राक्षसा भीमा रामस्याभिमुखे स्थिताः । तेऽपि नष्टाः समासाद्य पतङ्गा इव पावकम् ॥

ये எந்த
अन्ये வேறுகூல
भीमा: கொடிய
राक्षसा: அரக்கர்கள்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
अभिमुखे முன்னிலையில்
समासाद्य எதிர்த்து

स्थिता: तु நின்றார்களோ
ते अपि அவர்களும்
पावकं அகனியில்
पतङ्गा: ஈட்டில்கள்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமோ
नष्टा: பாண்டார்கள்.

सुवर्णपुङ्खैर्विशिखैः संपतद्भिः सहस्रशः । बभूव रजनी चित्रा खद्योतैरिव शारदी ॥ 29 ॥

सहस्रशः ஆரக்ககணக்காய்
संपतद्भिः வெலிக்கிளம்பிவந்த
सुवर्णपुङ्खैः பொன்பூணிட்ட
विशिखैः பாணங்களால்
रजनी இரவு

खद्योतैः மின்மினிசூச்சிகளால்
शारदी சரத்தாலத்தியது
इव போல
चित्रा அழகுற்றதாய்
बभूव விளங்கிற்று.

राक्षसानां च निनदैर्हरीणां चापि निस्वनैः । सा बभूव निशा घोरा भूयो घोरतरा तदा

सा ஆந்த
घोरा பயங்கரமான
निशा இரவு
राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
निनदैः च கோஷங்களாலும்
हरीणां வானரர்களுடைய

निस्वनैः च சத்தங்களாலும்
तदा அப்பொழுது
भूयः अपि இன்னும்
घोरतरा அதிபயங்கரமாக
बभूव இருந்தது.

तेन शब्देन महता प्रवृद्धेन समन्ततः । त्रिकूटः कन्दराकीर्णः प्रव्याहरदिवाचलः ॥ 30 ॥

समन्ततः எங்கும்
प्रवृद्धेन கூம்படிய
तेन ஆந்த
महता பெருந்த
शब्देन சத்தத்தால்

कन्दराकीर्णः குகைகள் நிறைந்த
लिहटः தீரிசூட
अचलः மலை
प्रव्याहरन् इव பேசுவதுபோலிருந்தது.

गोलाङ्गूला महाकायास्तमसा तुल्यवर्चसः । संपरिष्वज्य बाहुभ्यां भक्षयन्नजनीचरान् ॥

महाकाया: பெருந்தேகமமைந்து
तमसा } இருளை நிகர்த்தவர்
तुल्यवर्चसः } ணமுள்ளவர்களான
गोलाङ्गूला: கோலாங்குலமென்ற
வர்கள்

रजनीचरान् அரக்கர்களை
बाहुभ्यां கைகளால்
संपरिष्वज्य கட்டிப்பிடித்து
भक्षयन् தின்றார்கள்.

सोऽन्तर्धानगतः पापो रावणी रणकर्कशः । अदृश्यो निशितान्वाणान्मुमोचाशनिवर्चसः ॥

पापः पाபியும்
 रणकर्कशः போரிலெதற்குள்
 துணிந்தவனுமான
 सः அந்த
 रावणिः இந்திரஜித்து
 अशनिवर्चसः இடியினொலிகொண்ட

निशितान् கூரிய
 बाणान् பாணங்களை
 अन्तर्धानगतः மறைந்திருந்து
 கொண்டு
 अदृश्यः மறைந்தவண்ணமே
 मुमोच பிரயோகித்தான்.

स राम लक्ष्मणं चैव घोरैर्नागमयैः शरैः । विभेद समरे क्रुद्धः सर्वगात्रेषु राक्षसः ॥४३॥

सः அந்த
 राक्षसः அரக்கன்
 समरे போரில்
 क्रुद्धः சினங்கொண்டவனாய்
 रामं च ஸ்ரீராமனையும்
 लक्ष्मणं एव லக்ஷ்மணனையும்

घोरैः மிகத்தீங்குவிளைவிக்கும்
 नागमयैः ஸர்ப்பபயமான
 शरैः பாணங்களால்
 सर्वगात्रेषु உடலமுற்றிலும்
 विभेद துளைத்தான்.

मायया संवृतस्तत्र मोहयन्नाघघ्नौ युधि । अदृश्यः सर्वभूतानां कूटयोधी निशाचरः

बबन्ध शरबन्धेन भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ

॥ ४४ ॥

तत्र அப்பொழுது
 मायया மாயையால்
 संवृतः மறைக்கப்பட்டவனாய்
 सर्वभूतानां எல்லாப்பிராணிகளுடைய
 अदृश्यः கண்ணுக்குப்புலப்படாதவனாய்
 कूटयोधी அதர்மப்போர்புரியும்
 निशाचरः அரக்கன்

राघवौ ரகுப்பிள்ளைகளாகிய
 रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களாகிய
 भ्रातरौ ஸகோதரர்களிருவரும்
 युधि போரில் [ரையும்]
 मोहयन् कलवारमடையச் செய்து
 शरबन्धेन சரங்களாகிறகயிற்றால்
 बबन्ध கட்டிவிட்டான்.

तौ तेन पुरुषव्याघ्रौ क्रुद्धेनाशीविषैः शरैः । सहसा निहतौ वीरौ तदा प्रैक्षन्त वानराः ॥

तदा அப்பொழுது
 वानराः வானரர்கள்
 क्रुद्धेन சினங்கொண்ட
 तेन அவனால்
 புருஷோத்தமர்களும்
 वीरौ வீரர்களுமாகிய
 तौ அவ்விருவர்களை

आशीविषैः பாம்பின் விஷப்பற்க
 शरैः எரின் விஷங்கொண்ட
 सहसा பாணங்களால்
 निहतौ திடீரென
 प्रैक्षन्त கட்டப்பட்டவர்களாய்
 கவனித்தார்கள்.

प्रकाशरूपस्तु यदा न शक्तस्तौ बाधितुं राक्षसराजपुत्रः ।

मायां प्रयोक्तुं समुपाजगाम वबन्ध तौ राजसुतौ महात्मा

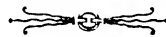
॥ ४६ ॥

राक्षसराजपुत्रः	அரக்கன் எனின் புதல்வனான ஆவன்	बाधितुं	வருத்த முடியாமற்போன பெய்குது
राजसुतौ	சக்கரவர்த்தித் திருக் குமாரர்களாகிய	महा मा	தனிவுற்றவனாய்
तौ	ஆவ்விருவர்களை	मायां	மாயையை
प्रकाशरूपः तु	கட்புலனாகும் கோற்ற முதையவனாயிருந்து கொண்டு	प्रबन्धुं	பிரயோகிக்க
		समुपाजगाम	தலைப்பட்டான்,
		तौ	ஆவ்விருவரையும்
		वबन्ध	கட்டிவிட்டான்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 16417

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1742

पञ्चवन्वारिंशः सर्गः.—நாற்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ४५ ॥

नागपाशबन्धः.—நாகபாசத்தால் கட்டுவது.

स तस्य गतिमन्विच्छ जपुत्रः प्रतापवान् । दिदेशातिबलो रामो दा वानरयूथपान् ॥

प्रतापवान्	நிகரபகாலியும்	गान्	போக்கை
अतिबलः	பலிகடநும	अन्विच्छन्	கண்டுபிடிக்க
राजपुत्रः	சக்கரவர்த்தித் திருமக ஒருமான்	दश	பத்து
सः	அநக	वानरयूथपान्	வானர சேனைத்தலை வர்களை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दिदेश	ஆக்குபித்தருளினார்.
तस्य	அவனது		

द्वौ सुपेणस्य दायदौ नीलं च पुत्रगर्भम् । अङ्गदं वालिपुत्रं च शरभं च तरस्विनम् ॥
विनतं जाम्बवन्तं च सानुप्रस्थं महाबलम् । ऋषभं चर्षभस्कन्धमादिदेश परन्तपः ॥ ३ ॥

परन्तपः	சத்துருக்களைக் கடந்து அடிக்கும் அவர்	तरस्विनं	மிஞ்சாத பராகரமசாலி
सुपेणस्य	ஸுபேணனுடைய	शरभं च	சரபனையும், [யாகிய
दायादौ	புதல்வர்கள்	विनतं	வினதனையும்,
द्वौ	இருவர்களையும்,	जाम्बवन्तं च	ஜாம்பவானையும்,
पुत्रगर्भं	வானரோத்தமனாகிய	महाबलं	மிக்க பலம்பொருந்திய
नीलं च	நீலனையும்,	सानुप्रस्थं	ஸானுப்பிரஸ்தனையும்
वालिपुत्रं	வாலியின் புதல்வனான	ऋषभं च	ரிஷபனையும்.
अङ्गदं च	அங்குதனையும்,	चर्षभस्कन्धं	சர்ஷபஸ்கந்தனையும்
		आदिदेश	(ஓக்காரியத்தில) சியமித்தார்.

ते संपहृष्टा हरयो भीमानुद्यम्य पादपान् । आकाशं विविशुः सर्वे मार्गमाणा दिशो दश ॥

ते	அந்த	மार्கமாணா:	தேடிக்கொண்டு
हरयः	வானர்கள்	भीमान्	பெரிய
सर्वे	எல்லோரும்	पादपान्	நிருசுஷங்களை
संपहृष्टा:	களிப்புற்றவர்கள்	उद्यम्य	கையிலேந்திக்கொண்டு
दश	பத்து	आकाशं	ஆகாயத்தில்
दिशः	திசைகளிலும்	विविशुः	புகுந்தார்கள்.

तेषां वेगवतां वेगमिषुभिर्वेगवत्तरैः । अस्त्रवित्परमास्त्रैस्तु वारयामास रावणिः ॥ ५ ॥

अस्त्रवित्	அஸ்திரங்களில் டிபு	वेगं	வேகத்தை
	வனாகிய	वेगवत्तरैः	அதிவேகமுடைய
रावणिः	இந்திரஜித்த	दृष्टिः	அபுகளாலும்
वेगवतां	வேகமாய்ச் செல்லும்	परमास्त्रैः तु	சிறந்த அஸ்திரங்க
तेषां	அவர்களுடைய	वारयामास	தடுத்தான். [ளாலும்

तं भीमवेगा हरयो नाराचैः क्षतविग्रहाः । अन्यकारे न दृश्युष्वैः सूर्यमिवावृतम् ॥ ६ ॥

भीमवेगा:	மகாவேகசாலிகளான	आवृतं	மறைக்கப்பட்ட
हरयः	வானர்கள்	सूर्य	சூரியனை
नाराचैः	நாராசங்களால்	अन्धकरे इव	இருளில் காணமுடியா
क्षतविग्रहाः	உடல்புணர் பட்டவர்		ததுபோல
	களாய்.	तं	அவனை
	மேகங்களால்	दृश्युः न	காணமுடியவில்லை.

रामलक्ष्मणयोरेव सर्वदेहभिदः शरान् । भृशमावेशयामास रावणिः समितिञ्जयः ॥ ७ ॥

समितिञ्जयः	போரில் வெற்றிபெற்ற	शरान्	பாணங்களை
	வனாகிய	रामलक्ष्मणयोः एव	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
रावणिः	இந்திரஜித்த		களிடத்திலேயே
सर्वदेहभिदः	எல்லா அவயவங்களை	भृश	அதிகமாக
	யும் துளைக்கும்	आवेशयामास	விடுத்தான்.

निरन्तरशरीरौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । क्रुद्धेनेन्द्रजिता वीरौ पन्नौः शरतां गतैः ॥ ८ ॥

तौ	அந்த	इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்
भ्रातरौ	சகோதரர்களும்	शरतां	பாணரூபத்தை
वीरौ	வீரர்களுமான	गतैः	கொண்ட
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	पन्नौः	சர்ப்பங்களால்
	இருவரும்	निरन्तरशरीरौ	இடைவெளியற்ற
क्रुद्धेन	கொண்டிருக்காண்ட		உடலினர் ஆயினர்.

तयोः क्षतजमार्गेण सुस्त्राव रुधिरं बहु । तावुभौ च प्रकाशेते पुष्पिताविव किंशुकौ ॥ ९ ॥

தையோ:	அவ்விருவர்களுடைய	तौ	அந்த
क्षतजमार्गेण	புண்களின் வழியாய்	उभौ	இருவரும்
रुधिरं	இரத்தம்	किंशुकौ	இரண்டுபலாசுமரங்கள்
सुस्त्राव	அதிகமாக	पुष्पितौ इव	பூக்கிருப்பனபோல்
च	பெருகிற்று.	प्रकाशेते	விளங்கினார்கள்.
	இருந்தும்		

ततः पर्यन्तरक्ताक्षो भिन्नाञ्जनचयोपमः । रावणिभ्रातरौ वाक्यमन्तर्यानगतोऽब्रवीत् ॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது	भ्रातरौ	சகோதரர்கள் இரு
पर्यन्तरक्ताक्षः	முற்றிலும் சிவந்த கண்களுற்றவனும		வரையும் பார்த்து
भिन्नाञ्जनचयोपमः	{ பின்வற்ற அஞ்சன மலையை சிகர்த்தவனு மான	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
रावणिः	இந்திரஜிதன்	अन्तर्धानगतः	மறைவிலிருந்து கொண்டே
		अब्रवीत्	(பின்வருமாறு). மொழிந்தான் :

युध्यमानमनालक्ष्यं शक्रोऽपि त्रिदशेश्वरः । द्रष्टुमासादितुं वाऽपि न शक्तः किं पुनर्युवाम् ॥

रिश्वेश्वरः	“தேவர்களுக்கட்ப னான	आसादितुं	நெருங்கவும்
शक्रः अपि	இந்திரனும்	द्रष्टुं वा अपि	காணவுங்கூட
अनालक्ष्यं	கட்புலனாகாமல்	शक्तः नः	திற்பையற்றவன்.
युध्यमान	போர்புரியும் என்னை	युद्धं	சீவர்கள் இருக்கும்
		किं पुनः	எம் மாததிரம் ?

प्रावृताविषुजालेन राघवौ कङ्क्षुत्रिणा । एष रोषपरीतात्मा नयामि यमसादनम् ॥ १२ ॥

इषुजालेन	“சரக்கூட்டத்தால்	रोषपरीतात्मा	சினங்கொண்டே
प्रावृता	மறைக்கப்பட்ட		முந்த மனத்தனாகி
राघवौ	ரகுசுமாரர்களை கிய உங்களிருவரையும்	कङ्क्षुत्रिणा	ஒரு கூரிய கணையால்
एषः	இந்த நான்	यमसादनं	யமனது இல்லத்திற்கு
		नयामि	அனுப்புகிறேன்.”

एवमुक्त्वा तु धर्मज्ञौ भ्रातरौ रामः शर्मणौ । निर्विभेद शितैर्बाणैः प्रजहर्ष ननाद च ॥ १३ ॥

एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	शितैः	கூரிய
उक्तं तु	சொல்லியபிறகு	बाणैः	கணைகளால்
धर्मज्ञौ	தர்மத்தில் பற்றடைய	निर्विभेद	துளைத்தான்.
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	ननाद	காஜித்தான்.
रामः शर्मणौ	சூராமலக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	प्रजहर्ष च	ஆனந்தக்கூத்தாடி ஒன்.

भिन्नाञ्जनचयस्यानो विस्फार्य विपुत्रं धनुः । भूयो भूयः शरान्योराग्विससर्ज महामृधे ॥

महामृधे	மஹம் பேரரிஸ	विस्फार्य	டங்காரம் செய்து,
भिन्नाञ्जनचय- स्यामः	பிளவுண்ட அஞ்சன பாவதத்தை நிகித் துக கறுத்த அவன	घोरान्	தீவலக விளைவிக்கும்
विपुलं	நீண்ட	शरान्	பாணங்களை
धनुः	விடை	भूयः भूयः	மீண்டும் மீண்டும்
		विसर्जे	எய்தான்.

ततो मर्मसु मर्मज्ञो मज्जयन्निशिताञ्छरान् । रामलक्ष्मणयोर्वीरो ननाद च मुहुर्मुहुः ॥ १५ ॥

मर्मज्ञः	மர்மம் தெரிந்த	निशितान्	கூரிய
वीरः च	வீரனான அவன்	शरान्	பாணங்களை
रामलक्ष्मणयोः	ராம லக்ஷ்மணர்	मज्जयन्	பாய்ச்சியவனாய்
	களுடைய	ततः	அதனால்
मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்	मुहुः मुहुः	மேனமேலும்
		ननाद	ஆரவாரித்தான்.

बद्धौ तु शरबन्धेन तावुभौ रणमूर्धनि । निमेषान्तरमात्रेण न शेकतुर्दक्षितम् ॥ १६ ॥

तौ	அந்த	निमेषान्तरमात्रेण	ஓர் இமைப்பொழுதி
उभौ	இருவரும்		லேயே
रणमूर्धनि	போர்முனையில்	उदीक्षितु तु	கணிழித்தாய்
शरबन्धेन	களைகளாகிய கட்டி		பார்க்கவும்
	னால்	न शेकतुः	சகதியற்றவர்களானார்
बद्धौ	கட்டப்பட்டவர்		கள்.
	களாய்		

ततो विभिन्नसर्वाङ्गौ शरशल्याचितावुभौ । ध्वजाविव महेन्द्रस्य रज्जुमुक्तौ प्रकम्पितौ ॥

ततः	அப்பொழுது	रज्जुमुक्तौ	கயிற்றினின்றும் அகி
उभौ	அவ்விருவரும்		ழுத்துவிடப்பட்ட
	பாணக்கூர்முனை	महेन्द्रस्य	மேவந்திரனது
शरशल्याचितौ	காலாட்டிக்குப்	ध्वजौ द्व	கொடிகள்போன்றவர்
	பெற்றவர்களாய்		களாய்
विभिन्नसर्वाङ्गौ	உடல்முழுதும் காயப் படுத்தப் பெற்றவர்	प्रकम्पितौ	நடுக்கமுற்றார்கள்.
	களாய்		

तौ संप्रचलितौ वीरौ मर्मभेदेन कर्शितौ । निपेततुर्दहेष्वासौ जगत्यां जगतीपती ॥ १८ ॥

जगतीपती	லோகநாதர்களுடைய	मर्मभेदन	உடிரிலையிற் அடிபட்
महेष्वासौ	செறந்த வில்லாளி	कर्शितौ	வாட்டமுற்று [டதால்
	களுர்,	संप्रचलितौ	உடல் நடுக்கமுற்று
वीरौ	வீரர்களுமான	जगत्यां	தரையில்
तौ	அவ்விருவரும்	निपेततुः	சாய்ந்தனர்

तौ वीरशयने वीरौ शयानौ रुधिराक्षितौ । शरवे हितसर्वाङ्गावातौ परमर्षदितौ ॥ १९ ॥

வீரீ	வீரர்களான	शरवे हित सर्वाङ्गौ	{ உடலமுற்றிலும் அம் புதைக்கப்பட்டவர் களாய்
தீ	அவ்விருவரானும்		
वीरशयने	வீரப்படுககையிலே	परमर्षदितौ	மிகவும் வாட்டமுற்று
शयानौ	படுத்து	आर्षी	மனங்கொடுத்தனர்.
रुधिराक्षितौ	ரத்தச்சுதில் தோய்ந்து		

न हविर्द्धं तयोर्गात्रे बभूवाङ्गुलपन्तरम् । न निर्निधिं न चास्तव्यमाकरायादजिह्वगैः ॥

नयोः	உவந்தவர்களுடைய	न हविर्	தூலி.
गात्रे	உடலில்	अजिह्व न	தூளைக்கப்படாதது
आ ग्रायात्	அது மிகத்தொண்டு		மல்ல.
अङ्गलं अन्तरं हि	விடிகையிலிருந்து	अस्तव्य च	புண்ணகாத இடமும்
अजिह्वगैः	பாணங்களால்	न	இல்லை.
अविद्ध	அடிக்கப்படாத		

तौ तु क्रूरेण निहतौ रक्षसा कामरुपिणा । असु सुसुवतुस्तीव्रं जलं प्रस्रवणाविव ॥

क्रूरेण	கொடியவனும்	प्रस्रवणी	செண்டு அருவிகள்
कामरुपिणा	வேண்டிர வசுவர்க்கொ	जलं	ஜலத்தை
	ள்ளவல்லவனுடைய	द्व	எவ்வண்ணமோ அவ்
			வண்ணமே,
रक्षसा	அரக்கனும்	असु	இரத்தத்தை
निहतौ	புண்டுத்தப்பட்ட	तं	அதிகமாக
तौ तु	அவ்விருவர்களுடைய.	सुसुवतुः	பெருக்கினர்.

पपात प्रथमं रामो विद्धां ममसु मार्गणैः । क्रोधाग्निं द्रजिता येन पुरा शक्रो विनिर्जितः ॥

पुरा	முன்னொருககால்	क्रोधात्	சினங்கொண்டு
येन	எவனால்	ममसु	உயிர்நிலைகளில்
शक्रः	ஜகதிரன்	मार्गणैः	அப்புகளால்
विनिर्जितः	ஜயிக்கப்பட்டானே,	विद्धः	அடிக்கப்பட்ட
	அந்த	रामः	ஸ்ரீராமர்
हन्द्रजिता	இகதிரஜித்தால்	प्रथमं	முதலில்
		पपात	சொரியல் சாய்ந்தார்.

रुमपुङ्खैः प्रसन्नाः प्रयागतिभिराशुः । नाराचैः नाराचैर्भृङ्गल्लिकैरपि ॥

विष्याथ वत्सदन्तैश्च सिंहदंष्ट्रैः क्षुरैस्तथा ॥ २३ ॥

रुमपुङ्खैः	மொன்முனையின	भलेः	பல்லமென்பனவும்
	யுடையனவும்	अङ्गलिकैः अपि	அஞ்ஜலிகமென்
प्र. धाग्रैः	பனப்பாபா முனையின	वत्सदन्तैः च	வதஸ்தந்தமென்
	களை யுடையனவும்		பனவும்
अधोगतिभिः	ஆழ்ந்து பாய்கின்ற	सिंहदंष्ट्रैः	ஸிங்கஹதபஷ்ட்ர
	கைகளுமாயின		மென்பனவும்
नागचैः	நாரசகமெண்டனவும்	क्षुरैः तथा	கூரமென்பனவு
अधनाराचैः	அந்தநாரசகமென்ப	आशुगैः	பாணங்களால் [மான
	னவும்	विष्याथ	அதைத்தான்.

स वीरशयने शिश्ये विज्यमादाय कामुकम् । भिन्नमुष्टिपरीणाहं त्रिणतं स्वमभूषितम् ॥

ச:	உவர்	भिन्नमुष्टिपरीणाहं	தளர்த்திய கைப்பிடி
स्वमभूषितं	பென்னால் அலங்க		யைபடையதாயும்
	ரிக்கப்பட்டதும்	विजं	நான் விழுந்ததாயும்
त्रिणतं	மூன்றிடங்களில் வளை	आदाय	கையிற்கொண்டவண்
	வற்றதுமான		ணமே
कामुकं	கோதண்டத்தை	वीरशयने	வீரப்படுக்கையில்
		शिश्ये	படுகதுவிட்டார்.

बाणपातान्तरे रामं पतितं पुरुषर्षभम् । स तत्र लक्ष्मणो दृष्ट्वा निराशो जीवितेऽभवत् ॥

तल	அப்பொழுது	पतित	விழுந்தவராக
सः लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
पुरुषर्षभं	புருஷோத்தமராகிய	जीविते	உயிரின்மீது
रामं	ஸ்ரீராமரை	निराशः	ஆசையொழிந்தவராக
बाणपातान्तरे	சுரங்களிலாகிய படுக்கையில்	अभवत्	ஆனார்.

रामं कमलपत्राक्षं शरबन्धपरिक्षितम् । शुशोच भ्रातरं दृष्ट्वा पतितं धरणीतले ॥ २६ ॥

कमलपत्राक्षं	தாமரைக்கண்ணாடும்	धरणीतले	தரையில்
भ्रातरं	தமையனான	पतितं	விழுந்துவிட்டவராய
रामं	ஸ்ரீராமரை		
शरबन्धपरिक्षितं	பாணக்கட்டுகளால்	दृष्ट्वा	பார்த்து
	செயலற்றவராய்	शुशोच	மனம் துடித்தார்.

हरयश्चापि तं दृष्ट्वा संतापं परमं गताः । शोकात्तश्चिबुशुर्घोरमश्रुरितलोचनाः ॥ २७ ॥

हरयः च अपि	வானரர்களும்	शोकात्तः	சோகத்தில் மூழ்கி
तं	அவரை	अश्रुरित	கண்ணீரால் நிரம்பிய
दृष्ट्वा	பார்த்து	लोचनाः	கண்களுற்றவர்களாய
परमं सन्तापं	மிகுந்த துயரத்தை	बो	அஸ்ஸஹமாய்
गताः	உடைந்தார்கள்.	चुक्रुधुः	கதறத்தலைப்பட்டனர்.

बद्धौ तु वीरौ पतितौ शयानौ तौ वानराः संपरिवार्य तस्थुः ॥ २८ ॥

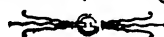
बानराः	வானரர்கள்	तौ वीरौ तु	அந்த இரண்டு வீரர்
	கட்டுண்டு	सपरिवार्य	சூழ்ந்து [கிளையும்]
पतितौ	கிழி விழுந்து	तस्थुः	நின்றனர்.
शयानौ	படுத்திருக்கும்		

समागता वायुसुतप्रमुखा विषादमार्ताः परमं च जग्मुः ॥ २९ ॥

वायुसुतप्रमुखाः च	ஹனுமார் முதலிய	परमं	இன்னது செய்வது
	வ		என்று அறியாது
समागताः	வந்துசேர்ந்து	विषादं	ஏக்கத்தை
मार्ताः	சோகத்திலமூழ்கி	जग्मुः	எய்தினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे पञ्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16446

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1771

षट्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம். || ੪੬ ||

सुग्रीवाद्यनुशोचनम्—சுகீர்வா முதலியவரது தயரம்.

ततो द्यां पृथिवीं चैव वीक्षमाणा वनौकसः । ददृशुः सन्ततो वाणैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

ततः	அப்பொழுது	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்
वनौकसः	வானர்கள்	वीक्षमाणाः	வெருண்டு பாரக்கின்
वाग्निः	பாணங்களால்		றவர்களாய்
सन्ततो	இடைவெளியின்றி	द्यां च	ஆதாயத்தையும்
	முடப்பபட்டிருக்கும்	पृथिवीं एव	பூமியையும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

दृष्ट्वोपरते देवे कृतकर्मेणि राक्षसे । आजगामाथ तं देशं समुग्रीवो विभीषणः ॥ ੨ ॥

देवे	(மழைக்)கடவுள்	तं	அந்த
वृष्टा इव	மழைபொழிந்தது போல	देशं	இடத்திற்கு
राक्षसे	அரக்கன்	अथ	அப்பொழுது
कृतकर्मेणि	தன் தொழிலைச்செய்து முடித்தவனாய்	विभीषणः	விபிஷணன்
उपरते	ஒத்தவுடன்	समुग्रीवः	சுகீர்வ ஸகிராய்
		आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

नीलद्विविदमैन्दाश्च सुषेणसुमुखाङ्गदाः । तूर्णं हनुमता सार्धमन्वशोचन्त राघवौ ॥ ੩ ॥

नीलद्विविदमैन्दाः	நீலன், தவிவிதன், மைந்தன் இவர்கள்	तूर्णं	விரைவில்
सुषेण- सुमुखाङ्गदाः च	ஸுஷேணன், ஸுமுசன், அங்கதன் இவர்களும்,	सार्धं	கூடி
	ஹனுமாரும்	राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை நிறைத்து
हनुमता	ஹனுமாரும்	अन्वशोचन्त	வருந்தினார்கள்.

अचेष्टौ मन्दनिश्वासौ शोणितेन परिप्लुतौ । शरजालाचितौ स्तब्धौ शयानौ शरतल्पयोः ॥

निश्वसन्तो यथा सर्पौ निश्चेष्टौ मन्दविक्रमौ । रुधिरस्रावदग्धाङ्गौ तापनीयाविष ध्वजौ ॥

तौ वीरशयने वीरौ शयानौ मन्दचेष्टौ । यूथपैरैः परिवृतौ बाष्पव्याकुललोचनैः ॥ ੬ ॥

राघवौ पतितौ द्रष्टुं शरजालसमष्टौ । बभूवुर्व्यथिताः सर्वे वानराः सविभीषणाः ॥ ੭ ॥

सविभीषणाः	விபிஷணனுடனிருந்த	पश्चिंतौ	குழப்பப்பட்டவர்களாய்
वानराः	வானர்கள்	विरशयने	விரப்படுக்கையில்
सर्वे	எல்லோரும்	मन्दचेष्टौ	செயல்குன்றியவர்
	அந்த		களாய்

बाष्पव्याकुललोचनैः	கண்ணீரால் கலங்கிய கண்களோடிருக்கும்	शयानौ	படுத்திருக்கும்
यूथपैः	சேனைத்தலைவர்களால்	वीरौ	வீரர்களான
		तौ	அந்த

राबौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்	मन्दविक्रमौ	சோர்ந்து
अवेष्टौ	அசைவற்றவர்களாயும்	रथिरन्ना- दिगौ }	இன்னும் பொசிந்து கொண்டிருக்கும் ரத் தகையதுட்டப்பெற்றது பாணங்களை ஓடிய சரீரங்களையுடைய வர்களாயும்
मन्दनिश्वासौ	மனஹீனமாய் மூச்சு விடுபவர்களாயும்	तपनयौ	தங்கமயமான
शोणितेन	இரத்தத்தால்	ध्वजौ	இரண்டு தவஜங்களை
परिप्लुतौ	நனைந்தவர்களாயும்	इव	போல இருக்கிறவாக ளாயும்
शरजालाक्षितौ	பாணங்களால் பாப்ப பெற்று	शरजा नमावृणौ	பாணங்குளியல்களால் மறைக்கப்பட்டவர் களாயும்
स्तब्धौ	எங்கும் புண்பட்டு	पततौ	தரையில் வீழ்ந்து கிடப்பவர்களாயும்
शरतवयोः	பாணங்களா ளான படுக்கைகளில்	दृष्ट्वा	பார்க்கு
शयानौ	படுக்கைகளில் கிடந்து	व्यथिताः	அதிசுவேதணயுற்ற
सर्पौ	பாம்புகள் [களாயும்]	बभूवुः	ஆனார்கள். [வர்களாய்]
यथा	போலவே		
निश्चिन्तौ	பெருமூச்சுவிடுபவர் களாயும்		
निश्चेष्टौ	வலுவொடுக்கி		

अन्तरिक्षं निरीक्षन्तो दिशः सर्वाश्च वानराः । न चैनं माययाच्छन्नं ददृशू रावणिं रणे ॥

वानराः	வானர்கள்	रणं	போரில்
अन्तरिक्षं	ஆகாயத்தையும்	मायया	மாயையால்
दिशः	திக்குகள்	च्छन्नं	மறைக்கப்பட்டிருந்த
सर्वाः च	எல்லாவற்றையும்	एन	இந்த
निरीक्षन्तः	உற்றுப்பார்க்கின்ற வர்களாகி	रावणिं च	இந்திரஜித்தை மட்டும்
		ददृशुः न	காணவில்லை.

तं तु मायाप्रतिच्छन्नं माययैव विभ षणः । वीक्षमाणो दर्शयि भ्र तुः पुत्रमवस्थितम् ॥

अथ	அப்பொழுது	पुत्रं	புதல்வனாகிய
विभीषणः तु	விபிஷணர் மட்டும்	त	அவனை
मायाप्रतिच्छन्नं	மாயையால் மறைந்து	मायया एव	மாயையினாலேயே
अवस्थितं	நின்ற	वीक्षमाणः	கவனித்துப்பார்க்கின் றவராய்
भ्रातुः	தமையனது	दर्शो	கண்டுகொண்டார்.

तमप्रतिमकर्माणमप्रतिद्वन्द्वाहवे । ददर्शान्तिर्हितं वीरं वरदानाद्विभीषणः ॥

तेजसा यशसा चैव विक्रमेण च संयुतम्

॥ १० ॥

விசிறிபண:	விபிஷணர்	यशसा एव	புகழாலும்,
अप्रतिमकर्मणं	ஒப்பற்ற செயல்புரிப	विक्रमेण च	ஆற்றலாலும்
	வனும்,	संयुतं	கூடிய
आहवे	போரில்	वीरं	வீரனான
अप्रतिद्वन्द्वं	நிகரற்றவனும்,	तं	அவனை
वरदानात्	வரம்பெற்றதால்	अन्तर्हि	மறைந்திருப்பவனாக
तेजसा च	ஆன்மையாலும்,	ददर्श	கவனித்தார்.

इन्द्रजित्वात्मनः कर्म तौ शयानौ समीक्ष्य च । उवाच परमप्रीतो हर्षयन्सर्वनैर्ऋतान् ॥

इन्द्रजित्	இந்திரஜித்	परमप्रीतः	மிக மனப்பீடுகொண்டவனாக
आत्मनः	தனது	सर्वनैर्ऋतान्	அரக்கரெல்லோரை யும்
कर्म तु	செயலையும்,	हर्षयन्	உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டு
च	அதனால்	उवाच	பின்வருமாறு சொன்னான் :
शयानौ	படுத்துக்கிடக்கும்,		
तौ	அவ்விருவர்களையும்		
समीक्ष्य	கவனித்து		

दूषणस्य च हन्तारौ खरस्य च महाबलौ । सादितौ मायकैर्बाणैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ

दूषणस्य च	“தூஷணனையும்,	रामलक्ष्णौ	சூராமலக்ஷ்மணர்க ளாகிற
खस्य च	கரனையும்,	भ्रातरौ	இரு ஸதேஹாதாரர்
हन्तारौ	கொன்ற	सामकैः	எனது [களும்
महाबलौ	மிஞ்ஞந்த பலசாலிக ளான	सादितौ	பாணங்களால் ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.

नेमौ मोक्षयितुं शक्यावेतस्मादिषुबन्धनात् । सर्वेऽपि समागम्य सर्षिसङ्घैः सुरासुरैः ॥

नेमौ मोक्षयितुं	“நிஷிதிக்ஷயிக்களையும்	एतस्मात्	
सर्षिसङ्घैः	எரிட்	हपुबन्धनात्	பாணக்கட்டினின்றும்
सुरासुरैः	தேவர்கள் அஸுரர்	मोक्षयितुं	விடுவிக்க
सर्वैः	எல்லோராலும் [கள்	इमौ	இவ்விருவர்கள்
समागम्य अप	ஒன்றுதிரைந்துங்கூட	शयैः न	முடியாதவர்கள்.

यत्कृते चिन्तयानस्य शोकात्स्य पितुर्मम । अस्पृष्टा शयनं गात्रैस्त्रियामा याति शर्वरी ॥

यत्कृते	“எவன் காரணமாய்	त्रियामा	மூன்று யாபங்களடங் கியதான
चिन्तयानस्य	கவலைபற்று	शर्वरी	இரவு
शोकात्स्य	துயரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும்	शयनं	படுக்கையை

मम	எனது	गात्रैः अस्पृष्टा	உடலைச்சாய்க்காமலே
पितुः	தந்தைக்கு	याति	கழிக்கிறதோ,

यःकृते	எவனெருவன	आकुला	கவங்கிவிட்டதோ,
	காரணமாய	सः	அப்பேர்ப்பட்ட
इयं	இந் க	वैषां	எல்லோருக்கும்
लङ्का	இலங்கை	मूलहरः	மூலவேரையறுத்து
कृन्ना	எல்லாமும்	अर्थः	தீ எகுவினைவிக்கும்
वर्षाषु	மழைக்காலங்களில்	।य	இவன்
नदी	நதியானது	।या	என்னால்
इव	எப்படியோ அப்படி	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

रामस्य लक्ष्मणस्यापि सर्वेषां च वनौकसाम् । विक्रमा निष्फलाः सर्वे यथा शरदि तोयदाः॥

रामस्य	“ராமனுடையவும்	सर्वे	எல்லாம்
लक्ष्मणस्य अपि	லக்ஷ்மணனுடையவும்	शरदि	சரக்காலத்திலு
वनौकसां	வானரர்கள்	तोयदाः	மேகங்கள்
सर्वेषां च	எல்லோருடையவும்	यथा	பே.லவே
विक्रमाः	பேர்முயற்சிகள்	निष्फलाः	பயனற்றவையாயின.”

एवमुक्त्वा तु तान्सर्वात्राक्षसान्परिष्वतः । यूथपानपि तान्सर्वास्ताडयामास रावणिः ॥

रावणिः	இந்திரஜித்து	एवं	மேடகண்டவாறு
परिष्वतः	தன்பக்கத்திலிருந்த	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
तान्	அந்த	तान्	அந்த
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	यूथपान्	சேனைத்தலைவர்கள்
सर्वान् तु	எல்லோரையும்	सर्वान् अपि	எல்லோரையும்
	(பார்த்து)	ताडयामास	பிணவருமாறு புடைத்

नीलं नवभिराहत्य मैत्रं च द्विविदं तथा । त्रिभिस्त्रिभिरपित्रयस्तताप प्रवरेषुभिः ॥१८॥

अनिश्रयः	சதருஸம்ஹாரகளுன	तथा	அப்படியே
	ஆவன	मैत्रं	பைந்தனையும்,
नवभिः	ஒன்பது	द्विविदं च	தவிவிதனையும்
प्रवरेषुभिः	சிறந்த பாணங்களால்	। त्रिभिः त्रिभिः	மும்முன்று பாணங்
नीलं	நீலனை		களால்
आहत्य	அடித்துவிட்டு	तताप	புண்படுத்தினான்.

जाम्बवन्तं महेष्वासो विद्ध्वा बाणेन वक्षसि । हनूततो वेगवतो विससर्ज शरान्दश ॥

महेष्वासः	சிறந்த எல்லா எரியான	वेगवतः	கடு வேகமுள்ள
जाम्बवन्तं	ஐம்பவானை [ஆவன்	दश	பத்து
बाणेन,	ஒரு பாணத்தால்	शरान्	களைகளை
वक्षसि	மர்பில்	हनूततो	ஹனுமாருக்கு
विद्ध्वा	துளைத்து	विससर्ज	குறிவைத்து எயினான்.

गवाक्षं शरभं चैव द्वावप्यमिततेजसौ । द्वाभ्यां द्वाभ्यां महावेगो विव्याथ युधि रावणिः ॥

யுதி	போரிஸ்	அமித்தேஜஸீ	அளவுகடந்த தேஜஸ்விகளான
மகாவேக:	மகத்தான சக்தி		
	படைத்த		
ராவணி:	இந்திரஜித்து	தீ அபி	அவ்விருவரையும்
गवाक्षं च	கவாக்ஷன் என்றும்	द्वाभ्यां द्वाभ्यां	இரண்டிரண்டு பாணங்கள்
शरभं एव	சரபனைன்றும்	विव्याथ	துன்புறுத்தினான்.

गोलाङ्गलेश्वरं चैव बालिपुत्रमथाङ्गदम् । विव्याथ बहुभिर्बाणैस्त्वरमाणोऽथ रावणिः ॥

अथ	அகன்மேல்	बालिपुत्रं	வாலியின் புதல்வனான
रावणिः	இந்திரஜித்து	अङ्गद एव	அங்கதனையும்
त्वरमाणः	பரபரப்புற்றவனாய்	बहुभिः	பல
गोलाङ्गलेश्वरं च	கொண்டை முகறுகளின் தலைவனையும்	बाणः	பாணங்களால்
		विव्याथ	துன்புறுத்தினான்.

तान्वानरवरान्भिच्वा शरैरग्निशिखोपमैः । ननाद बलवांस्तत्र महासत्त्वः स रावणिः ॥

तस्य	அப்பொழுது	वानरान्	வானரோத்தமர்களை
बलवान्	மிக்க பலசாலியும்	अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வாலைகளை
महासत्त्वः	மிக ஆண்மையுடைய வனுமான		நிகர்த்த
सः	அந்த	शरैः	பாணங்களால்
रावणिः	இந்திரஜித்து	भिरवा	வெருட்டி
तान्	அந்த	ननाद	அட்டகாசம் செய்தான்.

तानर्दयित्वा बाणौघैस्त्रासयित्वा च वानरान् । प्रजहास महाबाहुर्वचनं चेदमब्रवीत् ॥२३॥

महाबाहुः	தேவன் வலிமையுற்ற	बासयित्वा च	பயமுறுத்தி
तान्	அந்த [அவன்]	प्रजहास	கொக்கரித்தான்.
वानरान्	வானரர்களை	इदं	பின்வரும்
बाणौघैः	பாணவருஷங்களால்	वचनं च	சொல்லையும்
अवेचित्वा	துன்புறுத்திவிட்டு	अब्रवीत्	சொன்னான் :

शरब्धेन घोरेण मया बद्धौ चमुमुखे । सहितौ भ्रातरावेतौ निशामयत राक्षसाः ॥२४॥

राक्षसाः	“அரக்கர்கள் !	घोरेण	வீண்போகாத
चमुमुखे	மோக்கைத்தல்	शरब्धेन	பாணக்கட்டால்
सहितौ	இணைபிடியாத	मया	என்னால்
भ्रातरौ	சகோதரர்களாகிய	बद्धौ	கட்டப்பட்டுவிட்டார்
एतौ	இவ்விருவர்களையும்	निशामयत	பாருங்கள்.” [கள்;

एवमुक्तास्तु ते सर्वे राक्षसाः कूटयोधिनः । परं विस्मयमाजगमुः कर्मणा तेन हर्षिताः ॥

एवं	இவ்விதம்	तेन	அந்த
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட	कर्मणा	செயலால்
ते	அந்த	हर्षिताः	களிப்படைந்தவர்
कूटयोधिनः तु	வஞ்சகமாய் போர்புரி		களாய்
	வதில் தேர்ந்த	परं	அளவிற்றந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
सर्वे	எல்லோரும்	आजगमुः	அடைந்தார்கள்.

विनेदुश्च महानादान्सर्वतो जलदोषमाः । हतो राम इति ज्ञात्वा रावाणि समपूजयन् ॥ २६ ॥

जलदोषमाः	பேகக்களை நிகர்த்த	सर्वतो	எங்கும்
रामः	'ஸ்ரீராமர்' [அவர்கள்]	महानादान्	பேரொலிகளை
हतः	கொல்லப்பட்டார்	विनेदु	இட்டனர்.
इति	என்று	राणि च	இந்திரஜித்தையும்
ज्ञात्वा	நினைத்து	समपूजयन्	போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

निष्पन्दौ तु तदा दृष्ट्वा तावुभौ रामलक्ष्मणौ । वसुधायां निरुच्छ्वासौ हतावित्यन्वमन्यत ॥

तदा	அப்பொழுது	रामलक्ष्मणा	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
निष्पन्दौ	அசையாது	उभौ दृष्ट्वा	இருவரையும் பார்த்து
वसुधायां	தரையில்	हतौ इति तु	மாண்டுவிட்டனர்க
रुच्छ्वासौ	மூச்சுவிடமுடியாதி		எனவே
तौ	அந்த இருந்த	अवमन्यत	நிச்சயித்து விட்டான்.

हर्षेण तु समाविष्ट इन्द्रजित्समितिजयः । प्रदिवेश पुरीं लङ्कां हर्षयन्सर्वैर्नैर्ऋतान् ॥ २८ ॥

समितिजयः	மேரில் வெற்றிபெற்ற	हर्षयन्	உற்சாகப்படுத்திக்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து		கொண்டு
हर्षेण	சந்தேதாஷததால்	लङ्कां	இலங்கை
समाविष्टः तु	மெய்மறந்து	पुरीं	நா
सर्वैर्नैर्ऋतान्	அரக்கரெல்லோரையும்	प्रदिवेश	புகுந்தான்.

रामलक्ष्मणयोर्दृष्ट्वा शरीरे सायकैश्चित्ते । सर्वाणि चाङ्गोपाङ्गानि सुग्रीवं भयमाविशत् ॥

सायकैः	பாணங்களால்	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
चित्ते	சைக்கப்பட்ட	दृष्ट्वा च	கூர்
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்		பின்னர்
	களுடைய	सुग्रीवं	ஸுக்ரீவனிடம்
शरीरं	உடலில்	भयं	பயமானது
अङ्गोपाङ्गानि	அவயவங்கள் உருப்பு	आविशत्	குடி கொண்டது.
	கள இவை		

तद्युवाच परित्रस्तं वानरेन्द्रं विभीषणः । सदाष्पवदनं दीनं क्रोधव्याकुललोचनम् ॥३०॥

விभीஷண:	ஹிப்ரிஷணன்	परिहस्तं	மனங்கலங்கியிருப்பவ
क्रोधव्याकुललोचनं	கோபத்தால் கலங்கிய	तं	அந்த [னுமான
	கண்களுடையவனும்	वानरेन्द्रं	வானரமன் னனைப்
दीनं	ஏங்கி		பார்த்து
सदाष्पवदनं	கண்ணீர் பெருகும்	उवाच	பின்வருமாறு
	முகத்துடன்		மொழிந்தான் :

अलं त्रासेन सुग्रीव वाणवेगो निगृह्यताम् । एंप्रायाणि युद्धानि विजयो नास्ति नैष्टिकः।

सुग्रीव	“சுகீவ !	युद्धानि	போர்கள்
त्रासेन अलं	கலங்கிதே.	एंप्रायाणि	இப்போர்க்கொத்த
वाणवेगः	கண்ணீப் பெருக்கு	विजयः	வேற்றி [னவே.
निगृह्यतां	நிறுத்தப்பட்டும்.	नैष्टिकः नास्ति	முடிவானதன்று.

सशेषभाग्यतास्माकं यदि वीर भविष्यति । मोहमेतौ प्रहास्येते महात्मानौ महाबलौ ॥

वीर	“அஞ்சாநெஞ்சமு	महाबलौ	மிருக ஆற்றலுற்ற
अस्माकं	நமக்கு [டையவனே !		வர்களும்,
सशेषभाग्यता	புண்ணியப்பயனின்	महात्मानौ	மகாத்மாக்களுமான
	சேஷமானது	एतौ	இவ்விருவரும்
		मोह	(தரகால)மூர்ச்சையை
		प्रहास्येते	(ஆதோ) விட்டொழிக்
			கப்போகின்றனர்.

भविष्यति यदि உண்டெனின்

पर्यवस्थापयात्मानमनाथं मां च वानर । सत्यधर्माभिरक्तानां नास्ति मृत्युकृतं भयम् ॥

वानर	“வானர !	सत्यधर्माभि-	சயம தர்மம் இவை
आनां	தன்னை	रक्तानां	களில் மிஞ்சிய பற்று
पर्यवस्थाय	தேற்றிக்கொள்.		டையோர்க்கு
अनाथं	தனித்து வந்திருக்கும்	मृत्युकृतं	எமனால்கெய்யப்பட்ட
मां च	என்னையும் அங்கன	भय नास्ति	விபத்து இல்லை.
	மே தேற்றிவை.		

एवमुक्त्वा ततस्तस्य जरुक्लिन्नेन पाणिना । सुग्रीवस्य शुभे नेत्रे प्रमार्ज विभीषणः ॥

विभीषणः	விப்ரிஷணர்	सुग्रीवस्य	சுகீவனது
एवं	மேற்கண்டவாறு	शुभे	அழகான
उक्त्वा	கொல்லிவிட்டு	नेत्रे	இரு கண்களையும்
ततः	அதன்மேல்	जलक्लिन्नेन पाणिना	சீக்கையால்.
तस्य	அந்த	प्रमार्ज	துடைத்தார்.

ततः सलिलमादाय विद्यया परिजप्य च । सुग्रीवनेत्रे धर्मात्मा स प्रमार्ज विभीषणः ॥

सः	அந்த	विद्यया	மனக்கவலையையொழி
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான		க்கும உச்சாடனத்
विभीषणः	விப்ரிஷணர்	परिजप्य च	ஐபித்து [கால்
ततः	அதன்மேல்	सुग्रीवनेत्रे	சுகீவனது இரண்டு
			கண்க.
सलिलं आदाय	தீர்த்தத்தை எடுத்து	प्रमार्ज	புரோஷித்தார்.

प्रमृज्य वदनं तस्य कपिराजस्य धीमतः । अवर्वत्काः संपाप्तमसंभ्रममिदं वचः ॥ ३६ ॥

तस्य	அந்த	कालसम्प्राप्तं	ஸமய கதற்கேற்றபடி
धीमतः	புத்திமானான	इदं	பின்வரும்
कपिराजस्य	வானரமன்னனது	वचः	சொல்லை
वदनं	முகத்தில்	असंभ्रमं	அமைதியாக
प्रमृज्य	புரோக்ஷித்துவிட்டு	अवर्वत्	மெழுகதார் :

न कालः कपिराजेन्द्र वैकुण्ठमनुवर्तितुम् । अतिलेहोऽप्यकालेऽस्मिन्मरणायोपकल्पते ॥

कपिराजेन्द्र	“வானரவேந்தே !	अकाले	நெருக்கடியான
वैकुण्ठं	ஏக்கத்தை		வேளையில்
अनुवर्तितुं	மேற்கொள்ள	अतिलेहः अपि	அளகிறந்த நட்பும்
कालः न	இதுசமயமன்று.	मरणाय	மரணத்திற்கு
अस्मिन्	இந்த	उप कल्पते	ஹேதுவாகும்.

तस्मादुत्सृज्य वैकुण्ठं सर्वकार्यविनाशनम् । हितं रामपुराणां सैन्यानामनुचिन्त्यताम् ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	रामपुराणां	ஸ்ரீராமரை உஜமான
सर्वकार्यविनाशनं	எல்லாக் காரியங்களை யும் நாசம்செய்யும்	सैन्यानां	சேனைக்கு
वैकुण्ठं	ஏக்கத்தை	हितं	அனுசுலமானது
उत्सृज्य	உதறித்தள்ளி	अनु चिन्त्यताम्	ஆலோசிக்கப்பட்ட
			மும்.

अथ वा रक्ष्यतां रामो यावत्संज्ञाविपर्ययः ॥ ३९ ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	रक्ष्यतां	{ ஜாக்கிரதையுடன் பராமரிக்கப்பட வேண்டியது
संज्ञाविपर्ययः यावत्	பிரக்ஞையிழந்தவராக	अथ वा	யோஜிக்க வேறென்ன இருக்கிறது ?
	இருக்கிறவரை		

लब्धसंज्ञौ हि काकुत्स्थौ भयं नो व्यपनेष्यतः ॥ ४० ॥

काकुत्स्थौ हि	“ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண	नः	நமது
लब्धसंज्ञौ	பிரக்ஞைபெற்றவர்	भयं	துயரத்தை
	களாய	व्यपनेष्यतः	அகற்றிவிடுவார்கள்.

नैतत्किंचन रामस्य न च रामो मुमूर्षति । न ह्येनं हास्यते लक्ष्मीर्दुर्लभा या गतायुषाम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	गतायुषां	ஆயுள் முடிந்தவர்
एतत्	இது	या	எந்த ஒரு [களுக்கு
किञ्चन न	ஒன்றுமில்லை.	लक्ष्मीः	முகக்களை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दुर्लभा	இராதோ அது
मुमूर्षति च न	மாண்டுபோகமாட்	एनं	இவரை
	டா.	हास्यते न हि	விட்டுப்பிரியவேயில்லை.

तस्मादाश्वासयात्मानं बलं चाश्वासय स्वकम् । यावत्कार्याणि सर्वाणि पुनः संस्थापयाम्यहम् ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	संस्थापयामि यावत्	சீர்ப்படுத்தும்வரை
अहं	நான்	आमानं	தன்னை
कार्याणि	ஆகவேண்டிய காரியங்	आश्वासय	தேற்றிக்கொள்.
	கள	स्वकं	தனது
सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்	बलं च	சேனையையும் அங்கன
पुनः	மீண்டும்	आश्वासय	மே தெற்று.

एते हि फुल्लनयनास्त्रासादागतसाध्वसाः । कर्णे कर्णे प्रकीर्त्ता हरयो हरिसत्तम ॥४३॥

हरिसत्तम	“வானரோத்தமர் !	फुल्लनयनाः	மலர் கிழித்து
एते	இந்த	कर्णे कर्णे	காதோடு காதாய்
हरयः हि	வானரர்களோ		
त्रासात्	அச்சத்தால்	प्रकीर्त्ताः	{ ஓர்வரோடொருவர்
आगतसाध्वसाः	மிகக் கலவரம் அடைந்		{ பேசிக்கொள்கின்ற
	தவாகளாய்		னர்.

मां तु दृष्ट्वा प्रधावन्तमनीकं संप्रहर्षितुम् । त्यजन्तु हरयस्त्रासं भुक्तपूर्वामिव सजम् ॥४४॥

अनीकं	“சைனியத்தை	भुक्तपूर्वां	பழைய
संप्रहर्षितुं	உற்சாகப்படுத்த	सजं	பூமாலையை
प्रधावन्तं	சென்றுகொண்டிருக்க	इव	எவ்வண்ணமோ
	கிற		அவ்வண்ணமே,
मां	என்னை	तु	உடனே
दृष्ट्वा	பார்,த்து	त्यजन्तु	ஒழிக்கட்டும். ”
हरयः	வானரகள்		

समाश्वास्य तु सुग्रीवं राक्षसेन्द्रो विभीषणः । विद्रुतं वानरानीकं तत्समाश्वासयत्पुनः ॥

राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸேந்திரனாகிய	विद्रुत	கலவரமடைந்த
विभीषणः	விபீஷணன்	तत्	அந்த
सुग्रीवं	சுகிரீவனை	वानरानीकं	வானரச்சேனையை
समाश्वास्य	தேற்றி	पुनः तु	அப்படியே
		समाश्वासयत्	தேற்றினார்.

इन्द्रजित् महाभायः सर्वसैन्यसमवृतः । विवेश नगरीं लङ्कां पितरं चाभ्युपागमत् ॥ ४५ ॥

महाभायः	பெரியமாயாவியான	लङ्कां	இலங்கை
इन्द्रजित् तु	இந்திரஜிதனும்	नगरीं	நகரத்தான்
सर्वसैन्यसमवृतः	சேனைகளாற்சூழப்	विवेश	துழைந்தான்;
	பட்டவனாய்	पितरं च	தந்தையையும்
		अभ्युपागमत्	சென்றடைந்தான்

तत्र रावणमासीनमभिवाद्य कृताञ्जलिः । आचक्षे प्रियं पित्रे निहतौ रामलक्ष्मणौ ॥

तत्र	அங்கு	पित्रे	தந்தையிடம்
आसीनं	வீற்றிருக்கும்	रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்
रावणं	ராவணனை	निहतौ	கொல்லப்பட்டுவி.
अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து		னா என்று
कृताञ्जलिः	கைகூப்பி	प्रियं	நந்தெய்தியாக
		आचक्षे	தெரிவித்தான்.

रावणो रक्षसां मध्ये श्रुत्वा शत्रू निपातितौ । उत्सपात ततो हृष्टः पुत्रं च परिषस्वजे ॥

रावणः	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
शत्रू	சுந்ருக்களிருவரையும்	ततः	அதனால்
निपातितौ	கொல்லப்பட்டவர்	हृष्टः	உள்ளம் பூரித்து
	களாக	उत्सपात	குதிக்கெழுந்தான்.
रक्षसां	அரக்கர்களின்	पुत्रं च	புதல்வனையும்
मध्ये	மத்தியில்	परिषस्वजे	மார்புறத்தழுவினன.

उपाध्याय स मूर्धन्येन पप्रच्छ प्रीतमानसः ॥ ४९ ॥

सः	அவன்	उपाध्याय	மோந்தது
एनं	இவனை	प्रीतमानसः	உள்ளக்குவிரி
मूर्ध्नि	உச்சு	पप्रच्छ	எல்லாவற்றையும்
			பற்றி வினாவினான்.

पृच्छते च यथावृत्तं पित्रे सर्वं न्यवेदयत् । यथा तौ शरब्धेन निक्षेष्टौ निष्प्रभौ कृतौ ॥

पृच्छते		कृतौ च	செய்யப்பட்டனர்
पित्रे	தந்தைக்கு		என்பது
तौ	அவ்விருவரும்	यथा	எவ்வண்ணமோ
शरब्धेन	பாணக்கயிற்றால்	सर्वं	அவ்வண்ணமே
निक्षेष्टौ	அசைவற்றவர்களாயும்	यथावृत्तं	எல்லாவற்றையும்
निष्प्रभौ	ஒளியற்றவர்களாயும்	न्यवेदयत्	அணுவளவேனுமபிச
			காமல்
			தெரிவித்தான்.

स हर्षवेगानुगतान्तरात्मा श्रुत्वा वचस्तस्य महारथस्य ।

जहौ ज्वरं दाशरथेः समुत्थितं प्रहृष्य वाचाऽभिननन्द पुत्रम् ॥ ५१ ॥

सः	அவன்	दाशरथेः	ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
तस्य	அந்த	समुत्थितं	ஏற்பட்ட
महारथस्य	மகாரதனது	उत्तर	ரணக்கவலையை
वचः	சொல்லை	जहौ	விட்டொழித்தான்.
श्रुत्वा	கேட்டு	प्रहृष्य	உற்சாகமுற்று
हर्षवेगानु-	ஸந்தோஷாதிசயத்	पुत्रं	புதல்வனை
गतान्तरात्मा }	தால் பற்றப் பட்ட	वाचा	வாயாற புகழ்ந்து
		अभिननन्द }	கொண்டாடினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे षट्त्वारिंशः सर्गः ॥

सतचत्व.रिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ४७ ॥

सीतायै वीरशयनस्यरामलक्ष्मणप्रदर्शनम्—ஸீதைக்கு போர்க்களத்தில் கிடக்கும்
புரீராமலக்ஷ்மணர்களைக் காண்பிப்பது.

प्रतिप्रविष्टे लङ्कां तु कृतार्थे रावणात्मजे । राघवं परिवार्यातां ररक्षुर्वा नरर्षभाः ॥ १ ॥

रावणात्मजे	ராவணனுடைய புதல்வன்	वा नरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்
कृतार्थे	நினைக்க காரியம் கை	आतां	மனவேகனையுற்று
	கூடப்பெற்றவனுய்	राघवं	புரீராமரை
लङ्कां	இலங்கைக்கு	परि गर्थं	சூழ்ந்துகொண்டு
प्रतिप्रविष्टे तु	திரும்பிச் சென்றதும்	ररक्षु	பராரித்தார்கள்.

हनुमानङ्गदो नीलः सुषेणः कुमुदो नलः । गजां गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥

जाम्बवानृषभः स्कन्धा रम्भः शतबलः पृथुः ॥ २ ॥

व्यूढानीकाश्च यत्ताश्च द्रुमानादय सर्वतः । वक्षमाणा दिशः सर्वास्तिर्यग्ध्वं च वानराः ॥

तृणेष्वपि च चेष्टसु राक्षसा इति मे निरे ॥ ३ ॥

हनुमान्	ஹனுமான்,	व्यूढानाकाः च	அணைவுகத்தவர் களாய
नीलः	நீலன்,	यत्ताः च	ஜாக்கையுடனிருப்ப வர்களாய்
सुषेणः	ஸுஷேணன்,	सर्वतः	எல்லாவிடங்களிலி
कुमुदः	குமுதன்,	द्रुमान्	மரங்களை [ருந்தும்
नलः	நலன்,	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
गजः	கஜன்,	तियक्	சுற்றிலும்
गवाक्षः	கவாக்ஷன்,	ऊध्वं	மேலும்
गवयः	கவயன்,	दिशः	திக்குகள்
शरभः	சரபன்,	सर्वाः च	எல்லாவற்றையும்
गन्धमादनः	கந்தமாதனன்,	वीक्षमाणाः	கவனித்துப்பாரா கின்றவர்களாய
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	तृणेषु	புற்கூண்டுகள்
ऋषभः	ரிஷபன்,	चेष्टसु अपि	அசைந்தாலும்
स्कन्धः	ஸ்கந்தன்,	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
रम्भः	ரம்பன்,	इति च	என்றே
शतबलिः	சதபலி,	मेनिरे	எண்ணினார்கள்.
पृथुः	பிடுது		
वानराः	என்ற வானரர்கள்		

रावणश्चापि संहृष्टो विसृज्येन्द्रजितं सुतम् । आजुहाव ततः सीतारक्षिणां राक्षसीस्तदा ॥

रावणः च अपि	இராவணனுடைய	ततः	அங்கிருந்தபடியே
संहृष्टः	மனம் பூரித்தவனுய்	तदा	உப்பொழுது
सुतं	புதல்வனுன	सीतारक्षिणीः	ஸீதைக்குக் காவல்
इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை	राक्षसीः	அரக்களை [புரியும்
विसृज्य	அனுப்பிவிட்டு	आजुहाव	வசவழைத்தான்.

राक्षस्यस्त्रिजटा चैव शासनात्समुपस्थिताः ॥ ५ ॥

शासनात् கட்டளைப் படியே

त्रिजटा एव

த்ரிஜடையும்

राक्षस्यः च अरक्किशुनாம்

समुपस्थिताः

வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ता उवाच ततो हृष्टो राक्षसी राक्षसाधिपः ॥ ६ ॥

ततः அப்பொழுது

ताः

அந்த

राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னன்

राक्षसीः

அரக்களைப்

हृष्टः மனக்களிப்புற்றவ

उवाच

பார்த்து

னைய

பின்வருமாறு

கட்டளையிட்டான் :

हताविन्द्रजिताऽऽख्यात वैदेह्या रामलक्ष्मणौ ॥ ७ ॥

रामलक्ष्मणौ “ராமனும் லக்ஷ்மணனும்

हता

கொல்லப்பட்டனர்

वैदेह्याः

வீதைக்கு [என்று

हन्द्रजिता இந்திரஜித்தால்

आख्यात

தெரிவியுங்கள்.

पुष्पकं च समारोप्य दर्शयध्वं हतौ रणे ॥ ८ ॥

पुष्पकं “புஷ்பகத்தில்

हतौ च

கொல்லப்பட்ட

समारोप्य ஏற்றிவைத்து

அவர்களை

रणे போரில்

दर्शयध्वम्

(நேரில்) காட்டுங்கள்.

यदाश्रयादवष्टब्धा नेयं मामुपतिष्ठति । सोऽस्या भर्ता सह भ्रात्रा निरस्तो रणमूर्धनि ॥

इयं “இவள்

अस्याः

இவளது

यदाश्रयात् எவனது ஆதரவால்

भर्ता

கணவன்

भवष्टब्धा திமிர் பிடித்தவளாய்

भ्रात्रा

தம்பியோடு

मां என்னை

सह

கூட

उपतिष्ठति न அணுகவில்லையோ,

रणमूर्धनि

போர்க்களத்தில்

सः அப்பேர்ப்பட்ட

निरस्तः

ஒழிக்கப்பட்டான்.

निर्विशङ्का निरुद्धिमा निरपेक्षा च मैथिली । मामुपस्थास्यते सीता सर्वाभरणभूषिता ॥

मैथिली “மிதிலைமன்னனின் மகளான

निरपेक्षा

எதிலும் ஆசையற்ற வளாய்

सीता च வீரதையும்
निरुद्धिमा கணவனது நினைவொழிந்தவளாய்

सर्वाभरणभूषिता

ஸகல ஆபரணங்களை யுமே

निर्विशङ्का கவலைற்றவளாய்

मां

என்னை

अद्य कालवशं प्राप्तं रणे रामं सलक्ष्मणम् । अवैक्ष्य विनिवृत्ताशा चान्यां गतिमपश्यती ॥

अनपेक्षा विशालार्क्षी मामुपस्थास्यते स्वयम् ॥ ११ ॥

अथ	“இப்பொழுது
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு கூடிய
रामं	ராமனை
कालवशं प्राप्तं	யமனுக்கு வசமுற்றுக் கிடப்பதை
अवेक्ष्य	நேரில் கண்டு,
विनिवृत्ताशा	அவனது ஆசை ஒழிந்தவளாய்
अन्यां	வேறு

गतिं च	கதியையும்
अपश्यती	காணாதவளாய்
अपेक्षा	வேறு எதிலும் ஆசை யற்று
विशालाक्षी	அகன்ற கண்களையு டைய அவள்
मां	என்னை
स्वयं	தானே
उपस्थस्यते	அடைவாள்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रावणस्य दुरात्मनः । राक्षस्यस्तास्तथेत्युक्त्वा जग्मुर् यत्र पुष्पकम् ॥

ता:	அந்த
राक्षस्यः	அரக்கிகள்
दुरात्मनः	தூராத்மாவான
तस्य	அந்த
रावणस्य	ராவணனது
तत्	அந்த
वचनं	கட்டளையை

श्रुत्वा	கேட்டு,
तथा इति	அப்படியே செய் கிறோமென்று
उक्त्वा	சொல்லிகிட்டு
पुष्पकं	புஷ்பகம்
यत्र वे	எங்கு இருக்கிறதோ
जगुः	சென்றனர். [அங்கு

ततः पुष्पकमादाय राक्षस्यो रावणाज्ञया । अशोकवनिकास्थां तां मैथिलीं समुपानयन् ॥

राक्षस्यः	அரக்கிகள்
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
रावणाज्ञया	ராவணனது ஆக்கை பின்பேரில்
पुष्पकं	புஷ்பகத்தை

आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
अशोकवनिकास्थां	அசோகவனத்
तां	அந்த [திலுள்ள
मैथिलीं	மீதிலையிடம்
समुपानयन्	கொண்டு சேர்த்தனர்.

तामादाय तु राक्षस्यो भर्तृशोकपराजिताम् । सातामारोपयामासुर्विमानं पुष्पकं तदा ॥

तदा	அப்பொழுது
राक्षस्यः तु	அரக்கிகளே
पुष्पकं विमानं	புஷ்பக விமானத்தில்
भर्तृशोकपराजितां	கணவனது சோகத் தால் மெய்மறந்திருந்த

तां	அந்த
सीतां	மீதாதேவியை
आदाय	தாக்கி
आरोपयामासुः	எற்றிவைத்தனர்.

ततः पुष्पकमारोप्य सीतां त्रिजट्या सह । जग्मुर्दर्शयितुं तस्यै राक्षस्यो रामलक्ष्मणौ ॥

राक्षस्यः	அரக்கிகள்
त्रिजट्या	திரிஜடையோடு
सह	கூட
सीतां	மீதாதேவியை
पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தில்
आरोप्य	எற்றிவைத்துக் கொண்டு

तस्यै	அவளுக்கு
रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர் களை
ततः	அதிலிருந்தே
दर्शयितुं	காண்பிக்க
जगुः	போனார்கள்.

प्राघोषयत हृष्टश्च लङ्कायां राक्षसेश्वरः ॥ १६ ॥
 रावणोऽस्कारयलङ्कां पताकाध्वजमालनीम् ॥ १७ ॥
 राघवो लक्ष्मणश्चैव हताविन्द्रजिता रणे ॥ १८ ॥

राक्षसेश्वरः अரக்கமன்னானான்
 रावणः ராவணன்
 हृष्टः உள்ளம்பூரித்து
 लङ्कां இலங்கையை
 पताकाध्वज- } கொடி களாலும் வெ
 मालिनी }ற்றிஸ்தம்பங்காளா
 अस्कारयत् ஓர அழகுற்றதாய்
 च செய்வித்தான்.
 இன்றியும்

राघवः च 'ராமனும்
 लक्ष्मणः एव லக்ஷ்மணனும்
 रणे போரில்
 हृद्रजिता இந்திரஜித்தால்
 हतौ கொல்லப்பட்டனர்' என்று
 लङ्कायां இலங்கையில்
 प्राघोषयत தண்டோரர போடச் செய்தான்.

विमानेनापि सीता तु गत्वा त्रिजटया सह । ददर्श वानराणां तु सर्वं सैन्यं निपातितम् ॥

सीता तु ஸீதாதேவியே
 वेनील
 त्रिजटया सह திரிஜடையே ஓகூட
 வே
 विमानेन अपि விமானத்தின்மீதே
 गत्वा சென்று

वानराणां வானரர்களுடைய
 सैन्यं சேனை
 सर्वं तु எல்லாவற்றையும்
 निपातितं தாறுபாடிய கிடப்ப
 ददर्श பார்த்தாள். [தாய்

प्रहृष्टमनसश्चापि ददर्श पिशिताशनान् । वानरांश्चापि दुःखार्तान् रामलक्ष्मणपार्श्वतः ॥ २० ॥

अपि च அதோடுகூட
 पिशिताशनान् அரக்கர்களை
 प्रहृष्टमनसः च உற்சாகங்கொண்டவர்
 களாகவும்
 वानरान् வானரர்களை

रामलक्ष्मणपार्श्वतः 'ராமலக்ஷ்மணர்
 कलिनं பக்கலில்
 दुःखार्तान् अपि துக்கத்தால் தடுக்கி
 ன்றவர்களாகவும்
 ददर्श கவனித்தாள.

ततः सीता ददर्शोभौ शयानौ शरतल्पयोः । लक्ष्मणं चामि रामं च विसृजौ शरपीडितौ ॥
 विध्वस्तकवचौ वीरौ विप्रविद्धशरासनौ । सायकैश्छिन्नसर्वाङ्गौ शरस्तम्बमयौ क्षितौ ॥

ततः அப்பொழுது
 सीता ஸீதாதேவியார்
 रामं च 'ராமரும்
 लक्ष्मणं अपि च லக்ஷ்மணருமா
 उभौ वीरौ இருவீரர்களையும்
 शरपीडितौ பாணங்களால் அடியு
 ண்டு
 பிரக்ஞையற்று

सायकैः பாணங்களால்
 छिन्नसर्वाङ्गौ துளைக்கப்பட்ட
 உடல்களோடு
 शरस्तम्बमयौ அம்புகளால் ஆண்
 மலைகள் என்ன
 क्षितौ பூமியில்
 शरतल्पयोः அம்புகளாலான படுக்
 கையில்

विध्वस्तकवचौ கவசமற்று
 विप्रविद्धशरासनौ வில் நழுவி

शयानौ கிடப்பவர்களாய்
 ददर्श கண்டாள்,

तौ दृष्ट्वा भ्रातरौ तत्र वीरौ सा पुरुषर्षभौ । शयानौ पुण्डरीकाक्षौ कुमारविव पावकी ॥
शरत्पगतौ वीरौ तथाभूतौ नरर्षभौ । दुःखार्ता सुभृशं सोता सुचिरं विललाप ह ॥२४॥

सा சிதா	அந்த லீலா தேவியா	புருஷ ர்ஷப	புருஷோத்தமர்களு மாகிய
புண்டரீகாक्षौ	தாமரையிதழ்போன் ற கண்களுடையவர் களும்	தौ	அவ்விருவர்களை
वीरौ	தோலவியைகண்டிராத	तव	அப்பொழுது
वीरौ	வீரர்களான	तथाभूतौ	அப்படியாகி
नरर्षभौ	மானிடர்களில் மென் மைபுற்றவர்களும	शरत्पगतौ	அம்புகளாலான படுக் கையை அடைந்து
पावकी	அக்கினிபகவானின் புகலவர்களான	शयानौ	படுகதுக்கிடப்பவர் களாய்
कुमारौ	இரு சுப்பிரமணியக் கடவளை	दृष्ट्वा	பார்த்து
इव	போன்றவர்களும்	सुभृशं	மிகவும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களும்	दुःखार्ता	துயரத்தில் மூழ்கி
		सुचिरं	வெகுநேரம்
		विललाप	கண்ணீருகுத்தாள்
		ह	காண்!

भर्तारमनवद्याङ्गी लक्ष्मणं चासितेक्षणा । प्रेक्ष्य पांसुषु वेष्टन्तौ रुरोद जनकात्मजा ॥२५॥

असितेक्षणा	கரிய கண்களுடைய வளும்	लक्ष्मणं च	சக்தி
अनवद्याङ्गी	பரிசுத்த மனமுடைய யவளுமான	पांसुषु	புழுதியில்
जनकात्मजा	வீலாதேவியார	वेष्टन्तौ	சுரண்டுகிடப்பவர்கள்
भर्तारि	கணவனையுடைய	प्रेक्ष्य	கண்டு [ளாய்
		रुरोद	அழுதாள்.

सा बाष्पशोकाभिहता समीक्ष्य तौ भ्रातरौ देवसमप्रभावौ ।

वितर्कयन्ती निधनं तयोः सा दुःखान्विता वाक्यमिदं जगाद ॥ २६ ॥

सा	மகாஸக்தியான	निधन	நாசமென
सा	அவள்	वितर्कयन्ती	சங்கித்து
देवसमप्रभावौ	தேவர்களுக்கொப்பா ன மகனையுடைய	दुःखान्विता	துயரத்தில் மூழ்கி
भ्रातरौ	ஸகோதரர்கள்	बाष्पशोकाभिहता	கண்ணீராலும் சோக த்தாலும் மெய்யறந் தவளாகி
तौ	அவ்விருவர்களையும்		
समीक्ष्य	பார்த்து	वाक्यं	சொல்லை
इदं	இதை,	जगाद	தனக்குள்ளே சொல்
तयोः	அவ்விருவர்களுக்கும்		லிக்கொண்டாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16523

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1848

अष्टत्वारिंशः सर्गः.—நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். || ४८ ||

सीताप्रलापः.—ஸீதாபரலாபம்.

भतारं निहतं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महारथम् । विजयाप भृशं सीता करुणं शोककशिता ॥

மீதா வஸீதாதேவி
 மதார கணாவரை
 நஹத கொல்லப்பட்டவராக
 மஹரத மகாரதராகிய [வும்
 லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணரையும் அப்
 படியே ஆனவராகவும்

தூது பார்த்து
 ஷோககசிதா சோகத்தால் மெய்
 மூச நிகவும் [மறந்து
 கரண பரிதாபமாய்
 விலாப (பின்வருமாறு)
 புலம்பினான்:

ऊचुर्लक्षणिनो ये मां पुत्रिण्यविधवेति च । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः ॥

யே “எந்த
 லக்ஷணின: சாமுத்திரிகா லக்ஷணம்
 உணர்ந்தவர்கள்
 மா என்னை
 புத்திரபாக்யமுடைய
 வளெனவும்
 அவிதவா நிதபஸுமங்கலி
 ஐதி வ எனவும்

உசு: சொன்னார்களோ
 த அந்த
 ஜானின: அறிஞர்கள்
 சர்வ எல்லோரும்
 ராமே ஸ்ரீராமர்
 ஹத கொல்லப்பட்டமை
 அஐ இப்பொழுது [யால்
 அநுநாதின: பொய்யர்களே.

यजनो महिषी ये मामूचु: पत्नीं च सत्रिणः । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः॥

யே “எவர்கள்
 மா என்னை
 யஜன: { ‘அசுவமேதம்’ என்
 னும் யாகத்தை செய்
 பவருடையவும்
 சத்ரிண: { ‘ஸக்ரம்’ என்னும்
 யாகத்தைச் செய்ப
 வருடையவும்
 மஹிஸி பட்டமஹிஷிபாய்
 விளங்கும்

பதீ ச மனைவியென
 உசு: சொன்னார்களோ
 த அந்த
 ஜானின: அறிஞர்கள்
 சர்வ எல்லோரும்
 ராமே ஸ்ரீராமர்
 ஹத கொல்லப்பட்ட
 மையால்
 அஐ இப்பொழுது
 அநுநாதின: பொய்யர்களே.

ऊचु: संश्रवणे ये मां द्विजाः कार्तान्तिकाः शुभाम् । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः॥

யே “எந்த
 கார்தாந்திகா: தோதிட அந்தணர்கள்
 மா என்னை
 சூமா எப்பொழுதும் மாந்
 கல்யமுடையவளென
 சன்ரவண என் முன்னிலையில்
 உசு: சொன்னார்களோ

தே அந்த
 ஜானின: அறிஞர்கள்
 சர்வ எல்லோரும்
 ராமே ஸ்ரீராமர்
 ஹத கொல்லப்பட்டமை
 அஐ இப்பொழுது [யால்
 அநுநாதின: பொய்யர்களே.

वीरपार्थिवपत्नी त्वं ये धन्येति च मां विदुः । तेऽद्य सर्वे ह्ये रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः ॥

ये	“எவர்கள்	ते ज्ञानिनः	அந்த அறிஞர்கள்
मां	என்னைப்பார்த்து	सर्वे	எல்லோரும்
त्वं वीरपार्थिवपत्नी	‘நீ வீரமன்னனின்	रामे	ராமர்
धन्या	பாக்கியசாஸி’ [மனைவி	हते	கொல்லப்பட்டமை
इति च	என்றெல்லாம்	अद्य	இப்பொழுது [யால்
विदुः	சொன்னார்களோ	अनृतवादिनः	பொய்யர்களை.

इमानि खलु पद्मानि पादयोर्यैः कुलस्त्रियः । आधिराज्येऽभिषिच्यन्ते नरेन्द्रैः पतिभिः सह ॥

कुलस्त्रियः	“குலபெண்கள்	अभिषिच्यन्ते	அபிஷேகஞ்செய்யப்
यैः	எவைகளால்		படுகிறார்களோ
नरेन्द्रैः	மன்னர்களாகிய	पद्मानि	அந்த பத்மமேகைகள்
पतिभिः सह	கணவர்களோடு கூட	पादयोः	பா கங்களில்
आधिराज्ये	பட்டாரசூரிஷிப்பதனியில்	इमानि खलु	இதோ விருக்கின்ற
			எனவே.

वैधव्यं यान्ति यैर्यौ लक्षणैर्भाग्यदुर्लभाः । नात्मनस्तानि पश्यामि पश्यन्ती हतलक्षणा ॥

मार्थः	“பெண்கள்	हतलक्षणा	நிஃபலமான சுபலக்ஷ
यैः लक्षणैः	எந்தக் குறிகளால்		ணைகளுையுடைய நான்
भाग्यदुर्लभाः	பாக்கியம் குன்றி	पश्यन्ती	தேடிப்பார்த்தும்
वैधव्यं	கைமையைய	आत्मनः	எனக்கு
यान्ति	அடைகின்றனரோ	तानि	அவைகளை
		पश्यामि न	காண்கிலேன்.

सत्यनामानि पद्मानि स्त्रीणामुक्तानि लक्षणैः । तान्यद्य निहते रामे वितथानि भवन्ति मे ॥

लक्षणैः	“லக்ஷணசாஸ்திரங்க	तानि	அவைகள்
स्त्रीणां	ஸ்த்ரீகளின் [னால்	रामे	ராமர்
पद्मानि	பத்மமேகைகள்	निहते	கொல்லப்பட்டமை
सत्यनामानि	தவறாது நற்பயன்	अद्य	இப்பொழுது [யால்
	அளிப்பவையென	मे	எனக்கு
उक्तानि	சொல்லப்பட்டிருக்	वितथानि	பயன்றவைகளாய்
		भवन्ति	ஆகின்றன.

केशाः सूक्ष्माः समा नीला भ्रुवौ चासङ्गते मम । वृत्ते चारोमशे जङ्घे दन्ताश्चाविरला मम ॥

मम	“எனக்கு	जङ्घे	கண்க்காலுக்கும் மு
केशाः	கூர் கல்மயிர்கள்		ழந்தாளுக்கும் மத்
सूक्ष्माः	தடிக்காதவை;		தியிலுள்ள பாகங்க
समाः	ஒத்தவை;	वृत्ते	ளிரண்டும்
नीलाः	கறுத்தவை;		தசைப்பற்றுள்
भ्रुवौ	புருவங்களிரண்டும்	आरोमशे च	எனவாயும்
असङ्गते च	சேராதிருக்கின்றன.	दन्ताः	உரோமபற்றவைகளா,
मम	எனது	अरिखाः च	கவும் இருக்கின்றன.
			பற்கள
			இடைவெளியில்லா
			மல இருக்கின்றன.

शङ्खे नेत्रे करौ पादौ गुल्फावूरू च मे चितौ । अनुवृत्तनखाः स्निग्धाः समाश्चङ्कुलयो मप॥

मे “எனது
शङ्खे நெற்றியினிருபுறங்க
नेत्रे கண்களும, [ஞர்.
करौ கைகளும,
पादौ கால்களு, r,
ऊरू च கொடைகளுட
चितौ சதைப்பற்றுடையன
வாயிருக்கின்றன.

मे எனது
अंगुलयः விரல்கள்
अनुवृत्तनखाः வட்டமான நகமுடை
யனவாயு,
स्निग्धाः மிருதுவானவைகளா
யுட,
समाः च ஒத்தவைகளாயும்
இருக்கின்றன.

स्तनौ चाविरलौ पीनौ ममै ममचूचुकौ । मग्ना चोत्सङ्गिनी नाभिः पार्श्वोत्स्कं च मे चितम् ॥

मम “எனது
इमौ இந்த
स्तनौ தனங்கவிரண்டும்
अविरलौ இடைவெளியின்றி
पीनौ பருத்து
ममचूचुकौ च கர்ப்புகள் உள்ளடங்க
ப்பெற்றிருக்கின்றன.
मे எனது

नाभिः உந்தியானது
मग्ना ஆழ்த்து
उत्सङ्गिना च வாய்பு தயத்தும்
இருக்கிறது.
पार्श्वोत्स्कं च விலப்பக்ககளுள்
விரட்டமார்பினமேற்
புறமும்
चितम् தசைப்பற்றுள்ளதா
யிருக்

मम वर्णो मणिनिभो मृदून्यङ्गुरुहाणि च । प्रतिष्ठितां द्वादशभिर्मामूचुः शुभलक्षणाम् ॥

मम “எனது
वर्णः நிறம்
मणिनिभः மாணிக்கத்தையொத்
திருக்கிறது.
अङ्गुरुहाणि உரோமங்கள்
मृदूनि च மிருதுவாயிருக்கின்
றன.

द्वादशभिः {பத்து விரல்களாலும்
இரு உள்ளங்கால்
களாலும் ஆகப) பன்
விரண்டால்
प्रतिष्ठितां பூமியில் படியப்பெற்ற
शुभलक्षणां உத்தமலக்ஷணம்
பொருந்தியவனென
எண்ணப்பார்க்கது
मां சொன்னார்கள்.
ऊचुः

समग्रयवमच्छिद्रं पाणिपादं च वर्णवत् । मन्दस्मितेत्येव च मां कन्यालक्षणिनो विदुः ॥

पाणिपादं च “உள்ளக்கைகளும்
உள்ளங்கால்களும்
समग्रयवं பூர்ணமான யவரோகை
अच्छिद्रं இடைவெளியற்றன.
वर्णवत् செந்நிறம் வாய்ந்தன.

कन्यालक्षणिनः பெண்டிரின் லக்ஷண
ங்களை யறிநகவர்கள்
मां எண்ணப்பார்க்கது
मन्दस्मिता एव எப்பொழுதும் புன்ன
கையுடையவள்
इति च என்றும்
विदुः சொல்லியிருக்கிறா
கள்.

आधिराज्येऽभिषेको मे ब्राह्मणैः पतिना सह । कृतान्तकुशलैरुक्तस्तत्सर्वं वितथीकृतम् ॥

கூதான்தகுசுலே:	“சோதிடத்தில் நிபுணர்களான	ஆதிராஜ்யே	பட்டமகிஷிப்பதவி யில்
ब्राह्मणैः	வேதியர்களால்	அபிஷேக:	அபிஷேகமாகும் என்
मे	எனக்கு	उक्तः	சொல்லப்பட்டது. [று
पतिना सह	கணவனுடன்கூட	तत् सर्वं	அது எல்லாம்
		वितथीकृतम्	வினாக்கப்பட்டது.

शोधयित्वा जनस्थानं प्रवृत्तिमुपलभ्य च । तीर्त्वा सागरमक्षोभ्यं भ्रातरो गोष्पदे हतौ ॥

भ्रातरौ	“சகோதாரிருவரும்	अक्षोभ्यं	கலக்கமுடியாத
जनस्थानं	ஜனஸ்தானத்தை	सागरं	கடலை
शोधयित्वा	நன்மையில் நாட்டி- விட்டு	तीर्त्वा च	கடந்தும்
प्रवृत्तिं	இருக்குமிடத்தை	गोष्पदे	குளப்படி ஜலத்தில்
उपलभ्य	கண்டுகொண்டு	हतौ	மாணடனா.

ननु वारुणमाग्नेयमैन्द्रं वायव्यमेव च । अस्त्रं ब्रह्मशिरश्चैव राघवौ प्रत्यपद्यताम् ॥ १६

राघवौ	“ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	वायव्यं एव	வாயவ்யாஸ்திரத்தை
वारुणं	வாருணஸ்திரத்தையும்		
आग्नेयं	ஆக்னேயாஸ்திரத் கையும்	ब्रह्मशिरः एव	பிரம்மசிரமென்ற
ऐन्द्रं च	ஐந்திராஸ்திரத்தையும்	अस्त्रं च	அஸ்திரத்தையும்
		प्रत्यपद्यतां ननु	நன்குணர்ந்தவர்களா யிற்பே!

अदृश्यमानेन रणे मायया वासवोपमौ । मम नाथवनाथाया निहतौ रामलक्ष्मणौ ॥ १७॥

अनाथायाः	“வேறுகதியற்ற	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரும்
मम	எனக்கு	रणे	போரில்
नाथौ	ரகூதர்களும்	मायया	மாயாவித்தையினால்
वासवोपमौ	இந்திரனை நிகர்த்தவர் களுமன	अदृश्यमानेन	கட்புலனாகாத அவ னால்
		निहतौ	கொல்லப்பட்டனர்.

न हि दृष्टिपथं प्राप्य राघवस्य रणे रिपुः । जीवन्प्रति निवर्तेत यद्यपि स्यान्मनोजवः ॥

राघवस्य	“ஸ்ரீராமரது	प्राप्य	பெற்று
रिपुः	சுதரு	मनोजवः	மனோவேகமுள்ளவ
रणे	போரில்	स्यात् यदि अपि	இருப்பினும் [னாக
दृष्टिपथं	கண்ணுக்குப் புலனாக இருப்பதை	जीवन्	உயிருடன்
		प्रतिनिवर्तेत न हि	திரும்பவேமாட்டான்.

न काळस्यातिभारोऽस्ति कृतान्तश्च सुदुर्जयः । यत्र रामः सह भ्रात्रा शेते युधि निपातितः॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	காலச்ய	காலத்திற்கு
भ्रात्रा सह	தம்பியோடுகூட	अतिभारः	முடியாத சுமை ஏன்
युधि	போரில்	अस्ति न	ஒன்றுமில்லை. [பது
निपातितः	வீழ்த்தப்பட்டு	कृतान्तः च	யமனும்
शेते	கிடக்கிறார்	सुदुर्जयः	ஜயிக்கவொண்ணாத
यत्र	எனில்		வனே.

न शोचामि तथा रामं लक्ष्मणं च महाबलम् । नात्मानं जननीं वापि यथा भ्वश्रूं तपस्विनीम्॥

तपस्विनीं	“மனமுற்றிதுகிடக்	लक्ष्मणं च	சகந்தமண்ணைப்பற்றி
	கும		யாவது
श्वश्रूं	மாமியாரைப்பற்றி	जननीं वा	தாயாரைப்பற்றி
यथा	எவ்வண்ணமோ		யாவது
तथा	அவ்வண்ணமே	शोचामि न	நான் வருந்தவில்லை.
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பற்றி	आत्मानं अपि	என்னைப்பற்றியும்
	யாவது	न	வருந்தவில்லை.
सहाबलं	மகாபலிஷ்டனான		

साऽनुचिन्तयते नित्यं समास्रव्रतमागतम् । कदा द्रक्ष्यामि सीतां च लक्ष्मणं च सराघवम् ॥

सा	“அவள்	कदा	எப்பொழுது
समास्रवत्	பிரதிக்கொளையழு	द्रक्ष्यामि च	காணப்பெறுவேனெ
सराघवं	ராகவருடன் [டித்து	नित्यं	எப்பொழுதும் [ன்று
आगतं	தரு, பிவந்த		அதொன்றையே நினை
लक्ष्मणं	சகந்தமண்ணையும்	अनुचिन्तयत्	ததுக்கொண்டிருக்
सीतां च	வீதையையும்		கிறார் ”

परिदेवयमानां तां राक्षसी त्रिजटाऽब्रवीत्

त्रिजटा	த்ரிஜடையென்னும்
राक्षसी	அரக்கி
परिदेवयमानां	புலம்பிக்கொண்டிருக்கு

॥ २२ ॥

ता	அவளைப்பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	மொழிந்தாள் :

मा विषादं कृथा देवि भर्ताऽयं तव जीवति

देवि	“தேவீ!
विषादं मा कृथाः	நீ துயரப்படாதே.
तव	உனது

॥ २३ ॥

अयं	இந்த
भर्ता	கணவனார்
जीवति	பிழைத்திருக்கின்றார்.

कारणानि च वक्ष्यामि महान्ति सदृशानि च । यथेमौ जीवतो देवि भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ॥

देवि	“தேவீ!	जीवतः	பிழைத்திருக்கிறார்
भ्रातरौ	பிராதாக்களான		களோ அந்த
इमौ	இந்த	महान्ति च	சிறந்தவையும்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் ஸகந்தமண	सदृशानि च	பொருத்தமானவையு
	ரும்	कारणानि	காரணங்களான [மான
यथा	எக்காரணங்களினால்	वक्ष्यामि	கூறுகிறேன்.

नहि कोपपरीतानि हर्षपर्युत्सुकानि च । भवन्ति युधि योधानां मुखानि निहते पतौ ॥

पतौ	“யஜமானன்	கோபத்தால் பற்றப்
யுधि	போரில்	பட்டவைகளாய்
निहते	கொல்லப்பட்டிருந்	
	தால்	
योधानां	போர்வீரர்களுடைய	हर्षपर्युत्सुकानि च
मुखानि	முகங்கள்	भवन्ति न हि
		இருக்கமாட்டா.

इदं विमानं वैदेहि पुष्पकं नाम नामतः । दिव्यं त्वां धारयेन्नेवं यद्येतौ गतजीवितौ ॥२६॥

वैदेहि	“வைதேகி!	पुष्पकं नाम	புஷ்பகமெனப் பிரசிக்த
एतौ	இவ்விருவர்களும்		திபெற்றதுமான
गन्तव्यौ	உயிரிழந்தவர்கள்	इदं	இந்த
यदि	என்றால்	विमानं	விமானம்
दिव्यं	தெய்வத்தன்மையுள்	त्वां	உன்னை
	ளதும	एवं	இவ்விதம்
नामतः	பெயரால்	धारयेत् न	தரிக்கமாட்டாது

हत्विरप्रधाना हि हतोत्साहा निरुद्यमा । सेना भ्रमति संख्येषु हतकण्वं नौर्जले ॥२७॥

हत्विरप्रधाना	“முகங்கியப் போர்வீர	संख्येषु	போர்க்களத்தில்
	ணைப்பறிகொடுத்த	जले	நீரில்
सेना हि	சேனையோவெனில்	हतकर्णा	மாலுமியற்ற
हतोत्साहा	உற்சாகம் குன்றி	नौः	பரக்கலம்
निरुद्यमा	செயலற்று	इव	போல
		अमति	தகத்தவிக்குமா.

इयं पुनरसंभ्रान्ता निरुद्धिमा तरस्विनी । सेना रक्षति काकुत्स्थौ मया प्रीत्या निवेदितौ ॥

इयं	“இந்த	प्रीत्या	பக்தியுடன்
सेना पुनः	சேனையோவெனில்	निवेदितौ	காண்பிக்கப்பட்ட
असंभ्रान्ता	குழப்பமின்றியும்	काकुत्स्थौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
निरुद्धिमा	அச்சமின்றியும்		களை
तरस्विनी	மனோதைரியமுடைய	रक्षति	பாதுகாத்துவரு
मया	என்னால் [தாயும்		கிறது.

सा त्वं भव सुविस्मया अनुमानैः सुखोदयैः । अहतौ पश्य काकुत्स्थौ स्नेहादेतद्व्रीमि ते ॥

सुखोदयैः	“நன்மையை ஸூசிப்	अहतौ	மாளாதிருக்கும்
अनुमानैः	கின்னங்களைக்	काकुत्स्थौ	ராமலக்ஷ்மணர்களை
	கொண்டு	पश्य	(கண்குளிரப்) பார்.
सुविस्मया	முற்றிலும் நம்பிக்கை	एतत्	இதை
	கொண்டவளாக	ते	உனக்கு
सा त्वं	அந்த நீ	स्नेहात्	பக்தியால்
भव	ஆகுக.	ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.

त्यज शोकं च मोहं च दुःखं च जनकात्मजे । रामलक्ष्मणयोरथே नाथ शक्यमजीवितुम् ॥

जनकात्मजे	“ஜானகீ !	दुःखं च	மனக்கவலையையும்
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்	त्यज	விட்டொழி.
अथे	விஷயத்தில் [களின்	अथ	இப்பொழுது
शोकं च	துயரத்தையும்	अजीवितुं	மாள்
मोहं च	தப்பெண்ணத்தையும்	शक्यं न	முடியாது.”

श्रुत्वा तु वचनं तस्याः सीता सुरसुतोपमा । कृताञ्जलिह्वाचेदमेवमस्त्विति मैथिली ॥

मैथिली	மிதிலைமன்னனின்	श्रुत्वा	கேட்டு
	திருமகனும்	कृताञ्जलिः तु	கைகுவித்தவண்ணமே
सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணுக்	एवं	‘அங்ஙனமே
	கொப்பானவளுமான	अस्तु	இருக்கட்டும்’
सीता	ஸீதாதேவி	इति	என்ற
तस्याः	அவளது	इदं	இதை
वचनं	சொல்லை	उवाच	பதிலாய்ச்சொன்னார்.

विमानं पुष्पकं तत्तु संनिवर्त्य मनोजवम् । दीना त्रिजटया सीता लङ्कामेव प्रवेशिता ॥

दीना	பரிதாபமான நிலையி	तत्	அந்த
सीता	சீதாதேவி [விருக்கும	पुष्पकं विमानं	புஷ்பகவிமானத்தை
त्रिजटया	த்ரிஜடையால்	सन्निवर्त्य तु	திருப்பிய பின்னர்
मनोजवं	மனோவேகமாய்ச்	लङ्का एव	இலங்கையிலேயே
	செல்லவல்ல	प्रवेशिता	புகுவிக்கப்பட்டாள்.

ततस्त्रिजटया सार्धं पुष्पकादवरुह्य सा । अशोकवनिकामेव राक्षसीभिः प्रवेशिता ॥ ४० ॥

सा	அவள்	अवरुह्य	இறங்கியபின்
ततः	அப்பொழுது	राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்
त्रिजटया सार्धं	த்ரிஜடையுடன் கூட	अशोकवनिकां एव	அசோகவனத்தி
पुष्पकात्	புஷ்பகவிமானத்தி		லேயே
	வின்றும்	प्रवेशिता	புகுவிக்கப்பட்டாள்.

प्रविश्य सीता बहुवृक्षपण्डां तां राक्षसेन्द्रस्य विहारभूमिम् ।

संप्रेक्ष्य संचिन्त्य च राजपुत्रौ परं विषादं समुपाजगाम ॥ ४१ ॥

सीता	ஸீதாதேவியார்	संप्रेक्ष्य	வெருள விழித்து
बहुवृक्षपण्डां	பலவிருஷங்க	राजपुत्रौ	அரசகுமாரர்களிருவ
	ளடர்கள		ரையும்
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனது	संचिन्त्य च	நினைந்துநினைந்து
तां	அந்த	परं	பர்
विहारभूमिं	சுங்காரவனத்தில்	विषादं	துயரத்தை
प्रविश्य	புகுந்து	समुपाजगाम	அடைந்தாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ४९ ||

श्रीरामप्रबोधः—ஸ்ரீராமர் விழித்துக்கொள்வது.

घोरेण शरब्धेन बद्धो दशरथात्मजौ । निश्वसन्तौ यथा नागौ शयानौ रुधिरोक्षितौ ॥
सर्वे ते वानरश्रेष्ठाः समुग्रीवा महाबलाः । परिवार्य महात्मानौ तस्थुः शोकपरिप्लुताः ॥२॥

சசுமீவா:	ஸுக்ரீவனையுள்ளிட்ட	निश्वसन्तौ	பெருமூச்செறிந்து
महाबलाः	மகாபலசாலிகளுந்		கொண்டு
वानरश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்களுந்	शयानौ	படுத்துக்கிடக்கும்
ते	அவர்கள்	महात्मानौ	மகாத்மாக்களான
सर्वे	எல்லோரும்	दशरथात्मजौ	தசரதகுமாரர்களிட
घोरेण	கொடிய		வரையும்
शरब्धेन	பாணக்கட்டால்	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
	கட்டுண்டு	शोकपरिप्लुताः	துயரத்தில் மூழ்கியவ
रुधिरोक्षितौ	ரத்தம்தோய்ந்து		களாய
नागौ यथा	இந்சர்ப்பங்கள்போல	तस्थुः	காத்ததுகின்றார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे रामः प्रत्यबुध्यत वीर्यवान् । स्थिरत्वात्सत्त्वयोगाच्च शरैः सन्दानितोऽपि सन्॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	सर्वयोगात् च	தெய்வத்தன்மையா
रामः	ஸ்ரீராமர்		லும்
शरैः	பாணங்களால்	एतस्मिन्	இந்த
सन्दानितः अपि सन्	கட்டுண்டவராயிருக்	अन्तरे	சமயத்தில்
	கையிலுங்கூட	प्रत्यबुध्यत	தன்னறிவையடைந்
स्थिरत्वात्	அழிவின்றமையா		தார்.

ततो दृष्ट्वा सरथिरं विषण्णं गाढमर्पितम् । आतरं दीनवदनं पर्यदेवयदातुरः ॥ ४ ॥

ततः	உடனே	दृष्ट्वा	பார்த்து
आतरं	தம்பியை		
गाढं	மிகவும்	विषण्णं	மிகப்பரிதாபமாய்
अर्पितं	அடியிண்டு	पर्यदेवयत्	பின்வருமாறு
सरथिरं	ரத்தம் தோய்ந்து		புலம்பினார் :
दीनवदनं	வாடிய முகத்தனம்		

किं नु मे सीतया कार्यं किं कार्यं जीवितेन वा । शयानं योऽद्य पश्यामि आतरं युधि निर्जितम्॥

अथ	“ இப்பொழுது	पश्यामि	பார்க்கிறேனே
आतरं	தம்பியை	मे	எனக்கு
युधि	போரில்	सीतया	ஸீதையால்
निर्जितं	தோல்வியுற்று	कार्यं किं नु	ஆவதென்ன ?
शयानं	படுத்துக்கிடப்பவனாய்	जीवितेन वा	உயிரினுஸ்தான்
यः	எந்த நான்	कार्यं किम्	ஆவதென்ன ?

शक्या सीतासमा नारी मर्त्यलोके विचिन्वता । न लक्ष्मणसमो भ्राता सचिवः सांपरायिकः॥

मर्त्यलोके “மானிடவுலகில் ட்ஷ்மணசம: ஸக்தமனானுக்கொப்
விचिन्வता தேடிப்பார்க்கும் என் பாகிய

சீதாசமா ஸீதைக்கொப்பாகிய சசிவ: மந்திரியும்
நாரி ஒரு பெண சாंपरायिक: பேர்வீரனுமாகிய
शक्या கானாமுடியும். ஶ்ரதா தம்பி
न கானாமுடியாது.

परित्यक्ष्याम्यहं प्राणं वानराणां तु पश्यताम् । यदि पञ्चत्वमापन्नः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥

सुमित्तानन्दवर्धनः “ஸக்தமனான் வானராண்
पञ्चवं மாணாததை வாநராண்
अपन्नः यदि எய்தவிட்டான் எனில் பார்ந்துகொண்டிருக்க
अहं நான் ப்ரான் கையிலேயே
परित्यक्ष्यामि ஒழிக்கப்போகிறேன்.

किं नु वक्ष्यामि कौसल्यां मातरं किं नु कैकयीम् । कथमम्बां सुमित्रां च पुत्रदर्शनलालसाम् ॥

कौसल्यां “கோசலாதேவியா புத்ரர்ஷ்னலாலசாं புதல்வனைக்காண்பதி
किं नु என்ன [ருக்கு லேயே கருத்துற்ற
वक्ष्यामि சொல்வேன்? சுமித்திரை
कैकयी கைகேரி அம்மா ஒருக்குத்தான்
मातरं அம்மா ஒருக்கு என்னவிதம் பதில்
किं नु என்ன சொல்வேன்? அளிப்பேன்.

विवत्सां वेपमानां च क्रोशन्तीं कुररीमिव । कथमाश्वासयिष्यामि यदि यास्यामि तं विना ॥

तं विना “அவ்விலலாமல் வேபமான
यास्यामि यदि செல்லவேனையாகில் க்ரோஷ்ன்தி
विवत्सां கன்றிமுத்த கதறுமவளை
कुररी इव பெண்மாணப்போல எவ்வனம்
आश्वासयिष्यामि தேற்றாவுசெய்வேன்.

कथं वक्ष्यामि शत्रुघ्नं भरतं च यशस्विनम् ॥ १० ॥

यशस्विनं “மகா புகழ்படைத்த கத
भरतं பரதனிட கத
शत्रुघ्नं च சத்ருக்ஷ்ணிடமும் பேசுவேன்?

मया सह वनं यातो विना तेन गतः पुनः । उपालम्भं न शक्यामि सोढुं वत सुमित्रया ॥

मया “என்னுடன் சுமித்ரயா சுமித்தரையாலேற்படும்
सह கூடவே கொடுமைசெொற்களை
वनं காட்டிற்கு சகிக்க
यातः வந்தவன் அவன்.
तेन विना அவ்விலலாமல்
पुनः திரும்பி
गतः சென்றவன் நான். शक्यामि न வல்லவனல்லேன்,
वत अर्न्तो என்ன கஷ்டம்!

इहैव देहं त्यक्ष्यामि न हि जीवितुमुत्सहे

॥ १२ ॥

इह एव “இவ்விடத்திலேயே
देहं உடலை
त्यक्ष्यामि ஒழித் து விடுகிறேன்.

जीवितुं हि உயிருடனிருக்கவே
उत्सहे न நான் விரும்பவில்லை.

धिङ् मां दुष्कृतकर्माणमनार्यं यत्कृते ह्यसौ ।

लक्ष्मणः पतितः शेते शरतल्पे गतासुवत् ॥

यत्कृते “எவனுக்காக
असौ இந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணன்
शरतल्पे பாணங்களாலான
पतितः விழுந்து [படுக்கையில்
गतासुवत् உயிரற்றவன்போல்

शेते கிடக்கின்றானோ அந்த
दुष्कृतकर्माणं தீவினையுரியும்
अनार्यं பாபியான
मां என்னை
धिक् வைத்துப்பொசுக்க
வேண்டும்.

त्वं नित्यं स विषण्णं मामाश्वासयसि लक्ष्मण

॥ १४ ॥

गतासुर्नाद्य शक्रोपि मामार्तमभिभाषितुम्

॥ १५ ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!
विषण्णं துயரமடைந்த
मां என்னை
नित्यं எப்பொழுதும்
आश्वासयसि நீ தேற்றுவாய்.
सः அப்படிப்பட்ட

त्वं நீ
अद्य இப்பொழுது
गतासुः உயிரிழந்தவனாகி
आर्तं புலம்பித்தவிக்கும்
मां என்னிடம்
अभिभाषितुं பேசுவதற்கு
शक्रोपि न முடியாதிருக்கின்றன.

येनाद्य निहता युद्धे राक्षसा विनिपातिताः । तस्यामेव क्षितौ वीरः स शेते निहतः परैः ॥

येन “எவனால்
अद्य இப்பொழுது
युद्धे போரில்
राक्षसाः அரக்கர்கள்
निहताः கொல்லப்பட்டு
विनिपातिताः வீழ்த்தப்பட்டார்கள்
ளோ

सः அப்பேர்ப்பட்ட
वीरः வீரன்
तस्या एव அதே
क्षितौ தரையில்
परैः சத்ருக்களால்
निहतः வீழ்த்தப்பட்டவனாய்
शेते கிடக்கிறான்.

शयानः शरतल्पेऽस्मिन्स्वशोणितपरिभुतः । शरजालैश्चितो भाति भास्करोऽस्तमिव व्रजन ॥

अस्मिन् “இந்த
शरतल्पे சரங்களாலான படுக்கையில்

चितः தைக்கப்பட்டவனாய்
अस्तं அஸ்தமனத்தை
व्रजन् அடைந்துகொண்டிருக்கும்

शयानः கிடக்கும் இவன்
स्वशोणितपरिभुतः தன் ரத்தம் தேய்ந்து
शरजालैः பாணங்களால்

भास्करोः சூரியன்
इव போல
भाति விளங்குகிறான்.

बाणाभिहतमर्मत्वान्न शक्तोऽप्यभिभाषितम् । रुजा चाब्रुवतांऽप्यस्य दृष्टिरागेण सूच्यते ॥

बाणाभिहत- } मर्मत्वात् }	“மர்மஸ்தானத்தில் அடியுண்டிருப்பதால்	दृष्टिरागेण	பரிதாபமான பார்வை யாலே
अभिभाषितं	பேச	अस्य	இவனுக்கு
शक्तोति न	முடியாதிருக்கிறான்.	रुजा	பொறுக்கமுடியாத நோவு
अपि च	மேலும்	सूच्यते	இருப்பதாகக் காணப்படுகிறது.
अब्रुवतः	வாய்திறந்து பேசா திருக்கும்		

यथैव मां वनं यान्तमनुयातो महाद्युतिः । अहमप्यनुयास्यामि तथैवं यमक्षयम् ॥ १९ ॥

महाद्युतिः	“மிகக் கேஜோவானான காட்டிற்கு [இவன், யான்த மா யதா எவ அனுவாத:	तथा एव	அப்படியே
वनं	காட்டிற்கு [இவன், யான்த மா யதா எவ அனுவாத:	अहं अपि	நானும்
यान्तं	பிரயாணமான என்னை	एनं	இவனை
मां	என்னை	यमक्षयं	யமனது மீளிகைக்கு பின் பற்றிச் செல்வேன்.
यथा एव	எப்படி	अनुयास्यामि	
अनुयातः	பின்பற்றிவந்தானே		

इष्टवन्धुजनो नित्यं मां च नित्यमनुव्रतः । इमामद्य गतोऽवस्थां ममानार्यस्य दुर्नयैः ॥ २० ॥

नित्यं	“எக்காலத்திலும் இடன்பிறந்தவனிடம் உகந்த இவன்	अनार्यस्य	அதற்குரிமையற்ற
इष्टवन्धुजनः	உகந்த இவன்	मम	எனது
मां च	என்னையே	दुर्नयैः	தீர்க்கதரிசனமற்ற செயல்களால்
नित्यं	ஸதா	इमां	இந்த
अनुवतः	பின்பற்றியவன்.	अवस्थां	கதியை
अद्य	இப்பொழுது	गनः	எய்தினன்.

सुरुष्टेनापि वीरेण लक्ष्मणेन न संस्मरे । परुषं विप्रियं वाऽपि श्रावितं तु कदाचन ॥ २१ ॥

वीरेण	“சூரனும் அதிசூரன்கொண் டிருப்பவனு வாகிய	विप्रियं अपि	தருமவிரோதமான சொல்லானாகட்டும்
सुरुष्टेन	அதிசூரன்கொண் டிருப்பவனு வாகிய	परुषं वा	கண்டதமான சொல் தானாகட்டும்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	श्रावितं तु	செவியில் போடப்பட்ட உதாக்க கூட நான் நினைப்புறவில்லை.
कदाचन अपि	எதேனும் ஒரு சமயத்த தீர்வோடும்	संस्मरे न	

विससर्जैकवेगेन पञ्च बाणशतानि यः । इष्वस्त्रेष्वधिकस्तस्मात्कार्त्तवीर्याच्च लक्ष्मणः ॥ २२ ॥

यः	“எவன் ஐந்தாறுபாணங்களை ஒரே தடவையில் விடுத்தானே	कार्तवीर्यात् च	காந்தவீர்யனைக் காட்டிலும்
पञ्च बाणशतानि	ஐந்தாறுபாணங்களை ஒரே தடவையில் விடுத்தானே	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
एकवेगेन	ஒரே தடவையில்	इष्वस्त्रेषु	பாணஸ்திரங்களில்
विससर्जै	விடுத்தானே	अधिकः	மேம்பட்டவன்.
तस्मात्	அப்போர்க்கொத்த		

अस्त्रैस्त्राणि यो हन्याच्छक्रस्यापि महात्मनः । सोऽयमुर्व्यां हतः शेते महार्हशयनोचितः ॥

यः
महात्मनः
शक्रस्य
अस्त्राणि अपि
अस्त्रैः
हन्यात्

மகா ஆற்றலுடைய
இந்திரனது
அஸ்திரங்களைக் கூட
அஸ்திரங்களாலேயே
அழிப்பானே

सः
महार्हशयनोचितः
अयं
हतः
उर्व्यां
शेते

அந்த
வீலையுயர்ந்த படுக்
இவன் [கைக்குரிய
கொல்லப்பட்டவனாய்
தரையில்
கிடக்கிறான்.

तच्च मिथ्या प्रलप्तं मां प्रधक्ष्यति न संशयः । यन्मया न कृतो राजा राक्षसानां विभीषणः

विभीषणः
राक्षसानां
राजा
मया
न कृतः
यत्

“ விபிஷணன்
அரக்கர்களுக்கு
அரசனாக
என்னால்
செய்யப்படவில்லை
எதுவோ [யென்பது

तत्
मिथ्या
प्रलप्तं च
मां
प्रधक्ष्यति
संशयः न

அந்த
பயனற்ற
பேச்சும்
என்னை
எரிக்கின்றது.
இதில் ஐயமில்லை.

अस्मिन्मुहूर्ते सुग्रीव प्रतियातुमितोऽर्हसि

सुग्रीव
अस्मिन् मुहूर्ते

“ சுக்ரீவ!
இந்த சக்ஷணத்திலேயே

॥ २५ ॥

इतः
प्रतियातुं
अर्हसि

இவ்விடத்திலிருந்து
திரும்பி
நீ செல்லவேண்டும்.

स तु हीनं मया राजन्नावणोऽभिद्रवेद्वली

राजन्
बली
सः
रावणः

“ அரசே!
பலசா வீயாகிய
அந்த
ராவணன்

॥ २६ ॥

मया हीनं तु
अभिद्रवेत्

என்னை கிட்டப்பிரிந்
திருக்கும் உன்னை
இப்பொழுது துன்பு
றுத்துவான்.

अङ्गदं तु पुरस्कृत्य ससैन्यः ससुहृज्जनः । सागरं तर सुग्रीव नीलेन च नलेन च ॥२७॥

सुग्रीव
नीलेन च
नलेन च
ससैन्यः

“ சுக்ரீவ!
நீலனோடும்,
நள
சேனைகளோடும்,

ससुहृज्जनः
अङ्गदं तु
पुरस्कृत्य
सागरं
तर

நண்பர்களோடும்,
அங்க,
அழைத்துக்கொண்டு
சமுத்திரத்தை
தாண்டிவிடு.

कृतं हनुमता कार्यं यदन्यैर्दुष्करं रणे । ऋक्षराजेन तुष्यामि गोलाङ्गुलाधिपेन च ॥२८॥

हनुमता
ऋक्षराजेन
गोलाङ्गुलाधिपेन च
रणे
अन्यैः

“ ஹனுமாதானாலும்
கரடியமன்னனாலும்,
கோலாங்குலமெனாலும்
வானரமன்னனாலும்
போரில்
பிறரால்

दुष्करं
कार्यं
यत्
कृतं
तुष्यामि

செய்யமுடியாத
காரியம்
எதுவோ அது
செய்யப்பட்டது.
நான் சந்தோஷமடை
கிறேன்.

अङ्गदेन कृतं कर्म मैन्देन द्विविदेन च । युद्धं केसरिणा संख्ये घोरं संपातिना कृतम् ॥

அங்ஙுதேன	“அங்கதனாலும்,	சம்பாதினா	சம்பாதினாலும்,
மேன்டேன	மைந்தனாலும்,	கேசரிணா	கேசரியாலும்,
தவ்விவிதேன ச	தவிவிதனாலும்	சங்க்யே	போர்க்களத்தில்
கர்ம	பெருஞ்செயல்	யுத்தம்	யுத்தம்
கூத	புரியப்பட்டது.	घोरं	பயங்கரமாக
		कृतम्	புரியப்பட்டது.

गवयेन गवाक्षेण शरभेण गजेन च । अन्यैश्च हरिभिर्யुद्धं मदर्थं त्यक्तजीवितैः ॥

न चातिक्रामितुं शक्यं दैवं सुग्रीव मानुषैः ॥ ३० ॥

गवयेन	“கவயனாலும்,	त्यक्तजीवितैः	உயிரை மதியாதவர்
गवाक्षेण	கவாக்ஷனாலும்,		களாக
शरभेण च	சரபனாலும்,	युद्धं	போர்புரியப்பட்டது.
गजेन च	கஜனாலும்	सुग्रीव	சுகிரீவ!
अन्यैः	மற்ற	मानुषैः	மானிடர்களால்
हरिभिः च	வானரர்களாலும்	दैवं	விதியானது
मदर्थे	எனக்காக	अतिक्रामितुं	கடக்க
		शक्यं न	சாத்தியமானதன்று.

यत्तु शक्यं वयस्येन सुहृदा च परन्तप । कृतं सुग्रीव तत्सर्वं भवता धर्मभीक्ष्णा ॥ ३१ ॥

परन्तप	“சதருக்களைத்தபிக் கச்செய்யும்	वयस्येन च	ஸ்நேகிதனுமாகிய
		भवता	உன்னால்
सुग्रीव	சுகிரீவ!	यत् शक्यं तु	எது சாத்தியமோ
धर्मभीक्ष्णा	தர்மத்திற்கு அஞ்சிய	तत् सर्वं	அதெல்லாம்
सुहृदा	அன்பார்ந்த [வனும்,	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

मित्रकार्यं कृतमिदं भवद्भिर्वानरर्षभाः । अनुज्ञाता मया सर्वे यथेष्टं गन्तुमर्हथ ॥ ३२ ॥

वानरर्षभाः	“வானரோத்தமர்	सर्वे	எல்லோரும்
भवद्भिः	உங்களால் [களே!	मया	என்னால்
मित्रकार्यं	நண்பனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை	अनुज्ञाताः	விடைகொடுக்கப்பட்ட உவர்களாய
इदं	இப்பொழுது	यथेष्टं	சுயேச்சையாய்
कृतं	செய்யப்பட்டது.	गन्तुं अर्हथ	செல்லுங்கள்.”

शुश्रुवुस्तस्य ते सर्वे वानराः परिदेवनम् । वर्तयाश्चकुरभ्रूणि नेत्रैः कृष्णोत्तरक्षणाः ॥ ३३ ॥

ते	அந்த	शुश्रुवुः	கேட்டனர்.
वानराः	வானரர்கள்	कृष्णोत्तरक्षणाः	கண்கள் சிவந்து,
सर्वे	எல்லோரும்	नेत्रैः	கண்களால்
तस्य	அவரது	अभ्रूणि	கண்ணீரை
परिदेवनं	புலம்பலை	वर्तयांचक्रुः	சொரிந்தனர்.

ततः सर्वाण्यनीकानि स्थापयित्वा विभीषणः । आजगाम गदापाणिस्त्वरितो यत्र राघवः॥

விभीஷண:	விட்டிஷணன்	யத	எங்கிருந்தாரோ அவ்
அனீகானி	சேனைகள்		
सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்	गदापाणिः	கதையும் கையுமாய்
स्थापयिष्या	நிறுத்திவிட்டு,	त्वरितः	வேகமாய்
राघवः	பூதீராமர்	ततः	அப்பொழுது
		आजगाम	வந்தார்.

तं दृष्ट्वा त्वरितं यान्तं नीलाञ्जनचयोपमम् । वानरा दुद्रुवुस्सर्वे मन्यमानास्तु रावणिम् ॥

வானரா:	வானரர்கள்	यान्तं	வந்துகொண்டி.
सर्वे	எல்லோரும்	तं	அவரை [ருக்கும்
नीलाञ्जनचयोपमं	கறுத்த அஞ்சனமலை யை நிகர்த்தவராய்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
		रावणिं तु	இந்திரஜித்தெனவே
त्वरितं	வேகமாய்	मन्यमानाः	நனைக்கவர்களாய்
		दुद्रुवुः	எங்குமோடினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16599

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1924

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ५० ॥

नागपाशविमोचनम्—நாகபாசத்திலிருந்து விதேய.

अथोवाच महातेजा हरिराजो महाबलः । किमियं व्यथिता सेना मूढवातेव नौर्जले ॥१॥

மஹாதேஜா:	மகா ஆண்மையுடைய வனும்	इयं	“இந்த
महाबलः	மகா ஆற்றலுடையவ னுமான	सेना	ஸேனை
हरिराजः	வானரமன்னன்,	जले	ஜலத்தில்
अथ	பின்வருமாறு	मूढवाता	சுழற்காற்றிலகப்பட்ட
उवाच	வினாவினான்;	नौः इव	ஒர் ஓடம்போல்
		किं	ஏன்
		व्यथिता	தந்தலிக்கின்றது ? ”

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा वालिपुत्रोऽङ्गदोऽब्रवीत् ॥ २ ॥

வாலிபுத்ர:	வாலிபுத்தன் புதல்வன	वचः श्रुत्वा	வார்த்தையைக்கேட்டு,
अङ्गदः	அங்கதன், [கிய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்
सुग्रीवस्य	சுகரீவனது		னான் :

न त्वं पश्यसि रामं च लक्ष्मणं च महाबलम् । शरजालाचितौ वीराबुभौ दशरथात्मजौ ॥

शरजालाचितौ	“ பாணசமூகங்களால் கட்டுண்டவர்களும், வீரர்களும்,	दशरथात्मजौ	தசரதசக்கிரவர்த்தி யின் புதல்வர்களும், மகாத்மாக்களும்,
वीरौ		महामानौ	

சரதத்யே	பாணங்காளான படுக்கையில்	மகாபல்த்	பகாபல்தாலியாகிய
ஹிர்ஷிதௌ	ரத்தம் தோய்ந்து	லக்ஷ்மணம் ச	லக்ஷ்மணருமாகிய
சயானௌ	படுத்துக்கிடப்பவர் க	உமௌ	இருவரையும்
ராமம் ச	ஸ்ரீராமரும் [ருமாகிய	தவ்	நீர்
		பச்யஸி ந	கவனியா திருக்கிறீர்!"

அதாவதிதானரேந்ர: சுயீவ: புத்ரமத்டம் । நானிமித்தமிதம் மந்யே பவதிவ்யம் பதேந ॥ ௪ ॥

வானரேந்ர:	வானரமன்னனாகிய	அநிமித்தம்	தகுந்த காரணமின்றி
சுயீவ:	சுகீவன்		யேற்பட்டதென
புத்ரம்	புத்தலவனாகிய	மந்யே ந	நான் நினைக்கவில்லை,
அத்டம்	அங்கதனைப் பார்த்து	பதேந து	படம் காரணமாகவே
அத	பின்வருமாறு	பவதிவ்யம்	இது ஏற்பட்டிருக்க
அவதிவ்	பதிவரைத்தான்:		வேண்டும்.
தத்டம்	"இது		

விபணவதநா தீதே த்யக்தபஹ்ரணா திச: । ப்ரபலாயந்தி ஹ்யஸ்தாஸாதுஃபுலலோசநா: ॥ ௫ ॥

புதே	"ஆந்த	த்யக்தபஹ்ரணா:	ஆயுதங்களையெறிந்து
ஹ்ய:	வானரர்கள்		கிட்டு
விபணவதநா:	வாடிய முகத்தினராய்	ஸாஸாத் தி	பயத்தால்தான்
த்யஃபுலலோசநா:	மருட்சியால் விழித்து	திச:	எல்லாத்திக்குகளிலும்
	கொண்டு	ப்ரபலாயந்தி	ஒடுகின்றனர்.

அந்யோந்யஸ்ய ந லஜ்ஜந்தே ந நிர்ரிஷந்தி ப்ருத: । விப்ரகர்ஷந்தி சான்யோந்யம் பதிந் லக்ஷயந்தி ச॥

அந்யோந்யஸ்ய	"ஒருவர்கொருவர்	விப்ரகர்ஷந்தி	இழுத்துசெல்கிறார்
லஜ்ஜந்தே ந	வெட்கப்படவில்லை.		கள்.
ப்ருத:	திரும்பி	பதிந் ச	விழுந்தவனை
நிர்ரிஷந்தி ந	பார்க்கவில்லை.	லக்ஷயந்தி	தாண்டிச்சென்று
அந்யோந்யம் ச	ஒருவர்கொருவரை		விடுகிறார்கள்."

புதஸ்திந்நந்தரே வீரௌ ததாபாணிவிபிஷண: । சுயீவம் வர்த்தயாமாஸ ராபதம் ச நிர்ரிஷத ॥ ௬ ॥

புதஸ்திந்	இந்த	சுயீவம்	சுகீவனுக்கு
அந்தரே	சமயத்தில்	வர்த்தயாமாஸ	முகமன்கூறினர்.
விபிஷண:	விபிஷணர்	ராபதம்	ஸ்ரீராமரை
		நிர்ரிஷத ச	கண்கொட்டாமற்
ததாபாணி:	கதையும் கையுமாக		பார்த்தார்.

விபிஷணம் தம் சுயீவௌ த்ருதா வானரபிஷணம் । ஃகஸ்தராஜம் சமீபஸ்யம் ஜாஸ்த்வந்தமுவாச த ॥ ௭ ॥

சுயீவ:	சுகீவர்,	சமீபஸ்யம்	பக்கவிலிருக்கும்
தம் விபிஷணம்	அந்த விபிஷணரை,	ஃகஸ்தராஜம்	கரடிகள் மன்னனான
வானரபிஷணம்	வானரர்களுக்கு பயத்	ஜாஸ்த்வந்தம்	ஜாம்பவானிடம்
	தை விளைவித்தவராய்	தவாச த	பின்வருமாறு மொ
த்ருதா	அறிந்து		ழிந்தான்:

इमौ तौ सत्त्वसंपन्नौ विक्रान्तौ प्रियसंयुगौ । इमामवस्थां गमितौ राक्षसैः कूटयोधिभिः ॥

ஹமௌ	“இவர்கள்	கூட்யோதிभि:	கபடப்போர்புரியும்
சரவசம்ப்நௌ	மகா ஆற்றலுடைய	ராட்சசை:	அரக்கர்களால்
	வர்கள்.	இமாம்	இந்த
விக்ரான்தௌ	மகா ஆண்மையுடைய	அவஸ்தா	நிலைமைக்கு
	வர்கள்.	கமితௌ	கொண்டுவரப்பட்ட
பரியசம்யுௌ	போரில் சிறந்தவர்கள்.		
தௌ	அப்படிப்பட்டவர்கள்		னா.

भ्रातुः पुत्रेण मे तेन दुष्पुत्रेण दुरात्मना । राक्षस्या जिह्वया बुद्ध्या वञ्चितावजुविक्रमौ ॥

கஜுவிக்ரமௌ	“தர்ப்புத்தம் செய்யும்	தூராத்மனா	பாபியுமான
	இவ்விருவர்கள்	தென	அவனால
மே	எனது	ராட்சஸ்யா	அரக்கர்க்குரிய
ப்ராது:	தமையனது	ஜிஹ்வயா	கோணல்
புத்ரேண	புதல்வனும்	புத்த்யா	புத்திகொண்டு,
துஸ்புத்ரேண	கெட்ட புதல்வனும்	வஞ்சிதௌ	வஞ்சிக்கப்பட்டனர்.

शरैरिमावलं विद्वौ रुधिरेण समुक्षितौ । वसुधायामिमौ सुप्तौ दृश्येते शल्यकावि ॥१७॥

ஹமௌ	“இவ்விருவர்களும்	வசுதாயாம்	தரையில்
சரே:	பாணங்களால்	சுப்தௌ	படுத்துக்கிடக்கும்
அலம்	வேண்டிய அளவு	ஹமௌ	ரும்
வித்வௌ	அடியுண்டு	शल्यकौ इव	இரண்டு முள்ளம்
ரூதிரேண	இரத்தத்தால்		பன்றிகளபோல
சமுக்சிதௌ	தோயப்பெற்றிருக்	दृश्येते	தோன்றுகின்றனர்.
	கின்றனர்.		

ययोर्वीर्यमुपाश्रित्य प्रतिष्ठा काङ्क्षिता मया । तावुभौ देहनाशाय प्रसुप्तौ पुरुषर्षभौ ॥१८॥

யயௌ:	“எந்த இருவர்களு	தௌ	அந்த
வீர்யம்	வீர்யத்தை [டைய	புருஷர்ஷமௌ	புருஷோத்தமர்களான
உபாஸ்ரீத்ய	ஆதரவாகக்கொண்டு	உமௌ	இவ்விருவரும்
மயா	என்னால்		உடலழியும்வண்ணம்
	கிர்த்தி	देहनाशाय प्रसुप्तौ	{ படுத்துக்கிடக்கின்
காங்க்ஷிதா	கோரப்பட்டதோ		றனர்.

जीवन्नय विपन्नोऽस्मि नष्टराज्यमनोरथः । प्रासप्रतिज्ञश्च रिपुः सकामो रावणः कृतः ॥

அத	“இப்பொழுது,	ரீபு:	சத்துருவான
மடராஜ்யமனௌரத:	ராஜ்யத்தையும் மனே	ராவண:	ராவணன்
	ரதத்தையும் இழந்து	பாசபரதிஜ்:	பாதிக்கைநிறைவேற
ஜீவன்	உயிருடன்		ப்பெற்றவனாயும்
விபந்ந:	நடக்கும் பிணமாய்	சகாம: ச	மனோரதம் கைகூடப்
அஸிம்	இருக்கிறேன்.	கூத:	பெற்றவனாயும்
			செய்யப்பட்டான்.”

एवं विलपमानं तं परिष्वज्य विभीषणम् । सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नो हरिराजोऽब्रवीदिदम् ॥२०॥

हरिराजः	வாராட்சன் ஹரீ	तं	அந்த
सत्त्वसम्पन्नः	மிக ஆண்டாடிடைய	विभीषणं	விபிஷணரை
सुग्रीवः	சுக்ரீவன் [வனுமான	परिष्वज्य	கட்டித்தழுவி
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	इदं	பின்வருமாறு
विलपमानं	புலம்பும்	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

राज्यं प्राप्स्यसि धर्मज्ञ लङ्कायां नात्र संशयः ॥ २१ ॥

धर्मज्ञ	“தர்மமுணர்ந்தவனே”	प्राप्स्यसि	அடையப்போகிறீர்.
लङ्कायां	இலங்கையில்	अत्र	இவ்விடத்தில்
राज्यं	ராஜ்யரிமையை	संशयः न	ஐயமில்லை.

रावणः सह पुत्रेण स कामं नेह लप्स्यते ॥ २२ ॥

सः	“அந்த	कामं	மனோரத்ததை
रावणः	ராவணன்	इह	இவ்வுட்கில்
पुत्रेण	புதல்வனோடு	लप्स्यते न	அடையமாட்டான்.
सह			

न रुजापीडितावेतावुभौ राघवलक्ष्मणौ । त्यक्त्वा मोहं वधिष्येते सगणं रावणं रणे

एतौ	“இந்த	मोहं	மூர்ச்சையை
राघवलक्ष्मणौ	இராமலக்ஷ்மணர்கள்	त्यक्त्वा	விட்டெழுந்தது
उभौ	இருவரும்	रणे	போரில்
रुजापीडितौ	மரணநோயால் பிடிக்கப்பட்டவர்கள்	रावणं	ராவணனை
	இல்லை.	सगणं	கூட்டத்தாரோடுகூட
		वधिष्येते	வதைசெய்வார்கள்.”

तमेवं सान्त्वयित्वा तु समाश्वास्य च राक्षसम् । सुषेणं श्वशुरं पाथ्वं सुग्रीवस्तमुवाच ह ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	पाथ्वं	அருகாமையிலிருந்த
तं	அந்த	श्वशुरं	பாமனாரான
राक्षसं	அரக்கனை	तं सुषेणं	அந்த ஸுஷேணனைப்
एवं	மேற்கண்டவாறு		பார்த்து
सान्त्वयित्वा तु	நல்லவார்த்தைகூறி	उवाच ह	பின்வருமாறு மொழி
समाश्वास्य च	தேற்றிவிட்டு		ந்தான் :

सह शूरैर्हरिगणैर्लब्धसंज्ञावरिन्दमौ । गच्छ त्वं भ्रातरौ गृह्य किष्किन्यां रामलक्ष्मणौ ॥

अरिन्दमौ	“சதருஸமஹாரகா	गृह्य	அழைத்துக்கொண்டு,
	களும்த	शूरैः	சூரர்களான
भ्रातरौ	பிரதாக்களுமாகிய	हरिणैः सह	வானரக்கூட்டங்
इमौ	இந்த		களோடுகூட
लब्धसंज्ञौ	மூர்ச்சைதெளிந்த	त्वं	நீ
रामलक्ष्मणौ	ஹிராமலக்ஷ்மணர்	किष्किन्यां	கிஷ்கிந்தைக்கு
	களை	गच्छ	செல்.

अहं तु रावणं हत्वा सपुत्रं सहवान्धवम् । मैथिलीमानयिष्यामि शक्रो नष्टामिव श्रियम् ॥

अहं तु	“நான் ஒருவனை	नष्टं	தன்னை விட்டுப் பிழந்த
रावणं	ராவணனை	श्रियं	ராஜ்யஸம்பத்தை
सपुत्रं	புத்திரர்களோடும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
सहवान्धवं	இனத்தாரோடும்		வண்ணமே,
हत्वा	கொன்று,	मैथिलीं	மீத்தாதேவியை
शक्रः	தேவேந்திரன்	आनयिष्यामि	சொண்டுவருக்கேன்.”

श्रुत्वैतद्दानरेन्द्रस्य सुषेणो वाक्यमब्रवीत् । देवासुरं महयुद्धमनुभूतं सुदारुणम् ॥ २७ ॥

सुषेणः	ஸுசேனன்,	देवासुरं	“தேவர்களுக்கும் அசு
वानरेन्द्रस्य	வானரமன்னனது		ரர்களுக்கும் நடந்த
एतत्	இத	सुदारुणं	மிகப்பயங்கரமான
वाक्यं	மொழியை	महत्	பெரும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	युद्धं	போர்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்	अनुभूतम्	என்னல் பார்க்கப்பட்ட
	துன்:		புருக்கிறது.

तदा स दानवा देवाञ्छरसंस्पर्शकोविदाः । निजघ्नुः शस्त्रविदुषश्छाद्यन्तो मुहुर्मुहुः ॥

तदा	“அப்பொழுது	छाद्यन्तः	கட்புலனாகாதிருந்து
शरसंस्पर्शकोविदाः	பாணப்பிரயோகங்		கொண்டே
	கலை நுபுணர்களான	शस्त्रविदुषः	சஸ்திரங்களில் வல்ல
दानवाः	அசுரர்கள்,	देवान्	தேவர்களை
मुहुः मुहुः	பலமுறை	निजघ्नुः स	வதைத்தனர்.

तानातान्नाष्टसंज्ञांश्च परामूंश्च बृहस्पतिः । विद्याभिर्मेन्ययुक्ताभिरोषधीभिश्चिकित्सति ॥ २९ ॥

बृहस्पतिः	“பிரதக்ஸ்பதியானவர்,	तान्	அவர்களை
आतान्	பீடையுற்று	विद्याभिः	மந்திரங்களாலும்
नष्टसंज्ञान्	மூர்த்தத்தவர்களுந்	मन्ययुक्ताभिः	மந்திரிக்கப்பட்ட
परामूंश्च	உயிரிழந்தவர்களு	ओषधीभिः च	மூலிகைகளாலும்
	மான	चिकित्सति	சிகிக்களை செய்தார்.

तान्यौषधान्यानयितुं क्षीरोदं यान्तु सागरम् । जवेन वानराः शीघ्रं संपातिपनसादयः ॥

सम्पातिपनसादयः	“ஸம்பாதி, பனஸன்	औषधानि	மூலிகைகளை
	முதலிய	आनयितुं	கொண்டுவர
वानराः	வானரர்கள்	क्षीरोदं सागरं	பார்கடலுக்கு
शीघ्रं	காலதாமதமின்றி	जवेन	வேகமாய்
तानि	அந்த	यान्तु	செல்லட்டும்.

हरयस्तु विजानन्ति पार्वतीं तां महौषधीम् । सञ्जीवकरणीं दिव्यां विशल्यां देवनिर्मिताम्॥

हरयः	“வானார்கள்			தேவர்களுக்காக உண்
पार्वती	பர்வதத்தில் கிடைக்	देवनिर्मितां		டுபண்ணப்பட்டது
	கும்			மான
महौषधीं	சிறந்த மூலிகை	तां		அந்த
	யாகியதும்,	सञ्जीवकरणीं		ஸஞ்ஜீவகரணியையும்,
दिव्यां	தேய்வத்தன்மை	विशल्यां तु		விசல்யந்தையும்
	வாய்ந்ததும்,	विजानन्ति		நன்கறிவார்கள்.

चन्द्रश्च नाम्ना द्रोणश्च क्षीरोदे सागरोत्तमे । अमृतं यत्र मथितं तत्र ते परमौषधी ॥३२॥

सागरोत्तमे	“கடல்களுட்சிறந்த	यत्र		எந்தவிடத்தில்
क्षीरोदे	பாற்கடலில்,	अमृतं		அமிர்தமானது
चन्द्रः च	சந்திரனென்ற	मथितं		கடையப்பட்டதோ
	மலையும்,			
द्रोणः च	த்ரோணனென்ற	तत्र		அங்கு
	மலையும்,	ते		அந்த இரண்டு
नाम्ना	பெயருடன் விளங்	परमौषधी		மூலிகைகளும்
	குகின்றன.			ருக்கின்றன.

तस्मिन्स्ते निहिते देवैः पर्वते परमौषधी । अयं वायुसुतो राजन्हनुमांस्तत्र गच्छतु ॥३३॥

राजन्	“அரசே!	निहिते		வைக்கப்பட்டிருக்கின்
ते	அந்த			றன.
परमौषधी	சிறந்த மூலிகைகள்	अयं		இந்த
	இரண்டும்,	वायुसुतः		வாயுகுமாரனான
तस्मिन्	அந்த	हनुमान्		ஹனுமான்
पर्वते	மலையில்	तत्र		அங்கு
देवैः	தேவர்களால்	गच्छतु		செல்லட்டும்.”

एतस्मिन्नन्तरे वायुमैत्राश्रापि सविद्युतः । पर्यस्यन्सागरे तोयं कम्पयन्निव पर्वतान् ॥३४॥

एतस्मिन्	இந்த	पर्यस्यन्		கொந்தளிக்கச்செய்து
अन्तरे	சமயத்தில்	पर्वतान्		மலைகளை [கொண்டு
सविद्युतः	மின்னலுடன் கூடிய	कम्पयन् इव		குலுங்கச்செய்து
मेघान् च	மேகங்களையும்			கொண்டும்
सागरं	சமுத்திரத்தில்	वायुः		ஒரு பெருங் காற்று
तोयं अपि	ஜலத்தையும்			அடித்து.

महता पक्षवातेन सर्वद्वीपमहाद्रुमाः । निपेतुर्भिन्नविटपाः समूला लवणाम्भसि ॥३५॥

महता	“பெரும்	भिन्नविटपाः		கிளைகள் முறிந்து,
पक्षवातेन	சிறகுக்காற்றால்	समूलाः		வேருடன் (பெயர்ந்து)
सर्वद्वीपमहाद्रुमाः	தீவிலெங்குமுள்ள	लवणाम्भसि		உவர்க்கடலில்
	பெருமரங்கள்	निपेतुः		விழுந்தன.

அபவந்நகாஸ்தா ஸோகிநஸ்தவாஸிந: | ஸீதிர் சர்வாணி யாடாஸி ஜமுஷ் லவணாண்வம் ||

தவாஸிந:	அங்கிருந்த	யாடாஸி	ஜலஜ்ஞத்துக்கள்
ஸோகிந:	சிறந்தவுடைய	சர்வாணி ச	எல்லாமும்
பன்னா:	சரீர்ப்பங்கள்	ஸீதிர்	விரைவில
ஸ்தா:	நடுநடுங்கியவைகளாக	லவணாண்வ	உவர்க்கடலிலுள்ளே
அபவந்	ஆயின.	ஜமு:	முழுகிவிட்டன.

ததோ முஹூர்திரூதன் வனதேய் மஹாவலம் | வானரா ததது: சர்வ ஜ்வலந்தபிவ பாவகம் || 37 ||

தத:	பிறகு	வனதேய்	வினாதையின் புதல்
முஹூர்த்	ஒரு நொடிப்பொழுது	ஜ்வலந்த	ஜவலிக்கும் [வரும்,
வானரா:	வானரர்கள் [தல	பாவக இவ	தீயைப்போலிருப்பவரு
சர்வ	எல்லோரும்	தரூத	கருடபகவானை [மான
மஹாவலம்	மகா சக்தியுடைய	ததது:	கண்டார்கள.
	வருட		

தமாததமபிஷேஷ் நாகாஸ்தே திரதது: | யஸ்தோ சத்புரூபௌ வதூ சரமூர்தமஹாவலௌ || 38 ||

சரமூர்த:	சரவுருக்கொண்ட	வதூ	கட்டப்பட்டுந்தன
ய:	எவைகளால்	தே நாகா:	அந்தபாம்புகள் [தோ,
மஹாவலௌ	மிக்க பலவான்களும்,	அாதத	அங்கு வந்துற்ற
சத்புரூபௌ	ஸத்புருஷர்களான	தம் பிஷேஷ்	அவரைப்பார்த்து
தௌ	அவ்விருவரும்	திரதது:	பயந்தோடிவிட்டன.

தத: சுபரண: காகுதஸ்தோ ததா த்ரதயிநந்தித: | திமதர்ச ச பாணித்யா முதே சந்த்ரஸமதே ||

தத:	பிறகு	பாணித்யா	இரு கங்காளும்
சுபரண:	கருடபகவான்	சந்த்ரஸமதே	சந்திரன் போல்
காகுதஸ்தோ	ஸ்ரீராமஸ்கந்தரணர் இ		விளங்கிய
ததா	பார்த்து [ருவரையும்	முதே ச	இரு முகங்களையும்
த்ரதயிநந்தித:	சந்தோஷித்து	திமதர்ச	தடவிக்கொடுத்தார்.

வனதேயேந சஸ்புஷாஸ்தயா: சஸ்ரஹுத்ரணா: | சுவரணே ச தந் ஸிதே தயோரஸு தமூத: || 39 ||

தயோ:	அவ்விருவர்களுடைய	அஸு	தத்சக்திமே
தணா:	விண்ணங்கள்	தயோ:	அவ்விருவர்களுடைய
வனதேயேந	கருடபகவானால்	தந் ச	திருமேனிகளும்
சஸ்புஷா:	தடவிக்கொடுக்கப்	சுவரணே	சுவர்ணமயமாய்
	பட்டவைகளாய்	ஸிதே	வழுபழுப்பாய்
சஸ்ரஹு:	ஆறிவிட்டன.	தமூத:	ஆயின.

ததோ தீரீய் தலம் தௌ உதாஸ்த மஹாஸு: | த்ரதர்சன ச துதித்ய ஸ்தித்ய திஸுணம் தயோ: ||

தயோ:	அவ்விருவர்களுடைய	உதாஸ்த:	உதாஸ்தமும்
தேஜ:	ஒளியும்	த்ரதர்சன ச	துண்ணறிவும்
தீரீய்	வீரீயமும்	துதித்ய	விவேகமும்
தலம்	ஆற்றலும்	திஸுணம்	ருடபகசக்தியும்
அஜ: ச	தேககார்த்தியும்		{ முன்னிருந்ததைவிட
மஹாஸு:	சிறந்த குணமாகிய		{ இரட்டிப்பாய் விளங்
			கின.

तावुत्थाप्य महावीर्यौ गरुडो वासवोपमौ । उभौ तौ सस्यजे हृष्टौ रामश्चैनमुवाच ह ॥४२॥

गरुडः	கருடபகவான்	तौ उभौ	அவ்விருவர்களையும்
महावीर्यौ	மகாவீரர்களும்	सस्यजे	தழுவிக்கொண்டார்.
वासवोपमौ	இந்திரனுக்குச் சமர னர்களுமான	रामः च	ஸ்ரீராமரும்
तौ	அவ்விருவர்களையும்	एनं	இவரைப் பார்த்து
उत्थाप्य	எழுப்பி	उवाच	பின்வருமாறு வினா
हृष्टौ	சந்தோஷமாயிருந்த		காண்.

भवत्प्रसादाद्व्यसनं राविप्रभञ्जं महत् । आवामिह व्यतिक्रान्तौ पूर्ववद्वलिनौ कृतौ ॥४३॥

आवां	“நாங்களுிருவரும்	व्यसनं	ஆபத்தை
भवप्रसादात्	தேவரீரின் கருணை யால்	व्यतिक्रान्तौ	கடந்தவர்களாய்
राविप्रभञ्जं	இந்திரஜித்தால் உண் டாகிய	इह	இப்பொழுது
महत्	பெரிய	पूर्ववत्	முன்போலவே
		वलिनौ	பலமுடையவர்களாய்
		कृतौ	செய்யப்பட்டோம்.

यथा तातं दशरथं यथाऽजं च पितामहम् । तथा भवन्तमासाद्य हृदयं मे प्रसीदति ॥४४॥

तातं	“தந்தையாகிய	तथा च	அப்படியே
दशरथं	தசரதரை	भवन्तं	தேவரீரை
यथा	அடைந்தால் எப்படி	आसाद्य	அடைந்து
पितामहं	பாட்டனாரான [யோ	मे	எனது
अजं	அஜரை	हृदयं	மனம்
यथा	அடைந்தாலெப்படி யோ	प्रसीदति	தேறுதலையடைகிறது.

को भवान्रूपसंपन्नो दिव्यस्रगनुलेपनः । वसानो विरजे वस्त्रे दिव्याभरणभूषितः ॥४५॥

रूपसंपन्नः	“அழகிய திருமேனி யுடையவரும்	वस्त्रे	வேஷ்டியையும், உத் தரீயத்தையும்
दिव्यस्रगनु- लेपनः	தேவர்களது மலர்மா லையையும் சந்தனப் பூச்சையும் அணிந் தவரும்	वसानः	தரித்தவரும்
विरजे	நிர்மலமான	दिव्याभरण- भूषितः	திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
		भवान्	தேவரீர் [வருமான
		कः	யார் ?”

तमुवाच महातेजा वैनतेयो महाबलः । पतिराजः प्रीतात्मा हर्षपर्याकुलेक्षणः ॥ ४६ ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியும்	हर्षपर्याकुलेक्षणः	ஆனந்தத்தால் பூத்த கண்களுற்று
महाबलः	மகாசக்திமானும்	तं	அவரைப் பார்த்து
पतिराजः	பகவிராஜனுமாகிய	उवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தார்:
वैनतेयः	கருடபகவான்		
प्रीतात्मा	உள்ளம் பூரித்தவராகி		

अहं सखा ते काकुत्स्थ प्रियः प्राणो बहिश्चरः । गरुत्मानिह संप्राप्तो युवयोः साह्यकारणात् ॥

காகுத்ய	“ஸ்ரீராம!	பிராண:	பிராணன்.
गरुत्मान्	கருத்மான் என்ற	யுவयो:	உங்களிருவர
अहं	அடியேன்		களுடைய
ते	தேவரீரது	साह्यकारणात्	உதவிசெய்தல்
प्रियः	திருவுளம் கோணுது		பொருட்டு
सखा	தோழன். [நடக்கும்	इह	இவ்விடம்
बहिश्चरः	வெளியில் சஞ்சரிக்கும்	संप्राप्तः	வந்தேன்

असुरा वा महावीर्या दानवा वा महाबलाः । सुराश्चापि सगन्धर्वाः पुरस्कृत्य शतक्रतुम् ॥
नेमं मोक्षयितुं शक्ताः शरबन्धं सुदारुणम् । मायाबलादिन्द्रजिता निर्मितं क्रूरकर्मणा ॥

क्रूरकर्मणा	“கொடிய செயல்புரி	असुरा: वा	அசுரர்களும்
इन्द्रजिता	இந்திரஜித்ததால் [யும்	महाबलाः	மிக்கபலசாலிகளாகிய
मायाबलात्	மாயா விதையின்	दानवा: वा	தானவர்களும்
	சக்தியால்	सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களை
निर्मितं	செய்யப்பட்ட		யுள்ளிட
इमं	இந்த	सुरा: च	தேவர்களும்
सुदारुणं	மிகக்கொடிய	शतक्रतुं	- - -
शरबन्धं	பாணக்கட்டை	पुरस्कृत्य अपि	தலைமையாகக்
मोक्षयितुं	விடுதற்பதற்கு		கொண்டுங்கூட
महावीर्याः	அதிச விரியம்	शक्ता: न	வல்லரல்லர்.
	பொருந்திய		

एते नागाः काद्रवेयास्तीक्ष्णदंष्ट्रा विषोल्वणाः । रक्षोमायाप्रभावेन शरा भूत्वा त्वदाश्रिताः॥

रक्षोमाया- } प्रभावेन }	“ராக்ஷஸனது மாய விதையின் சக்தி யால்	विषोल्वणाः	{ கொடிய கக்குகின்றவைகளு மீதான
काद्रवेयाः	கத்ருவின் புதல்வர்	एते	நெக
	களும	नागाः	நாகங்கள்
वीक्ष्णदंष्ट्राः	கூரிய கோரைப்பற்	शरा: भूत्वा	பாணவடிவங்கொண்டு
	களையுடையவைகளும்	त्वदाश्रिताः	உங்களிருவர்களையும் அடைந்தன.

सभाग्यश्चासि धर्मज्ञ राम सत्यपराक्रम । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा समरे रिपुघातिना ॥५१॥

राम	“ஸ்ரீராம!	रिपुघातिना	சத்ருசம்ஹாரகரும்
धर्मज्ञ	தர்மத்தையுணர்ந்	भ्रात्रा च	தாழ்பியுமான
	தவரே!	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு
सत्यपराक्रम	உண்மையும் பராக்ரம	सह	கூட
	மும் அமைந்தவரே!	सभाग्यः असि	நோவற்ற வாழ்வுட
समरे	போரில்		நிருக்கின்றீர்.

इमं श्रुत्वा तु वृत्तान्तं त्वरमाणोऽहमागतः । सहसा युवयोः स्नेहात्सखित्वमनुपालयन् ॥

அஃ “அடியேன்
இங்க
வृத்தான்த் துரவா
செய்தியைக் கேட்டு,
யுவயோ: து
உங்கலிருவர்களுடிக்
சுஹாந் பக்தியால் [திலும்]

सखित्वं கோழு உரிமையை
अनुपालयन् காக்குமாறு
त्वरमाणः பரபரப்புற்று
सहसा தக்கசூணமே
आगतः இங்கு வந்தேன்.

मोक्षितौ च महाघोरादस्मात्सायकबन्धनात् । अप्रमादश्च कर्तव्यो युवाभ्यां नित्यमेव हि॥

अस्मात् “இந்த
महाघोरात् மிகக் கொடிய
सायकबन्धनात् च பாணக்கட்டினின்றும்
मोक्षितौ விடுவிக்கப்பட்டார்கள்.
च ஆபீனும்

नित्यं एव எப்பொழுதும்
युवाभ्यां हि உங்கலிருவர்களாலும்
अप्रमादः ஆகரதையுடனிருத்
தல்
कर्तव्यः அனுஷ்டிக்கத்தக்கது.

प्रकृत्या राक्षसाः सर्वे संग्रामे कूटयोधिनः । शूराणां शुद्धभावानां भवतामार्जवं बलम् ॥

शुद्धभावानां “பரிசுத்த மனமுள்ள
शूराणां சூரர்களாகிய
भवतां உங்களுக்கு
संग्रामे போரில்
आर्जवं தர்மமெறிவழுவாமை

बलं சர்வசையமாயிருக்க
राक्षसाः அரக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
प्रकृत्या இயல்பாகவே
कूटयोधिनः கபடப்போர் புரிபவர்கள்.

तत्र विश्वसितव्यं वो राक्षसानां रणाजिरे । एतेनैवोपमानेन नित्यं जिह्मा हि राक्षसाः

रणाजिरे “போரக்களத்தல்
राक्षसाः அரக்கர்கள்
नित्यं எப்பொழுதும்
जिह्मा: அதர்மமெறியில்
நிப்பவர்கள்.

एतेन இந்த
उपमानेन एव உபமானத்தாலேயும்
वः உங்களுக்கு
राक्षसानां ராட்சஸர்களது
विश्वसितव्यं வகுந்தரது எனும்
न கூடாது.” [எண்ணம்]

तत् हि ஆனபடியாலும்

एवमुक्त्वा ततो रामं सुपर्णः सुमहाबलः । परिष्वज्य सुहृत्स्निग्धमाप्रष्टुमुपचक्रमे ॥ ५६ ॥

सुमहाबलः மிக்க சக்திமானை
सुपर्णः கருடபகவான்
ततः அப்பொழுது
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
सुहृत्स्निग्धं தொண்டர்களிடத்தில்
வா த்ஸ்ஸல்யமுடைய

रामं ஸ்ரீராமரை
परिष्वज्य போக விடையளிக்க
आप्रष्टुं பின்வருமாறு வேண்
उपचक्रमे டிக்கொண்டார் :
டிக்கொண்டார் :

सखे राघव धर्मज्ञ रिपूणामपि वत्सल । अभ्यनुज्ञातुमिच्छामि गमिष्यामि यथागतम् ॥

“தோழனே!
தர்மமறிந்தவனே!
ரிபூணா் அபி சத்ருக்களிடமும்
வत्சல காருண்டமுடைய
राघव ஸ்ரீராம! [வனே!]

यथागतं வந்தபடியே
गमिष्यामि போய்வருகிறேன்.
अभ्यनुज्ञातुं போக விடையளிக்க
इच्छामि நான் பிரார்த்திக்கின்
றேன்.

न च कौतूहलं कार्यं सखित्वं प्रति राघव । कृतकर्मा रणे वीर सखित्वमनुवेत्स्यसि ॥५८॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	वीर	சூரரே!
सखित्वं प्रति	தோழத்தன்மை	रणे	போரில்
	விஷயத்தில்	कृतकर्मा	செய்யவேண்டியதைச்
कौतूहलं च	{ எல்லாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் ஆவா	सखित्वं	செய்து முடித்தவராய்
कार्यं न	இப்பொழுது கொள்	अनुवेत्स्यसि	தோழ உரிமையை
	ளத்தக்கதன்று.		உள்ளபடி தெரிந்து
			கொள்வீர்.

बालवृद्धावशेषां तु लङ्कां कृत्वा शरोर्मिभिः । रावणं च रिपुं हत्वा सीतां समुपलप्स्यसे ॥

शरोर्मिभिः	“பாணங்களின் தொ	बालवृद्धावशेषां	{ குழந்தைகளும் கிழ
	குதிகளால்		வர்களும் மிச்சமிருக்
रिपुं	சத்ருவாகிய		குமாறு
रावणं च	ராவணனையும்	कृत्वा	செய்துவிட்டு
हत्वा	கொன்று	सीतां	ஸ்தாதேவியாரை
लङ्कां तु	லங்கையையும்	समुपलप्स्यसे	தேவரீர் அடையப்
			போகிறீர்.”

इत्येवमुक्त्वा वचनं सुपर्णः शीघ्रविक्रमः । रामं च विरुजं कृत्वा मध्ये तेषां वनौकसाम् .. प्रदक्षिणं ततः कृत्वा परिष्वज्य च वीर्यवान् । जगामाकाशमाविश्य सुपर्णः पवनो यथा ॥

सुपर्णः	சிறந்த சிறகுடவர்	मध्ये	முன்னிலையில்
	படைக்கப்பெற்று	रामं	ஸ்ரீராமரை
पवनः यथा	வாயுபகவான்போல	विरुजं	வேதனையொழிந்தவ
शीघ्रविक्रमः	விரைந்துசெல்லும்	कृत्वा	செய்துவிட்டு [ராய்
	தன்மையுள்ள	ततः	அதன்மேல்
वीर्यवान् च	பராகரமசாலியாகிய	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தையும்
सुपर्णः	சுருட பகவான்	कृत्वा	செய்து
हृति एवं	மேற்கண்ட	परिष्वज्य च	இன்னொருகரம் தழு
वचनं	சொல்லை		விக்கொடுத்துவிட்டு
उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு	आकाशं	ஆகாசத்தில்
तेषां	அந்த	आविश्य	எழுந்து
वनौकसां	வானரர்களின்	जगाम	சென்றார்.

विरुजौ राघवौ दृष्ट्वा ततो वानरयूथपाः । सिंहनादांस्तदा नेदुर्लाङ्गलान्दुधुवुथ ते ॥६२॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	பார்த்து
ते	அந்த	ततः	அதனால்
वानरयूथपाः	வானரசேனைத்தலைவர்கள	सिंहनादान्	சிங்கநாதங்களை
राघवौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்	नेदुः	இட்டார்கள்.
विरुजौ	தேகசொளக்யத்துடன்	लाङ्गलान् च	வாலகனையும்
	விளங்குபவர்களாய்	दुधुवुथः	ஆட்டினார்கள்.

ततो भेरीः समाजघ्नुर्मृदङ्गान्धाप्यनादयन् । दध्मुः शङ्खान्संप्रहृष्टाः क्ष्वेलन्त्यपि यथापुरम् ॥

ततः	அப்பொழுது	शङ्खान् च	சங்கவாத்யங்களையும்
यथापुरं	முன்போலவே	दध्मुः	ஊதுனார்கள்.
भेरीः	பறைகளை	संप्रहृष्टाः	மனக்களிப்புற்றவர்கள்
समाजघ्नुः	அடித்தார்கள்.		களாய
मृदङ्गान् अपि	மத்தளங்களை	क्ष्वेलन्ति अपि	தள்ளியும் குதித்தார்கள்.
अनादयन्	கொட்டினார்கள்.		கள்.

आस्फोट्यास्फोट्य विक्रान्ता वानरा नगयोधिनः ।

द्रुमानुत्पाद्य विविधांस्तस्थुः शतसहस्रशः

॥ ३४ ॥

नगयोधिनः	மலைகளைக்கொண்டு போர்புரியும்	शतसहस्रशः	லக்ஷக்கணக்காக
विक्रान्ताः	விக்ரமசாலிகளாகிய	उत्पाद्य	வேருடன் பெயர்த்து
वानराः	வானரர்கள்	आस्फोट्य आस्फोट्य	ஓயாது தோளேத்
विविधान्	பல		தட்டிக்கொண்டு
द्रुमान्	விரூஷங்களை	तस्थुः	போருக்குத் தயாராய் நின்றார்கள்.

विस्मजन्तो महानादांस्त्रासयन्तो निशाचरान् । लङ्काद्वाराण्युपाजभुर्योद्धकामाः पुवङ्गमाः ॥

पुवङ्गमाः		निशाचरान्	அரக்கர்களை
योद्धकामाः	போர்புரிய ஆவல் கொண்டவர்களாய்	त्रासयन्तः	பயமுறுத்திக் கொண்டு
महानादान्	பெருஞ்சத்தங்களை	लङ्काद्वाराणि	லங்கையின்வாயில்க
विस्मजन्तः	இட்டுக்கொண்டு	उपाजभुः	கூடினார்கள். [ளில்]

ततस्तु भीमस्तुमुलो निनादो बभूव शाखासृगयूथपानाम् ।

क्षये निदाघस्य यथा घनानां नादः सुभीमां नदतां निशीथे

॥ ६६ ॥

ततः	அப்பொழுது	नदतां	கர்ஜிக்கும்
शाखासृगयूथपानां	வானரச்சேனைத் தலைவர்களுடைய	घनानां	மேகக்கூட்டங்களது
		सुभीमः	மிக பயங்கரமாகிய
निनादः	சத்தமானது	नादः यथा	பேரிடிபோன்றதாய்
निदाघस्य क्षये	வரஷ்காலத்தில்	भीमः	பயங்கரமாயும்
निशीथे	நள்ளிரவில்	तुमुलः तु	அடர்ந்ததாயும்
		बभूव	இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16665

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1990

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकविंशोऽहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸந்திரியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தோராவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஹ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
द्वाविंशोऽह्नि युद्धकाण्डे एकपञ्चाशसर्गमारभ्य सप्ततितमसर्गपर्यन्तं (16666-17916
श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च 1215.]

ஆதிலில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நித்யில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்திரண்டாவது தினத்தில யுத்தகாண்டில் 51-வது ஸர்க்கம் முதல்
70 வது ஸர்க்கம் வரை (16666—17916) கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 1251]

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம். || 42 ||

धूमाक्षनिर्गमः—தூம்ராக்ஷனது வரவு.

तेषां सुतमुलं शब्दं वानराणां महौजसाम् । नदतां राक्षसैः सार्धं तदा शुश्राव रावणः ॥

तदा	அப்பொழுது	सुतसुखं	மிகப்பெரும்
नदतां	பெரும்சத்தொடும்	शब्दं	சத்தத்தை
महौजसां	சிறந்த ஆற்றலுடைய	रावणः	ராவணன்
तेषां	அந்த	राक्षसैः सार्धं	அரக்கர்களோடு
वानराणां	வானரர்களுடைய	शुश्राव	கேட்டான். [கூடவே

स्निग्धगम्भीरनिर्योषं श्रुत्वा स निनदं भृशम् । सचिवानां ततस्तेषां मध्ये वचनमब्रवीत् ॥

सः	அவன்	सचिवानां	மந்திரிகளின்
स्निग्धगम्भीरनिर्योषं	{ உதஸாஹமாயும் கம்பிரமாயும் கோஷி ககின்ற	मध्ये	நடுவில்
भृशं	பெரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
निनदं	சத்தத்தை	वचनं	ஒரு சொல்லை
तेषां	அந்த	ततः	அப்பொழுது
		अब्रवीत्	பின்வருமாறு

மொழிந்தான்:

यथाऽसौ संप्रहृष्टानां वानराणां समुत्थितः । बहूनां सुमहानादो मेघानामिव गर्जताम् ॥

संप्रहृष्टानां	“வெகு ஆனந்தத்தில்	गर्जनां	கர்ட்டிகின்ற
बहूनां	பல [முழக்கம்	मेघानां	மேகங்களினுடைய
वानराणां	வானரர்களுடைய	इव यथा	சத்தம் எப்படியோ
असौ	இந்த		அப்படியே
सुमहानादः	பெருஞ்சத்தமானது	समुत्थितः	கிளம்பியிருக்கிறது.

व्यक्तं सुमहती प्रीतिरेतेषां नात्र संशयः

॥ 4 ॥

एतेषां	“இவர்களுக்கு	व्यक्तं	எற்பட்டிருக்கிறது.
सुमहती	மிகப்பெரிய	अत्र	இதில்
प्रीतिः	களிப்புக்குாரணம்	संशयः न	சந்தேகமில்லை.

तथा हि विपुलैर्नादैश्चक्षुभे वरुणालयः

॥ ५ ॥

विपुलैः “பெரும்
नादैः சுத்தங்களால்

वरुणालयः तथा சமுத்திரமும்
चक्षुभे हि கலங்கிவிட்டதே !

तौ तु बद्धौ शरैस्तीक्ष्णैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । अयं च सुमहान्नादः शङ्कां जनयतीव मे ॥

तौ “அந்த
भ्रातरौ பிராதாக்கனாகிய
रामलक्ष्मणौ तु ராமனும் லக்ஷ்மணனும்
तीक्ष्णैः கொடிய [மோவெனில்
शरैः பாணங்களால்
बद्धौ கட்டப்பட்டிருக்கின்
றார்கள்.

अयं இந்த
सुमहान् மிகப் பெரிய
नादः சுத்தமானது
मे च எனக்கும்
शङ्कां கலவரத்தை
जनयति इव உண்டாக்குகிறதே !”

एतत्तु वचनं चोत्त्वा मन्त्रिणो राक्षसेश्वरः । उवाच नैर्ऋतांस्तत्र समीपपरिवर्तिनः ॥ ७ ॥

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னன்
एतत् இந்த
वचनं சொல்லை
उत्त्वा च சொல்லிவிட்டு
तत्र அப்பொழுது

समीपपरिवर्तिनः அருகிலிருந்த
नैर्ऋतान् அரக்க
मन्त्रिणः तु மந்திரிகளைப் பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

ज्ञायतां तूर्णमेतेषां सर्वेषां वनचारिणाम् । शोककाले समुत्पन्ने हर्षकारणमुत्थितम् ॥ ८ ॥

एतेषां “இந்த
वनचारिणां வானரர்கள்
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
शोककाले துக்கப்பட்டவேண்டிய
समुत्पन्ने காலம்
வந்திருக்கையில்

उत्थितं நேர்த்திருக்கிற
हर्षकारणं சந்தோஷத்தின்
காரணமானது
तूर्णं விரைவில்
ज्ञायताम् அறிந்துவரப்
பட்டும்.”

तथोक्तास्तेन संभ्रान्ताः प्राकारमधिरुह्य ते । ददृशुः पालितां सेनां सुग्रीवेण महात्मना ॥

तेन அவனால்
तथा மேற்கண்டவாறு
उक्ताः நியமனம்பெற்ற
ते அவர்கள்
संभ्रान्ताः பரபரப்புற்று
प्राकारं மதிர்சுவரீது
अधिरुह्य ஏறி

महात्मना மகா ஆற்றலுடைய
सुग्रीवेण சுகரீவனால்
पालितां ரகஷிக்கப்பட்ட
सेनां சேனையை
ददृशुः கவனித்துப்பார்த்
தார்கள்.

तौ च मुक्तौ सुघोरेण शरबन्धेन राघवौ । समुत्थितौ महाभागौ विषेदुः प्रेक्ष्य राक्षसाः ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	महाभागौ	யாதொரு குறைய
राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண		மின்றி
	ராகிய	समुत्थितौ	நின்றுகொண்டிருக்க
तौ च	அவ்விருவர்களையும்		கின்றவர்களாய்
सुघोरेण	மிகக் கொடிய		
शरबन्धेन	பாணக்கட்டால்	प्रेक्ष्य	பார்த்து
मुक्तौ	விடப்பட்டு	विषेदुः	துக்கமடைந்தார்கள்.

संत्रस्तहृदयाः सर्वे प्राकारादवस्था ते । विषण्णवदना घोरा राक्षसेन्द्रमुपस्थिताः ॥ ११ ॥

घोराः	கொடியவர்களாகிய	प्राकारात्	மதிற்சுவரினின்ற
ते	இவர்கள்	अवस्था	
सर्वे	எல்லோரும்	विषण्णवदनाः	முகம் வாடியவர்
			களாய்
संत्रस्तहृदयाः	உள்ளங்கலங்கியவர்	राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸமன்னனிடம்
		उपस्थिताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तदप्रियं दीनमुखा रावणस्य निशाचराः । कृत्स्नं निवेदयामासुर्यथावद्वाक्यकोविदाः ॥

वाक्यकोविदाः	பேசுவதில் வல்லவர்	अप्रियं	அனிஷ்டசங்கதி
	களான	कृत्स्नं	முழுவதையும்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	रावणस्य	ராவணனுக்கு
दीनमुखाः	வாடிய முகமுடைய	यथावत्	உள்ளபடி
	வாகளாய	निवेदयामासुः	பின்வருமாறு தெரி
तत्	அந்த		வித்தார்கள்:

यौ ताविन्द्रजिता युद्धे भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । निबद्धौ शरबन्धेन निष्प्रकम्पभुजौ कृतौ ॥

विमुक्तौ शरबन्धेन तौ दृश्येते रणाजिरे । पाशानिव गजौ छित्वा गजेन्द्रसमविक्रमौ ॥

युद्धे	“போரில்	तौ	அவ்விருவர்களும்
यौ	எந்த	रणाजिरे	போரக்களத்தில்
तौ भ्रातरौ	அந்த பிராதாக்களா	पाशान्	கயிறுகளை
रामलक्ष्मणौ	கிய ராமனும் லக்ஷ்ம	छित्वा	அறுத்து
	ணனும்	गजौ द्व	இருயானைகள் போ
इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்		ன்றவர்களாய்
शरबन्धेन	பாணக்கட்டால்	शरबन्धेन	பாணக்கட்டால்
निबद्धौ	கட்டப்பட்டு	विमुक्तौ	விடுபட்டவர்களாய்
निष्प्रकम्पभुजौ	கைகளே யசைக்க	गजेन्द्रसम-	யானையரசர்களை
	முடியாது	विक्रमौ	நிகர்த்த ஆற்றல்
कृतौ	செய்யப்பட்டார்		டையவர்களாய்
	களோ	दृश्येते	காணப்படுகின்றார்கள்.”

तच्छ्रुत्वा वचनं तेषां राक्षसेन्द्रो महाबलः । चिन्ताशोकसमाक्रान्तो विषण्णवदनोऽब्रवीत् ॥

महाबलः	மகாபலசாலியான	चिन्ताशोक- समाक्रान्तः	} சிந்தையிற்கொண்ட கவலையினால் கலங்கியவனாய்
राक्षसेन्द्रः	ராஷ்டஸேன்னை	विषण्णवदनः	முகம் வாடியவனாய்
तेषां	அவர்களுடைய	अब्रवीत्	பின் வருமாறு மொழிந்தான் :
तत् वचनं	இந்த சொல்லை		
श्रुत्वा	கேட்டு		

घोरैर्दत्तव्रैर्वद्धौ शरैराशीविषोपमैः । अमोघैः सूर्यसङ्काशैः प्रमध्येन्द्रजिता युधि ॥ १६ ॥

घोरैः	“வெகுபயங்கரமான வைகளும்	सूर्यसङ्काशैः	சூர்யனுக்கொப்பான வைகளுமான
दत्तव्रैः	வரமாய்ப் பெற்றவை ‘‘‘‘‘	शरैः	பாணங்களால்
आशीविषोपमैः	சர்ப்பங்களுக்கு ஒப் பானவைகளும்	इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்
अमोघैः	விண்போகாதவை களும்	युधि	போரில்
		प्रमथ्य	ஒடுக்கி
		वद्धौ	அவ்விருவர்களும் கட்டப்பட்டார்கள்.

तदस्त्रबन्धमासाद्य यदि मुक्तौ रिपू मम । संशयस्थपिदं सर्वमनुपश्याम्यहं बलम् ॥ १७ ॥

मम	“எனது	यदि	என்றால்
रिपू	சத்துருக்களிருவரும்	इदं	இந்த
तत्	அப்பேர்ப்பட்ட	बलं	சக்தி
अस्त्रबन्धं	அஸ்திரக்கட்டை	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
आसाद्य	அடைந்து	संशयस्थं	நம்பிக்கையற்றதாக
मुक्तौ	தப்பித் துக்கொண்டு ட்டார்கள்	अहं	நான்
		अनुपश्यामि	நினைக்கின்றேன்.

निष्फलाः खलु संवृत्ताः शरा वासुकितेजसः । आदत्तं यैस्सुसङ्ग्रामे रिपूणां मम जीवितम् ॥

यैः	“எனவகளைக்கொண்டு	वासुकितेजसः	அந்த வாசுகியை நிகர்
सुग्रामे	பெரும்போரில்		த்த ஆற்றலடுடைய
मम	எனது	शराः	பாணங்கள்
रिपूणां	சத்துருக்களது	निष्फलाः	பிரயோஜனமற்றவை
जीवितं	உயிர்	संवृत्ताः खलु	ஆயினவே!” [களாய்
आदत्तं	கவரப்பட்டதோ,		

एवमुक्त्वा तु संकुद्धो निश्वसन्नुरागो यथा । अववीक्षसां मध्ये धूम्राक्षं नाम राक्षसम् ॥

रक्षसां	அரக்கர்களின்	एवं	மேற்கண்டவாறு
मध्ये	முன்னிலையில்	उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு
उरागः यथा	பாம்புபோலவே	धूम्राक्षं नाम	தூமராஷ்டனென்ற
संकुद्धः	சினங்கொண்டு	राक्षसं	அரக்கனைப் பார்த்து
निश्वसन्	பெருமூச்செறிந்து	अब्रवीत्	பின் வருமாறு
तु	இவ்விஷயத்தில்		கட்டளையிட்டான் :

गदाभिः पट्टिशैर्दण्डैरायसैर्मुखलैर्भृशम् । परिघैर्भिन्दिपालैश्च भल्लैः प्रासैः परश्वयैः ॥ २६ ॥
निर्ययू राक्षसा दिग्भ्यो नर्दन्तो जलदा यथा ॥ २७ ॥

ராஜசா:	அரக்கர்கள்	மலை:	பல்லமெனுமாயுதங்
திமய:	பல திக்குகளிலிருந்து		களோடும்
மடாமி:	கதைகளோடும்	மாயை:	சட்டிகளோடும்
மஹிசை:	பட்டயக்கத்தி	மரமயை: ச	கோடாஸிகளோடும்
	களோடும்	மரமட:	மேகங்கள்
மஹை:	வெறுதழுகளோடும்	மயா	போலவே
மாயை:	இரும்பு	மயசு	மிக
மயசை:	உலக்கைகளோடும்	மயந்த:	கர்ஜித்துக்கொண்டு
மயசை:	உழலைத்தழுகளோடும்	மயயு:	வெளிக்கிளம்பினார்
மயசை:	மந்திபாலமெனும்		கள்.
	ஆயுதங்களோடும்		

रथैः कवचिनस्त्वन्ये ध्वजैश्च समलङ्कृतैः । सुवर्णजालविहितैः खरैश्च विविधाननैः ॥२८॥
हयैः परमशीघ्रैश्च गजेन्द्रैश्च मदोत्कटैः । निर्ययू राक्षसव्याघ्रा व्याघ्रा इव दुरासदाः ॥

<p> துராஸதா: அனுநகமுடியாத ஸ்யாபா: ஐவ புலிகள்போன்ற பந்யே சில ராஹஸ்யாபா: அரக்கப்புலிகள் கவசின: கவசமணிந்தவர் பவஜை: த்வஜங்களால் [களாய் சமஹ்நை: ச நன்கு அலங்கரிக்கப் <p style="text-align: center;">பட்டவைகளும்</p> சுவர்ணால-} பொன்சாளரங்களு விஹித: து } டையவைகளுமான ரயை: ரதங்களில் ஏறிக <p style="text-align: center;">கொண்டும்</p> </p>	<p> விவிதானநை: பலவித முகங்களுந் ஸுரீ: ச கோவேறுகமுத <p style="text-align: center;">களிலேறிக்கொண்டும்</p> பரமசிபு: மிக வேகமாய்ச் <p style="text-align: center;">செல்லவல்ல</p> ஹயை: ச குதிரைகளிலேறிக்கொண்டும் மதோக்தை: மதம்பிடித்த ரஜந்நை: ச யானையாசுகளின் <p style="text-align: center;">மீதேறிக்கொண்டும்</p> நிரியு: வெறிக்கொம்பினார் <p style="text-align: center;">கள்.</p> </p>
--	---

वृकसिंहमुखैर्युक्तं स्वरैः कनकभूषणैः । आरुरोह रथं दिव्यं धूम्राक्षः स्वरनिस्वनः ॥३०॥

<p>சுருதி: கோவேறுகமுதைக் குரல்கொண்ட</p> <p>புறாசு: தூம்ராசூன்,</p> <p>கனகமூர்த்தி: பொன்பொரணங்கள்</p> <p style="text-align: right;">முண்டு</p>	<p>வக்சி: செநநாய் சிங்கம் இவைகள் முகங் கொண்ட</p> <p>சுருதி: கோவேறுகமுதைக் பூட்டப்பெற்ற [ளால் மகத்தான ரதத்தில் ஏறினன்.</p>
--	---

स नियातो महावीर्यो धूम्राक्षो राक्षसैर्द्वैतः । हसन्यै पश्चिमद्वाराद्धनुमान्यत्र तिष्ठति ॥३१॥

महावीर्यः	மகாபராக்கிரமசாலி யாகிய	पश्चिमद्वारात्	மேற்குவாயில்வழி
सः	அந்த	हनुमान्	ஹனுமார் [யாக
धूम्राक्षः	தூமராக்ஷன்,	यस तिष्ठति	எங்கு நிற்கின்றாரோ அங்கு
राक्षसः	அராகசர்களால்	हयन् वै	சிரித்துக்கொண்டே
वृत्तः	சூழப்பெற்றவனுய்	नियातः	வந்துசேர்ந்தான்.

रथप्रवरमास्थाय स्वरयुक्तं खरस्वनम् ॥ ३२ ॥

प्रयान्तं तु महाघोरं राक्षसं भीमदर्शनम् । अन्तरिक्षगता घोराः शकुनाः प्रत्यपेधयन् ॥

खरस्वनं	கோவேறுகழுதைச் சத்தமுற்று	भीमदर्शनं तु	பயங்கரமான தோற்ற முடையவனுமான
स्वरयुक्तं	பேரொலியிடுகிறதான	राक्षसं	அராக்ஷனை
रथप्रवरं	சிறந்த ரதத்தில்	अन्तरिक्षगताः	ஆகாயத்தில் வட்ட மிட்ட
भास्थाय	ஏறிகொண்டு	घोराः	அசுபகுசகமான
प्रयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கிறவனும்	शकुनाः	பறவைகள்
महाघोरं	மிகக்கொடியவனும்	प्रत्यपेधयन्	குறுக்குநெடுக்காய் திரிந்து தடுத்தன.

रथशीर्षे महान्भीमो गृध्रश्च निपपात ह । ध्वजाग्रे ग्रथिताश्चैव निपेतुः कुणपाशनाः ॥३४॥

महान्	பெரிய	ध्वजाग्रे च	கொடியின் துறியி லும்
भीमः	பயங்கரமான		
गृध्रः च	ஒரு கழுஞ்	कुणपाशनाः एव	பிணந்தின்னிக்கழுஞ்
रथशीर्षे	ரதத்தின் சிகரத்தில்	ग्रथिताः	வரிசையாக [களும்
निपपात ह	விழ்ந்தது.	निपेतुः	வந்து உட்கார்ந்தன.

रुधिराद्रौ महाज्ज्वेतः कबन्धः पतितो भुवि । विस्वरं चोत्सृजन्नादं धूम्राक्षस्य समीपतः ॥

रुधिराद्रौ	ரத்தம் தோய்ந்த	नादं	சத்தத்தை
महान्	ஓர் பெரிய	उत्सृजन् च	இட்டுக்கொண்டே
धेतः	வெண்ணிறமான	धूम्राक्षस्य	தூமராக்ஷனது
कबन्धः	கபந்தம்	समीपतः	முன்னிலையில்
विस्वरं	கேட்கவொண்ணாத	भुवि	தரையில்
		पतितः	விழ்ந்தது.

वर्षं रुधिरं देवः सञ्चाल च मेदिनी । प्रतिलोमं ववौ वायुर्निर्घातसमनिस्वनः ॥ ३६ ॥

देवः	மழைத்தேவன்	वायुः	காற்று
रुधिरं	ரத்தத்தை	निर्घातसम- }	இடிக்குச்சுமமான சத்
ववौ	பொழிந்தான்	निस्वनः }	தம்பண்ணிக்கொ
मेदिनी च	பூமியும்	प्रतिलोमं	எதிராய்
सञ्चाल	நடுங்கிற்று.	ववौ	விசிற்று

घावृतास्तत्र दिशश्च न चकाशिरे

॥ ३७ ॥

तत्र	அப்பொழுது	तिमिरौघावृताः	அடர்ந்த இருளால் முடப்பட்டவைகளால்
दिशः च	திக்குகளெல்லாம்	चकाशिरे न	புலப்படாதிருந்தன.

स तृत्पातांस्तदा दृष्ट्वा राक्षसानां भयावहान् । प्रादुर्भूतान्सुघोरांश्च धूम्राक्षो व्यथितोऽभवत्॥

सः	அந்த	सुघोरान् च	மிக்க ஆகாதவைகளு
धूम्राक्षः तु	தூம்ராஷ்டனும	उत्पातान्	அபசருனங்களை
राक्षसानां	அரக்கர்களுககு	तदा	அப்பொழுது
भयावहान्	பயத்தைத் தருகிற	दृष्ट्वा	பார்த்து
	தும	व्यथितः	மனங்கலங்கியவனாக
प्रादुर्भूतान्	உண்டான	अभवत्	ஆயினான்.

मुमुहू राक्षसाः सर्वे धूम्राक्षस्य पुरःसराः

॥ ३९ ॥

धूम्राक्षस्य	தூம்ராஷ்டனுடைய	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
पुरःसराः	கூட்டாளிகளான	सर्वे	எல்லோரும்
		मुमुहुः	மதிகலங்கினார்கள்.

ततः सुभीमो बहुभिर्निशाचरैर्वृतोऽभिनिष्क्रम्य रणोत्सुको बली ।

ददर्श तां राघवबाहुपालितां समुद्रकल्पां बहुवानरீं चमूम्

॥ ४० ॥

सुभीमः	மிகப் பயங்கரமான	अभिनिष्क्रम्य	வெளிப்புறப்பட்டு
	வனும்,	राघवबाहु-	ஸ்ரீராமருடைய பாகு
रणोत्सुकः	போருக்காசைப்படு	पालितां	பலத்தால் ரகழிக்கப்
	பவனும்		பட்டதும
बली	பலசாலியுமான	समुद्रकल्पां	சமுத்திரத்திற்கு
	அவன்		நிகரான துமான
बहुभिः	பல	तां	அந்த
निशाचरैः	அரக்கர்களால்	बहुवानरீं	பல வானரர்களுடைய
वृतः	சூழப்பட்டவனாய்	चमूम्	சேனையை
सतः	அவ்விடத்தினின்று	ददर्श	பார்த்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். || ५२ ||

धूम्राश्वधः—தூம்ராசுவ வதம்.

धूम्राक्षं प्रेक्ष्य निर्यान्तं राक्षसं भीमविक्रमम् । विनेदुर्वानराः सर्वे प्रहृष्टा युद्धकाङ्क्षिणः ॥

युद्धकाङ्क्षिणः	யுத்தக்கை எதிர்பார் த்துக் காத்துநின்ற	राक्षसं	அரக்கனை
वानराः	வானர்கள்	निर्यान्तं	வந்துகொண்டிருக்
सर्वे	எல்லாரும்	प्रेक्ष्य	பார்த்து [கிறவனாக
भीमविक्रमं	அஞ்சு தக்க பராகர மம் பொருந்திய	प्रहृष्टाः	உள்ளம் பூரித்தவர்
धूम्राक्षं	தூம்ராசுவன் என்ற	विनेदुः	ஆரவாரம் செய்தார்

तेषां सुतमुलं युद्धं सञ्जज्ञे हरिरक्षसाम् । अन्योन्यं पादपैधोरं निघ्नतां शूलमुद्गरैः ॥ २ ॥

पादपैः	பாங்களைக்கொண்டும்	हरिरक्षसां	வானரர்களுக்கும்
शूलमुद्गरैः	{ குறுங்களைக்கொண் டும் பூதகரங்களைக் கொண்டும்	घोर	பயங்கரமானதும்
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்	सुतमुलं	மிகக் குழப்பத்து- நிருக்கிறதும்
निघ्नतां	புடைக்கும்	युद्धं	போர்
तेषां	அந்த	सञ्जज्ञे	உண்டாயிற்று.

घोरैश्च परिघैश्चित्रैश्चिशूलैश्चापि संहतैः । राक्षसैर्वानरा घोरैर्विनिकृताः समन्ततः ॥ ३ ॥

घोरैः	கொடிய	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
विघैः च	பலவித	संहतैः	ஒன்றுகூடி
परिघैः च	உழலைச்சட்டிகளாலும்	वानराः	வானர்கள்
त्रिशूलैः अपि	முத்தலைய சூலங்களா லும்	समन्ततः	நாற்புறங்களிலும்
		विनिकृताः	வெட்டித்தள்ளப் பட்டார்கள்.

घोरैः वानरै राक्षसाश्चापि दुर्मैर्भूमौ समीकृताः । राक्षसाश्चापि संक्रुद्धा वानरान्निशितैः शरैः॥४॥

विष्ययुयोरसङ्काशैः कङ्कपत्रैरजिह्वगैः ॥ ५ ॥

राक्षसाः च	அரக்கர்களும்	कङ्कपत्रैः	கழுக்குகளின் இறகுக ளையுடையவைகளும்
दुर्मैः अपि	விருக்கங்களாலேயே	अजिह्वगैः	குறிதப்பாது பாய வல்லவகளும,
वानरैः	வானர்களால்	निशितैः अपि	கூரானவைகளுமான
भूमौ	தரையுடன் தரையாக	शरैः च	பாணங்களாலேயே
समीकृताः	விழுத்தப்பட்டார்கள்.	संक्रुद्धाः	கோபம் தலைக்கேறிய வர்களாய்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	वानरान्	வானர்களை
घोरसङ्काशैः	பயங்கரத்தோற்ற முடையவைகளும்,	विष्युः	துளைத்தார்கள்.

ते गदाभिश्च भीमाभिः पट्टिशैः कूटमुद्गरैः । विदार्यमाणा रक्षोभिर्वानरास्ते महाबलाः ॥
अमर्षाज्जनितोद्धर्षाश्चक्रुः कर्माण्यभीतवत् ॥ ७ ॥

ரக்ஷாभि:	அரக்கர்களால்	மஹாபலா:	மகா பலசாலிகளான
भीमाभि:	பயங்கரமான	वानरा:	வானரர்கள்
गदाभिः च	கதைகளைக்கொண்டும்	अमर्षात्	அவமானத்தை
पट्टिशैः	பட்டயக்கத்திகளைக் கொண்டும்,	जनितोद्धर्षा:	உத்ஸாகங்கொண்ட வர்களாய்
कूटमुद्गरैः	கூடமுக்கரமெனும் ஆ யுத்திகளைக்கொண்டும்	अभीतवत्	சிறிதும் அச்சமின்றி
विदार्यमाणा:	துளைக்கப்படும்	कर्माणि	அரிய செயல்களை
ते ते	அந்தந்த	चक्रुः	செய்தனர்.

शरनिर्भिन्नाग्रास्ते शूलनिर्भिन्नदेहिनः । जगृहुस्ते द्रुमांस्तत्र शिलाश्च हरियूथपाः ॥ ८ ॥

ते	அந்த	शूलनिर्भिन्न-}	சூலத்தால் குத்தப்
हरियूथपा:	வானரசேனைத்தலை	देहिनः }	பட்ட தேகமுடைய
तस्य	அப்பொழுது [வர்கள்		வர்களாகி
शरनिर्भिन्नाग्राः	{ பாணங்களால் துளை க்கப்பட்ட சரீர முடையவர்களாய்	द्रुमान्	மரங்களையும்,
		शिलाः च	மலைகளையும்
		जगृहुः	கைக்கொண்டனர்.

ते भीमवेगा हरयो नर्दमानास्ततस्ततः । ममन्थू राक्षसान्भीमानामानि च बभाषिरे ॥९॥

ते	அந்த	भीमान्	கொடிய
भीमवेगा:	மகா சக்திமானக	राक्षसान्	அரக்கர்களை
हरयः	வானரர்கள் [ளாகிய	ममन्थुः	தவம்சம்செய்தார்கள்.
ततस्ततः	எங்கும்	नामानि च	பெயர்களையும்
नर्दमाना:	அட்டகாசம் செய்து	बभाषिरे	சொல்லிக்கொண்
	கொண்டு		டார்கள்.

तद्वभूवाद्भुतं घोरं युद्धं वानररक्षसाम् । शिलाभिर्विविधाभिश्च बहुभिश्चैव पादपैः ॥१०॥

वानररक्षसां	வானரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும்	शिलाभिः च	கற்பாறைகளாலும்
तत्	அந்த	बहुभिः	பல
घोरं युद्धं	பயங்கரமான போர்	पादपैः च एवं	விருக்டங்களாலும்
विविधाभिः	பலவகை	अद्भुतं	அத்புத்தமாக
राक्षसा मथिताः	केचिद्वानरैर्जितकाशिभिः ।	बभूव	
जितकाशिभिः	வெற்றியால் விளங்கிய	प्रवेमू रुधिरं केचिन्मुखै रुधिरभोजनाः ॥	
वानरैः	வானரர்களால்	रुधिरभोजनाः	ரத்தத்தைக் குடிப்ப
केचित् राक्षसाः	சில அரக்கர்கள்	केचित्	சிலர் [வர்களான
मथिताः	பிண்டிட்டுக்கப் பட்டார்கள்.	मुखैः	வாய்களால்
		रुधिरं	ரத்தத்தை
		प्रवेमुः	கக்கினார்கள்.

பாஷேபு டாரிதா: கேசித்கேசிதாசிகூதா துமே: | சிலாபிஷ்சூர்ணிதா: கேசித்கேசிதன்தேவிதாரிதா: ||

கேசித்	சிலர்	கேசித்	சிலர்
பாஷேபு	விலாபப்பக்கங்கலில்	சிலாபி:	கற்பாறைகளால்
டாரிதா:	துண்டி க்கப்பட்டா	சூர்ணிதா:	பொடி பாக்கப்பட்டார்
கேசித்	சிலர் [கள.		கள.
துமே:	விருசூங்களால்	கேசித்	சிலர்
ராசிகூதா:	குவியலாய்க் குவிக்கப் பட்டாரகள.	தன்தே:	பற்களால்
		விதாரிதா:	கிழிக்கப்பட்டார்கள்.

ஹ்வஜேவிமயிதேமஜே: சுவேசு வினிபாதிதே: | ரயேவிஹ்வசிதேசுபி பதிதே ரஜநிசுரே: || 13 ||
 கஜேந்ரே: பவதாசாரே: பவதாசுரேவநைகசாமு | மயிதேவாஜிபி: காரிண சாராஹேவசுபாதிதலமு || 14 ||

விமயிதே:	முறித்து	ரஜநிசுரே: அபி	அரக்கர்களாலும்
மஜே:	ஒடிக்கப்பட்ட	பவதாசாரே:	மலைகளே நிகர்த்த
ஹ்வஜே:	தவஜங்களாலும்	மயிதே:	மாண்ட
வினிபாதிதே:	கிழே விழுத்தப்பட்ட	கஜேந்ரே:	யானைகளாலும்
சுவே:	கோவேறுகமுதை களாலும்	சாராஹே:	சாரதியுடன் கூடிய
		வாஜிபி:	குதிரைகளாலும்
விஹ்வசிதே:	உருவழிக்கப்பட்ட	வநைகசா	வானரர்களுடைய
ரயே: ச	ரத்தங்களாலும்	பவதாசுரே: ச	மலைச்சிகரங்களாலும்
பதிதே:	இறந்ததுகிடந்த	வசுபாதிதல	பூக்கல்
		காரிண	நிரம்பியிருந்தது.

வானரேபிமவிசுநான்தேராபுத்யாபுத்ய வேகிதே: | ராக்ஷாசா: கரஜேஸ்திஷுநேசுபேபு விநிகதிதா: || 15 ||

பிமவிசுநான்தே:	அளவுகடந்த ஆற்ற	திஷுநே:	கூரிய
	வலுடையவர்களும	கரஜே:	நகங்களால்
வேகிதே:	உஞ்ஞாஹம் மிகுந்த வர்களுமான	ராக்ஷாசா:	அரக்கர்கள்
வானரே:	வானரர்களால்	சுபேபு	முக்கங்கலில்
ஆபுத்ய ஆபுத்ய	துள்ளித் துள்ளி	விநிகதிதா:	பிடிக்கப்பட்டார்கள்.

விவரணவதநா பூயோ விபகாரிணசிரோஹா: | மூதா: சோனிதகந்நேந நிபேதுதரணிதலே || 16 ||

பூய:	அதிகமாய்	சோனிதகந்நேந	ரத்தநாற்றத்தால்
விவரணவதநா:	முக்குவொளிகுன்றிய வர்களாய்	மூதா:	மயக்கங்கொண்டவர்
		தரணிதலே	பூமியில் [களாய்
விபகாரிணசிரோஹா:	தலைமயிர்கள் கலைய	நிபேது:	விழுந்தார்கள்.

अन्ये परमसंकुद्धा राक्षसा भीमनिस्वनाः । तलैरेवाभिधावन्ति वज्रस्पर्शसमैर्हरीन् ॥ १७ ॥

अन्ये	சில	वज्रस्पर्शसमैः	வஜராயுத்ததின் உறுதியை நிகர்த்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		
परमसंकुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்டவர்களாய்	तलैः एव	உள்ளங்கைகளாலேயே
भीमनिस्वनाः	பயங்கரமாய் அட்டகாசம் செய்துகொண்டு	हरीन्	வானரர்களை
		अभिधावन्ति	புடைத்தார்கள்.

वानरैरापतन्तस्ते वेगिता वेगवत्तरैः । मुष्टिभिश्चरणैर्दन्तैः पादपैश्चावपोथिताः ॥ १८ ॥

वेगिताः	வேகமகொண்டு	मुष्टिभिः	முஷ்டிகளாலும்
आपतन्तः	எதிர்த்துவரும்	चरणैः	கால்களாலும்
ते	அவர்கள்	दन्तैः	பற்களாலும்
वेगवत्तरैः	அவர்களிலும் அதிகவேகங்கொண்டவானரர்களால்	पादपैः च	விரூஷிக்களாலும்
वानरैः		अवपोथिताः	துன்புறுத்தப்பட்டார்கள்.

वानरैर्हन्यमानास्ते राक्षसा विप्रदुद्रुः ॥ १९ ॥

वानरैः	வானரர்களால்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
हन्यमानाः	ஹிம்சிக்கப்படும்	विप्रदुद्रुः	புறங்காட்டியோடத் தலைப்பட்டார்கள்.
ते	அந்த		

सैन्यं तु विद्रुतं दृष्ट्वा धूम्राक्षो राक्षसर्षभः । क्रोधेन कदनं चक्रे वानराणां युयुत्सताम् ॥

राक्षसर्षभः	ராக்ஷஸோத்தமனாகிய	युयुत्सतां	டோருக்கு உதஸாகம் கொண்ட
धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷன்	वानराणां	வானரர்களை
सैन्यं	சேனையை	क्रोधेन	கோபத்தால்
विद्रुतं तु	அஞ்சி ஓடுவதாய்	कदनं चक्रे	அழிக்கத் தலைப்பட்டான்.
दृष्ट्वा	பார்த்து		

प्रासैः प्रमथिताः केचिद्वानराः शोणितस्रवाः । मुद्गरैराहताः केचित्पतिता धरणीतले ॥ २१ ॥

केचित्	சில	केचित्	சிலர்
वानराः	வானரர்கள்	मुद्गरैः	இரும்புலக்கைகளால்
प्रासैः	சட்டிகளால்	आहताः	அடியுண்டவர்களாய்
प्रमथिताः	குத்தப்பட்ட	धरणीतले	பூமியில்
शोणितस्रवाः	ரத்தத்தை வழிய விட்டார்கள்.	पतिताः	சாய்ந்துவிட்டார்கள்

परिधैर्मथिता: केचिद्विन्दिपालैर्विदारिता: । पट्टिशैराहता: केचिद्विह्वलन्तो गतासव:॥२२॥

केचित्	சிலர்	विदारिता:	கிழிக்கப்பட்டவர்
परिधै:	உழுலைத்தடி களால்		களாயும்
मथिता:	டாரகள்.	पट्टिशै:	பட்டயக்கத்திகளால்
केचित्	சிலர்	आहता:	குத்தப்பட்டவர்களாயும்
विन्दिपालै:	பிரதிபாலமெனும் ஆயுதங்களால்	विह्वलन्त:	மதலை
		गतासव:	மாண்டார்கள்.

केचिद्विनिहता: शूलै रुधिराद्रा वनौकस: । केचिद्विद्राविता नष्टा: सबलै राक्षसैर्युधि ॥

केचित्	சில	युधि	போரில்
वनौकस:	வானரர்கள்	सबलै:	சேனைகளுடனிருக்கும்
शूलै:	சூலங்களால்	राक्षसै:	அரக்கர்களால்
विनिहता:	குத்தப்பட்டவர்	विद्राविता:	தூத்தியடிக்கப்பட்ட
	களாய்	केचित्	சிலர்
रुधिराद्रा:	ரத்தத்தைப் பெருக்கி னார்கள்.	नष्टा:	மறைந்துவிட்டார்கள்.

विभिन्नहृदया: केचिदेकपाश्वेन दारिता: । विदारितास्त्रिशूलैश्च केचिदान्नैर्विनिःसृता: ॥

केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
एकपाश्वेन	ஒரு விலாப்பக்கம்	विशूलै: च	முத்தலைச் சூலங்களால்
दारिता:	நொறுங்கி	विदारिता:	குத்தப்பட்டவர்களாய்
विभिन्नहृदया:	விரிந்தயம் பிளவுண்டவர்களானார்கள்.	आन्नै: विनिःसृता:	குடல் பிதுங்கியவர்களானார்கள்.

तत्सुभीमं महायुद्धं हरिराक्षससङ्कुलम् । प्रबभौ शब्दबहुलं शिलापादपसङ्कुलम् ॥ २५ ॥

हरिराक्षससङ्कुलं	{	வானரர்களும், அரக்கர்களும் தாறுமாறாய்ப்போர்	शिलापाद-सङ्कुलं	}	கற்பாறைகளும், விரிகூறுகளும் குவியல் குவியலாய் நிரம்பியதாகவும்
तत्	அந்த		शब्दबहुलं		பெரும் சத்தத்தை யுடையதாகவும்
महायुद्धं	பெரும்போர்		सुभीमं प्रबभौ		மிக்க பயங்கரமாகவும் இருந்தது.

धनुर्ज्यातन्निमधुरं हिकृतालसमन्वितम् । मन्दस्तनितसङ्गीतं युद्धगान्धर्वमावभौ ॥ २६ ॥

युद्धगान्धर्वं	யுத்தகங்கைதமானது	मन्दस्तनित-सङ्गीतं	{	மனஸ்வரப்பேச்சுகளை இராகமாகக்கொண்டதாகவும்
धनुर्ज्यातन्निमधुरं	{	விற்களின் நான்களையே ழுனியதந்திகளாய் கொண்டதாகவும்		
हिकृताल-समन्वितं	{	விக்கல்களையே தாளங்களாக உடையதாய்	आवभौ	இருந்தது.

धूमाक्षस्तु धनुष्पाणिर्वानरात्रणमूर्धनि । हसन्विद्रावयामास दिशस्तु शरवृष्टिभिः ॥ २७ ॥

रणமூர்धனி	போர்முனையில்	हसन् तु	சிரித்துக்கொண்டே
धूमाक्षः	தூம்ராக்கஷன்	वानरान्	வானரர்களை
धनुष्पाणिः	கையில் விற்பிடித்தவ	दिशः तु	எல்லாத்திக்குகளிலும்
शरवृष्टिभिः	சரமாரிகளால் [ரய]	विद्रावयामास	தூரத்தியடித்தான்.

धूमाक्षेणादितं सैन्यं व्यथितं दृश्य मारुतिः । अभ्यवर्तत संक्रुद्धः प्रगृह्य विपुलं शिलाम् ॥

मारुतिः	ஹனுமான்	संक्रुद्धः	மிகச் சினங்கொண்டு
धूमाक्षेण	தூம்ராக்கஷனால்	विपुलं	பெரிய
सैन्यं	சேனையை	शिलां	பாறையொன்றை
अदितं	தன்புறுத்தப்பட்டு	प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
व्यथितं	கலங்கிவிட்டதாய்	अभ्यवर्तत	எதிர்த்துச்சென்றார்.
दृश्य	பார்க்குது		

क्रोधाद्विगुणताम्राक्षः पितृतुल्यपराक्रमः । शिलां तां पातयामास धूमाक्षस्य रथं प्रति ॥

पितृतुल्यपराक्रमः	தற்கைக்கொப்பான பராக்கரமுடைய	तां	அந்த
क्रोधात्	கோபத்தால் [அவர்	शिलां	பாறையை
द्विगुणताम्राक्षः	{ முன்னையிட இருமட ங்கு சிவந்த கண்களு டையவராய்	धूमाक्षस्य	தூம்ராக்கஷனது
		रथ प्रति	தேரைக்குறிவைத்து
		पातयामास	எறிந்தார்.

आपतन्तीं शिलां दृष्ट्वा गदामुद्यम्य संभ्रमात् । रथादाप्लुत्य वेगेन वसुधायां व्यतिष्ठत ॥

शिलां	கறபாறையை	उद्यम्य	எடுத்துக்கொண்டு
आपतन्तीं	மேல்வழி வருவதை	रथात्	ரதத்தினின்று
दृष्ट्वा	கவனித்து	वेगेन आप्लुत्य	விரைவில் குதித்து
संभ्रमात्	ஊக்கத்தால்	वसुधायां	பூமியில்
गदं	கதையை	व्यतिष्ठत	நின்றனிட்டான்.

सा प्रमथ्य रथं तस्य निपपात शिला भुवि । सचक्रकूबरं साध्वं सध्वजं सशरासनम् ॥

सा शिला	அந்தக் கற்பாறை	सध्वजं	கொடிகளோடும்
तस्य रथं	அவனது ரதத்தை	सशरासनं	விற்களோடும்
सचक्रकूबरं	சக்கரங்களோடும்	प्रमथ्य	நொறுக்கிவிட்டு
	எர்க்கால்களோடும்	भुवि	பூமியில்
साध्वं	குதிரைகளோடும்	निपपात	விழுந்தது.

स भङ्त्वा तु रथं तस्य हनुमान्मारुतात्मजः रक्षसां कदनं चक्रे सस्कन्धविटपैर्दुमैः ॥

मारुतात्मजः	வாயுபகவானது	सस्कन्धविटपैः	அடிபாகங்களோடும்
सः	அந்த [புத்தல்வராகிய		களைகளோடும் கூடிய
हनुमान्	ஹனுமார்	दुमैः तु	விறுக்கங்களாலேயே
तस्य रथं	அவனது ரதத்தை	रक्षसां	அரக்கர்களை
भङ्त्वा	நொறுக்கிவிட்டு	कदनं चक्रे	அழிக்கத் தலைப்பட்டு

विभिन्नशिरसो भूत्वा राक्षसाः शोणितोक्षिताः । द्रुमैः प्रव्यथिताश्चान्ये निपेतुर्धरणीतले ॥

अन्ये	சில	शोणितोक्षिताः	ரத்தத் தைப் பெருக் கிக்கொண்டு
राक्षसाः च	அரக்கர்களும்		
द्रुमैः	மரங்களால்	प्रव्यथिताः	திராத்துக்கங்கொண் டவாகளாய
विभिन्नशिरसः	தலைகளுடைந்தவர் களாய		
भूत्वा	ஆகி	धरणीतले	பூமியில்
		निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

विद्राव्य राक्षसं सैन्यं हनुमान्मारुतात्मजः । गिरेः शिखरमादाय धूम्राक्षमभिद्रुवे ॥३४॥

मारुतात्मजः	வாயுகுமாரனாகும்	शिखरं	சிகரமொன்றை
हनुमान्	ஹனுமான்	आदाय	கையிலெடுத்துக் கொண்டு
राक्षसं	ராக்கஸ		
सैन्यं	படையை	धूम्राक्षं	தூம்ராக்களை
विद्राव्य	பறக்க அடித்துவிட்டு	अभिद्रुवे	புடைக்கத்தலைப் பட்டார்.
गिरेः	மலையின்		

तमापतन्तं धूम्राक्षो गदासुद्यम्य वीर्यवान् । विनर्दमानः सहसा हनुमन्तमभिद्रवत् ॥ ३५ ॥

वीर्यवान्	வீரனாகிய	आपतन्तं	எதிர்த்துவரும்
धूम्राक्षः	தூம்ராக்கன்	त	அந்த
गदां	கதையை	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
उद्यम्य	ஒங்கிக்கொண்டு	सहसा	வலுக்கொண்டு
विनर्दमानः	அட்டகாசம் செய்கின் றவனாய்	अभिद्रवत्	தாக்கினான்.

ततः क्रुद्धस्तु वेगेन गदां तां बहुकष्टकाम् । पातयामास धूम्राक्षो मस्तके तु हनूमतः ॥

धूम्राक्षः	தூம்ராக்கன்	वेगेन तु	வேகமாகத்தானே
	பல முட்களுற்ற	हनुमतः	ஹனுமாருடைய
तां	அந்த	मस्तके	தலையில்
गदां तु	கதையையே	ततः	அப்பொழுது
क्रुद्धः	செனங்கொண்டவனாய்	पातयामास	பாய்ச்சினான்.

ताडितः स तया तत्र गदया भीमरूपया

॥ ३७ ॥

सः	அவர்	तया	அந்த
तत्र	அப்பொழுது	गदया	கதையால்
भीमरूपया	பயங்கரமான	ताडितः	அடிக்கப்பட்டார்.

स कपिर्मास्तबलस्तं प्रहारमचिन्तयन् । धूम्राक्षस्य शिरोमध्ये गिरिशृङ्गमपातयत् ॥ ३८ ॥

मास्तबलः	வாயுபகவானுற்றல் கொண்ட	अचिन्तयन्	பொருட்படுத்தாதவ தூம்ராக்கூனது [ராய்]
कपिः	வானரராகும்	धूम्राक्षस्य	நடுத்தலையில்
सः	அவர்	गिरिशृङ्गं	மலைச்சிகரத்தை
तं प्रहारं	அந்த அடியை	अपातयत्	எறிந்தார்.

स विह्वलितसर्वाङ्गो गिरिशृङ्गेण ताडितः । पपात सहसा भूमौ विकीर्ण इव पर्वतः ॥ ३९ ॥

गिरिशृङ्गेण	மலைச்சிகரத்தால்	विकीर्णः	சிதறுண்ட
ताडितः	அடியுண்ட	पर्वतः इव	மலை எனவே
सः	அவன்	सहसा	சடக்கென
विह्वलितसर्वाङ्गः	உருப்புக்கொல்லாம் சீதற	भूमौ	பூமியில்
		पपात	வீழ்ந்தான்.

धूम्राक्षं निहतं दृष्ट्वा हतशेषो निशाचराः । वस्ताः प्रविशिशुल्ङ्कां वध्यमानाः पुवङ्गमैः

हतशेषोः	மடியாது எஞ்சிய	वस्ताः	திகிலடைந்தவர்களாய்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	पुवङ्गमैः	வானரர்களால்
धूम्राक्षं	தூம்ராக்கூனை	वध्यमानाः	புடைக்கப்படுகின்ற வர்களாகவே
निहतं	மாண்டுவிட்டவனாக	लङ्कां	லங்கைக்கு
दृष्ट्वा	பார்த்து	प्रविशिशुः	திரும்பிச்சென்றார்கள்.

स तु पवनसुतो निहत्य शत्रुं क्षतजवहाः सरितश्च संनिकीर्य ।

रिपुवधजनितश्रमो महात्मा मुदमगमत्कपिभिः सुपूज्यमानः

॥ ४१ ॥

महात्मा	மகாத்மாவாகும்	रिपुवधजनित-}	சத்ருவைக்கொன்றதா
सः	அந்த	श्रमः तु }	லுண்டாகிய ஆயாச
पवनसुतः	வாயுகுமாரர்		தாடாநிருக்கையி
सरितः	நதிகளை		லும
क्षतजवहाः }	ரத்தப்பெருக்கெடுத்	कपिभिः	வானரர்களால்
सन्निकीर्य }	து ஓடச்செய்து	सुपूज्यमानः	கொண்டாடப்படுகிற வராய்
शत्रुं च	சத்ருவையும்	मुदं	சந்தோஷத்தை
निहत्य	கொன்றுவிட்டு	अगमत्	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥

त्रिपञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || ५३ ||

वज्रदंष्ट्रयुद्धम्—வஜ்ரதம்ஷ்டிர யுத்தம்,

धूम्राक्षं निहतं श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । क्रोधेन महताऽऽविष्टो निश्वसन्नुरागो यथा ॥

राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனாகும	यथा	போல்வே
रावणः	ராவணன்	निश्वसन्	பெருமூச்செறிந்து
धूम्राक्षं	தூம்ராக்ஷணை	महता	பெரும்
निहतं	மாண்டுவிட்டவனாக	क्रोधेन	கோபத்தால்
श्रुत्वा	கேட்டு,	आविष्टः	பற்றப்பட்ட
उरागः	சர்ப்பம்		

दीर्घमुष्णं विनिश्वस्य क्रोधेन कलुषीकृतः । अववीद्राक्षसं शूरं वज्रदंष्ट्रं महाबलम् ॥ २ ॥

दीर्घं	நீர்க்கமாயும்	महाबल	மகாபலசாலயும்
उष्णं	வெப்பமாயும்	शूरं	சூரனுமாகிய
विनिश्वस्य	பெருமூச்சுவிட்டு	वज्रदंष्ट्रं	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனென்ற
क्रोधेन	கோபத்தால்	राक्षसं	அரக்கனைப்பார்த்து
कलुषीकृतः	மதிமயங்கிய ஆவன்	अववीत्	பின்வருமாறு கட்
			டனையிட்டான்:

गच्छ त्वं वीर निर्याहि राक्षसैः परिवारितः । जहि दाशरथिं रामं सुग्रीवं वानरैः सह ॥

वीर	“வீரனே !	दाशरथिं	தசரதரின் புதல்வன
त्वं	நீ		கிய லக்ஷ்மணனையும்
गच्छ	எகுலாய்.	रामं	ராமனையும்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	सुग्रीवं	சுகிரீவனையும்
परिवारितः	சூழப்பட்டவனாய்	वानरैः सह	வானரர்களோடுகூட
निर्याहि	நீ புறப்பட்டிச்செல்	जहि	கொன்றுவா.”
	வாயாக.		

तथेत्युक्त्वा द्रुततरं मायावी राक्षसेश्वरः । निर्जगाम बलैः सार्धं बहुभिः परिवारितः ॥

मायावी	மாயாவியாகிய	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸத்தலைவனாகு மவன்	बहुभिः	பல
		बलैः	சேனைகளோடு
		सार्धं	கூடி
तथा	“அப்படியே செய்கி நேன்”	परिवारितः	சூழப்பட்டவனாய்
		द्रुततरं	வெகுசுடுதரில்
इति	என்று	निर्जगाम	புறப்பட்டான்.

नागैरश्वैः खरैरुष्टैः संयुक्तः सुसमाहितः । पताकाध्वजचित्रैश्च रथैश्च समलङ्कृतः ॥ ५ ॥
ततो विचित्रकेयूरमकुटैश्च विभूषितः । तनुत्राणि च संरुद्धय सधनुर्निर्ययो द्रुतम् ॥ ६ ॥

नागैः	யானைகளாலும்	विचित्रकेयूर-	அழகிய கைவளையல
अश्वैः	குதிரைகளாலும்	मकुटैः च	களாலும் கிரீடங்கள்
खरैः	கோவேறுகழுதை		ளாலும்
	களாலும்	विभूषितः	அலங்கரிக்கப்பட்டவ
उष्टैः च	ஸட்டகங்களாலும்	तनुत्राणि च	கவசங்களை [னையும்]
संयुक्तः	விளங்குபவனாயும்	संरुध्य	தரித்துக்கொண்டு
पताकाध्वजचित्रैः	{ பலவகை நிசான்களை யும் கொடுக்கையு முடைய	सधनुः	வில்லேந்தியவனாய்
रथैः च	ரதங்களாலும்	सुसमाहितः	சர்வப்ரகாரத்திலும்
समलङ्कृतः	அழகுற்றுவிளங்கு பவனாயும்	द्रुतं	சித்தமாயிருந்த அவன்
		ततः	விரைந்து
		निर्ययौ	அப்பொழுது வெளிக்கிளம்பினான்.

पताकालङ्कृतं दीप्तं तप्तकाञ्चनभूषणम् । रथं प्रदक्षिणं कृत्वा समारोहचमूपतिः ॥ ७ ॥

पताकालङ्कृतं	துவஜங்களால் அலங் கரிக்கப்பட்டதும்	रथं	ரதத்தை
दीप्तं	ஜ்வலிக்கின்றதும்	प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம்வந்து
तप्तकाञ्चनभूषणं	{ பத்தரைமற்றுத்தங் கத்தால் அழகுற்று விளங்குகிற துமான	चमूपतिः	சேனைத்தலவனான அவன்
		समारोहत्	ஏறினான்.

यष्टिभिस्तोमरैश्चित्रैः शूलैश्च मुसलैरपि । भिन्दिपालैश्च पाशैश्च शक्तिभिः पट्टिशैरपि ॥ ८ ॥
खड्गैश्चक्रैर्गदाभिश्च निशितैश्च परश्वधैः । पदातयश्च निर्यान्ति विविधाः शस्त्रपाणयः ॥ ९ ॥

विविधाः	பல	पाशैः च	பாசக்கயிறுகளோடும்,
पदातयः च	காலாட்படைகளும்	शक्तिभिः	சக்திகளோடும்,
शस्त्रपाणयः	ஆயுதபாணிகளாய்	पट्टिशैः अपि	பட்டயக்கத்திகளோ
यष्टिभिः	தடிக்களோடும்	खड्गैः	வாள்களோடும், [டும்,
तोमरैः	தோமரங்களோடும்	चक्रैः	சக்ரங்களோடும்,
	பல	गदाभिः च	கதைகளோடும்,
शूलेः च	சூலங்களோடும்	निशितैः	கூரான
मुसलैः अपि	உலக்கைகளோடும்,	परश्वधैः च	கோடாலிகளோடும்
भिन्दिपालैः च	பிந்திபாலங்களோடும்,	निर्यान्ति	புறப்பட்டார்கள்.

विचित्रवाससः सर्वे दीप्ता राक्षसपुङ्गवाः ॥ १० ॥

राक्षसपुङ्गवाः	ராக்ஷஸோத்தமர்கள்	विचित्रवाससः	அழகிய ஆடைக ளுடன்து
सर्वे	எல்லோரும்	दीप्ताः	ஜ்வலித்தார்கள்.

गजा मदोत्कटाः शूराश्चलन्त इव पर्वताः । ते युद्धकुशलै रूढास्तोमराङ्कुशपाणिभिः ॥११॥

ते	அந்த	गजाः	யான்கள்
मदोत्कटाः	மதம் மிகுந்த	तोमराङ्कुश- पाणिभिः	தோமரங்கலையும் அங் குசங்களையும் கை யிலகொண்ட
शूराः	செருக்குற்ற,	युद्धकुशलैः	போரில் சிறந்தவர்
चलन्तः	நடக்கும்		களால்
पर्वताः	மலைகள்	रूढाः	ஏறப்பட்டிருந்தன.
इव	போன்ற		

अन्ये लक्षणसंयुक्ताः शूरारूढा महाबलाः ॥ १२ ॥

अन्ये	வேறுசில	शूरारूढाः	சூரர்களால் ஏறப் பெற்றவைகளாய்
महाबलाः	மிக அற்றலுடைய	लक्षणसंयुक्ताः	நல்ல குறிசொருடன் விளங்கின.
	வைகளாய்		

तद्रक्षसबलं घोरं विप्रस्थितमशोभत । प्रावृत्काले यथा मेघा नर्दमानाः सविद्युतः ॥१३॥

तत्	அந்த	सविद्युतः	மின்னலுடன்
विप्रस्थितं	வெளிப்புறப்பட்ட	नर्दमानाः	கர்ஜிக்கும்
घोरं	பயங்கரமான	मेघाः	மேகங்கள்
रक्षसबलं	இரா	इव	போலவே
प्रावृत्काले	மழைக்காலத்தில்	अशोभत	விளங்கிற்று.

निःसृता दक्षिणद्वारादङ्गदो यत्र यूथपः । तेषां निष्क्रममाणानामशुभं समजायत ॥ १४ ॥

दक्षिणद्वारात्	தெற்குவாயிலிலிருந்து	निःसृताः	வெளிக்களமிருந்
यूथपः	சேனைத்தலைவனான	तेषां	அவர்கள் [கள்.
अङ्गदः	அங்கதன்	निष्क्रममाणानां	புறப்படுகையில்
यत्र	எவ்விடத்திலிருந்தா	अशुभं	அபசகுனம்
	னோ அவ்விடத்திற்கு	समजायत	உண்டாயிற்று.

आकाशाद्विघनात्तीव्रा उल्काश्चाभ्यपतन्तस्तदा । वमन्त्यः पावकज्वालाः शिवा घोरं ववाशिरे॥

तदा	அப்பொழுது	शिवाः च	நிகளுந்
विघनात्	மேகமற்ற	पावकज्वालाः	நெருப்புஜ்வலைகளை
आकाशात्	ஆகாயத்திலிருந்து	वमन्त्यः	கக்கிக்கொண்டு
तीव्राः	நீவரமான	घोरं	பயங்கரமாக
उल्काः	கொள்ளிக்கட்டைகள்	ववाशिरे	
अभ्यपतन्	விழுந்தன.		

व्याहरन्ति मृगा घोरा रक्षसां निधनं तदा । समापतन्तो योधास्तु प्रास्वलन्भयमोहिताः॥

तदा	அப்பொழுது	योधाः तु	போர்வீரர்களும்
घोराः मृगाः	கொடிய விலங்குகள்	समापतन्तः	நடந்துகொண்டிருக் கின்றவர்களாய்
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு	भयमोहिताः	பயத்தால் மோகித்து
निधनं	நசித்ததை	प्रास्वलन्	கால் இடறினார்கள்.
व्याहरन्ति	ஸூசிப்பித்துச் சத்த மிட்டன.		

एतानौत्पातिकान्दृष्ट्वा वज्रदंष्ट्रो महाबलः । धैर्यमालम्ब्य तेजस्वी निर्जगाम रणोत्सुकः ॥

महाबलः	மகா சக்திமானும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
तेजस्वी	மகா ஆற்றலுடைய	धैर्यं	ஆண்மையொன
	வனுமான	आलम्ब्य	நம்பி [றையே
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்வ்ஃட்ரன்	रणोत्सुकः	யுத்தமொன்றிலேயா
एतान्	இநத		சையுள்ளவனும்
औत्पातिकान्	அபரகுணங்களை	निर्जगाम	புறப்பட்டான்.

तांस्तु निष्क्रमतो दृष्ट्वा वानरा जितकाशिनः । प्रणेतुः सुमहानादान्पूरयंश्च दिशो दश ॥

जितकाशिनः	வெற்றியுடன்	दृष्ट्वा तु	பார்த்தததுமே
	விளங்கிய	सुमहानादान्	பேரொலிகளை
वानराः	வானார்கள்	प्रणेतुः	இட்டார்கள்.
तान्	அவர்களை	दश	பத்து
निष्क्रमतः	வெளிக்கொம்பிவரு	दिशः च	திக்குகளையும்
	கின்றவர்களாக	पूरयन्	நிரப்பினார்கள்.
			(ஆர்ஷம்)

ततः प्रवृत्तं तुमुलं हरीणां राक्षसैः सह । घोराणां भीमरूपाणामन्योन्यवधकाङ्क्षिणाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	हरीणां	வானர்களுக்கு
घोराणां	கொடியவர்களும்		
भीमरूपाणां	பயங்கரமான உருவ	राक्षसैः सह	அரக்கரோடுகூட
	முடையவாகுறும்		
अन्योन्यवध- कांक्षिणां }	வதைக்கும் விஷயத் தில் நான் முன்னே நான் முன்னே என்று உதஸாகக்கொண்ட வர்களுமான	तुमुलं	கலவரமான போர்
		प्रवृत्तम्	தொடங்கிற்று.

निष्पतन्तो महोत्साहा भिन्नदेहशिरोधराः । रुधिराक्षितसर्वाङ्गा न्यपतञ्जगतीतले ॥ २० ॥

महोत्साहाः	மிகுந்த உதஸாகங் கொண்டவர்களாய்	रुधिराक्षितसर्वाङ्गाः	எல்லா அவயவங்களும்
निष्पतन्तः	வெளியிலே வந்தவர்கள்		ரத்தம் தோய்ந்து
भिन्नदेहशिरोधराः	உடல்களும் தலை களும் வேறுபட்ட வாகளாய்	जगतीतले	மன்தரையில்
		न्यपतन्	விழுந்தார்கள்.
		क्षेपुर्विविधं शस्त्रं समरेष्वनिवर्तिनः ॥ २१ ॥	
परिवपाणयः	உழுலைத்தடிகளைக் கையில் கொண்டவர் களும்	शूराः	சூரர்கள்
समरेषु	போர்களில்	अन्योन्यं	நான் முன்னே நான் முன்னே என்று
अनिवर्तिनः	புறங்கிட்டி ஓடாத	आसाद्य	தாக்கி
केचिन्	சில [வர்களுமான	विविधं शस्त्रं	பலவித சஸ்திரத்தை
		चिक्षिपुः	எறிந்தார்கள்.

द्रुमाणां च शिलानां च शस्त्राणां चापि निस्वनः । श्रूयते सुमहांस्तत्र घोरो हृदयभेदनः॥

தல	அப்பொழுது	சுமஹ்	அதிகமாகவும்
द्रुमाणां च	மரங்களுடையவும்	घोरः	பயங்கரமாகவும்
शिलानां च	பாறைகளுடையவும்	हृदयभेदनः अपि	ஹ்ருதயததைப்பிள்ப
शस्त्राणां च	ஆயுதங்களுடையவும்		பதாகவும்
निस्वनः	சத்தமானது	श्रूयते	கேட்க்கப்பட்டது.

रथनेमिस्वनस्तत्र धनुषश्चापि निस्वनः । शङ्खभेरीमृदङ्गानां बभूव तुमुलः स्वनः ॥ २३ ॥

தல	அப்பொழுது	स्वनः	ஒலியும்
रथनेमिस्वनः	ரதசகரங்களுடன் சகக	अपि च	ஆகிய எல்லாமும்
धनुषः निस्वनः	வில்லொலியும் முட	तुमुलः	குழப்பமாக
शङ्खभेरीमृदङ्गानां	சங்கம், பேரீ, மிருதங்	बभूव	இருந்தது.
	கம் இவைகளுடைய		

केचिदस्त्राणि संसृज्य बाहुयुद्धमकुर्वत ॥ २४ ॥

केचित्	சிலர்	बाहुयुद्धं	கைச்சண்டையை
अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை	अकुर्वत	செய்யலாளுர்கள்.
संसृज्य	பிரயோகித்து விட்டு		

तलैश्च चरणैश्चापि मुष्टिभिश्च द्रुमैरपि । जानुभिश्च हताः केचिद्भिन्नदेहाश्च राक्षसाः ॥२५॥

केचित्	சில	जानुभिः च	முழந்தாள்களாலும்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	द्रुमैः अपि च	விருக்தங்களாலும்
तलैः च	உள்ளங்கைகளாலும்	भिन्नदेहाः	உடல் பிளவுண்டவர்
चरणैः अपि च	கால்களாலும்		களாய
मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்	हताः	கொல்லப்பட்டவர்கள்.

शिलाभिश्चूर्णिताः केचिद्धानरैर्युद्धदुर्मदैः ॥ २६ ॥

केचित्	சிலர்	शिलाभिः	கற்பாறைகளால்
युद्धदुर्मदैः	டேவரில் செருககுற்ற	चूर्णिताः	பொடியாக்கப்
वानरैः	வானரர்களால்		பட்டார்கள்.

वज्रदंष्ट्रो भृशं बाणै रणे वित्रासयन्हरीन् । चचार लोकसंहारे पाशहस्त इवान्तकः ॥२७॥

वज्रदंष्ट्रः	வஜரதமஷ்ட்ரன்	हरीन्	வானரர்களை
लोकसंहारे	பிரளயகாலத்தில்	बाणैः	பாணங்களால்
पाशहस्तः	பாசாயுதமேந்திய	भृशं	மிகவும்
अन्तकः	யமன்	वित्तासयन्	பயமுறுத்திக்
इव	போலவே		கொண்டு
रणे	போரில்	चचार	திரிந்தான்.

बलवन्तोऽस्त्रविदुषो नानाप्रहरणा रणे । जघनुर्वानरसैन्यानि राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः ॥

रणे	போரில்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
नानाप्रहरणाः	பல ஆயுதங்களைக்கொண்டவர்களும்	क्रोधमूर्च्छिताः	கோபமுண்டவர்கள்
अस्त्रविदुषः	அஸ்திரக்கலைபில நிபுணர்களும்	वानरसैन्यानि	வானரச்சேனைகளை
बलवन्तः	பலசாலிகளுமான	जघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

निघ्नतो राक्षसान्द्रष्टु सर्वान्वालिप्तो रणे । क्रोधेन द्विगुणाविष्टः संवृतक इवानलः ॥

रणे	போரில்	संवृतकः	பிரளயகாலத்திய
वालिप्तः	வாழியின் புதல்வன்	अनलः इव	அக்னிபோலவே
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	क्रोधेन	சினத்தால்
सर्वान्	எல்லோரையும்	द्विगुणाविष्टः	{ முன்னிலும் இருமடங்கு ஆவேசத்துடன் எள்ளங்கினால்.
निघ्नतः	புடைக்கின்றவர்க		
द्रष्टु	கவனித்து [ளாய்		

तात्राक्षसगणान्सर्वान्क्षमुद्यम्य वीर्यवान् ।

चकार कदनं घोरं शक्रतुल्यपराक्रमः

शक्रतुल्यपराक्रमः	{ இந் திரளை நிகர்த்த ஆண்மையுடையவனும
वीर्यवान्	மகா ஆற்றலுடைய
अङ्गदः	அங்கதன் [வனுமான
क्रोधताम्राक्षः	கோபத்தால் சிவந்த கண்களையுடையவனாகி
वृक्षं उद्यम्य	ஓர் மரத்தை எடுத்து
तान्	அந்த [க்கொண்டு

अङ्गदः क्रोधताम्राक्षः सिंहः क्षुद्रमृगानिव

॥ ३१ ॥

राक्षसगणान्	ராட்சஸகணங்கள்
सर्वान्	எல்லோரையும்
सिंहः	ஒரு சிங்கம்
क्षुद्रमृगान्	அந் பமிருகங்களை
इव	எவ்வண்ணோர் அவ வண்ணம்
घोरं	அச்சுற்றமாய்
कदनं चकार	அழிக்கத்தலைப்பட்டு டான.

अङ्गदाभिहतास्त्र राक्षसा भीमविक्रमाः ।

तत्र	அப்பொழுது
अङ्गदाभिहताः	அங்கதனால் புடைக்கப்பட்ட

भीमविक्रमाः	மகாபராக்கரமசாலி
राक्षसाः	அரக்கர்கள் [களாகிய

रथैरश्वैर्ध्वजैश्चित्रैः शरीरैर्हरिरक्षसाम् । रुधिरेण च सञ्छन्ना भूमिर्भयकरी तदा ॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது
भूमिः	பூமியானது
रथैः	ரதங்களாலும்
अश्वैः	குதிரைகளாலும்
चित्रैः ध्वजैः	பல கொடி களாலும்

विभिन्नशिरसः पेतुर्विकृता इव पादपाः ॥

विभिन्नशिरसः	தலைகளுடையது
विकृताः	வேருடன் வெட்டப்
पादपाः	மரங்கள் [பட்ட
इव	போலவே
पेतुः	எழுந்தார்கள்.

हरिश्चक्षुः शरीरैः रुधिराभयकरी तदा ॥ ३३ ॥

हरिश्चक्षुः	வானரர்களுடையவும்
शरीरैः	அரக்கர்களுடையவும்
रुधिराभयकरी	உடல்களாலும்
तदा	ரத்தத்தாலும்
	பார்ப்பவர்களுக்கு
	பயத்தைத் தருகிற
	மூடிக்கிடந்தது. [தாய்

हारकेयूरवस्त्रैश्च शस्त्रैश्च समञ्जता । भूमिर्भाति रणे तत्र शारदीव यथा निशा ॥ ३४ ॥

தல	அப்பொழுது	शरैः च	சஸ்திரங்களாலும்
रणे	போரில்	समलंकृता	அலங்கரிக்கப்பட்ட
भूमिः	பூமியானது		தாய்
हारकेयूरवस्त्रैः च	ஹாரங்கள், கைவளை	शारदी इव	சரக்காலத்திய
	கள், வஸ்திரங்கள்	निशा यथा	இரவுபோலவே
	ஆவையகளாலும்	भाति	விளங்கிற்று.

अङ्गदस्य च वेगेन तद्राक्षसवलं महत् । प्राकम्पत तदा तत्र पवनेनाम्बुदो यथा ॥ ३५ ॥

தல	அவ்விடத்தில்	वेगेन	ஆற்றலால்
तदा	அப்பொழுது	अम्बुदः	மேகம்
तत्	அந்த	पवनेन	காற்றால்
महत्	பெரும	यथा	எவ்வண்ணமோ
राक्षसवलं च	ராட்சஸச் சேனையும்		அவ்வண்ணமே
अङ्गदस्य	அங்கதனது	प्राकम्पत	கிதிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16781

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2106

चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐபத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ५४ ॥

वज्रदंष्ट्रवधः—வஜ்ரதம்ஷ்டிர வதம்.

वलस्य च निघातेन अङ्गदस्य जयेन च । राक्षसः क्रोधमाविष्टो वज्रदंष्ट्रो महाबलः ॥१॥

மஹாவல:	மிக ஆற்றலுடைய	निघातेन च	அழிவாலும்
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்டிர	अङ्गदस्य	அங்கதனது
	என்ற	जयेन च	வெற்றியாலும்
राक्षसः	ஆரக்கன்	क्रोधं आविष्टः	மிகச் சினங்கொண்
बलस्य	சேனையின்		டான்.

स विस्फार्य धनुयोरैरं शक्राशनिसमस्वनम् । वानराणामनीकानि प्राकिरच्छरवृष्टिभिः ॥

ச:	அவன்	विस्फार्य	நரணோற்றி
धारं	பயங்கரமான	वानराणां	வானரர்களுடைய
धनुः	வில்லை	अनीकानि	சேனைகளை
शक्राशनि- }	இந்திரனது இ+	शरवृष्टिभिः	சரமாரிகளால்
समस्वनं }	போன்ற ஒலியுடைய	प्राकिरत्	பொழிந்தான்.
	யகராய்		

राक्षसाश्चापि मुख्यास्ते रथेषु समवस्थिताः । नानाप्रहरणाः शूराः प्रायुध्यन्त तदा रणे ॥

ते	அந்த	रथेषु	ரதங்களில்
नानाप्रहरणाः	பல ஆயுதங்களைக்	समवस्थिताः	இருந்துகொண்டே
मुख्याः	சிறந்த [கொண்ட	तदा	அப்பொழுது
शूराः च अपि	சூரர்களுமான	रणे	போரில்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	प्रायुध्यन्त	கைகலந்தார்கள்.

वानराणां तु शूरो ये सर्वे ते प्लवर्गर्षभाः । आयुध्यन्त शिलाहस्ताः समवेताः समन्ततः

वानराणां	வானரர்களுக்கு	तु	அப்பொழுது
शूराः	சூரர்கள	शिलाहस्ताः	கற்பாறைகளைக் கை
ये	எவர்களோ		யில் ஏந்தியவர்களாய்
ते	அந்த	समन्ततः	நாற்புறத்திலும்
प्लवर्गर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	समवेताः	ஒன்றுகூடி
सर्वे	எல்லோரும்	आयुध्यन्त	போர்புரிந்தார்கள்.

तत्रायुधसहस्राणि तस्मिन्नायोधने भृशम् । राक्षसाः कपिमुख्येषु पातयांचकिरे तदा ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	आयुधसहस्राणि	அனேக ஆயுதங்களை
तदा	அப்பொழுது	कपिमुख्येषु	வானரோத்தமர்கள்
तस्मिन्	அந்த		மீது
आयोधने	போரில்	तत्र	அவ்விடத்தில்
भृशं	ஏராளமாய்	पातयांचकिरे	வீழ்த்தினார்கள்.

वानराश्चापि रक्षःसु गिरिन्वृक्षान्महाशिलाः । प्रवीराः पातयामासुर्मत्तवारणसन्निभाः ॥

मत्तवारणसन्निभाः	கொழுத்த யானைகளை	रक्षःसु	அரக்கர்கள் மீது
	நிகர்த்த	गिरीन्	மலைகளையும்
प्रवीराः	சிறந்த போர்வீரர்	वृक्षान्	மரங்களையும்
	களாகிய	महाशिलाः अपि	பெரும்பாறைகளையும்
वानराः च	வானரர்களும்	पातयामासुः	வீசி எறிந்தார்கள்.

शूराणां युध्यमानानां समरेष्वनिवर्तिनाम् । तद्राक्षसगणानां च सुयुद्धं समवर्तत ॥ ७ ॥

समरेषु	போர்களில்	तद्राक्षसगणानां च	அவர்களுக்கும் ராக்ஷ
अनिवर्तिनां	புறங்காட்டி ஓடாது		ஸ கணவர்களுக்கும்
युध्यमानानां	போர்புரிகின்ற	सुयुद्धं	பெரும்போர்
शूराणां	சூரர்களான	समवर्तत	நடைபெற்றது.

प्रभिन्नशिरसः केचिद्भिन्नैः पादैश्च बाहुभिः । शस्त्रैरपितदेहास्तु रुधिरेण समुक्षिताः ॥

केचित्	சிலர்	बाहुभिः तु	கைகளோடும்
प्रभिन्नशिरसः	தலைகளுடைந்து	अपितदेहाः	வீழ்த்தப்பட்ட உடல்
शस्त्रैः	ஆஸ்திரங்களால்		களையுடையவர்களாய்
भिन्नैः	முறிந்த	रुधिरेण समुक्षिताः	ரத்தம் தோய்ந்து
पादैः च	கால்களோடும்		கிடந்தார்கள்.

हरयो राक्षसाश्चैव शेरते गां समाश्रिताः । कङ्कगृध्रवज्रैराख्या गोमायुगणसंकुलाः ॥ ९ ॥

हरयः च	வானரர்களும்	गोमायुगणसंकुलाः	நிககூட்டங்களில்
राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்		
कङ्कगृध्रवलैः	{ கழுஞ்சுக் கொண்டும், பருந்துகளோடும், காக்கைகளோடும்	गां	சூடப்பட்டவர்களாய்
आख्याः	கூடவிருக்கப்பெற்ற வர்களாய்	समाश्रिताः	விழுந்தது
		शेरते	கிடந்தார்கள்.

कबन्धानि समुत्पेतुर्भीरूणां भीषणानि वै

कबन्धानि	கபநகங்கள்
भीरूणां	பயந்தவர்களை

भुजपाणिशिरशिखिनाशित्रिकायाश्च भूतले । वानरा राक्षसाश्चापि निपेतुस्तत्र वै रणे ॥

तस्य रणे	அந்தப் பிராந்தில்	शित्रिकायाः च	அறுப்புண்ட உடலை
वानराः च	வானரர்களும்		
राक्षसाः अपि	அரக்கர்களும்		யுடையவர்களாயும்,
भुजपाणि-	தோள்கள், கைகள்,	भूतले वै	தரையில்
शिरशिखिनाः }	தலைகள் அறுப்புண்ட வர்களாய்	निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

ततो वानरसैन्येन हन्यमानं निशाचरम् । प्राभज्यत बलं सर्वं वज्रदंष्ट्रस्य पश्यतः ॥ १२ ॥

ततः	அப்பொழுது	निशाचरं	நாகூலஸ்
वानरसैन्येन	வானரசேனையால்	बलं	சேனை
वज्रदंष्ट्रस्य	வஜ்ரதம்வட்டரன்	सर्वं	எல்லாமும்
पश्यतः	பார்க்குதக்கொண்டு	हन्यमानं	துன்புறுத்தப்படுகிற
	சூக்கும்போதே	प्राभज्यत	சிறந்து. [தாய்

राक्षसान्भयवित्रस्तान्हन्यमानान्प्लवङ्गपैः । हृष्टा स रोषताम्राक्षो वज्रदंष्ट्रः प्रतापवान् ॥

प्रविवेश धनुष्पाणिस्त्रासयन्हरिवाहिनीम् । शरैर्विदारयामास कङ्कपत्रैरजिह्वगैः ॥ १४ ॥

प्रतापवान्	மிகப் பராகரமசாஸி	धनुर्वाणिः	கையும் வில்லுமாக
सः	அந்த [யான	हरिवाहिनीं	வானரசேனையை
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்வட்டரன்	सासयन्	பயமுறுத்திக் கொண்டு
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	प्रविवेश	புகுந்தான்.
प्लवङ्गपैः	வானரர்களால்	कङ्कपत्रैः	கழுஞ்சுச்சிறகுகள் கட்டப் பெற்றவைகளும்
हन्यमानान्	புடைக்கப்பட்டு	अजिह्वगैः	குறிதப்பாது செல்ல வல்லவைகளுமான
भयवित्रस्तान्	பயத்தால் தெறிக்க தோடுகின்றவர்களாய்	शरैः	பாணங்களால்
हृष्टा	கவனித்து	विदारयामास	பிரிந்தான்.
रोषताम्राक्षः	கோபத்தால் கண்கள் சுவக்க		

बिभेद वानरांस्त्र सप्ताष्टौ नव पञ्च च । विव्याध परमकुद्रो वज्रदंष्ट्रः प्रतापवान् ॥१५॥

प्रतापवान्	மகாவீரனாகிய	सप्त	ஏழுக்களாகவும்
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன்	अष्टौ	எட்டுக்களாகவும்
तत्	அப்பொழுது	नव	ஒன்பதுகளாகவும்
परमकुद्रः	மிகச்சினங்கொண்ட	पञ्च	ஐந்துகளாகவும்
	வனம்	विव्याध	கொன்றான்.
वानरान्	வானரர்களை	बिभेद च	தூரத்தியுமடித்தான்.

व्रस्ताः सर्वे हरिगणाः शरैः संकुत्तदेहिनः । अङ्गदं संप्रधावन्ति प्रजापतिमिव प्रजाः ॥१६॥

हरिगणाः	வானர்க்கூட்டங்கள்	व्रस्ताः	நடுநடுங்கியவர்களாகி
सर्वे	எல்லோரும்	प्रजाः	பிரஜைகள்
शरैः	பாணங்களால்	प्रजापतिं	பிரமமதேவனை
संकुत्तदेहिनः	வெட்டுக்காயமுண்ட	इव	எப்படியோ அப்படி.
	உட-லுடையவர்களாய்	अङ्गदं	அங்கதனை
		संप्रधावन्ति	நாடி ஓடின.

ततो हरिगणान्भगान्द्रष्ट्वा बालिसुतस्तदा । क्रोधेन वज्रदंष्ट्रं तमुदीक्षन्तमुदैक्षत ॥ १७ ॥

तदा	அப்பொழுது	क्रोधेन	சினத்துடன்
बालिसुतः	வாலிமைந்தன்	उदीक्षन्तं	இமைகொட்டாது
हरिगणान्	வானர்க்கூட்டங்களை		விழித்துப்பார்க்கும்
भगान्	சிதறுண்டவைகளாய்	तं	அந்த
द्रष्ट्वा	கவனித்து	वज्रदंष्ट्रं	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனை
ततः	அதனால்	उदैक्षत	கண்கொட்டாது விழி த்துப்பார்த்தான்.

वज्रदंष्ट्रोऽङ्गदश्चोभौ सङ्गतौ हरिराक्षसौ । चेरतुः परमकुद्रौ हरिमत्तगजाविव ॥ १८ ॥

हरिराक्षसौ	வானரனும் அரக்கனு மாகிய	हरिमत्तगजौ	சிமமழும், மதயானை
अङ्गदः	அங்கதனும்	इव	போலவே [யும்]
वज्रदंष्ट्रः च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுமான	परमकुद्रौ	மிகச்சினங்கொண்ட
उभौ	இருவர்களும்	सङ्गतौ	பொருதி [வர்களாய்]
		चरतुः	கைகலந்தார்கள்.

ततः शरसहस्रेण बालिपुत्रं महाबलः । जघान मर्मदेशेषु मातङ्गमिव तोमरैः ॥ १९ ॥

ततः	அப்பொழுது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
महाबलः	மிக்க பலசாலியாகிய அவன்	मर्मदेशेषु	மர்மஸ்தானங்களில்
बालिपुत्रं	வாலிபுதல்வனை	शरसहस्रेण	பாணங்களின் அநேகத்தால்
तोमरैः	அங்குசங்களால்	जघान	துன்புறுத்தினான்.
मातङ्ग	ஓர் யானையை		

ततोऽन्यं गिरिमाक्षिप्य विपुलं द्रुमभूषितम् । वज्रदंष्ट्रस्य शिरसि पातयामास सोऽङ्गदः ॥

ततः अ.தன்மேல்
 सः அந்த
 अङ्गदः அங்கதன்
 द्रुमभूषितं மரங்களுடன் விளங்கிய
 अन्यं வேறொரு

विपुलं பெரிய
 गिरिं மலையொன்றை
 आक्षिप्य பெயர்த்துப்பிடுங்கி
 वज्रदंष्ट्रस्य வஜரதம்வட்டரனது
 शिरसि தலையில்
 पातयामास எறிந்தான்.

अभवच्छोणितोद्गारी वज्रदंष्ट्रः स मूर्च्छितः । मुहूर्तमभवन्मूढो गदामालिङ्ग्य निश्चसन् ॥

सः அந்த
 वज्रदंष्ट्रः வஜரதம்வட்டரன்
 शोणितोद्गारी ரத்தத்தைக்கக்கக்க
 கொண்டு
 मृासशस्यடைந்த
 अवका
 अभवत् ஆயினன்.

मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
 गदां கதையை
 आलिङ्ग्य தழுவிக்கொண்டு
 निश्चसन् பெருமூச்சு விடுபவ
 ञ्
 मूढः ஒன்றாநதோன்றாத
 अभवत् இருந்தான். [வகை]

स लब्धसंज्ञो गद्या वालिपुत्रमवस्थितम् । जघान परमकुद्धो वक्षोदेशे निशाचरः ॥ २७ ॥

सः அந்த
 निशाचरः அரக்கன்
 लब्धसंज्ञः மூர்ச்சைதெளிந்தது
 परमकुद्धः மிகச் சினங்கொண்ட
 वाक्य

अवस्थितं முன் நின்ற
 वालिपुत्रं வாலிபுத்தலவனை
 वक्षोदेशं மார்பில்
 गद्या கதையால்
 जघान புடைத்தான்.

गदां त्यक्त्वा ततस्तत्र मुष्टियुद्धमवर्तत । अन्योन्यं जघ्नतुस्तत्र तावुभौ हरिराक्षसौ ॥ २८ ॥

तस्य अप.பொழுது
 हरिराक्षसौ வானரனும் அரக்க
 ञ्
 तौ அந்த
 उभौ இருவர்களும்
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்

जघ्नतुः அடித்துக்கொண்டார்
 तस्य அப்பொழுது [கள்.
 गदां त्यक्त्वा கதையின்று
 ततः அ.தன்மேல்
 मुष्टियुद्धं முஷ்டியுத்தம்
 अवर्तत நிகழ்ந்தது.

रुधिराद्गारिणौ तौ तु प्रहरैर्जनितश्रमौ । बभूवतुः सुविक्रान्तावङ्गारकबुधावि ॥ २९ ॥

अङ्गारकबुधौ அங்காரகன் புதன்
 ञ्
 हव போன்ற
 सुविक्रान्तौ மகாபராக்ரமசாலி
 களான
 तौ तु அவ்விருவர்களும்

प्रहरैः அடிகளால்
 जनितश्रमौ ஆயாசமேற்பட்டவர்
 क्लेश
 रुधिराद्गारिणौ ரத்தத்தைக்கக்குகின்
 ञ்
 बभूवतुः ஆனார்கள்.

தத: பரமதேஜஸ்தி அஹ்: கபிகுஹ்: | துபாஹ் வுஷ் த்திதவாந்ஹுபுஷ்பபலாஹ்: || 30 ||

தத:	அப்பொழுது	வஹுபுஷ்பபலாஹ்	வெகுபுஷ்பங்களுந்
பரமதேஜஸ்தி	அளவுகடந்த ஆற்ற	வுஷ்	பழங்களுந் நிறைந்த
	ஹுதைய	துபாஹ்	மரமொன்றை
கபிகுஹ்:	வானரோத்தமனாகும்		பெயர் த்தெடுத்துக்
அஹ்:	அங்கதன்	த்திதவாந்	கொண்டு
			எதிர்த்துநின்றான்.

ஜராஹ் சாபிஷ் சரீ லக்ஷ் ச விபுல் ஶுபம் | கிஹ்விஜாலஸ்க்ஷ் சரீபா ச பரிஶ்ருதம் || 31 ||

அய	அப்பொழுது	ஶுபம்	அழகுற்றதுமாகிய
வஜ்ரஹ்:	வஜ்ரதம்ஷ்டரன்	லக்ஷ் ச	கத்தியையும்
சாபிஷ்	எருதின்மேலான	ஜராஹ்	எடுத்துக்கொண்
சரீ	கேடயத்தையும் [லான		டான்.
கிஹ்விஜால- ஸ்க்ஷ்	செய் மணிவிசைக	ச: அஹ்: அபி	அந்த அங்கதனும்
சரீபா	ளில் பிழைக்கப	அசிசரீபா	கத்தியையும் கேட
பரிஶ்ருதம் ச	தோலால் பெற்றதும்		யத்தையும்
விபுல்	உறைபூண்டதும்	ஜராஹ்	எடுத்துக்கொண்
	பெரியதும்		டான்.

விசித்ராஶ்ரதுமாரீஶ்ருபிதௌ கபிராஶ்ரௌ | ஜஹ்ருத ததாஶ்ருதந் நிர்தயம் ஜயகாஶ்ருதௌ || 32 ||

ததா	அப்பொழுது	ஜயகாஶ்ருதௌ	வெல்ல எண்ணியவர்
கபிராஶ்ரௌ ச	வானரனும் அரக்க	விசித்ராந்	பலவகை [களாய்
	னும்	மாரீஶ்ரு	போரப்பியாசங்களை
ஶ்ருபிதௌ	கோபம் தலைக்கேறிய	சேரு:	புரிந்தார்கள்.
	வர்களாகி	நிர்தயம்	ஆவேசத்துடனே
அஶ்ருதந்	ஒருவனையொருவன்	ஜஹ்ரு:	புடைத்துக்கொண்
			டார்கள்.

வ்ரு: சாஶ்ரௌசௌபிதௌ புஷ்பதாவிஷ் கிஷுௌ | யுத்யமானௌ பரிஶ்ருதௌ ஜானுஶ்யாமவநி ததௌ || 33 ||

சாஶ்:	ரத்தம் வழியும்	யுத்யமானௌ	போர்புரிகின்ற அவ்
வ்ரு:	புண்களால்		நிருவர்களும்
புஷ்பதா	புஷ்பிதத	பரிஶ்ருதௌ	சிறிது களைத்தவர்
கிஷுௌ ஶ்	பலாசமரங்கள் போல		களாய்
அசௌபிதௌ	விளங்கினார்கள்.	ஜானுஶ்ய	முழங்காலகளைஊண்ட
		அவநி ததௌ	பூமியில் நின்றார்கள்.

நிமேஷாந்ரமாந்ரே அஹ்: கபிகுஹ்: | உததிஶ்ருத திசாஶ்ருத ஶ்ருதௌ || 34 ||

நிமேஷாந்ரமாந்ரே	ஒரு கணப்பொழுதிற்	உரக: ஶ்	பாம்புபோலவே
	குள		நெருப்புப்பொறி.
ர:	வானரோத்தமனாகும்	திசாஶ்:	பறக்கும் கண்களை
அஹ்:	அங்கதன்		யுடையவனும்
உததிஶ்ருத	தடியால்சீண்டப்பட்ட	உததிஶ்ருத	சிறிக்கொம்பினான்.

நிர்மலேன	பலபலவென்றிருக் கிறதும்
சுயோதேன	நன்கு கூராக்கப்பட்ட
வக்ரேன	சத்தியால் டுதுமான
ஜயான	அறுத்தான்.

சரோபரவிரூட்சாங்	{	கோபத்தால வெரு
கண்களெழித்த கண்		
கண்களோடே		
தனித்து		
விழுந்தது.		

அவாஃமுலா:	தலைகுனிந்தவர்களாய்
ஸுவஹ்மே:	வானரர்களால
வஃயமானா:	புடைக்கப்படுகின்ற வாகளாய
தீநா:	பரிதாபமாய்
ஸஸ்தா:	பயந்தோடுகின்றவர்
லஹ்நா:	லங்கைக்கு [களாய
ப்ரஸ்யபத்ந்	திரும்பிப்போய்ச் சோந்தராகள்.

ஆவூத:	சூழப்பட்ட
சஹஸ்ரன:	இந்திரன்
ஐவ	பொலவே
கபிர்ஸ்யம்யை	வானரசசேனாமக்தி யில
மஹித:	மெச்சிக்கொண்டா டப்பட்டவனாக
ஹப்	சநதோஷத்தை
ஜகாம	முடைநதான்.

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 2146

पञ्चपञ्चाशः सगैः—ஐம்பத்தைந்தாவது ஸாக்கம். || ௫௨ ||

अकंपनयुद्धम्—அகம்பன யுத்தம்.

वज्रदंष्ट्रं हतं श्रुत्वा वालिपुत्रेण रावणः । बलाध्यक्षमुवाचेदं कृताञ्जलिमवस्थितम् ॥ १ ॥

ராவுண:	ராவணன்	அவஸ்திதம்	பக்கலில் நின்று
வாலிபுத்ரேண	வாலிபு கல்வனால்		கொண்டிருந்த
வஜ்ரதண்ட்ரம்	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரணை	बलाध्यक्षं	சேனாபதியைப்
ஹத்	கொல்லப்பட்டவனாக		பார்த்து
சுத்வா	அறிந்து	इदं	பின்வருமாறு
கூதாஞ்ஜலி	அஞ்சலிபண்ணிக்	उवाच	கட்டளை யிட்டான்;
	கொண்டு		

शीघ्रं निर्यान्तु दुर्धर्षा राक्षसा भीमविक्रमाः । अकम्पनं पुरस्कृत्य सर्वशस्त्रप्रकोविदम् ॥ २ ॥

भीमविक्रमाः	“மகா ஆண்மையுடையவர்களும்	अकम्पनं	அகம்பனனை
दुर्धर्षाः	வெல்ல முடியாதவர்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
राक्षसाः	ஆராகக்கர்களுமான	शीघ्रं	சடுதியில்
सर्वशस्त्रप्रकोविदं	எல்லா சஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்த	निर्यान्तु	புறப்பட்டுச் செல்லட்டும்.

एष शास्ता च गोप्ता च नेता च युधि संमतः । भूतिकामश्च मे नित्यं नित्यं च समरप्रियः॥

एषः	“இவன்	नित्यं	எககாலத்திலும்
शास्ता च	சிறிக்கிறவன் ;	मे	எனது
गोप्ता च	பாதுகாக்கிறவன் ;	भूतिकामः च	சேதமத்தை நாடுபவன் ;
युधि	போரில்	नित्यं	எப்பொழுதும்
नेता च	முற்றிலும் செய்து முடிப்பவன் என	समरप्रियः च	போரில் உதஸாஹம் உள்ளவன்.
संमतः	பிரசுத்திபெற்றவன் ;		

एष जेष्यति काकुत्स्थौ सुग्रीवं च महाबलम् । वानरांश्चापरान्घोरान्हनिष्यति परन्तपः ॥

परन्तपः	“பகைவரைத்தடுக்கச் செய்யும்	सुग्रीवं च	சுகரீவனையும்
एषः	இவன்	जेष्यति	வெல்வான்.
काकुत्स्थौ	ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும்	अपरान्	மற்றுமுள்ள
महाबलं	மகாபலமாகிய	घोरान्	கொடிய
		वानरान् च	வானரர்களையும்
		हनिष्यति	வதைப்பான்.

परिगृह्य स तामाज्ञां रावणस्य महाबलः । बलं सन्त्वरयामास तदा लघुपराक्रमः ॥ ५ ॥

महाबलः	மகா பலம் பொருத் தீயவனும்	रावणस्य	ராவணனது
लघुपराक्रमः	{ சுருசுருப்போடுகூடிய ஆண்மையுடையவ னுமான	तां आज्ञां परिगृह्य तदा बलं	{ அந்த சிரமேற்கொண்டு அப்பொழுது சென்யத்தை சுரிதப்படுத்தினான்.
सः	அவன்,	सन्त्वरयामास	

ततो नानाप्रहरणा भीमाक्षा भीमदर्शनाः । निष्पेतू रक्षसां मुख्या बलाध्यक्षप्रचोदिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	भीमदर्शनाः	பயங்கரமான தோற்ற
बलाध्यक्ष- प्रचोदिताः }	{ சேனாதிபதியால் ஆக் ஞாபிக்கப்பட்டவர் களும்	रक्षसां मुख्याः	{ முடையவர்களுடான அரகசர்களில் சிறந்தவர்கள் பலவகைப் படைக் கலங்களையுடையவர் களாய் புறப்பட்டார்கள்.
भीमाक्षाः	பயங்கரமான கண் களுடையவர்களும்	निष्पेतुः	

रथमास्थाय विपुलं तप्तकाञ्चनकुण्डलः । मेघाभो मेघवर्णश्च मेघस्वनमहास्वनः ॥ ७ ॥
राक्षसैः संवृतो भीमैस्तदा निर्यात्यकम्पनः ॥ ८ ॥

तदा	அப்பொழுது	मेघस्वन- महास्वनः }	{ மேகஇடியோசை போன்ற பெரும் முழக்கம் இடுபவனு
तप्तकाञ्चन- कुण्डलः }	{ சுத்தப் பொன்குண் டலங்கள் அணிந்தவ	अकम्पनः	அகம்பனன் [மான
मेघाभः	மேக உருக்கொண் டவனும்	विपुलं रथं आस्थाय	பெரிய ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு
मेघवर्णः च	மேக நிறத்தவனும்	भीमैः राक्षसैः संवृतः निर्याति	கொடிய அரக்கர்க புடைசூழ [ளால் வெளிப்போந்தான்.

न हि कम्पयितुं शक्यः सुरैरपि महामृधे । अकम्पनस्ततस्तेषामादित्य इव तेजसा ॥ ९ ॥

अकम्पनः	அகம்பனன்	ततः हि	அக்காரணத்தால்
तेषां	அவர்களுக்குள்,		தான்
तेजसा	ஆற்றலால்	महामृधे	பெரும்போரில்
आदित्यः	சூரியன்	सुरैः अपि कम्पयितुं	தேவர்களாலும் அசைக்க
इव	போன்றவன்,	शक्यः न	முடியாதவன்.

तस्य निर्धावमानस्य संख्यस्य युयुत्सया । अकस्मादैन्यमागच्छद्दयानां रथवाहिनाम् ॥

युयुत्सया	போரியல் உதஸு ஹம் கொண்டு	रथवाहिनां	ரதத்தை இழுத்துச் செல்லும்
तस्य	அவன்	हयानां	குதிரைகளுக்கு
संख्यस्य	பாபர்ப்புடையவனும்	अकस्मात्	ஒருகாரணமுமில்லா
निर्धावमानस्य	வெளிப்புறப்படுகை யில்	दैन्य	மன எக்கம் [மல்
		आगच्छात्	ஏற்பட்டது.

व्यस्फुरन्नयनं चास्य सव्यं युद्धाभिनन्दिनः । विवर्णो मुखवर्णश्च गददश्चाभवत्स्वनः ॥

युद्धाभिनन्दिनः	போரியல் ஆசைப்பட்ட	मुखवर्णः च	முகவொலியும்
अस्य	இவனது	विवर्णः	குன்றிற்று.
सव्यं	இடது	स्वनः च	குரலும்
नयनं च	கண்ணும்	गददः	தழுதழுத்ததாக
व्यस्फुरत्	தாடித்தது.	अभवत्	ஆயிற்று.

अभवत्सुदिने काले दुर्दिनं रुक्षमारुतम् । ऊचुः खगा मृगाः सर्वे वाचः क्रूरा भयावहाः ॥

सुदिने	சூரியன் நன்கு பிர காசிக்கின்ற	खगाः	பறவைகளும்
काले	சமயத்தில்	मृगाः	மிருகங்களும்
दुर्दिनं	இருளடர்ந்ததினமா கவும்	सर्वे	எல்லாமும்
रुक्षमारुतं	புயற்காற்றுடன் கூடியதாகவும்	भयावहाः	பயத்தை உண்டாக்கு பவைகளாய்
अभवत्	ஆயிற்று.	क्रूराः	வீகரமான
		वाचः	சக்தங்களை
		ऊचुः	இட்டன.

स सिंहोपचितस्कन्धः शार्दूलसमविक्रमः । तानुत्पातानचिन्त्यैव निर्जगाम रणाजिरम् ॥

सिंहोपचित- स्कन्धः	சிம்மத்தினதுபோன்ற பெருக்க வீதிகள் களைபுடையவனும்	सः	அவன்
शार्दूलसम- विक्रमः	வேங்கையை சிகர்த்த ஆற்றலுடையவனு மான	तान्	அந்த
		उत्पातान्	அபசகுனங்களை
		अचिन्त्य एव	எஃகிபட செய்யாமலே
		रणाजिं	போர்க்களத்தை
		निर्जगाम	சென்றான். [நோக்கி

तदा निर्गच्छतस्तस्य रक्षसः सह राक्षसैः । बभूव सुमहानादः क्षोभयन्निव सागरम् ॥

तदा	அப்பொழுது	सागर इव	சமுத்திரத்தையும்
राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடு கூட	क्षोभयन्	கலங்கச்செய்யும்,
तस्य	அந்த	सुमहान्	பெரிய
रक्षसः	அரக்கன்	नादः	சத்தமானது
निर्गच्छतः	செல்லுதகையில்	बभूव	உண்டாயிற்று.

तेन शब्देन वितस्ता वानराणां महाचमूः । द्रुमशैलप्रहरणा योद्धुं समवतिष्ठत ॥ १५ ॥

तेन	அந்த		
शब्देन	சத்தத்தால்	द्रुमशैलप्रहरणा	{ மரங்களையும், மலைகளையும் ஆயுதமாகக் கொண்டதாய்
वितस्ता	நடுநடுக்கிய		
वानराणां	வானரர்களின்	योद्धुं	போர்புரிய
महाचमूः	பெரும் சேனை	समवतिष्ठत	சத்தமாக நின்றது.

तेषां युद्धं महारौद्रं सज्जते हरिरक्षसाम् । रामावगयोरथं समभित्यक्तजीविनाम् ॥ १६ ॥

रामावगयोः अर्थे	ஸ்ரீராமருக்காகவும் ராவணனுக்காகவும்	हरिरक्षसां	வானரராகஷஸர் களிடையே
समभित्यक्तजीविनां	உயிரை விடத்துணிந்திருந்த	युद्धं	போர்
तेषां	அந்த	महारौद्रं	மிகக் கொடுமையாய்
		सज्जते	நிகழ்கிறது.

सर्वे ह्यतिबलाः शूराः सर्वे पर्वतसन्निभाः । हरयो राक्षसाश्चैव परस्परजिघांसवः ॥ १७ ॥

सर्वे हि	எல்லோருமே	हरयः च	வானரர்களும்
अतिबलाः	மிக பலசாலிகள் ;	राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்
शूराः	சூரர்கள் ;	परस्पर-	{ ஒருவரையொருவர்
सर्वे	எல்லோரும்	जिघांसवः }	{ ஒழிப்பதில் ஊக்கம்
पर्वतसन्निभाः	மலையை நிகர்த்தவர்கள் ;		உடையவர்கள் ;

तेषां विनर्दतां शब्दः संयुगेऽतितरस्विनाम् । शुश्रुवे सुमहान्क्रोधादन्योन्यमभिगर्जताम् ॥

सयुगे	போரில்	तेषां	அந்த
क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்	अतितरस्विनां	மிக பலசாலிகளின்
अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்	शब्दः	சத்தமானது
अभिगर्जतां	அதட்டி	सुमहान्	மிகப் பெரிதாய்
विनर्दतां	அட்டகாசஞ்செய்யும்	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

रजश्वारुणवर्णाभं सुभीममभवद्भृशम् । उद्धूतं हरिरक्षोभिः संस्रोध दिशो दश ॥ १९ ॥

अरुणवर्णाभं	சென்னிறமுள்ள	हरिरक्षोभिः	வானரர்களாலும்
रजः	துளியானது		அரக்கர்களாலும்
सुभीमं	மிகப் பயங்கரமாகவும்	उद्धूतं	உண்டானது
भृशं च	அதிகமாகவும்	दश दिशः	பத்து திக்குகளையும்
अभवत्	உண்டாயிற்று.	संस्रोध	மறைத்துவிட்டது.

अन्योन्यं रजसा तेन कौशेयोद्धूतपाण्डुना । संवृतानि च भूतानि ददृशुर्न रणाजिरे ॥ २० ॥

रणाजिरे	போர்க்களத்தில்	रजसा	துளியால்
कौशेयोद्धूत-}	பட்டில் மூடப்பட்டது	भूतानि च	பிராணிகளெல்லாம்
पाण्डुना }	போல் சற்று வெளுத்த	संवृतानि	மூடப்பட்டவைகளாய்
		अन्योन्यं	ஒன்றை ஒன்று
तेन	அந்த	दृशुः न	பார்க்கமுடியவில்லை.

न ध्वजा न पताका वा चर्म वा तुरगोऽपि वा । आयुधं स्यन्दनं वाऽपि ददृशे तेन रेणुना॥

तेन रेणुना	அந்த நூலியால்	चर्म	கவசம்தானாகட்டும்
स्यन्दनं अपि वा	தேர் ஈட	तुरगः अपि वा	குதிரைதானாகட்டும்
ददृशे न	புலப்படவில்லை.	आयुधं वा	ஆயுதந்தானாகட்டும்
ध्वजाः	கொடிகள்தானாகட்டும்	न	புலப்படவில்லை.
पताकाः वा	நிசான்கள்தானாகட் டும்		

शब्दश्च सुमहांस्तेषां नर्दतामभिधावताम् । श्रूयते तुमुले युद्धे न रूपाणि चकाशिरे ॥२२॥

अभिधावतां	எதிர் த்தோடிக கொண்டு	तुमुले	குழப்பமான
नर्दतां	கோஷஞ்செய்யும்	युद्धे	போரில்
तेषां	அவர்களுடைய	सुमहान्	மிகப் பெரிதாய்
शब्दः च	சத்தம் மட்டும்	श्रूयते	கேட்கப்பட்டது.
		रूपाणि	
		चकाशिरे न	புலப்படவில்லை.

हरिनेव सुसंकुद्धा हरयो जघूराह्वे । राक्षसाश्चापि रक्षांसि निजघ्नुस्तिमिरे तदा ॥२३॥

तदा	அப்பொழுது	हरीन् एव	வானரர்களையே
आह्वे	போரில்	जघ्नुः	வதைத்தார்கள்.
तिमिरे	இருளில்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
हरयः	வானரர்கள்	रक्षांसि अपि	அரக்கர்களையே
सुसंकुद्धाः	மிகக்கேராமடைந் தவர்களாய்	निजघ्नुः	வதைத்தார்கள்.

परांश्चैव विनिघ्नन्तः स्वांश्च वानरराक्षसाः । रुधिराद्रां तदा चकुर्महीं पङ्कानुलेपनाम्॥२४॥

तदा	அப்பொழுது	महीं	பூமியை
वानरराक्षसाः	வானரர்களும் அரக்கர்களும்	रुधिराद्रां	ரத்தத்தால் நனைந்த தாகவும்
स्वान् च	தம் இனத்தார்களை	पङ्कानुलेपनां च	சேற்றால் பூசப்பட்ட தாகவும்
परान् एव	சத்ருக்களையும் [யும்	चक्रः	செய்தார்கள்.
विनिघ्नन्तः	கொன்றுகொண்டு		

ततस्तु रुधिरौघेण सिक्तं व्यपगतं रजः । शरीरशवसङ्कीर्णा बभूव च वसुन्धरा ॥ २५

ततः	அப்பொழுது	व्यपगतं	அடங்கியதாயிற்று.
रुधिरौघेण	ரத்தப்பிரவாகத்தால்	वसुन्धरा च	பூமியும்
सिक्तं	நனைத்து	शरीरशवसङ्कीर्णा	பிணங்களால் நிறைந்த
रजः सु	னாகியும்	बभूव	இருக்கிறது. [தாய்

द्रुमशक्तिशिलाप्रासैर्गदापरिघतोमरैः । हरयो राक्षसाश्चैव जघ्नुरन्योन्यपोजसा ॥ २६ ॥

हरयः च	வானரர்களும்	गदापरिघ-	கதைகள், உழலைத்
राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்	तोमरैः	தடிகள், தோமரங்கள்
ओजसा	போரில் ஆஸ்தரவிக்		இவைகளா லும்
	தையில் கேர்ச்சியால்		
द्रुमशक्ति- }	மரங்கள், டட்டிகள்,	अन्योन्य	ஒருவரையொருவர்
शिलाप्रासैः }	கற்பாறைகள், கத்தி		
	கள் இவைகளா லும்	जघ्नुः	அடித்தார்கள்.

बाहुभिः परिघाकारैर्युध्यन्तः पर्वतोपमाः । हरयो भीमकर्माणो राक्षसाञ्जघ्नुराहवे ॥ २७ ॥

आहवे	போரில்	युध्यन्तः	போர்ப்பரிபவர்களாய்
भीमकर्माणः	பயகரமான தொ	परिघाकारैः	உழலைத்தடிகளை
	ழில் புரிபவர்களும்		நிகர்த்த
पर्वतोपमाः	மலையை நிகர்த்தவர்	बाहुभिः	கைகளால்
	களுமான	राक्षसान्	அரக்கர்களை
हरयः	வானரர்கள்	जघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

राक्षसास्त्वपि संकुद्धाः प्रासतोमरपाणयः । कपीन्निजगिरे तत्र शस्त्रैः परमदारुणैः ॥ २८ ॥

तस्य	அப்பொழுது	संकुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்ட
	கத்தி. கோமாம்,		வாகளாய்
प्रासतोमरपाणयः	{ இவைகளைக் கையில்	परमदारुणैः	மிகக்கொடிய
	ஏந்தியவர்களாய்	शस्त्रैः	படைக்கலங்களா
राक्षसाः अपि	ராக்கஸர்களும்	कपीन् तु	வானரர்களையும்
		निजगिरि	வதைத்தார்கள்.

अकम्पनः सुसंकुद्धो राक्षसानां चमूपतिः । संहर्षयति तान्सर्वान्नाक्षसान्भीमविक्रमान् ॥

राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	तान्	அந்த
चमूपतिः	சேனைத் தலைவனாகிய	राक्षसान्	அரக்கர்கள்
अकम्पनः	அகம்பனன்	सर्वान्	எல்லோரையும்
सुसंकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	संहर्षयति	உதஸாகப்படுத்தி
	வனாகி		
भीमविक्रमान्	மகாவல்லமையடைந்த		னன்.

हरयस्त्वपि रक्षांसि महाद्रुममहाशभिः । विदारयन्त्याभिक्रम्य शस्त्राण्याच्छिद्य वीर्यतः ॥

हरयः तु	வானரர்களும்	वीर्यतः अपि	சாமர்த்தியத்தாலே
महाद्रुम- }	பெருமமரங்கள், பெ		யே
महाशभिः }	ரும கற்பாறைகள்	शस्त्राणि	படைக்கலங்களை
	இவைகளைக்கொண்டு	आच्छिद्य	புடுக்கிக்கொண்டு
रक्षांसि	அரக்கர்களை	विदारयन्ति	நொறுக்கித்தள்ளி
अभिक्रम्य	மேல்விழுந்து தாக்கி		னர்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे वीरा हरयः कुमुदो नरः । मैन्द्रश्च द्विविदः क्रुद्धाश्चक्रुर्वगमनुत्तमम् ॥३१॥

एतस्मिन् अन्तरे இதை சமயத்தில்
हरयः வானர
वीराः சூரர்களாகிய
कुमुदः குமுதனும்
नलः நளனும்
मैन्द्रः மைந்தனும்

द्विविदः च த்விவிதனும்
क्रुद्धा சினம் மேலிட்டவர்
अनुत्तमं களாய்
वेगं चक्रुः ஒப்புயர்வில்லாத
சாடர் த்தியத்தைக்
காட்டினார்கள்.

ते तु वृक्षैर्महावेगा राक्षसानां चमूमुखे । कदनं सुमहचक्रुर्लीलया हरियूथपाः ॥ ३२ ॥

महावेगाः மகா ஆற்றலுடைய
ते அந்த
हरियूथपाः வானரசேனாதலை
राक्षसानां அரக்கர்களின் வாசுகள்
चमूमुखे படைமுனையிலே

वृक्षं. மரங்களால்
लीलया तु விளையாட்டாகவே
सुमहन् பெரும்
कदनं நாசத்தை
चक्रुः செய்தனர்.

ममन्थू राक्षसान्सर्वे वानरा गणशो भृशम् ॥ ३३ ॥

वानराः வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
राक्षसान् அரக்கர்களை

गणशः கூட்டங்கூட்டமாக
भृशं அதிகமாய்
ममन्थुः வதைத்தார்கள்.

युद्धकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

युद्धकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16854

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2179

षट्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ५६ ॥

अकम्पनवधः—அகம்பன வதம்.

तद्दृष्ट्वा सुमहत्कर्म कृतं वानरसत्तमैः । क्रोधमाहारयामास युधि तीव्रमकम्पनः ॥ १ ॥

अकम्पनः அகம்பனன்
वानरसत्तमैः வானரோத்தமர்களால்
कृतं புரியப்பட்ட
तत् அந்த
सुमहत् कर्म அரிய செயலை

दृष्ट्वा கண்ணுற்று
युधि போரில்
तीव्रं அடங்கா
क्रोधं आहारयामास ஆத்திரங்கொண்

டாக

क्रोधमूर्च्छितरूपस्तु धून्वन्परमकार्मुकम् । दृष्ट्वा तु कर्म शत्रूणां सारथिं वाक्यमब्रवीत् ॥

शत्रूणां சத்ருக்களுடைய
कर्म தொழிலை
दृष्ट्वा तु பார்த்ததுமே
क्रोधमूर्च्छितरूपः கோபத்தால் மெய்
மறந்த அவன்
परमकार्मुकं உத்தமமானவிலை

धून्वन् तु நானேற்றி ஒலி
செய்துகொண்டே
सारथिं தேர்ப்பாகனைப்
பார்த்தது
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

तत्रैव तावच्चरितं रथं प्रापय सारथे । यत्रैते बहो गन्ति सुबहून्नाक्षसात्रणे ॥ ३ ॥

சாரथே	“சாரதியே”	சுபஹூந்	பலரையும்
ரண	போரில்	வந்தி	கொல்லுகின்றார்களோ
வஹ:	அனேகர்களாகிய	தவ் எவ்	அவ்விடத்திற்கே
எதே	இவர்கள்	தாவத்	முதலில்
யத்	எவ்விடத்தில்	வ்ரதீ	வேகமாய்
ராक्षसान्	அரக்கர்கள்	ரதம் ப்ரபய	ரதத்தை செலுத்து.

एतेऽत्र बलवन्तो हि भीमकायाश्च वानराः । द्रुमशैलप्रहरणास्तिष्ठन्ति प्रमुखे मम ॥ ४ ॥

மம	“எனது	भीमकायाः च	பேருடலுடையவர்க
प्रमुखे	முன்னிலையில்	வானரா:	வானரர்கள் [ஞமான
अत्र हि	இவ்விடத்திலேயே	द्रुमशैलप्रहरणा:	{ மரங்களையும், மலைகளையும், ஆயுதங்களாகக் கொண்டவர்களாக நிற்கின்றார்கள்:
एते	இந்த		
बलवन्तः	பலசாலிகளும்		

एतान्निहन्तुमिच्छामि समरश्लाघिनो ह्यहम् । एतैः प्रमथितं सर्वं दृश्यते राक्षसं बलम् ॥

एतैः	“இவர்களால்	हि	ஆனபடியால்
राक्षसं	ராக்ஷஸ	अहं	நான்
बलं	சேனை	समरश्लाघिनः	போரில் பெயர்பெற்ற
सर्वं	எல்லாமும்	एतान्	இவர்களை [வர்களான
प्रमथितं	அழிக்கப்பட்டதாக	निहन्तुं	கொல்ல
दृश्यते	காணப்படுகிறது.	इच्छामि	நினைக்கிறேன்.”

ततः प्रजवनाश्वेन रथेन रथिनां वरः । हरीनभ्यहनत्क्रोधाच्छरजालैरकम्पनः ॥ ६ ॥

रथिनां	தேரிலிருந்து போர் புரிபவர்களுக்குள்	रथेन	ரதத்திலிருந்து கொண்டு
वरः	சிறந்த	क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்
अकम्पनः	அகம்பனை	शरजालैः	பாணசமூகங்களால்
ततः	அவ்விடத்தில்	हरीन्	வானர்களை
प्रजवनाश्वेन	{ மிக்க வேகமுள்ள குதிரைகளால் பூட்டப்பெற்ற	अभ्यहनत्	ஒன்.

न स्थातुं वानराः शुकुः किं पुनर्योद्धमाहवे । अकम्पनशरैर्भग्नाः सर्व एव विदुद्वुः ॥ ७ ॥

आहवे	போரில்	किं पुनः	எப்படி முடியும்
वानराः	வானரர்கள்	सर्वे एव	எல்லோருமே
स्थातुं	எதிர்த்துநிற்க	अकम्पन शरैः	அகம்பனைத்து
शुकुः	முடியவில்லை.	भग्नाः विदुद्वुः	பாணங்களால்
योद्धुं	எதிர்த்துப்போர்		சிறுண்டவர்களாய்
	புரிய		புறங்காட்டியோடத்

தானமூயுவசமாபநானகமபனவசம் கதாந் । சமீக்ய ஹுமான ஜாதானுபதஸ்தே மஹாவல: ॥ ௮ ॥

மஹாவல:	மகாசக்திமாநாகும்	மூயுவசம்	எமனது வசத்தை
ஹுமான	ஹனுமான்	அபநாந்	அடைகின்றவர்களாய்
தாந்	அந்த	சமீக்ய	பார்த்து
ஜாதானு	தன்னினத்தார்களை	உபநஸ்தே	அங்குவந்து தோன்றி
அகமபனவசம்	அகம்பனது வசத்தில்		ஒர்.
கதாந்	செக்கிக்கொண்டு		

தம் மஹாபூவம் தூஷ்டா சர்வம் பூவகயூதபா: । சமேத்ய சமரே வீரா: சஹ்யா: பரீவாரயந் ॥ ௯ ॥

வீரா:	சூரர்களான	தூஷ்டா	பார்த்து
பூவகயூதபா:	வானரசசேனாத்	சமரம்	போரில்
	தலைவர்கள்	சஹ்யா:	மிகச்சந்தோஷமடைந்
சர்வம்	எல்லாநும்		தவர்களாய்
மஹாபூவம்	வானரர்களுக்கிறந்த	சமேத்ய	ஒன்றுசேர்ந்து
தம்	அவரை	பரீவாரயந்	சூழ்ந்துநின்றார்கள்.

அவஸ்திதம் ஹநுமந்தம் தே தூஷ்டா ஹரியூதபா: । வபூவூவலவந்தம் ஹி வலவந்தமூபாஸ்திதா: ॥ ௧௦ ॥

தே	அந்த	வலவந்தம்	பலசாலி சூமவரை
ஹரியூதபா:	வானரசசேனாத்	உபாஸ்திதா:	அண்டியிருப்பவர்
	வாகள	ஹி	அதனால் [களாய்
அவஸ்திதம்	பக்கலில் வந்துசேர்ந்த	வலவந்த:	ஆதிக்கம் பெற்றவர்
ஹநுமந்தம்	ஹனுமாரை		களாய
தூஷ்டா	பார்த்து	வபூவூ:	விளங்கினார்கள்.

அகமபனஸ்து சைலாபம் ஹநுமந்தமவஸ்திதம் । மஹேந்ர இவ தாராபி: சரீரம்பிவவர்ப் ஹ ॥ ௧௧ ॥

அகமபன: து	அகம்பனனுவெளில	மஹேந்ர:	இந்திரன்
அவஸ்திதம்	அவ்விடம் வந்து	தாராபி:	மழைகளால்
சைலாபம்	மலைபோன்ற [சேர்ந்த	இவ	எப்படியோஅப்படியே
ஹநுமந்தம்	ஹனுமாரீது	சரீ: ஹ	பாணங்களாலேயே
		அபிவவர்ப்	வர்த்தித்தான்.

அசிந்தயித்வா பாணௌஜ்ஞ்சரீரே பதிதாஜ்ஞ்சதாந் । அகமபனவதாரீய மனோ தபே மஹாவல: ॥

மஹாவல:	மகா பலவானாகும்	அசிந்தயித்வா	பொருட்படுத்தாது
சரீரே	சரீரத்தில் [அ	அகமபனவதாரீய	அகம்பனனை வதைத்
பதிதாந்	பாய்ந்த		
சிதாந்	கூரிய	மன:	மனதை
பாணௌ	பாணாஸூகங்களை	தபே	செலுத்தினார்.

स प्रसह्य महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः । अभिदुद्राव तद्रक्षः कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥१३॥

महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய வரும்	रक्षः	அரக்கனை நோக்கி மேதினி
मारुतात्मजः	வாயுவின் புதல்வரும்	कम्पयन् इव	நடுங்கச்செய்கின்றவர்
सः	அந்த		போலாகி
हनुमान्	ஹனுமார்	प्रसह्य	மிக வேகங்கொண்டு
तव	அந்த	अभिदुद्राव	ஒடினார்.

तस्याभिनर्दमानस्य दीप्यमानस्य तेजसा । बभूव रूपं दुर्धर्षं दीप्तस्येव विभावसोः ॥१४॥

तेजसा	ஒளியால்	दीप्तस्य	கொழுந்துளிட் டெரியும்
दीप्यमानस्य	ஜ்வலித்துக்கொண்டு இருக்கிறவரும்	विभावसोः इव	அக்னியினுடையது போன்றதாய்
अभिनर्दमानस्य	காஜித்துக்கொண்டி ருக்கிறவருமான	दुर्धर्षं	அனுமகொண்ணாத தாய்
तस्य	அவரது		
रूपं	உருவம்	बभूव	விளங்கிற்று.

आत्मानमप्रहरणं ज्ञात्वा क्रोधसमन्वितः । शैलमुत्पाटयामास वेगेन हरिपुङ्गवः ॥ १५ ॥

हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமரான அவர்	ज्ञात्वा	நினைத்து மிக்ககோபங்கொண்டு
आत्मानं	தன்னை	क्रोधसमन्वितः	வெகுவேகமாக
अप्रहरणं	ஓராயுதமும் இல்லாத வராய்	वेगेन	மலையொன்றை
		शैलं	பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டார்.
		उत्पाटयामास	

तं गृहीत्वा महाशैलं पाणिनैकेन मारुतिः । स विनश्य महानादं भ्रामयामास वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	மகா சாமர்த்திய சாலியும்	तं	அந்த பெரும் மலையை
मारुतिः	வாயுமைந்தருமாகிய	एकेन	ஒரு
सः	அவர்	पाणिना	கையால்
महानादं	பெரும் கோஷத்தை	गृहीत्वा	பிடித்துக்கொண்டு
विनश्य	இட்டுக்கொண்டு	भ्रामयामास	சுழற்றினார்.

ततस्तमभिदुद्राव राक्षसेन्द्रमकम्पनम् । पुरा हि नमुचिं संख्ये वज्रेणैव पुरन्दरः ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुरन्दरः	இந்திரன்
तं	அந்த	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸோத்தமனாகிய	नमुचिं हि	நமுசி என்ற
अकम्पनं	அகம்பனனை		அசுரனையே
पुरा	முற்காலத்தில்	इव	எப்படியோ அப்படியே
संख्ये	போலில்	अभिदुद्राव	தாக்கினார்.

அகம்யநஸு தஃபா ரிரிஷ்டஃ சமுததம் | தூராதேவ மஹாபாணேர்ஷசந்ரேவ்யதாரயத் || 18 ||

அகம்யந: து	அகம்பனலும்	தஃபா	கவனித்து
தத்	அந்த	தூரதேவ	தூரகதிலேயே
ரிரிஷ்டஃ	மலைச்சிகரத்தை	அர்ஷசந்ரே:	அந்தசந்திரமெனும்
சமுததம்	மேலவிழ வருகிறதாய்க	மஹாபாண:	சிறந்த பாணங்களால்
		வ்யதாரயத்	பிளந்தெறிந்தான்.

தத்யதாபிரமாகாசே ரக்ஷாபாவிதாரிதம் | விசர்ண பதிதம் தஃபா ஹுமான்கோபமூச்சித: || 19 ||

ஹுமான்	ஹனுமார்	விசர்ண	சுதறி
தத்	அந்த	பதிதம்	பூமியில் விழுந்ததை
பத்யதாபிர	பர்வதச்சிகரத்தை	தஃபா	பார்த்து
அகாசே	ஆகாசத்தில்	வோமூச்சித:	அளவுகடந்த கோபங்
ரக்ஷாபாவிதாரிதம்	அரக்கனாகுபட்டதால்		கொண்டார்.

சோஷ்வகர்ண சமாசாசு ரோஷத்பாந்விதா ஹரி: | தூர்முத்பாத்யமாச மஹாரிரிமிவோச்சிதம் ||

ச:	அந்த	உச்சிதம்	ஒங்கவளர்த்துநின்ற
ஹரி:	வானார்	அஷ்வகர்ண	அசுவகர்ண விருக்தம்
ரோஷத்பாந்வித:	கோபமும் செருகதும்	சமாசாசு	கிட்டி [த்தை
	கொண்டவராய்	தூர்	சடக்கென
மஹாரிரி	ஒரு பெருமலை	உபாத்யமாச	வெருடன் பிடுங்கிக்
ஹ	போல		கொண்டார்.

தம் தூரிதா மஹாஸகந்யம் சோஷ்வகர்ண மஹாபுதி: | பஹஸ்ய பரயா ப்ரீத்யா ப்ராபயாமாச சயுதே ||

மஹாபுதி:	மகாதேவஸ்கிபாகும்	மஹாஸகந்யம்	பெரிய அடிமாதத்தோ
ச:	அவர்		டிருக்கும்
சயுதே	போரில்	அஷ்வகர்ண	அசுவகர்ண விருக்தத்
			தை
பரயா	அளவுகடந்த	தூரிதா	எடுத்ததக்கொண்டு
ப்ரீத்யா	உண்மையானதால்	பஹஸ்ய	நடைத்துக்கொண்ட
தம்	அந்த	ப்ராபயாமாச	சூழறினார். [மே

பாபாவநூரவேன ப்ரபஜ்ஸ்தரஸா த்ரமான் | ஹுமந்பரமநுஷ்ரணேதாரயத்சிதம் || 22 ||

பரமநுஷ்:	பிகச்சினங்கொண்ட	தரமான்	வாலுநால்
ஹுமான்	ஹனுமார்	த்ரமான்	விருக்தங்களை
பாபான்	பாய்த்துசெல்லுகின்ற	ப்ரபஜ்ஸ்தர	முறித்துக்கொண்டு
	வராய	சுரண:	காலடிவைப்புகளால்
		பிதி	பூமியை
நூரவேன	தொடைநெகத்தால்	தாரயத்	பிளந்தார்.

गजांश्च सगजारोहान्सरथात्रयिनस्तथा । जघान हनुमान्नीमात्राक्षसांश्च पदातिगान् ॥

धीमान् மகா புத்திமானாகிய
 हनुमान् ஹனுமார்
 गजान् யானைகளை
 सगजारोहान् च யானையின் மீதிருந்த
 वरं कुरुन् पदवन् வர்களுள் படவும்
 तथा அப்படியே

रथिनः தேரிலிருந்தவர்களை
 सरथान् ரதங்களுள் படவும்
 राक्षमान् ராட்சஸ
 पदातिगान् च பதாதிகளையும்
 जघान கொன்றுதள்ளினார்

तमन्तकमिव् कुदं समरे प्राणहारिणम् । हनुमन्तमभिप्रेक्ष्य राक्षसा विप्रदुद्रुवुः ॥ २४ ॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
 अन्तकं எமனை
 इव நிகர்க்கு
 समरे போரில்
 कुदं சினங்கொண்டு

प्राणहारिणं உயிரை வாங்குகின்ற
 तं அந்த
 हनुमन्तं ஹனுமாரை
 अभिप्रेक्ष्य பார்த்து
 विप्रदुद्रुवुः புறங்காட்டி ஓடித்தலை
 ப்பட்டார்கள்.

तमापतन्तं संकुदं राक्षसानां भयावहम् । ददर्शकम्पनो वीरश्चुक्रोध च ननाद च ॥ २५ ॥

वीरः சூரனாகிய
 अकम्पनः அகம்பனன்
 राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
 भयावहं ஆபத்தை விளைவித்
 துக்கொண்டு,
 संकुदं கோபங்கொண்டும்

आपतन्तं தன்னை எதிர்த்துவரு
 तं அவரை [கிறவரான
 ददर्श कण्डान् கண்டான்.
 चुक्रोध च மிகச் சினங்கொண்
 ढான.
 ननाद च கர்ஜித்தான்.

स चतुर्दशभिर्बाणैः शितैर्देहविदारणैः । निर्विभेदं हनूपन्तं महावीर्यमकम्पनः ॥ २६ ॥

सः அந்த
 अकम्पनः அகம்பனன்
 महावीर्यं மகா வீரனாகிய
 हनूपन्तं ஹனுமாரை
 शितैः கூரானவைகளும்

देहविदारणैः தேகத்தைப் பிளக்க
 வல்லவைகளுமான
 चतुर्दशभिः பதினான்கு
 बाणैः பாணங்களால்
 निर्विभेदं குத்தினான்.

स तदा प्रतिविद्धस्तु बह्वीभिः शरवृष्टिभिः । हनुमान्ददृशे वीरः प्ररुद इव सानुमान् ॥

सः அந்த
 वीरः வீரரும்
 प्ररुदः ஓங்கி வளர்ந்த
 सानुमान् इव மலைபோன்றவரு
 राक्ष
 हनुमान् ஹனுமார்

तदा அப்பொழுது
 बह्वीभिः பல
 शरवृष्टिभिः சரவரவங்களால்
 प्रतिविद्धः तु எங்கும் தைக்கப்
 பெற்றவராகவே
 दृशे விளங்கினார்.

विराज महाकायो महावीर्यो महामनाः । पुष्पिताशोकसङ्काशो विभूम इव पावकः ॥२८॥

महाकायः	பெரிய உடலுற்ற வரும்,	पुष्पिताशोक- सङ्काशः	} புஷ்பித்த அசோக மரம்போலவும்,
महावीर्यः	மகா வீர்யசாலியும்,	विभूमः	
महामनाः	அளவுகடந்த செருக் குற்றவருமான அவர்	पावकः इव विराज	புனையின்றி பிரகாசக் கும் நொப்புப்போலவும் விளங்கினார்.

ततोऽन्यं वृक्षमुत्पाद्य कृत्वा वेगमनुत्तमम् । शिरस्यभिजघानाशु राक्षसेन्द्रमकम्पनम् ॥

ततः	அந்த	आशु	சடக்கென
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	उत्पाद्य	வேருடன் படுங்கி
वेगं	ஆகத்தரத்தை	राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸேந்தமனாகிய
कृत्वा	மேற்கொண்டு	अकम्पनं	அகம்பனனை
अन्यं	வேறொரு	शिरसि	தலையில்
वृक्षं	மரத்தை	अभिजघान	புடைசுதார்.

स वृक्षेण हतस्तेन सक्रोधेन महात्मना । राक्षसो वानरेन्द्रेण पपात च ममार च ॥ ३० ॥

सः	அந்த	तेन	அந்த
राक्षसः	அரக்கன்	वृक्षेण	மரத்தால்
सक्रोधेन	கோபத்துடனிருக் கும்	हतः	அடிக்கப்பட்டவனாய்
महात्मना	அளவுகடந்த ஆற்ற லுடைய	पपात	கீழே விழுந்தான்.
वानरेन्द्रेण	வானரோத்தமரால்	च च	தகஷணமே
		ममार	உயிர் துறந்தான்.

तं दृष्ट्वा निहतं भूमौ राक्षसेन्द्रमकम्पनम् । व्यथिता राक्षसाः सर्वे क्षितिकम्प इव द्रुमाः ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दृष्ट्वा	பார்க்குது
सर्वे	எல்லோரும்	क्षितिकम्पे	பூகம்பத்தில்
राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸேந்தமனாகிய	द्रुमाः	விருக்டங்கள்
तं अकम्पनं	அந்த அகம்பனனை	इव	எப்படியோ
भूमौ	பூமியில்		அப்படியே
निहतं	நாண்டுகிடப்பவனாக	व्यथिताः	நடுநடுங்கினார்கள்.

त्यक्तप्रहरणाः सर्वे राक्षसास्ते पराजिताः । लङ्कापभिययुस्तस्मा वानरैस्तैरभिद्रुताः ॥ ३२ ॥

ते	அந்த	तैः	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	वानरैः	வானரர்களால்
सर्वे	எல்லோரும்	अभिद्रुताः	தூரத்தியடிக்கப்பட்ட வர்களாய்
पराजिताः	தோல்வியடைந்தவர்		
लङ्काः	நடுநடுங்கி [களாய்	लङ्कां	லங்கையை நோக்கி
त्यक्तप्रहरणाः	ஆயுதங்களை நழுவ விட்டவர்களாய்	अभिययुः	ஓடலுற்றார்கள்.

ते मुक्तकेशाः संभ्रान्ता भग्नमानाः पराजिताः । स्रक्छूमज्जैरङ्गैः श्वसन्तो विमदुद्रुवुः ॥

पराजिताः	தோல்விபுற்ற	स्रक्छूमज्जैः	முடியாத தனத்தால்
ते	அவர்கள்		வியர்வை பெருகும்
मुक्तकेशाः	தலைபிர் அவிழ்ந்து	अङ्गैः	உடல்களோடு
	புரள	श्वसन्तः	பெருமூச்சு விட்டுக்
संभ्रान्ताः	உள்ளம் சிதற		கொண்டு
भग्नमानाः	மனங்குலைப	विमदुद्रुवुः	சூர னார்கள்.

अन्योन्यं प्रमथ्युस्ते विविशुर्नगरं भयात् । पृष्ठस्ते सुसंभूढाः प्रेक्षमाणा मुहुर्मुहुः ॥३४॥

ते	அவர்கள்	मुहु मुहुः	விட்டுவிட்டு
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்	भयात्	பயத்தால்
प्रमथ्युः	விட்டுப்பிரியாது உர	पृष्ठः	பின்புறம்
	யந்துகொண்டார்கள்.	प्रेक्षमाणाः	திருப்பிப் பார்த்துக்
सुसंभूढाः	மிகவும் அறிவு		கொண்டே
	கலங்கிப	नगरं	பட்டணத்திற்குள்
ते	அவர்கள்	विविशुः	புகுந்தார்கள்.

तेषु लङ्कां प्रविष्टेषु राक्षसेषु महाबलाः । समेत्य हरयः सर्वे हनुमन्तमपूजयन् ॥ ३५ ॥

तेषु	அந்த	हरयः	வானரர்கள்
राक्षसेषु	அரக்கர்கள்	सर्वे	எல்லோரும்
लङ्कां	லங்கையினுள்	समेत्य	ஒன்றுகூடி
प्रविष्टेषु	போயசேரவும்	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
महाबलाः	மகாபலிஷ்டர்களான	अपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.

सोऽपि प्रहृष्टस्तान्सर्वान्दरीन्प्रत्यभ्यपूजयत् । हनुमान्सत्त्वसंपन्नो यथाह्मणुकूलतः ॥ ३६ ॥

सर्वसम्पन्नः	பேராற்றலகொண்ட	हरीन्	வானரர்கள்
सः	அந்த	सर्वान्	எல்லோரையும்
हनुमान् अपि	ஹனுமாரும்	यथाह्	அவ்வாறாகுகெற்ற
प्रहृष्टः	சந்தேஷமுற்றவராய்	अनुकूलतः	அன்புடன் [வாறு
तान्	அந்த	प्रत्यभ्यपूजयन्	கொளவித்தார்.

विनेदुश्च यथाप्राणं हरयो जितकाशिनः । चकर्षुश्च पुनस्तत्र सप्राणानपि राक्षसान् ॥३७॥

जितकाशिनः	வெற்றிகுடிய	तत्र	அவ்விடத்தில்
हरयः ,	வானரர்கள்	सप्राणान्	குற்றையிருடனிருந்த
यथाप्राणं च	குரல்கொண்டமட்டும்	राक्षसान् अपि	அரக்கர்களையும்
विनेदुः	கூச்சலிட்டார்கள்,	पुनः च	இங்குமங்கும
		चकर्षुः	இழுத்தார்கள்.

स वीरशोभामभजन्महाकपिः समेत्य रक्षांसि निहत्य मारुतिः ।

महासुरं भीममित्रनाशनं यथैव विष्णुर्वलिनं चमूमुखे

॥ ३८ ॥

महाकपिः	வானரோக்கமரும்	भीमं	பயங்கரமானவனும்
मारुतिः	வாயுமைந்தருமான	अभिननाशनं	சத்ருசம்ஹாரகனு
सः	அவர்		மான
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்	महासुरं	ராசுநீஸாத்தமனை
बलिनं	பலையை	रक्षांसि एव	அரக்கர்களையும் [யும்
यथा	எப்படியோ அப்படியே	समेत्य निहत्य	ஒன்றாய் மடித்து
चमूमुखे	படைமுனைமுகில்	वीरशोभां	வீரலக்ஷ்மியை
		अमज्ज	பெற்றுவிளங்கினார்.

अपूजयन्देवगणास्तदा कपिं स्वयं च रामोऽतिवल्ग्व लक्ष्मणः ।

तथैव सुग्रीवमुखाः पुवङ्गमा विभीषणश्चैव महाबलस्था

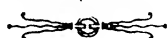
॥ ३९ ॥

तदा	அப்பொழுது	सुग्रीवमुखाः	சுகரீவனை முன்னிட்ட
कपिं	வானரரான அவரை	पुवङ्गमाः एव	வானரர்களும்
देवगणाः	தேவகணங்களும்	तथा एव	அப்படியே
स्वयं	நேரில்	महाबलः	மகாபலவானாகிய
अतिवल्ग्व	அதிகபலசாலியாகிய	विभीषणः च	விபிஷணரும்
रामः च	ஸ்ரீராமரும்	अपूजयन्	புகழ்ந்துகொண்டாடி
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்		னார்கள்.
तथा	அப்படியே		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16893

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2218

सतपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ५७ ॥

प्रहस्तयुद्धम्—பிரஹஸ்த யுத்தம்.

अकम्पनवधं श्रुत्वा क्रुद्धा व राक्षसश्वरः । काचिदानमुखश्चाप साचवास्तानुदक्षत ॥ १ ॥

राक्षसेश्वरः वै	ராசுநீஸனானான்	अपि च	அப்படியிருக்கையி
	அவன்		யும்
अकम्पनवधं	அகம்பனவந்து	दीनमुखः	வாயுய முகத்தனாய்
श्रुत्वा	கேட்டு [கொலையை	तान्	அந்த
किञ्चित्	ஒருவாறு	सचिवान्	மந்திரிகளை
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாகி	उदक्षत	நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

स तु ध्यात्वा मुहूर्तं तु मन्त्रिभिः संविचार्य च । ततस्तु रावणः पूर्वदिवसे राक्षसाधिपः ॥
पुरीं परिययौ लङ्कां सर्वान्गुल्मानवेक्षितुम् ॥ ३ ॥

राक्षसाधिपः	ராஷ்டஸமன்னனாகிய	पूर्वदिवसे	காலையில்
सः रावणः तु	அந்த ராவணனும்	गुल्मान्	{ ராஷ்டனார் த்தம் வைக்கப்பட்டிருக் கும் சேனைகள்
मुहूर्तं तु	சிறிதுநேரம் மட்டும்	सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
ध्या-वा	தனக்குள்ளேயே ஆ லோசனைசெய்துவிட்டு	अवेक्षितुं	நேரில் பார்க்க
ततः	அகன்மேல்	लङ्कां	இலங்கை
मन्त्रिभिः तु	மந்திரிகளோடும்	पुरीं	நகரை
संविचार्य च	தீர்க்காலோசனை செய்துவிட்டு	परिययौ	சுற்றிவந்தான்.

तां राक्षसगणैर्गुप्तां गुल्मैर्बहुभिरावृताम् । ददर्श नगरीं लङ्कां पताकाध्वजमालिनीम् ॥४॥

तां	அந்த	राक्षसगणैः	ராஷ்டஸக்கூட்டங்களை யடங்கிய
पताकाध्वज- मालिनीं }	கொடிகளும், நிசான்க ளும் கட்டப்பெற்று விளங்குகின்ற	गुल्मैः	{ ராஷ்டனார் த்தம் அமை க்கப்பட்டுள்ள சே னைகளால்
लङ्का	லங்கை	आवृतां गुप्तां	நிரம்பி ரகசிக்கப்பட்டி ருக்கிறதாக
नगरीं	நகரை	ददर्श	கண்டான்.
बहुभिः	பல		

रुद्धां तु नगरीं दृष्ट्वा रावणो राक्षसेश्वरः । उवाचामर्षतः काले प्रहस्तं युद्धकोविदम् ॥५॥

राक्षसेश्वरः	ராஷ்டஸமன்னனாகும்	अमर्षतः	பொறுக்கமுடியாத தால்
रावणः	ராவணன்	युद्धकोविदं	யுத்தத்தில் சமர்த்த னை
नगरीं	பட்டணத்தை	प्रहस्तं	பிரகஸ்தனைப்பார்க்து
काले	அக்காலத்தில்	उवाच	பின்வருமாறு ஆக்ஞா பித்தான் :
रुद्धां तु	முற்றுகை போடப் பட்டிருக்கிறதாகவும்		
दृष्ट्वा	கவனித்து		

पुरख्योपनिविष्टस्य सहसा पीडितस्य वा । नान्यं युद्धात्प्रपश्यामि मोक्षं युद्धविशारद ॥६॥

युद्धविशारद	“ போரில் வல்லவனே,	पुरस्य	நகரத்திற்கு
सहस्र	பலாக்காரமாக	युद्धात्	யுத்தத்தைத்தவிர
पीडितस्य	துன்புறுத்தி	अन्य	வேறொரு
उपनिविष्टस्य वा	முற்றுகையிடப்பட்ட புருக்கிறதான	मोक्षं	தப்பு வழியை
		प्रपश्यामि न	நானறியேன்.

अहं वा कुम्भकर्णो वा त्वं वा सेनापतिर्मम । इन्द्रजिह्वा निकुम्भो वा वहेयुर्भारमीदृशम् ॥

अहं वा	“நானும்	सेनापति:	சேனாபதியாகிய
कुम्भकर्णः वा	கும்பகர்ணனும்	त्वं वा	நீயுந்தான்
इन्द्रजिह्व वा	இந்திரஜித்தும்	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாகிய
निकुम्भः वा	நிகும்பனும்	भारं	போர் மூராமாயிருக்
मम	எனது		குமிடத்தை
		वहेयुः	அடையத்தக்கவர்கள்.

स त्वं बलमतः शीघ्रमादाय परिगृह्य च । विजयायाभिनिर्वाहि यत्र सर्वे वनौकसः ॥८॥

अतः	“ஆகையால்	विजयाय च	வெற்றிபெறுவதற்
सः	அப்படிப்பட்ட	वनौकसः	வானரர்கள் [காகவே
त्वं	நீ	सर्वे	எல்லோரும்
शीघ्रं	உடனே		எவ்விடத்திலிருக்கின்
बलं	சைன்யத்தை	यस्य	{ ருர்களை அவ்விடத்
परिगृह्य	திரட்டி		தற்கு
आदाय	அடையத்துக்கொண்டு	अभिनिर्वाहि	செல்லு.

निर्याणादेव ते नूनं चपला हरिवाहिनी । नर्दतां राक्षसेन्द्राणां श्रुत्वा नादं द्रविष्यति ॥

चपला	“ஸ்திரபுத்தியில்லாத	राक्षसेन्द्राणां	ராக்ஷஸேந்திரத்தமர்க
हरिवाहिनी	குறங்குப்படை	नादं	சத்தத்தை [ஒருடைய
ते	உனது	श्रुत्वा	கேட்டு
निर्याणाद् एव	புறப்பாடாலேயே	नूनं	நிச்சயமாய்
नर्दतां	அட்டகாசஞ் செய்யும்	द्रविष्यति	ஒடிவிடும்.

चपला हविनीताश्च चलचिताश्च वानराः । न सहिष्यन्ति ते नादं सिंहनादमिव द्विषाः ॥

वानराः हि	“வானரர்களோ	द्विषाः	யாணைகள்
चपलाः	முலபின் ஆலோச	सिंहनादं	சிங்கநாதத்தை
	யாதவர்கள்.	इव	எப்படியோ அப்படியே
अविनीताः च	நல்ல சினைஷ் பெறுத	ते	உனது
	தவர்கள்.	नादं	ஆரவாரத்தை
चलचिताः च	{ ஒன்றில் முற்றிலும்	सहिष्यन्ति न	பொறுக்கமாட்டார்
	மனஞ்செல்லுத்தாத		கள்.
	வர்கள்.		

विद्रुते च बले तस्मिन्नामः सौमित्रिणा सह । अवशस्ते निरालम्बः प्रहस्त वशमेष्यति ॥

प्रहस्त	“பிரகஸ்த !	निरालम्बः	தான் மட்டும மிஞ்சி
तस्मिन्	அந்த		யவனாகி
बले	சைன்யம்	अवशः	எதொன்றையும் செய்
विद्रुते च	ஒடிவிட்டதும்		யமுடியாதவனாய்
रामः	ராமன்	ते	உனது
सौमित्रिणा	ஸக்திமணனோடு	वशं	வசத்தில்
सह	கூட	एष्यति	சிக்கிக்கொள்ளான்.

आपत्संशयिता श्रेयो न तु निःसंशयीकृता । प्रतिलोमानुलोमं वा यद्वा नो मन्यसे हितम् ॥

आपत्	“கோரிக்கைக்கு மாறாய் நடைபெறு தலென்பது	श्रेयः	இதற்கு மேம்பட்ட தாய்
संशयिता	சந்தேகப்படவேண்டி யதாக	हितं	நன்மை பயப்பதாய்
न तु	இல்லவேயில்லை.	प्रतिलो- नानु- लोमं वा	என் அபிப்ராயத் திற்கு எதிரிடையாய்
निःसंशयीकृता	சந்தேகத்திற்குடமில் லாதவாறு உன்னால் செய்துமுடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.	यत्	இருந்தாலும் ஒத்த தாய் இருந்தாலும்
नः	நமக்கு	मन्यसे वा	எதை நீ உத்தேசிக்கின் றனை”

रावणेनैवमुक्तस्तु प्रहस्तो बाहिर्नापतिः । राक्षसेन्द्रमुवाचेदमसुरेन्द्रमिवोशनाः ॥ १३ ॥

रावणेन	ராவணனால்	असुरेन्द्रं	அசுரேந்திரனைப் பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவாறு சொல்லப்பட்ட	इव	எப்படியோ அப்படியே
बाहिर्नापतिः	சேனாதிபதியாகிய	राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸமன்னனைப் பார்த்து
प्रहस्तः तु	பிரகஸ்தனும்	इदं	பின்வருமாறு
उशनाः	சுக்ராசாரியார்	उवाच	மொழிந்தான் :

राजन्मन्त्रितपूर्वं नः कुशलैः सह मन्त्रिभिः । विवादश्चापि नो वृत्तः समवेक्ष्य परस्परम् ॥

राजन्	“அரசே !	वृत्तः	ஏற்பட்டது.
नः	நமக்குள்	अपि	ஆயினும்
परस्परं	ஒருவரோடொருவர் கலந்து	नः	நமது
समवेक्ष्य	தீர்க்காலோசனை செய்து	कुशलैः	சமர்த்ததர்களான
विवादः च	{ (ஒற்றுமைப்படாது) ஈவகைப்பட்ட அபிப்ராயந்தான்	मन्त्रिभिः	மந்திரிகளோடு
		सह	கூட
		मन्त्रिपूर्वम्	{ இந்ந்கு முந்தியே இவ் விஷயம் தீர்மானிக்க பட்டிருக்கிறது.

प्रदाने न तु सीतायाः श्रेयो व्यवसितं मया । अपदाने पुनर्युद्धं दृष्टमेतत्तथैव नः ॥ १५ ॥

सीतायाः	“சீதையை	व्यवसितं	கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது.
प्रदाने	தரிப்பிக்கொடுத்து விடும் விஷயத்தில்	अप्रदाने पुनः	கொடுக்காத விஷயத் தथा
श्रेयः तु	நன்மை ஒன்றும்	नः	நமது
न	இல்லையென	एतत् युद्धं एव	இந்தப் போர்தான்
मया	என்னால்	दृष्टम्	நிச்சயிக்கப்பட்டது.

सोऽहं दानैश्च मानैश्च सततं पूजितस्त्वया । सान्त्वैश्च विविधैः काले किं न कुर्यां प्रियं तव ॥

त्वया	“தேவரீரால்	पूजितः	கௌரவிக் கப்பட்ட
सततं	எக்காலத்திலும்	सः	அந்த
दानैः च	கொடைகளாலும்	अहं	நான்
मानैः च	மரியாதைகளாலும்	तव	தேவரீருக்கு
काले	ஏறறகாலத்தில்	प्रिय	இஷ்டமான
विविधैः	பல	कि च	எதைத்தான்
सान्त्वैः च	தேறுதல்களாலும்	न कुर्याम्	செய்யாதிருப்பேன்?

न हि मे जीवितं रक्ष्यं पुत्रदारधनानि वा । त्वं पश्य मां जुहूपन्तं त्वदर्थं जीवितं युधि ॥

मे	“அடியேனுக்கு	त्वदर्थं	தேவரீர் பொருட்டு
जीवितं	உயிர்	जीविनं हि	உயிரையும்
रक्ष्यं न	ஒரு பொருளன்று.	जुहूपन्तं	அர்ப்பணஞ்செய்யக்
पुत्रदारधनानि	மக்களும் மனைவியும்,		துணிந்தவனாய்
	தனமும்	मां	என்னை
वा	அப்படியே பொரு	त्वं	சேவரீர்
	ளன்று	पश्य	திருவுளத்தில் பற்று
युधि	போரில்		வீராக.

एवमुक्त्वा तु भर्तारं रावणं वाहिनीपतिः । उवाचेदं बराध्यक्षान्प्रहस्तः पुरतः स्थितान् ॥

वाहिनीपतिः	சேனாபதியாகிய	पुरतः	சந்திதியில்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	स्थितान्	காத்தூற்றிக்கின்ற
भर्तारं	எஜமானராகிய	बराध्यक्षान्	சேனைத்தலைவர்களைப்
रावणं	ராவணனிடப்		பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	इदं	பின்வருமாறு
उक्त्वा तु	விண்ணப்படுத்துவிட்டு	उवाच	கட்டளையிட்டான் :

समानयत मे शीघ्रं राक्षसानां महद्भयम् ॥ १९ ॥

मे	“எனது	बलं	படையை
राक्षसानां	அடக்கர்களின்	शीघ्रं	சுடுதியில்
महद्	பெரும்	समानयत	திரட்டிவாருங்கள்.

मद्भाणशतवेगेन हतानां च रणाजिरे । अथ तृप्यन्तु मांसादाः पक्षिणः काननौकसाम् ॥

रणाजिरे	“போர்ச்சு நாத்தில்	हतानां	கொன்று வீழ்த்தப்
पक्षिणः	பறவைகள்		பட்ட
अथ च	இப்பொழுதே	काननौकसां	குரங்குகளின்
	எனது நூற்றுக்கணக்	मांसादाः	மாமிசங்களைக் கொத்
	காண பரணங்களின்		திகதிற்பவைகளாய்
मद्भाणशतवेगेन	நொடித்தால்	तृप्यन्तु	களிக்கட்டும்.”

इत्युक्तास्ते महस्तेन बलाध्यक्षाः कृतवराः । बलमुद्योजयामासुस्तस्मिन्नाक्षसमन्दिरे ॥

महस्तेन	பிரகஸ்தனால்	कृतवराः	பரபரப்புற்றவர்களாய்
इति	மேற்கண்டவண்ணம்	तस्मिन्	அந்த
उक्ताः	கூறப்பட்ட	राक्षसमन्दिरे	ராக்ஷஸநகரில்
ते	அந்த	बलं	சேனையை
बलाध्यक्षाः	சேனைத்தலைவர்கள்	उद्योजयामासुः	சுத்தப்படுத்தினார்கள்.

सा बभूव मुहूर्तेन तिग्मनानाविधायुधैः । लङ्का राक्षसवीरैस्तैर्गजैरिव समाकुला ॥ २२ ॥

सा	அந்த	तैः	அந்த
लङ्का	லங்கை	राक्षसवीरैः	அரக்கவீரர்களால்
तिग्मनाना-	} கொடிய பலவகை	मुहूर्तेन	சிறிகபொழுதில்
विधायुधैः		समाकुला	எங்கும் பரப்புண்டதாக
	ஆயுதங்களைக் கொண்ட		
गजैः इव	யானைகளோடுகி, த்த	बभूव	ஆயிற்று.

हुताशनं तर्पयतां ब्राह्मणांश्च नमस्यताम् । आज्यगन्धप्रतिवहः सुरभिर्मास्तो वयौ ॥ २३ ॥

मारुतः च	காற்றும்	तर्पयतां	தேவதாஞ்செப்பவர்
ब्राह्मणान्	வேதமுணர்ந்தவர்		களின்
	களை	आज्यगन्धप्रतिवहः	நெய்மணங்கொண்டு
नमस्यतां	நமஸ்கரித்து	सुरभिः	காழ்கின்றதாய்
हुताशनं	அக்னியில்	वयौ	வீசிற்று.

सजश्च विविधाकारा जगृहुस्त्वभिमन्त्रिताः । सङ्ग्रामसज्जाः संहृष्टा धारयन्नाक्षसास्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	विविधाकाराः	பலவகை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	सजः	மலைகளே
सङ्ग्रामसज्जाः	போருக்குத் தயாராகி	जगृहुः	எடுத்திக்கொண்டார்கள்.
संहृष्टाः तु	உதஸாஹவகொண்டவர்களாய்		
अभिमन्त्रिताः	வெற்றிமந்திரம்	धारयन् च	அணிததும் கொண்டார்கள்.
	ஒகப்பெற்ற		

सधनुष्काः क्वचिनो वेगाशप्लव्य राक्षसाः । रावणं प्रेक्ष्य राजानं महस्तं पर्यवारयन् ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	आप्लव्य	பாய்ந்துசென்று
सधनुष्काः	ஹில்லைக் கையிடுவந்தி	रावणं	ராவண
	யவர்களாய்	राजानं	மன்னனை
क्वचिन्:	கவசம், தரித்தவர்	प्रेक्ष्य	கண்டுகொண்டு
	களாய்	महस्तं	பிரகஸ்தனை
वेगात्	வேகமாய்	पर्यवारयन्	சூழ்ந்தவின்முற்றங்கள்.

निनदन्तः स्वरान्योरात्रक्षसा जगुरग्रतः । भीमरूपा महाकायाः प्रहस्तस्य पुरःसराः ॥

प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
पुरःसराः	அனுசரர்களும்	घरान्	பயங்கரமான
भीमरूपाः	பயங்கரமான உருவங் கொண்டவர்களும்	स्वरान्	கோஷங்களை
महा कायाः	பேருடல்பெற்றவர்	निनदन्तः	இட்டுக்கொண்டு
	சுருளான	अग्रतः जमुः	முந்திச் சென்றார்கள்.

नरान्तकः कुम्भहनुर्महानादः समुन्नतः । प्रहस्तसचिवा ह्यो निर्ययुः परिवार्य तम् ॥३३॥

प्रहस्तसचिवाः	பிரகஸ்தனது மகதிரி மார்களாகிய	महानादः	மஹாநாதனும்
एते	இந்த	समुन्नत	ஸமுன்னதனும்
नरान्तकः	நரநாதனும்	तं हि	அவனையே
कुम्भहनुः	குமபஹனுவார்	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
		निर्ययुः	கிளம்பினார்கள்.

व्यूढेनैव सुघोरेण पूर्वद्वारात्स निर्ययौ । गजयूथनिकाशेन बलेन महता वृतः ॥ ३४ ॥

सः	அவன்	महता एव	பெரியதுமான
सुघोरेण	மிக்க பயங்கரமான	बलेन	சேனையால்
	தும்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
व्यूढेन	அணிவகுத்தபடியே இருக்கிறதும்	पूर्वद्वारात्	கிழக்குவாயில்
गजयूथनिकाशेन	யானைக்கூட்டத்தை நிகர்த்ததும்	निर्ययौ	வழியாப் வெளிப்புறப்பட்டான்.

सागरप्रतिमौघेन वृत्स्तेन बलेन सः । प्रहस्तो निर्ययौ तूर्णं कालान्तकयमोपमः ॥ ३५ ॥

कालान्तकयमोपमः	பிரளயகாலத்து யமனை நிகர்த்த	तेन	அந்த
स प्रहस्तः	அந்த பிரகஸ்தன்	बलेन	சைனத்தால்
सागरप्रतिमौघेन	ஸமுத்தரவெள்ளத் தை நிகர்த்த	वृतः	சூழப்பெற்றவனாய்
		तूर्णं	வினாந்து
		निर्ययौ	சென்றான்.

तस्य निर्याणघोषेण राक्षसानां च नर्दताम् । लङ्कायां सर्वभूतानि विनेदुर्विकृतैः स्वरैः ॥

तस्य	அவனது	लङ्कायां	இலங்கையில்
निर्याणघोषेण	வெளிப்புறப்படும் கோஷத்தால்	सर्वभूतानि	பிராணிகளெல்லாம்
राक्षसानां	அரக்கர்கள்	विकृतैः	விகாரமான
नर्दतां च	காஜிக்கைகளில்	स्वरैः	குரல்கொண்டு
		विनेदुः	கூச்சலிட்டன.

व्यभ्रमाकाशमाविश्य मांसशोणितभोजनाः । मण्डान्यपसव्यानि खगाश्चक्रु रथं प्रति ॥

मांसशोणित- भोजनाः	மாமிசத்தையும் ரக் தத்தையும் புசிக்கும்	आकाशं आविश्य	ஆகாசத்தில் பறந்து
खगाः	பறவைகள்	रथं प्रति	ரத்ததைச்சுற்றி
व्यभ्रं	நிர்மலமான	अपसव्यानि	அப்பிரதக்ஷிணமாய்
		मण्डानि चक्रुः	வட்டமிட்டன.

வமந்ய: பாவகஜ்வாலா: சிவா யோர் வவாசிरे । அந்தரிக்ஷத்பபாத்ஸ்கா வாயுத்வ பரஹோ வவௌ ॥

சிவா: நரிகளா
பாவகஜ்வாலா: அக்னிஜ்வாலைகளே
வமந்ய: கங்கிக்கொண்டு
யோர் பயங்கரமாக
வவாசிरे உலையிட்டன.

அந்தரிக்ஷாந் ஆகாயத்திலிருந்து
உஸ்கா வால்நகந்திரம்
பபாத விழுந்தது.
வாயு: வ காற்றும்
பரஹ் வவௌ ரோடியதாய் விசிற்று.

அந்யோந்யமபிசர்வநா ஸ்ரஹாஷ் ந சகாசிरे

॥ 39 ॥

ஸ்ரஹா: வ நவக்கிரகங்களும்
அந்யோந்ய ஒன்றுடனொன்று

அபிமர்ஷா: வகிரித்துக்கொண்டு
சகாசிरे ந ஒர்பயற்றிருந்தன.

மேघாஷ் ஸ்ரநிர்யோபா ரத்யோபரி ரக்ஷச: । வஸுஸு ர்விர் சாஸ்ய சிபிசுஷ் புர:சரான ॥ 40 ॥

மேघா: வ மேகங்களும்
ஸ்ரநிர்யோபா: சுடுகாயாய் கர்ஜித்
அஸ்ய இரக [துக்கொண்டு
ரக்ஷச: அரக்கனது
ரத்ய உபரி ரத்தின்மேல்

ர்விர் வ ரத்தக்கையும்
வஸுஸு: பொழிந்தன.
புர:சரான வ முனைசென்றவார்களையும்
சிபிசு: நனைத்தன.

கேதுமூர்நி ஸ்ரஹோஸ்ய நிலினோ டக்ஷிணாமுல: । துதந்நுபயத: பார்வ் சமயாமஹரத்ரபாம ॥ 41 ॥

அஸ்ய இவனது
கேதுமூர்நி கொடிதுணியில்
ஸ்ரஹ: ஒரு சுழுது
டக்ஷிணாமுல: தெற்கு நோக்கியதாய்
நிலின: உட்கார்ந்துகொண்டு

உபயத: பார்வ இந்நபகத்தையும்
துதந் அங்கம்நகொத்தி
பார்வ் அழகை
சமயா முற்றிலும்
அஹரத் பழித்தது.

சார்தேவ்ஹுஷாஸ்ய சம்யாமவகாஹத: । ப்ரதோ ந்யபதஹ்ஸ்தாஸூதஸ்ய ஹ்யசாதின: ॥ 42 ॥

சம்யாமம் போருக்கு
அவகாஹத: செல்லும்
அஸ்ய இவனது
சார்தே: { எப்பொழுதும் கூட
வேயிருக்கும் கூட்டா
வியும்

ஹ்யசாதின: வ குதிரையைச் செலுத்த
வதில் வல்லவனு
சூர்ஸ்ய சாரதியினது [மான்
ஹ்ஸ்தாந் கையினின்று
ப்ரதோ: சவுக்கு
வஹ: பன்முறை
ந்யபதந் நுழைவிழ்த்தது.

நிர்யாந்ரீஷ் யாஸ்யாஸ்யாஸ்வரா வஸுதுல்பா । சா நநாஷ் ஸுஹீநே சமே ச ஸ்வலிதா ஹ்யா: ॥

அஸ்ய இவனது
யா நிர்யாந்ரீ: எந்த பிரயாணக் கோஸாநது
மாஸ்வரா திருபொருந்தியதாக
வஸுதுல்பா வ { வஸுமேதவதைகளுக்
கும் கிடைக்கவரிய
மாஸ்வரா விளங்கியதோ, [தாயும்

சா அது
ஸுஹீநே பெடிப்பொழுதிலே
நநாஷ் சிக்குலைதது.
ஹ்யா: குதிரைகள்
சமே ச சமமான பிரதேசத் திலும்
ஸ்வலிதா: இடறிவிழுந்தன.

प्रहस्तं त्वभिनिर्यान्तं प्रख्यातबलपौरुषम् । युधि नानाप्रहरणा कपिसेनाऽभ्यवर्तत ॥४४॥

प्रख्यातबलपौरुषं	{ பெயர்பெற்ற ஆற்றலை யும் ஆண்மையையும் உடையவனும்	क पसेना	வானரசேனை
अभिनिर्यान्तं तु	எதிர்தேர்க்குவருகிறவ	नानाप्रहरणा	பலவகைப் போர்க்கரு
प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை [ஹஸ்தான	अभ्यवर्तत	விசுருடையதாய்
		युधि	போரியல்
			எதிர்த்துநின்றது.

अथ घोषः सुतुमुलो हरीणा समजायत । वृक्षानारुजतां चैव गुर्वीरामृहतां शिलाः ॥४५॥

अथ	இப்பொழுது	गृहतां एव	பெயர்க்கின்றவர்க
वृक्षान्	மரங்களை		பான
आरुजतां च	பிடுங்குகின்றவர்க	हरीणां	வானர்களுடைய
गुर्वीः	பெரும் [ஹம்	सुतुमुलः	மிகக் குழப்பமான
शिलाः	பாறைகளை	घोषः सजायत	சத்தம் உண்டாயிற்று.

नदतां राक्षसानां च वानराणां च गर्जताम् । उभे प्रमुदिते सैन्ये रक्षोगणवनौकसाम् ॥

राक्षसानां	அரக்கர்கள்	रक्षोगण-	} ராக்ஷஸகணம், வான
नदतां च	சத்திக்கையிலும்	वनौकसां	
वानराणां	வானரர்கள்	उभे सैन्ये	இரண்டு சேனைகளும்
गर्जतां च	கர்ஜிக்கையிலும்	प्रमुदिते	மிகச் சந்தோஷத்துடன் இருந்தன.

वेगितानां समर्थानामन्यान्यवधकाङ्क्षिणाम् । परस्परं चाहयतां निनादः श्रूयते महान् ॥

वेगितानां	பாபரப்புடன்	परस्परं	ஒருவரை ஒருவர்
	இருந்தவர்களும்,		(வலுவில் போருக்கு)
समर्थानां	சமர்த்தயசாலிகளும்,	आह्वयतां	{ அழைக்கின்றவர்க
अन्यो यवध-	} ஒருவரை ஒருவர்	निनादः	ஒருடைய
काङ्क्षणां च		வகைப்பதில் அவர்க	சத்தமானது
	கொண்டவர்களுமான	महान्	பெரியகாய்
		श्रूयते	சே

ततः प्रहस्तः कपिराजवाहिर्नमभिप्रतस्थे विजयाय दुर्मतिः ।

विवृद्धवेगां च विवेश तां चमूं यथा सुमूर्धुः शलभो विभावसुम् ॥ ४८ ॥

ततः	அப்பொழுது	तां	அந்த
दुर्मतिः	மதிசெட்ட	चमूं च	சேனையில்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	सुमूर्धुः	சாவுகிட்டியவனாகிய
कपिराजवाहिर्नी	சுகரீவனது சேனையை	शलभः	கிட்டில் பூக்கி [அவன்
विजयाय	வெற்றிபெறலாமெ	विभावसुं	விளக்கில்
अभिप्रतस्थे	எதிர்த்துச்சென்றான்.	यथा	எவ்வண்ணமோ
विवृद्धवेगां	மேம்பெல் உணாகம்	विवेश	புகுந்தான்.
	அதிகரித்து விளங்கும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். || 42 ||

प्रहस्तवधः—பிரஹஸ்த வதம்.

ततः प्रहस्तानयान्तं दृष्ट्वा भामपराक्रमम् । उवाच सास्मत् रामा विभीषणपरानन्दम् ॥१॥

ततः	அப்பொழுது	निर्यान्तं	வந்துகொண்டிருக்க
अरिन्दमः	ஈத்ரஸப ஹாரகரா	प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை [கும்
	கிய	दृष्ट्वा	பார்த்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	विभीषणं	விபிஷணரைநோக்கி
भीमपराक्रमं	மிகமுயற்சியுடைய	सस्मित	புன்னகையோடு
	வனாய்	उवाच	பின்வருமாறு
			வினாவினார்.

क एष सुमहाकायो बलेन महता वृतः । आचक्ष्व मे महाबाहो वीर्यवन्तं निशाचरम् ॥२॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே!	एषः	இவன்
सुमहाकायः	மிகப்பெரிய உடலு	कः	யார்?
	டையவனாயும்	वीर्यवन्तं	வீர்யவானாய்
महता	பெரும்		விளங்கும்
बलेन	சென்யத்தால்	निशाचरं	அரக்கனைப்பற்றி
वृतः	சூழப்பட்டவனயிருக்	मे	எனக்கு
	கும்	आचक्ष्व	விளங்க விளம்பு.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा प्रत्युवाच विभीषणः ॥ ३ ॥

विभीषणः	விபிஷணர்	शुक्वा	கேட்டு,
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு
वचः	வினாவ		பதிலுரைத்தார்:

एष सेनापतिस्तस्य प्रहस्तो नाम राक्षसः । लङ्कायां राक्षसेन्द्रस्य त्रिभागबलंवृतः ॥४॥

लङ्कायां	“இலங்கையில்	सेनापतिः	சேனாபதியாகிய
तस्य	அந்த	प्रहस्तः	பிரகஸ்தனை
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனது	नाम	பெயர்பெற்ற
त्रिभागबलंवृतः	{ சேனையில் மூன்றிலொருபாகம் கூட இருக்கப்பெற்ற	राक्षसः	அரக்கன்
		एषः	இவன்.

वीर्यवानस्त्रविच्छूरः प्रख्यातश्च पराक्रमे ॥ ५ ॥

वीर्यवान्	“வெகு ஆற்றலுடையவன்;	पराक्रमे	ஆண்மையில்
भस्त्रवि	அஸ்த்ரங்களில்	शूरः च	வெகு சூரனென
	தோந்தவன்;	प्रख्यातः	பெயர்பெற்றவன்.”

ततः प्रहस्तं नियन्तं भीमं भीमपराक्रवात् । गर्जनं सुमहाकायं राक्षसैरभिसंवृतम् ॥ ६ ॥
ददर्श महती सेना वानराणां वलीयसाम् । अतिसंजातराषाणां प्रहस्तमभिगजताम् ॥ ७ ॥

ततः	அப்பொழுது	भीमपराक्रमं	மிகப் பராக்கரமசாலியும்
वलीयसां	பலர லீகளுந்	सुमहाकायं	மிகப் பெரிய உடலு
अतिसंजातराषाणां	அதிக ஆகதராதன டன் இருப்பவர்களுந்	राक्षसेः	அரக்கர்களால்
प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை தோக்கி	अभिसंवृतं	சூழப்பட்டிருக்கிற
अभिगजतां	ஆரவாரம் செய்கின்ற வாகளுமான	वहस्तं	பிரகஸ்தனை
वानराणां	வானரர்களுடைய	गर्जनं	அட்டகாசஞ்செய்து
महती सेना	பெரும் தோனை		கொண்டு
भीमं	பயங்கரமான தோற்ற முடையவனுந்	नियन्तं	வந்துகொண்டிருக்கிற
		दर्श	கவனித்தது. [வருந்

खड्गशक्त्यृष्टिबाणाश्च शूयानि सुसलानि च । गदाश्च परिघाः पासा विविधाश्च परश्वयाः ॥
धनुषि च विचित्राणि राक्षसानां जयैषिणाम् । प्रवृहतात्पशुभन्त वानरानभिधावताम् ॥

खड्गशक्त्यृष्टि- : च)	கத்திகளும், வேல்க ளுந். இருபாக்கம் கூ ருள்ள கத்திகளும், பாணங்களும்,	पश्वयाः च	கோடரிகளும்,
		विचित्राणि	பலவகை
		धनुषि च	விடிகளும்
शूयानि	சூலங்களும்.	जरीषाणां	ஜபத்தைக்கடிகாரி
सुसलानि च	உலக்கைகளு	वानरान्	வானரர்களை
गदाः च	கதைகளுந்,	अभिधावतां	எதிர்த்துவருகின்ற
परिघाः	உழுதலைத்தடிகளும்,	राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய
पासाः	ஈட்டிகளும்	प्रवृहतानि	கையிலெந்தப்பெற்ற
विविधाः	பலவகை	अशोभन्त	வைகளாய விளங்கின.

जगृहुः पादपांश्चापि पुष्पितान्वानरर्षभाः । शिलाश्च विपुला दीर्घा यादृक्पासाः पुरङ्गवाः ॥

जगृहुपाः	போரில் உதலாகங் கொண்ட	विपुलाः	பெரியவைகளும்
वानरर्षभाः	வானரோக்கமர்	दीर्घाः च	நீண்டவைகளுமான
पुष्पितान्	வானரர்கள் [களாகிய	शिलाः अपि	கற்பாறைகளையும்
पादपान् च	பூத்திருந்த மரங்களையும்	जगृहुः	எடுத்துக்கொண்டார் கள.

तेषामन्योन्यमासाद्य संग्रामः सुमहानभूत् । बहूनामश्ववृष्टिं च शरवृष्टिं च वर्धताम् ॥११॥

अश्मवृष्टिं च	கல்மழையையும்	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
शरवृष्टिं च	சரமாரியையும்	आसाद्य	தாக்கி
वर्षतां	பொழிகின்ற	संग्रामः	போர்
तेषां	அந்த	सुमहान्	மிகப்பெரியதாய்
बहूनां	பலருக்குள்	अभूत्	உண்டாயிற்று.

बहवो राक्षसा युद्धे बहून्वानरयुथयान् । वानरा राक्षसांश्चापि निजघ्नुर्बहवो बहून् ॥१२॥

யுத்தே	போரில்	बहवः वानराः	பல வானர்கள்
बहवः	பல		
राक्षसाः	அரக்கர்களா	बहून्	பல
बहून्	பல	राक्षसान् अपि	அரக்கர்களையும்
वानरयूथयान् च	வானரசேனைத்தலை வர்களுயும்	निजघ्नुः	கொன்றார்கள்.

शूलैः प्रमथिताः केचित्केचिच्च परमायुधैः । परियैराहताः केचित्केचिच्छिन्नाः परश्वधैः ॥

केचित्	சிலர்	परिवैः	உழலைத்தடிகளால்
शूलैः	சூலங்களாலும்	आहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
केचित्	சிலர்	केचिर्	சிலர்
परमायुधैः च	சக்ராயுதங்களாலும்	परश्वधैः	கேடாரிகளால்
प्रमथिताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.	छिन्नाः	வெட்டித்தள்ளப் பட்டார்கள்.
केचित्	சிலர்		

निरुच्छ्वासाः कृताः केचित्पतिता धरणीतले । विभिन्नहृदयाः केचिदिषुसन्धानसन्दिताः॥

केचित्	சிலர்	इषुसन्धानसन्दिताः	பாணவீழ்ச்சியால் கட்டுண்டு
निरुच्छ्वासाः	மூச்சில்லாதவர்களாய்		
कृताः	செய்யப்பட்டவர் களாயும்	विभिन्नहृदयाः	மர்ப்பு பிளந்தவர்
		धरणीतले	பூமியில் [களாயும்]
केचित्	சிலர்	पतिताः	விழுந்துவிட்டார்கள்.

केचिद्द्विधाकृताः खड्गैः स्फुरन्तः पतिता भुवि । वानरा राक्षसैः शूलैः पार्श्वतश्चावदारिताः॥

केचित्	சில	पार्श्वतः	விலாப்புறங்களில்
वानराः	வானர்கள்	अवदारिताः च	குத்தப்பட்டவர் களாயும்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்		
खड्गैः	கத்திகளால்	स्फुरन्तः	தாடித்துகொண்டு
द्विधा कृताः	இரண்டு துண்டாக்கப் பட்டவர்களாயும்	भुवि	பூமியில்
शूलैः	சூலங்களால்	पतिताः	விழுந்துவிட்டார்கள்.

वानरैश्चापि संक्रुद्धै राक्षसौघाः समन्ततः । पादपैर्गिरिशृङ्गैश्च संपिष्टा वसुधातले ॥ १६ ॥

संक्रुद्धैः	மிகச் சினங்கொண்ட	पादपैः च	மரங்களாலும்,
वानरैः च	வானர்களாலும்	गिरिशृङ्गैः अपि	மலைச்சிகரங்களாலும்
समन्ततः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்	वसुधातले	பூமியில்
		संपिष्टाः	பிண்டமாக்கித் தள்ளப்பட்டார்கள்
राक्षसौघाः	ராட்சஸக்கூட்டங்கள்		

वज्रस्पर्शतलैर्हस्तैर्मुष्टिभिश्च हता भृशम् । वेमुः शोणितमास्येभ्यो विशीर्णदशनेक्षणाः॥१७॥

वज्रस्पर्शतलैः	{ वज्रायुधத்திற்குச் சமமானமான உ கொண்ட கால்களா லும்,	हताः	மொத்தப்பட்டவர்க ளாய
हस्तैः	கைகளாலும்,	विशीर्ण- दशनेक्षणाः	{ பற்களும், கண்களும், தெறித்து விழப் பெற்றவர்களாய்
मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்,	आस्येभ्यः	வாயினின்று
भृशं	கடுமையாய்	शोणितं	ரத்தத்தை
		वेमुः	கக்கினார்கள்.

आर्तिस्वनं च स्वनतां सिंहनादं च नर्दताम् । बभूव तुमुलः शब्दो हरीणां रक्षसां युधि ॥

युधि	போரில்	हरीणां	வானரர்களுடையவும்,
आर्तिस्वनं	அழுகைக்குரலை	रक्षसां	அரக்கர்களுடையவும்
स्वनतां च	இடுபவர்களுடையவும்	शब्दः	சப்டமானது
सिंहनादं	சிங்கநாதத்தை	तुमुलः	சலவரமாக
नर्दतां च	இடுபவர்களுடையவு மான	बभूव	இருந்தது.

वानरा राक्षसाः क्रुद्धा वीरमार्गमनुव्रताः । विवृत्तनयनाः क्रूराश्चक्रुः कर्माण्यभीतवत् ॥

वानराः	வானரர்களும்	अनुव्रताः	மேற்கொண்டவர்க
राक्षसाः	அரக்கர்களும்	विवृत्तनयनाः	கண்கள் சுழல [ளாய்
क्रुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்ட வாகளாய	क्रूराः	கொடிய தேற்ற முடையவர்களாய்
वीरमार्गं	வீரர்களின் அனுஷ டானகளை	अभीतवत्	அச்சமின்றி
		कर्माणि	அபூர்வசெயல்களை
		चक्रुः	செய்தார்கள்.

आर्तिस्वनं च स्वनतां धावतां स्वपतां पथि । उत्थितान् स्वापतो दृष्ट्वा लब्धकामाः प्लवङ्गमाः॥

उद्यम्य गिरिशृङ्गाणि राक्षसान् प्रति दुद्रुवुः ॥ २१ ॥

प्लवङ्गमाः	வானரங்கள்	उत्थितान्	எழுந்தவர்களை
पथि	வழியில்	दृष्ट्वा	பார்த்து
धावतां	மேல்விழுந்து தாக்கி	लब्धकामाः	மனோரதம் கைக்கூடப் பெற்றவர்களாய்
आर्तिस्वनं	பரிதாபமான குரலை	गिरिशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களை
स्वनतां	இட்டுக்கொண்டு	उद्यम्य	எடுத்துக்கொண்டு
स्वपतां च	படுத்திருந்தவர் களுக்குள்	राक्षसान् प्रति	ராக்ஷஸர்களை நோக்கி
स्वापतः	படுக்கையினின்று	दुद्रुवुः	ஒடினார்கள்.

नरान्तकः कुम्भहनुर्भहानादः समुन्नतः । एते प्रहस्तसचिवाः सर्वे जघुर्वनौकसः ॥२२॥

नरान्तकः	நரரந்தகன்,	प्रहस्तसचिवाः	பிரகஸ்தமந்திரிகள்
कुम्भहनुः	கும்பஹனு,	सर्वे	எல்லோரும்
महानादः	மஹானாதன்,	वनौकसः	வானரர்களை
समुन्नतः	ஸமுன்னதன் என்ற	जघुः	புடைத்தார்கள்.
एते	இந்த		

आवर्त इव सञ्जज्ञे उभयोः सेनयोस्तदा । क्षुभितस्याप्रमेयस्य सागरस्येव निस्वनः ॥२८॥

ததா	அப்பொழுது	அப்ரமேயஸ்ய	அளவுகடந்த
उभयोः	இரு.	क्षुभितस्य	கலங்கிவிட்ட
सेनयोः	சேனா களின்	सागरस्य	சமுத்திரத்தினுடை
निस्वनः	சத்தமானது		யது
आवर्तः	நீர்ச்சுழல்	इव	போன்றதாகவும்
इव	போன்றதாகவும்	सञ्जज्ञे	உண்டாயிற்று.

महता हि शरौघेण प्रहस्तो युद्धकोविदः । अर्दयापास संक्रुद्धो वानरान्परमाह्वे ॥ २९ ॥

युद्धकोविदः	யுத்தத்தில் சாமர்த்திய யசாலியாகிய	परमाह्वे	பெரும் போரில்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	वानरान्	வானரர்களை
संक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	महता शरौघेण हि	பெரும் பாணவர்ஷத் தாலேயே,
	'வனாய்	अर्दयापास	தான் புறுத்தினான்.

वानराणां शरीरैश्च राक्षसानां च मेदिनी । बभूव निचिता घोरा पतितैरिव पर्वतैः ॥३०॥

मेदिनी	மூமியானது	पतितैः	சரிந்துவிழுந்த
वानराणां च	வானரர்களுடையவும்	पर्वतैः इव	மலைகளைப்போலவே
राक्षसानां च	ராக்காஸர்களுடையவும்	निचिता	நிரம்பியதாய்
शरीरैः	சரீரங்களால்	घोरा	பயங்கரமாய்
		बभूव	இருந்தது.

सा मही रुधिरौघेण प्रच्छन्ना संप्रकाशते । सञ्छन्ना माधवे मासि पलाशैरिव पुष्पितैः ॥

सा	அந்த	माधवे मासि	வைகாசிமாதத்தில்
मही	மூமியானது	पुष्पितैः	பூத்த
रुधिरौघेण	ரத்தப்பிரவாஹத் தால்	पलाशैः	பலாசவிருகுகளால்
प्रच्छन्ना	மூடுண்டதாய்	सञ्छन्ना इ-	மூடுண்டதுபோல
		संप्रकाशते	விளங்கியது.

इतवीरौघवप्रां तु भग्नायुधमहाद्रुमाम् । शोणितौघमहातोयां यमसागरगामिनीम् ॥ ३२ ॥

यकृत्युहमहापङ्क्षां विनिर्काणान्वशैवलाम् । भिन्नकायशिरोमीनामङ्गावयवशाद्रुमाम् ॥ ३३ ॥

गृध्रहंसगणाकीर्णां कङ्कसारससेविताम् । मेदःफेनसमार्काणामार्तस्तनितनिस्वनाम् ॥ ३४ ॥

तां कापुरुषदुस्तरां युद्धभूमिमर्यां नदीम् ॥ ३५ ॥

नदीमिव घनापाये हंससारससेविताम् । राक्षसाः कपिमुख्याश्च तेरुस्तां दुस्तरां नदीम् ॥

यथा पद्मरजोध्वस्तां नलिनीं गजयूथपाः ॥ ३७ ॥

हृत्वीरौघवप्रां तु	{ மாண்ட வீரர்களின் குவியல்களாகிற கரைகளையுடையதும்	मेदःकेन- समाकीर्णं }	கொழுப்பாகிய துரை களால் நிறையப் பெற்றதும்,
भद्रायुध- महादुः	{ முறிந்துகிடந்த ஆயு தங்களாகிற விருகூழ் களையுடையதும்,	आर्तमनित- निस्वनां }	குற்றுபிராய் தவிப்ப வர்களின் அழுகை யே சத்தமாகவுடை யதும்,
शोणितौघ- महानोयं }	ரத்தப்பெருக்காகிற நீர்ப்பெருக்கையுடை யதும்,	कापुष्पदुस्तारां	பயங்காளிகளால் கடத்தக்கரியதும்,
यमसागर- गामिनीं }	யமனாகிற ஸமுத்ரத் தை நோக்கிச்செல் கிறதும்,	युद्धभूमिमयीं तां नदीं	யுத்தபூமியவுமான அந்த நதியில்
यक्ष्णीह- महापङ्कजं }	யகுருத், பிளீஹமென் ற ஹிருதயத்தின் இ ருபுறங்கலிலுமுள்ள தசைகளைச் சேராக உடையதும்,	राक्षसाः घनापाये हंससारस- सेवितां }	அரக்கர்கள் மழைகாலமுடிவில் அன்னங்களும் அன் றில்களும் விளையா டப்பெற்ற நதியில்
विनिकीर्णःख- शैवलां }	சிதறிக்கிடக்கும் நரம் புகளை பாசியாக உடையதும்,	नदीं इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
भिन्नकाय- शिरोमीनां }	சிதறிக்கிடக்கும்உடல் களையும், தலைகளை யும் மீன்களாகவுடை யதும்,	तरुः कपिमुख्याः गजयूयपाः पद्मरजोध्वस्तं	நீந்தினார்கள். வானரத்தலைவர்கள் யானையரசுகள் தாமரைப்பூந்தாதுக ளால் நிரம்பிய
अङ्गवयव- शाद्वलां }	உடல்களினுறுப்புக்களை புற்களாக உடைய தும்,	नलिनीं यथा दुस्तारं तां नदीं च	தாமரை ஓடையில் எவ்வாறோ அவ்வாறே கடத்தக்கரிய அந்த நதியில் அப்படியே
गृध्रहंस- गणाकीर्णां }	கழுஞ்சுளாகிற அன் னப்பறவைக்கூடங் களால் நிறைந்ததும்,		நீந்தினார்கள்.
कङ्कसारस- सेवितां }	பருந்துகளாகிற அன் றில்களால் நிறையப் பெற்றதும்		

ततः सृजन्तं बाणौघान्प्रहसन्तं स्यन्दने स्थितम् । ददर्श तरसा नीलो विनिघ्नन्तं सुवङ्गमान्॥

नीलः	நீலன்	बाणौघान्	பாணஸமூகங்களை
ततः	அப்பொழுது	सृजन्तं	பொழிந்துகொண்டு
प्रहसन्तं	பிரகஸ்தனை	सुवङ्गमान्	வானரர்களை
स्यन्दने स्थितं	ரத்தத்தில் இருந்து	विनिघ्नन्तं	வதைக்கின்றவனா
तरसा	ஆற்றலால் [கொண்டு]	ददर्श	கவனித்தான்.

उद्धूत इव वायुः खे महद्भ्रवलं वलात् । समीक्ष्याभिद्रुतं युद्धे प्रहस्तो वाहिनीपतिः ॥३९॥

रथेनादित्यवर्णेन नीलमेवाभिदुद्रुवे

॥ ४० ॥

वाहिनीपतिः   சேனாபதியாகிய
 प्रहस्तः   பிரகஸ்தன்
 खे   ஆகாசத்தில்
 उद्धूतः   புயல்
 वायुः   காற்று
 महत् अभ्रवत्   பெரும மேகமண்டலத்தை
 इव   எப்படியோ அப்படியே
 युद्धे   போரில்

वलात्   வலுக்கொண்டு
 अभिद्रुतं   எதிர்த்துவரும்
 नीलं एव   நீலனையே
 समीक्ष्य   பார்த்து
 आदित्यवर्णेन   சூரியனைப்போன்ற நிறமுள்ள
 रथेन   ரகத்திலிருந்தபடியே
 अभिदुद्रुवे   எதிர்முகமாக ஓடிவந்தான்.

स धनुर्धन्विनां श्रेष्ठो विकृष्य परमाहवे । नीलाय व्यसृजद्वाणान्प्रहस्तो वाहिनीपतिः ॥

परमाहवे   பெரும்போரில்
 वाहिनीपतिः   சேனைத்தலைவனும்
 धन्विनां   வில்லாடிகளுள்
 श्रेष्ठः   சிறந்தவனுமான
 सः   அந்த
 प्रहस्तः   பிரகஸ்தன்,

धनुः   வில்லை
 विकृष्य   நானேற்றி
 नीलाय   நீலனைக்குறிவைத்து
 बाणान्   கணைகளை
 व्यसृजत्   விடுத்தான்.

ते प्राप्य विशिखा नीलं विनिर्भिद्य समाहिताः । महीं जग्मुर्महावेगा रुषिता इव पन्नगाः ॥

ते   அந்த
 विशिखाः   பாணங்கள்
 समाहिताः   ஒன்றுசேர்ந்து
 महावेगाः   மிக வேகக்கொண்டு
 नीलं   நீலனை
 प्राप्य   அடைந்து

विनिर्भिद्य   ஊடுருவிக்கொண்டு
 रुषिताः   சினங்கொண்ட
 पन्नगाः   சர்ப்பங்கள்
 इव   போலவே
 महीं   பூமிக்குள்
 जग्मुः   சென்றன.

नीलः शरैरभिहतो निशितैर्ज्वलनोपमैः । स तं परमदुर्धर्षमापतन्तं महाकपिः ॥ ४३ ॥

प्रहस्तं ताडयामास वृक्षमुत्पाद्य वीर्यवान्

॥ ४४ ॥

महाकपिः   வானரர்களுள் முக்யனும்
 वीर्यवान्   வீர்யவானுமான
 सः   அந்த
 नीलः   நீலன்
 निशितैः   கூரானவைகளும்
 ज्वलनोपमैः   அக்னியை நிகர்த்தவைகளுமான
 शरैः   பாணங்களால்

अभिहतः   அடியுண்டவனும்
 परमदुर्धर्षं   வெல்லதற்கு கஷ்டமானவனும்
 आपतन्तं   எதிர்த்துவருகின்ற
 तं   அந்த [வனுமான
 प्रहस्तं   பிரகஸ்தனை
 वृक्षं   மரமொன்றை
 उत्पाद्य   பிடுங்கி
 ताडयामास   புடைத்தான்.

स तेनाभिहतः क्रुद्धो नदन्नाक्षसपुङ्गवः । वर्षं शरवर्षाणि पुवङ्गानां चमूपतौ ॥ ४५ ॥

தென	அதனால	நதந்	கர்ஜிக்கின்றவனாய்
அபிஹத:	அடியுண்டவனாகிய	புவங்கானா	வானரர்களின்
ச:	அந்த	சமூபதௌ	சேனாபதியின் மீது
ராட்சசபுங்கவ:	ராட்சஸனோடும் தமன்	சரவர்பாணி	கணைமாரிகளை
கூர்:	சினங்கொண்டு	வர்ப	பொழிந்தான்.

तस्य बाणगगान्धोरान्नाक्षसस्य महाबलः । अपारयन्वारयितुं प्रत्यगृह्णात्निमीलितः ॥ ४६ ॥

மஹாபல:	மகாபலதாரியாதம்	வாரயிதும்	தடுப்பதற்கு
तस्य	அந்த	அபாரயந்	முடியாதவனாய்
ராட்சசச्य	ராட்சஸனது	நிமீலித:	கண்களை மூடிக்க
घोरान्	கெடிய		கொண்டவனாய்
बाणगगान्	கணைகூரல்களை	प्रत्यगृह्णात्	எதற்குக்கொண்டான்.

यथैव गोवृषो वर्षं शारदं शीघ्रमागतम् । एवमेव प्रहस्तस्य शरवर्षं दुरासदम् ॥ ४७ ॥

निमीलिताक्षः सहसा नीलः सेहे सुदारुणम् ॥ ४८ ॥

शीघ्र	கிரேண்டு	सुदारुणं एव	மிகக் கடுமையாயிருக்கிறதான்
आगत	வந்த	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனுடைய
शारदं	சரதகாலத்து	शरवर्षं	பாணவர்ப்பத்தை
वष	மழையை	निमीलिताक्षः एव	கண்களை மூடிக்கொண்டவனாகவே
गोवृषः	ஓர் எருது	सहसा	ஆற்றலால்
यथा एवं	எட்டபடியோ அப்படியே	सेहे	பொறுத்துக்கொண்டான்.
नीलः	நீலன்		
दुरासदं	தடுக்கமுடியாதது		

रोषितः शरवर्षेण सालेन महता महान् । प्रजघान हयान्नीलः प्रहस्तस्य मनोजवान् ॥ ४९ ॥

மஹான்	பெருரைபெற்றவனும்	सालेन	ஆச்சாமரமொன்றால்
शरवर्षेण	பாணமாரியால்	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
रोषितः	கோபமூட்டப்பட்டவனுமான்	मनोजवान्	மனோவேகமாகச் செல்லும்
नीलः	நீலன்	हयान्	குதிரைகளை
महता	பெரும	प्रजघान	அடித்துக்கொன்றான்.

ततः स चापमुद्रां प्रहस्तस्य महाबलः । बभञ्ज तरसा नीलो ननाद च पुनः पुनः ॥

மஹாபல:	மகாபலம்பொருந்திய	उद्भूय	பிடுங்கி
स:	அந்த	बभञ्ज	முறித்தெறிந்தான்.
नीलः	நீலன்	ततः	அதன்மேல்
तरसा	ஆற்றலால்	पुनः पुनः	பலமுறை
प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது	ननाद च	அட்டகாசமும்
चापं	வில்லை		செய்தான்.

विधनुस्तु कृतस्तेन प्रहस्तो वहिनीपतिः । प्रगृह्य मुसलं घोरं स्यन्दनादवपुषुवे ॥ ५१ ॥

वाहिनीपतिः	கோபுத்தியாகும்	घोरं	பயங்கரமான
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	मुसलं	உலக்கை ஒன்றை
तेन	அவனால்	प्रगृह्य	எ
विधनुः	வில்லையிழந்தவனாக	स्यन्दनात्	ரத்தத்தின்னு
कृतः तु	செய்யப்பட்டவ	अवपुषुव	கீழே

னாகவே

तावुभौ वाहिनीमुख्यौ जातवैरौ तरस्विनौ । स्थितौ क्षतजदिग्धाङ्गौ प्रभिन्नाविव कुञ्जरौ ॥
उल्लिखन्तौ सुतीक्ष्णाभिर्दंष्ट्राभिरितरेतरम् । सिंहशार्दूलसदृशौ सिंहशार्दूलचेष्टितौ ॥ ५३ ॥
विक्रान्तविजयौ वीरौ सपरैष्वनिवर्तिनौ । काङ्क्षमाणौ यशः प्राप्तुं वृत्रवासवयोः समौ ॥

वाहिनीमुख्यौ	கோபுத்திகளும்	सपरेषु	போர்களில்
जातवैरौ	பகைமை முதிர்ந்த வாகளும்	अनिवर्तिनौ	பின்வாங்காத
तरस्विनौ	மிக ஆற்றலுடையவர் களும்	वीरौ	சூரர்களும்
प्रभिन्नौ	மதங்கொண்ட	समौ	இந்திரனுக்கும்
कुञ्जरौ इव	யானைகள்போன்றவர் களும்	तौ	ஸம்மானவர்களுமான
सिंहशार्दूल- सदृशौ	சிங்கங்களையும் புலி களையும் நிகர்த்தவர் களும்	उभौ	அந்த
सिंहशार्दूल- चेष्टितौ	சிங்கங்களுடையவும் புலிகளுடையவும் செயல்கொண்டவர் களும்	यशः प्राप्तुं	இருவர்களும்
विक्रान्तविजयौ	சுத்ருக்களையடக்கும் வெற்றிகொண்டவர் களும்	काङ्क्षमाणौ	கீர்த்தியை அடைய அவாக்கொண்டு
		सुतीक्ष्णाभिः	மிகக் கூரிய
		दंष्ट्राभिः	கோரைப்பற்களால்
		इतरेतरं	ஒருவனையொருவன்
		उल्लिखन्तौ	கடித்துக்குதறிக் கொண்டு
		क्षतजदिग्धाङ्गौ	அங்கமெல்லாம் ரத்
		स्थितौ	தடி வழிந்தவாகளாய் எதிர் துநின்றார்கள்.

आजघान तदा नीलं ललाटे मुसलेन सः । प्रहस्तः परमायत्तस्तस्य सुसाव शोणितम् ॥

सः	அந்த	मुसलेन	உலக்கையால்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	ललाटे	நெற்றியில்
तदा	அப்பொழுது	आजघान	புடைத்தான்.
परमायत्तः	மிகமுயற்சிகொண்ட வக	तस्य	அவனுக்கு
नीलं	நீலனை	शोणितं	ரத்தம்
		सुसाव	பெருகலாயிற்று.

ततः शोणितदिग्धाङ्गः प्रगृह्य सुमहातरुम् । प्रहस्तस्योरसि कुद्रो विससर्ज महाकपिः ॥

शोणितदिग्धाङ्गः	உடம்பெல்லாம் ரத்தம் வழியப்பெற்றவனும்	प्रगृह्य	எடுக்குது
महाकपिः	வானரர்களில் உத்தம னுமாகிய அவன்	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
कुद्रः	சினங்கொண்டவனாகி	उरसि	மார்பில்
सुमहातरं	மிகப்பெரிய மரமொன்றை	ततः	அப்பொழுது
		विससर्ज	அடித்தான்.

तमचिन्त्य प्रहारं सः प्रगृह्य मुसलं महत् । अभिदुद्राव बलिनं वलानीलं पुवङ्गमम् ॥५७॥

सः	அவன்	बलिनं	பலசாலியாகிய
तं प्रहारं	அந்த அடியை	नीलं	நீலனென்ற
अचिन्त्य	பொருட்படுத்தாது	पुवङ्गमं	வானரனை
महत्	பெரும்	बलात्	செருக்கினதசயத்
मुसलं	உலக்கையை		தால்
प्रगृह्य	கையில் கொண்டு	अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடினான்.

तमुग्रवेगं संरब्धमापतन्तं महाकपिः । ततः संप्रेक्ष्य जग्राह महावेगो महाशिलाम् ॥ ५८ ॥

महावेगः	மிகசக்தியுடைய	तं	அவனை
महाकपिः	வானரர்களில் சிறந்த வனாகிய அவன்	ततः	அப்பொழுது
उग्रवेगं	மிக ஆத்திரங்கொ	संप्रेक्ष्य	பார்த்து
संरब्धं	பரபரப்புற்று [ண்டு	महाशिलां	பெரும்பாறை ஒன்றை
आपतन्तं	எதிர்த்தோடிவரும்	जग्राह	கையிலெடுத்துக் கொண்டான்.

तस्य युद्धाभिकामस्य मृधे मुसलयोधिनिः । प्रहस्तस्य शिलां नीलो मूर्ध्नि तूर्णमपातयत् ॥

नीलः	நீலன்	तस्य	அந்த
युद्धाभिकामस्य	யுத்தத்தில் உதஸாகங் கொண்டு	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
मृधे	போரில்	मूर्ध्नि	தலையில்
मुसलयोधिनिः	உலக்கையைக்கொ ண்டு போர் புரிகின்ற	शिलां	கற்பாறையை
		तूर्णं	சுடக்கென
		अपातयत्	வீசி எறிந்தான்.

सा तेन कपिमुख्येन विमुक्ता महती शिला । विभेद बहुधा घोरा प्रहस्तस्य शिरस्तदा

कपिमुख्येन	வானரர்களில் சிறந்த	महती	பெரிய
तेन	அவனால்	शिला	பாறை
तदा	அப்பொழுது	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
विमुक्ता	விட்டெறியப்பட்ட	शिरः	தலையை
सा	அந்த	बहुधा	பலதுண்டங்களாக
घोरा	பயங்கரமான	विभेद	பிளந்துவிட்டது.

संख्ये प्रहस्तं निहतं निशम्य शोकार्दितः क्रोधपरीतचेताः ।

उवाच तान्नैर्ऋतयोधमुख्यानिन्द्रो यथा चामरयोधमुख्यान्

॥ ३ ॥

संख्ये	போரில்	नैर्ऋतयोध-	ராக்ஷஸப்போர்வீரர்
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனை	मुख्यान् }	களைப் பார்த்து
निहतं	மாண்டுவிட்டவனாக	इन्द्रः	இந்திரன்
निशम्य	அறிந்து	अमरयोध-	போர்வீரர்களான
शोकार्दितः	சோகத்தரல் நொந்து	मुख्यान् }	தேவர்களைப் பார்த்து
क्रोधपरीतचेताः	{ கோபத்தால் பற்றப் பட்ட மனமுடையவ	यथा च	எப்படியோ அப் படியே
सान्	அந்த	उवाच	பின்வருமாறு
			மொழிந்தான்:

नावज्ञा रिपवे कार्या यैरिन्द्रबलमूदनः । सूदितः सैन्यपालो मे सानुयात्रः सकुञ्जरः ॥

रिपवे	“சத்துருவிடம்	मे	எனது
अवज्ञा	அலக்ஷ்யம்	सैन्यपालः	ஸேனாபகன்
न कार्या	கொள்ளக்கூடாது.	सानुयात्रः	பின்வந்த படைகளுட
यः	எந்த அவர்களால்		னும்
इन्द्रबलमूदनः	இந்திரசேனைகளையும்	सकुञ्जरः	யானைகளுடனும்
	அழித்த,	सूदितः	அழிக்கப்பட்டான்.

सोऽहं रिपुविनाशाय विजयायाविचारयन् । स्वयमेव गमिष्यामि रणशीर्षं तदद्भुतम् ॥

सः	“அந்த	अद्भुतं	ஆச்சர்யமான
अहं	நான்	रणशीर्षं	போர்முனைக்கு,
अविचारयन्	வேறு யோசனை செய்	रिपुविनाशाय	சத்ருக்களை அழித்து
स्वयं एव	நேரிலேயே [யாது	विजयाय	வெற்றிபெற,
तत्	அந்த	गमिष्यामि	செல்வேன்.

अद्य तद्वातरानीकं रामं च सहलक्ष्मणम् । निर्दहिष्यामि बाणौघैर्वनं दीप्तैरिवाग्निभिः ॥

अद्य	“இப்பொழுதே	दीप्तैः	கொழுந்துவிட்டெரி
सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடுகூட		யும்
रामं	ராமனையும்	अग्निभिः	தீயால்
तत्	அந்த	वनं	காட்டை
वातरानीकं च	வானரஸேனையையும்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே,
बाणौघैः	பாணவருஷங்களால்,	निर्दहिष्यामि	எரித்துவிடுகிறேன்.”

स एवमुत्त्वा ज्वलनप्रकाशं रथं तुरङ्गोत्तमराजयुक्तम् ।

प्रकाशमानं वपुषा ज्वलन्तं समारोहामरराजशत्रुः

॥ ७ ॥

அமரராஜசுது:	தேவேந்திரனாது	उवलनप्रकाशं	அக்னிஒளிகொண்டு
ச:	அவன் [சத்ருவாகிய	उवलः	ஜ்வலிக்கின்றதும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	वपुषा	திருபொருந்தி
उत्तवा	சொல்லிவிட்டு,	प्रकाशमानं	விளங்குவதுமான
नुरङ्गोत्तम- }	சிறந்த குதிரையரசுக	रथ	ரதத்தல்
राजयुक्तं }	களால் பூட்டப்பெற்றதும்	समारोह	ஏறினான்.

स शङ्खभेरीपणवप्रणादैरास्फोटितक्ष्वेलितसिंहनादैः ।

पुण्यैः स्तवैश्चाप्यभिपूज्यमानस्तदा ययौ राक्षसराजमुख्यः

॥ ८ ॥

राक्षसराजमुख्यः	சிறந்த ராசுஷஸமன்	आस्फोटितक्ष्वेलित- सिंहनादैः च	சைக்கொட்டுகளாலும் குதித்தல்களாலும் சிங்கநாதங்களாலும்
ச:	அவன்	पुण्यैः	ரம்யமான
शङ्खभेरी- पणवप्रणादैः }	சங்கு, பேரிகை, முரசு வாத்தியம் இவை களின் முழக்கங் களாலும்	स्तवैः अपि	வெற்றிப்புகழ்ப்பாக்க ளாலும் கௌரவிக்கப்பெற்ற அப்பொழுது [வனாய் புறப்பட்டான்.
		अभिपूज्यमानः	
		तदा	
		ययौ	

स शैलजीमूतनिकाशरूपैर्मांसादनैः पावकदीप्तनेत्रैः ।

बभौ वृतो राक्षसराजमुख्यो भूतैर्वृतो रुद्र इवासुरेशः

॥ ९ ॥

असुरेशः	அசுரத்தலைவனும்	पावकदीप्तनेत्रैः	அக்னிபோல் ஜ்வலிக் கும் கண்களுடைய வர்களுமான
राक्षसराजमुख्यः	சிறந்த ராசுஷஸ	मांसादनैः	அரக்கர்களால்
ச:	அவன்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
शैलजीमूत- निकाशरूपैः }	மலைகளையும் மேகங் ளையும் நிகர்த்த உரு வங்களைக்கொண்ட வர்களும்	भूतैः	ப்ரமதகணங்களால்
		वृतः	சூழப்பட்ட
		रुद्रः इव	சிவபிரான் என

ततो नगर्याः सहसा महौजा निष्क्रम्य तद्गानरसैन्यमुग्रम् ।

महार्णवाभ्रस्तनिर्तं ददर्श समुद्यतं पादपशैलहस्तम्

॥ १० ॥

महौजाः	மகா பராக்கிரமசாலி யாகிய அவன்	समुद्यतं	எதிர்த்து நிற்கிறதும் க்ரூரமாய்
ततः	அப்பொழுது	उग्रं	
नगर्याः	நகரிலிருந்து	महार्णवाभ्रस्तनिर्तं	பெருங்கடலையும் மேக த்தையும் நிகர்த்து கூசசலிடுகற்றதுமான
सहसा	வேகமாய்		
निष्क्रम्य	வெளிவந்து	तत्	அந்த
पादपशैलहस्तं	மரங்களையும் மலைகளையும் கையிலேந்தி	वानरसैन्यं	வானரசேனையை
		ददर्श	கண்டான்,

तद्राक्षसानीकमतिप्रचण्डमालोक्य रामो भुजगेन्द्रबाहुः ।

विभीषणं शस्त्रभृतां वरिष्ठमुवाच सेनानुगतः पृथुश्रीः

॥ ११ ॥

सेनानुगतः	சேனைகளால் பக்கலி வீரக்கப்பெற்றவரும்	अतिप्रचण्डं	மிகப்பயங்கரமான அரக்கப்படை
पृथुश्रीः	அழியாப்புக்கழ் படைத்தவரும்	राक्षसानीकं	கண்ணுற்று வீரர்களில்
भुजगेन्द्रबाहुः	{ சரப்பங்கன்போல நீண்ட திருக்கரங்க ளமைந்தவருமான	शस्त्रभृतां	சிறந்த விபீஷணரைப்
रामः	ஸ்ரீராமர்	वरिष्ठं	பார்த்து பின்வருமாறு வினா
तत्	அந்த	उवाच	

नानापताकाध्वजशस्त्रजुष्टं प्रासासिशूलायुधशस्त्रजुष्टम् ।

सैन्यं गजेन्द्रोपमनागजुष्टं कस्येदमक्षोभ्यमभीरुजुष्टम्

॥ १२ ॥

नानापताकाध्वज- शस्त्रजुष्टं	{ “பலவித கொடிகளா லும் நிகாண்களா லும் ஆயுதங்களா லும் நிறைந்து விளங் குற்றதும்	गजेन्द्रोपम-	{ ஐராவத்திற்குச் சமா டன் நிறைந்து விளங்குகிறதும் துணியும் உத்ஸாஹ மும் கொண்டவர் களைக்கொண்டதும் கலக்கமுடியாதது இதோவரும் [மான சேனை யாருடையது ? ”
प्रासासिशूलायुध- शस्त्रजुष्टं	{ சுட்டி, கத்தி, குலாயு தும் முகலிய ஆயுதங் களால் நிறைந்து ம	अभीरुजुष्टं	
		अक्षोभ्यं	
		इदं	
		सैन्यं	
		कस्य	

ततस्तु रामस्य निशम्य वाक्यं विभीषणः शक्रसमानवीर्यः ।

शशंस रामस्य बलप्रवेकं महात्मनां राक्षसपुङ्गवानाम्

॥ १३ ॥

ततः	அப்பொழுது	महामनां	மகாதைரியசாலி களான
शक्रसमानवीर्यः	இந்திரனை நிகர்த்த வீரயம்பொருந்திய	राक्षसपुङ्गवानां	ராக்கஷஸோத்தமர்களு டைய
विभीषणः	விபீஷணர்	बलप्रवेकं तु	சேனைகளில் உத்தம மானதைப்பற்றி
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	शशंस	பின்வருமாறு தெரியப் படுத்தினார்:
वाक्यं	சொல்லை		
निशम्य	கேட்டு		
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு		

योऽसौ गजस्कन्धगतो महात्मा नवोदितार्कोपमताम्रवक्त्रः ।

प्रकम्पयन्नागशिरोऽभ्युपैति ह्यकम्पनं त्वेनமவேஹ் ராஜந்

॥ १४ ॥

ராஜந்	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	नवोदितार्कोपम-	இளம் சூரியனை
ய:	எந்த	ताम्रवक्त्रः	நிகர்த்த சிவந்த
அசௌ	இவன்		முகமுடையவனாய்
गजस्कन्धगतः	{ யானையினது கழுத்	महात्मा तु	மஹா தைரியசாலி
	{ தில் உட்கார்ந்து		யாய்
	{ கொண்டு	अभ्युपैति	வருகிறானே
नागशिरः	யானையின் தலையை	एनं	இவனை
प्रकम्पयन्	அதிரச்செய்து	अकम्पनं हि	அகம்பனென
	கொண்டு	अवेहि	தெரிந்துகொள்ளும்.

योऽसौ रथस्थो मृगराजकेतुर्ध्वन्धनुः शक्रधनुःप्रकाशम् ।

கரீவ் மான்யுயவ்ருத்தஃ: ச இन्द्रஜிந்நாம் வரமபான:

॥ १५ ॥

ய:	“எந்த	ध्वन्	நானேற்றி இழுத்துக்
அசௌ	இவன்		கொண்டு
मृगराजकेतुः	சிம்ஹக்கொடி கொண்	उग्रदिवृत्तदंष्ट्रः	கொடிய கோரைப்பற்
	டவனாய்		களை காட்டிகொண்டு
रथस्थः	ரதத்திலிருந்து	करी इव	யானேபோலவே
	கொண்டு	भाति	விளங்குகிறானே
शक्रधनुःप्रकाशं	சூரதிரனது வில்போல்	सः	அவன்
	ஒளியுற்று விளங்கும்	वरमपानः	வரங்களால் பெருமை
धनुः	வில்லை	इन्द्रजित् नाम	இந்திரஜித்து
			என்பவன்.

यश्चैष विन्ध्यास्तमहेन्द्रकलो धन्वी रथस्थोऽतिरयोऽतिवीरः ।

விஸ்பாரயன்ஷாபமதுல்யமானம் நானாஸதிகாயோஸதிவ்ருத்காய:

॥ १६ ॥

विन्ध्यास्त-	{ “ஈந்தியாமலை, அஸ்த	अतुल्यमानं	ஓப்பற்ற செருக்குக்
महेन्द्रकल्पः			கொண்டு
	மலை, மஹேந்திரமலை	विस्फारयन्	டங்காரம் செய்கின்
	இவைகளை நிகர்த்த		றவனாய்
	தவனாய்	अतिविवृद्धकायः	மிகப் பெரிய
धन्वी	வில்லாளியாய்		உடலுற்றவனாய்
अतिरथः	அதிரதனென்ற	यः	எவன் இருக்கின்
अतिवीरः	மஹா சூரனாய்	एषः च	இவன்தான் [ானே
रथस्थः	ரதத்திலிருந்து	नाम्ना	பெயரால்
	கொண்டே	अतिकायः	அதிகாயனெனப்
चापं	வில்லை		படுபவன்.

योऽसौ नवाकौदितताम्रचक्षुरारुह घण्टानिनदप्रणादम् ।

गजं खरं गर्जति वै महात्मा महोदरो नाम स एष वीरः

॥ १७ ॥

ய:	“எந்த	गजं	யானைமீது
महात्मा	மஹா ஆற்றலுடைய	आरुह	ஏறிக்கொண்டு
वीरः	ஞானகி	खरं	கர்ணகடோரமாக
असौ	இவன்	गर्जति वै	கர்ஜிக்கின்றானே
नवाकौदि (-)	இளஞ்சூரியனை நிகர்த்த	सः	அந்த
ताम्रचक्षुः }	த சிவந்த கண்களு	एषः	இவன்
	டையவனாய்	महोदरः	
घण्टानिनदप्रणादं	{ மணிகள் கட்டி அழ	नाम	என்பவன்.
	காக ஒலித்துக்		
	கொண்டிருக்கிற		

योऽसौ ह्यं काञ्चनाचित्रभाण्डमारुह सन्ध्याभ्रगिरिप्रकाशम् ।

प्रासं समुद्यम्य मरीचिनदं पिशाच एषोऽशनि तुल्यवेगः

॥ १८ ॥

ய:	“எந்த	आरुह	ஏறிக்கொண்டு
असौ	இவன்	मरीचिनदं	பளபளவென்று
काञ्चनाचित्रभाण्ड	{ பொன்மயமான ஆழ	प्रासं	சட்டி ஒன்றை
	கிய குதிரையணி	समुद्यम्य	ஒங்கிக்கொண்டு
	களையுடைய தும்	अशनि तुल्यवेगः	{ இடிக்குச்சமானமான
सन्ध्याभ्र- }	சாயங்காலமேகம் தங்		வேகங்கொண்டவ
गिरिप्रकाशं }	கிய மலையின் ஒளி		னாய் இருக்கிறானே,
	கொண்டு விளங்கு	एषः	இவன்
	கிறதுமான	पिशाचः	பிசாசெனெப்
हयं	குதிரைமீது		படுவன்.

यथैष शूलं निशितं प्रगृह्य विद्युत्प्रभं किङ्करवज्रवेगम् ।

वृषेन्द्रमास्थाय गिरिप्रकाशमायाति योऽसौ त्रिशिरा यशस्वी

॥ १९ ॥

य:		गिरिप्रकाशं	மலைபோல் விளங்கும்
निशितं	கூரான தும்	वृषेन्द्रं	எருதாசில்
विद्युत्प्रभं च	மின்னல்போல் பிரகா	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
किङ्करवज्रवेगं	{ வஜ்ராயுதத்திற்கும்	आयाति	வருகிறானே
	மேலான சக்தியுடை	एषः	இவன்
	யதுமான	त्रिशिराः	த்ரிசிரஸ் எனப்
			படுவன்.
शूलं	குலத்தை	यः	எந்த
प्रगृह्य	ஏந்திக்கொண்டு	असौ	இவன்
		यशस्वी	மிகப்புகழ்பெற்றவன்.

असौ च जीमूतनिकाशरूपः कुम्भः पृथुव्यूढसुजातवक्षाः ।

समाहितः पन्नगराजकेतुर्विस्फारयन्भाति धनुर्विधून्वन्

॥ २० ॥

जीमूतनिकाशरूपः	“மேகத்தை நிகர்த்த உருவமுடையவனும்	कुम्भः	கும்பனெனப்படுபவன்
पृथुव्यूढ- सुजातवक्षाः	பெருத்து விசாலமா ன அழகிய மார்பு டையவனும்	समाहितः	மிக ஊக்கங்கொண்டு
		धनुः	விடில்லை
		विधून्वन्	நாணேற்றி
		विस्फारयन्	டங்காரஞ்செய்து
पन्नगराजकेतुः च असौ	அரவக்கொடியோனு அந்த [மான	भाति	விளங்குகிறான்.

यथैष जाम्बूनदवज्रजुष्टं दीप्तं सधूमं परिधं प्रगृह्य ।

आयाति रक्षोबलकेतुभूतस्त्वसौ निकुम्भोऽद्भुतघोरकर्मा

॥ २१ ॥

यः	“எவன்	निकुम्भः	நிகும்பனெனப்படு பவன்.
जाम्बूनदवज्रजुष्टं	பொன்னும் வைரமு மிழைத்	असौ	இவன்
सधूमं	புகையுடன்	अद्भुतघोरकर्मा	{ மிக ஆச்சரியமும் பயங்கரமுமான செயல்கொண்டு
दीप्तं च	ஜ்வலிக்கின்ற		
परिधं	உழலைத்தடியை		
प्रगृह्य	கைப்பற்றி		
आयाति	வருகிறேனே	रक्षोबलकेतुभूतः	{ அரக்கச்சேனைக்கு முக்கியனாய் விளங் குகிறவன்.
एषः तु	இவன் தான் .		

यथैष चापासिशरौघजुष्टं पताकिनं पावकदीप्तरूपम् ।

रथं समास्थाय विभात्युदग्रो नरान्तकोऽसौ नगशृङ्गयोधी

॥ २२ ॥

यः	“எவன்	समास्थाय	ஏறிக்கொண்டு
चापासि- शरौघजुष्टं	{ வில், கத்தி, பாணம் இவைகளின் சமூகங் களால் நிறையப்பெற் றதும்	उदग्रः	மிகப்பெருமை பெற்ற வனாய்
पताकिनं	நிசான்களுடன் விளங் குகிறதும்	विभाति	விளங்குகிறானே
		एषः च	இவன் தான்
		नरान्तकः	நரநாதகனைனப்படுப வன.
पावकदीप्तरूपं	{ அக்கிப்போல் ஜ்வலிக் கின்ற ஒளிகொண் டதுமான	असौ	இவன்
रथं	ரதத்தில்	नगशृङ्गयोधी	{ மரங்களையும் மலைச் சிகரங்களையும் கொ ண்டு போர்புரிபவன்.

प्रत्युवाच ततो रामो विभीषणमरिन्दमम् । अहो दीप्तो महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	राक्षसेश्वरः	“அரக்கர் வேந்தனாகிய
अरिन्दमं	சத்துருக்களை நாசம்	रावणः	மாவணன்
	பண்ணும்	महातेजाः	கிறந்த வெற்றித்திரு
विभीषणं	விபீஷணனைப் பார்த்		வமைந்தவனாய்
ततः	அப்பொழுது [து	अहो दीप्तः	எப்படி ஒளிகொண்டு
प्रत्युवाच	பின்வருமாறு		விளங்குகிறான்.
	சொல்லியருளினார்;		

आ दित्य इव दुष्प्रेक्षो रश्मिभिर्भाति रावणः । सुव्यक्तं लक्षये ह्यस्य रूपं तेजःसमावृतम् ॥

रावणः		भाति	விளங்குகின்றான்.
रश्मिभिः	கிரணங்களால்	अस्य	இவனது
दुष्प्रेक्षः	கண்கொண்டு பார்க்க	रूपं	உருவத்தை
	முடிவாக	तेजःसमावृतं हि	பரிபூர்ண ஆற்றல்
आदित्यः	சூரியபகவான்		கொண்டதாகவே
इव	போலவே	सुव्यक्तं	சந்தேகமற
		लक्षये	எண்ணுகின்றேன்.

अहो वीर्यमहो धैर्यमहो सत्वमहो द्युतिः । अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणसंयुता ॥ २८

अहो वीर्यं	“ஆ! என்ன வீர்யம்!	राक्षसराजस्य	ராக்ஷஸராஜனுக்கு
अहो धैर्यं	ஆ! என்ன தைரியம்!	सर्वलक्षणसंयुता	ஸர்வலக்ஷணங்களி
अहो सत्वं	ஆ! என்ன பலம்!		எனமப்பு
अहो द्युतिः	ஆ! என்ன ஒளி!	अहो	வியக்கத்தக்கதே!

देवदानववीराणां वपुर्नैवंविधं भवेत् । यादृशं राक्षसेन्द्रस्य वपुरेतत्प्रकाशते ॥ २९ ॥

राक्षसेन्द्रस्य	“ராக்ஷஸமன்னனது	एवंविधं	இப்படிப்பட்ட
एतत्	இந்த	वपुः	உரு
वपुः	உரு	देवदानववीराणां	தேவாஸுரவீரர்
यादृशं	எப்படிப்பட்டதாய்		களுக்கும்
प्रकाशते	விளங்குகிறதோ	न भवेत्	இராது.

सर्वे पर्वतसङ्काशाः सर्वे पर्वतयोधिनः । सर्वे दीप्तायुधधरा योधाश्चास्य महौजसः ॥ ३० ॥

अस्य	“இவனது	सर्वे	எல்லோரும்
महौजसः	மிக ஒளிகொண்டு	पर्वतसङ्काशाः	மலைகளை நிகர்த்தவர்
	விளங்கும்		கள்,
योधाः	போர்வீரர்கள்	सर्वे	எல்லோரும்
सर्व च	எல்லோரும்		
पर्वतयोधिनः	{ மலைகளிடும் பொருதிப் போர்புரிய வல்லவர்கள்,	दीप्तायुधधराः	{ ஜ்வலிக்கும் ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றியவர்கள்.

इहागतं मां सहितं भवद्भिर्नौकसश्छिद्रं विदित्वा ।

शून्यां पुरीं दुष्प्रसहां प्रमथ्य प्रवर्षयेयुः सहसा समेताः

॥ ३५ ॥

மா்
भवद्भिः
सहितं
आगतं
दुष्प्रसहां
पुरीं
शून्यां
इदं
“என்னை
உங்களை
கூடி
வந்திருப்பவனாகவும்
அணுகமுடியாத
நகரை
ஒருவரும்ல்லாத
தாகவும்
இந்த

छिद्रं
विदिता
वनौकसः
समेताः
सहसा
इह
प्रमथ्य
प्रवर्षयेयुः
அவசரத்தை
அறிந்துகொண்டு
வானர்கள்
ஒன்றுசேர்ந்து
வலுக்கொண்டு
இவ்விடத்தில்
உருவழித்து
நாம் விளைவிப்பார்
கள்.”

विसर्जयित्वा सहितांस्ततस्तान्मतेषु रक्षःसु यथानियोगम् ।

व्यदारयद्वा नरसागரौघं महाझषः पूर्णमिवार्णवौघम्

॥ ३६ ॥

मतेषु
रक्षःसु
यथानियोगं
सहितान्
तान्
विसर्जयित्वा
சிறந்த
அரக்கர்கள்
விஷயத்தில்
அப்படியாய்
நியமித்துவிட்டு
பக்கவிலிருந்த
அவர்களை
விடைகொடுத்தனுப்
பிவிட்டு

ततः
महाझषः
पूर्ण
वर्णवौघं
इव
वा नरसागरौघं
व्यदारयत्
அதன்மேல்
ஒரு பெருமீன்
நிறைந்துள்ள
சமுத்திரப்பிரவாகத்
தை
எப்படியோ அப்படியே
வானரசாகரப்பிரவா
கத்தை
பிளந்துகொண்டு
புகுந்தான்.

तमापतन्तं सहसा समीक्ष्य दीप्तिषुचापं युधि राक्षसेन्द्रम् ।

महत्समुत्पाद्य महीधरायं दुद्राव रक्षोधिपतिं हरीशः

॥ ३७ ॥

हरीशः
युधि
दीप्तिषुचापं
आपतन्तं
तं
राक्षसेन्द्रं
समीक्ष्य
வானரமன்னன்
போரிஸ்
ஜவலிக்கும் கண்தொ
டுத்த வில்லுடன்
எதிர்த்துநிற்கும்
அந்த
ராக்ஷஸமன்னனை
பார்த்து

सहसा
महत्
महीधरायं
समुत्पाद्य
रक्षोधिपतिं
दुद्राव
சுடுதியில்
பெரும்
மலைச்சிகரமொன்றை
பெயர்த்தெடுத்துக்
கொண்டு
ராக்ஷஸமன்னனை
எதிர்த்தோடினான்.

गुह्यता	முறுக்கடவுளால் போடப்பட்ட	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
उपशक्तिः	மிகப்பெருமைபெற்ற உலாயுதம்	सुग्रीवं	சுரீவனை [வண்ணமே
क्रौञ्चं	க்ரௌஞ்சபர்வதத் கை	आसाद्य	அடைந்து
		वेणात्	திருமையால்
		विभेद	துளைத்துவிட்டது.

स सायकार्तो विपरीतचेताः कूजन्पृथिव्यां निपपात वीरः ।

तं प्रेक्ष्य भूमौ पतितं विसंज्ञं नेदुः प्रहृष्टा युधि यातुधानाः

॥ ४२ ॥

सः	அந்த	युधि	போரில்
वीरः	வீரன்	तं	அவனை
सायकार्तः	பாணத்தால் மிக்க நோவுண்டவனாய்	विसंज्ञं	முர்ச்சையடைந்து
विपरीतचेताः	மதிகலங்கி	भूमौ	தரையில்
कूजन्	கதறிக்கொண்டு	पतिनं	விழுந்து விட்டவனாக
पृथिव्यां	பூமியில்	प्रेक्ष्य	பார்த்து
निपपात	விழுந்து விட்டான்.	प्रहृष्टाः	மகிழ்ச்சிக்கொண்டவர் களாய்
यातुधानाः	அரக்கர்கள்	नेदुः	ஆப்பரித்தார்கள்.

ततो गवाक्षो गवयः सुदंष्ट्रस्तथार्थभो ज्योतिमुखो नभश्च ।

शैलान्समुद्यम्य विवृद्धकायाः प्रदुर्दृष्टां प्रति राक्षसेन्द्रम्

॥ ४३ ॥

ततः	அப்பொழுது	नभः च	பாலும்
विवृद्धकायाः	பெருமுடல் படைக்க	शैलान्	மலைகளை
गवाक्षः	கவாக்கூனும் [ப்பெற்ற	समुद्यम्य	எழுந்துக்கொண்டு
गवयः	கவயனும்	तं	அந்த
सुदंष्ट्रः	ஸூதம்ஷ்டிரனும்	राक्षसेन्द्रं प्रति	ராக்கூஸமன்னனை
ऋषभः तथा	ரிஷபனும்		எ
ज्योतिमुखः	ஜ்யோதிமுகனும்	प्रदुर्दृष्टः	நாக்கினார்கள்.

तेषां प्रहारान् स चकार मोघानक्षोधिपो बाणगणैः शिताग्रैः ।

तान्वानरेन्द्रानपि बाणजालैर्विभेद जाम्बूनदचित्रपुङ्खैः

॥ ४४ ॥

रक्षोधिपः	ராக்கூஸமன்னன்	सः	அவன்
तेषां	அவர்களுடைய	जाम्बूनदचित्रपुङ्खैः	பொன்மயமாய் அழ கிய முனைகளுற்ற
प्रहारान्	அழகளை	बाणजालैः	பாணசமூகங்களால்
शिताग्रैः	கூரியமுனைகளுற்ற	तान्	அந்த
बाणगणैः	பாணக்கூட்டங்களால்	वानरेन्द्रान् पि	வானரோத்தமர்களை
मोघान्	வீணைவைகளாக	विभेद	துளைத்தான். [யும்
चकार	செய்துவிட்டான்.		

ते वानरेन्द्रास्त्रिदशारिबाणैर्भिन्ना निपेतुर्ध्रुवि भीमकायाः ।

ततस्तु तद्वा नरसैन्यमुग्रं पृच्छादयामास स बाणजालैः ॥ ४५ ॥

भीमकायाः பெருமுடல் படைக
 ते அந்த [கப்பெற்ற
 வானேन्द्रா: வானரோத்தமர்கள்
 விதசாரிபாணै: தேவசத் துருவின் பா
 ணங்களால்
 भिन्ना: பிளவுண்டவர்களாய்
 भ्रुवि பூமியில்
 निपेतु: விழுந்ததுவிட்டார்கள்.

तत: அதன்மேல்
 स: அவன்
 बाणजालै: तु பாணவரிசைகளா
 लैयै
 तत् அந்த
 उग्रं பயங்கரமான
 वानरसैन्यं வானரச்சேனையை
 पृच्छादयामास மறைத்துவிட்டான்.

ते वध्यमानाः पतिताः प्रवीणा नानद्यमाना भयशल्यविद्धाः ।

शाखामृगा रावणसायकातां जग्मुः शरणं शरणं स रामम् ॥ ४६ ॥

ते அந்த
 प्रवीणा: பிரவலித்தெற்ற
 சூரர்களான
 शाखामृगा: வானர்கள்
 रावणसायकातां { ராவணனது பாணங்க
 களால் நோவுண்டா
 கப்பட்டவர்களாய்
 वध्यमाना: புடைக்கப்பட்டு

भयशल्यविद्धा: { பயமாகிற அம்புமுனை
 களால் குத்தப்பட்ட
 வர்களாய்
 पतिता: தோல்வியடைந்த
 नानद्यमाना: கதறிக்கொண்டு
 शल्यं யாரும் புகுமிடமாகிய
 रामं சூரராமரை
 शरणं தஞ்சமாய்
 जग्मुः स அடைந்தார்கள்.

ततो महात्मा स धनुर्धनुष्मानादाय रामः सहसा जगाम ।

तं लक्ष्मणः प्राञ्जलिरभ्युपेत्य उवाच वाक्यं परमार्थयुक्तम् ॥ ४७ ॥

धनुष्मान् வில்வீரரும்
 महात्मा மகாத்மாவுமான
 स: राम: அந்த ஸ்ரீராமர்
 तत: அதனால்
 सहसा தகவ்வே
 धनु: आदाय கோதண்டத்தை கைப்
 जगाम புறப்பட்டார். [பறநி
 लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்

प्राञ्जलि: அஞ்ஜலிபந்தம் செய்
 துகொண்டு
 परमार्थयुक्तं பெருங்காரியத்தில்
 தான் முன்வந்து நிற்
 तं अभ्युपेत्य அவரைக் கிட்டி [கும்
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 उवाच பின்வருமாறு
 मोழிந்தார் :

काममार्थं सुपर्याप्तो वधायास्य दुरात्मनः ।

विधिमिष्याम्यहं नीचमनुजानीहि मां प्रभो ॥

आर्य “அண்ணா!
 प्रभो பிரபுவே!
 दुरात्मन: துஷ்டனாகிய
 अस्य இவனது
 वधाय வதைக்கு
 सुपर्याप्त: முற்றிலும் போது
 மானவனாகிய

अहं நான்
 नीचं அல்பனாகிய இவனை
 विधमिष्यामि ஊதிவிடுவேன்.
 मां அடியேனுக்கு
 कामं திருமுளமுவந்து
 अनुजानीहि அனுமதித்தந்தருள
 வேண்டும்.

स रावणं वारणहस्तबाहुर्ददर्श दीप्तोद्यतभीमचापम् ।

प्रच्छादयन्त शरवृष्टिजालस्तान्वानरान्भन्नावकाणदहान् ॥ ५४ ॥

वारणहस्तबाहुः { याளைத் துதிக்கைகள்
பொன்ற கைகளையு
டைய
ச: அவர்
தீப்தோத- } ஜவலிக்கின்றதும் உய
भीमचापं } ரத்தூக்கப்பட்டதும்
பயங்கரமானதுமான
விலலையுடையவனும்
शरवृष्टिजालैः சரமாரிவரிசைகளால்

तान् अन्त
वानरान् वानரர்களை
भिन्नविकीर्णदेहान् { காயம்பட்டு உருப்பு
கள் முறிந்த தேகங்க
ளையுடையவர்களாய்
प्रच्छादयन्ते முடிக்கொண்டிருக்கிற
வனுமான
रावणं ராவணனை
ददर्श कண்டார்.

तमालोवय महातेजा हनुमान्मास्तாதमजः ।

निवार्य शरजालानि प्रदुदाव स रावणम् ॥

महातेजा: மகா ஆற்றல் கொண்
டவரும்
मास्तாதमजः வாயுமைந்தருமாகிய
स: அந்த
हनुमान् ஹனுமார்

तं अन्त
रावणं ராவணனை
आलोवय நோக்குவவத்து
शरजालानि பாணவருஷங்களை
निवार्य தடுத்துக்கொண்டு
प्रदुदाव ஒதுனார்.

रथं तस्य समासाद्य भुजमुद्यम्य दक्षिणम् ।

त्रासयन्रावणं धीमान्हनुमान्वाक्यमब्रवीत् ॥

धीमान् துண்ணறிவாளராகிய
हनुमान् ஹனுமார்
तस्य அவனது
रथं ரத்தத்தை
समासाद्य அடைந்தது
दक्षिणं வலது
भुजं கையை

उद्यम्य ஒங்கி
रावणं ராவணனை
त्रासयन् பயமுறுத்திக்கொ
ண்டு
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தார்.

देवदानवगन्धर्वैर्यक्षैश्च सह राक्षसैः । अवध्यत्वं त्वया प्राप्तं वानरेभ्यस्तु ते भयम् ॥ ५७ ॥

द्वदानव- } “தேவர்கள் தானவர்
गन्धर्वैः } கள், கந்தர்வர்கள்
இவர்களாலும்
राक्षसैः அரக்கர்களோடு
सह கூட
यक्षैः च யக்ஷர்களாலும், தான்
त्वया உன்னால்

अवध्यत्वं மரணமின்மை
प्राप्तं அடையப்பட்டிருக்
கிறது.
ते உனக்கு
भयं ஆபத்து
वानरेभ्यः तु வானரர்களிடமிருந்து
தான்.

एष मे दक्षिणो बाहुः पञ्चशाखः समुद्यतः । विधमिष्यति ते देहाद्भूतात्मानं चिरोपितम् ॥

मे	எனது	ते	உனது
पञ्चशाखः	ஐந்து விரல்களையுடையதும்	देहात्	உடலினின்று
समुद्यतः	உயர்த்துக்கப்பட்ட	चिरोपितं	வெகுதூரமாய்
एषः	இந்த [துமான	भूतात्मानं	சிற்றின்பத்தில் மூழ்
दक्षिणः	வலது		சிய சித்தக்கதை
बाहुः	கை	विधमिष्यति	சிறு விதிவிடும். "

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं रावणो भीमविक्रमः । संरक्तनयनः क्रोधादिदं वचनमब्रवीत् ॥५९॥

भीमविक्रमः	அதிரய ஆற்றலுடைய	क्रोधात्	கோபத்தால்
रावणः	ராவணன்	संरक्तनयनः	கண்கள் சிவந்தவனாகி
हनुमतः	ஹனுமானின்	इदं	பின்வரும்
वाक्यं	சொல்லை	वचनं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

क्षम प्रहरानःशङ्कास्थिरा कातमवामुह । ततस्त्वाज्ञातावक्रान्तनाशायिष्यामिवानर ॥

वानर	“குரங்கே!	अवाप्नुहि	அடைவாய்.
निशङ्कः	அச்சமின்றி	ततः	அதன்மேல்
क्षिप्रं	இப்போதே	ज्ञातविक्रान्तं	{ வல்லமை இத்தகைய தெனக கண்டுகொள் ளப்பட்ட
प्रहर	ஒர் அறை அறை.	त्वा	உன்னை
स्थिरां	நீடித்த	नाशयिष्यामि	ஒழித்துவிடுவேன்”.
कीर्तिं	புகழை		

रावणस्य वचः श्रुत्वा वायुसूनुर्वचोऽब्रवीत् । प्रहृतं हि मया पूर्वमक्षं स्मर सुतं तव ॥६१॥

वायुसूनुः	வாயுபுத்தல்வர்	मया	என்னால்
रावणस्य	ராவணனது	प्रहृतं	வீழ்த்தப்பட்ட
वचः	சொல்லை	तव	உனது
श्रुत्वा	கேட்டு	सुतं	புத்தல்வனான
वचः	ஒருசொல்லை	अक्षं हि	அக்ஷணையே
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தார்:	स्मर	இப்பொழுது நினை விற்கொள். "

एवमुक्तो महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः । आजघानानिलसुतं तलेनोरसि वीर्यवान् ॥६२॥

महातेजाः	வெகுவல்லமை அமைந்தவனும்	एवं	மேற்கண்டவண்ணம்
वीर्यवान्	வீர்யவானும்	उक्तः	சொல்லப்பட்டவனாகி
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனு மாகிய	अनिलसुतं	மாருதியை
रावणः	ராவணன்	तलेन	உள்ளங்கையால்
		उरसि	மார்பில்
		आजघान	புடைத்தான்.

स तलाभिहतस्तेन चचाल च मुहुर्मुहुः । स्थित्वा मुहूर्तं तेजस्वी स्थैर्यं कृत्वा महामतिः ॥
आजघानाभिसंकुद्धस्तलेनैवापरद्विषम् ॥ ६४ ॥

तेन	அவனால்	तेजस्वी	அவமானத்தை பொ
मुहुः मुहुः	விட்டு விட்டு	.	றுக்கமாட்டாதவராகி
तलाभिहतः	உள்ளங்கையால்	अभिसंकुद्धः	மிகச் சினம்மூண்டவ
	அடிக்கப்பட்ட		ராய்
सः च	அவரும்	स्थैर्यं	ஆண்மையை
चचाल	மெய்ப்பதறினார்.	कृत्वा	மேற்கொண்டு
महामतिः	பேரறிவாளராகிய	अमरद्विष एव	தேவசத்துருவையும்
मुहूर्तं	சிறிதுநேரம் [அவர்	तलेन	உள்ளங்கையால்
स्थित्वा	திகைத்துநின்று	आजघान	புடைத்தார்.

ततस्तलेनाभिहतो वानरेण महात्मना । दशग्रीवः समाधूतो यथा भूमिचलेऽचलः ॥ ३५ ॥

महात्मना	பேரறிவு படைக்கப்	ततः	அதனால்
वानरेण	வானரரால் [பெற்ற	भूमिचले	பூகம்பத்தில்
तलेन	உள்ளங்கையால்	अचलः	ஓர் மலை
अभिहतः	புடைக்கப்பட்ட	यथा	எப்படியோ அப்படியே
दशग्रीवः	ராவணன்	समाधूतः	உதறல்கொண்டான்.

संग्रामे तं तथा दृष्ट्वा रावणं तलताडितम् । ऋषयो वानराः सिद्धा नेदुर्देवाः सहासुरैः ॥

ऋषयः	ரிஷிகளும்	तं	அந்த
वानराः	வானரர்களும்,	रावणं	ராவணனை
सिद्धाः	சித்தர்களும்,	तथा	அவ்வாறு
असुरैः	{ இந்திரன், வருணன், அக்னி முதலிய தே வத்தலைவர்களோடு	तलताडितं	உள்ளங்கையால்
सह	கூட	दृष्ट्वा	அடிக்கப்பட்டவனாய்
देवाः	தேவர்களும்	नेदुः	கவ
संग्रामे	போரில்		{ ஒருவரோடொருவர் புருஷது பேசிக் கொண்டார்கள்.

अथाश्वस्य महातेजा रावणो वाक्यमब्रवीत् । साधु वानर वीर्येण श्लाघनीयोऽसि मे रिपुः ॥

अथ	அப்பொழுது	वानर	“குரங்கே!
महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய	साधु	பேஷ்!
रावणः	ராவணன்	वीर्येण	பராக்கிரமத்தால்
आश्वस्य	தெளிந்தெழுந்து	मे	எனது
वाक्यं	ஒரு சொல்லை	रिपुः	சத்துருவாகிய நீ
अब्रवीत्	பின்வருமாறு	श्लाघनीयः	கொண்டாடத்தக்கவ
	மொழிந்தான் :	अपि	இருக்கின்றனை.” [குற

रावणेनैवमुक्तस्तु मारुतिर्वाक्यमब्रवीत् । धिगस्तु मम वीर्येण यस्त्वं जीवसि रावण ॥७४॥

ராவுணன் ராவணனான்
து இவ்விஷயத்தில்
எவ் மேற்கண்டவாறு
உக்த: சொல்லப்பட்ட
மாருதி மாருதி
வாக்யம் ஒரு சொல்லை
அமவீத் பின்வருமாறு
மொழிந்தார்:

रावण “रावणो!
यः எந்த
त्वं நீ
जीवसि तु இன்னுமுயிருடனிருக்
मम எனது [கிறபடியால்
वीर्येण வீர்யத்தை (ஆர்வம்)
धिक् अस्तु பழிக்கவேண்டும்.

सकृत्तु प्रहरेदानीं दुर्बुद्धे किं विकृत्यसे । ततस्त्वां मामिका मुष्टिर्नयिष्यति यमक्षयम् ॥

துவூதே “தூர்புத்தியுள்ள
கி வனே!
விகृत்யசே என்
தற்புகழ்ச்சிசெய்து
கொள்ளுகின்றனை?
इदानीं இப்பொழுது
तु இன்னும்
सकृत् ஒரு தடவை

प्रहर अறை.
ततः அதன்மேல்
मामिका எனது
मुष्टि: முஷ்டி
त्वां உன்னை
यमक्षयं नयिष्यति { யமனது மாளிகைக்கு
கொண்டுபோய் சேர்
க்கப்போகிறது.”

ततो मारुतिवाक्येन क्रोधस्तस्य तदाऽज्वलत् । संरक्तनयनो यत्रान्मुष्टिमुग्रम्य दक्षिणम् ॥

पातयामास वेगेन वानरोऽरसि धीर्यवान्
तदा अप्पொழுது
मारुतिवाक्येन மாருதி சொல்லால்
तस्य அவனுக்கு
क्रोधः சினம்
अज्वलत् பொங்கிவிட்டது.
ततः அதனால்
वीर्यवान् வீர்யவானான அவன்
संरक्तनयनः கண்கள் சிவந்தவனாகி

॥ ७१ ॥
दक्षिणं வலது
मुष्टिं முஷ்டியை
उग्रम्य ஒக்கி
वानरोरसि வானரரின் மார்பில்
यत्रात् தன்னாலியன்ற வலுக்
கொண்டு
वेगेन கடுமையாய்
पातयामास அடித்தான்.

हनुमान्क्षसि व्यूढे संचाल हतः पुनः

हनुमान् ஹனுமார்
व्यूढे அகன்ற
वक्षसि மார்பில்

॥ ७२ ॥
हतः அடிபுண்டவராய்
पुनः மறுபடியும்
सञ्चाल கலங்கிநின்றார்.

विहलं तु तदा दृष्ट्वा हनुमन्तं महाबलम् । रथेनातिरथः शीघ्रं नीलं प्रति समभ्यगात् ॥

अतिरथः அதிரதனான அவன்
तदा अप्पொழுது
महाबलं மகாபலசாலியாகிய
हनुमन्तं ஹனுமாரை
विहलं கலங்கிநின்றவராய்

दृष्ट्वा பார்த்து
शीघ्रं உடனே
रथेन तु ரதத்திலிருந்தவண்ண
नीलं प्रति நீலனை நோக்கி [ணமே
समभ्यगात् சென்றான்.

राक्षसानामधिपतिर्दशग्रीवः प्रतापवान् । पन्नगप्रतिमैर्भीमैः परमर्मातिभेदिभिः ॥ ७४ ॥

शरैरादीपयामास नीलं हरिचमूपतिम्

॥ ७५ ॥

प्रतापवान् பிரதாபசாலியும்
 राक्षसानां ராட்சஸர்களின்
 अधिपतिः மன்னனுமாகிய
 दशग्रीवः दசாவன்
 पन्नगप्रतिमैः சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
 भीमैः பெயங்கரமானவைகளும்
 ௪௭௭

परमर्माति- } சத்துருக்களின் மர்ம
 भेदिभिः } ஸ்தானங்களைப்
 பிளக்கும் தன்மை
 वायंरुतवैकुरु
 शरैः பாணங்களால் [மான
 हरिचमूपतिं வானரசேனுபதியான
 नीलं நிலை
 आदीपयामास கோபுரத்தினால்.

स शरौघसमायस्तो नीलः कपिचमूपतिः । करेणैकेन शैलाग्रं रक्षोधिपतयेऽसृजत् ॥ ७६ ॥

कपिचमूपतिः வானரசேனைத்தலை
 वनुना
 सः அந்த
 नीलः நிலை
 शरौघसमायस्तः பாணசமூகத்தால்
 नोविषीरुत्पवन्नुகி

एकेन ஒரு
 करेण கையால்
 शैलाग्रं மலைச்சிகரமொன்றை
 रक्षोधिपतये அரக்கமன்னனைக்
 असृजत् குறிவைத்து
 எறிந்தான்.

हनुमानपि तेजस्वी समाश्वस्तो महामनाः । विप्रेक्षमाणो युद्धेषुः सरोषमिदमब्रवीत् ॥ ७७ ॥
 नीलेन सह संयुक्तं रावणं राक्षसेश्वरम् । अन्येन युध्यमानस्य न युक्तमभिधावनम् ॥ ७८ ॥

तेजस्वी மகா பராக்ஷிரமசாலி
 பும்
 महामनाः பெரும்குழ்பெற்ற
 வருமான
 हनुमान् अपि ஹனுமானும்
 समाश्वस्तः சிரமம் தீர்ந்தவராகி
 युद्धेषुः போரில் எண்ணங்
 கொண்டவராய்
 राक्षसेश्वरं ராட்சஸமன்னனாகும்
 रावणं ராவணனை
 नीलेन நீலனோடு
 सह கூட

संयुक्तं போர்புரிந்துகொண்
 டிருக்கின்றவனாய்
 विप्रेक्षमाणः பார்த்து
 सरोषं மிகக்கோபத்துடன்
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् ஏசினார்
 युध्यमानस्य { “ஒருவனுடன் போர்
 புரிந்துகொண்டி
 ருக்கும் உனக்கு
 अन्येन வேறொருவனோடு
 अभिधावनं போர்புரிதலென்பது
 युक्तं न தகுதியன்று.”

रावणोऽपि महातेजास्तच्छृङ्गं सप्तभिः शरैः । आजघान सुतीक्ष्णायैस्तादृकीर्णं पपात ह ॥

महातेजाः மிக ஆற்றலுடைய
 रावणः अपि ராவணனும்
 सुतीक्ष्णायैः மிகக்கூரான
 सप्तभिः ஏழு
 शरैः பாணங்களால்

तत् शृङ्गं அந்த சிகரத்தை
 आजघान பிளந்தான்.
 तत् ह அதுவும்
 विकीर्णं சிதருண்டு
 पपात விழுந்தது.

तद्विकीर्णं गिरेः शृङ्गं दृष्ट्वा हरिचमूपतिः । कालाग्निरिव जज्वाल क्रोधेन परवीरहा॥८०॥

परवीரஹா சத்ருவீரர்களை ஒழிக்கும்
 ஹரிசமூபதி: வானரசேனுபதியான
 கிர்: மலையினது [அவன்
 தவ் அந்த
 ஶ்ரீங் சிவந்தை

விகிரீர் ஞானாகிவிட்டதாக
 கண்டு
 க்ரோதேன கோபத்தால்
 காலாஶ்ரி: பிரளயகாலத்தி
 ஐவ போலவே
 ஜவால் கொதித்தான்.

सोऽश्वकर्णान्धवान्सालांश्चूतांश्चापि सुषुप्तितान् । अन्याश्च विविधान्वृक्षान्नीलश्चिक्षेप संयुगे॥

ச: அந்த
 நீல: நிலன்
 சயுகே போரில்
 அக்ஷகர்ணம் அச்சவக்ஷணவிரூபத்தி
 தவ்வக்ஷணம், [ளையும்
 சாலாந் அபி ஆச்சம்மங்களையும்,

சுஸுப்திதாந் பூக்கள் நிறைந்த
 சூதாந் ச மாமரங்களையும்
 அந்யாந் பற்றுமுள்ள
 விவிதாந் பல்வகை
 வृக்ஷாந் ச மரங்களையும்
 சிக்ஷேந விசேஷித்தான்.

स तान्वृक्षान्समासाद्य प्रतिचिक्षेद रावणः । अभ्यवर्षत्सुघोरेण शरवर्षेण पावकिम्॥८२॥

ராவண: ராவணன்
 தாந் அந்த
 வृக்ஷாந் விருக்ஷங்களை
 சமாசாடிய எதிர்த்து
 ப்ரதிசிக்ஷேத வெட்டித்தள்ளினான்.
 ச: அவன்

பாவகி அகன்பிகவான் புதல்
 வ. பீது (நிலன்மீது)
 சுஶோரேண மிகக் கடுமையான
 ஶரவர்பேண பாணவர்ஷத்தால்
 அப்யவர்பத் வாஷித்தான்.

अभिवृष्टः शरौघेण मेघेनेव महाचलः । ह्रस्वं कृत्वा तदा रूपं ध्वजाग्रे निपपात ह ॥८३॥

மஹாசல: ஓர் பெருமலை
 மேகேந மேகத்தால்
 ஐவ எப்படியோ அப்படியே
 ஶரௌகேண சரமாரியால்
 அபிவ்ருஷ்ட: பொழியப்பட்ட
 ததா அப்பொழுது
 அவன்

ரூபம் உருவத்தை
 ஹ்ஸ்வ மிகச் சிறியதாய்
 க்ருவா செய்துகொண்டு
 த்வஜாத்தின் ஞானியில்
 நிபபாத போய உட்கார்ந்தது
 விட்டான்.
 ஹ காண்!

पावकात्मजमालोक्य ध्वजाग्रे समुपस्थितम् । जज्वाल रावणः क्रोधात्ततो नीलो ननाद च॥

த்வஜாஶ்ரே த்வஜத்தின் ஞானியில்
 பாவகாஸ்த்மஜ் நிலனை
 சமஸுபஸ்திதம் உட்கார்ந்திருக்கின்ற
 வகை
 அலோக்ய பார்த்து
 ராவண: ராவணன்

க்ரோதாந் கோபத்தால்
 ஜவால் கொதித்தான்.
 தத: ச அப்பொழுதோ
 நீல: நிலன்
 நனாத ஆனந்தப்பூசலி
 டான்.

ध्वजाग्रे धनुषश्चाग्रे किरीटाग्रे च तं हरिम् । लक्ष्मणोऽथ हनूमांश्च दृष्ट्वा रामश्च विस्मिताः ॥

ஹனுமான்	ஹனுமாரும்,	கிரீடா	கிரீடத்தினுச்சியிலும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரும்,	த் ஹரி	அந்த வானரனை
रामः च	புரீராமரும்	अथ	அப்பொழுது
ध्वजाग्रे	கொடி நுனியிலும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
धनुषः	வில்லின்	विस्मिताः	ஆச்சர்யமடைந்தார்
अग्रे च	முனையிலும்		கள்.

रावणोऽपि महातेजाः कपिलाघवविस्मितः । अस्त्रमाहारयामास दीप्तमाग्नेयमद्भुतम् ॥८६॥

महातेजाः	மகா பராக்கரமசாலி	दोसं	ஜ்வலித்துக்கொண்ட-
रावणः अपि	ராவணனும் [யாகிய		ருக்கின் துமான
कपिलाघव- }	வானரனின் சாமர்த்தய	आग्नेयं	ஆக்கினேய
विस्मितः }	த்திலாச்சரியம் அ	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
	டைந்தவனாகி	आहारयामास	கையிலெடுத்துக்
अद्भुतं	அத்யுத்தமானதும்		கொண்டான்.

ततस्ते चुकुशुहृष्टा लब्धलक्षाः पुवङ्गमाः । नीललाघवसंभ्रान्तं दृष्ट्वा रावणमाहवे ॥ ८७ ॥

ते पुवङ्गमाः	அந்த வானரர்கள்	दृष्ट्वा	பார்த்து
आहवे	பொரில்	ततः	அதனால்
रावणं	ராவணனை	लब्धलक्षाः	சந்தோஷச்செய்தியை
			யடைந்தவர்களாகி
नीललाघवसंभ्रान्तं	{ நீலனது சாமர்த்தியத்	हृष्टाः	மகிழ்ந்து
	{ தால் தடுமாற்றமடை	चुकुशुः	ஆரவாரித்தார்கள்.
	ந்தவனாக		

वानराणां च नादेन संरब्धो रावणस्तदा । संभ्रमाविष्टहृदयो न किञ्चित्प्रत्ययत् ॥८८॥

तदा	அப்பொழுது	संभ्रमाविष्टहृदयः	உள்ளம் கலவரத்
रावणः	ராவணன்		தால் கலங்க
वानराणां	வானரர்களின்	किञ्चित्	எதையும்
नादेन च	ஆரவாரத்தாலும்	प्रत्ययत् न	செய்யத்தெரியாதிருந்
संरब्धः	நிகைத்தவனாய்		தான்.

आग्नेयेनाथ संयुक्तं गृहीत्वा रावणः शरम् । ध्वजशीर्षस्थितं नीलमुदैक्षत निशाचरः ॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	शरं	பாணத்தை
रावणः	ராவணன்	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
अथ	அப்பொழுது	ध्वजशीर्षस्थितं	கொடியின் நுனியிலு
आग्नेयेन	ஆக்கினேயாஸ்திர		ட்கார்த்திருந்த
	மந்திரத்தால்	नीलं	நீலனை
संयुक्तं	அபிமந்திரிக்கப்பட்ட	उदैक्षत	உற்றுப்பார்த்தான்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः

महातेजाः	மிக ஆற்றலகொண்ட
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावणः	ராவணன்

॥ ९० ॥

ततः	அப்பொழுது
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ
	ழிந்தான் :

कपे लाघवयुक्तोऽसि मायया परयाऽनया । जीवितं खलु रक्षस्व यदि शक्तोऽसि वानर ॥

கபே	“குாங்கே!	வானர	குாங்கே!
अनया	இந்த	शक्तः	திறமையுடையவனாக
परया	மிகுந்த	खलु	உள்ளாடி
मायया	மாயையினால்	असि यदि	நியிருக்கின்றாய்
लाघवयुक्तः	சாமர்ந்தியக்குடன் விளங்குகின்றவனாக	जीवितं	பிராணனை [என்றால்
असि	நியிருக்கின்றனை.	रक्षस्व	காப்பாற்றிகொள்.

तानि तान्यात्मरूपाणि सृजसि त्वमनेकशः । तथापि त्वां मया मुक्तः सायकोऽस्त्रप्रयोजितः ॥

जीवितं परिरक्षन्तं जीविताद्भंशयिष्यति ॥ ९३ ॥

தவ்	“நீ	मुक्तः	விடுக்கப்பட்ட
अनेकशः	பலவாறு	सायकः	பாணமானது
तानि तानि	அப்போதைக்கப் போது வேண்டிய	जीवितं	பிராணனை
आत्मरूपाणि	உனது உருவங்களை	परिरक्षन्तं	{ கிரமப்பட்டோகாப் பாற்றிக்கொண்டிருக்க கும
सृजसि	எடுத்துக்கொள்கின்ற றனை.	त्वां	உன்னை
तथा अपि	அப்படியெல்லாமிருப்	जीवितात्	பிராணானினின்று
मया	என்னால் [பினும்	अंशयिष्यति	பிரித்துவிடப
अस्त्रप्रयोजितः	அஸ்திரமர்திரத்தால் அபிரமதிரிக்கப்பட்டு		போகிறது.”

एवमुक्त्वा महाबाहू रावणो राक्षसेश्वरः । संधाय बाणमस्त्रेण चमूपतिमताडयन् ॥ ९४ ॥

महाबाहुः	மஹாபாகுவும்	अस्त्रेण	அஸ்திரத்தோடு
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனு	बाणं	பாணத்தை
रावणः	ராவணன் [பாகிய	संधाय	தொடுத்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	चमूपतिं	சேனாபதியை
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	अताडयन्	தாக்கினான்.

सोऽस्त्रयुक्तेन बाणेन नीलो वक्षसि ताडितः । निर्दह्यमानः सहसा निपपात महीतले ॥

சஃ நீல:	அந்த நீலன்	निर्दह्यमानः	அஸ்தமயமான நோவு
वक्षसि	மார்பில்		படுகின்றவனாக
अस्त्रयुक्तेन	அஸ்திரத்துடன் விள	सहसा	திடீரென
बाणेन	பாணத்தால் [ங்கும்	महीतले	தரையில்
ताडितः	அடியுண்டு	निपपात	விழுந்துவிட்டான்.

पितृमाहात्म्यसंयोगादात्मनश्चापि तेजसा । जानुभ्यामपतद्भूमौ न च प्राणैर्व्ययुज्यत ॥

पितृमाहात्म्य- } संयोगात् च }	தந்தையின் மகிமை. யிருந்தமையாலும்	जानुभ्यां } अपतत् }	முழங்காலானை மடித் துக்கொண்டு விழுந்
आत्मनः	தனது		கான்.
तेजसा अपि	பிறவிப்பெருமை	प्राणैः व्ययुज्यत न च	உயிர்விட்டுப் பிரிய
भूमौ	பூமியில் [யாலும்		வில்லை.

विसंज्ञं वानरं दृष्ट्वा दशग्रीवो रणोऽसुकः । रथेनाम्बुदनादेन सौमित्रिमभिदुद्रुवे ॥ ९७ ॥
 आसाद्य रणमध्ये तु वारयित्वा स्थितो ज्वलन् । धनुर्विस्फारयामास कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥

दशग्रीवः	रा. வணன்	अभिदुद्रुवे	விரைந்துசென்றான்.
वा०२०	வானரனை (நீலனை)	रणमध्ये	போர்க்களத்தின்
वारयित्वा	அடக்கவிட்டு		நடுவில்
विसंज्ञं	பிரக்ஞைப் பற்றி நுக்கிற வகை	आसाद्य	வந்துசேர்ந்து
दृष्ट्वा	கண்டு	स्थितः	உறுதியாய் நின்று
रणोऽसुकः	போரில் ஆசைகொண்ட வனைய	मेदिनी	பூமியை
		कम्पयन्	நடுங்கச்செய்கிறவன்
		इव	போல்
अंबुदनादेन	மேகவொலிகொண்ட	ज्वलन् तु	பரபரப்புற்றவனாகவே
रथेन	ரதத்திலிருந்து	धनुः	விலை
	கொண்டே	विस्फारयामास	நீணெற்றி டங்காரஞ் செய்தான்.
सौमित्रि	லக்ஷ்மணரை நோக்கி		

तमाह सौमित्रिरदीनसत्त्वो विस्फारयन्तं धनुरप्रमेयम् ।

अभ्येहि मामेव निशाचरेन्द्र न वानरास्त्वं प्रतियोद्धुमर्हः ॥ ९९ ॥

अदीनसत्त्वः	சலியா ஆற்றல்	आह	பின் வருமாறு
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர் [கொண்ட		சொன்னார்:
अप्रमेयं	அளவுகடந்த மகிமை வாய்ந்தவனும்	निशाचरेन्द्र	“அரக்கமன்னா!
धनुः	விலை	मां एव	என்னையே
		अभ्येहि	எதிர்த்துப்போர்ப்புரி.
		त्वं	நீ
विस्फारयन्तं	{ டங்காரஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறவனுமான	वानरान्	வானரர்களை
तं	அவனைப்பார்த்து	प्रतियोद्धुं	எதிர்த்துப்போர்ப்புரிய
		अर्हः न	ஏற்றவனாகாய்.”

स तस्य वाक्यं प्रतिपूर्णयोपं ज्याशब्दमुग्रं च निशम्य राजा ।

आसाद्य सौमित्रमवस्थितं तं कोपान्वितो वाक्यमुवाच रक्षः ॥ १०० ॥

रक्षः	அரக்கனாகிய	ज्याशब्दं च	நாணிணொலியையும்
सः	அந்த	निशम्य	கேட்டு
राजा	மன்னவன்	कोपान्वितः	கோபம் மூண்டவனாய்
तस्य	அவரது	अवस्थितं	சித்தமாய் நிற்கின்ற
वाक्यं	மொழியையும்	तं	அந்த
प्रतिपूर्णयोपं	எங்கும் நிறைந்த ஒளி யுடன் விளங்கியதும்	सौमित्रि आसाद्य	லக்ஷ்மணரைக் கிட்டி
उग्रं	பயங்கரமாயிருக்கிற துமான	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
		उवाच	பின் வருமாறு
			மொழிந்தான்:

स एवमुक्तः कुपितः ससर्ज रक्षोधिपः सप्त शरान्सुपुङ्गवान् ।

तांलक्ष्मणः काञ्चनचित्रपुङ्खैश्चिच्छेद बाणैर्निशिताग्रधारैः

॥ १०४ ॥

एव	இவனும
उक्तः	சொல்லப்பட்ட
सः	அந்த
रक्षोधिपः	இராக்கஷஸுமன்னன்
कुपितः	சினங்கொண்டவனாகி
सुपुङ्गवान्	கூர்மையான முனை
सप्त	எழு [யுற்ற]
शरान्	பாணங்களை
सर्ज	விடுத்தான்,

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
काञ्चन-	} பொன்மயமான ஆழ
चित्रपुङ्खैः	
	கிய ஓரங்களையுடைய
	வைகளும்
निशिताग्रधारैः	கூரிய முனைகளுடன்
	விளங்கியவைகளு
बाणैः	பாணங்களால் [மான]
तान्	அவைகளை
चिच्छेद	முறித்தெறிந்தார்.

तान्प्रेक्षमाणः सहसा निकृत्तान्निकृत्तभोगानिव पन्नगेन्द्रान् ।

लङ्केश्वरः क्रोधवशं जगाम ससर्ज चान्यान्निशितान्पृष्कान्

॥ १०५ ॥

लङ्केश्वरः	இலங்கைமன்னன்
तान्	அவைகளை
सहसा	ஏககாலத்தில்
निकृत्तभोगान्	உடலறுபட்ட
पन्नगेन्द्रान्	சிறந்த பாம்புகளை
व	போலவே
निकृत्तान्	அறுபட்டுவிழுந்த
	வைகளாய்

प्रेक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டு
क्रोधवशं जगाम	கோபத்திற்கடிமை
	யானான்.
अन्यान्	வேறு
निशितान्	கூரான
पृष्कान् च	பாணங்களையும்
सर्ज	விடுத்தான்.

स बाणवर्षं तु वर्षं तीव्रं रामानुजः कार्मुकसंप्रयुक्तम् ।

क्षुरार्धचन्द्रोत्तमकर्णिभलैः शरांश्च चिच्छेद न चुक्षुमे च

॥ १०६ ॥

रामानुजः	ஸ்ரீராமரின் தம்பியர்
सः	அவர் [கிய]
कार्मुकसंप्रयुक्तं	கோதண்டத்தில்
	பிணைக்கப்பட்ட
तीव्रं तु	கொடுமை செய்யும்
बाणवर्षं	சரமாரியை
वर्षं	பொழிந்தார்.

क्षुरार्धचन्द्रोत्तम-	} கூடூரம், அர்த்தசந்
कर्णिभलैः	
	திரம், உத்தமகர்ணி,
	பல்லம் என்கிற
	பாணங்களால்
शान् च	பாணங்களையெல்லாம்
चिच्छेद	முறித்துத் தள்ளினார்.
चुक्षुमे न च	கலங்காமலாயிருந்தார்.

स बाणजालान्यथ तानि तानि मोघानि पश्यन्निदशारिराजः ।

विसिम्भिये लक्ष्मणलाघवेन पुनश्च बाणान्निशितान्मुषोच

॥ १०७ ॥

सः	அந்த
विदशारिराजः	தேவசத்ருக்களின்
तानि तानि	அந்தந்த [மன்னன்]
बाणजालानि	பாணஜாலங்களை

मोघानि	விண்போனவைக
पश्यन्	கண்டு [ளாக]
	லக்ஷ்மணருடைய
लक्ष्मणलाघवेन	சாமர்த்தியத்தை
	பிணைத்து

अथ	அப்பொழுது	निशितान्	கூரிய
विसिन्धिये	ஆச்சர்யங்கொண்	वाणान्	பாணங்களை
पुनः च	பின்னும்	[दान.	முமொ
		मुमोच	விடுத்தான்.

स लक्ष्मणश्चाशु शराञ्छिताग्रान्महेन्द्रवज्राशनितुल्यवेगान् ।

संघाय चापे ज्वलनप्रकाशान्ससर्ज रक्षोधिपतेर्वधाय

॥ १०८ ॥

सः	அந்த	ज्वलनप्रकाशान्	{ நெருப்புப்போல் பிர காசிக்கின்றவைகளு மான
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	शरान्	பாணங்களை
शिताग्रान्	கூரிய முனைகளுள்ள னவும்	चापे	வில்லில்
महेन्द्रवज्राशि-	தேவேந்திரனுடைய	आशु	விரைவில்
तुल्यवेगान् }	வஜ்ராயுதத்தையும்	संघाय	தொடுத்து
	இடியையும் போன்ற	रक्षोधिपतेः	ராசுதஸமன்னனது
	சக்தி படைக்கப	वधाय	வதையை உத்;
	பெற்றவைகளும்	ससज	விடுத்தார்.

स तान्प्रचिच्छेद हि राक्षसेन्द्रश्छित्वा च तांलक्ष्मणमाजघान ।

शरेण कालाग्निसमप्रभेण स्वयम्भुदत्तेन ललाटदेशे

॥ १०९ ॥

सः	அந்த	कालाग्नि-	{ பிரளயகாலந்தீக்குச்
राक्षसेन्द्रः	அரக்கரிறைவன்	समप्रभेण	{ சமமான ஒளி
तान् हि	அவைகளையும்		கொண்டதும்
प्रचिच्छेद	முறித்துத்தள்ளி	स्वयंभुदत्तेन	பிரம்மதேவரால் அளி க்கப்பட்டதுமான
तान् च	அவைகளையெல்லாம்	शरेण	பாணமொன்றால்
छित्वा	சேதித்துத்தள்ளி	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
	விட்டு	ललाटदेशे	நெற்றிப்பிரதேசத்தில்
		आजघान	அடித்தான்.

स लक्ष्मणो रावणसायकार्तश्चाल चापं शिथिलं प्रगृह्य ।

पुनश्च संज्ञां प्रतिलभ्य कृच्छ्राच्चिच्छेद चापं त्रिदशेन्द्रशत्रोः

॥ ११० ॥

सः	அந்த	सज्ञा	தனதறிவை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रतिलभ्य	அடைந்து
रावणसायकार्तः	{ ராவணனது பாணத் தால் நோவுண்டவ	शिथिलं	நழுவிநுந்த
		चापं	வில்லை
चचाल	கல	प्रगृह्य	உறுதியாய்ப்பற்றிக் கொண்டு
पुनः च	என்றாலும்	विदशेन्द्रशत्रोः	இந்திரனின் சத்ருவி
कृच्छ्रात्	வெகு கஷ்டத்தின் பேரில்	चापं	வில்லை [னது
		चिच्छेद	முறித்துத்தள்ளினார்.

निकृत्तचापं त्रिभिराजधान बाणैस्तदा दाशरथिः शितायैः ।

स सायकार्तो विचचाल राजा कृच्छ्राच्च संज्ञां पुनराससाद ॥ १११ ॥

दाशरथिः	லக்ஷ்மணர்	ராஜா ச	மன் ன னும
तदा	அப்பொழுது	सायकार्तः	பாணங்களால் நோ
निकृत्तचापं	முறிபட்ட வில்லு— னிருக்கும் அவனை	विचचाल	வண்டவனுய்
शितायैः	கூறிய முனை கருற்ற	कृच्छ्रात्	துடித்தான்.
त्रिभिः	மூன்று		மிகப்பிரயாசையின்
बाणैः	பாணங்களால்	संज्ञां	மேல்
आजधान	அடித்தார்.	पुनः	பிரக்ஞையை
सः	அந்த	पुनः	மீளவும்
		आससाद	அடைந்தான்.

स कृत्तचापः शरताडितश्च मेदाद्राग्रात्रो रुधिरावसिक्तः ।

जग्राह शक्तिं समुद्रग्रशक्तिः स्वयम्भुदत्तां युधि देवशत्रुः ॥ ११२ ॥

देवशत्रुः	தேவர்களின் சக்த்ருவும்	मेदाद्राग्रात्रः	{ உடம்பெல்லாம் வியர் வையால் நனைந்தவ னாகவும்
समुद्रग्रशक्तिः	மகா பிரசித்திபெற்ற சக்திமானுமான	रुधिरावसिक्तः	{ உடம்பெல்லாம் ரத் தத்தால் நனைந்த வனாகவுமாகி
सः च	அவனும	स्वयम्भुदत्तां	பிரமதேவரால் கொ டுக்கப்பட்ட
युधि	போரில்	शक्तिं	சக்தியாயுத்ததை
कृत्तचापः	முறிபட்ட வில்லுடை யவனாகவும்	जग्राह	எடுத்துக்கொண் டான்.
शरताडितः	பாணத்தாலடியுண்ட வனாகவும்		

स तां विधूमानलसन्निकाशां वित्रासिनीं वानरवाहिनीनाम् ।

चिक्षेप शक्तिं तरसा ज्वलन्तीं सौमित्रये राक्षसराष्ट्रनाथः ॥ ११३ ॥

राक्षसराष्ट्रनाथः	அரக்கராட்டுவேந்த னாகிய	वित्रासिनीं	வெருண்டோடச் செய்கிறதுமான
सः	அவன்	तां	அந்த
विधूमानल-	{ புகையற்ற அக்னியை நிகர்த்து	शक्तिं	சக்தியை
सन्निकाशां		सौमित्रये	லக்ஷ்மணரைக்குறி வைத்து
ज्वलन्तीं	ஜ்வாலையுடன் விளங் குகிறதும்	तरसा	விரைவாக
वानरवाहिनीनां	வானரசேனைகளோ	चिक्षेप	விடுத்தான்.

तथाऽपि सा तस्य विवेश शक्तिर्बाह्वन्तरं दाशरथेर्विशालम् ॥ ११४ ॥

॥ ११४ ॥

भरतानुजः	பரதரின் தம்பியாகு	जघान	தடுத்தார்.
हुताशिकल्पैः	{ ஹோமஞ்செய்யப பட்ட அக்னியை நிகர்த்த	तथा अपि	அப்படியிருந்தும்
उग्रैः	சிறந்த	सा	அந்த
बाणैः च	பாணங்களாலும்	शक्तिः	சக்தி
आपतन्तीं	தனனை தோக்கிவரும்	तस्य	அந்த
तां	அதை	दाशरथेः	லக்ஷ்மணருடைய
		विशालं	அகன்ற
		बाह्यन्तरं	மார்பில்
		विवेश	தைத்துவிட்டது.

स शक्तिमाञ्छक्तिसमाहृतः सन्मुहुः प्रजज्वाल रघुप्रवीरः ।

तं विह्वलन्तं सहसाऽभ्युपेत्य जग्राह राजा तरसा भुजाभ्याम् ॥ ११५ ॥

शक्तिमान्	சக்திமானும்	राजा	மன்னனாகும் அவன்
रघुप्रवीरः	ரகுசூலத்தில் உத்தம வீரருமாகிய	विह्वलन्तं	பிரக்ஞையிழந்து
सः	அவர்	तं	அவரை [கிடந்த
शक्तिसमाहृतः सन्	சக்தியால் அடியுண்ட வராய் ஆகி	सहसा	புன்னகையுடன்
मुहुः	ஒரு லொடிப்பொழுது	अभ्युपेत्य	கிட்டி
प्रजज्वाल	மதமயங்கிவிட்டார்.	भुजाभ्यां	இருகரங்களாலும்
		तरसा	வலுக்கொண்டு
		जग्राह	தூக்கவற்றான்.

हिमवान्मन्दरो मेरुः सैलोक्यं वा सहामरैः । शक्यं भुजाभ्यामुद्धर्तुं न संख्ये भरतानुजः ॥

हिमवान्	இமயமலை	उद्धर्तुं	பெயர்த்து வேறிடத்
मन्दरः	மந்தரமலை		தில் வைக்க
मेरुः	மேருமலை	शक्यं	சாத்தயமானது
सैलोक्यं	மூவுலகமும்	संख्ये	போரில் [மாகலாம்.
अमरैः सह वा	தேவர்களோடு கூட என்றாலும்	भरतानुजः	பரதரின் தம்பியாகு மீவர்
भुजाभ्यां	அவனது இருகரங்க ளாலும்		சாத்தியமாகாதிருந் தார்.

शक्त्या ब्राह्मणापि सौमित्रिस्ताडितस्तु स्तनान्तरे ।

विष्णोरचिन्त्यं स्वं भागमात्मानं प्रत्यनुस्मरत्

॥ ११७ ॥

सौमित्रिः स्तनान्तरे	லக்ஷ்மணர் மார்பில்	स्वं तु	அவர்க்குமட்டுமே
ब्राह्मणा	பிரம்மாவை அதிகிதே வதையாகக் கொண்ட		ரியதுமான
शक्त्या	சக்தியினால்	विष्णोः	விஷ்ணுபகவானின்
ताडितः अपि	அடிக்கப்பட்டவராயி ருக்கையில்	भागं	அம்சமாகிற
अचिन्त्यं	(	आत्मानं	பிறங்குணத்தை
		प्रत्यनुस्मरत्	ஸ்மரித்துக்கொண்
	௭		டிருந்தார்.

ततो दानवदर्पघ्नं सौमित्रिं देवकण्टकः । तं पीडयित्वा बाहुभ्यामपभुर्लङ्घनेऽभवत् ॥११८॥
 अथैवं वैष्णवं भागं मानुषं देहमास्थितम् । विसंज्ञं लक्ष्मणं दृष्ट्वा रावणो विस्मितोऽभवत् ॥

देवकण्टकः	தேவசத்ருவாகிய	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
रावणः	ராவணன்	विंज्ञं	பிரக்ஞை இழந்திருக் கிறவராக
एवं	இப்படியாய்	दृष्ट्वा	கவனித்து
भागं	பாகம்	बाहुभ्या	இரு கரங்களாலும்
	மானவரும்	पीडयित्वा	அசைத்துப்பார்த்து விட்டு
मानुषं	மனித	लङ्घन	தூக்கும் ஸ்வயத்தல்
देहं	உருவத்தை	अप्रभुः	வல்லமையற்றவனாக
आस्थितं	வரும	अभवत्	இருந்தான்.
दानवदर्पघ्नं	அசுரர்களின் செருக் கை ஒழிப்பவரும்	ततः	அதனால்
सौमित्रिं	சுமித்திராதேவியின்	अथ	அப்பொழுது
	புதல்வருமான	विस्मितः	ஆச்சர்யமடைந்தவ
तं	அந்த	अभवत्	ஆயினான். [இருக

अथ वायुसुतः क्रुद्धो रावणं समभिद्रवत् । आजघानोरसि क्रुद्धो वज्रकल्पेन मुष्टिना ॥

अथ	அப்பொழுது		சினங்கொண்டிருந்த
वायुसुतः	ஹனுமார்		அவர்
क्रुद्धः	மிகச் சினங்கொண்ட வராகி	वज्रकल्पेन	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த
रावणं	ராவணனை	मुष्टिना	முஷ்டியால்
समभिद्रवत्	நோக்கி எதிர்த்து ஒடினார்.	उरसि	மார்பில்
		आजघान	

तेन मुष्टिप्रहारेण रावणो राक्षसेश्वरः । जानुभ्यामपतद्भूमौ चचाल च पपात च ॥१२१॥

तेन	அந்த	भूमौ	தரையில்
मुष्टिप्रहारेण	முஷ்டியின் குத்தால்	अपतत्	சாய்ந்துவிட்டான்.
राक्षसेश्वरः	ராசக்ஷஸமன்னனாகிய	चचाल	மதிகலங்கினான்.
रावणः च	ராவணனும்	पपात च	மானமுமிழ்தான்.
जानुभ्यां	முழந்தாள்களை மடித் துக்கொண்டு		

आस्यैः स नेत्रश्रवणैर्विवाम रुधिरं बहु ॥ १२२ ॥

सः	அவன்	रुधिरं	ரத்தத்தை
आस्यैः	வாய்களாலும்	बहु	அதிகமாய்
नेत्रश्रवणैः	கண்களாலும் ஓராக ளாலும்	वाम	கக்கினான்.

विघूर्णमानो निश्रेष्ठो रथोपस्थ उपाविशत् । विसंज्ञो भूर्छितश्चासीन्न च स्थानं समालभत् ॥

निश्रेष्ठः	எதுவும் ரெய்யமுடி யாதவனாக	विसंज्ञः च	பிரச்சை இழந்தவனாயும்
विघूर्णमानः	புரண்டுகொண்டு	आसीत्	இட்டான்.
रथोपस्थः	ரதத்தின் பக்கத்தில்	स्थानं च	{ எதிரிகளின் தாக்குதலை அடக்கும் சக்திபெயும்
उपाविशत्	கிடந்தான்.		
मूर्च्छितः	ஐம்புலன்களின் சக்தி குன்றியவனாயும்		
		समालभत् न	அடையாதிருந்தான்.

विसंज्ञं रावणं दृष्ट्वा समरे भीमविक्रमम् । ऋषयो वानराः सर्वे नेदुर्देवाः सवासवाः ॥

भीमविक्रमं	அளவுகடந்த ஆண்மைபற்ற	ऋषयः	ரிஷிகளும்
रावणं	ராவணனை	वानराः	வானரர்களும்
समरे	போரில்	सवासवाः	இந்திரனுள் விரட்ட
विसंज्ञं	பிரசுனைதயற்றுக்கிடப்பவனாக	देवाः	தேவர்களும்
		सर्वे	எல்லோரும்
		नेदुः	கொடுபுற்று ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

हनुमानपि तेजस्वी लक्ष्मणं रावणादितम् । अनयद्राघवाभ्यां वाहुभ्यां परिगृह्य तम् ॥

तेजस्वी	பராக்ஷமராலியாகிய	बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்
हनुमान्	ஹனுமார்	परिगृह्य	தூக்கி எடுத்து
रावणादितम्	ராவணனால் அடிக்கப்பட்ட	राघवाभ्यां	ஸ்ரீராமரது சன்னிதானத்திற்கு
तं	அந்த	अनयत्	கொண்டுபோய்ச்
लक्ष्मणं अपि	லக்ஷ்மணரையும்		சேர்த்தார்.

वायूसूनोः सुहृत्वेन भक्त्या परमया च सः । शत्रूणामप्रक्रम्योऽपि लघुत्वमगमत्कपेः ॥

वायूसूनोः	வாயுளின் புகல்வராகிய	भक्त्या	பக்தியாலும்
सुहृत्वेन	நல்ல எண்ணத்தாலும்	शत्रूणां	சத்ருக்களுக்கு
च	அதிகாடுகூட	अप्रक्रम्यः	அசைக்கமுடியாதவ
परमया	ஸர்வோத்திருஷ்டமிடைய	सः अपि	அவரும் [ராயிருந்த
		लघुत्वं	லேசாயிருக்கும் தன்மையை
		अगमत्	அடைந்தார்.

तं समुत्सृज्य सा शक्तिः सौमित्रिं युधि दुर्जयम् । रावणस्य रथे तस्मिंस्थानं पुनरुपागता ॥

सा शक्तिः	அந்த சக்தி	रावणस्य	ராவணனது
युधि	போரில்	तस्मिन्	அந்த
दुर्जयं	வெல்லமுடியாத	रथे	ரதத்தில்
तं	அந்த	स्थानं	தனதிருப்பிடத்திற்கு
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணனை	पुनः	மறுபடியும்
समुत्सृज्य	விட்டுவிட்டு	उपागता	போய்ச்சேர்ந்தது.

आश्वस्त्यश्च विशल्यश्च लक्ष्मणः शत्रुसूदनः । विष्णोर्भागममीमांस्वमात्मानं प्रत्यनुस्सरन् ॥

शत्रुसूदनः	சத்ருக்களை ஒழிக்கும்	आत्मानं	தனது ஸ்வரூபத்தை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रत्यनुस्सरन् च	ஸ்மரிக்கின்றவராகவே
अमीमांस्व	{ எவ்வித ஆராய்ச்சி யாலும் உள்ளபடி அறியமுடியாத	आश्वस्त्यः	மூர்ச்சை தெளிந்தவ ராயினர்.
विष्णोः	விஷ்ணுபகவானின்	विशल्यः च	புண் ஆறியவர்
भागं	அம்சமாகிய		னா.

रावणोऽपि महातेजाः प्राप्य संज्ञां महाहवे । आददे निशितान्वाणाञ्जग्राह च महद्भुतः ॥

महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய	धनुः	வில்லை
रावणः अपि	ராவணனும்	जग्राह	எடுத்துக்கொண் டான.
महाहवे	பெரும் போரில்	निशितान्	கூரிய
संज्ञां	பிரக்களுயை	वाणान् च	பாணங்களையும்
प्राप्य	அடைந்து	आददे	தொடுத்தான்.
महत्	• சிறந்த		

निपातितमहावीरां वानराणां महाचमूम् । न्यहनत् स च संकुद्धो वानराणां महाचमूम् ॥

सः	அவன்	महाचमूम्	பெரும் சேனையையும்
संकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	वानराणां	வானரர்களுடைய
वानराणां	வானரர்களுடைய	महाचमूम् च	பெரும் சேனை எல்லா வறறையும்
निपातित- }	சின்னபின்னமாக்கப்		
महावीरां }	பட்ட மகா வீரர் களையுடைய	न्यहनत्	தூரத்தி் அடித்தான்.

ते हन्यमाना रौद्रेण क्षिप्रहस्तेन रक्षसा । राघवं शरणं जग्मुः प्रजापतिमिव प्रजाः ॥१३१॥

ते	அவர்கள்	प्रजाः	பிரஜைகள்
रौद्रेण	கொடியவனும்	प्रजापतिं	பிரம்மதேவரை
क्षिप्रहस्तेन	கைலாகவம் பெற்ற வனுமான	इव	எப்படியோ அப்படி யே
रक्षसा	அரக்கனல்	राघवं	ஸ்ரீராமரிடம்
हन्यमानाः	ஹிம்சிக்கப்படுகின்ற வர்களாய	शरणं जग्मुः	சரணமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

राघवोऽपि रणे दृष्ट्वा कर्म रौद्रस्य रक्षसः । धनुः सज्यमुपादाय चामीकरविभूषितम् ॥

रथस्थं समरे शूरमभिदुद्राव रावणम् ॥ १३३ ॥

राघवः अपि	ஸ்ரீராமரும்	कर्म	செயலை
रणे	போரில்	दृष्ट्वा	பார்த்து
रौद्रस्य	கொடிய	चामीकरविभूषितं	பொன்னொழுகுற்று விளங்கும்
रक्षसः	அரக்கனின்		

धनुः கோதண்டத்தை
 सज्यं நாணேற்றி
 उपादाय வைத்துக்கொண்டு
 समरे போரில்
 शूरं சூரனாகிய

रावणं ராவணனை
 रथस्थं ரதத்திலிருக்கின்ற
 अभिदुद्राव வஞக
 தூரத்திலிருந்தவண்
 नमो भारत्तारः னமேபார்த்தார்.

निपातितमहावीरां द्रवन्तीं वानरीं चमूम् । राघवस्तु रणे दृष्ट्वा रावणं समभिद्रवत् ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
 रणे போரில்
 वानरीं चमूम् तु வானரசேனையையும்
 निपातितमहावीरां { கிழே விழுத்தப்பட்ட
 பெரும் வீரர்களையு
 दैवतथाय

द्रवन्तीं வெருண்டு ஓடுகிற
 தாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து
 रावणं ராவணனை
 समभिद्रवत् எதிரே க்கிச்செல்ல
 ஆற்றார்.

अथैनमुपसंगम्य हनुमान्वाक्यमब्रवीत् । मम पृष्ठं समारुह्य राक्षसं शास्तुमर्हसि ॥ १३५ ॥

अथ அப்பொழுது
 हनुमान् ஹனுமார்
 एनं இவரை
 उपसङ्गम्य கிட்டி
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 मोழित्तारः

मम “அடியேனது
 पृष्ठं பிடரியில்
 समारुह्य ஏறிக்கொண்டு
 राक्षसं அரசர்களை
 शास्तु கொல்ல
 अर्हसि திருவுளங்கொள்
 वीराकः”

विष्णुर्यथा गरुत्मन्तं बलवन्तं समाहितः । तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यं वायुपुत्रेण भाषितम् ॥
 आरुरोह महाशूरो बलवन्तं महाकपिम् ॥ १३७ ॥

समाहितः சிதற மனத்தின
 राक्य
 महाशूरः மகா சூரரான
 राघवः ஸ்ரீராமர்
 वायुपुत्रेण ஹனுமாரினால்
 भाषितं சொல்லப்பட்ட
 तत् அந்த
 वाक्यं விண்ணப்பத்தை
 श्रुत्वा பெருமைப்படுத்தி

बलवन्तं மகா பலசாலியாகிய
 महाकपिं வானரோத்தமரின்
 விஷ்ணுபகவான்
 बलवन्तं பலசாலியாகிய
 गरुत्मन्तं கருடபகவானின் மீது
 यथा எவ்வண்ணமோ
 आरुरोह ஆவண்ணமே
 ஏறிக்கொண்டார்.

रथस्थं रावणं संख्ये ददर्श मनुजाधिपः ॥ १३८ ॥

मनुजाधिपः மானிடமன்னான
 அவர்
 रथस्थं ரதத்திலிருக்கும்

रावणं ராவணனை
 संख्ये போரில்
 ददर्श கண்முன் கண்டார்.

तमालोक्य महातेजाः प्रदुद्राव स राघवः । वैरोचनिमिव कुद्धो विष्णुरभ्युद्यतायुधः ॥

महातेजाः   மிக ஆரோவையுடைய

सः   அந்த

राघवः   ஸ்ரீராமர்

तं   அவனை

आलोक्य   சன்கு

कुद्धः

अभ्युद्यतायुधः   { அயுத்தங்களை சித்த
மாய் உயரவைத்தவ
ராகி

विष्णुः   விஷ்ணுவாகவான்

वैरोचनिं   பலிச்சுக்கிரவர்த்தியை

इव   எப்படியோ அப்படியே

प्रदुद्राव   எதிர்த்துச்சென்றார்.

ज्याशब्दपकरोत्तीव्रं वज्रनिष्पेषनिस्वनम् ।

ज्याशब्दं   கயாசப்தையை

तीव्रं   கடுமையாய்

वज्रनिष्पेषनिस्वनं   வஜ்ரநிஸ்பேசநிஸ்வநம்

ஒலியடையகைய

अकरात्   செய்தார்.

रामः   ஸ்ரீராமர்

गंभीरया

{ உணர்ந்திராகுதாம்
உணர்ந்திருக்கவே
ண்டியதமாகிய பொ
ருளடங்கிய

गिरा गम्भीरया रामो राक्षसेन्द्रमुवाच ह

गिरा   ரொற்கொண்டு

राक्षसः   ராட்சஸன்னை

மாரத்த

उवाच   பின்வருமாறு திரு

வாய்மலங்குறினார்.

ह   காண !

तिष्ठ तिष्ठ मम त्वं हि कृत्वा निप्रियवीक्षणम् । क नु राक्षसशार्दूल गतो मोक्षमवाप्स्यसि ॥

राक्षसशार्दूल   “யாஷ்டசூர புலியா

பொருளாக அரங்க !

तिष्ठ तिष्ठ   திஸ்த திஸ்த

त्वं   நீ

मम हि   எனக்கே

ईदृशं   இவ்விதமான

विप्रियं   உபபாத்தை

कृत्वा   செய்துவிட்டு

क नु मु   எங்கு சென்றுதான்

मोक्षं   உதரமேற்ற சிசைஷயி

ன்று தப்புகலை

अवाप्स्यसि   அடைவாய் ?

यदीन्द्रवैवस्वतभास्कரान्वा स्वयम्भुवैश्वानरशङ्करान्वा ।

गमिष्यसि त्वं दश वा दिशोऽथवा तथाऽपि मे नाद्य गतो विमोक्ष्यसे

मं   “எனது

गनः   கட்புநா லெட்ட

त्वं   நீ

अद्य   இப்பொழுது

इन्द्रवैवस्वत-   இந்நிறன், யமன், நெரி

भास्कரान् वा   யன் இவர்களுட்கு

நில தானுகட்டி

स्वयंभुवैश्वानर-   பிரமதேவர், அகனி,

शङ्करान् वा   சிவபிரமான் இவர்

களித்தில தானு

கட்டும்

अथवा   அப்படியின்றி

दश   பத்த

दिशः वा   திக்குகளில் எங்கே

தானுகட்டும்

गमिष्यसि यदि   ஒடிப் பதுங்கிவிடுகின்

றாய் என்றாலும்;

नथा अपि   அப்போதுங்கூட

विमोक्ष्यसे न   உயிர்த்தப்பி இராய்.

ततो रामो महातेजा रावणेन कृतव्रणम् । दृष्ट्वा पुवगशार्दूलं कोपस्य वशमेयिवान् ॥

महातेजा:	அவமானத்தை என் ளளவும் சகியாதவ	कृतव्रणं	புண்பட்டவராக
रामः	ஸ்ரீராமர் [ராகிய	दृष्ट्वा	கவனித்து
पुवगशार्दूलं	வாஸுதோத்கமரை	ततः	அக்காரணத்தால்
रावन्	ராவணனால்	कोपस्य	கோபத்திற்கு
		वशं एयिवान्	பரவசமாயினார்.

तस्याभिसंक्रम्य रथं सचक्रं साश्वध्वजच्छत्रमहापताकम् ।

ससारथिं साशनिशूलखड्गं रामः प्रचिच्छेद शरैः सुपुङ्खैः ॥ १४८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	ससारथिं	சாரதியுடன்கூடவும்
तस्य रथं	அவனது ரதத்தை	साशनिशूलखड्गं	அசனி எனும் ஆயுதம்
सचक्रं	சக்கரங்களோடு வும்		{ குலம், கத்தி இவை களோடுகூடவும்
साश्वध्वजच्छत्र- महापताकं	{ குதிரைகள், கொடி- கள், குடை, சிறந்த இவை களோடுகூடவும்	सुपुङ्खैः	கூரிய கூர்களுற்ற
		शरैः	கோள்களால்
		अभिसंक्रम्य	புடைத்து
		प्रचिच्छेद	முறித்தெறிந்தார்.

अथेन्द्रशत्रुं तरसा जघान बाणेन वज्राशनिसन्निभेन ।

भुजान्तरे व्यूढसुजातरूपे वज्रेण मेरुं भगवानिवेन्द्रः ॥ १४९ ॥

अथ	அதன்மேல்	भुजान्तरे	பார்பில்
इन्द्रशत्रुं	இந்திரனது சக்ருவா கிய அவனை	इन्द्रः भगवान्	இந்திரபகவான்
वज्राशनिसन्निभेन	வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும் நிகர்க்கத்	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
बाणेन	பாணமொன்றால்	मेरुं	மேருமலையை
व्यूढसुजातरूप	உறுதியுற்றதும் பெரு த்திருக்கிறதமான	इव	எவ்வண்ணமோ
		तरसा	அவ்வண்ணமே
		जघान	ஆத்திரத்தோடு அடித்தார்.

यो वज्रपाताशनिसन्निपातान्न चुक्षुभे नापि चचाल राजा ।

स रामवाणाभिहतो भृशार्तश्चचाल चापं च मुमोच वीरः ॥ १५० ॥

यः	எந்த	सः वीरः च	அந்த வீரனே
राजा	அரசன்	रामवाणाभिहतः	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால் அடியுண்டவனு
वज्रपाताशनि- सन्निपातात्	{ வஜ்ராயுதத்தின் அடி- யாலும் இடியின் வீழ்ச்சியாலும்	भृशार्तः	மிகவும் நோவால் வருந்தியவனு
चुक्षुभे न	கவங்கா திருந்தானே	चचाल	உதறல்கொண்டான்.
चचाल अपि न	அசையா துமிருந் தானே	चापं	வில்லை
		मुमोच	நடுவவிட்டான்.

तं विह्वलन्तं प्रसमीक्ष्य रामः समाददे दीप्तमथार्धचन्द्रम् ।

तेनार्कवर्णं सहसा கிரிதம் சிச்செட ரக்ஷாதிபதேர்மஹத்மா

॥ 151 ॥

அத	அப்பொழுது	அர்ஹ்சுத்ரம்	அர்த்தசக்திரமெனும்
மஹத்மா	மகாத்மாவான		பானத்தை
ராம:	ஸ்ரீராமர்	சமாஅதே	தொடுத்தார்.
த	அவனை	தேன	அதைக்கொண்டே
விஹ்வலந்த்	{ எதுவுமே செய்யத் தெரியாது தவிக்கின்றவனாய்	ரக்ஷாதிபதி:	அரக்கமன்னனது
		அர்க்ஷணம்	சூரியனது ஒளி
			கொண்டு விளங்கும்
பிரசமீக்ச்ய	கவனித்து	கிரிதம்	மகுடத்தை
தீப்தம்	ஆவலிக்கின்ற	சஹசா	புன்னகைகொண்டு
		சிச்செட	உடைத்தெறித்தார்.

तं निर्विषाशीविषसन्निकाशं शान्ताचिपं सूर्यमिवाप्रकाशम् ।

गतश्रियं कृत्तिकிரीटकूटमुवाच रामो युधि राक्षसेन्द्रम्

॥ 152 ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	கூத்தகிரீடகூட்	கீட்டம் முறிப்பட்டு
யுதி	போரில்		அவமதிக்கப்பட்டு
நிர்விஷாஸிவிஷ-	விஷமொழிந்த பாம்பு	கதஸ்ரியம்	புகழிழந்து விட்டவனு
சன்னிகாஸம்	{ போலிருக்கின்றவனும்	த	அந்த
சாந்தாசிபம்	கரணங்கொற்று	ரக்ஷஸேந்த்ரம்	ராக்ஷஸமன்னனைப்
அபகாஸம்	ஒளியிலலா		பார்த்து
சூர்யம்	சூரியனை	உவாச	பின்வருமாறு அரு
இவ	போலிருக்கின்றவனும்		விச்செய்தார்:

कृतं त्वया कर्म महत्सुभीमं हतप्रवीरश्च कृतस्त्वयाऽहम् ।

तस्मात्परिश्रान्त इव व्यवस्य न त्वां शरैर्मृत्युवशं नयामि

॥ 153 ॥

தவ்யா	“உன்னால்	கூத:	ஆக்கப்பட்டிருக்க
மஹத்	பெரும்	தஸ்மாத்	ஆகையால் [மேன்.
சுபீமம்	மிகபயங்கரமான	பரிஸ்ரான்த: இவ	நீ முற்றிலும் களைத்
கர்ம	தொழில்		திருக்கொடிய என்பதை
கூதம்	செய்யப்பட்டது.	வ்யவஸ்ய	செதையில்கொண்டு
அஹ் ச	நானும்	த்வம்	உன்னை
தவ்யா	உன்னால்	மூர்துவஸம்	எமனது வசத்திற்கு
		சரீ:	பாணங்கொல்ல
ஹத்பரீ:	{ சிறந்த போர்வீரர்	நயாமி ந	{ இப்பொழுது அனுப்
	களின் வலியடக்கப்		பாடல் விடாருக்கி
	பட்டவனாய்		மேன்.

गच्छानुजानामि रणार्दितस्त्वं प्रविश्य रात्रिञ्चरराज लङ्काम् ।

आश्वास्य निर्याहि रथी च धन्वी तदा बलं द्रक्ष्यसि मे रथस्थः ॥ १५४ ॥

रात्रिञ्चरराज त्वं	“நிசாசரமன்னு! . நீ	रथी	ரதத்திலிருப்பவனு யும்
रणार्दितः	போரில் மிகக் துன்பப் பட்டிருக்கின்றனா.	धन्वी च	ஈற்பற்றியவனாகவும்
अनुजानामि	போகவிடை கொடுக் கின்றேன்.	निर्याहि	நிரும்பிவா.
गच्छ	நிரும்பிச்செல்.	तथा	அப்பொழுது
लङ्कां	இலங்கையை	रथस्थः	ரதத்திலிருக்கும் நீ
प्रविश्य	அடைந்தது	मे	எனது
आश्वास्य	சீரோபபையாற்றிக் கொண்டு	बलं	சக்தியை
		द्रक्ष्यसि	உள்ளபடி கண்டறி வாய்.”

स एवमुक्तो हतदर्पहर्षो निकृत्तचापः स हताश्वमूतः ।

शरादितः कृत्तमहाकिरीटो विवेश लङ्कां सहसा स राजा ॥ १५५ ॥

सः	அவன்	सः	அவன்
निकृत्तचापः	முறிக்கப்பட்ட விலை யுடையவனாயும்	हतदर्पहर्षः	{ ரொடும் உதஸாஹ மும் தழிந்தவனாயு மாயினான்.
हताश्वमूतः	{ கொல்லப்பட்ட குத ரைகளையும் சாரதியை யுமுடையவனாயும்	सः	அந்த
कृत्तमहा- किरीटः }	உடைத்துப்போடப் பட்ட புகழ்படைத்த கரீடமுடையவனு யும்	राजा	மன்னன்
शरादितः	பாணங்கொல்ல கோவு படுவனாயுமாயினான்.	एवं	மீறாகண்டவாறு
		उक्तः	சொல்லப்பட்டவனாய்
		सहसा	தகைதாமே
		लङ्कां	இலங்கைக்கு
		विवेश	போய்ச்சேர்ந்தான்.

तस्मिन्प्रविष्टं रजनीचरन्द्रे महाबले दानवदेवशत्रौ ।

हरीन् विशल्यान् सह लक्ष्मणेन चकार रामः परमाहवाधे ॥ १५६ ॥

दानवदेवशत्रौ	அசுரர்களுக்கும் தே வர்களுக்கும் சத்ருவும்	रामः	ஸ்ரீராமர்
महाबले	மிக ஆற்றலுடையவ னும்	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனோடுகூட
निशार्चरन्द्रे	நிசாசரவேந்தனு	हरीन्	வானரர்களை
तस्मिन्	அவன் [மாகிய	परमाहवाधे	பெரும்போர்முனையில்
प्रविष्टे	நிரும்பிப்போய் சேந்ததபிறகு	विशल्यान्	{ எள்ளஎள்ளவுநிலாத வாகாராய
		चकार	செய்தருளினார்.

तस्मिन् प्रभिन्ने त्रिदशेन्द्रशर्वा सुरासुरा भूतगणा दिशश्च ।

ससागराः सर्पिर्महोरगाश्च तथैव भूम्यम्बुचराश्च हृष्टाः

॥ १५७ ॥

ந்ரஸௌ	இந்திரசத்ருவாகிய	சர்பிமஹோரகா:	{ ரிஷிகளையும் மஹோரகர்களையும் உள்ளிட்டவைகளுமான
தரமிந்	அவன்	திச: ச	தித்தேவதைகளும்
பரிந்	தோலவியடைந்து	ததா ஂவ	அவ்வண்ணமே
	விடவே		
சுராசுரா:	தேவர்களும் தேவர் தலைவர்களும்.	ததா ஂவ	நிலத்திலும் நீரிலும் உள்ள பிரானிகள்
பூதகணா: ச	பூதகணங்களும்,	பூம்யம்புசரா: ச	{ எல்லாமும்
சஸாகரா:	சமுத்திரங்களையும்	ஹ்ரஸா:	களிப்புற்றன.
	விட்டவைகளும்,		

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 17165

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 2590

पष्टितमः सर्गः—अमुपतवावतु षष्त्तकम् ॥ ६० ॥

कुम्भकर्णप्रबोधनम्—कुम्भकाण्डेन विष्टिक्कच्छस्यवतु.

स प्रविश्य पुरीं लङ्कां रामबाणभयादितः । भगवद्दत्तदा राजा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १ ॥

ச:	உதத	ராமபாண-	{ ராமபாணத்தை நினை
ராஜா	மன்னன்	பயாதித:	{ தது தவிக்கின்றவனாய்
கல்கா	பூலங்கை	பஹ்ர்ப்.	செருக்கொரிந்தவனாய்
புரீ	நகரில்		
பரித்ய	புதுத்து	வ்யதிந்திரிய:	குழப்பிய புலனுடைய
ததா	அப்பொழுது	பஹ்	ஆயினான். [வனாய்

मातङ्ग इव सिंहेन गरुडेनेव पन्नगः । अभिभूतोऽभवद्राजा राघवेण महात्मना ॥ २ ॥

ராஜா	அரரன்	பந்நக:	சர்ப்பம்
மஹாஸுனா	மகாதமாவாகிய	கரூடேன	கருடபகவானால்
ராஃவேண	பூரீராமரால்	ஹ்	எவ்வண்ணமோ
மாத்த:	ஓர் யானை		அவ்வண்ணமேயும்
சிஹேன	சங்கத்தால்	அபிபூத:	
ஹ்	எவ்வண்ணமோ	அபவந்	பட்டவனாக
	அவ்வண்ணமேயும்		ஆயினான்.

ब्रह्मदण्डप्रकाशानां विद्युत्सदृशवर्चसाम् । स्मरन्नाघववाणानां विव्यथे राक्षसेश्वरः ॥ ३ ॥

राक्षसेश्वरः श्रीराक्षஸமன்னன்

राघववाणानां

ஸ்ரீராமரது

विद्युत्सदृशवर्चसां {
 { மின்னலை நிகர்த்த
 { ஒளிகொண்டவைக
 { ஒருமான

स्मरन्

நினைந்து நினைந்து

विव्यथे

உள்ள முருகினான்.

स काञ्चनमयं दिव्यमाश्रित्य परमासनम् । विप्रेक्षमाणो रक्षांसि रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

सः रावणः

அந்த ராவணன்

काञ्चनमयं

பொன்மயமானதும்

दिव्यं

சிறந்ததுமான

परमासनं

ஸம்மாசனத்தில்

आश्रित्य

ஆமர்ந்து

रक्षांसि

ராட்சஸர்களை

विप्रेक्षमाणः

பார்ந்து

वाक्यं

சூடு சொல்லி

अब्रवीत्

பின்வருமாறு

சொன்னான்:

सर्वं तत्खलु मे मोघं यत्तप्तं परमं तपः । यत्समानो महेन्द्रेण मानुषेणास्मि निर्जितः ॥

महेन्द्रेण

“மகேந்திரனுக்கு

समानः

ஒப்பானவனான

अस्मि

நான்

मानुषेण

மானிடனால்

निर्जितः

வெல்லப்பட்டேன்

यत्

என்கிற காரணத்தால்

तप्तं

செய்திருந்த

परमं तपः

சிறந்த தவம்

यः

எதுவோ

मे

எனது

तत् सर्वं

அது எல்லாமும்

खलु

முற்றிலும்

मोघम्

வியர்த்தமாகிவிட்டது.

इदं तद्ब्रह्मणो घोरं वाक्यं मामभ्युपस्थितम् । मानुषेभ्यो विजानीहि भयं त्वमिति तत्तथा ॥

मानुषेभ्यः

“மானிடர்க்கிட

மிருந்து

भयं

பயத்தை

त्वं

நீ

विजानीहि

கவனத்தில் வைத்துக்

கொள்வாயாக

इति

என்ற

इदं

இது

तत्

அப்பொழுது

ब्रह्मणः

பிரம்மதேவரின்

घोरं

கடுமையான

वाक्यं

நியமனம்

तत्

அது

मां भवि

என் விஷயத்தில்

तथा

ரொல்லியவண்ணமே

उपस्थितम्

பலித்துவிட்டது.

देवदानवगन्धर्वैर्व्यक्षराक्षसपन्नैः । अवध्यत्वं मया प्राप्तं मानुषेभ्यो न याचितम् ॥ ७ ॥

देवदानवगन्धर्वैः

“தேவர்கள், அசுரர்

கள், கந்தர்வர்கள்

இவர்களாலும்

யக்ஷர்கள், ராட்சஸர்

கள், பன்னகர்கள்

இவர்களாலும்

மரணமின்மை

मया

என்னால்

प्राप्तं

அடையப்பட்டது.

मानुषेभ्यः

மானிடர்க்கிடமி

ருந்து

याचिं न

யாசிக்கப்படாது

விட்டுவிடப்பட்டது.

विदितं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम् । इक्ष्वाकुकुलनाथेन अनरण्येन यत्पुरा ॥ ८ ॥
 उत्पत्स्यत । ह मद्रशं पुरुषा राक्षसाधम । यस्त्वा सपुत्र सामात्यं सबलं साश्वसाराधम् ॥
 निहनिष्यति सङ्ग्रामे त्वां कुलाधम दुर्मते ॥ १० ॥

ஆம் { “சரி, சரி, இப்பொழுதுதான் ஓர்பகத் திற்கு வருகிறது ; தசரதனின் மகனாகிய ராமனை, இக்ஷ்வாகுகுலநாதனாகிய அனரண்யனால் முன்னொருகால அரக்கப்படுத்தி ! குலத்தின் பெயரைக் கெடுக்கும் தீய எண்ணமுடைய ய: எந்த [வனை ! புரூ: மானிடன் சமாமே போரில் த்வா் ஹி உன்னையும்

சபுத் புதலவாகனோடு கூடவும்
 சாமாத்யம் மந்திரிகளோடுகூடவும்
 சவல் ஸேனையோடு கூடவும்
 சாஸ்வரதிரி { குதிரைகளோடும் ஸ்திரீகளோடும் கூடவும்
 நினிநியதி து கொல்லப்போகின்றதென்று அவன்
 மத்ரே என்னு குலத்தில உண்டாகப்போகின்
 உபத்யதே எங்கிற இதில் [ரன்
 யத் அறிவிக்கப்பட்ட
 விதித் மாரிடனாக
 மானுஷம் நான் இப்பொழுது
 மனயே அறிகிறேன்.

शमोऽहं वेदवत्या च यदा सा धर्षिता पुरा । सेयं सीता महाभागा जाता जनकनन्दिनी ॥

புரா “முன்னொருகால
 யதா எப்பொழுது
 சா அவன்
 { என்னை சண்டப்பட்ட
 ஧ர்ஷிதா { டனனோ அப்பொழுது
 வேதவத்யா வேதவதி என்ற அவளால்

அஃ நான்
 சச: சபிக்கப்பட்டேன்.
 ஜனகநந்தினி ஜனகரின் மகளாய்
 மஹாபாஹி பேரெழில் வாய்ந்த
 ஜாதா பிறந்து [வளாய்
 சீதா விதைகளே விளங்கும்
 ஹ்ய் இவள்
 சா ச அவளோ.

उमा नन्दीश्वरश्चापि रम्भा वरुणकन्यका । यथोक्तास्तपसा प्राप्तं न मिथ्या ऋषिभाषितम् ॥

உமா “பார்வதியும்
 நந்திசுவர: நந்திச்வரரும்
 ரம்மா ரம்பையும்
 வரணகன்யகா வரணனின் மகளும்
 தபசா மனவேதனையால்
 யதோக்த: எதை வேண்டினார்
 கோ அது

பாஸ்த் கிடைத்துவிட்டது.
 ஋ஷிபாஷி { வேதங்களின் துட்பம்
 அறிந்தவர்களின் சொல்
 அபி மித்யா ந பொய்யா இல்லவே
 இல்லை.

एतदेवाभ्युपागम्य यत्नं कर्तुमिहाहथ । राक्षसाश्चापि तिष्ठन्तु चर्यागोपुरमूर्धसु ॥ १३ ॥

एतत् एव	“இதை இப்படியே	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
अभ्युपागम्य	தெரிந்துகொண்டு		-காவற்காரர்களுக்கு
अपि च	இருக்கையிலுபாட்ட	चर्यागोपुरमूर्धसु	என்று கட்டப்பட்ட
इह	இப்பொழுது		விடுதிகளிலும் கோபு
यत्नं	விடாமுயற்சி		ரங்கலினுச்சிகளிலும்
कर्तुं अहंथ	செய்யக்கடவீர்கள்	तिष्ठन्तु	காத்துவரட்டும்.

स चाप्रतिमगम्भीरो देवदानवदर्पहा । ब्रह्मशापाभिभूतस्तु कुम्भकर्णो विबोध्यताम् ॥ १४ ॥

अप्रतिमगम्भीरः	“விகரற்ற துண்ணாழி	ब्रह्मशापाभि-	பிரமமரின் சாபத்தால்
	வானமும்	भूतः तु	சிறுமைபட்டிருக்கின்
	-தேவர்கள், அநார்கள்		றவனுமான்
देवदानवदर्पहा	{ இவர்களின் கொட்	स कुम्भकर्णः च	அந்தகும்பகர்ணனும்
	டத்தை அடங்குகிற	विबोध्यताम्	எழுப்பிவிட்டபட்ட
	வனும்		டும்.”

स पराजितमात्मानं प्रहस्तं च निषूदितम् । ज्ञात्वा रक्षोबलं भीममादिदेश महाबलः ॥

महाबलः	மிக ஆற்றலுடைய	निषूदितं च	கொல்லப்பட்டவனாக
सः	அவன்	ज्ञात्वा	சிறுதித்து [வும்]
आत्मानं	தன்னை	भीमं	பயங்கரமான
पराजितं	தோலவியடைந்தவ	रक्षोबलं	அரக்கலேனையைப்
	னாகவும்		பார்த்து
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனை	आदिदेश	பின்வருமாறு
			கட்டளையிட்டான்:

द्वारेषु यत्नः क्रियतां प्राकारश्चाधिरुह्यताम् । निद्रावशसमाविष्टः कुम्भकर्णो विबोध्यताम् ॥

द्वारेषु	“வாரிலைகளில்	अधिरुह्यतां	அடையப்பட்டடும்.
यत्नः	உககமாயிருந்தல்	निद्रावश-	நித்திரைக்காட்பட்டு
क्रियतां	பற்றப்பட்டடும்.	समाविष्टः	முழுக்கிக்கடக்கும்
प्राकारः च	மதிக் கவரும்	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
		विबोध्यताम्	எழுப்பப்பட்டடும்.

सुखं स्वपिति निश्चिन्तः कालोपहतचेतनः । नव षट् सप्त चाष्टौ च मासान्स्वपिति राक्षसः ॥

राक्षसः	“அரக்கனாகும் இவன்	नव	ஒன்பது
कालोपहत-	விதியால் பற்றப்பட்ட	षट्	ஆறு
चेतनः	{ ஆத்மவையுடையவ	सप्त	ஏழு
	னாய்	अष्टौ च	எட்டு
निश्चिन्तः	கவலையற்றவனாய்	मासान् च	மாஸக்கணக்குகளா
सुखं	அவனிடப்பட்டபடி.		கவே
स्वपिति	தூங்குகின்றான்.	स्वपिति	தூங்குகின்றான்.

मन्त्रं कृत्वा प्रसुप्ताऽयामतस्तु नवमऽहान । त तु बाधयत क्षिप्रं कुम्भकणं महाबलम् ॥

அய் “இவன்
ஹத: இன்றையிலிருந்து
நவமே ஒன்பதாவது
அஹநி து நாளில்தான்
மந்த் ஆலோசனையை
கூவா சொல்லிவிட்டு

प्रसुप्त: தூங்கலானான்.
तु என் று இம்
महाबलं மகாபலசாலையாகிய
तं कुम्भकणं ஆந்தரூம்பகர்ணனை
क्षिप्रं விசைவில்
बोधयत எழுப்புகள்.

स तु संख्ये महाबाहुः ककुदः सर्वरक्षसाम् । वानरावाजपुत्रौ च क्षिप्रमेव वधिष्यति ॥

சர்வரக்ஷஸாம் “அரக்கர்களுல்லோ
இலும்

संख्यं போரில்
राजपुत्रौ ராஜகுமாரர்கள்

ककुदः பிரதானனும்
महाबाहुः தோள்வலி படைத்த
வனுமான

இருவரையும்
वानरां च வானரர்களுடும்
क्षिप्रं एव சடுதியிலேயே
वधिष्यति வதைப்பான்.

स: तु அவன் தான்

एष केतुः परः संख्ये मुख्यो वै सर्वरक्षसाम् । कुम्भकर्णः सदा शेते मूढो ग्राम्यसुखे रतः॥

एष: “இந்த
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
संख्ये போரில்
परः எல்லோருக்கும்
மேம்பட்ட

मुख्य: பிரதானமானவன்.
मूढः வஞ்சிக்கப்பட்டவனாய்
ग्राम्यसुखे ஸ்வபரமமாகவிட்ட
ஸுகத்தில்

केतुः உத்தமன்.
सर्वरक्षसां वै அரக்கர்களுல்லோ
ருக்குமே

रतः மூழ்கியவனாய்
सदा எப்பொழுதும்
शेते தூங்கக்கூலங்கழிக்
கின்றன்.

रामेण हि निरस्तस्य संग्रामेऽस्मिन्सुदारुणे । भविष्यति न मे शोकः कुम्भकर्णे विबोधिते॥

कुम्भकर्णं “சும்பகர்ணன்
विबोधिते எழுப்பப்பட்டானு
கில்

संग्रामे போரில்
रामेण ஸ்ரீராமனால்
निरस्तस्य தூத்தியடிக்கப்பட்ட
मे எனக்கு
शोकः மனவேதனையானது
भविष्यति न हि இரவே இராது.

अरिमन् இந்த
सुदारुणे மிக்கக்கஷ்டமாயிருக்
கின்ற

किं करिष्याम्यहं तेन शक्रतुल्यबलेन हि । ईदृशे व्यसने प्राप्ते यो न साहाय्य कल्पते ॥

य: “எந்த இவன்
साहाय्य உதவி புரிவதற்கு
कल्पते न ஏற்படாதிருக்கின்
றான்.

तेन அவனால், ராமனால்
ईदृशे இப்படிப்பட்ட
व्यसने கஷ்டம்
प्राप्ते ஸம்பதித்திருக்கை
யில்

हि ஆணபடியால்
शक्रतुल्यबलेन இநதிரனை நிகர்த்த
ஆற்றல்கொண்ட

अहं நான் ஒருவன்
किं करिष्यामि என்ன செய்யேன் ? ”

ते तु तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्य राक्षसाः । जग्मुः परमसंभ्रान्ताः कुम्भकर्णनिवेशनम् ॥

ते राक्षसाः	அந்த அரசர்கள்	परमसंभ्रान्ताः	மிகப்பரபரப்புற்றவர்
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனது		களாய்
तत्	அந்த	कुम्भकर्णनिवेशनं	கும்பகர்ணனது
वचनं	சொல்லை		மாளிகைக்கு
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	जग्मुः	சென்றார்கள்.

ते रावणसमादिष्टा मांसशोणितभोजनाः । गन्धमाल्यांस्तथा भक्ष्यानादाय सहसा ययुः ॥
 मृगान् मद्यस्य च घटान् घोरान् क्षतजमेव च । आसाद्य च गृहं तस्य प्रविश्य च नृपाज्ञया ॥
 तां प्रविश्य महाद्वारां सर्वतो योजनायताम् । कुम्भकर्णगुहां रम्यां सर्वगन्धप्रवाहिनीम् ॥
 कुम्भकर्णस्य निश्वासादवधूता महाबलाः । प्रतिष्ठमानाः कृच्छ्रेण यत्नात्प्रविविशुर्गुहाम् ॥

रावणसमादिष्टाः	ராவணனால் ஆக்ஞா பிரிக்கப்பட்டவர்களும்	सर्वतः	எல்லாப் பக்கங்களிலும்
मांसशोणित- भोजनाः	மாம்சத்தையும் ரத் தத்தையும் உண வாய்க்கொண்ட	योजनायतां	ஒரு யோஜனை நீண்டதும்
महाबलाः	மகாபலசாலிகளுமான	सर्वगन्धप्रवाहिनीं	எல்லாம் நறுமணம் கமழ்கின்றதும்.
ते	அவர்கள்	रम्यां च	அழகுவாய்ந்ததுமான
नृपाज्ञया	மன்னரின் ஆகைஞ யைக்கொண்டு	तां	அந்த
गन्धमाल्यान् तथा	வாஸனைத் திரவியங் களையும் புஷ்பங் களையும்	कुम्भकर्णगुहां	கும்பகர்ணன் நித் திரைகளன்றும் மண்டபத்தில்த்
भक्ष्यान्	உணவுகளையும்	प्रविश्य	புகுந்து
घोरान्	பயங்கரமான	कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது
मृगान् च	விலங்குகளையும்	निश्वासात्	மூச்சுக்காற்றால்
मद्यस्य घटान् च	கன்க்குடங்களையும்	अवधूताः	நிலையாய் நிற்க முடி யாததுமொற்றம்
क्षतक्षं एव	இரத்தத்தையும்	कृच्छ्रेण	அடைந்தவர்களாய்
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு		மிகப் பிரயாரை
सहसा	விரைவில்		கொண்டு
ययुः	சென்றார்கள்.	प्रतिष्ठमानाः	உறுதியாய் நிற்கின் வர்களாகி
तस्य	அவனது		
गृहं च	அரண்மனைக்கு	यत्नात्	மிக ஊக்கத்தால்
आसाद्य	போய்ச்சேர்ந்து	गुहां	மண்டபத்தினுள்
प्रविश्य	நுழைந்து	प्रविविशुः	போய்ச் சேர்ந்தார்
महाद्वारं	பெரியவாயில்கள்		கள்.

அமைந்ததும்

तां प्रविश्य गुहां रम्यां शुभां काञ्चनकुट्टिमाम् । ददृशुर्नैर्ऋतव्याघ्रं शयानं भीमदर्शनम् ॥

काञ्चनकुट्टिमां	{ பொன்னாலும் கற்க ளாலும் இழைக்கப் பெற்று	प्रविश्य	புகுந்து,
शुभां	ஒளியுடன் விளங்கிக் கொண்டு	भीमदर्शनं	பயங்கரமான தோற்றமுடையவனாய்
रम्यां	அழகாயிருக்கின்ற	शयानं	தூங்கிக்கொண்டிருக் கும்
तां	அந்த	नैर्ऋतव्याघ्रं	ராஷ்டஸப்புலியை
गुहां	உதங்கும் மண்டபத் தில்	ददृशुः	கண்டார்கள்.

ते तु तं विकृतं सुप्तं विकीर्णमिव पर्वतम् । कुम्भकर्णं महानिद्रं सहिताः प्रत्यबोधयन् ॥

ते	அவர்கள்	विकृतं	இதுவரையில் ஒருவரு க்குமில்லாதபடியாய்
विकीर्णं	தனித்து வந்து கிடக்கும்	महानिद्रं	பெரும் தூக்கக்
पर्वतं इव	மலைபோலவே	तं	அந்த [காரணிய
सुप्तं	படுத்துக்கிடப் பவனும்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
		सहिताः तु	ஒன்றுசேர்ந்து
		प्रत्यबोधयन्	எழுப்பலானார்கள்.

ऊर्ध्वरोमाञ्चिततनुं श्वसन्तमिव पन्नगम् । त्रासयन्तं महाश्वसैः शयानं भीमदर्शनम् ॥
भीमनासापुटं तं तु पातालविपुलाननम् । शय्यायां न्यस्तसर्वाङ्गं मेदोर्हधिरगन्धिनम् ॥
काञ्चनाङ्गदनद्धाङ्गं किरीटिनमरिन्दमम् । ददृशुर्नैर्ऋतव्याघ्रं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥३२॥

तं	அந்த	शयानं	படுத்துக்கிறவனாக வும்
अरिन्दमं	சத்ருக்களை அடக்க வல்ல	भीमनासापुटं	{ பயங்கரமான மூக்குத் துவாரங்களை யுடைய வனாகவும்
महाबलं	மஹா பலசா	पातालविपुलाननं	ஆழ்ந்து அகன்ற வா யையுடையவனாகவும்
नैर्ऋतव्याघ्रं	ராஷ்டஸப்புலியாகிய	शय्यायां	படுக்கையில்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	न्यस्तसर्वाङ्गं	{ எல்லா உருப்புகளின் சுவடுகளுடன் விளங் குகிறவனாகவும்
ऊर्ध्वरोमाञ्चित- तनुं	{ நேராக வளர்ந்த உயரமையவனான	मेदोर्हधिर- गन्धिनं	{ மாம்சம் ரத்தம் இவை களின் நாற்றத்தோ டிருக்கிறவனாகவும்
पन्नगं इव	பாம்பைப் போல்	काञ्चनाङ्गद- नद्धाङ्गं	{ பொன்வளையல்கள் புனைந்த அங்கங்களை யுடையவனாகவும்
श्वसन्तं	பெருமூச்செறிகிறவ னாகவும்	किरीटिनं तु	கிரீடத்தை தரித்தவ னாகவும்
महाश्वसैः	பெரும் குறட்டை களால்	ददृशुः	கவனித்தார்கள்.
त्रासयन्तं	எவரையும் பயப்படுத் துகின்றவனாகவும்		
भीमदर्शनं	பயங்கரமான தோற்ற முடையவனாய்		

ततश्चकुम्भहात्मानः कुम्भकर्णाग्रतस्तदा । पांसानां मेरुसङ्काशं राशिं परमर्तपणम् ॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	मांसानां	மாம்பசங்களின்
महात्मानः	மிக ஆற்றலுடைய அவர்கள்	मेरुसङ्काशं	மேருடலையை நிகர்த்த
ततः	அவ்விடத்தில்	राशिं	குவியலை
कुम्भकर्णाग्रतः	கும்பகர்ணன் முன்	परमर्तपणं	மிகத்திருத்தியை விளை
	பாக	चक्रः	ககும் வண்ணமாக வைத்தார்கள்.

मृगाणां महिषाणां च वराहाणां च सञ्चयान् । चक्रनैर्ऋतशार्दूल राशिमन्त्रस्य चाद्भुतम् ॥

नैर्ऋतशार्दूलाः	நிராக்ஷஸை ததமர் கள	सञ्चयान्	குவியல்களையும்
मृगाणां	மாந்களுடையவும்	अन्त्रस्य	அன்னத்தினது
महिषाणां च	எருடைகளுடையவும்	अद्भुतं	அத்புதமான
वराहाणां च	பன்றிகளுடையவும்	राशिं च	குவியலையும்
		चक्रः	வைத்தார்கள்.

ततः शोणितकुम्भांश्च मद्यानि विविधानि च । पुरस्तात्कुम्भकर्णस्य चक्रसिद्धशशत्रवः ॥

त्रिदशशत्रवः	தேவசத்ருக்களாகிய அவர்கள்	शोणितकुम्भान् च	ரத்தம் நிறைந்த குடங்களையும்
ततः	அப்பொழுது	विविधानि	பற்பல
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனுடைய	मद्यानि च	மத்யங்களையும்
पुरस्तात्	முன்னிலையில்	चक्रः	வைத்தார்கள்.

लिलिपुश्च परार्ध्येन चन्दनेन परंतपम् । दिव्यैराच्छादयामासुर्माल्यैर्गन्धैः सुगन्धिभिः ॥

परंतपं	சத்ருக்களை தபிக்க அடிக்கும் அவனை	गन्धैः	வாஸனைத் திரவியங்க ளாலும்
परार्ध्येन	சிறந்த	सुगन्धिभिः	நறுமணம் கமழும்
चन्दनेन	சந்தனத்தாலும்	दिव्यैः	சிறந்த
लिलिपुः	பூசினார்கள்.	माल्यैः च	மாலிகளாலும்
		आच्छादयामासुः	அலங்கரித்தார்கள்.

धूपं सुगन्धं सस्रजुस्तुष्टुश्च परन्तपम् । जलदा इव चोन्नेदुर्यातुधानास्ततस्ततः ॥ ३७ ॥

यातुधानाः	அரக்கர்கள்	परंतपं	சத்ருக்களை தபிக்க
ततः ततः	நாற்புறமும்	तुष्टुः च	தோத்திரம் பண்ணி னார்கள்.
सुगन्ध	திவ்ய பரிமளமுள்ள	जलदाः इव	மேகங்கள் போல
धूपं	தூபத்தை	उन्नेदुः च	கர்ஜிக்கவும் கர் தார்கள்.
सस्रजुः	காட்டினார்கள்.		

शङ्खानापूरयामासुः शशाङ्कसदृशप्रभान् । तुमुलं युगपच्चापि विनेदुध्याप्यमर्पिताः ॥ ३८ ॥

शशाङ्कसदृशप्रभान्	சந்திரனை நிகர்த்துப் பிரி காசமுற்று விளங்கும்	अमर्पिताः	ஆத்திரங்கொண்டவர் களாய்
शङ्खान् अपि	சங்கங்களை யும்	युगपत् च	ஒன்றுசேர்ந்து
आपूरयामासुः	உபூதினார்கள்.	तुमुलं च	உரத்த குரலிடும்
अपि	இன்னும்	विनेदुः	சத்தினார்கள்.

नेदुरास्फोटयामासुश्चिक्षिपुस्ते निशाचराः । कुम्भकर्णविरोधार्थं चक्रुस्ते विपुलं स्वनम् ॥

ते	அந்த	त	அவர்கள்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	कुम्भकर्णविरोधार्थं	கும்பகர்ணனை எதிர்ப் பதற்காக
आस्फोटयामासुः	கைகளைத் தட்டியோர் கள்.	विपुलं	பெரும்
नेदुः	கூவி எழுப்பினார்கள்.	स्वन	கூர சுவையும்
चिक्षिपुः	அடித்தார்கள்.	चक्रुः	புட்டார்கள்.

सशङ्खभेरीपणवप्रणादमास्फोटितश्वेलितसिंहनादम् ।

दिशो द्रवन्तस्त्रिदिवं किरन्तः श्रुत्वा विहङ्गाः सहसा निपेतुः ॥ ४० ॥

विहङ्गाः	பறவைகள்	श्रुत्वा	கேட்டு
सशङ्खभेरी- पणवप्रणादं	சங்கம், பேரி, பண வார், இவைகளின் முழக்கத்தோடு கூடிய	दिशः	எல்லா திசைகளிலும்
आस्फोटितश्वेलित- सिंहनादं	கைகளைத் தட்டிய சத் தத்தையும், கூத்தா டும் சத்தத்தையும், சங்கநாதத்தையும்	द्रवन्तः	ஒடுகின்றவைகளாய்
		त्रिदिवं	அகாயதலை
		किरन्तः	நீரட்டிகொண்டு
		सहसा	எகக உத்தில
		निपेतुः	பறந்துஒன்றி கொண்டன.

यदा भृशतैर्निनदैर्महात्मा न कुम्भकर्णां वुवुधे प्रसुप्तः ।

ततो मुसुण्ड्यामुसलानि सर्वे रक्षोगणास्ते जग्गृह्णदाश्च ॥ ४१ ॥

ते	அந்த	निनदैः	சத்தங்களால்
रक्षोगणाः	ராட்சஸர் கூட்டங்கள்	यदा	எப்பொழுது
सर्वे	எல்லோரும்	वुवुधे न	எழுந்திராதிருந
महात्मा	பெருமுடலுடைய	ततः	அப்பொழுது [தானே]
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	मुसुण्डीः	முசுண்டி எனும் ஆயு தங்கலையும்,
प्रसुप्तः	ஆழ்ந்த உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற வனாய்	मुसलानि	பூநூற்புலக்கைகளை
भृशतैः	மிகக் கர்ணகேடராடிகள் ளான	गदाः च	கைகளையும், [யும்,
		जग्गृहुः	கைகளில் தித்துப் கொண்டார்கள்.

तं शैलशृङ्गैर्मुसलैर्गदाभिर्वृक्षैस्तलैर्मुद्गरमुष्टिभिश्च ।

मुखप्रसुप्तं भुवि कुम्भकर्णं रक्षांस्युदग्राणि तदा निजघ्नः

॥ ४२ ॥

ததா அப்பொழுது
 भुवि உலகில்
 मुखप्रसुप्तं நிச்சிந்தையாய்
 நன்கு உறங்கும்
 तं அந்த
 कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை
 उदग्राणि பயங்கரமான
 रक्षांसि அரக்கர்கள்

शैलशृङ्गैः மலைச்சிகரங்களாலும்,
 मुसलैः உலக்கைகளாலும்,
 गदाभिः கதைகளாலும்,
 वृक्षैः மரங்களாலும்,
 तलैः உள்ளங்கைகளாலும்,
 मुद्गरमुष्टिभिः च தடிகளாலும்,
 निजघ्नः முட்டிகளாலும்,
 அடித்தார்கள்.

तस्य निश्वासवातेन कुम्भकर्णस्य रक्षसः । राक्षसा बलवन्तोऽपि स्थातुं नाशक्नुवन्पुरः ॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
 बलवन्तः अपि பலமுள்ளவர்களாயி
 (நகரபோதிலும்)
 तस्य रक्षसः அந்த அரக்கனாகிய
 कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது

निश्वासवातेन மூச்சுக்காற்றால்
 पुरः எதிரில்
 स्थातुं (தடுமாறாது) நிற்க
 अशक्नुवन् न வல்லமையற்றவா
 களாணர்கள்.

ततः परिहिता गाढं राक्षसा भीमविक्रमाः

॥ ४४ ॥

ततः அப்பொழுது
 भीमविक्रमाः மிக ஆற்றலுடைய
 राक्षसाः அரக்கர்கள்

गाढं நெருங்கி
 परिहिताः சூழ்ந்துகொண்டு
 விட்டார்கள்.

मृदङ्गपणवान्भेरीः शङ्खकुम्भगणांस्तदा । दश राक्षससाहस्रा युगपत्पर्यवादयन् ॥ ४५ ॥

दश राक्षससाहस्राः பதினாயிரம் அரக்கர்

शङ्खकुम्भगणान् { சங்கங்கள் கடங்கள்
 இவைகளின் அனே
 கங்களையும்
 तदा அப்பொழுது
 युगपत् ஏககாலத்தில் எல்லோ
 (நுமாய்
 पर्यवादयन् முழக்கினார்கள்.

मृदङ्गपणवान् மிருதங்கங்களையும்
 पणववा द्यங்களையும்

भेरीः பேரிகளையும்

नीलाञ्जनचयाकारास्ते तु तं प्रत्यबोधयन् । अभिघ्नन्तो नदन्तश्च नैव संविदिदे तु सः ॥

नीलाञ्जन- } கரிய அஞ்ஜனமலையை
 चयाकाराः } நிகர்த்தவர்களாகிய
 ते அவர்கள்
 अभिघ्नन्तः तु அடிக்கின்றவர்

नदन्तः च கர்ஜிக்கின்றவர்களா
 तं அவனை [யும்
 प्रत्यबोधयन् எழுப்பமுயன்றார்கள்.
 सः तु அவனே
 संविदिदे न एव விழித்துக்கொள்ள
 வேயில்லை.

களாயும்

यदा चैनं न शेकुस्ते प्रतिबोधयितुं तदा । ततो गुरुतरं यत्नं दारुणं समुपाक्रमन् ॥ ४७ ॥

தே	அவர்கள்	ततः	அதனால்
एनं	இவனை	गुरुतरं	இன்னும்திகமாய்
प्रतिबोधयितुं	எழுப்ப	दारुणं	பயங்கரமான
यदा	எப்பொழுது	यत्नं	முயற்சியை
शेकुः न	முடியவில்லையோ	समुपाक्रमन्	மேற்கொண்டார்கள்.
तदा च	அப்பொழுதே		

अश्वानुष्ठान्वरान्नागाञ्जघ्नुर्दण्डकशाङ्कुशैः । भेरिशङ्खमृदङ्गाश्च सर्वप्राणैरवादयन् ॥ ४८ ॥

अश्वान्	குதிரைகளையும்,	जघ्नुः	அடித்து ஒட்டினார்கள்.
उष्ट्रान्	ஒட்டகங்களையும்,	भेरिशङ्ख- } मृदङ्गान् च }	பேரிகை, சங்கம், மிசு
खरान्	கோவேறுகழுதைகளை	सर्वप्राणैः	தங்கம் இவைகளையும்,
नागान्	யானைகளையும், [யும்,		தங்கள் பலங்கொண்ட
	தடிகளாலும், சாட்		மட்டும்
शैः	டைகளாலும், அங்	अवादयन्	முழக்கினார்கள்.
	குசங்களாலும்		

निजघ्नुश्चास्य गात्राणि महाकाष्ठकटङ्करैः । मुद्गरैर्मुसलैश्चैव सर्वप्राणसमुद्यतैः ॥ ४९ ॥

अस्य	இவனது	महाकाष्ठकटङ्करैः	பெருங்கட்டைகளின்
गात्राणि	அவயவங்களை	मुद्गरैः च	சமூகங்களாலும்
सर्वप्राणसमुद्यतैः	முழுபல	मुसलैः एव	தடிகளாலும்
	உயர்த்தப்பட்ட	निजघ्नुः	உலக்கைகளாலும்
			புடைத்தார்கள்.

तेन शब्देन महता लङ्का समभिपूरिता । सर्पवतवना सर्वा सोऽपि नैव प्रबुध्यते ॥ ५० ॥

तेन	அந்த	सर्वा	எல்லாமும்
महता शब्देन	பெரும் சத்தத்தால்	समभिपूरिता	நிரம்பிவிட்டது.
सर्पवतवना	பசுவதங்களையும் வன	अपि	ஆயினும்
	ங்களையுமுள்ளிட்ட	सः एव	இவன்மட்டும்
लङ्का	இலங்கைநகர்	प्रबुध्यते न	கண்விழிக்கவில்லை

ततः सहस्रं भेरीणां युगपत्समहन्त्य । मृष्टकाञ्चनकोणानामासक्तानां समन्ततः ॥ ५१ ॥

ततः	அதன்மேல்	भेरीणां	பேரிகைகளின்
समन्ततः	நாற்புறங்களிலும்	सहस्रं	அநேகமானது
आसक्तानां	குப்பலாய் வைக்கப்	युगपत्	எககாலத்தில்
	பட்டவைகளும	समहन्त्य	அடிக்கப்பட்டது.
कोणानां }	நல்ல பொன்னாலான		
	குணில்களையுடைய		
	வைகளுமான		

एवमप्यतिनिद्रस्तु यदा नैव प्रवृ-यते । शापस्य वशमापन्नस्ततः क्रुद्धा निशाचराः ॥५२॥

शापस्य	சாபத்திற்கு	प्रवृ-यते न एव	விழித்ததுக்கொள்ளா
वश आपन्नः	வசப்பட்டவனாய்		மலிருந்தானோ,
एवं	இப்படி	तु	அப்பொழுது
अतिनिद्रः अपि	அதிகநித்நையிலிருந்து	ततः	அதனால்
	கிறவனாகவே	निशाचराः	அரக்கர்கள்
यदा	எப்பொழுது	क्रुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்
			டார்கள்.

महाक्रोधसमाविष्टाः सर्वे भीमपराक्रमाः । तद्रक्षो बोधयिष्यन्तश्चक्रुरन्ये पराक्रमम् ॥ ५३ ॥

भीमपराक्रमाः	மிகப் பராக்ரமம்	तन्	அந்த
अन्ये	வேறுசிலர் [படைத்த	रक्षः	அரக்களை
सर्वे	எல்லோரும்	बोधयिष्यन्तः	எழுப்புகின்றவர்
महाक्रोधसमाविष्टाः	பெருங்கோபத்தால்	पराक्रमं	முயற்சியை [களாய்
	மெய்மறந்தவர்களாக	चक्रुः	பற்றினார்கள்.

अन्ये भेरीः समाजघ्नरन्ये चक्रुर्बिहास्वनम् । केशानन्ये प्रलुपुः कर्णावन्ये दशन्ति च ॥

अन्ये	சிலர்	अन्ये	வேறுசிலர்
भेरीः	பேரிகளை	केशान्	தலையிர்களை
समाजघ्नः	அறையுந் தாரகளை.	प्रलुपुः	இழுத்ததாரகளை.
अन्ये	வேறுசிலர்	अन्ये	வேறுசிலர்
महास्वनं	பெருங்குச்சலை	कर्णौ	இருகாதுகளை
चक्रुः	ஊடாரகளை.	दशन्ति च	கடிக்கவும் கடித்தார்
			களா.

उदकुम्भशतानन्ये समसिञ्चन्त कर्णयोः ॥ ५५ ॥

अन्ये	வேறுசிலர்	कर्णयोः	இருகாதுகளிலும்
उदकुम्भशतान्	நீர்நிறைந்த குடங்க	समसिञ्चन्त	உன்றிறுக்களை.
	ளின் அனேகங்களை		

अन्ये च बलिनस्तस्य कूटमुद्गरपाणयः । मूर्ध्नि वक्षसि गात्रेषु पातयन्कूटमुद्गरान् ॥ ५६ ॥

बलिनः	பலசாலிகளாகிய	मूर्ध्नि	தலையிலும்,
अन्य च	வேறுசிலரும்	वक्षसि	மார்பிலும்,
कूटमुद्गरपाणयः	{ கூடம், முத்திரம் எனும் ஆயுதங்களைக் கையிற்கொண்டவர்	गात्रेषु	அவயவங்களிலும்
तस्य	அவனது [களாய்	कूटमुद्गरान्	கூடம், முத்திரம் எ னும் ஆயுதங்களை
		पातयन्	ஓங்கிப்போட்டார்கள்.

रज्जुबन्धनबद्धाभिः शतघ्नीभिश्च सर्वतः । वध्यमानो महाकायो न प्राबुध्यत राक्षसः ॥

सर्वतः	எங்கும்	शतघ्नीभिः च	சதக்கனி எனும்
रज्जुबन्धन-}	கயிறுறுக்கட்டுகளால்		
बद्धाभिः }	உறுதியாய்க் கட்டப் பட்டுள்ள		ஆயுதங்களாலும்

வஃயுமான்:	துன் புறுத்தப்படு கன்றவனுட,	ராக்ஷ: 1:	அரக்கன்
மஹாகாய:	பேருடலையுடையவனு மான	பாபுத்ய ந	வீழ்ந்துக்கொள்ளா வில்லை.

वारणानां सहस्रं तु शरीरेऽस्य प्रधावितम् । विनेदुश्च सहस्राणि राक्षसानां त्रयोदश ॥

சுய	இவனது	பாபாவின்	ஒட்டவுப்பட்டது.
சரீரே	உடலில்	ராக்ஷசானா	அரக்கர்களின்
வாரணானா	யானைகளின்	தரோதசு ஸஹ்ரானி	பதின்மூவாயிரவர்
சஹ்ரம்	ஆயிரமானது	வினேது: ச	கூச்சுலுமிட்டார்கள்.

अथ खिन्नेषु रक्ष:सु यत्नेन महता शनैः । कुम्भकर्णस्ततो बुद्धः स्पर्शं परमबुध्यत ॥५९॥

சனே:	ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்	கும்பகர்ண:	கும்பகர்ணன்
மஹதா	பெரும்	புத்த:	தூக்கத்தினின்று
யத்னே	முயற்சியால்		வீழ்ந்துக்கொண்டு
ரக்ஷ:சு	அரக்கர்கள்	பர்	ஏதோ கொஞ்சம்
கிந்நேசு அய	சேர்ந்தது விட்டபின்னர்	ஸர்ச அபுத்யத	தடவிக்கொடுப்பதாக
தத:	அப்பொழுது		எண்ணினான்.

स पात्यमानैर्गिरिशृङ्गवृक्षैरचिन्तयंस्तान्विपुलान्प्रहारान् ।

निद्राक्षयात्क्षुद्रयपीडितश्च विजृम्भमाणः सहस्रोत्पपात ॥ ६० ॥

ச:	அவன	கூத்யபீடித:	பசியாகிற நோவால்
பாலுமான்:	வீழ்த்தப்பட்ட		பிடிக்கப்பட்டவனாய்
கிரிசுரூங்கை:	மலைச்சிகரங்கள் மரங் கள இவைகளால்	நிதிராக்ஷயா	நித்திரையின் நடுவில் பங்கத்தால்
தான்	அந்த	விஜ்ரம்மாண: ச	கொட்டாவிவிட்டுக் கொண்டே
விபுலான்	பெரும்	சஹ்ஸா	முரட்டுத்தனமாய்
பஹாரான்	அடிகளை	உஸ்பபாத	எழுந்தது உட்கார்ந் தான்.
அசிந்தயன்	சுவனியாதவனாய்		

स नागभोगाचलमृङ्गकल्पौ निक्षिप्य बाहू गिरिशृङ्गसारौ ।

विवृत्य क्वत्रं बडवामुखाभं निशाचरोऽसौ विकृतं जजृम्भे ॥ ६१ ॥

ச:	அந்த	வாஹ	கைகளே
அசு	இந்த	நிஷிப்ய	உதறிக்கொண்டு
நிசாசர்:	அரக்கன்	படவாமுலாபம்	வடவாக்கினியின் வாயை நிகர்த்த
நாஹோகால-)	பாம்புகளின் உடல களையும் மலைச்சிகரங் களையும் நிகர்த்தவை களும	வவ்	வாயை
கிரிசுரூங்கை	பர்வதச்சிகரங்களின் வலிகொண்டவை மரமான	விவ்ரத்ய	அவலக்ஷணமாய்
		விக்ரதம்	கொட்டாவிவிட்டான்.
		ஜஜ்ரம்	

तस्य जाजृम्भमाणस्य ववत्रं पातालसन्निभम् । ददृशे मेरुशृङ्गाग्रे दिवाकर इवोदितः ॥

जाजृम्भमाणस्य கொட்டாவிவிடும்
तस्य அவனது
पातालसन्निभं பாதாளத்தை நிகர்த்த
ववत्रं வாயானது

मेरुशृङ्गाग्रे மேருமலைச்சிகரத்தி
उदितः உதித்த [னுச்சியில்
दिवाकरः इव சூரியனென
ददृशे தோன்றிற்று.

स जृम्भमाणोऽतिबलः प्रतिबुद्धो निशाचरः । निश्वासश्चास्य संज्ञे पर्वतादिव मारुतः ॥

सः அநத
अतिबलः அதிபலசாலியாகிய
निशाचरः ஆரக்கன்
जृम्भमाणः கொட்டாவிவிட்டுக்
கெண்டே
प्रतिबुद्धः நன்கு விழித்துக்
கொண்டான்.

अस्य இவனது
निश्वासः च மூச்சுக்காற்றும்
मारुतः காற்றானது
पर्वतात् பரவதத்தினின்று
इव வந்தாலெப்படியோ
அப்படியே
संज्ञे உண்டாயிற்று.

रूपमुत्तिष्ठतस्तस्य कुम्भकर्णस्य तद्वभौ । तपान्ते सबलाकस्य मेघस्येव विवर्षतः ॥ ६४ ॥

उत्तिष्ठतः எழுந்துநின்ற
तस्य அநத
कुम्भकर्णस्य கும்பகண்ணானது
तत् रूपं அநத ரூபம்
तपान्ते கோடைகாலத்தின்
முடிவில்

विवर्षतः மழைபொழியும்
सबलाकस्य கொக்குகளுடன்
கூடிய
मेघस्य மேகத்திற்கு
इव நிகராய்
बभौ விளங்கிற்று.

ततः स कालसङ्काश उत्पत्न समुदैक्षत

ततः அப்பொழுது
कालसङ्काशः सः எமனை நிகர்த்த அவன்

॥ ६५ ॥

उत्पत्न துள்ளிக்கொண்டு
समुदैक्षत விழித்துப்பார்த்தான்.

तस्य दीप्ताग्निसदृशे विद्युत्सदृशवर्चसी । ददृशाते महानेत्रे दीप्तावि महप्रहौ ॥ ६६ ॥

तस्य அவனுடைய
दीप्ताग्निसदृशे { கொழுந்துவிட்டு
யும் அக்னிக்ஞ்சுசம
नाम, வைவகளுமா
மின்னலுககொப்
பானகாந்தியுள்ள
வைகளுமான

महानेत्रे கண்களிரண்டும்
दीप्तौ பாடிகளாகிய
महप्रहौ { இருமகாக்கிரகங்களை
(சனி, அங்காரகன்
இவர்களை)
इव போல்
ददृशाते தோன்றின.

ततस्त्वदर्शयन्सर्वान्भक्ष्यांश्च विविधान्वहून् । वराहान्महिषांश्चैव स बभक्ष महाबलः ॥ ६७ ॥

ततः அப்பொழுது
विविधान् பலவகை
बहून् भक्ष्यान् சணக்கற்ற உணவுக
वराहान् பன்றிகளையும் (நீயும்
महिषान् எருமைகளையும்

सर्वान् एव எல்லாவற்றையும்
अदर्शयन् சுட்டிக்காட்டினார்கள்.
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
सः तु அவனும்
बभक्ष தின்றான்.

அதந்நுஸுஸிதோ மாஸீ ஸோஸிதீ துஸித: பிவந் | ஢ேத:கும்பாஸ்த் மயீ ச் பஸீ ஸக்ரரிஸுஸ்ததா ||

ஸக்ரரிபு: இந்திரசக்ருவாகிய
 ஸுஸுஸித: பசித்தவனுய் [அவன்
 மாஸீ மாம்சத்தை
 அதந் தின்று
 துஸித: தாகமெடுத்தவனுய்
 ஸோஸிதீ ரத்தத்தை

பிவந் குடித்து
 ததா அகன்மேல்
 ஢ேத:கும்பாஸ்த் கொழுப்புக்கள் நிறைந்த குடபங்களையும்
 மயீ ச் மத்தத்தையும்
 பஸீ குடித்தொழிந்தான்.

ததஸ்துஸ இதி ஸ்னாவா ஸமுதேதுநிஸாசரா: | ஸிரோஸிஸ்த் ப்ரணமயீந் ஸர்வத: பர்வாரயந் || 69 ||

நிஸாசரா: அரக்கர்கள்
 தத: அப்பொழுது
 துஸ: 'பசித்திரநதுவிட்டான்'
 இதி என்று
 ஸ்னாவா கவனித்தறிந்து
 ஸமுதேது: அவனைக்கட்டினார்கள்.

எந் ினை
 ஸிரோஸி: முடிவளைத்தாழ்த்தி
 ப்ரணமய ச் நமஸ்கரித்துவிட்டு
 ஸர்வத: ஸாதுறமும்
 பர்வாரயந் பூழ்ந்துகொண்டார்.

நித்ராஸிஸதநேஸ்து கலுபீகூதலோசந: | சாரயந்ஸர்வதோ துட்ரி தாந்நதர்ஸ நிஸாசரான் || 70 ||

நித்ராஸிஸதநேஸ: { தூக்கத்தால் முற்றிலுந்திறவாக்கண்களை உடையவனும்
 கலுபீகூத-} கலங்கிக்கிடந்த கண்க
 லோசந: து } ளையுடையவனுமான
 அவன்

ஸர்வத: எல்லாப்பக்கங்களிலும்
 துட்ரி சாரயந் பார்க்கின்றவனுய்
 தாந் அந்த
 நிஸாசரான் நிசாசரர்களை
 தர்ஸ கண்டான்.

ஸ ஸர்வாந்ஸாந்வயாமாஸ நேக்ரீதாந்நேக்ரீதஸ்ப: | வோதநாதிஸிஸ்தஸ்தாபி ஸாக்ஸாநிதமவ்ரயீத் ||

நேக்ரீதஸ்ப: இராக்ஷஸோத்தமன்
 ஸ: அவன்
 நேக்ரீதாந் இராக்ஷஸர்கள்
 ஸர்வாந் எல்லோரையும்
 ஸாந்வயாமாஸ முகமன்கூறினான்.

அபி ச ஸாதுறமும்
 வோதநாத் எழுப்பியதால்
 விஸிஸ்த: விஷயம் விளங்காதவ
 ஸாக்ஸாந் அரக்கர்களைப் [னும்
 பார்த்து
 இத் பின்வருமாறு
 அவ்ரீத் பொழிந்தான்:

கிஸ்த்ரமஹமாதுய ஢வஃ: ப்ரதிவோஸித: | கசிஸ்துஸுகுஸல் ஸாஸோ ஢யீ வா நேஹ் விஸதே || 71 ||

அஹ் "நான்
 ஢வஃ: உங்களால்
 ஆதுய ஆவல்கொண்டு
 கிஸ்த்ர ஏன்
 ப்ரதிவோஸித: எழுப்பப்பட்டேன்?
 ஸாஸோ மன்னருக்கு

இஹ் இப்பொழுது
 ஢யீ வா எந்த ஒரு சங்கடமும்
 விஸதே ந ஏற்படவில்லை என்றும்
 ஸுகுஸல் ஸர்வப்பிரகாரத்திலும்
 கசிஸ்த் லும் சேஷமென்றும்
 நான் நினைக்கிறேன்.

अथवा ध्रुवमन्येभ्यो भयं परमुपस्थितम् । यदर्थमेवं त्वरितैर्भवद्भिः प्रतिबोधितः ॥ ७३ ॥

अथवा “இப்படியிருக்கமுடி யாது. প্রতিবোধितः எழுப்பப்பட்டிருக்கிறேன்.

त्वरितैः பரபரப்புற்ற

अन्येभ्यः பிறர்க்கிடமிருந்து

भवद्भिः உங்களால்

परं பெரும்

एवं இப்படியாய்

भयं

यदर्थ एதோ ஒரு காரண

उपस्थितं உண்டாயிருக்கிறது.

மாய

ध्रुवम् இது திண்ணம்.

अथ राक्षसराजस्य भयमुत्पाटयाम्यहम् । पातयिष्ये महेन्द्रं वा शतयिष्ये तथाऽनलम् ॥

अथ இப்பொழுதே

महेन्द्रं वा இந்திரனாக இருந்தா

லும் அவனை

राक्षसराजस्य அரக்கமன்னனது

पातयिष्ये வீழ்த்திவிடுவேன்.

भयं சங்கடத்தை

अनलं तथा அக்னியாயிருந்தா

லும் அவனை

उत्पाटयामि வேருடன் ஒழிப்பேன்.

शतयिष्ये அவித்துவிடுவேன்.

न ह्यल्पकारणे सुप्तं बोधयिष्यति मां गुरुः । तदाख्यातार्थतत्त्वेन मत्प्रबोधनकारणम् ॥

गुरुः “அண்ணா

तत् ஆகையால்

सुप्तं தூங்கும்

मत्प्रबोधनकारणं என்னை எழுப்பிய

मां என்னை

காரணத்தை

अल्पकारणे விஷயம் அல்பமா

अर्थतत्त्वेन உள்ளபடி எதையும்

யிருக்கையில்

விடாமல்

बोधयिष्यति न हि எழுப்பவேமாட்டார்.

आख्यात சொல்லுங்கள்.”

एवं ब्रुवाणं संरब्धं कुम्भकर्णपरिन्दमम् । यूपाक्षः सचिवो राज्ञः कृताञ्जलिस्त्वाच ह ॥

राज्ञः மன்னனது

ब्रुवाणं பேசும்

सचिवः மந்திரியாகிய

कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனைப்

यूपाक्षः பூபாக்ஷனென்பவன்

பார்த்து

अरिन्दमं சத்ருஸம்ஹாரகனும்

कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு

संरब्धं ह மிகக் கல்வரமடைந்து

उवाच பின்வருமாறு

एवं மேற்கண்டவாறு

மொழிந்தான்.

न नो दैवकृतं किञ्चिद्भयमस्ति कदाचन । मानुषान्नो भयं राजंस्तुमुलं संप्रबाधते ॥ ७७ ॥

राजन् “அரசே!

मानुषात् ஓர் மனிதனிட

नः நமக்கு

மிருந்து

दैवकृतं தேவர்களால் வினையும்

भयं சங்கடம்

तुमुलं அஸஹ்யமான

किञ्चित् எதுவும்

भयं சங்கடம்

कदाचन எப்போதும்

नः நம்மை

अस्ति न இல்லை.

संप्रबाधते பாதிக்கிறது.

न दैत्यदानवेभ्यो वा भयमस्ति हि तादृशम् । यादृशं मानुषं राजन्भयमस्मानुपस्थितम् ॥

राजन्	“அரசே!	तादृशं	அப்படிப்பட்டதாகிய
मानुषं	ஓர் மனிதனால் உண்	भयं हि	தீங்கு என்பதே
भयं	தீங்கு [டான	दैत्यदानवेभ्यः }	தேவர்களிடமிருந்தும்
यादृशं	எப்படிப்பட்டதாய்	वा }	அசுரர்களிடமிருந்
अस्मान्	நம்மை		துங்கூட
उपस्थितं	அணுகியிருக்கிறதோ,	अस्ति न	உண்டாகவில்லை

वानरैः पर्वताकारैर्लङ्केयं परिवारिता । सीताहरणसन्तप्ताद्रामान्नस्तुमुलं भयम् ॥ ७९ ॥

पर्वताकारैः	பான்ற	सीताहरण-}	சீதையைத் திருடிய
	உருவமுடைய	संतप्तात् }	காரணத்தால் மிகச்
वानरैः	வானர்களால்		சினங்கொண்ட
इयं	இந்த	रामात्	ராமனிடமிருந்து
	யலங்கைநகர்	नः	நமக்கு
परिवारिता	சூழ்ந்துகொள்ளப்	भयं	சங்கடம்
	பட்டிருக்கிறது.	तुमुलम्	அஸ்ஸறையமாயிருக்

एकेन वानरेणेयं पूर्वं दग्धा महापुरी । कुमारो निहतश्चाक्षः सानुयात्रः सकुञ्जरः ॥ ८० ॥

पूर्व	“இதற்குமுந்தி	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
वानरेण	குரங்கு	च	இத்துடன்
एकेन	ஒன்றால்	इयं	இந்த
कुमारः अक्षः	குமாரனாகிய அக்ஷன்	महापुरी	சிறந்த நகரும்
सानुयात्रः	பரிவாரங்களுடனும்	दग्धा	தீயிட்டுக் கொளுத்தப்
सकुञ्जरः	யானைகளுடனும்		பட்டது.

स्वयं रक्षोधिपश्चापि पौलस्त्यो देवकण्टकः । मृतेऽतिसंयुगे मुक्तो रामेणादित्यतेजसा ॥

पौलस्त्यः	“புலஸ்தியவம்சத்தின்	आदित्यतेजसा	சூரியனது தேஜ
	பிறந்தவரும்		ஸையுடைய
देवकण्टकः च	தேவசத்ருவுமாகிய	रामेण	ராமனால்
रक्षोधिपः अपि	ராக்ஷஸமன்னருங்	स्वयं	தானே (ஸ்வேச்சை
	கூட		யாய்)

अतिसंयुगे	கடும்போரில்	मुक्तः	விடைகொடுத்துத்
मृते	மரணத்தருவாயில்		திருப்பப்பட்டான்.

यन्न देवैः कृतो राजा नापि दैत्यैर्न दानवैः । कृतः स इह रामेण विमुक्तः प्राणसंशयात् ॥

सः राजा	“அந்த மன்னா	देवैः	தேவர்களாலும்
इह	இப்பொழுது	कृतः न	செய்யப்படவில்லை.
प्राणसंशयात्	நினைவிழந்து பெரும்	दैत्यैः	தைத்யர்களாலும்
	ஆபத்திலிருந்தமை	न	செய்யப்படவில்லை.
रामेण	ராமனால் [யால்	दानवैः अपि	தானவர்களாலும்
विमुक्तः कृतः	விடுவிக்கப்பட்டார்.	न	செய்யப்படவில்லை.”
यत्	ஆதலால்		

स यूपाक्षवचः श्रुत्वा भ्रातृयुधि पराजयम् । कुम्भकर्णो विवृत्ताक्षो यूपाक्षमिदमब्रवीत् ॥

ச: கும்பக்: அந்தக் கும்பக் கண்ணன்
யுதி போரில்
அது: தமையனது
பரஜயம் தோலிடைப்பற்றிய
யூபாக்ஷவ: பூபாக்ஷனது
சொல்லை

शुचा विवृत्ताक्षः கேட்டு
கண்களைச் சுழற்றிக்
கொண்டு
யூபாக்ஷ பூபாக்ஷனைப்பார்த்து
இத பின்வருமாறு
அவ்வீத மொழிந்தான்:

सर्वमयैव यूपाक्ष हरिसैन्यं सलक्ष्मणम् । राघवं च रणे हत्वा पश्चाद्द्रक्ष्यामि रावणम् ॥

யூபாக்ஷ “பூபாக்ஷா!
அவ் எவ இக்ஷணத்திலேயே
சலக்ஷ்மணன் லக்ஷ்மணனோடு கூட
ராம் ராமனையும்
சர் எல்லா
ஹரிசैन्यं ச குரங்குப்படையும்

रणे போரில்
हत्वा கொன்றுவிட்டு
पश्चात् பின்னர்
राघवं மாவணரை
द्रक्ष्यामि காண்பேன்.

राक्षसांस्तर्पयिष्यामि हरीणां मांसशोणितैः । रामलक्ष्मणयोश्चापि स्वयं पास्यामि शोणितम् ॥

ஹரிணா் ச “குரங்குகளுடைய
மாंसशोणितै: மாம்சங்களாலும், ரத்
தங்களாலும்
ராக்ஷசாந் இராக்ஷஸர்களை
தர்பயிष्यामि திருப்திசெய்வேன்.

रामलक्ष्मणयो: ராமலக்ஷ்மணர்க
शोणितं अपि ரத்தத்தையும்
स्वयं च நானே
पास्यामि பருகுவேன்.”

तत्तस्य वाक्यं ब्रुवतो निशम्य सगर्वितं रोषविवृद्धदोषम् ।

महोदरो नैऋतयोधमुख्यः कृताञ्जलिर्वाक्यमिदं वभाषे

॥ ८६ ॥

नरुतयावमुख्यः அரகநரபபடைய
தலைவனான
महोदरः மகோதரன்
सगर्वितं கர்வத்தோடும்
रोषविवृद्धदोषं கோபம் மூண்ட தூர்ப்
புத்தியுடையவனாய்
ब्रुवतः பேசும்

तस्य அவனுடைய
तत् அந்த
वाक्यं निशम्य சொல்லைக் கேட்டு,
कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு
वाक्यं ஒரு சொல்லை
इदं பின்வருமாறு
वभाषे மொழிந்தான்:

रावणस्य वचः श्रुत्वा गुणदोषौ विमृश्य च । पश्चादपि महाबाहो शत्रून्युधि विजेष्यसि ॥

மஹாஹோ “மகாபாகுவே!
ராவணச्य ராவணனது
वचः சொல்லை
शुचा செவிக்கொண்டும்
गुणदोषौ நன்மைதீமைகளை

विमृश्य च ஆராய்ந்து தீர்மானித்
पश्चात् अपि பிறகே [தும்
युधि போரில்
शत्रून् சுத்ருக்களை
विजेष्यसि ஜயிப்பிராக.

त्वदशनपर तावद्भ्रातर द्रष्टुमहास

॥ ८८ ॥

त्वद्दर्शनपरं { “உம்மைக்காண ஆவ
உடன் துடித்துக்
கொண்டிருக்கிற
பாதிர்
தமையனாரை

तावत् முதலில்
द्रष्टु காண
अर्हसि திருவுளப்பற்றுவி
रा.க.”

महोदरवचः श्रुत्वा राक्षसैः परिवारितः । कुम्भकर्णो महातेजाः संप्रतस्थे महाबलः ॥८९॥

महाबलः மகா ஆற்றலுடைய
வனும்
महातेजाः மகா ஆணையுடைய
வனுமான
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்

महोदरवचः மகோதரனது
श्रुत्वा கேட்டு [சொல்லை
राक्षसैः அரக்கர்களால்
परिवारितः சூழப்பட்டவனாய்
संप्रतस्थे செல்லுபிறந்து.

तं समुत्थाप्य भीमाक्षं भीमरूपपराक्रमम् । राक्षसास्त्वरिता जगुर्दशग्रीवनिवेशनम् ॥९०॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
भीमाक्षं பயங்கரமான கண்க
ஒற்றவனும்,
भीमरूप- } பயங்கரமான உருவ
पराक्रमं } மும் பராக்ரமமும்
படைக்கப்பெற்றவ
னுமான

तं அவனை
समुत्थाप्य எழுப்பிவிட்டு
त्वरिता: பரபரப்புற்றவர்க
ளாய்
दशग्रीवनिवेशनं ராவணனது மாலி
கைக்கு
जगुः சென்றார்கள்.

ततो गत्वा दशग्रीवमासीनं परमासने । ऊर्चुर्वद्धाञ्जलिपुटाः सर्व एव निशाचराः ॥९१॥

निशाचराः அரக்கர்கள்
सर्वे एव எல்லோரும்
गत्वा சென்று
ततः அப்பொழுது
परमासने சும்பாஸனத்தில்

आसीनं வீற்றிருக்கும்
दशग्रीवं தசகண்டனைப்
பார்த்து
बद्धाञ्जलिपुटाः கைகூப்பியவர்களாய்
ऊर्चुः பின்வருமாறு
சொன்னார்கள் :

प्रबुद्धः कुम्भकर्णोऽयं भ्राता ते राक्षसर्षभ । कथं तत्रैव नियातु द्रक्ष्यस्येनमिहागतम् ॥९२॥

राक्षसर्षभ ते “ராஷஸோத்தமரே !
आता தேவரீரது
अयं ஸோதாராகிய
कुम्भकर्णः இந்த
प्रबुद्धः சும்பகர்ணர்
कथं விழித்துக்கொண்டார்.
எப்படி உத்திரவு ?

तत एव அவகிடத்திற்கே
नियातु எழுந்தருளட்டுமோ ?
एनं இவரை
इह இங்கு
आगतं வந்தவராய்
द्रक्ष्यसि பார்க்கப்போகிறீர்
களா ? ”

रावणस्त्वब्रवीदृष्टो राक्षसांस्तानुपस्थितान् । द्रष्टुमेनमिहेच्छामि यथान्यायं च पूज्यताम् ॥

रावणः तु	ராவணனும்	एनं	“இவனை
हृष्टः	களிப்புற்றவனாய்	इह च	இங்கேயே
उपस्थितान्	வந்திருந்த	द्रष्टुं	பார்க்க
तान् राक्षसान्	அந்த அரக்கர்களைப்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
	பார்த்து	यथान्याये	ஏற்றபடி.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக்கொரு	पूज्यताम्	கவனிக்கப்பட்டடும்.”
	இட்டான் :		

तथेत्युक्त्वा तु ते सर्वे पुनरागम्य राक्षसाः । कुम्भकर्णमिदं वाक्यमूचू रावणचोदिताः ॥

रावणचोदिताः	ராவணனால் ஆக்கொரு	उक्त्वा तु	சொல்லிவிட்டு
	பிக்கப்பட்ட	पुनः	மீண்டும்
ते	அந்த	आगम्य	வந்து
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனைப்
सर्वे	எல்லோரும்		பார
तथा	“அப்படியே செய்கி	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
	றோம்”	इदं	பின்வருமாறு
इति	என்று	उचुः	மொழிந்தார்கள் :

द्रष्टुं त्वां काङ्क्षते राजा सर्वराक्षसपुङ्गवः । गमने क्रियतां बुद्धिभ्रातरं संप्रहर्षय ॥ ९५ ॥

सर्वराक्षसपुङ्गवः	“எல்லா ராக்கூஸர்களு	गमने	போவதில்
	க்கும் இறைவனாகிய	बुद्धिः	திருவுள்ளம்
राजा	மன்னர்	क्रियतां	கொள்ளப்பட்டடும்.
त्वां	தேவரீரை	भ्रातरं	தமையனாரை
द्रष्टुं	காண	संप्रहर्षय	களிப்புறச்
काक्षते	விரும்புகிறார்.		செய்வீராக.”

कुम्भकर्णस्तु दुर्धर्षो भ्रातुराज्ञाय शासनम् । तथेत्युक्त्वा महाबाहुः शयनादुत्पपात इ ॥

दुर्धर्षः	யாவராலும் எதிர்	आज्ञाय	சிரமேற்கொண்டு
	பார்க்கவொண்ணை	तथा	“அப்படியே
महाबाहुः	வீரனாகிய	इति	என்று [செய்கிறேன்”
कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனும்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
भ्रातुः	தமையனாரை	शयनात्	படுக்கையினின்று
शासनं	ஆக்கொருமை	उत्पपात इ	எழுந்தான்.

प्रक्षाल्य वदनं हृष्टः स्नातः परमभूषितः । पिपासुस्त्वरयामास पानं बलसमीरणम् ॥ ९७ ॥

वदनं	தஸாகங்கொண்ட	पिपासुः	தாகங்கொண்டவனாய்
प्रक्षाल्य	வாயை [அவன்	बलसमीरणं	பலத்தை அதிகப்
स्नातः	கொப்பளித்தலம்பி		படுத்தும்
परमभूषितः	ஸ்நானம்செய்து	पानं	குடியலுக்காக
	நன்கு அலங்கரித்துக்	त्वरयामास	துரிதப்ப
	கொண்டவ		

ततस्ते त्वरितास्तस्य राक्षसा रावणाज्ञया । मद्यकुम्भांश्च विविधान् क्षिप्रमेवोपहारयन् ॥

ततः	அப்பொழுது	विविधान्	பலவித
ते	அந்த	मद्यकुम्भान्	கள்கும்பங்களை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	क्षिप्रं एव	சுடுதிரிலேயே
रावणाज्ञया च	ராவணனு ஆக்டை	तस्य	அவனுக்கு
	என்றபடியாலும்	उपहारयन्	கொண்டு வந்து
त्वरिताः	வேகமுற்றவர்களாய்		கொடுத்தார்கள்.

प्रहर्षणार्थं मनसो दीप्तास्यो दीप्तलोचनः

॥ ९९ ॥

पीत्वा घटसहस्रे द्वे गमनायोपचक्रमे । ईषत्समुत्कटो मत्तस्तेजोबलसमन्वितः ॥ १०० ॥

दीप्तास्यः	பளபளப்பான	प्रहर्षणार्थं	உத்ஸாஹமூட்ட
	முகமுடையவனும்	द्वे घटसहस्रे	இரண்டாயிரம் குடங்
दीप्तलोचनः	பளபளவென்ற	पीत्वा	பருகிவிட்டு [களை
	கண்களுடையவனும்	मत्तः	வெறிகொண்டு
तेजोबल- } समन्वितः }	ஆண்மைபுமாற்றலும் படைக்கப்பெற்றவ னுமான அவன்	ईषत् समुत्कटः	சிறிது திமிர்கொண் டவனாய்
मनसः	மன	गमनाय उपचक्रमे	புறப்பட்டுச் செல்ல வற்றான்.

कुम्भकर्णो बभौ हृष्टः कालान्तकयमोपमः

॥ १०१ ॥

हृष्टः	உத்ஸாகங்கொண்ட	कालान्तकयमोपमः	ஊழிய எமனை நிகர்த் தவனாய்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	बभौ	விளங்கினான்.
भ्रातुः स भवनं गच्छन्नक्षोगणसमन्वितः ।		कुम्भकर्णः पदन्यासैरकम्पयत मेदिनीम् ॥	
सः कुम्भकर्णः	அந்தக் கும்பகர்ணன்	गच्छन्	செல்கின்றவனாய்
भ्रातुः	தமையனாரது	पदन्यासैः	அடிவைப்புகளால்
भवन्	மாளிகைக்கு	मेदिनी	பூமியை
रक्षोगणसमन्वितः	ராட்சஸங்கூட்டங்க ளோடுகூட	अकम्पयत	அதிர்ந்து நடுங்கச் செய்தான்.

स राजमार्गं वपुषा प्रकाशयन् सहस्ररश्मिर्धरणीमिवांशुभिः ।

जगाम तत्राञ्जलिमालया वृतः शतक्रतुर्गेहमिव स्वयंभुवः

॥ १०३ ॥

सः	அவன்	तस्य	அங்கு
वपुषा	தேகவொளியால்	अञ्जलिमालया	கூப்பிய கைகளின் வரிசையால்
राजमार्गं	ராஜமார்க்கத்தை	वृतः	கொளவிக்கப்பட்ட
सहस्ररश्मिः	கதிரவன்	शतक्रतुः	இரதிரன் [வனாய்
अंशुभिः	கிரணங்களால்	स्वयंभुवः	பிரம்மதேவரதர்
धरणी	பூமியை	गेहं	மாளிகைக்கு
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே	इव	எப்படியோ அப்ப
प्रकाशयन्	இலங்கச்செய்து கொண்டு	जगाम	சென்றான். [டியே

पृथिव्याः केतुभूतोऽसौ महानेकोऽत्र दृश्यते । यं दृष्ट्वा वानराः सर्वे विद्रवन्ति ततस्ततः ॥

असौ	“ இவன்	अत्र	இங்கு
पृथिव्याः	உலகிற்குள்	दृश्यते	காணப்படுகிறான்.
एकः	தனித்து அபூர்வனாய்	यं	எவனோ அவனை
महान्	பெருந்தோற்றமுடையவனாய்	सर्वे वानराः	எல்லா வானரர்களும்
केतुभूतः	தலைமையாய் விளங்குபவனாய்	दृष्ट्वा	பார்த்து
		ततःस्ततः	ஆங்காங்கு
		विद्रवन्ति	ஒடுகின்றார்கள்.

आचक्ष्व मे महान्कोऽसौ रक्षो वा यदि वाऽसुरः । न मयैवंविधं भूतं दृष्टपूर्वं कदाचन ॥

मे	“எனக்கு	असुरः	அசுரனா?
आचक्ष्व	விளக்கவுரை.	एवंविधं	இப்படிப்பட்டதாகிய
महान्	பெருமகாரமுற்ற	भूतं	பிராணியொன்று
असौ	இவன்	कदाचन	எக்காலத்திலும்
कः	யாவன்?	मया	என்னால்
रक्षः वा	அரக்கனா?	दृष्टपूर्वं न	பார்க்கப்பட்டதில்லை.”
यदि वा	இன்றேல்		

स पृष्टो राजपुत्रेण रामेणाक्षिष्टकर्मणा । विभीषणो महाप्राज्ञः काकुत्स्थमिदमब्रवीत् ॥

अक्षिष्टकर्मणा	அனாயாசமாய் எதை யும் செய்யவில்ல	सः	அந்த
राजपुत्रेण	சகரவர்த்தி திருமகனான	महाप्राज्ञः	துண்ணறிவாளராகிய
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	विभीषणः	காகுத்யம்
पृष्टः	வினாவப்பட்ட	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	புகன்றார்:

येन वैवस्वतो युद्धे वासवश्च पराजितः । सैष विश्रवसः पुत्रः कुम्भकर्णः प्रतापवान् ॥१०॥

येन	“எவனால்	सः	அந்த
वैवस्वतः	எமன்		வன
	போரில்	विश्रवसः	விசுவஸரின்
पराजितः	முறியடிக்கப்பட்ட	पुत्रः	புதல்வனும்
वासवः	இந்திரனும் [டானோ,	प्रतापवान्	பிரதாபசாலியுமாகிய
च	அப்படியே முறியடிக்கப்பட்டா	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணனென்
			பவன்.

अस्य प्रमाणात्सदृशो राक्षसोऽन्यो न विद्यते ॥ ११ ॥

अस्य	“இவனது	अन्यः	வேறொரு
प्रमाणात्	ஆகிருதிகயோடு	राक्षसः	இராக்ஷஸன்
सदृशः	ஒத்த	न विद्यते	இல்லை.

एतेन देव युधि दानवाश्च यक्षा भुजङ्गाः पिशिताशनाश्च ।

गन्धर्वविद्याधरकिन्नराश्च सहस्रशो राघव संप्रभग्नाः

॥ १२ ॥

राघவ “ஸ்ரீராம !
 एतेन இவனுல்
 युधि போரில்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்கான
 देवाः தேவர்களும்
 दानवाः च தானவர்களும்
 यक्षाः யகூதர்களும்

भुजङ्गाः நாக்காளுந்
 पिशिताशनाः च இராசூதஸர்களுந்
 गन्धर्वविद्याधर- } கந்தர்வர்களுந், வித்
 किन्नराः च } யாதார்களுந், கின்
 संप्रभग्नाः முறியடிக்கப்பட்டார்
 कर्ग.

शूलपाणिं विरूपाक्षं कुम्भकर्णं महाबलम् । हन्तुं न शेषुस्त्रिदशः कालोऽयमिति मोहिताः ॥

त्रिदशः “தேவர்கள்
 शूलपाणिं சூலாயுதத்தைக்கொண்ட
 विरूपाक्षं விகாரக்கண்களுடைய
 महाबलं மகா பலசாலியுமாகிய
 कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை

अथ ‘இவன்
 कालः சமஸ்தாரகத்தாவா
 इति என்று
 मोहिताः பிராந்திகொண்டு
 हन्तुं கொல்ல
 न शेषुः முடியவில்லை.

प्रकृत्या ह्येष तेजस्वी कुम्भकर्णो महाबलः । अन्येषां राक्षसेन्द्राणां वरदानकृतं बलम् ॥

एषः “இந்த
 कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
 प्रकृत्या பிறவியிலேயே
 तेजस्वी ஆண்மைபடைக்கப்
 பெற்றவன்.
 महाबलः மகா பராக்ரமசாலி.

अयेषां இதர
 राक्षसेन्द्राणां हि ராசூதஸோத்தமர்
 कृतं कौवैवैवैवै
 बलं பலமானது
 वरदानकृतम् வரமபெற்றதால்
 விளைந்தது.

एतेन जातमात्रेण क्षुधातेन महात्मना । भक्षितानि सहस्राणि सत्त्वानां सुबहून्यपि ॥

जातमात्रेण “பிறந்தவுடனேயே
 क्षुधातेन பசுப்பிணிமுண்ட
 एतेन இந்த
 महात्मना अपि பெரிய ஆத்மாவாலே
 தான்

सत्त्वानां பிராணிகளின்
 सुबहूनि கணக்கிலடங்கா
 सहस्राणि ஆயிரங்கள்
 भक्षितानि விழுங்கப்பட்டன.

तेषु संभक्ष्यमाणेषु प्रजा भयनिपीडिताः । यान्ति स्म शरणं शक्रं तस्यैव न्यवेदयन् ॥

तेषु “அவைகள்
 संभक्ष्यमाणेषु விழுங்கித்தின்னப்
 படும்பொழுது
 प्रजाः பிரானைகள்
 भयनिपीडिताः திகில்கொண்டவர்
 களாய்

शक्रं இந்திரனிடம்
 शरणं यान्ति स्म சரண்புகுந்தார்கள்.
 तं ஆந்த
 अर्थ अपि விஷயத்தைபும்
 न्यवेदयन् தெரிவித்துக்கொண்
 ढார்கள்.

स कुम्भकर्णं कुपितो महेन्द्रो जघान वज्रेण शितेन वज्री ।

स शक्रवज्राभिहतो महात्मा चचाल कोपाच्च भृशं ननाद ॥ १७ ॥

सः	“அந்த	शक्रवज्राभिहतः	இந்திரனது வஜ்ராயு
वज्री	வஜ்ராயுதமேந்திய வஞ்சிய	महात्मा	தந்தால் அடியுண்ட பெரும் பிராணி யாகிய
महेन्द्रः	இந்திரனும்	सः च	அவனும்
कुपितः	கோபங்கொண்டு	चचाल	நடுக்கங்கொண்டான்.
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	कोपात्	கோபத்தால்
शितेन	சூரிய	भृशं	உரக்க
वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்	ननाद	கூச்சலிட்டான்.
जघान	புடைத்தான்.		

तस्य नानद्यमानस्य कुम्भकर्णस्य धीमतः । श्रुत्वाऽतिनादं विव्रस्ता भूयो भूमिर्वितत्रसे

तस्य	“அந்த	भूमिः	உலகம்
धीमतः	புத்தமானாகிய	भतिनादं	கடுங்கூச்சலை
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
नानद्यमानस्य	கூச்சலிடும்பொழுது	भूयः	இன்னும்சுதமாய்
विव्रस्ता	பயங்கொண்டிருந்த	वितत्रसे	நடுநடுங்கிற்று.

तत्र कोपान्महेन्द्रस्य कुम्भकर्णो महाबलः । विकृष्यैरावतादन्तं जघानोरसि वासवम् ॥

तत्र	“அப்பொழுது	दन्तं	தந்த
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	विकृष्य	கொண்டு
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்		
कोपात्	சினத்தால்	वासवं	இந்திரனை
महेन्द्रस्य	மேவேந்திரனது	उरसि	மார்பில்
ऐरावतात्	ஐராவதயானையிட மிருந்து	जघान	புடைத்தான்.

कुम्भकर्णप्रहारार्तो विजज्वाल स वासवः । ततो विषेदुः सहसा देवब्रह्मर्षिदानवाः ॥ २० ॥

सः	“அந்த	ततः	அப்பொழுது
वासवः	இந்திரன்	देवब्रह्मर्षिदानवाः	{ தேவர்களுக்கும், பிரம்ம ரிஷிகளுக்கும், தானவர் களுக்கும்,
कुम्भकर्णप्रहारार्तः	{ கும்பகர்ணனது அடி யால் பிடையுண்டவ னைய	सहसा	ஏககாலத்தில்
विजज्वाल	தபித்தான்.	विषेदुः	வருத்தங்கொண் டார்கள்.

प्रजाभिः सह शक्रश्च ययौ स्थानं स्वयंभुवः । कुम्भकर्णस्य दौरात्म्यं शशंसुस्ते प्रजापतेः॥
प्रजानां भक्षणं चापि देवानां चापि धर्षणम् । आश्रयध्वंसनं चापि परस्त्रीहरणं तथा ॥

शक्रः च “இந் கிரனும்
 प्रजाभिः பிரஜைகளோடு
 सह கூட
 स्वयंभुवः பிரம்மதேவரது
 स्थानं நகருக்கு
 ययौ ஏகினுன்.
 ते அவர்கள்
 प्रजापतेः பிரம்மதேவரிடம்
 कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
 प्रजानां பிரஜைகளை
 भक्षणं தின்றலையும்

देवानां தேவர்களை
 धर्षणं च புடைத்தலையும்
 आश्रमध्वंसनं अपि ஆசிரமங்களை அழித்
 तया தலையும்
 परस्त्रीहरणं तथा பிறர் மனைவிகளைக்
 क्व
 अपि च இன்னும் வேறான
 दौरात्म्यं अपि அடாத நஷ்டச்
 च செயலையும்
 शशंसुः இன்னும் இப்படியும்
 முறைபிட்டுக்கொண்
 டார்கள்.

एवं प्रजा यदि त्वेष भक्षयिष्यति नित्यशः । अचिरेणैव कालेन शून्यो लोको भविष्यति ॥

एषः “இவன்
 नित्यशः நாடோறும்
 एवं இப்படியாய்
 प्रजाः பிரஜைகளை
 भक्षयिष्यति यदि தின்றுவருவானே
 யாகில்

अचिरेण சிறிது
 कालेन एव கால
 लोकः உலகம்
 शून्यः तु நிர்ஜந்துவாகவே
 भविष्यति ஆகியிடும்.”

वासवस्य वचः श्रुत्वा सर्वलोकपितामहः । रक्षांस्यावाहयामास कुम्भकर्णं ददर्श ह ॥२४॥

वलोकपितामहः “எல்லா லோகத்திற்
 கும் பாட்டனாகிய
 அவர்
 वासवस्य இருதிரனது
 वचः சொல்லுக்கு

श्रुत्वा திருச்செவி சாய்த்து
 रक्षांसि அரக்கர்களை
 आवाहयामास வரவழைத்தார்.
 कुम्भकर्णं ह கும்பகர்ணனையும்
 ददर्श கண்ணுற்றார்.

कुम्भकर्णं समीक्ष्यैव वितत्रास प्रजापतिः ।

प्रजापतिः “பிரஜாநாதராகிய
 स्वयंभूः एव பிரம்மதேவரும்
 कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை
 समीक्ष्य பார்த்து
 वितत्रास காண்டார்.

दृष्ट्वा विश्वास्य चैवेदं स्वयंभूरिदमब्रवीत्

दृष्ट्वा च பார்த்ததுமே
 इदं एव இதையும் (தேவர்கள்
 சொன்னதையும்)
 विश्वास्य பெருமைப்படுத்தி
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् சபித்தார் :

ध्रुवं लोकविनाशाय पौलस्त्येनासि निर्मितः ।

लोकविनाशाय “உலக அழிவின்
 பொருட்டு
 पौलस्त्येन பெளஸ்தியரால்
 निर्मितः असि உண்டாக்கப்பட்டிருந்

तस्मात्त्वमद्यप्रभृति मृतकल्पः शयिष्यसे ॥

तस्मात् ஆகையால்
 अद्यप्रभृति இதுமுதல
 मृतकल्पः செத்தவனுக்
 त्वं நீ [கொப்பாய்
 शयिष्यसे தூங்கக்கடவாய்.”

ध्रुवं நிச்சயம்,

ब्रह्मशापाभिभूतोऽथ निपपाताग्रतः प्रभोः । ततः परमसंभ्रान्तो रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

अथ “अப்போழுது | தத: அப்போது
 பிரமமதேவரது | ராவணன்
 ब्रह्मशापाभिभूतः { சாபத்தால் பற்றப் | பரமசம்ப்ரான்த: மிகப் பதறியவனாய்
 { பட்டவனாய் | வாவு ஒரு வார்த்தையை
 प्रभो: சர்வசத்தாராகிய | அவரது | பின்வருமாறு விண்
 अग्रतः ஸந்திதரில | अवशीत् } னாப்பித்துக்கொண்
 निपपात வீழ்ந்துவிட்டான். | டான;

विवृद्धः काञ्चनो वृक्षः फलकाले निवृत्त्यते । न नप्तारं स्वकं न्याय्यं शप्तुमेवं प्रजापते ॥

प्रजापते “பிரமமதேவரே! | निवृत्त्यते வெட்டப்படுகிறது.
 काञ्चनः சம்பக | एवं இப்படியே
 वृक्षः மரம் | स्वकं தேவரீரது
 विवृद्धः நன்கு வளர்க்கப்பட்டு | नप्तारं போனாகிய அவனை
 फलकाले பலன்பெறும் | शप्तुं சமிக்க
 பொழுது | न्याय्यं न தகாது.

न मिथ्यावचनश्च त्वं स्वप्स्यत्येष न संशयः । कालस्तु क्रियतामस्य शयने जागरे तथा ॥

त्वं च “தேவரீரோ | अस्य இவனுக்கு
 मिथ्यावचनः न பொய்க்காமொழி | शयने தூக்கவிஷயத்திலும்,
 கொண்டவர். | जागरे जागும்

एषः இவன் | कालः குறிப்பிட்ட காலம்
 स्वप्स्यति தூங்கிவிடுவான். | ஒன்று
 संशयः न இதற்கையபன்று. | क्रियताम् விதித்தருளப்பட்ட
 तथा तु அப்படியிருப்பினும் | டும்.”

रावणस्य वचः श्रुत्वा स्वयंभूरिदमब्रवीत् ॥ ३० ॥

स्वयंभू: “பிரமமதேவர | श्रुत्वा கேட்டு
 रावणस्य ராவணனது | इदं பின்வருமாறு
 वचः சொல்ல | अब्रवीत् புகன்றருளி.

शयिता ह्येष षण्मासानेकाहं जागरिष्यति । एकेनाह्ना त्वसौ वीरश्चरन्भूमिं बुभुक्षितः ॥

व्यात्तास्यो भक्षयेल्लोकान् संक्रुद्ध इव पावकः ॥ ३२ ॥

एषः हि “இவனும | भूमिं பூமியில்
 षण्मासान् ஆறுபாட்கள் | चरन् வரையத்திறந்து
 शयिता தூங்குவான். | व्यात्तास्य: கொண்டு
 एकाह ஒரு நாள் | संक्रुद्ध: சினங்கொண்டு
 जागरिष्यति விழித்திருப்பான். | पावकः इव அக்னிபோன்றவனாய்
 वीरः வீரனாகிய | लोकान् லோகந்
 असौ இவன் | भक्षयेत् விழுங்கத்தின்மு
 एकेन अह्ना तु அந்த ஒரு நாளிலோ | வருவான்.

सोऽसौ व्यसनमापन्नः कुम्भकर्णमबोधयत् । त्वत्पराक्रमभीतश्च राजा संप्रति रावणः ॥३३॥

त्वत्पराक्रमभीतः { “தேவரீரது பராக்
கரமத்தால் திகில்
கொண்ட

सः अन्त
असौ இந்த
रावणः ராவண
राजा மன்னன்

संप्रति இப்பொழுது
व्यसनं आपन्नः சங்கடத்தில் ஆகப்பட்டு
டிருப்பவனாய்

च अ.கனல்
कुम्भकर्ण கும்பகாணனை
अबोधयत् எழுப்பியிருக்கிறான்.

स एष निर्गतो वीरः शिविराद्धीमविक्रमः । वानरान् भृशसंकुद्धो भक्षयन् परिधावति ॥

भीमविक्रमः “பயங்கரப்பிரதாபம்
படைத்தவனாகிய

सः அந்த
एषः இந்த
वीरः வீரன் (கும்பகர்ணன்)
शिविरात् விடுதியிலிருந்து

निर्गतः வெளிப்புறப்பட்டவ
னாய்

भृशसंकुद्धः மிகச்சினங்கொண்டு
वानरान् வானரர்களை
भक्षयन् ஒழிப்பதற்காக
परिधावति விரைந்து சென்றுகொ
ண்டிருக்கின்றான்.

कुम्भकर्णं समीक्ष्यैव हरयोऽद्य प्रविद्रुताः । कथमेनं रणे क्रुद्धं वारयिष्यन्ति वानराः ॥३५॥

हरयः “வானரர்கள்
अद्य இப்பொழுது
कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை
समीक्ष्य एव கண்டமாத்திரத்தி
லேயே

प्रविद्रुताः ஓட்டமெடுத்துவிட்
டார்கள்.

रणे போரில்
क्रुद्धं கோபமடைந்த
एनं இவனை
वानराः வானரர்கள்
कथं எங்கனம்
वारयिष्यन्ति எதிர்க்கப்போகின்ற

னரோ ?

उच्यन्तां वानराः सर्वे यन्त्रमेतत्समुच्छ्रितम् । इति विज्ञाय हरयो भविष्यन्तीह निर्भयाः ॥

वानराः “வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
इह இப்பொழுது
एतत् ‘இது
समुच्छ्रितं ஒங்கிவளர்ந்த
यन्त्रं ஓர் இயந்திரம்’ என்று

उच्यन्तां சொல்லப்பட
इति இப்படி. [வேண்டும்
हरयः வானரர்கள்
विज्ञाय எண்ணிகொண்டு
निर्भयाः பயமற்றவர்களாய்
भविष्यन्ति இருப்பார்கள்.”

विभीषणवचः श्रुत्वा हेतुमत्सुमुखेरितम् । उवाच राघवो वाक्यं नीलं सेनापतिं तदा ॥३७॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
हेतुमत् யுத்தமானதும்
सुमुखेरितं இனிமையாய்ச் சொல்
லப்பட்டதுமான

विभीषणवचः விபீஷணரது
வார்த்தைக்கு

शुवा திருச்செவி சாய்த்து
तदा அப்பொழுது [விட்டு
सेनापतिं சேனாதிபதியாகிய
नीलं நீலனைப்பார்த்து
वाक्यं ஒரு சொல்லை
उवाच பின்வருமாறு
அருளிச்செய்தார்:

गच्छ सैन्यानि सर्वाणि व्यूह तिष्ठन् पावके । द्वाारण्यादाय लङ्कायाश्चर्याश्चाप्यथ संक्रमान् ॥

पावके	“ஆங்னிபுத்ர, நீல !	द्वाारिणि	கோட்டைவாயில்
गच्छ	நீ புரப்பட்டும்போ;		களிலும்
सर्वाणि	எல்லா	चर्याः अपि	கோட்டைக்கடுத்த கா
सैन्यानि	ரைன்யங்களைபும்		வல் விடுதிகளிலும்
व्यूह	அணிவகுத்து	संक्रान् अथ	அகழிப்பாலங்களி
आदाय	அழைத்துக்கொண்டு		லும்
लङ्कायाः	இலங்கையினது	तिष्ठस्व	காத்துநில்.

शैलशृङ्गाणि वृक्षाश्च शिलाश्चाप्युपसंहर । तिष्ठन्तु वानराः सर्वे सायुधाः शैलपाणयः ॥३९॥

शैलशृङ्गाणि च	“மலைச்சிகரங்களையும்	सर्वे	எல்லோரும்
वृक्षान् अपि	மரங்களையும்	सायुधाः	போர்க்கருவி கொண்
शिलाः च	பாறைகளையும்		டவர்களாய்
उपसंहर	சேகரித்துவைப்பாய்.	शैलपाणयः	மலைகளைக் கையிலேந்
वानराः	வானரர்கள்	तिष्ठन्तु	தியவர்களாய்
			காத்துநிற்கட்டும்.”

राघवेण समादिष्टो नीलो हरिचमूपतिः । शशास वानरानीकं यथावत्कपिकुञ्जरः ॥ ४० ॥

राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	नीलः	நீலன்
समादिष्टः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	यथावत्	அப்படியே
हरिचमूपतिः	வானரசேனாபதியும்	वानरानीकं	வானரசேனைக்கு
कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமனு	शशास	கட்டளைபிட்டுடான்.
	பாகிய		

ततो गवाक्षः शरभो हनुमानद्गदस्तथा । शैलशृङ्गाणि शैलाभा गृहीत्वा द्वारमभ्ययुः ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	अगदः तथा	அங்கதனும்
शैलाभाः	மலையைய நிகர்த்தவர்	शैलशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களை
	களான	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
गवाक्षः	கவாஷ்தனும்	द्वारं	கோட்டைவாயிலுக்கு
शरभः	சரபனும	अभ्ययुः	வந்தனர்.
हनुमान्	ஹனுமான்		

रामवाक्यमुपश्रुत्य हरयो जितकाशिनः । पादपैर्दयन्वीरा वानराः परवाहिनीम् ॥ ४२ ॥

जितकाशिनः	எப்பொழுதும் வெ	उपश्रुत्य	சிரமேற்கொண்டு
	ற்றிபெற்று விளங்கும்	पादपैः	மரங்களோடு
हरयः	வானரர்களும்	परवाहिनीं	
वीराः	சூரர்களான		கோக்கி
वानराः	வானரர்களும்	अद्वयन्	புறப்பட்டுச்சென்றார்
रामवाक्यं	ஸ்ரீராமரது ஆக்ஞை		

ततो हरीणां तदनीकमुग्रं रराज शैलोद्यतदःसहस्तम् ।

गिरेः सर्मापानुगतं यथैव महन्महाम्भोधरजालमुग्रम्

॥ ४३ ॥

ततः அப்பொழுது
 ஹரிणां வானர்களின்
 उग्रं பயங்கரமானதும்
 शैलोद्यत- } மலைகளே உயர்த்திப்
 दीसहस्तं } பிடித்த அழகிய கை
 களுடையதும்
 गिरेः மலையின் (சுவேல
 மலையின்)

सर्मापानुगतं காழ்வரையைச் சுற்றி
 तत् अந்த [கிற்கிற துமான
 अनीकं தேனையானது
 महत् பெரிதும்
 उग्रं பயங்கரமானதும் என
 महाम्भोधरजालं கார்க்குலமண்டலம்
 यथा एव எனவே
 राज விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकपट्टिमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17314

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2639

द्विपट्टिमः सर्गः—अनुपத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६२ ॥

कुम्भकर्णसान्वनम्—கும்பகர்ணனை சமாதானப்படுத்துவது.

स तु राक्षसशार्दूलो निद्रामदसमाकुलः । राजमार्गं श्रिया जुष्टं ययौ विपुलविक्रमः ॥ १ ॥

राक्षसशार्दूलः இராக்கடஸப்புலியும்
 विपुलविक्रमः பெரும் பிரதாப

सः तु அவனும் (கும்பகர்ண
 னும்)

சாலியும்
 निद्रामदसमाकुलः { தூக்கத்தாலும் குடி
 வெறியாலும் கலங்
 கிட்டுப்பவனுமான

श्रिया जुष्टं திருபொருந்திய
 राजमार्गं ராஜமாதியில்
 ययौ சென்றான்.

राक्षसानां सहस्रैश्च वृतः परमदुर्जयः । गृहेभ्यः पुष्पवर्षेण कीर्यमाणस्तदा ययौ ॥ २ ॥

तदा அப்பொழுது
 परमदुर्जयः மிக வெல்லற்கரியது
 கிய அவன்

वृतः சூழப்பட்டவனும்
 गृहेभ्यः வீடுகளிலிருந்து
 पुष्पवर्षेण பூமாரியால்
 कीर्यमाणः च இறைககப்பட்டவ
 னாயும்

राक्षसानां அரக்கர்களின்
 सहस्रैः அநேகர்களால்

ययौ போய்ச்சேரக் காண்.

स हेमजालविततं भानुभास्वरदर्शनम् । ददर्श विपुलं रम्यं राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥ ३ ॥

सः அவன்
 हेमजालविततं பொன் சாளரங்கள்
 இணைக்கப்பெற்றதும்
 भानुभास्वरदर्शनं { சூரியன்போல் பிரகா
 சிக்கும் தோற்றமு
 दैयதும்

विपुलं விசாலமானதும்
 रम्यं அழகியதுமான
 राक्षसेन्द्रनिवेशनं ராக்கடஸமன்னனது
 ददर्श கண்டான்.

स तत्तदा सूर्य इवाभ्रजालं प्रविश्य रक्षोऽधिपतेर्निवेशम् ।

. ददर्श दूरैऽभ्रजमासनस्थं स्वयंभुवं शक्र इवासनस्थम्

॥ ४ ॥

सः	அவன்	दूरै	சிறிது ஆரத்தில
रक्षोऽधिपतेः	ராக்காஸமன்னனது	आसनस्थं	ஆஸனத்தில வீற்றி
तत्	அந்த	अभ्रजं	தமையனரை [ருக்கும்]
निवेशं	ஆர்ண்மனைக்குள்	शक्रः	இந்திரன்
सूर्यः	சூர்	आसनस्थं	ஆஸனத்திலமந்தி
अभ्रजालं	மேகமண்டலத்தினுள்		ருக்கும்
इव	எப்படியோ அப்படி	स्वयंभुव	பிரமமதேவரை
प्रविश्य	புகுந்து	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
तदा	அப்பொழுது	ददर्श	கண்டான்.

भ्रातुः स भवनं गच्छन्नशोणसमन्वितम् । कुम्भकर्णः पदन्यासैरकम्पयत मेदिनीम् ॥

सः	அந்த	भवनं	மாளிகையில்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	गच्छन्	செல்கின்றவனாய்
रक्षोऽधिपते	ராக்காஸக் கூட்டங்கள்	पदन्यासः	காலடிவைப்புகளால்
	நிறைந்த	मेदिनीं	பூமியை
भ्रातुः	தமையனரை	अकम्पयत	அதிர்ச்செய்தான்.

सोऽभिगम्य गृहं भ्रातुः कक्ष्यामभिविगाह्य च । ददर्शोद्विगमासीनं विमाने पुष्पके गुरुम् ॥

सः	அவன்	पुष्पके	புஷ்பக
भ्रातुः	தமையனரை	विमाने	விமானத்தில்
गृहं	மாளிகையில்	आसीनं	உட்கார்ந்திருக்கும்
अभिगम्य	சென்று	गुरुं	தமையனரை
कक्ष्यां	கட்டுவரிசையை	उद्विग्नं	மனக்கலக்கமுற்றவ
अभिविगाह्य च	தாண்டிச்சென்றும்	दर्श	கவனித்தான். [ராய]

अथ दृष्ट्वा दशग्रीवः कुम्भकर्णमुपस्थितम् । तूर्णमुत्थाय संहृष्टः सन्निकर्षमुपानयत् ॥ ७

अथ	அப்பொழுது	संहृष्टः	களிக்கொண்டு
दशग्रीवः	தசகண்டன்	तूर्णं	சடக்கென
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	उत्थाय	எழுந்து
उपस्थितं	வந்துவிட்ட	सन्निकर्षं	சமீபத்திற்கு
दृष्ट्वा	கவனித்து	उपानयत्	அழைத்துவந்தான்.

अथासीनस्य पर्यङ्के कुम्भकर्णो महाबलः । भ्रातुर्ववन्दे चरणौ किं कृत्यमिति चाब्रवीत् ॥

अथ	அப்பொழுது	चरणौ	பாதங்களில்
महाबलः	மகா பலசாலியாகிய	ववन्दे	தண்டனிட்டான்.
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	किं	“
पर्यङ्के	ஆஸனத்தில்	कृत्यं	செய்யப்படவேண்
आसीनस्य	அமர்ந்திருக்கும்	इति च	என்றும் [டியது]
भ्रातुः	தமையனரை	अब्रवीत्	விண்ணப்பித்துக்
			கொண்டான்.

भ्रातरं रावणः क्रुद्धं कुम्भकर्णमवस्थितम् । ईषत्तु परिवृत्ताभ्यां नेत्राभ्यां वाक्यमब्रवीत् ॥

रावणः	ராவணன்	भ्रातरं	தம்பியாகிய
क्रुद्धं	கோபங்கொண்டு	कुम्भकर्णं तु	கும்பகர்ணனை நோக்கி
ईषत्	சிறிது	वाक्यं	ஒரு மொழியை
परिवृत्ताभ्यां	சுழலும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
नेत्राभ्यां	கண்களுடன்		
अवस्थितं	வீற்றிருக்கும்		புகன்றான் :

अथ ते सुमहान् कालः शयानस्य महाबल । सुखितस्त्वं न जानीषे मम रामकृतं भयम् ॥

महाबलः	“மகா பலசாலியே !	सुखितः	சுகமாயிருக்கின்ற
अथ	இப்பொழுது	त्वं	நீ
ते	நீ	मम	எனக்கு
शयानस्य	படுத்துறங்கி	रामकृतं	ராமனால் விளைந்த
कालः	காலமானது	भयं	சங்கடத்தை
सुमहान्	{ அனேக விசேஷ சம் பவங்களோக்கொண் டாகிறது.	न जानीषे	அறியாய்.

एष दाशरथी रामः सुग्रीवसहितो बली । समुद्रं सबलस्तीर्त्वा मूलं नः परिक्रान्ति ॥१६॥

दाशरथिः	“தசரதனின் புத்ர	सबलः	சேனைகளுடன்
	— பய	समुद्रं	கடலை [கூடவும்]
एषः	இந்த	तीर्त्वा	தாண்டிவருது
बली	பலசாலியாகிய	नः	நமது
रामः	ராமன்	मूलं	வேரை
सुग्रीवसहितः	சுக்ரீவனுடன் கூடவும்	परिक्रान्ति	அறுத்து வருகின்

हन्त पश्यस्व लङ्कायां वनान्युपवनानि च । सेतुना सुखमागम्य वानरैर्कार्णवीकृतम् ॥१७॥

हन्त	“ஐயோ !	सेतुना	அணையக்கொண்டு
लङ्कायां	இலங்கையில்	सुखं	அனாயாசமாய்
वनानि	காடுகளையும்	आगम्य	வந்து
उपवनानि च	சோலைகளையும்	वानरैर्कार्णवीकृतं	ஸ்ரீர குரங்குக் கடலா
पश्यस्व	பாராய்.		க்கப்பட்டது.

ये रक्षसां मुख्यतमा हतास्ते वानरैर्युधि । लङ्का तावन्महाबाहो बालवृद्धावशेषिता ॥१८॥

रक्षसां	அரக்கர்களுள்	हताः	வதைக்கப்பட்டனர்.
ये	எவர்கள்	महाबाहो	மகாபாகுவே !
मुख्यतमाः	மிகச் சிறந்தவர்களோ	तावत्	இப்பொழுது
ते	அவர்கள்	लङ्का	இலங்கை
युधि	போரில்	बालवृद्धाव-	{ குழந்தைகளும் கிழ
वानरे.	குரங்குகளால்	शेषिता	
			வர்களும் மிஞ்சிய
			தாக்கப்பட்டது.

वानराणां क्षयं युद्धे न पश्यामि कदाचन ॥ १९ ॥

युद्धे	“போரில்	கடாசன	எவ்விதத்திலும்
வானராணாம்	வானரர்களுக்கு	ந	பாண் அறிகிலேன்.
क्षयं	அழிவை		

न चापि वानरा युद्धे जितपूर्वाः कदाचन ॥ २० ॥

வானா: ச	“போரில்	கடாசன அபி ஜிதபூர்வா: ந	ஒரு,கரமேனும் முன்பு ஜயிக்கப்பட வில்லை.
---------	---------	---------------------------	--

तदेतद्भयमुत्पन्नं त्रायस्वेमां महाबल । नाशय त्वमिमानथ तदर्थं बोधितो भवान् ॥ २१ ॥

மஹால்	“மகா பலசாலியே!	त्व	நீ
तत्	அப்படிப்பட்டதாகிய	अथ	இப்பொழுது
एतत्	இந்த	इमान्	இவர்களை
भयं	சங்கடமானது	नाशय	ஒழித்துவிடு.
उत्पन्नं	உண்டாயிருக்கிறது;	तदर्थं	அதற்காகத்தான்
इमां	இதை. (இலங்கையை)	भवान्	நீ
वायस्व	காப்பாற்றுவாய்.	बोधितः	எழுப்பப்பட்டாய்.

शत्रुणा रुद्धनगरं युद्धे हतसुहृज्जनम् ॥ २२ ॥

सर्वक्षपितकोशं च स त्वमभ्यवपद्य माम् । त्रायस्वेमां पुरीं लङ्कां बालवृद्धावशेषिताम् ॥

ச:	“அந்த	सर्वक्षपितकोशं च	{ முற்றிலும் காலியான கஜானுபையுடைய நகரவும்
त्वं	நீ		
मां	என்னை	अभ्यवपद्य	மனதிற்கொள்வாயாக
युद्धे	போரில்	इमां	இந்த
शत्रुणा	சத்ருவால்	बालवृद्धावशेषितां	குழந்தைகளும், கிழ வர்களும் மிஞ்சிய
रुद्धनगरं	முற்றுசெய்யப்பட்ட நகரமுடையவனாகவும்	लङ्कां	இலங்கை
हतसुहृज्जनं	{ பறிகொடுத்த உதவி யுள்ளவர்களை யுடையவ னாகவும்	पुरीं	நகரை
		वायस्व	காப்பாயாக.

भ्रातुरर्थे महाबाहो कुरु कर्म सुदुष्करम् । मयैवं नोक्तपूर्वो हि कश्चिद्भ्रातः परंतप ॥ २४

மஹாபாஹோ	“மகாபாருவே!	भ्रातः	தம்பி!
भ्रातुः अर्थे	தமையனுக்காக	मया	என்னால்
सुदुष्करं	அரிய	एवं	இவ்விதம்
कर्म	செயலை	उक्तपूर्वः न हि	நீ இதற்குமுன் சொல்
कुरु	புரிவாயாக.		லப்படவில்லை என
परंतप	சத்ருக்களை தடுக்க அடிக்கும்	कश्चित्	நான் எண்ணுகிறேன்.

त्वय्यस्ति तु मम स्नेहः परा संभावना च मे । दैवासुरेषु युद्धेषु बहुशो राक्षसर्षभ ॥ २५ ॥
 त्वया देवाः प्रतिव्यूह्य निर्जिताश्वासुरा युधि ॥ २६ ॥

மம “எனக்கு
 த்வயி து உன்னிடமே
 ச்னேஃ அன்பானது
 அஸ்தி விளங்குகிறது.
 மெ எனது
 பரா எதிலும் மேம்பட்ட
 சம்பாநா வெகுமானமும்
 ச அப்படியே உன்னிடம்
 ராக்ஷஸர்ஷப ராக்ஷஸோத்தம!
 बहुशः அனைக்கத்தலை

உன்னால
 தேவாசுர
 போர்களில்
 தேவர்கள்
 எதிர்த்துநின்று
 ஜயிக்கப்பட்டிருக்கி
 ரார்கள்.
 போரில்
 அசுரர்களும்
 அப்படியே ஜயிக்கப்
 பட்டிருக்கிறார்கள்.

तदेतत्सर्वमातिष्ठ वीर्यं भीमपराक्रम । न हि ते सर्वभूतेषु दृश्यते सदृशो बली ॥ २७ ॥

भीमपराक्रम “பயங்கரப்பிரதாபம்
 படைத்தவனே!
 तत् அந்த
 एतत् இந்த
 वीर्यं வீர்யம்
 सर्व எல்லாவற்றையும்

आतिष्ठ கைக்கொள்வாயாக.
 सर्वभूतेषु எல்லாப்பிராணி
 ते உனக்கு [களிலும்
 सदृशः சமானனாகிய
 बली பலசாலி
 दृश्यते न हि காணப்படவேயில்லை.

कुरुष्व मे प्रियहितमेतदुत्तमं यथाप्रियं प्रियरण बान्धवप्रिय ।

स्वतेजसा विधम सपत्नवाहिनीं शरद्धनं पवन इवोच्यतो महान् ॥ २८ ॥

प्रियरण “போராவல்கொண்
 டோனே!
 बान्धवप्रिय தமையனிடம் வாத்தவ
 ல்யமுடையவனே!
 यथाप्रियं விருப்பிற்குமாறு
 मे எனக்கு
 प्रियहित இஷ்டமானதும் நன்
 மைபயப்பதுமாகிய
 उत्तमं एतत् சிறந்த இதை
 कुरुष्व செய்வாயாக.

उद्यतः சுழன்று கிளம்பும்
 महान् பெரிய
 पवनः காற்றானது
 शरद्धनं சரத்தகாலத்திய
 மேகத்தை
 इव எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே
 स्वतेजसा உனது ஆற்றலால்
 सपत्नवाहिनी சக்ருசேனைய
 विधम ஊதிவிடுவாயாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विषष्टितमः सर्गः ॥

त्रिषष्टितमः सर्गः—அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || ६३ ||

कुम्भकर्णोपदेशः—கும்பகர்ணனது உபதேசம்.

तस्य राक्षसराजस्य निशम्य परिदेवितम् । कुम्भकर्णो बभाषेदं वचनं प्रजहास च ॥ १ ॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	निशम्य	கேட்டு
तस्य	அந்த	प्रजहास	நகைகொண்டான்.
राक्षसराजस्य	இராசநஸக்கோ மா	इदं	பின்வரும்
	னது	वचनं च	மொழியையும்
परिदेवितं	பரிதாபமொழியை	बभाषे	புகன்றான் :

दृष्टो दोषो हि योऽस्माभिः पुरा मन्त्रविनिर्णये । हितेष्वनभिरक्तेन सोऽयमासादितस्त्वया ॥

पुरा	“முன்பு	दृष्टः	உத்தேசிக்கப்
मन्त्रविनिर्णये	மந்திராலோசனை	सः	அந்த [பட்டதோ
	செய்தபொழுது	अयं हि	இதுதான்
अस्माभिः	எங்களால்	हितेषु	யுத்தவிஷயங்களில்
यः	எந்த	अनभिरक्तेन	சுடுபடாத
दोषः	தீப்பயன்	त्वया	உன்னால்
		आसादितः	அடையப்பட்டது.

शीघ्रं खल्वभ्युपेतं त्वां फलं पापस्य कर्मणः । निरयेष्वेव पतनं यथा दुष्कृतकर्मणः ॥ ३ ॥

दुष्कृतकर्मणः	“கொடும்பாபச்செயல்	पापस्य	பாப
	புரிந்தவனுக்கு	कर्मणः	செயலின்
निरयेषु	நரகங்களில்	पतनं	ஆபத்தானது
फलं	அனுபவித்தல்	त्वां	உனக்கு
यथा	எவ்வண்ணமோ	शीघ्रं एव	சுடுதியிலேயே
	அவ்வண்ணமே	अभ्युपेतं खलु	கிட்டிவிட்டதே !

प्रथमं वै महाराज कृत्यमेतदचिन्तितम् । केवलं वीर्यदर्पेण नानुबन्धो विचारितः ॥ ४ ॥

महाराज	“மகராஜஜே !	अचिन्तितं	ஆலோசிக்கப்பட
प्रथमं	முன்பே		வில்லை.
एतत्	இந்த	अनुबन्धः वै	மேன்மேலும் வீளை
कृत्यं	கார்யம்		யும் பயனும்
वीर्यदर्पेण- }	வீர்யத்தையும்செருக்	विचारितः न	எண்ணப்படவில்லை.
केवलं }	கையுங்கொண்டு		
	மாத்திரம்		

यः पश्चात्पूर्वकार्याणि कुर्याद्दैर्घ्यमास्थितः । पूर्वं चापरकार्याणि न स वेद नयानयौ ॥ ५ ॥

यः	“எவன்	பார்க்காரியி	பின் செய்யவேண்டிய
பேர்	யாவருக்கும் மேல்	पूर्व च	முன்னரும் [வைகளை
	பாட்டை	कुर्यात्	செய்வானே,
आस्थितः	கொண்டவனாய்	सः	அவன்
पूर्वकार्याणि	முன் செய்யவேண்டி	नयानयौ	நன்னெறி, தீநெறி
	யவைகளை		இரண்டையும்
पश्चात्	பின்னரும்	वेद न	அறிந்தவனல்லன்.

देशकालविहीनानि कर्माणि विपरीतवत् । क्रियमाणानि दुष्यन्ति हवींष्यप्रयतेष्विव ॥ ६ ॥

देशकाल-	ஏற்ற இடம், ஏற்ற	अयतेषु	பக்தியற்றவர்கள்
विहीनानि }	காலம் இல்லாது	हवींषि	யாகங்கள் [யத்தில்
विपरीतवत्	விபரீதமாய்	इव	எப்படியோ,
क्रियमाणानि	செய்யப்படும்		அப்படியே
कर्माणि	காரியங்கள்	दुष्यन्ति	தோஷமுறுகின்றன.

त्रयाणां पञ्चधा योगं कर्मणां यः प्रपद्यते । सचिवैः समयं कृत्वा स सभ्ये वर्तते पथि ॥

यः	எவன்	पञ्चधा योगं	ஐவகையான சம்பந
सचिवैः	மந்திரிகளோடு		தத்தை †
स्मयं	நிச்சயமான	प्रपद्यते	நன்கு கடைப்பிடித்
	தத்தை		தொழுகின்றானே
कृत्वा	செய்து,	सः	அவன்
द्वयाणां कर्मणां	முவவகை வினைகளுக்	सभ्ये पथि	நல்ல நெறியில்
	கும்.	वर्तते	நிற்கின்றான்.

* அதாவது : 1. தனது வல்லமையுடையிருக்கையில் தனது சத்ருவுடன் சண்டைக்குச் செல்லுதல். 2. தனது வல்லமையும் சத்ரு வல்லமையும் ஒத்திருக்கையில் அவனுடன் சமாதானம் செய்துகொள்ளுதல். 3. தனது வல்லமை சத்ரு வல்லமைக்கு கீழ்ப்பட்டிருக்கையில் சத்ருவுக்கு ஏதாவது கொடுத்து வணங்கிப் போதல் என்பன.

† அதாவது : 1. ஒரு காரியத்திலிறங்குமுன் அதை ஏப்படி ஆரம்பிக்கிற தென்று பார்த்தல்; இது ஆரம்போபாயம். 2. அக்காரியத்தை நடத்தத் தன்னிடம் ஆட்களும் பொருளும் போதுமானவைகளாக இருக்கின்றனவாவென்று ஆலோசித்தல்; இது புருஷதீரணிய சம்பகத. 3. தான் ஆரம்பிக்கும் காரியம் இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஒத்திருக்கிறதாவென்று ஆராய்ந்து பார்த்தல்; இது தேசகால விபாகம். 4. ஆரம்பித்து நடத்துங்கால் ஏதாவது நடுவில் வழுவண்டானால் அதைச் சரிப்படுத்தும் வகை பார்த்தல்; இது வினிபாதப் பிரதீகாரம். 5. காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளும் வகை பார்த்தல்; இது காரியசுத்தி என்பன.

यथागमं च यो राजा समयं विचिकीर्षति । बुध्यते सचिवान् बुद्ध्या सुहृदश्चानुपश्यति ॥
धर्ममर्थं च कामं च सर्वान्वा रक्षसां पते । भजेत पुरुषः काले त्रीणि द्रुद्धानि वा पुनः ॥

ரக்ஷஸாं	“திராசுரஸர்க்களின்	बुध्यते	திராசுரனிக்ருமேன
पुन	மேருந்தே !		அந்த
यः	எந்த	पुस्यः च	புருடன்தான்
राजा	மன்னன்	धर्मं	தாமதத்தையோ
यथागमं	சாஸ்திரநூற்படி	अर्थं च	அர்த்தத்தையோ
समयं	சித்தார்த்தத்தை	कामं वा	காமத்தையோ
विचिकीर्षि	செய்ய நினைக்கின்	द्वन्द्वानि पुनः	சூரன்கிரோடியமோ
सचिवान्	மந்திரிகளையும் [குமேன	वीणि	மூன்றுன
सुहृदः च	உறறவர்களையும்	सर्वान् वा	எல்லாவற்றையுமோ
अपुपश्यति	அனுசரிக்கின்றானே,	काले	பெற்ற காலத்தில்
बुद्ध्या च	ஸ்வபுத்தியைக்	भजतं	பெறுகிறான்.
	கொண்டும்		

त्रिषु चैतेषु यच्छ्रेष्ठं भुत्वा तन्नावबुध्यते । राजा वा राजमात्रो वा व्यर्थं तस्य बहुश्रुतम् ॥

राजा	“அரசனே	तत्	அதை
वा	அல்லது	श्रुत्वा	கேட்டு
राजमात्रः	அரசனைச் சார்ந்த	अवबुध्यते न	{ மனதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் இரு- க்கின்றன
विषु	முல்வகையான	वा	என்றால்
एतेषु	இவைகளில்,	तस्य	அவனது
	(வினையில்)	बहुश्रुतं	வெகுதூற்கல்வி
यत्	எது	व्यर्थं च	வினே !
श्रेष्ठं	சிறந்ததோ,		

उपप्रधानं सान्त्वं वा भेदं काले च विक्रमम् । योगं च रक्षसां श्रेष्ठ तावुभौ च नयानयौ ॥
काले धर्मार्थकामान् यः संमन्य सचिवैः सह । निषेवेतात्मवांल्लोके न स व्यसनमाप्नुयात् ॥

रक्षसां	“அரசர்களுள்	उभौ	இரண்டு
श्रेष्ठं	உத்தமரே !	नयानयौ	நன்னெறி தீநெறி களையும்
लोके	உலகில்		
काले	எற்றகாலத்தில்	धर्मार्थकामान्	{ தாமதத்தையும், அர்த்- தத்தையும், காமத்- தையும்
यः	எவனோருவன்	काले	தக்க காலத்தில்
सान्त्वं	ஸாமோபாயத்தையும்	सचिवैः सह	மந்திரிகளுடன்கூட
उपप्रधानं	தாமோபாயத்தையும்,	संमन्य	ஆலோசித்து
भेदं वा	பேதோபாயத்தையும்,	निषेवेत	கடைப்பிடித்தொழுது வானே,
विक्रमं च	தண்டோபாயத்தை யும்,	आत्मवान्	புத்திமானாகிய .
योगं च	{ ஆரம்போபாயம் முத லிய ஐவகை சம்மந்த த்தையும்,	सः च	அவனே
तौ	அந்த	व्यसनं	ஆர்த்தை
		आप्नुयात् न	அடையமாட்டான்.

हितानुबन्धमालोच्य कार्याकार्यमिहात्मनः । राजा सहार्थतत्त्वज्ञैः सचिवैः स हि जीवति

इह “இவ்வல்லகில
कार्याकार्यं செயயத்தக்கதையும்,
செய்யத்தகாததையும்
आमनः கனகரு
हितानुबन्धं { றேன்மேலும் நன்மை
பயக்கும் கார்யத்
கொடர்பையும்

अर्थतत्त्वज्ञैः { விஷயங்களின் உண்
மைகளை உள்ளபடி-
உணர்ந்த
सचिवैः सह மந்திரிகளுடன் கூட
आलोच्य நிச்சயித்தறிந்து
सः எவனோ ஆந்த
राजा हि என்னனோ
जीवति ககமாய்வாழ்கின்றான்.

अनभिज्ञाय शास्त्रार्थान् पुरुषाः पशुबुद्धयः । प्रागल्भ्यादकुमिच्छन्ति मन्त्रेष्वभ्यन्तरीकृताः ॥

पशुबुद्धयः “மிருடபுத்திகொண்ட
पुरुषाः புருஷர்கள்
शास्त्रार्थान् சாஸ்திரவிஷயங்களை
अनभिज्ञाय உணராது
प्रागल्भ्यात् பரிடோபத்தால்

मन्त्रेषु ஆலோசனை விஷயங்
களில்
अभ्यन्तरीकृताः ஆயர்த்தப்பட்டவர்க
पशुं எடுத்துப்பேசு [ளாய்
इच्छन्ति விரும்புகிறார்கள்.

अशास्त्रविदुषां तेषां न कार्यमहितं वचः । अर्थशास्त्रानभिज्ञानां विपुलां श्रियमिच्छताम् ॥

अशास्त्रविदुषां “சாஸ்திரமுணராது
வர்களும்
अर्थशास्त्रानभिज्ञानां விஷயவிதிகளையறியா
தவர்களும்
विपुलां பெரும
श्रियं செல்வமொன்றை

इच्छतां விரும்புகின்றவர்கள
மான
तेषां அவர்களுடைய
अहितं தீமை பயக்கும்
वचः சொல்
कार्यं न கொள்ளத்தக்கதன்று.

अहितं च हिताकारं धाष्टर्याज्जल्पन्ति ये नराः । अवैक्ष्य मन्त्रब्राह्मणस्ते कर्तव्याः कृत्यदूषणाः ॥

ये “எந்த
नराः புருஷர்கள்
हिताकारं ஹிதமெனத்தோன்
अहितं च தீயதையும் [றும்
धाष्टर्यान् தைரியமாய்
जल्पन्ति எடுத்துரைக்கின்
றார்களோ

कृत्यदूषणाः காரியத்தைப் பாழ்
படுத்திவிடும்
ते அவர்கள்
अवैक्ष्य கவனித்து
मन्त्रब्राह्मणः } ஆலோசனையில் புறக்
कर्तव्याः } கணிக்கத் தக்கவர்
கள்.

विनाशयन्तो भतारं सहिताः शत्रुभिर्वुधैः । विपरीतानि कृत्यानि कारयन्तीह मन्त्रिणः ॥

इह “இவ்வல்லகில
मन्त्रिणः மந்திரிகள்
बुधैः புத்திமான்களாகிய
शत्रुभिः சத்ருககளை
सहिताः சேர்ந்தவர்களாய்

भतारं எஜமானனுக்கு
विनाशयन्तः துரோகம் புரிபவர்
विपरीतानि விரோத [களாய்
कृत्यानि காரியங்களை
कारयन्ति செய்விக்கின்றார்கள்.

तान्भर्ता मित्रसङ्काशानमित्रान्मन्त्रनिर्णये । व्यवहारेण जानीयात्सचिवानुपसंहितान् ॥

भर्ता “ஓர் எஜமானன்
மித்ரஸங்காஷான் பிதர்கள் போலி

मन्त्रनिर्णये ஆலோசத்து நிச்சயிக்
குங்காலை

अमितान् சத்ருக்களாக

उपसंहितान् கூடவிருக்கும்

तान् அந்த

सचिवान् மந்திரிகளை

व्यवहारेण { விவகாரத்தால் (விஷ
யங்களைச் சொல்லும்
மாதிரியால்)

जानीयात् கண்டுகொள்ள

வேண்டும்.

चपलस्येह कृत्यानि सहसानुप्रधावतः । छिद्रमन्ये प्रपद्यन्ते क्रौञ्चस्य खमिव द्विजाः ॥

इह “இப்புவிசில்

सहसा ஆலோசனையின்றி

अनुप्रधावतः இறங்கும்

चपलस्य சபலசுத்தனாகிய

ஒருவனுடைய

कृत्यानि காரியங்களை

अन्ये பிறர்கள் (சத்ருக்கள்)

छिद्रे ரந்திரபாய

द्विजाः பறவைகள்

क्रौञ्चस्य க்ரௌஞ்சகிரியின்

खं இரந்திரத்தை

इः எப்படியோ

அப்படியே

प्रपद्यन्ते அடைகின்றார்கள்.

यो हि शत्रुमभिज्ञाय नात्मानमभिरक्षति । अवामोति हि सोऽनर्थान्स्थानाच्च व्यपरोप्यते ॥

यः “எவன்

शत्रुं சத்ருவை

अभिज्ञाय हि தெரிந்துகொண்டும்

आत्मानं தன்னை [கூட

अभिरक्षति न ரகூழித்துக்கொள்

வாதிருக்கின்றானோ

सः “எவன்

अनर्थान् हि ஸங்கடங்களையே

अवामोति அடைகிறான்.

स्थानान् च பதவியினின்றும்

व्यपरोप्यते கீழ்த்தள்ளப்பட்ட

வனுகின்றான்.

यदुक्तमिह ते पूर्वं क्रियतामनुजेन च । तदेव नो हितं कार्यं यदिच्छसि च तत्कुरु ॥२१॥

ते “தேவரீருக்கு

पूर्वं முன்பு

अनुजेन च தம்பிராலும்

इह இவ்வியத்தில்

यत् எனது

उक्तं சொல்லப்பட்டதோ

तत् एव அதுதான்

क्रियतां செய்யப்படவேண்டும்

नः நமக்கு

हिं நன்மைபயக்கும்

कार्यं செயல

यत् எனது

इच्छसि தேவரீர் விரும்புகின்

றீமோ

तत् च அதையே

कुरु செய்வீராக

तत्तु श्रुत्वा दशग्रीवः कुम्भकर्णस्य भाषितम् । भृकुटिं चैव सञ्चक्रे क्रुद्धश्चैनमभाषत ॥२२॥

दशग्रीवः तु தசகண்டனோ

कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது

तन् அந்த

भाषितं श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு

च च தயக்கணமே

भृकुटिः கோபகொண்டவ

னாய்

अञ्चक्रे புருவம் நெறித்தான்.

एव एव இவனை நோக்கியும்

अभाषत பிள்வருமாறு

மொழிந்தான்.

मान्यां गुरावाचायः किं मा त्वमनुशासतः । किमवावद्धम कृत्वा कालं युक्तं विधायताम् ॥

गुरः “तமையனார்
आचार्यः इव ஆசிரியரென
मान्यः கொளரவிக்கத்தக்கவர்.
एव நீ
मां எனக்கு [னையோ ?
अनुशासति किं உபதேசிக்கின்ற-

एवं இவ்விதம்
वावद्धम कृत्वा வாவுடம் கூடா
किं என்ன பயன் ?
काले இக்காலத்தில்
युक्तं உசிதமானது
विधायताम् செய்யப்பட்டும்.

विभ्रमाचित्तमोहाद्वा बन्धवीर्याश्रयेण वा । नाभिपन्नमिदानीं यद्व्यर्थास्तस्य पुनः कथाः ॥

विभ्रमात् “காமவெட்கையின்
அவசரத்தாலோ,
चित्तमोहात् वा புத்திமயகதத்தாலோ
बन्धवीर्याश्रयेण वा ஆற்றலுபாண்மையும்
கொண்டிருப்பதாலோ
यत् எதொன்று

अभिपन्नं न முன் செய்துமுடிக்கப்
படவில்லையோ
इदानीं இப்பொழுது
पुनः மீளவும்
तस्य அதுமைய
कथाः வயவஹாரங்கள்
व्यर्थाः வீணானவை.

अस्मिन्काले तु यद्युक्तं तदिदानीं विधीयताम् । गतं तु नानुशोचन्ति गतं तु गतमेव हि ॥

अस्मिन् काले “இந்த சமயத்தில்
यत् எது
युक्तं ஏற்றதோ
तत् तु அதுதான்
इदानीं இப்பொழுது
विधीयतां செய்யப்படவேண்டும்.

गतं சென்றது
गतं एव तु சென்றதேதான்.
हि ஆதலால்
गतं तु கடந்ததைக்குறித்து
अनुशोचन्ति न பெரியோர்கள் வருந்
தார்கள்.

ममापनयजं दोषं विक्रमेण समीकुरु । यदि खल्वस्ति मे स्नेहो विक्रमं वाऽवगच्छसि ॥

यदि वा कार्यमेतत्ते हृदि कार्यतमं मतम्

॥ २७ ॥

ते “உனக்கு
मे என்னிடம்
खलु உண்மையான
स्नेहः அன்பு
अस्ति यदि இருப்பினும்
विक्रमं ஸ்வபராக்ரமத்தை
अवगच्छसि वा நீ உள்ளபடி அறிந்து
கொண்டிருப்பினும்
यत् இந்த
कार्यं காரியமானது

कार्यतमं அவச்யம் செய்யத்
हृदि மனதில் தக்கதாக
मतं यदि वा தோன்றினும்
मम எனது
अपनयजं பிழையான நடத்தை
யால் விளந்த
दोषं குறையை
विक्रमेण பராக்ரமங்கொண்டு,
समीकुरु நீ சரிப்படுத்தி
விடுவாயாக.

स सुहृद्यो विपन्नार्थं दीनमभ्यवपद्यते । स वन्धुर्योपनीतेयु साहाय्यायोपकल्पते ॥ २८ ॥

यः	“எவன்	சுஹ்	உற்ற துணைவன்.
விபன்னா	காரியங்கள் நாசமுற்று	ய:	எவன்
दीनं	கலங்கித்தவிக்கும்	अनीतेषु	அக்கிரமக்காரர்கள்
	ஒருவனை		விஷயத்திலும்
अभ्यवपद्यते	ஆதரிக்கிறதே	साहाय्याय उपकल्पते	உதவிபுரிகிறதே,
सः	அவன்	सः	அவன்
		वन्धुः	உறவினன்”

तमर्थैवं ब्रुवाणं तु वचनं धीरदारुणम् । रुष्टोऽयमिति विज्ञाय शनैः श्लक्ष्णमुवाच ह ॥ २९ ॥

अथ	அப்பொழுது	रुष्टः	கோபங்கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவாறு		விட்டான்”
वचनं	சொல்லை	इति	என்று
धीरदारुणं	தேரியமாகவும்	विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு
	கடுமையாகவும்	तु	இவன்விஷயத்தில
ब्रुवाणं	சொல்லும்	शनैः	மெதுவாய்
तं	அவனை	श्लक्ष्णं	இனிமையாய்
अयं	“இவன்	उवाच ह	பேசுவற்றான்.

अतीव हि समालक्ष्य भ्रातरं क्षुभितेन्द्रियम् । कुम्भकर्णः शनैर्वाक्यं बभाषे परिसान्त्वयन् ॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	परिसान्त्वयन्	தேற்றரவுசெய்பவ
भ्रातरं	தமையனாரை	शनैः	அமைதியாக [ராய்
अतीव	மிக	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
क्षुभितेन्द्रियं हि	புலன் பதறியவராயும்	बभाषे	பின்வருமாறு
समालक्ष्य	கவனித்து		விளம்புவற்றான் :

अलं राक्षसराजेन्द्र सन्तापमुपपद्य ते । रोषं च संपरित्यज्य स्वस्थो भवितुमर्हसि ॥ ३१ ॥

राक्षसराजेन्द्र	“ராக்ஷஸமன்னர்	संपरित्यज्य	விட்டொழித்து
	கோமானே !	स्वस्थः च	நிம்மதிக்கொண்டவ
ते	தேவரீருக்கு		ராகவே
सन्तापं उपपद्य अलं	ஸந்தாபமாகொண்டது	भवितुं अर्हसि	தேவரீர் இருக்க
रोषं	கோபத்தை [போதும்.		வேண்டும்.

नैतन्मनसि कर्तव्यं मयि जीवति पार्थिव । तमहं नाशयिष्यामि यत्कृते परितप्यसे ॥ ३२ ॥

पार्थिव	“மன்னவரே !	यत्कृते	எவன்காரணமாய்
मयि	நான்	परितप्यसे	மனவேதனையுறுகின்
जीवति	உயிருடனிருக்கையில்		நீரே
एतत्	இதொன்றும்	तं	அவனை
मनसि	மனதில்	अहं	நான்
कर्तव्यं न	கொள்ளத்தக்கதன்று.	नाशयिष्यामि	அழித்துவிடுவேன்.

अवश्यं तु हितं वाच्यं सर्वान्वश्यं मया तव । वन्धुभावादभिहितं भ्रातृस्नेहाच्च पार्थिव ॥

மயா “என்னால்
தவ தேவரீருக்கு
சர்வாவ்ஷ்யம் எப்பிரகாரத்திலும்
ஹிதம் ஹிதமானது
அவ்ஷ்யம் அவசயமாய்
வாச்யம் து சொல்லக்கடமையே.

பார்थிவ வேந்தரே!
வந்துபாபாத் உறவின் பான்மையா
வம்
பிராந்நேஹத் ச ஸஹோதரவாஞ்சை
யாலும்
அபிஹிதம் இது சொல்லப்
பட்டது.

सदृशं यत्तु कालेऽस्मिन्कर्तुं स्निग्धेन वन्धुना । शत्रूणां कदनं पश्य क्रियमाणं मया रणे ॥

ஸ்நிग्ஹேன “வாஞ்சையுள்ள
வந்துனா ஸஹோதரனால்
அஸ்மிந் இந்த
காலே காலத்தில்
யத் எதென்று
கர்துமே செய்து தக்கதோ,

சதூர் (அந்த) சத்ருக்களின்
கடன் து அழிவையே
மயா என்னால்
ரணே போரில்
கரியமாண் புரியப்படுவதாய்
பश्य தேவரீர் காண்பிராக.

अथ पश्य महाबाहो मया समरमूर्धनि । हते रामे सह भ्रात्रा द्रवन्तीं परवाहिनीम्॥३५॥

மஹாபாஹோ “ஹோபாகுவே!
அத இப்பொழுது
சமரமூர்ஹிநி போர்முனையில்
மயா என்னால்
ராமே ராமன்

அதாஹ சஹ தம்பியோடுகூட
ஹதே மாய்க்கப்படவும்
பரவாஹிநி சத்ருஸேனையை
தவந்தி ஒடுகின்றதாயும்
பश्य பார்ப்பீர்.

अथ रामस्य तद्दृष्ट्वा मयाऽऽनीतं रणाच्छिरः । सुखी भव महाबाहो सीता भवतु दुःखिता॥

மஹாபாஹோ “வீரரே!
அத இப்பொழுது
மயா என்னால்
ரணாத் போரிட்டு
அநிதம் கொண்டுவரப்பட்ட
ராமஸ்ய ராமனது
தர அந்த

சிர: தலையை
தூஷ்ட கண்டபின்னர்
சுখி சுகமுற்றவராய்
भव தேவரீர் இருப்பிராக.
सीता ஸீதை
दुःखिता சோகமுற்றவளாய்
भवतु ஆகட்டும்.

अथ रामस्य पश्यन्तु निधनं सुमहत्प्रियम् । लङ्कायां राक्षसाः सर्वे ये ते निहतबान्धवाः॥

லங்காய் “இலங்கையில்
யே எந்த
ராक्षசா: அரக்கர்கள்
நிஹதபாந்ஹவா: பந்துக்களைப் பறி
கொடுத்தவர்களோ
தே அவர்கள்
சर्वே எல்லோரும்

அத இப்பொழுது
சுமஹத் மிக
பரியமான
ராமஸ்ய ராமனது
நிதனம் மரணத்தை
பश्यन्து கண்டுகூடாகக்

காணட்டும்.

अद्य शोकपरीतानां स्वबन्धुवधकारणात् । शत्रोर्युधि विनाशेन करोम्यासप्रमार्जनम् ॥ ३८ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	स्वबन्धुवध- कारणात्	தனது உறவினரின் மரணநிமித்தமாகப் சோகத்தால் தவிப் பவர்களின்
युधि	போரில்	शोकपरीतानां	கண்ணீர்ப்பெருகை நீக்கவிடுகின்றேன்.
शलोः	சத்ருவின்	आसप्रमार्जनं करोमि	சுக்ரீவனை இப்பொழுது
विनाशेन	அழிவால்	सुग्रीवं	போரில்
अद्य पर्वतसङ्काशं समूर्यमिव तोयदम् । विकीर्णं पश्य समरे सुग्रीवं प्लवगोत्तमम् ॥ ३९ ॥	“மலையை நிகர்த்ததா னும்	अद्य	சதைக்கப்பட்டவனாய் காண்பிராக.
पर्वतसङ्काशं	சூர்யனோடு கூடிய மேகம் போன்றவனும்	ममरे	
समूर्यं	வானரோத்தமனுமா கிய	विकीर्णं	
तोयदं इव		पश्य	
प्लवगोत्तमं			

कथं त्वं राक्षसैर्भिर्मया च परिरक्षितः । जिघांसुभिर्दाशरथिं वध्यसे त्वमिहानघ ॥ ४० ॥

त्वं	“தேவரீர்	अनघ	சூற்றமற்றவரே !
दाशरथिं	தசரதன் பிள்ளையை	इह	இப்பொழுது
जिघांसुभिः	கொல்ல ஆவல்	त्वं	தேவரீர்
एभिः	இந்த [கொண்ட ராக்கூஸர்களாலும்	कथं	எப்படி.
मया च	அடியேனாலும்	वध्यसे	அவனால் வதைக்கப் படுவீர் ?
परिरक्षितः	சூழ்ந்து காக்கப் பெற்றிருக்கிறீர்		

अथ पूर्वं हते तेन मयि त्वां हन्ति राघवः । नाहमात्मनि सन्तापं गच्छेयं राक्षसाधिप ॥

राक्षसाधिप	“ராக்கூஸமன்னா!	त्वां	தேவரீரை
पूर्वं	முதலில்	हन्ति	கொல்வான்.
मयि	நான்	अहं	நான்
तेन	அவனால்	आत्मनि	என் விஷயத்தில்
हते अथ	கொல்லப்பட்ட பிறகே	सन्तापं	துயரை
राघवः	ராமன்	न गच्छेयम्	அடையேன்.

कामं त्विदानीमपि मां व्यादिश त्वं परन्तप । न परः प्रेषणीयस्ते युद्धायातुलविक्रम ॥

अतुलविक्रम	“ஒப்பற்ற பிரதாப சாலியே !	युद्धाय	போருக்கு
कामं	இதெல்லாமிருக் கட்டும்.	व्यादिश	அனுப்புவீராக.
त्वं	தேவரீர்	परन्तप	சத்ருஸம்ஹராக !
इदानीं तु	இக்கூணமே	परः	மற்றொருவன்
मां अपि	என்னையே	ते	தேவரீரால்
		प्रेषणीयः न	அனுப்பப்படக் கூடாது.

अहमुत्सादयिष्यामि शत्रूंस्त्व महाबल

॥ ४३ ॥

महाबल

“மகப் பலம் படைத்
தவரே!

शत्रून्

சத்ருக்களை

अहं

நான்

उत्सादयिष्यामि

அறவே அழித்துவிடு

तव

தேவரீரது

கின்றேன்.

यदि शक्रो यदि यमो यदि पावकमारुतौ । तानहं योधयिष्यामि कुवेरवरुणावपि ॥ ४४ ॥

शक्रः यदि

“இந்திரனுயிருந்தா
லும் சரி

कुवेरवरुणौ

குபேரனும் வருணனும்

यमः यदि

யமனுயிருந்தாலும்கூட

तान् अपि

அவர்களையும்

पावकमारुतौ यदि

அகனியும் வாயுவும்
யிருந்தாலும் சரி

अहं

நான்

योधयिष्यामि

எதிர்த்துப்போரிடு

வேன்.

गिरिमात्रशरीरस्य शितशूलधरस्य मे । नर्दतस्तीक्ष्णदंष्ट्रस्य विभीषाच्च पुरन्दरः ॥ ४५ ॥

गिरिमात्रशरीरस्य

“மலைபோன்ற தேகம்
கொண்டவனும்

मे

நான்

शितशूलधरस्य

கூரிய சூலாயுதமேந்தி
யவனும்

नर्दतः

கர்ஜனையிடுகையில்

तीक्ष्णदंष्ट्रस्य

கொடும் கோரப்பற்
களுற்றவனுமான

पुरन्दरः च

இந்திரனும்

विभीषात्

நெஞ்சமஞ்சுவான்.

अथ वा त्यक्तशस्त्रस्य मृदतस्तरसा रिपून् । न मे प्रतिमुखे स्थातुं कश्चिच्छक्तो जिजीविषुः ॥

अथ वा

“அஃதிருக்கட்டும்.

प्रतिमुखे

எதிரில்

त्यक्तशस्त्रस्य

ஆயுதங்களை அகற்றி

स्थातुं

நிற்க

तरसा

பலத்தால்

जिजीविषुः

உயிரோடிருக்க

रिपून्

சத்ருக்களை

मृदतः

பிண்டமாக்கும்

कश्चित्

எவனும்

मे

எனக்கு

शक्रः न

வல்லவனாகான்.

नैव शक्त्या न गद्या नासिना निशितैः शरैः । हस्ताभ्यामेव संस्थो हनिष्याम्यपि वज्रिणम् ॥

शक्त्या एव न

“வேலாயுதத்தாலும்
மல்ல;

हस्ताभ्यां एव

இருகரங்களாலே

गद्या न

கதையாலுமல்ல;

संस्थः

தகைத்தவனாய்

असिना

கத்தையாலும்

वज्रिणं अपि

வஜ்ராயுதம் பிடித்தவ

निशितैः शरैः

கூரியபாணங்களாலும்

हनिष्यामि

கொன்று வீழ்க்கு

न

அல்ல.

வேன்.

यदि मे मुष्टिवेगं स राघवोऽय सहिष्यते । ततः पास्यन्ति बाणौघा रुधिरं राघवस्य तु ॥

सः राघवः

“அந்த ராமன்

ततः

அதன்பிறகே

अथ

இப்பொழுது

बाणौघाः

சரஜாலங்கள்

मे

எனது

राघवस्य

ராமனின்

मुष्टिवेगं तु

முஷ்டிவேகத்தையும்

रुधिरं

ரத்தத்தை

सहिष्यते यदि

பொறுப்பானேயானால்

पास्यन्ति

குடிக்கப்போகின்றன.

अचिन्तयित्वा वाणौघान्नुधिरं राघवस्य च । लक्ष्मणस्य च पास्यामि चिरकालं पिपासितः॥

चिरकालं "வெகு காலமாக
 पिपासितः "நாகவிட்டிய்கொண்ட
 वाणौघान् கணைவாரிகளை [நான்
 अचिन्तयित्वा பொருட்டுத்தாது

राघवस्य च ராமனுடையவும்,
 लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணனுடையவும்
 रुधिरं ரத்தத்தை
 पास्यामि பருகுவேன்.

चिन्तया बाध्यसे राजन्किमर्थं मषि तिष्ठति । सोऽहं शत्रुविनाशाय तव निर्यातुमुद्यतः ॥

राजन् "மன்னவரே!
 मषि அடியேன்
 तिष्ठति காத்துநிற்கையில்
 किमर्थं ஏன்
 चिन्तया சிந்தையால்

बाध्यसे துன்பறுகின்றீர்?
 सः अहं அந்த நான்
 तव தேவரீரது
 शत्रुविनाशाय சத்ருக்களையழிக்க
 निर्यातु उद्यतः புறப்பட்டுவிட்டேன்.

मुञ्च रामाद्भयं राजन्हनिष्यामीह संयुगे । राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं च महाबलम् ॥

हनुमन्तं च रक्षोघ्नं लङ्का येन प्रदीपिता

राजन् "ஆரசரே!
 रामात् ராமனிடத்திலேராதது
 भयं பயக்கை
 मुञ्च விட்டொழிப்பிராக.
 संयुगे போரில்
 राघवं ராமனையும்
 लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனையும்
 सुग्रीवं च சுகிரீவனையும்,

॥ ५१ ॥

येन எவனால்
 लङ्का இலங்கை
 प्रदीपिता கொளுத்தப்பட்ட
 கோ அந்த
 रक्षोघ्नं அரக்கர்களை மாய்த்த
 महाबलं மகாபலசாலியாகிய
 हनुमन्तं च ஹனுமானையும்
 इह एव இப்பொழுதே
 हनिष्यामि கொன்றுவிடுவேன்.

हरींश्चापि हनिष्यामि संयुगे समवस्थितान् । असाधारणमिच्छामि तेव दातुं महद्यशः ॥

संयुगे "போரில்
 समवस्थितान् எதிர்த்துநிற்கின்ற
 हरीन् अपि குரங்குகளையும்
 हनिष्यामि கொன்றுவிடுகின்
 ரேன்.

तव தேவரீருக்கு
 असाधारणं இதரர்களுக்குக்
 महद् பெரும் [கிட்டாத
 यशः புகழை
 दातुं விளைவிக்க
 इच्छामि விரும்புகிறேன்.

च अतः

यदि चेन्द्राद्भयं राजन्यादि वाऽपि स्वयम्भुवः । तत्तेऽहं नाशयिष्यामि नैशं तम इवांशुमान् ।

राजन् "மன்னவரே!
 ते தேவரீருக்கு
 इन्द्रात् இந்திரனிடத்தி
 भयं ஆபத்து [லிருந்து
 यदि च இருந்தாலும் சரி
 स्वयम्भुवः பிரம்மதேவரிட
 மிருந்து
 यदि वा இருந்தாலும் சரி

तत् अपि அதையும்
 अंशुमान् சுதிரவன்
 नैशं இரவின்
 तमः இருளை
 इव எவ்வண்ணமோ
 अहं நான் [அவ்வண்ணமே
 नाशयिष्यामि ஒழித்துவிடுகின்
 ரேன்

रमस्व कामं पिव चाय्यवारुणीं कुरुष्व कृत्यानि विनीयतां ज्वरः ।

मयाऽद्य रामे गमिते यमक्षयं चिराय सीता वशगा भविष्यति ॥ ४९ ॥

காம்	“யதேச்சையாய்	மயா	என்னால
ரமஸ்வ	இன்பம் அனுபவியும்	अद्य	இப்பொழுது
अय्यवारुणीं च	சிறந்த மத்யக்தையும்	रामे	ராமன்
पिव	பருகும்.	यमक्षयं	எமனது விடுதிக்கு
कृत्यानि	செய்யவேண்டிய அனு	गमिते	அனுப்பப்பட்டுவிடின்
कुरुष्व	செய்யும். [வல்களை	सीता	சீதை
ज्वरः	மனக்கவலை	चिराय	கடைசியாய்
विनीयतां	விட்டுடொழிக்கப்	वशगा भविष्यति	வசப்பட்டுவிடுவாள்.”
	பட்டடும்.		

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17401

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2726

चतुःषष्टितमः सर्गः—अनुपத்துநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ६४ ॥

महोदरेण कुम्भकर्णभर्त्सनम्—மஹோதரன் கும்பகாணையைத் தட்டுவது.

तदुक्तमतिकायस्य बलिनो बाहुशालिनः । कुम्भकर्णस्य वचनं श्रुत्वा च महोदरः ॥ १ ॥

महोदरः	மகோதரன்	कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது
अतिकायस्य	பெரும் உடலுடைய	तत्	அந்த
	வனும்	उक्तं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு
बाहुशालिनः	பெருங்கைகள பைந்த	वचनं	ஒரு சொல்லை
	வனும்	उवाच	பின் வருமாறு
वरिनः	பிரகாபசாஸிபுரான		புகளாறன் :
कुम्भकर्ण कुले जातो धृष्टः प्राकृतदर्शनः । अवलिप्तो न शक्नोषि कृत्यं सर्वत्र वेदितुम् ॥		अवलिप्तः	செருக்குத் தலைக்கே
कुम्भकर्ण	“கும்பகர்ணரே!		நியவருமாகிய நீர்
कुले	நற்குலத்திற்	सर्वत्र	எல்லாவிடையங்
जातः	பிறந்தவரும்		களிலும்
धृष्टः	அதிக்கப்பிரஸங்கியும்	कृत्यं	செய்யவேண்டியதை
प्राकृतदर्शनः	அற்பநோக்கமுடைய	वेदितुं न शक्नोषि	அறிய வல்லராகிர்.
	வரும்		

न हि राजा न जानाते कुम्भकर्ण नयानयौ । त्वं तु कैशोरकाद्धृष्टः केवलं वक्तुमिच्छसि ॥

कुम्भकर्ण	“கும்பகர்ணரே!	त्वं तु	நீரோ
राजा हि	மன்னனே	धृष्टः	அதிக்கப்பிரஸங்கியாய்
नयानयौ	நீதி அநீதிகள் இரண்	कैशोरकात् केवलं	கேவலம் சிறுபிள்ளைத்
	டையும்		தனத்தால்
न जानाते न	அறியாதவரல்லர்.	वक्तुं	கேட்குதனரைக்க
		इच्छसि	துணிந்தீர்.

स्थानं वृद्धिं च हानिं च देशकालविभागवित् । आत्मनश्च परेषां च बुध्यते राक्षसर्षभः ॥

देशकाल- विभागवित्)	“ஏற்ற இடம் ஏற்ற காலம் இவைகளை புணர்ந்து	परेषां च वृद्धिं च हानिं च	சக்ருக்களுடையவும் ஆதிக்கத்தையும் குறையையும்
राक्षसर्षभः	ராட்சஸத்தலைவர்	स्थानं	ஒத்த நிலையையும்
आत्मनः च	தன்னுடையவும்	बुध्यते	அறிந்திருக்கின்றார்.

यत्त्वशयं बलवता कर्तुं प्राकृतबुद्धिना । अनुपासितवृद्धेन कः कुर्यात्तादृशं बुधः ॥ ५ ॥

बलवता	“பலவானும்	यत्	எது
अनुपासितवृद्धेन	பெரியோர் சைஷ பெருதவனுமாகிய	अशयं	தகாததோ
प्राकृतबुद्धिना तु	அற்புத்தியோன் ஆனாலுங்கூட	तादृशं	அப்படிப்பட்டதை
कर्तुं	செய்ய	बुधः	புத்திமானாகிய
		कः	எவன்
		कुर्यात्	செய்வான் ?

यांस्तु धर्मार्थकामांस्त्वं ब्रवीषि पृथगाश्रयान् । अनुबोद्धं स्वभावे तान्नाहि लक्षणमस्ति ते ॥

त्वं	“நீர்	तान्	அவைகளை
यान्	எந்த	स्वभावे	உண்மையில்
धर्मार्थकामान्	தர்மம், அர்த்தம், கா மம் இவைகளை	अनुबोद्धं	அறிய
पृथगाश्रयान्	வெவ்வேறு காலத்திற் சூரியவைகளாக	ते तु	தேவீருக்கோ
ब्रवीषि	உரைத்திரோ	लक्षणं	யோக்யதை
		अस्ति न हि	இல்லையே.

कर्म चैव हि सर्वेषां कारणानां प्रयोजनम् । श्रेयः पापीयसां चात्र फलं भवति कर्मणाम् ॥

सर्वेषां	“எல்லா	पापीयसां	பிகப்பாப
कारणानां हि	உத்தேசங்களையும்	कर्मणां च	செயல்களுக்கும்
प्रयोजनं	முடிவிட்டது	श्रेयः	நல்
कर्म एव	செய்கையே.	फलं च	பலனும்
अत्र	இவ்வுலகில்	भवति	கிடைக்கிறது.

निःश्रेयसफलावेव धर्मार्थावितरावपि । अधर्मानर्थयोः प्राप्तिः फलं च प्रत्यवायिकम् ॥८॥

इतरौ	மற்ற	अधर्मानर्थयोः	அதர்மம், அனர்த்தம்
धर्मार्थावपि	தர்மம், அர்த்தம் இரண்டும்	प्राप्तिः	இவ்விஷயங்களில்
निःश्रेयसफलो एव	நற்பயன்களையே கொண்டவைகள்.	प्रत्यवायिकं	தீய
		फलं च	பயனும்
		प्राप्तिः	கிடைக்கிறது.

ऐहलौकिकपारत्रं कर्म पुंभिर्निषेव्यते । कर्माण्यपि तु कल्याणि लभते काममास्थितः ॥

புமி: “புருஷர்களால் காம் காமபுருஷர் தந்த
 ऐहलौकिकपारत्रं { வவுலகுக்குகந்த தை
 தும், அவ்வவுலகுக் ஆஸ்தி: து கைக்கொண்ட ஓராவ
 குகந்த துமான கல்யாணி நன்மை [னும்
 செயலானது கர்மணி அபி பயன்களையே
 निषेव्यते நடத்தப்படுகிறது. | லமதே அடைகிறான்.

तत्र क्लृप्तमिदं राज्ञा हृदि कार्यं मतं च नः । शत्रौ हि साहसं यत्स्यात्किमिवात्रापनीयताम् ॥

तस्य “அவ்விஷயத்தில் மதம் சரமத்தமே.
 राज्ञा மன்னவரால் சத்துருவிஷயத்தில்
 हृदि மனதில் சாதாத செயல்
 क्लृप्तं கொள்ளப்பட்ட சாதா யு
 इदं இந்த அல
 कार्यं காரியம் கி இவ
 नः हि நமக்கும் அபனியதாம் குறைந்தாண்டும் ?

एकस्यैवाभियाने तु हेतुर्यः प्रकृतस्त्वया । तत्राप्यनुपपन्नं ते वक्ष्यामि यदसाधु च ॥११॥

त्वया “உம்மால் தச அபி அவ்விஷயத்திலும்
 एकस्य एव } ஒருவனாகவே எதிர்க் அசாது பொருந்தாதது
 अभियाने } துப்போரிடுவதில் யது எதுவோ அதையும்
 यः எந்த அநுபபந் ச தகாததையும்
 हेतुः காரணம் (தன்பலம்) | தெ உனக்கு
 प्रकृतः எடுத்துக்காட்டப் பட்டதோ வक्ष्याமி எடுத்தார்ப்பேன்.

येन पूर्वं जनस्थाने बहवोऽतिबला हताः । राक्षसा राघवं तं त्वं कथमेको जयिष्यसि ॥

पूर्व “முன்பு ஹதா: கொல்லப்பட்டார்
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில் ந் ரா஘வ் அந்த ராமனை [கனோ
 येन எவனால் த்
 अतिबला: அதிபலசாலிகளாகிய ஓக:
 பல ஒருவனாய்
 राक्षसा: அரக்கர்கள் கத்ய் எங்ஙனம்
 जयिष्यसि வெற்றிக்கொள்வாய் ?

य पुरा तानाजतास्तन जनस्थान महाजसः । राक्षसास्तान्पुर सवान्भातानद्याप पश्यसा ॥

पुरा “முன்பு தான் அந்த
 तेन அவனால் ராक्षசாந் அரக்கர்கள்
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில் சர்வாந் எல்லோரையும்
 महाजसः மகாபரிதாபசாலி அஃயி இப்போதும்
 ये எவர்கள் [களான திகில்கொண்டவர்க
 निजिता: முறியடிக்கப்பட்டார் பட்டணத்தில் [ளாய்
 கனோ பர்க்கின்றீர்!

तं सिंहमिव संक्रुद्धं रामं दशरथात्मजम् । सर्वं सुप्तमिवाबुध्य प्रबोधयितुमिच्छसि ॥ १४ ॥

சங்குட
மிஹ் இவ
தசரதாत्मजं
தம் ராம்
சுஸ்

*சினங்கொண்ட -
சங்கப்போன்ற
தசரதன் பிள்ளையான
அந்த ராமனை
சூங்குகின்ற

सपं
इव
आबुध्य
प्रबोधयितुं
इच्छामि

நாகத்தை
எப்படியோ அப்படி
சீண்டு
எழுப்ப
துணிகின்றனை.

ज्वलन्तं तेजसा नित्यं क्रोधेन च दुरासदम् । कस्तं मृत्युमिवासह्यमासादयितुमर्हति॥१५॥

தேஜசா
கோபேன ச
நில்ய
ஜவலந்த்
தூரஸதம்

"பிர சாபக்காலும்
கோபத்தாலும்
எப்பொழுதும்
ஜவலிப்பவனும்
கிட்ட அணுகமுடியா
தவனும்

मृत्युं इव
असह्यं
तं
कः
आसादयितुं
अर्हति

எமன்போன்று
அசஹ்யமானவனு
அவனை [மான
எவன்
எதிர்க்க
சக்தனாயிருக்கிறான் ?

संशयस्थमिदं सर्वं शत्रोः प्रतिसमासने । एकस्य गमनं तत्र न हि मे रोचते भृशम् ॥

शत्रोः
प्रतिसमासने
इदं
सर्वं
संशयस्थं

"சத்துருவை
எதிர்த்துப்போராடு
வதில்
இந்த
எல்லாமும்
ஆபத்திற்கிடமானதே.

तत्र
एकस्य गमनं हि
मे
भृशं
न रोचते

அங்கு
ஒருவன் போதலென்
பதே
எனக்கு
மிகவும்
பிடித்ததாயில்லை.

हानार्थः सुसमृद्धार्थं को रिपुं प्राकृतं यथा । निश्चित्य जीवितत्यागे वशमानेतुमिच्छति ॥

हीनार्थः
कः
सुसमृद्धार्थं
रिपुं
जीवितत्यागे

"குறைந்த உபகரண
எவன் [ங்களுள்ள
நிறைந்த உபகரணங்
களுள்ள
சத்ருவை
உயிர் மாயப்பதில்

निश्चित्य
प्राकृतं
यथा
वशं आनेतुं
इच्छति

நிச்சயங்கொண்டு
பாமரபுருஷனை
எப்படியோ அப்படி
யே
தன் வசப்படுத்த
துணிகின்றன.

यस्य नास्ति मनुष्येषु सदृशो राक्षसोत्तम । कथमाशंससे योऽं तुल्येनेन्द्रविवस्वतोः ॥

राक्षसोत्तम
यस्य
सदृशः
मनुष्येषु
अस्ति न

"ராக்ஷஸோத்தம !
எவனுக்கு
சமமானவன்
மனுஷ்யர்களில
இல்லையோ

इन्द्रविवस्वतोः
तुल्येन
योऽं
कथं
आशंससे

இந்திரனுக்கும் சூரிய
னுக்கும்
சமனான அவனோடு
போர்புரிய
எங்ஙனம்
நினைக்கின்றனை ? ॥

एवमुक्त्वा तु संरब्धः कुम्भकर्णं महोदरः । उवाच रक्षसां मध्ये रावणं लोकरावणम् ॥

संरब्धः	சினங்கொண்ட	मध्ये	மத்தியில்
महोदरः	மகோதரன்	लोकरावणं	உலகத்தையே துதற
कुम्भकर्णं तु	கும்பகர்ணனைப்		வடிக்கும்
	பார்த்து		

एव	மேற்கண்டவாறு	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	उवाच	பின்வருமாறு
रक्षसां	அரட்சகர்களின்		சொன்னான்:

लब्ध्वा पुनस्तं वैदेहीं किमर्थं संप्रजल्पसि । यदीच्छसि तदा सीता वशगा ते भविष्यति॥

लब्ध्वा	“தேவரீர்	इच्छसि यदि	தேவரீர் இஷ்டம்
पुनः	மீதையை		கொண்டால்
किमर्थं	அடைந்த பின்னர்	तदा	அப்பொழுது
संप्रजल्पसि	தற்காக	सीता	மீதையே
	பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர் ?	ते	தேவரீருக்கு
		वशगा भविष्यति	வசப்பட்டுவிடுவாள்.

दृष्टः कश्चिदुपायो मे सीतोपस्थानकारकः । रुचिरश्चेत्स्वया बुद्ध्या राक्षसेश्वर तं शृणु ॥

दृष्टः	“வீதையை வசப்படு	दृष्टः	கண்டுபிடிக்கப்
	பட்டதுமபடியான		பட்டது.

कश्चित्	ஓர்	राक्षसेश्वर	ராக்ஷஸமன்னா!
उपायः	உபாயம்	रुचिरः चेत्	திருவுளமிருக்கு
स्वया	எனது		மனனம்
बुद्ध्या	புத்தியைக்கொண்டு	तं	அதை
मे	என்னால்	शृणु	கேட்டருள்வீராக.

अहं द्विजिह्वः संह्रादी कुम्भकर्णो वितर्दनः । पञ्च रामवधायैते निर्यान्तीत्यवबोधय ॥२२॥

अहं	“நான்	पञ्च	ஐவர்கள்
द्विजिह्वः	தவிஜிஹ்வன்	रामवधाय	ராமவதைக்காக
संह्रादी	சம்ஹ்ராதிரி	निर्यान्ति	செல்கின்றனர்.
कुम्भकर्णः	கும்பகாணா	इति	என்று
वितर्दनः	வீதர்த்தனன்	अवबोधय	தேவரீர் கொள்வீர்
एते	இந்ந		களாக.

ततो गत्वा वयं युद्धं दास्यामस्तस्य यत्नतः । जेष्यामो यदि ते शत्रून्नोपायैः कृत्यमस्ति नः॥

ततः	“அங்கு	ते	தேவரீரது
वयं	நாங்கள்	शत्रून्	சத்ருக்களை
गत्वा	சென்று	जेष्यामः यदि	ஐயித்துவிடுவோமா
यत्नतः	முயற்சிகொண்டு	उपायैः	உபாயங்களால் [கில்
तस्य	அவனுக்கு	नः	நமக்கு
युद्धं	போரை	कृत्यं	ஆகவேண்டியது
दास्यामः	தருகின்றோம்.	अस्ति न	இல்லை. [ஒன்றும்

अथ जीवति नः शत्रुर्वयं च कृतसंयुगाः । ततस्तदभिपत्स्यामो मनसा यत्समीक्षितम् ॥

வய் “நாங்கள்
கृतசंயுகா: ச போர்புரிந்தும்
ந: நமது
शत्रु: சத்துரு
जीवति பிழைத்திருக்கின்றான்
तत: என்,ல்

अथ அப்பொழுது
यत् எது
मनसा மனதால்
समीक्षितं உத்தேசிக்கப்பட்ட
तत् அதை [தோ,
अभिपत्स्याम: கைகொள்வேம்

वयं युद्धादिहेष्यामो रुधिरेण समुक्षिताः । विदार्य स्वतनुं वाणै रामनामाङ्कितैः शितैः ॥

வய் “நாங்கள்
युद्धात् போரில்லின்று
रामनामाङ्कितैः ராமன் பெயர்கொண்ட
शितैः वाणैः கூரிய பாணங்களால்
स्वतनुं எங்களுது சரீரத்தை

विदार्य ழறிக்கொண்டு
रुधिरेण ரத்தத்தால்
समुक्षिता: நனைந்தவர்களாய்
इह இங்கு
एष्याम: வருகின்றோம்.

भक्षितो राघवोऽस्माभिर्लक्ष्मणश्चेति वादिनः । तव पादौ ग्रहीष्यामस्त्वं नः कामं प्रपूरय ॥

भक्षितः “எங்களால்
राघव: ராமன்
भक्षित: விழுங்கப்பட்டான்,
लक्ष्मण: லக்ஷ்மணனும்
च அப்படியே விழுங்கப்
பட்டான்
इति என்று

वादिन: சொல்லுகின்றவர்
तव தேவரீரது [களாய்
पादौ ग्रहीष्याम: பாதங்களில் தண்ட
त्वं தேவரீர் [னிகுகேறும்.
न: எங்களது
कामं பின்வரும் இஷ்டத்தை
प्रपूरय பூர்த்திசெய்வீராக.

ततोऽवधोषय पुरे गजस्कन्धेन पार्थिव । हतो रामः सह भ्रात्रा ससैन्य इति सर्वतः ॥

पार्थिव “என்னவோ!
तत: அச்சமயத்தில்
पुरे பட்டணத்தில்
गजस्कन्धेन யானையேறிய ஒரு
வளைக்கொண்டு
राम: ‘ராமன்
आत्मा सह தன்மியோடு கூடவும்

सैन्य: சைன்யங்களை
कूटवुम् கூடவும்
हत: கொல்லப்பட்டான்
इति என்று
सर्वतः எங்கும்
अवधोषय பிரச்சாரப்படுத்து
வீராக.

प्रीतो नाम ततो भूत्वा भृत्यानां त्वमरिन्दम । भोगांश्च परिवारांश्च कामांश्च वसु दापय ॥
ततो माल्यानि वासांसि वीराणामनुलेपनम् । पेयं च बहु योधेभ्यः स्वयं च मुदितः पिब ॥

अरिन्दम “சத்ருசம்ஹாரக!
तत: அச்சமயம்
स्वं தேவரீர்
प्रीतः नाम திருப்திகொண்டவர்
போல

भूत्वा இருந்துகொண்டு
भृत्यानां பணியாளர்களுக்கு
भोगान् च போகவஸ்துக்களையும்
परिवारान् च வாஹனங்களையும்
कामान् விரும்பியவைகளையும்

ஸு வ	திரவியத்தையும்	पयं च	சூர வகையையும்
वीराणां	வீரர்களுக்கு	दापय	கொடுக்கச்செய்வி
वासांसि	வஸ்திரங்களையும்		ராக*
माल्यानि	பூவ்பங்களையும்	स्वयं च	தேவரீரும்
अनुलेपनं	பூச்சையும்	मुदितः	சந்திதாஷங்கொண்டு
योधेभ्यः	படர்களுக்கு	ततः	அப்பொழுது
बहु	மிகுந்த	पिब	சூடிப்பிராக.

ततोऽस्मिन्बहुलीभूते कौलीने सर्वतो गते । भक्षितः ससुहृद्रापो राक्षसैरिति विश्रुते ॥३०॥
प्रविश्यान्वास्य चापि त्वं सीतां रहसि सान्त्वय । धनधान्यैश्च कामैश्च रत्नैश्चैनं प्रलोभय ॥

ततः	“ அப்பொழுது	सीतां अपि	ஸீதையிடமே
रामः	‘ராமன்	रहसि	எகாந்தத்தில்
ससुहृत्	நண்பர்களோடு கூட	प्रविश्य	சென்று
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	आश्वास्य	தேற்றரவுபடுத்தி
भक्षितः	விழுங்கப்பட்டான்	सान्त्वय	நல்வாரத்தை புகல்
इति	என்ற		வீராக.
अस्मिन्	இந்த	एनां	இவ்வளை
विश्रुते	பிரவரித்தமான	धनधान्यैः च	தனதானியங்களாலும்
कौलीने	வதந்தியானது	कामैः च	இஷ்டவஸ்துகள்
सर्वतो गते	எங்கும் பரவி		களாலும்
बहुलीभूते	பிரகரமானவுடன்	रत्नैः च	ரத்னங்களாலும்
त्वं च	தேவரீரும்	प्रलोभय	மயக்கிவிடும்.

अनयोपधया राजन्भयशोकानुबन्धया । अकामा त्वद्वशं सीता नष्टनाथा गमिष्यति ॥३१॥

राजन्	“ அரசே !	अकामा	கிருப்பமில்லாதிருந்த
अनया	இந்த	सीता	ஸீதை
भयशोकानुबन्धया	திக்கிலையும், சோகத்	नष्टनाथा	நாதனீழந்தவளாய்
	தையும் விளைவிக்கும்	त्वद्वशं गमिष्यति	தேவரீருக்கு வசப்பட்ட
उपधया	கப்டோபாயத்தால்		டுவிடுவாள்.

रञ्जनीयं हि भर्तारं विनष्टमवगम्य सा । नैराश्यात्स्त्रीलघुत्वाच्च त्वद्वशं प्रतिपत्स्यते ॥३२॥

सा	“ அவள்	नैराश्यात्	இருந்த ஆசையொழிந்த
रञ्जनीयं	காதலித்த		தமையாலும்
भर्तारं	கணவனை	स्त्रीलघुत्वात् च	ஸ்த்ரீசாபல்யத்.
			தாலும்
विनष्टं	மாண்டவனாக	त्वद्वशं प्रतिपत्स्यते	தேவரீருக்கு வசப்பட்ட
अवगम्य च	அறிந்ததுமே		டுவிடுவாள்.

सा पुरा सुखसंवृद्धा सुखार्हा दुःखकर्षिता । त्वय्यधीनं सुखं ज्ञात्वा सर्वथोपगमिष्यति ॥

पुरा	“முன்பு	दुःखकर्षिता	துக்கத்தால் வாதைப்
सुखसंवृद्धा	செல்வமாய் வளர்ந்		பட்டவளாகி
	தவளும்	सुखं	சுகத்தை
- सुखाहां	சுகத்திற்கே உரியவனா	त्वयि अधीनं	உனதீனமாய்
	மீன	ज्ञात्वा	கவனித்து
सा	அவர்	सर्वथा	எவ்விதத்திலும்
		उपगमिष्यति	கிட்டிவிடுவாள்.

एतत्सुनीतं मम दर्शनेन रामं हि दृष्ट्वैव भवेदनर्थः ।

इहैव ते सेत्स्यति मोत्सुको भूर्भहानयुद्धेन सुखस्य लाभः

॥ ३५

मम	“எனது	मा भूः	தேவரீர் இருக்க
दर्शनेन	அபிப்ராயத்தால்		வேண்டாம்.
एतत् हि	இதுதான்	अयुद्धेन	போரின்றியே,
सुनीतं	நல்லாபிருக்கின்றது.	सुखस्य	சுகத்தினது
रामं	ராமன்	महान्	பெரும்
दृष्ट्वा एव	கண்டபின்னரோ	लाभः	லாபமானது
अनर्थः	தீங்கு	इह एव	இவ்விடத்திலேயே
भवेत्	விளையலாம்.	ते	தேவரீருக்கு
उत्सुकः	சஞ்சலமுற்றவராய்	सेत्स्यति	சுத்திக்கும்.

अदृष्टसैन्यो ह्यनवाससंशयो रिपूनयुद्धेन जयन्नराधिपः ।

यशश्च पुण्यं च महन्महीपते श्रियं च कीर्तिं च चिरं समश्नुते

॥ ३६ ॥

महीपते	“மன்னவரே!	जयन्	ஜயிக்கின்றவனாய்
नराधिपः	ஸ்ரீ அரசன்	महत्	பெரும்
	சென்யத்தை கண்	यशः च	புகழையும்
अदृष्टसैन्यः	{ னெடுத்தும பாராத	पुण्यं च	சுகத்தையும்
	வளையும்	कीर्तिं	நீண்ட
अनवाससंशयः च	ஆபத்தேதுவுமடை	श्रियं च	சம்பத்தையும்
	யாதவளையும்	चिरं	வெகுநாளம்
रिपून्	சத்ருக்களை	समश्नुते	அனுபவிக்கின்றான்.
अयुद्धेन हि	போரின்றியே		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17437

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2762

पञ्चपष्ठितमः सर्गः—அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

युद्धाय कुम्भकर्णनिर्याणम्—யுத்தத்திற்குக் கும்பகர்ணன் புறப்படுவது.

स तथोक्तस्तु निर्भर्त्य कुम्भकर्णो महोदरम् । अव्रवीद्राक्षसश्रेष्ठ भ्रातरं रावणं ततः॥१॥

தथा	மேற்கண்டவாறு	ராक्षசश்ரே	ராக்கஷஸன் னனும்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	भ्रातर	தமையனுமாகிய
सः	அந்த	रावणं	ராவணனைப் பார்த்து
कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனும்	ततः	அப்பொழுது
महोदरं	மகோதரனை	अव्रवीत्	பின்வருமாறு புகன்
निर्भर्त्य	அதட்டி விட்டு,		ருன் :

सोऽहं तव भयं घोरं वधात्तस्य दुरात्मनः । रामस्याद्य प्रमार्जामि निर्वैरो हि सुखी भव ॥

ச:	“அந்த	तव	தேவரீரது
अहं	நான்	घोरं भयं	மிகுந்த பயத்தை
अद्य	இப்பொழுது	प्रमार्जामि	நீக்கிவிடுகிறேன்.
तस्य	அந்த	निर्वैरः	வைரமொழிந்தவராயும்
दुरात्मनः	தூரா தமாவாகிய		
रामस्य	ராமனது	सुखी हि	சுசமுற்றவராயும்
वधात्	வதைபால	भव	இருப்பிரக.

गर्जन्ति न वृथा शूरा निर्जला इव तोयदाः । पश्य सम्पाद्यमानं तु गर्जितं युधि कर्मणा ॥

शूराः	“சூரர்கள்	तु	இப்பொழுது
निर्जलाः	ஜலத்தை வர்ஷிக்காத	युधि	மேடையில்
तोयदाः	மேகங்கள்	कर्मणा	பயனுடன்
इव	போல	संपाद्यमानं	நடிக
वृथा	நிஷ்பரமாய் ஜனமாய்	गर्जित	காஜனையை
गर्जन्ति न	கர்ஜிக்கமாட்டார்கள்.	पश्य	கவனிப்பீர்.

न मर्ययन्ति चात्मानं संभावयति नात्मना । अदर्शयित्वा शूरास्तु कर्म कुर्वन्ति दुष्करम् ॥

शूराः	“சூரர்கள்	कर्म	ஒரு காரியத்தை
मर्ययन्ति न	அவமானத்தை பெற்றுக்கார்கள் (ஆர்ஷம்).	दुष्करं तु	செய்ய கஷ்டமாயிருப்பினும்
आत्मानं	தன்னை	अदर्शयित्वा	வெளிக்காட்டாமலே
आत्मना	தானே	कुर्वन्ति	செய்து முடிக்கின்றார்கள்.
संभावयति च न	கொளவித்துக்கொள்ளார்கள் (ஆர்ஷம்).		

विह्वानामबुद्धीनां राज्ञा पण्डितमानिनाम् । शृण्वता सादितमिदं त्वद्विधानां महोदर ॥

महोदर	“மஹோதர !	त्वद्विधानां	உன்போன்றவர்க
विह्वानां	உதவாக்கரைகளும்	शृण्वता	செவிசாற்றும் [ஓர்க்கு
अबुद्धीनां	மடையர்களும்	राज्ञा	மன்னனால்
पण्डितमानिनां	{ எல்லாம் தெரிந்தவர் களாய் பாவித்தவர் களுமான	इदं	இது
		सादितम्	இக்கதியடையப் பட்டது.

युद्धे कापुरुषैर्नित्यं भवद्भिः प्रियवादिभिः । राजानमनुगच्छद्भिः कृत्यमेतद्धि सादितम् ॥

प्रियवादिभिः	பிரியமாய்ப் பேசி	भवद्भिः	உங்களால்
राजानं	மன்னனை	युद्धे	போரில்
नित्यं	எக்காலத்திலும்	एतत् कृत्यं हि	இந்த கதிகான்
अनुगच्छद्भिः	ஒத்துப்பாடும்	सादितम्	கொண்டுவந்து
कापुरुषैः	அற்புருடர்களாகிய		விடப்பட்டது.

राजशेषा कृता लङ्का क्षीणः कोशो बलं हतम् । राजानमिममासाद्य सुहृच्चिह्नममित्रकम् ॥

इमं राजानं	“இந்த மன்னனை	कोशः	கஜானு
आसाद्य	அண்டி	क्षीणः	காலியானது.
लङ्का	இலங்கையானது	बलं	சேனையும்
राजशेषा	ராஜன்மாத்திரம் மிஞ்சியதாய்	हतं	அழிந்தது.
कृता	உங்களால் செய்யப் பட்ட.	सुहृच्चिह्नं	நண்பர்களையநடிக்கும்
		अमित्रकम्	சத்ருவர்க்கம் இது.

एष निर्याम्यहं युद्धमुद्यतः शत्रुनिर्जये । दुर्नयं भवतामद्य समीकर्तुमिहाहवे ॥ ८ ॥

अहं	“நான்	शत्रुनिर्जये	சத்துருவை ஜயிப்ப
अद्य	இப்பொழுது		ல்ல
इहं	இந்த	उद्यतः	முயற்சிக்கொண்டவ
आहवे	போரில்		றய
भवतां	உங்களது	युद्धं	போருக்கு
दुर्नयं	அட்டிழியத்தை	एषः	இகோ
समीकर्तुं	சரிப்படுத்த	निर्यामि	செல்லுகின்றே

एवमुक्तवतो वाक्यं कुम्भकर्णस्य धीमतः । प्रत्युवाच ततो वाक्यं प्रहसन्नाक्षसाधिपः ॥ ९ ॥

धीमतः	தமானான	प्रहसन्	நகைத்து
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	ततः	அப்பொழுது
एवं	மேற்கண்ட	वाक्यं	வார்த்தையொன்றை
वाक्यं	சொல்லை	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு
उक्तवतः	சொன்னபொழுது		பதிலாயுரைத்தான்:
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்		

महोदरोऽयं रामात्तु परित्रस्तो न संशयः । न हि रोचयते तात युद्धं युद्धविशारद ॥१०॥

तात	“ஆப்பா!	परित्रस्तः	பயந்துவிட்டான்.
युद्धविशारद	போரில் வல்லவனே!	संशयः न	இதில் சந்தேகமில்லை.
अयं	இந்த	हि	ஆதலால்
महोदरः	மகோதரன்	युद्धं तु	யுத்தத்தையே
रामात्	ராமனிடம்	न रोचयते	அவன் விரும்பவில்லை.

कश्चिन्मे त्वत्समो नास्ति सौहृदेन बलेन च । गच्छ शत्रुवधाय त्वं कुम्भकर्णं जयाय च ॥

मे	“எனக்கு	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ண!
सौहृदेन	அன்பினாலும்	त्वं	நீ
बलेन च	பலத்தினாலும்	शत्रुवधाय	சத்ருக்களை அழிக்க
त्वत्समः	உனக்கு நிகரானவன்		வும்
कश्चित्	ஒருவன்	जयाय च	வெற்றிகொள்ளவும்
अस्ति न	இல்லை.	गच्छ	சென்றுவருவாய்.

शयानः शत्रुनाशार्थं भवान्संबोधितो मया । अयं हि कालः सुहृदां राक्षसानामरिन्दम ॥

अरिन्दम	“அரிந்தம!	मया	என்னால்
शयानः	உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்	संबोधितः	எழுப்பப்பட்டாய்.
		सुहृदां	உற்றவர்களான
भवान्	நீ	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
शत्रुनाशार्थं	சத்ருக்களை வதைப்பதற்காக	अयं हि	இதுதான்
		कालः	ஏற்காலம்.

तदृच्छ शूलमादाय पाशहस्त इवान्तकः । वानरान्राजपुत्रौ च भक्षयादित्यतेजसौ ॥१३॥

तत्	“ஆகையால்	गच्छ	சென்றுவா.
शूलं	சூலாயுதத்தை	वानरान्	குரங்குகளையும்
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு	आदित्यतेजसौ	சூரியனின் ஒளி
पाशहस्तः	பாசக்கயிற்றை கையிலேந்திய		கொண்ட
अन्तकः	மூமன்	राजपुत्रौ च	ராஜகுமாரர்களிடமிருவரையும்
इव	போன்றவனாய்	भक्षय	புகித்துவிடுவாயாக.

समालोक्य तु ते रूपं विद्रविव्यन्ति वानराः । रामलक्ष्मणयोश्चापि हृदये प्रस्फुटिष्यतः ॥

वानराः	“வானரர்கள்	रामलक्ष्मणयोः	ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய
ते	உனது		
रूपं	உருவத்தை	हृदये अपि च	ஹிருதயங்களும்
समालोक्य तु	கண்டதுமே	प्रस्फुटिष्यतः	துடிக்கப்போகின்
विद्रविव्यन्ति	வெருண்டோடி விடுவார்கள்.		றன”.

एवमुक्त्वा महाराजः कुम्भकर्णं महाबलम् । पुनर्जातमिवात्मानं मेने राक्षसपुङ्गवः ॥ १५ ॥

महाराजः	மகாராஜனாகிய	उच्चवा	கூறியிட்டே,
राक्षसपुङ्गवः	ராக்கஷஸோத்தமன்	आम्मानं	தன்னை
महाबलं	மகா பலராளியாகிய	पुनर्जातं इव	செத்துப்பிழைத்தவ
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனோப்		தொகுக்கவே
	பார்க்குது	मेने	எண்ணிக்கொண்
एवं	மேற்கண்டவாறு		டான்.

कुम्भकर्णबलाभिज्ञो जानस्तस्य पराक्रमम् । बभूव मुदितो राजा शशाङ्क इव निर्मलः ॥

कुम्भकर्ण-	கும்பகர்ணனது பலத்	जानन्	நினை
बलाभिज्ञः }	தை நன்கறிந்த	मुदितः	சந்தோஷம்கொண்ட
राजा	மன்னன்	निर्मलः	களங்கமற்ற [வனம்]
तस्य	அவனது	शशाङ्कः इव	சந்திரனென
पराक्रमं	பராகிரமத்தை	बभूव	விளங்கினான்.

इत्येवमुक्तः संहृष्टो निर्जगाम महाबलः ॥ १७ ॥

इति एवं	மேற்கண்டவாறு	संहृष्टः	உதஸாஹம்கொண்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட		டவனாய்
महाबलः	மகா பலராளியாகிய		
	(அவன்)	निर्जगाम	செல்லுற்றான்.

राज्ञस्तु वचनं श्रुत्वा कुम्भकर्णः समुद्यतः । आददे निशितं शूलं वेगाच्छत्रुनिबर्हणम् ॥
सर्वकालायसं दीप्तं तप्तकाञ्चनभूषणम् । इन्द्राशनिसमं भीमं वज्रप्रतिमगौरवम् ॥ १९ ॥
देवदानवगन्धर्वयक्षकिन्नरसूदनम् । रक्तमाल्यं महाधाम स्वतश्चोद्गतपावकम् ॥ २० ॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	भीमं	பலங்கரமானதும்
राज्ञः	அரசனது	वज्रप्रतिमगौरवं	இடியை நிகர்த்த மகிமை வாய்ந்ததும்
वचनं	சொல்லலை		
श्रुत्वा	கேட்டு,	देवदानवगन्धर्व-	தேவர்கள், அசுரர்
तु	அப்பொழுது	यक्षकिन्नरसूदनं	கள், யக்ஷர்கள், கின்னரர்கள் இவர்களை.
समुद्यतः	முயற்சிக்கொண்டவனாய்		சிறைத்ததும்
	ஆம்	रक्तमाल्यं	செவ்விய புஷ்பமாலையாகொண்டதும்
शत्रुनिबर्हणं	சுதருக்களை ஒழிப்பதும்	महाधाम	மிக ஒளிபொருந்தியதும்
सर्वकालायसं	முற்றிலும் கறுத்த	स्वतः	தன்னிடமிருந்து
दीप्तं	இரும்பாலானதும்	उद्गतपावकं च	நெருப்பைக் கக்குகி
तप्तकाञ्चनभूषणं	சுத்தப்பொன்னணி	निशितं	கூரிய [றதுமான
	பூண்டதும்	शूलं	சூலாயுதத்தை
इन्द्राशनिसमं	இந்திரனது வஜ்ரா	वेगात्	வேகமாய்
	யுத்தத்தை நிகர்த்த	आददे	எடுத்துக்கொண்டான்.

आदाय निशितं शूलं शत्रुशोणितरञ्जितम् । कुम्भकर्णो महातेजा रावणं वाक्यमब्रवीत् ॥

महातेजा:	மகா பிரதாபசாலியா	शूलं	சூலாயுதத்தை
	கிய	आदाय	கைக்கொண்டு
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	रावणं	ராவணனைப் பார்த்து
शत्रुशोणितरञ्जितं	சத்ருக்களின் ரத்தக் தால் சிவந்திருந்த	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
निशितं	கூரான	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
			புகன்றான்:

गमिष्याम्यहमेकाकी तिष्ठतिह वलं मम । अद्य तान्धुभितान्कुद्रो भक्षयिष्यामि वानरान् ॥

मम	“எனது	अद्य	இப்பொழுது
वलं	சேனை	धुभितान्	கலககம் கொண்ட
इह	இவ்விடத்திலேயே	तान्	அந்த
तिष्ठतु	இருக்கட்டும்.	वानरान्	சூரங்களை
अहं	நான்	क्रुद्रः	சினங்கொண்டவனாய்
एकाकी	தனித்து ஒருவனாய்	भक्षयिष्यामि	புசித்துவிடப்போகி
गमिष्यामि	சென்றுவருவேன்.		ன்றேன் ”

कुम्भकर्णवचः श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥ २३ ॥

रावणः	ராவணன்	वाक्यं	ஒரு வார்த்தையை
कुम्भकर्णवचः	கும்பகர்ணனது	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
श्रुत्वा	கேட்டு, [சொல்லை		சொன்னான்:

सैन्यैः परिवृतो गच्छ शूलमुद्गरपाणिभिः । वानरा हि महात्मानः शीघ्राः सुव्यवसायिनः॥

शूलमुद्गर- पाणिभिः	“சூலங்களையும், முத் கராயுதங்களையும் கையிலேந்திய	वानराः	வானர்கள்
सैन्यैः	சைன்யங்களால்	महात्मानः	மிக்க ஆற்றல் படைக் கப்பெற்றவர்கள்;
परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்	शीघ्राः	வேகம் படைத்தவர் கள் ;
गच्छ	நீ, சென்றுவருவாய்.	सुव्यवसायिनः	{ அரிய காரியங்களையும் செய்துமுடிப்பவர் கள்.
हि	ஏனெனில்		

एकाकिनं प्रमत्तं वा नयेयुर्दशनैः क्षयम् । तस्मात्परमदुर्ध्वैः सैन्यैः परिवृतो व्रज ॥ २५ ॥

एकाकिनं	“தனியா யிருக்கின்ற வனையோ	तस्मात्	ஆகையால்
प्रमत्तं वा	அஜாக்ரதையாயிருக் கின்றவனையோ	परमदुर्ध्वैः	எப்படியும் கிட்ட அ ணுகழுடியாத
दशनैः	பங்களால்	सैन्यैः	படைகளால்
क्षयं नयेयुः	நாசஞ்செய்துவிடு வார்கள்.	परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		व्रज	சென்றுவருவாயாக,

रक्षसामहितं सर्वं शत्रुपक्षं निषूदय

॥ २६ ॥

रक्षसां “அரக்கர்களுக்கும்
अहितं தீங்குபுரிக்கும்
शत्रुपक्ष சதருவர்க்கும்

सर्वे எல்லாவற்றையும்
निषूदय ஹதஞ்செய்துவிடுவா
யாக.”

अथासनात्समुत्पत्य स्रजं मणिकृतान्तराम् । आवबन्ध महातेजाः कुम्भकर्णस्य रावणः ॥

महातेजाः மகாப்ரதாபாலியா
रावणः ராவணன் [கிய
अथ அப்பொழுது
आसनात् ஆஸனத்திலிருந்து
समुत्पत्य எழுந்து,

मणिकृतान्तरं மணிகள் நடுவில் பதிக்
कप्पेपेற்ற
स्रजं ஹாரத்தை
कुम्भकर्णस्य சும்பகர்ணனுக்கு
आवबन्ध சூட்டினான்.

अङ्गदान्यङ्गुलीवेष्टान्वराण्याभरणानि च । हारं च शशिसङ्काशमावबन्ध महात्मनः ॥२८॥

अङ्गदानि கோள்வளைகளையும்
अङ्गुलीवेष्टान् மோதிரங்களையும்
वराणि சிறந்த

शशिसङ्काशं சந்திரனை நிகர்த்த
हारं च ஹர்மாலையையும்
महा-मनः பேராற்றல்படைத்த

आभरणानि च அபரணங்களையும்

आवबन्ध சூட்டினான்.

दिव्यानि च सुगन्धीनि माल्यदामानि रावणः । श्रोत्रे चासञ्जयामास श्रीमती चास्य कुण्डले ॥

रावणः ராவணன்
दिव्यानि சிறந்த
सुगन्धीनि च நறுமணங்கடும்
माल्यदामानि च புஷ்பமாலைகளையும்
श्रोत्रे காதுகளில்

श्रीमती ஓரியிலங்கும்
कुण्डले च இருகுண்டலங்களை
यம்
अस्य இவனுக்கு
आसञ्जयामास அணிவித்தான்

काञ्चनाङ्गदकेयूरनिष्काभरणभूषितः । कुम्भकर्णो बृहत्कर्णः सुहुतोऽग्निरिवावभौ ॥३०॥

बृहत्कर्णः பெரும்காதுபடைத்த
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
काञ्चनाङ्गदकेयूर- } பொன் கைவளை கோ
निष्काभरणभूषितः } ள்வளை முதலிய சிற
ந்த ஆபரணங்கள்
பூண்டவனாய்

सुहुतः நன்கு ஆஹுதிசெய்
யப்பட்ட

अग्निः इव அக்னிபோல்
आवभौ விளங்கினான்.

श्रोणीसूत्रेण महता मेचकेन व्यराजत । अमृतोत्पादने नद्यो भुजङ्गेनैव मन्दरः ॥ ३१ ॥

महता சிறந்ததும்
मेचकेन கரியதுமான
श्रोणीसूत्रेण அரைஞாணினால்
नद्यः சுற்றி அணியப்

अमृतोत्पादने அமிருதம் கடைந்த
பொழுது
भुजङ्गेन பாம்பால்(வாசகியால்)
मन्दरः மந்தரமலை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

பெற்ற அவன்

व्यराजत

விளங்கினான்.

स काञ्चनं भारसहं निवातं विद्युत्प्रभं दीप्तमिवात्मभासा ।

आवध्यमानः कवचं रराजे संध्याभ्रसंवीत इवाद्रिराजः

॥ ३२ ॥

ச:	அவன்
காஞ்ஞன்	பொன்னான தும
பாரசஹ்	தாக்குதலைத் தாங்கு வதும்
நிவாத்	காற்றும் உட்புகாத தும்
ஆம்மாசா இவ	அதன் ஒளியினாலேயே
விசுப்ரம்	மின்னற்காந்தி கொண்டு

सर्वाभरणसर्वाङ्गः शूलपाणिः स राक्षसः । त्रिविक्रमकृतोत्साहो नारायण इवावभौ ॥३३॥

சர்வாஹ்ணசர்வாங்க:	{ எல்லா அவயவங்களிலும் ஆம்மால் ஆபரணங் கள் ஆணிந்தவனும்
சூலபாணி:	சூலத்தைக் கைகளிலே தூவனுமான
ச: ராக்சச:	அந்த அரக்கன்,

भ्रातरं संपरिवृज्य कृत्वा चाभिप्रदक्षिणम् । प्रणम्य शिरसा तस्मै संप्रतस्थे महाबलः ॥

மஹாபல:	மகாபலசாலியாகிய
ஆதர்	தமையனை [அவன்
சம்பரிவ்ஜ்ய	இறுக்கக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு

निष्पतन्त महाकायं महानादं महाबलम् । तमार्शीभिः प्रशस्ताभिः प्रेषयामास रावणः ॥

ராவண:	ராவணன்
மஹாகாய்	பெருமுடலுற்றவனும்
மஹானாத்	பேரொராரவொண்ட வனும்
மஹாபல	மிக்க பலசாலியுமான

शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैः सैन्यैश्चापि वरायुधैः । तं गजैश्च तुरङ्गैश्च स्यन्दनैश्चाम्बुदस्वनैः ॥३६॥

அனுஜஸுமஹாத்மாந்	பேராற்றல்கொண்ட வனும்
ரயினா	ரத்தத்திலிருந்து போர் செய்பவர்களுள்
வர் த்	உத்தமனுமான அவனை
ரயின:	ரத்தத்திலிருந்து போராடும வீரர்கள்,
शङ्खदुन्दुभि- निर्घोषैः }	{ சங்கங்களையும், முரசு களையும் ஒலிப்பவர் களும்

दीप्तं	தொலிப்பு: துமான
कवचं	கவர்த்தை
आवध्यमानः	தரித்தவனும்,
संभ्राजसंवीतः	பாலைக்காலத்திய மே கத்தால் கவியப்பெற்ற
अद्विराजः	புரியாமலே
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
रराज	விளங்கினான்.

त्रिविक्रम- कृतोत्साहः }	{ த்ரிவிகரமாவதாரத் தலை உத்தஸாகங்கொ ண்டிருந்த
नारायणः इव आवभौ	மஹாவிஷ்ணுபோல விளங்கினான்.

प्रणम्य शिरसा तस्मै संप्रतस्थे महाबलः ॥

அஹிப்ரதக்ஷிண க்ரவா தஸ்மே சிரசா ப்ரணம்ய ச சம்ப்ரதஸ்தே	வலம்வந்து அவனுக்கு முடிதாழ்த்தி நாஸ்கரித்துவிட்டு புறப்பட்டான்.
--	---

निष्पतन्तं	புரப்பட்டுச்செல்
तं	அவனை [கின்ற
प्रशस्ताभिः	சிறந்த
आशीभिः	ஆசிமொழிகொண்டு
प्रेषयामास	வழியனுப்பினான்.

॥ ३७ ॥

वरायुधैः च	சிறந்த ஆயுதந்தான் கியவர்களுமான
सैन्यैः अपि	படைகளோடும்
गजैः च	யானைகளோடும்
तुरङ्गैः च	குதிரைகளோடும்
अम्बुदस्वनैः	மேகம்போல் ஒலிக் கின்ற
स्यन्दनैः च	சங்கங்களோடும்
अनुजायुः	பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

அதான்யதூராடாய டாருண் டோரடர்ஷனம் । நிய்யபாத ஡ா஡ேஜா: கும்பகரணோ ஡ா஡ல: ॥83॥
 ஡னு:ஸதபரிணா஡: ஡ ஡ட்க்குததஸமுக்கூத: । ரோட்ர: ஡கடதகா஡ோ ஡ா஡பரீதஸந்நிப: ॥ 84 ॥

஡ா஡ேஜா:	஡கா ஆண்஡ையுடைய வனும்	ஆடாய	கொண்டு
஡ா஡ல:	஡கா ஆற்றலுடையவ னுடான	஡னு:ஸதபரிணா஡:	தூறு வில்லளவு அகன்றவனாய்
஡:	அந்த	஡ட்க்குததஸமுக்கூத:	அறுதூறின் அளவு உயர்ந்தவனாய்
கும்பகரண:	கும்பகர்ணன்	஡கடதகா஡:	{ வண்டிச்சுக்கங்கள் போன்ற கண்களு டையவனாய்
அத	அப்பொழுது	஡ா஡பரீதஸந்நிப:	பெரும் பரவதத்தை நிகர்த்தவனாய்
டாருண்	கூரூரமானதும்	ரோட்ர:	மிகப்பயங்கரனாய்
டோரடர்ஷன்	பயங்கரமான தோற்ற முடையதுடான	நிய்யபாத	சென்றான்.
அன்யத்	வேறு		
வபு:	உருவத்தை		

ஸநிபத்ய ஡ ரக்ஷாஸி ஡ததஸுலோபம் ஡ா஡ந । கும்பகரணோ ஡ா஡வத்ர: ஡஡ஸந்நி஡஡வரீதா॥85॥

஡ததஸுலோபம்:	எரிந்த மலையைப் போன்றவனும்	கும்பகரண:	கும்பகர்ணன்
஡ா஡ந	பெருத்தவனும்	ரக்ஷாஸி	அரக்கர்களை
஡ா஡வத்ர:	பெரிய வாய்கொண்ட வனுடான	ஸநிபத்ய	அணுகி
		஡஡ஸந்	நகைத்துக்கொண்டே
		இத்	பின்வருமாறு
		அவரீத	மொழிந்தான்:

அத வானரமுத்யானா தானி யூதானி ஡ா஡ஸ: । நிர்஡ஹியாமி ஡ங்கு஡: ஡ல஡ானிவ ஡ாவக: ॥

அத	“இப்பொழுது	஡ாவக:	செருப்பு
ஸங்கு஡:	கோட்டைகொண்டான்	஡ல஡ான்	விட்டுச்சுக்களை
வானரமுத்யானா	சிறந்த வானரசுகளின்	இத்	எவ்வாறோ அவ்வாறே
தானி	அந்த	நிர்஡ஹிஸமி	பொருக்கவிடப் போகிறேன்.
யூதானி	கூட்டங்களை		
஡ா஡ஸ:	அணி அணியாக		

நா஡ரா஡்யந்தி ஡ே காபம் வானரா வன஡ாரிண: । ஜாதிர்஡ஸ்தித்யானா ஡ா ஡ுரோத்யானிவ஡ுஷணம் ॥

஡ே	“எனக்கு	஡ா	அந்த
வன஡ாரிண:	வனவாசுகளாகிய	ஜாதி:	இனமானது
வானரா:	குரங்குகள்	அஸ்தித்யானா	நம்போன்றவர்கள்
அ஡ரா஡்யந்தி ந	குற்றம்செய்தனவல்ல.	஡ுரோத்யானி- வ஡ுஷணம்	{ நகரப்பூங்காவனங்க ளுக்கு அணிகலமா யுள்ளது.
காபம்	{ அதன்மேல் வீண்பழி சுமத்துவதில் ஡ய வில்லை.		

पुरोधस्य मूलं तु राघवः सहृदक्ष्मणः । हते तस्मिन्हतं सर्वं तं वधिष्यामि संयुगे ॥४८॥

पुरोवस्य	“நகரின்முற்றுகைக்கு	வधिष्याமி	கொன்றுவிடுகின்
சஹ்ரதக்ஷ்ண:	லக்ஷ்மணனோடுகூடிய		நேன்.
ராஹவ: து	ராமன் தான்	तस्मिन्	அவன்
மூல்	ஆதிகாரணம்.	हते	மாண்டதும்
சயுगे	பொரில்	सर्वं	எல்லாம்
த்	அவனை	हत्म्	அழிந்ததாகும்.

एवं तस्य ब्रुवाणस्य कुम्भकर्णस्य राक्षसाः । नादं चक्रुर्महाघोरं कम्पयन्त इवार्णवम् ॥४९॥

तस्य	அந்த	अर्णवं इव	சமுத்தரத்தையுமே
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	कम्पयन्तः	அதிர்ச்செய்கின்றவர்
एवं	மேற்கண்டவாறு		களாய்
ब्रुवाणस्य	மொழிகையில்	महाघोरं	மிக்கபயங்கரமாய்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்,	नादं चक्रुः	கர்ஜித்தனர்.

तस्य निष्पततस्तूर्णं कुम्भकर्णस्य धीमतः । बभूवुर्घोररूपाणि निमित्तानि समन्ततः ॥५०॥

तस्य	அந்த	घोररूपाणि	மிக்க பயங்கரமான
धीमतः	புத்திபானாகிய	निमित्तानि	அபசகுனங்கள்
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	समन्ततः	நாற்புறத்திலும்
तूर्णं	விரைவாய்	बभूवुः	தோன்றலாயின.
निष्पततः	சென்றுகொண்டிருக் கையில்		

उल्काशनियुता मेघा बभूवुर्दभारुणाः । ससागरवना चैव वसुधा समकम्पत ॥ ५१ ॥

मेघाः	மேகங்கள்	बभूवुः	இருந்தன.
गदभारुणाः	கழுதைபோல்சாம்பல்	वसुधा एव	பூமியும்
	நிறமுற்றவைகளாயும்	ससागरवना	சமுத்தரங்களோடும்
उल्काशनि-}	கொள்ளிக்கட்டை;		காடுகளோடும்
युताः च }	இடி இவைகளையு டையவைகளாயும்	समकम्पत	அசைந்தாடிற்று.

घोररूपाः शिवा नेदुः सज्वालकवलैर्मुखैः । मण्डलान्यपसव्यानि ववन्धुश्च विहङ्गमाः ॥

शिवाः	நரிகள்	नेदुः	உணையிட்டன.
सज्वालकवलैः	ஜ்வாலைக்கபளங்க ளோடுகூடிய	विहङ्गमाः च	பறவைகளும்
मुखैः	வாய்களுடன்	अपसव्यानि	அப்ரதக்ஷிணமான
घोररूपाः	பயத்தை விடுவிக்க ின்றவைகளாய்	मण्डलानि	மண்டலங்களை
		ववन्धुः	இட்டன.

निष्पात च मालेव गृध्रोऽस्य पथि गच्छतः । प्रास्फुरन्नयनं चास्य सव्यो बाहुश्च कम्पते॥

गच्छतः	சென்றுகொண்டிருக்கும்	अस्य	இவனது
अस्य	இவனுக்கு [கும்	सव्यः	இடது
पथि	வழியில்	बाहुः च	கையம்
माला	மீர் மலை	कम्पते	துடித்தது.
इव	போல்	च	அப்படியே இடது
गृध्रः	கழுஞ் ஒன்று	नयनं च	கண்ணும
निष्पात	போல விழுந்தது.	प्रास्फुरत्	துடித்தது.

निष्पात तदा चोल्का ज्वलन्ती भीमनिस्वना ।
आदित्यो निष्प्रभश्चासीन्न प्रवाति सुखोऽनिलः

॥ ५४ ॥

तदा	அப்பொழுது	आदित्यः च	சூரியனும்
उल्का	வால்நெருக்கற்றமானது	निष्प्रभः	ஒளியற்றவனும்
ज्वलन्ती	தீவரிகொண்டு	आसीत्	இருந்தான்.
भीमनिस्वना	பயங்கரமான இரைச் சுற்றுறதாய்	अनिलः च	காற்றும்
निष्पात	கீழ் விழுந்தது.	प्रवाति न	அமைதியாய் விசவிலலை.

अचिन्तयन्महोत्पातानुत्थितान्रोमहर्षणान् । निर्ययौ कुम्भकर्णस्तु कृतान्तवलोदितः॥५५॥

कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனும்	महोत्पातान्	பெரும். துச்சகுனங் களை
कृतान्तवलोदितः	எமனது சக்திககாட் பட்டவனாய்	अचिन्तयन्	பொருட்படுத்தாவ னாய்
उत्थितान्	தோன்றிய	निर्ययौ	சென்றுகொண்டிருந் தான்.
रोमहर्षणान्	மயிர் ககூசசெறிவிக் கும்		

स लङ्घयित्वा प्राकारं पद्भ्यां पर्वतसन्निभः । ददर्शाभ्रघनप्रख्यं वानरानीकमद्भुतम् ॥५६॥

पर्वतसन्निभः	பர்வதத்தை நிகர்த்	अभ्रघनप्रख्य	அகாயத்திலு மேகங் களை நிகர்த்த
सः	ஆவன் [கவனன	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
पद्भ्यां	கால்நாளால்	वानरानीकं	வானரசேனைமை
प्राकारं	மதிலை	ददर्श	கண்ணுற்றான்.
लङ्घयित्वा	தாண்டி		

ते दृष्ट्वा राक्षसश्रेष्ठं वानराः पर्वतोपमम् । वायुनुन्ना इव घना ययुः सर्वा दिशस्तदा ॥५७॥

ते	அந்த	सर्वाः	எல்லா
वानराः	வானரர்கள்	दिशः	திக்குகளிலும்
पर्वतोपमं	பர்வதத்தை நிகர்த்த	वायुनुन्नाः	காற்றினால் கலைக்கப்
राक्षसश्रेष्ठं	ராக்ஷஸோத்தமனை	घनाः	மேகங்கள் [பட்ட
तदा	அப்பொழுது	इव	போல
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	ययुः	ஓடத்தலைப்பட்டன.

तद्वा नरानीकमतिप्रचण्डं दिशो द्रवद्भिन्नमिवाभ्रजालम् ।

स कुम्भकर्णः समवेक्ष्य हर्षान्निनाद भूयो घनवद्वनाभः

॥ ५८ ॥

घनाभः	மேகத்தை நிரித்த,	अभ्रजालं इव	மேகாண்டலத்தைப்
सः	அந்த	दिशः	நிக்குகளில் [போல
कुम्भकर्णः	குப்பகர்ணன்	द्रवत्	ஓடுகிறதாய்
तत्	அந்த	समवेक्ष्य	பார்த்து
अतिप्रचण्डं	அதிகப்பங்கரமான	हर्षात्	சந்தோஷத்தால்
वानरानीकं	வானரசேனையை	घनवत्	மேகம்போல்
भिन्नं	கலைந்தோடும்	भूयः	மிகவும்
		ननाद	கர்ஜித்தான்.

ते तस्य घोरं निनदं निशम्य यथा निनादं दिवि वारिदस्य ।

पेतुर्धरण्यां बहवः पुवङ्गा निकृत्तमूला इव सालवृक्षाः

॥ ५९ ॥

ते	அந்த	घोरं	பயங்கரமான
बहवः	கணக்கற்ற	निनदं	கர்ஜனையை
पुवङ्गाः	வானரர்கள்,	निशम्य	சேகட்டு
दिवि	ஆகாயத்தில்	निकृत्तमूलाः	வேறுத்துத் தள்ளப்
वारिदस्य	மேகத்தின்	सालवृक्षाः	ஆச்சாரங்கள் [பட்ட
निनादं	ஒலியை	इव	என
यथा	நிகர்த்த	धरण्यां	தரையில்
तस्य	அவனது	पंतुः	விழுந்து விட்டார்கள்.

विपुलपरिघवान्स कुम्भकर्णो रिपुनिधनाय विनिःसृतो महाम्मा ।

कपिगणभयमाददत्सुभीमं प्रभुरिव किङ्करदण्डवान्युगान्ते

॥ ६० ॥

विपुलपरिघवान्	பெருமற் றுழைத்தடி யைக்கொண்டவனும	युगान्	ப்ரளயகாலத்தில்
महाम्मा	மிகக் கூற்றல்லவடக்	किङ्करदण्डवान्	நனைத்ததைச் செய்ய வல்ல தண்டமேந்திய
सः	அந்த [தவனுமான்	प्रभुः	பர்பு (எமதர்மராஜன்)
कुम्भकर्णः	குப்பகர்ணன்	इव	எப்படியோ
रिपुनिधनाय	சுரேயவை வதைக்க		அப்படியே
विनिःसृतः	வெளிவந்தவனுய்	सुभीमं	மிக அதிகமாய்
कपिगणभयं	வானரகூட்டங்களு க்கு நகலை	आदधन्	விளைவித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चषष्ठितमः सर्गः ॥

पट्टपटितमः सर्गः—அறுபத்தாறுவது ஸர்க்கம் || ६६ ||

कुम्भकर्णयुद्धम्—கும்பகர்ண யுத்தம்.

स लङ्घयित्वा प्राकारं गिरिकूटोपमो महान् । निर्ययो नगराचूर्णं कुम्भकर्णो महाबलः ॥

गिरिकूटोपमः	பலைசிகரத்தை நிகர்த்து	प्राकारं	பதில்
महान्	பெருத்தவனும்	लङ्घयित्वा	தாண்டி
महाबलः	மகா பலசாலி புரான	नगरात्	நகரின் ன்று
सः कुम्भकर्णः	அந்த கும்பகர்ணன்	तूर्ण	விடைவில
		निर्ययो	வந்த தோந்தான்.

स ननाद महानादं समुद्रमभिनादयन् । जनयन्निव निर्घातान्विधमन्निव पर्वतान् ॥ २ ॥

सः	அவன்	समुद्रं	சமுத்திரத்தை
निर्घातान्	இடிதலை	अभिनादयन्	எதிரொலியிடச்
जनयन् इव	இடிக்கின்றவன்		செய்துகொண்டு
पर्वतान्	பலைகளை [பேர]லும்	महानादं	பெருங்கர்ஜனையொன்
विधमन् इव	வந்த உருட்டுகின்ற		றை
	வன்போலும்,	ननाद	முடிக்கினான்.

तमवध्यं मघवता यमेन वरुणेन वा । प्रेक्ष्य भीमाक्षमायान्तं वानरा विप्रदुद्रुः ॥ ३ ॥

भीमाक्षं	பயங்கரமான கண்	वरुणेन वा	வருணனாலும் சரி
	களையுடையவனும்	अवध्यं	கொல்லமுடியாதவ
आयान्तं	எதிர்த்துவருகின்ற	प्रेक्ष्य	கவனித்து [றும்]
तं	அவனை [வனு]மான	वानराः	வானரர்கள்
मघवता	இந்திரனாலுஞ்சரி	विप्रदुद्रुः	வெருண்டோயுஞ்
यमेन	யமனாலும் சரி		

तांस्तु विप्रदुतान्दृष्ट्वा वालिपुत्रोऽङ्गदोऽब्रवीत् । नलं नीलं गवाक्षं च कुमुदं च महाबलम् ॥

वालिपुत्रः	வாலிபுதல்வனாகிய	महाबलं	மகா பலசாலியாகிய
अङ्गदः	அங்கதன்	कुमुदं च	குமுதனையும்
तान्	அந்த	विप्रदुतान्	ஒடியவர்களாக
नलं	நளனையும்,	दृष्ट्वा	கண்டு
नीलं तु	நீலனையும்,	अब्रवान्	புனைவருமாறு
गवाक्षं च	கவாக்ஷனையும்,		புகன்றான் :

आत्मानमत्र विस्मृत्य वीर्याण्यभिजनानि च । क गच्छथ भयत्रस्ताः प्राकृता हरयो यथा॥

अत्र	“இப்பொழுது	प्राकृताः	ஸாதாரண
वीर्याणि	பிரதாபங்களையும்,	हरयः	குரங்குகள்
अभिजनानि	குலப்பெருமைகளை	यथा	போல
	யும	भयत्रस्ताः	பயத்தால் நடுங்கியவர்
आत्मानं च	தன்னையும்	क	எங்கு [களாய்]
विस्मृत्य	மறந்து	गच्छथ	ஓடுகின்றீர்கள் ?

साधु सौम्या निर्वर्ध्वं किं प्राणान्परिरक्षथ । नाहं युद्धाय वै रक्षो महतीयं विभीषिका !!

साधु "செஞ் சூன் !
 सौम्या: புண்யவான்களை !
 निर्वर्ध्वं துன்பிவிடுங்கள்.
 प्राणान् உயிரை
 परिरक्षथ किं காத்துக்கொள்கின்
 நீர்க்கொண்டா ?

युद्धाय போருக்கு
 अहं न ஆற்றமாட்டா, ந
 अभिषिका அப்பாவி.
 इयं இது
 महती பெருமை
 विभीषिका वै உயிழந்து, தாம்
 யநகிரமே.

रक्षः ஆரக்கன்

महतीमुत्थितामेनां राक्षसानां विभीषिकाम् ।

उत्थितां "தேவான் றியிருக்கும்
 एनां राक्षसानां ஆதக ஆரக்கர்களது
 महती பெரிய
 विभीषिकां பிரஷையந்திரத்தை

विकमाद्विभिम्यामो निर्वर्ध्वं पुवङ्गमाः ॥

विकमात् பலகொண்டு
 विविभिम्यामः ஊதவிநிலோம்.
 पुवङ्गमाः ஓவானாங்களை !
 निर्वर्ध्वम् திரும்பிவிடுங்கள் "

कृच्छ्रेण तु समाश्वास्य सङ्गम्य च ततस्ततः । वृक्षाद्रिहस्ता हरयः संप्रतस्थु रणाजिरम् ॥

हरयः வானர்கள்
 ततस्ततः ஆங்காங்கு
 सङ्गम्य च தயங்கி பின்னர்
 कृच्छ्रेण மிகச் சிரமப்பட்டு
 समाश्वास्य மனந்தேறி
 तु அப்பொழுது

ते निवृत्य तु संकुद्धाः कुम्भकर्णं वनौकसः ।

संकुद्धाः கோபங்கொண்டிருந்த
 ते वनौकसः ஆதக வானர்கள்
 निवृत्य तु வந்தசேர்க்கவுடன்
 परमकुद्धाः மிகச்சினம் மூண்ட
 வர்களாய்

वृक्षाद्रिहस्ता: { மரங்களையும், மலைகளையும்
 कृच्छ्रेण: { கையிலேந்தியவர்களாய்

रणाजिरं போர்க்களத்திற்கு

संप्रतस्थुः புறப்பட்டுவந்தனர்.

निजघ्नः परमकुद्धाः समदा इव कुञ्जराः ॥

कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை
 समदाः மதங்கொண்ட
 कुञ्जराः யானைகள்
 इव போல
 निजघ्नः தாக்கினார்கள்.

प्रांशुभिर्गिरिशृङ्गैश्च शिलाभिश्च महाबलः ।

मह बलः மகாபலவானாகிய
 प्रांशुभिः உயர்ந்த [அவன்
 गिरिशृङ्गैः மலைச்சிகரங்களாலும்
 शिलाभिः च கற்பாறைகளாலும்

पादपैः पुष्पिताग्रैश्च हन्यमानो न कम्पते ॥

पुष्पिताग्रैः பூத்த நுனிகளுற்ற
 पादपैः च மரங்களாலும்
 हन्यमानः च அழக்கப்பட்டுங்கூட
 न कम्पते அசையாதிருந்தான்.

तस्य गात्रेषु पतिता भिद्यन्ते शतशः शिलाः । पादपाः पुष्पिताग्राश्च भग्नाः पेतुर्गहीतले ॥

तस्य அவனது
 गात्रेषु அவயவங்களில்
 पतिताः விழுந்த
 शिलाः கற்பாறைகள்
 शतशः அநேகநூண்டுகளாக

भिद्यन्ते சிதறிவிட்டன.
 पुष्पिताग्राः பூத்த நுனிகளுற்ற
 पादपाः च மரங்களும்
 भग्नाः முறிந்தவைகளாய்
 पेतुर्गहीतले பூமியில்
 விழுந்தவிட்டன.

ममज्जुरण्वे केचिद्गुहाः केचित्समाश्रिताः । निषेदुः प्लवगाः केचित्केचिन्नैवावतस्थिरे ॥

केचित्	சிலர்	केचित्	சில
अण्वे	சமுத்திரத்தில்	प्लवगाः	வானரர்கள்
ममज्जुः	முழுக்கினார்கள்.	निषेदुः	கீழே உட்கார்ந்து
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர் [கிட்டார்கள்.
गुहाः	குகைகளுக்கும்	अवतस्थिरे न एव	ஒரிடமும் நிலையே கொ
समाश्रिताः	புகுந்துகொண்டார்கள்.		ள்ளா திருந்தார்கள்.

केचिद्भूमौ निपतिताः केचित्सुप्ता मृता इव । तान्सर्वाक्ष्याङ्गदो भग्नान्वानरानिदमब्रवीत् ॥

केचित्	சிலர்	भङ्गदोः	அங்கதன்
भूमौ	பூமியில்	भग्नान्	முறிபட்ட
निपतिताः	விழுந்தார்கள்.	तान्	அந்த
केचित्	சிலர்	वानरान्	வானரர்களை
मृताः इव	செத்தவர்கள்போன்ற	सर्वाक्ष्य	பார்த்து
	வர்களாய்	इदं	பின்வருமாறு
सुप्ताः	படுத்துக்கிடந்தார்கள்.	अब्रवीत्	புகன்றான்:

अवतिष्ठत युध्यामो निर्वर्तध्वं प्लवङ्गमाः । भग्नानां वा न पश्यामि परिगम्य महींमिमाम् ॥

स्थानं सर्वे निर्वर्तध्वं किं प्राणान्परिरक्षथ ॥ २१ ॥

प्लवङ्गमाः	“வானரர்களை !	परिगम्य	சுற்றித்திரிந்தும்
अवतिष्ठत	பொறுங்கள்.	स्थानं	புகழிடத்தை
निर्वर्तध्वं	திருட்பிவிடுங்கள்.	न पश्यामि	அறிகலேன்.
युध्यामः	நாம் போர்புரிவோம்.	प्राणान्	உயிரை
भग्नानां	முறிபட்ட	कि परिरक्षथ	காத்துக்கொள்கீன்
वः	உங்களுக்கு	सर्वे	யாவரும் [நீர்களா ?
इमां महीं	இங்கப் பூமியை	निर्वर्तध्वम्	திருட்பிவிடுங்கள்.

निरायुधानां द्रवतामसङ्गततिपौरुषाः । दारा ह्यपहसिष्यन्ति स वै घातस्तु जीविनाम् ॥

असङ्गततिपौरुषाः	“தடைபடாத மன	दाराः	மனைவிடார்கள்
	மும் பாரக்ரமமும்	अपहसिष्यन्ति हि	பரிகலிப்பார்களை !
	படைத்தவர்களை !	एः तु	அதுவும்
निरायुधानां	போர்க்கருவிகளை	जीविनां	உயிர்வைத்திருக்கும்
	போட்டுவிட்டு		உங்களுக்கு
द्रवतां	ஓடுகின்றவாகளின்	घातः वै	மரணப்பராயபே.

कुलेषु जाताः सर्वे स्स विर्त्याणेषु महत्सु च । क गच्छथ भयत्रस्ता हरयः प्राकृता यथा॥

महत्सु	“சிறந்ததும்	प्राकृताः	ஸாதாரண
विर्त्याणेषु, च	நிறைந்ததுமான	हरयः यथा	குரங்குகள்போல
कुलेषु	நற்குலங்களில்	भयत्रस्ताः	பயத்தால் நடுங்கிய
जाताः	உதித்தவர்களான	क	எங்கு [வர்களாய்
सर्वे	நீங்கள் யாவரும்	गच्छथ स्स	ஒடுகின்றீர்கள் ?

अनार्याः खलु यद्वातास्त्यक्त्वा वीर्यं प्रधावत ॥ २४ ॥

வீர्यம்	“பராக்காமத்தை	யந்	ஆதலால்
त्यक्त्वा	விட்டொழித்து	अनार्याः	மனர்களோ.
भीताः	பயந்தவர்களாய்	खलु	ஆ! அதிலென்ன
प्रधावत	ஓடுகின்றார்கள்.		சந்தேகம்.

विकथनानि वो यानि तदा वै जनसंसदि । तानि वः क नु यातानि सोदग्राणि महान्ति च॥

तदा	“அப்பொழுது	वः	உங்களுக்கு
जनसंसदि	ஜனங்களுள் சபையில்	सोदग्राणि	பெருமைவாய்ந்த
वः	உங்களுக்கு	महान्ति	நீண்ட
विकथनानि	விண்ணதற்புரப்புகளின்	तानि	அவைகள்
यानि वै	எனவையோ, ஆதக	क नु च	என்கூதான்
		यातानि	போயினவோ?

भीरुप्रवादाः श्रूयन्ते यस्तु जीवति धिक्कृतः । मार्गः सत्पुरुषैर्जुष्टः सेव्यतां त्यज्यतां भयम्॥

यः	“எவன்	सत्पुरुषैः	ஸஜ்ஜனங்களால்
धिक्कृतः	திரஸ்சரிக்கப்பட்டு	जुष्टः	சைபபற்றப்பட்ட
जीवति	உயிர்வைத்திருக்கின்	मार्गः	மார்க்கம்
तु	அப்பொழுது [நூலே]	सेव्यतां	கொள்ளப்பட்டோம்.
भीरुप्रवादाः	பயங்கர விவரம்	भयं	பயமானது
श्रूयन्ते	வதந்திகள்	त्यज्यताम्	விட்டொழிக்கப்பட்ட
	கேட்கப்படுகின்றன.		நிம்.

शयामहेऽथ निहताः पृथिव्यामल्पजीविताः । दुष्प्रापं ब्रह्मलोकं वा प्राप्नुमो युधि सूदिताः॥

अल्पजीविताः	“அல்பாயுஸ் படைக் கப்பெற்றவர்களான நாம	युधि	போரில்
निहताः	கொல்லப்பட்டு	सूदिताः अथ	அழிக்கப்பட்டவர்
पृथिव्यां	தரையில்		களாதலால்
शयामहे	விழுந்துகிடப்போம்.	दुष्प्रापं	பெறுதற்கரிய
		ब्रह्मलोकं वा	பிரமாலோகத்தையும்
		प्राप्नुमः	அடைவோம்.

संप्राप्नुयामः कीर्तिं वा निहत्वा शत्रुमाहवे । जीवितं वीरलोकस्य मोक्षयामो वसु वानराः॥

आहवे	“போரில்	वानराः	வானரர்களை!
शत्रुं वा	சத்ருவையாவது	वीरलोकस्य	வீரலோகத்திற்கு
निहत्वा	கொன்று	वसु	விலையாகிய
कीर्तिं	புகழை	जीवितं	உயிரை
संप्राप्नुयामः	அடைவோம்.	मोक्षयामः	விடுவோம்.

न कुम्भकर्णः काकुत्स्थं दृष्ट्वा जीवन्मिष्यति । दीप्यमानमिवासाद्य पतङ्गो ज्वलनं यथा ॥

दीप्यमानं	“கொழுநதுவிட்டுெரியும்	इव	அவ்வண்ணமே
ज्वलनं	நெருப்பை	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
आसाद्य	கிட்டி	काकुत्स्थं	கூராமரை
पतङ्गः	விட்டில்பூச்சி	दृष्ट्वा	கண்டு
यथा	எவ்வண்ணமோ	जीवन्	உயிருடையவனுய்
		गमिष्यति न	திரும்பமாட்டான்.

पलायनेन चोद्दिष्टाः प्राणात्रक्षामहे वयम् । एकेन बहवो भया यशो नाशं गमिष्यति ॥

एकेन	“தனித்த ஒருவனுல்	पलायनेन	ஒட்டிக்கொண்டு
उद्दिष्टाः	குறிக்கப்பட்டு	प्राणान्	உயிரை
भयाः	முறியடிக்கப்பட்டவர்களான	रक्षामहं च	ரக்சித்துக்கொள்கின்றோம் என்றால்
बहवः	பலராகிய	यशः	புகழ்மானது
वयं	நாம்	नाशं गमिष्यति	அழிந்துவிடும்.”

एवं द्रुवाणं तं शूरमङ्गदं कनकाङ्गदम् । द्रवमाणास्ततो वाक्यमूचुः शूरविगर्हितम् ॥३१॥

द्रुमाणाः	ஒடுபவர்கள்	अङ्गदं	அங்கதனைப்பார்த்து
एवं	இவ்வளவும்	ततः	அப்பொழுது
द्रुवाणं	சொல்லும்	शूरविगर्हितं	வீரர்களுக்குப்பிழிப்
कनकाङ्गदं	பொன்வளைபூண்ட	वाक्यं	ஒரு சொல்லை [பாகிய
शूरं	வீரனாகிய	ऊचुः	பின்வருமாறு சொன்னார்கள் :
तं	அந்த		

कृतं नः कदनं घोरं कुम्भकर्णेन रक्षसा । न स्थानकालो गच्छामो दयितं जीवितं हि नः॥

रक्षसा	“அரக்கனாகிய	स्थानकालः न	நிற்பதற்கு ஏற்ற
कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்		சமயமன்று.
नः	எங்களுக்கு	गच्छामः	போய்வருகிறோம்.
घोरं	பயங்கரமான	नः	எங்களுக்கு
कदनं	ஹிமசை	जीवितं हि	உயிர்,தான்
कृतं	விளைவிக்கப்பட்டது.	दयितम्	மிகப்பிரியமானது.”

एतावदुक्त्वा वचनं सर्वे ते भेजिरे दिशः । भीमं भीमाक्षमायान्तं दृष्ट्वा वानरयूथपाः॥३२॥

ते	அந்த	भीमं	பயங்கரனாய்
वानरयूथपाः	வானரத்தலைவர்கள்	आयान्तं	எதிர்த்துவரும்
सर्वे	யாவரும்	भीमाक्षं	பயங்கரக்கண்களுற்ற
एतावत्	இவ்வளவுதான்	दृष्ट्वा	நினைத்து [அவனை
वचनं	வார்த்தையை	दिशः	திக்குகளேநோக்கி
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	भेजिरे	ஒடினார்கள்.

द्रवमाणास्तु ते वीरा अङ्गदेन वलीमुखाः । सान्त्वैश्चैवानुमानैश्च ततः सर्वे निवर्तिताः॥३४॥

द्रவமாणा:	ஓடிக்கொண்டிருக்கும்	அங்ஜதேன	அங்கத்தனால்
வீரா:	வீரர்களாகிய	சாந்த்வை: ச	தேற்றரவுச்சொற்
தே வலிமுखा:	அந்த வானார்கள்		களாலும்
सर्वे तु	எல்லாரும்	अनुमानै: च एव	நல்ல ஏதுக்களாலும்
ततः	அப்பொழுது	निवर्तिता:	திருப்பப்பட்டார்கள்.

प्रहर्षमुपनीताश्च वालिपुत्रेण धीमता । आज्ञाप्रतीक्षास्तस्थुश्च सर्वे वानरयूथपाः ॥ ३५ ॥

வானரயூதபா:	வானரத்தலைவர்கள்	प्रहर्ष उपनीता:	உதஸாஹும் விளைவிக்
सर्वे च	எல்லோரும்		கப்பட்டவர்களாய
धीमता	தீமானாகிய	आज्ञाप्रतीक्षा: च	உத்தரவிற்குக்காத்து
वालिपुत्रेण	அங்கத்தனால்	तस्थु:	நிற்பவர்களாகவே
			நின்றார்கள்.

ऋषभशरभैन्दधूम्रनीलाः कुमुदसुषेणगवाक्षरम्भताराः ।

द्विविदपनसवायुपुत्रमुख्यास्त्वरिततराभिमुखं रणं प्रयाताः ॥ ३६ ॥

द्विविदपनस- } वायुपुत्रमुख्याः }	உத்தபர்களான துவி விதன், பனஸன், ஹ னுமார் என்றவர்க ளும்,	कुमुदसुषेण- } गवाक्षरम्भताराः }	குமுதன், ஸுவேத னை, கவாக்கனை, ரம்பன், தாரன் வாகளும்
ऋषभशरभ- } मैन्दधूम्रनीलाः }	ரிஷபன், சரபன், மைநதன், தூமிரன், நிலன் இவர்களும்,	त्वरिततराभिमुखं रणं प्रयाताः	மிக வேகத்துடன் எதிர்நோக்கி போருக்கு செல்லலாயினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आवितः श्लोकाः 17533

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2858

सप्तपष्ठितमः सर्गः—अनुपत्तंतेष्टावतु लोकात् ॥ ६७ ॥

कुम्भकर्णवधः—கும்பகர்ண வதம்.

ते निवृत्ता महाकायाः श्रुत्वाऽङ्गदवचस्तदा । नैष्ठिकीं बुद्धिमादाय सर्वे संग्रामकाङ्क्षिणः ॥

அங்ஜதவச:	அங்கதனது சொல்லை	तदा	அப்பொழுது
श्रुत्वा	கேட்டு	नैष्ठिकीं	ஸ்வபாவ
निवृत्ता:	திரும்பிவந்துசேர்ந்த	बुद्धिं	புத்தியை
महाकायाः	பேருடல்கொண்ட	आदाय	கொண்டு
ते	அவர்கள்	संग्रामकाङ्क्षिणः	போருக்கு ஆவல்
सर्वे	எல்லோரும்		கொண்டார்கள்.

समुद्रारितवीर्याश्च समारोपितविक्रमाः । पर्यवस्थापिता वाक्पयैरङ्गदेन वलीमुखाः ॥ २ ॥

வலிமுலா:	வானரர்கள்	சமுத்ரத்தீயி:	பராக்ரமம் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டு
அங்குதேன	அங்குதனால்	சமாரோபித- விக்ரமா: ச	பிரதாபம் முண்டவர் களாய்
வாக்யை:	நல்வார்த்தைகள்	பர்யவஸ்தாபிதா:	உறுதிகொள்விக்கப்

கொண்டு

प्रयाताश्च गता हर्ष मरणे कृतनिश्चयाः । चक्रः सुतुमुलं युद्धं वानरास्त्यक्तजीविताः ॥ ३ ॥

பயதா:	முன்பு ஓடிய	ஹ்ர்ப் கதா:	உத்ஸாகங்கொண்ட வர்களாய்
வானரா: ச	வானரர்களுந்	சு:சுலம்	மிகக் கலவரமான
த்யக்தஜீவிதா:	உயிரை மதியாது	யுத்தம்	போரை
மரணே	மரணத்தில	சக்ர:	இடலாயினர்.
கூதநிஷ்யா:	உறுதிகொண்டவர்க ளாய்		

अथ वृक्षान्महाकायाः सानूनि सुमहान्ति च । वानरास्तूर्णमुद्यम्य कुम्भकर्णमभिद्रुताः ॥

அத	உப்பொழுது	சானூநி ச	சுன்றுகளையும்
மஹாகாயா:	பெருத்த தேகமுற்ற	உதம்ய	உயரத்தூக்கி
வானரா:	வானரர்கள்	கும்பகர்ணம்	குப்பகர்ணனை
வृக்ஷாந்	மரங்களையும்,	தூர்ணம்	விரைந்து
சுமஹாந்தி	மிகப் பெரிய	அபித்ருதா:	தாக்கினார்கள்.

स कुम्भकर्णः संकुद्रो गदासुद्यम्य वीर्यवान् । अर्दयन्सुमहाकायः समन्ताद्व्याक्षिपद्रिपून् ॥

வீர்யவான்	வீர்யசாலியும்	கடா	கதையை
சுமஹாகாய:	பெருஞ்சீரம்பெற்ற வனுமான	அர்யம்ய	சுத்ருக்களை
ச:	அந்த	அர்டியந்	துன்புறுத்துபவனாய்
கும்பகர்ண:	சுமபகாணன	சமந்தாந்	நாற்புறமும்
சகூத்ர:	மித்ர சினங்கொண்டு	வ்யாக்ஷிபந்	சிதற அடித்தான்.

शतानि सप्त चाष्टौ च सहस्राणि च वानराः । प्रकीर्णाः शेरते भूमौ कुम्भकर्णेन पोथिताः॥

வானரா:	வானரர்கள்	கும்பகர்ணே	குப்பகர்ணனால்
சப்த ச அஷ்டौ	எழுநூற்றுக்கணக்கா	போதிதா:	மடிக்கப்பட்டவர்
ச சதானி	கவும், எண்ணூற்று க்கணக்காகவும்	பூமௌ	தரையில் [களாய்]
சஹ்ஸாநி:ச	ஆயிரக்கணக்காகவும்	ப்ரகீர்ணா:	சிதறுண்டு
		சேரதே	கிடந்தார்கள்.

षोडशाष्टौ च दश च विंशतिश्चतुर्थैव च । परिक्षिप्य च बाहुभ्यां खादन्विपरिधावति ॥

भक्षयन्भृशसंकुद्रो गरुडः पन्नगानिव

॥ ८ ॥

பூசஸ்குரு: மிகச்சினங்கொண்ட
 அஸுை ச எட்டும் [அவன்
 டச ச பத்தும்
 ஸுஷச ச பதினாலும்
 விஸத் ஸு இரூபதும்
 த்ரிஸத் தா முப்பதுமாக
 கருட: கருடன்

ஸந்ரான இவ பாம்புரானை எவ்வாறே
 வாஹுஸ்தா ச இருகைகளாலும்
 ஸரிஸிஸ்ய சேர்த்திழுத்து
 ஸாடந் ஸென்று
 ஸஸ்யந் தின்றுகொண்டு
 விஸரிஸாவந் சுற்றித்திரிந்தான்.

கூக்ஷேண ச ஸமாஸ்வஸ்தா: சங்கம்ய ச ததஸ்தத: | வுக்ஷாட்ரிஹஸ்தா ஹரயஸ்தஸ்து: சட்யாமஸூர்ஹி||

ஹரய: ச வானரர்களே
 சட்யாமஸூர்ஹி ஸோழியையிலும்
 ததஸ்தத: ஆங்காங்கு
 சட்யம் தயங்கிதின்று
 கூக்ஷேண ச மிகச் சிரமப்பட்டு

ஸமாஸ்வஸ்தா: மானந்தேகரியவர்களாய்
 வுக்ஷாட்ரிஹஸ்தா: { மரங்களையும் மலைகளையும்
 கையிலேந்திய
 வர்களாய்
 தஸ்து: நின்றுனர்.

தத: ஸ்வதஸுத்யாட்ய ட்விடி: ஸுவர்பஸ: | டுட்ராவ கிரிஸ்துக்ஷாஸி விலவ் இவ துய: || 10 ||

தத: அப்பொழுது
 ஸுவர்பஸ: வானரோத்தமனாகிய
 ட்விடி: த்விவிதன்
 ஸ்வத் மலையொன்றை
 உத்யாட்ய ஸெயர்த்துக்கொண்டு

கிரிஸ்துக்ஷாஸி மலைச்சிகரத்தைநிகர்
 தச அவனைநோக்கி
 விலவ: கனியும்
 துய: இவ மேகமென
 டுட்ராவ ஸூதுண்.

த் ஸமுத்யத்ய சிஸுேப குஸ்தகர்ணஸ்ய வானர: | தமஸாஸு மஹஸுஸுஸ்தஸ்ய ஸுஸ்யேஸுதததா || 11 ||

வானர: வானரன்
 ஸமுத்யத்ய மேல தூகுகி
 குஸ்தகர்ணஸ்ய குட்பகர்ணன்மீது
 த் அதை
 சிஸுேப விசுனன்.
 ததா அப்பொழுது

மஹஸுஸுஸ்தஸ்ய: ஸெரும மலையாகிய
 த் அவனை [அது
 அஸாஸ: கிட்டாததாய்
 தஸ்ய அவனது
 ஸுஸ்யே சையத்தல்
 அஸுதத் விழுந்துவிட்டது.

மஸர்ஹானாஸாஸாஸி, ரதாஸுஸு வஸுஸுஸு: | தானி சான்யானி ரஸாஸி ஸுநஸுஸுஸுஸுஸு: சிர: ||

உத்யாட்ய ட்விடி: ஸேகாஸுமஸர் ஸுவர்பஸ:

|| 12 ||

ஸஸுஸுஸு: அப்பெருமலை
 அஸுஸு ச குதகைகளையும்,
 காஸுஸு அஸி யானைகளையும்,
 ரதாஸு ச ரதங்களையும்,
 தானி ஸு அவைகளையும்
 அஸுஸுஸு இன்னும் மற்ற
 ரஸாஸி ச அரக்கர்களையும்
 மஸர் ஸிண்டமாக்கிது.
 ஸுவர்பஸ: வானரோத்தமனாகிய

ட்விடி: த்விவிதன்
 ஸு: ச மீளவும்
 அஸுஸு வேறு
 கிரி: மலையின்
 ரி: சுகரமொன்றை
 உத்யாட்ய ஸெயர்த்துக்கொண்டு
 வோஸு ஆத்சிரங்கொண்டு
 மஸர் சினுபின்ன
 மாக்கினுண்.

तच्छैलशृङ्गाभिहतं हताश्वं हतसारथि । रक्षसां रुधिरहिन्नं बभूवायोधनं महत् ॥ १४ ॥

ரக்சாஸர்	அரக்கர்களின்	ஹதாஸம்	குதிரைகளையிழந்ததும்
மஹத்	பெரும்		
அயோத்யன்		ஹதாஸாதி	பாடர்கள் மரண்டதும்
தச்சைல்சுடாபிஹத்	அந்த மலைச்சிகரத்	ரூபிரஹிந்	ரத்தம் தோய்ந்தது
	தால் தாக்கப்பட்டு	வபூவ	ஆனது [மாய்

रथिनो वानरेन्द्राणां शरैः कालान्तकोपमैः । शिरांसि नदतां जहुः सहसा भीमनिस्वनाः ॥

ரதின்:	ரதவீரர்களும்	நதாந்	காஜிக்கும்
பீமநிஸ்வநா:	பேரிசைச்சல்	வானரேந்திராந்	வானரோத்தமர்
	கொண்டு	சிராஸி	தலைகளை [களின்
காலாந்தகோபமே:	பிரளயகாலமனுக்	சஹசா	விவரந்து
	கொப்பான	ஜஹு:	அறுத்துத் தள்ளி
சரே:	பிரளங்கால		ஞன்.

वानराश्च महात्मानः समुत्पाद्य महाद्रुमान् । रथानश्वाङ्गजानुष्णान् राक्षसान् भ्यसूदयन् ॥

மஹாமாந:	பேராற்றல் படைத்த	ரகாந்	யானைகளையும்
வானரா:	வானரர்கள்	அஷாந்	குதிரைகளையும்
மஹாட்ருமான்	பெரும் மரங்களை	உஷாந்	ஓட்டகங்களையும்
சமூத்பாடிய	பிடுங்கிக்கொண்டு	ராஷாஸாந்	அரக்கர்களையும்
ரதாந்	ரதங்களையும்	அப்யசூதயந்	தவிரஸமாக்கினார்கள்.

हनुमाञ्छैलशृङ्गाणि वृक्षांश्च विविधान्वहून् । वर्षं कुम्भकर्णस्य शिरस्यम्बरमास्थितः ॥

ஹனுமாந்	ஹனுமார்	வஹ்ந்	கணக்கற்ற
அம்வர்	ஆகாயத்தில்	வூஷாந்	மரங்களையும்
ஆஸ்திந:	இருந்துகொண்டு	கும்பகர்ணஸ்ய	கும்பகர்ணத்து
சைல்சுடாபி	மலைச்சிகரங்களையும்.	சிஸி	தலைபில
வिवிதாந்	பலவகை	வவர்ப்	வாந்தித்தார்.

तानि पर्वतशृङ्गाणि शूलेन स विभेद ह । बभञ्ज वृक्षवर्षं च कुम्भकर्णो महाबलः ॥ १८ ॥

ச:	அந்த		சூலாயுதத்தைக்
மஹாவல:	மகாபலசாலியாகிய		கொண்டு
கும்பகர்ண:	கும்பகர்ணன்	விபேத	பிளந்து தள்ளினான்.
தானி	அந்த	வூக்ஷவர்ப்	மரவரட்சத்தையும்
பர்பதசுடாபி	மலைச்சிகரங்களை	வபஞ்	முறித்துத் தள்ளினான்
		ஹ	காண!

ततो हरीणां तदनीकमुग्रं दुद्राव शूलं निशितं प्रगृह्य ।

तस्थौ ततोऽस्यापततः पुरस्तान्महीधरायं हनुमान्प्रगृह्य

॥ १९ ॥

தத:	ஆப்பொழுது
நிசித் தூல்	கூரிய குராயுதத்தை
புழை	கைகொண்டு
ஹரிணம்	வானரர்களின்
தத	அந்த
உய்	கூரமான
அநிகம்	செய்ததை
துதாவ	வெருட்கூன்.

தத:	ஆராயம்
ஹுமான்	ஹனுமான்
மஹாபாஸம்	மஹாசகிரமொன்றை
புழை	கைகொண்டு
அபதத:	எதிர்த்துவரும்
அய்	அவனது
புரலாத்	முன்னிலையில்
ததயே	வந்தநின்றார்.

ச கும்கர்பு குபிதா ஜயான வேன சைல்தமபாமகாயம் ।

ச குபுமே தை ததாபிபூதா மெதாபாஸம் ருபிராவஸித: ॥ 20 ॥

ச:	அவர்
குபித:	
சைல்தம- }	மாமலைக்கு நிகராகிய
மாமகாய் }	கவனிய
கும்கர்பு	குமாரகண்ணை
வேன	அந்தரங்ககொண்டு
ஜயான	உறைந்தார்.

ச:	அவன்
குபித:	அதனால்
அபிபூத:	மேம்பற்றது
மெதாபாஸ:	விபரவையொழுகும்
	சரிமுற்றவனாய்
ருபிராவஸித:	ரத்தம் வழிந்தவனாய்
ததா	ஆப்பொழுது
குபுமே	துடித்தான்.

ச தூலமாவிய ததிகாஸம் கிரி யதா பவலிதாபுஷ்டம் ।

வாஹந்தே மாரதிமாமயான குஹஸ்சலம் க்ரௌஷ்டமோஷஸ்யா ॥ 21 ॥

ச:	அவன்
ததிகாஸம்	மன்னொளிகொண்டதும்
பவலிதாபுஷ்டம்	ஜாலிக்கும் உச்சம்
	கொடுமுடி களை
	புடைய
கிரி யதா	மலைப்பான்றகமான
தூல்	குராயுதத்தை
அவிய	சுழற்றி

மாரதி	ஹனுமாரை
வாஹந்தே	மாரபில்
குஹ:	ஷண்முகக்கடவுள்
உஷஸ்யா	கூரிய வேல்கொண்டு
க்ரௌஷ்டம்	கிளைஞ்ச
அச்சம்	பர்வதத்தை
இ	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
அஜயான	சுத்தினன்.

ச தூலநிபிணமஹாபுஜான்த: பவிஹல: ஸாஸிதமூதமநுஸாது ।

நநாத் மிம் ஹுமான்மஹாவே யுமான்மேஸ்தநிதஸ்தநாமம் ॥ 22 ॥

மஹாவே	மேயில்
ச:	அந்த
ஹுமான்	ஹனுமான்
தூலநிபிண- }	சூலத்தால் பிளவுண்ட
மஹாபுஜான்த: }	பெரும் மார்புற்றவராய்
பவிஹல:	மெய்தளந்தவராய்

சுமான்	வாயினின்று
ஸாஸிதம்	ரத்தத்தை
உதமந்	கக்குபவராய்
யுமான்மேஸ-	பரையகாலத்தின்
நிதஸ்தநாமம் }	இடியை நிகர்த்து
மிம்	பயங்கரமாய்
நநாத்	பூசலிட்டார்.

ததோ வினேது: சஹஸா ப்ரஹ்ம ரக்ஷோகணாஸ்த் வ்யதித் சமீக்ஷ்ய |

ஸுவஜ்ஜமாஸ்து வ்யதிதா மயாதா: ப்ரதுருவ: ச்யந்தி கும்பகர்ணாத்

|| 23 ||

தத:	அப்பொழுது	சஹஸா	முழுபலத்துடன்
ரக்ஷோகண:	1) ரக்ஷஸ்கூட்டம்	வினேது:	ஆரவாரத்தார்கள்.
	கள	ஸுவஜ்ஜமா: து	வானரர்களோ
த்	அவரை	வ்யதிதா:	துக்கங்கொண்டவர்க
வ்யதித்	தன்படடைந்தவராய்	ச்யந்தி	பொருள் [எராய்]
சமீக்ஷ்ய	கவனித்து	கும்பகர்ணாத்	குப்பகர்ணனிடம்
ப்ரஹ்ம:	ஆனந்தங்கொண்ட	மயாதா:	பயபிடித்தவராய்
	வானராய	ப்ரதுருவ:	சுட்டம்பிடித்தார்கள்.

ததஸ்து நீலோ பலவான்யவ்யஸ்யாபயந்வலம் | ப்ரவிச்சிஷே சைலாய் கும்பகர்ணாய் தீமதே || 24 ||

தத: து	அப்பொழுதோ	சைலாய்	மலைச்சிகரமொன்றை
பலவான்	பலசாலியாகிய	தீமதே	தீமானாகிய
நீல:	நீலன்	கும்பகர்ணாய்	குப்பகர்ணன்மீது
பலம்	சேனையை [செய்து]	ப்ரவிச்சிஷே	வீசி அறைந்தான்.
யவ்யஸ்யாபயந்	ஒடாது நிலைக்கச்		

தமபதந்த் சப்ரேக்ஷ்ய ஸுஹிநாஸிமஜயான ஹ | ஸுஹிப்ரஹாராபிஹத் தச்சைலாய் வ்யசீரயத் || 25 ||

தமபதந்த்	மேல் விழவரும்	தத் சைலாய்	அந்த மலைச்சிகரம்
த்	அதை	ஸுஹிப்ரஹாராபிஹத்	முஷ்டிக்குத்தால்
சப்ரேக்ஷ்ய	பார்த்து		தாக்கப்பட்டு
ஸுஹிநா	முஷ்டியால்	வ்யசீரயத்	பொடிப்பொடியா
அமஜயான	எதிர்த்துக்குத்தினான்.	ஹ	ஃ! [யிற்று]

சவிஸ்குலிங்க் சஜ்வலம் நிபபாத மஹிதலே || 26 ||

சவிஸ்குலிங்க்	செருப்புப்பொறிக	சஜ்வலம்	ஜ்வாலையோடும் அது
	கோடும்	மஹிதலே	பூமியில்
		நிபபாத	

க்ஷப: சரமோ நீலோ கவாஸா கந்யமாந: | பஞ் வானரஸாடூலா: கும்பகர்ணஸுபாந்வன ||

வானரஸாடூலா:	வானரோத்தமர்களா	கவாஸா	கவாஸத்தை
	கய	கந்யமாந:	கந்தமாநன் என்ற
க்ஷப:	நிஷபன்	பஞ்	ஐவர்கள்
சரமோ	சரபன்	கும்பகர்ண	குப்பகர்ணனைநேக்கி
நீல:	நீலன்	ஸுபாந்வன	ஒடினார்கள்.

சுலேஸுஸ்தலே: பாதேமுபிபிசு மஹவநா: | குமபகரீ மஹகாய் சரீதாஸபிபுதுது: || 26 ||

மஹவநா: மகாபலசாஸிகளாகிய
அவர்கள்

பாதே: காலகனாலும்
முபிபி: ச முஷ்டிகளாலும்
மஹகாய் பெருஞ்சரீரமுற்ற
குமபகரீ குட்பகர்ணனை
சரீத: நிற்புறமும்
அபிபுதுது: தாககினார்கள்.

சுலே: மலைகளாலும்
வூசு: மாங்களாலும்
தலே: உள்ளங்கைகளாலும்

ஸ்பர்சானிவ பஹாஸ்தானவேத்யானோ ந விவ்யதே | ஋பம் து மஹவேகம் வாஹுப்யா பரிஸவ்ஜே ||

தான அருத
பஹாஸ்தான அடிக்கோ
ஸ்பர்சானிவ ஹவனபோல்
வேத்யான: ரீணைக்கின்றவனும்

விவ்யதே ந துன்புறவிலை.
மஹவேகம் மகவேகம்படைத்த
஋பம் து ரிஷபனையோவெனில்
வாஹுப்யா இழுக்கைகளால்
பரிஸவ்ஜே கட்டிக்கொண்டான்.

குமபகரீபுஜாப்யா து பீடிதோ வானர்பம்: | நிபபாதர்பமோ பீம: ப்முஸ்தாந்நாஸ்தோஸித: ||

பீம: பயங்கரனான
வானர்பம்: வானரோத்தமனான
஋பம்: து ரிஷபனும்
குமபகரீபுஜாப்யா குட்பகர்ணனானது இரு
கைகளால்

பீடித: நசுக்குண்டவனும்
ப்முஸ்தாந் வாயினின்றி
வாஸ்தோஸித: ரத்தத்தை கக்குபவ
னும்
நிபபாத கிழி விழுகதான்

முபிபிசு சரம் த்வா ஜானுநா நில்மாஹே | அஜபான கவாஸ்தம் து தலேநேந்ரபிஸ்ததா || 27 ||

ஹ்நாரபு: இருதரதருவாகிய
அவன்
ததா அப்பொழுது
அஹே போரில்
முபிபிசு முஷ்டியினால்
சரம் சரபணையுமே

ஜானுநா முழங்கால்களால்
நில் நில்லியும்
ஹ்நா புடைத்து
தலேந உள்ளங்கையால்
கவாஸ்தம் கவாஸ்தனையும்
அஜபான அறைந்தான்.

பாதினாப்யஹநக்ருதஸ்தரஸா கந்மாநம் | தத்பஹரவ்யதிரா முபுஹ: ஸோஸிதோஸிதா: ||

கரு: கோபங்கொண்ட
அவன்
பாதின காலால்
கந்மாநம் கந்தமாதனை
தரஸா வலுக்கொண்டு
அப்யஹநத் உதைத்தான்.

தத்பஹரவ்யதிரா - } கொடுக்கப்பட்ட அடி
வ்யதிரா: } களால் துன்பங்கொ
ண்ட அவர்கள்.
ஸோஸிதோஸிதா: ரத்தத்தாய்ந்தவன்
களாய்
முபுஹ: முர்சைப்படைந்தான்.

निपेतुस्ते तु मेदिन्यां निकृत्ता इव किंशुकाः ॥ ३३ ॥

तेषु वानरमुख्येषु पतितेषु महात्मसु । वानराणां सहस्राणि कुम्भकर्णं प्रदुद्रुः ॥ ३४ ॥

ते	அவர்கள்	महामसु	பகா ஆற்றல் டடைக்கப் பெற்ற
निकृत्ताः	வெட்டித்தள்ளப்	वानरमुख्येषு	வானரத்தலைவர்கள்
किंशुकाः इव	பலாசமரங்கள் போல	पतितेषु तु	கிழி விழுந்தவுடனே
मेदि-यां	பூமியில்	वानराणां	வானரர்களின்
निपेतुः	சாய்ந்து விட்டார்கள்.	सहस्राणि	ஆயிரத்தவர்கள்
तेषु	அந்த	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
		प्रदुद्रुः	எதிர்த்தோடினார்கள்.

तं शैलमिव शैलाभाः सर्वे ते प्लवगर्षभाः । समारुह्य समुत्पत्य ददंशुश्च महाबलाः ॥ ३५ ॥

शैलाभाः	மலைகளை நிகர்த்தவர்	सर्वे	எல்லோரும்
	கனும்	शैलं इव	மலைபோன்றவனான
महाबलाः च	மகாபலசாலிகளுமான	तं समुत्पत्य	அவன் மீது தாவி
ते	அந்த	समारुह्य	ஏறி
प्लवगर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	ददंशुः	கடித்தார்கள்.

तं नखैर्दशनैश्चापि मुष्टिभिर्जानुभिस्तथा । कुम्भकर्णं महाकायं ते जघ्नुः प्लवगर्षभाः ॥ ३६ ॥

त	அந்த	नखैः च	நகங்களாலும்
प्लवगर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	दशनैः अपि	பற்களாலும்
तं	அந்த	मुष्टिभिः	முஷ்டிகளாலும்
महाकायं	சரீரம் பெருத்தவ	जानुभिः तथा	முழுந்தாள்களாலும்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை [னை	जघ्नुः	துன்புறுத்தினார்கள்.

स वानरसहस्रैस्तैराचितः पर्वतोपमः । रराज राक्षसव्याघ्रां गिरिरात्मरुहैरिव ॥ ३७ ॥

पर्वतोपमः	பர்வதா காரனாகிய	आचितः	மொய்க்கப்பெற்றவ
सः	அந்த	आत्मरुहैः	மரங்களால் [னாய்
राक्षसव्याघ्रः	அரக்கப்புலி	गिरिः इव	மலை எவ்வண்ணமோ
तैः	அந்த		அவ்வண்ணமே
वानर-सहस्रैः	அநேக வானரர்களால்	रराज	விளங்கினான்.

बाहुभ्यां वानरान्सर्वान्प्रगृह्य सुमहाबलः । भक्षयामास संक्रुद्धो गरुडः पन्नगानिव ॥ ३८ ॥

सुमहाबलः	மிகடலசாலியாகிய	प्रगृह्य	பிடித்திழுத்து
	அவன்	गरुडः	கருடன்
संक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டு	पन्नगान् इव	பாம்புகளை எவ்வண்
वानरान्	வானரர்கள்		ணமோ அவ்வண்ணமே
सर्वान्	எல்லோரையும்		
बाहुभ्यां	கைகளால்	भक्षयामास	

பக்சிபா: கும்கரணேன வவ்ரே பாபாலசநிபே । நாசாபுடாப்யா நிர்ஜமு: கரீாப்யா சீவ வானரா:॥

கும்கரணேன   கும்பகர்ணால்
பாபாலசநிபே   பாபாபாத்தகநிகர்த்த
வவ்ரே   வாய்க்குள்
பக்சிபா:   தள்ளப்பட்ட
வானரா: ச   வானரர்களை

நாசாபுடாப்யா   இருமுகுத்துவாரங்
கரீாப்யா சீவ   கரீனின்றும்
இருகா துகரீனின்று   மாக
நிர்ஜமு:   வெலிவநதுவிட்டார்
கள்.

பக்சயந்மூசசங்குடோ றரீந்ரீவதசநிப: । ந ஜந்ரே பரீதாபிராணா நிபாத் ராக்சசோத்தம: ॥ 80 ॥

பரீவதசநிப: மலையை நிகர்த்த
ராக்சசோத்தம: ராக்ஷஸோத்தமனாகிய
   அவன்
மூசசங்குட: மிகச்சினங்கொண்ட
   வனுய்

றரீந்   வானரர்களை
பக்சயந்   விழுங்கிக்கொண்டே
பரீதாபிராணா   மலைச்சிகரங்களின்
நிபாத்   மேல்விழுதலை
ந ஜந்ரே   உணராதிருந்தான்.

வமஜ வானரான சரீவந் சங்குடோ ராக்சசோத்தம: ॥ 81 ॥

சங்குட: கோபம்முண்ட
ராக்சசோத்தம: ராக்ஷஸோத்தமனாகிய
   அவன்

வானரான   வானரர்கள்
சரீவந்   எல்லோரையும்
வமஜ   முறியடித்தான்.

மாஸசோநிதசங்கேதா பூமி குர்வந் ராக்சச: । சவார றரீசையேபு காலாபிரிவ மூர்ச்சித: ॥

ச: ஆரக
ராக்சச: ஆரக்கன்
பூமி   பூமியை
மாஸசோநித- } மாம்ரங்களும், ரத்த
சங்கேதா } முடிபெருக்குண்ட
   தாய்

குர்வந்   செய்யுதுகொண்டு
றரீசையேபு   வானரசசையங்க
   ளில்
மூர்ச்சித: மூண்டதான
காலாபிரி: இவ   பிரளயகாலாகனி என
சவார   சுற்றித்திரிந்தான்.

வஜ்ரஹஸ்தோ யதா சக: பாசஹஸ்த இவாந்தக: । ஶூலஹஸ்தோ வமோ சங்க்யே கும்கரீா மஹாவல: ॥

சங்க்யே   பேரால்
ஶூலஹஸ்த: கையால் குலாயுதமேன்
மஹாவல: மகா பலவானான திய
கும்கரீா   கும்பகர்ணன்
வஜ்ரஹஸ்த: வஜ்ராயுதத்தைக்
   கையிலேநடிய

சக: யதா   இந்திரன்போலவும்
பாசஹஸ்த: பாசங்கயிறறை
   கையில்கொண்ட
அந்தக: இவ   எமன்போலவும்
வமோ   விளங்குகான்.

யதா ஶுக்ராப்யரணயானி ஶ்ரீபமே தஹதி பாவக: । ததா வானரசையேபு கும்கரீா விநிர்ஹத் ॥

பாவக: நெருப்பு
ஶ்ரீபமே   கோடைகாலத்தில்
ஶுக்ராபி   உலர்ந்த
அரணயானி   காடுகளை
யதா   எப்படி

தஹதி   எரிக்கிறதோ
ததா   அப்படியே
கும்கரீா   கும்பகர்ணன்
வானரசையேபு   வானரசேகளைகளை
விநிர்ஹத்   எரித்தான்.

ततस्ते वध्यमानास्तु हतयूथा विनायकाः । वानरा भयसंदिग्धा विनेदुर्विस्वरं भृशम् ॥

ततः अச்சமயம்
ते அந்த
वानराः வானரர்கள்
वध्यमानाः புடைக்கப்பட்டவர்க
हतयूथाः तु அணிகுலைதும் [ளாய்]

विनायकाः च அலைவர்களை யிழந்தும்
भयसंदिग्धाः பயிழிதர்களாய்
भृशं பெரிதாயும்
विस्वरं விகாரமாயும்
विनेदुः பூசலிட்டனர்.

अनेकशो वध्यमानाः कुम्भकर्णेन वानराः । राघवं शरणं जग्मुर्व्यथिताः खिन्नचेतसः ॥

कुम्भकर्णेन கும்பகர்ணனால்
अनेकशः பலப்பலராக
वध्यमानाः புடைக்கப்படுக
वानराः வானரர்கள்

व्यथिताः துன்புற்றவர்களாய்
खिन्नचेतसः அறிவுகுழம்பியவர்க
राघवं ஸ்ரீராமரிடம் [ளாய்]
शरणं जग्मुः சரண்புகுந்தார்கள்.

प्रभघ्नान्वानरान्दृष्ट्वा वज्रहस्तसुतात्मजः । अभ्यधावत वेगेन कुम्भकर्णं महाहवे ॥ ४७ ॥

वज्रहस्तसुतात्मजः இந்திரன் பேரன்
அங்கதன்
महाहवे பெரும் போரில்
वानरान् வானரர்களை

प्रभघ्नान् முறியடிக்கப்பட்ட
दृष्ट्वा கண்டு [வர்களாய்]
कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை நோக்கி
वेगेन ஆக்திரங்கொண்டு
अभ्यधावत எதிர்த்து ஓடினான்.

शैलशृङ्गं महद्द्रुह्य विनदंश्च मुहुर्मुहुः । त्रासयन्राक्षसान्सर्वान्कुम्भकर्णपदानुगान् ॥ ४८ ॥

चिक्षेप शैलशिखरं कुम्भकर्णस्य मूर्धनि

॥ ४९ ॥

महत् பெரும்
शैलशृङ्गं மலைச்சிகரமொன்றை
गुह्य கைக்கொண்டும்
मुहुः मुहुः அடிக்கடி
विनदन् கர்ஜித்துக்கொண்டும்
कुम्भकर्ण- } கும்பகர்ணனைத்
पदानुगान् } தொடர்ந்துவாய்த்
राक्षसान् அரக்கர்கள்

सर्वान् யாவரையும்
त्रासयन् च வெருளச்செய்து
கொண்டும்
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனைது
मूर्धनि தலையில்
शैलशिखरं மலைச்சிகரத்தை
चिक्षेप போட்டுடைத்தான்.

स तेनाभिहतोऽत्यर्थं गिरिशृङ्गेण मूर्धनि । कुम्भकर्णः प्रज्ज्वाल कोपेन महता तदा ॥

सः कुम्भकर्णः அந்த கும்பகர்ணன்
तेन அந்த
गिरिशृङ्गेण மலைச்சிகரத்தால்
मूर्धनि தலையில்
अत्यर्थं மிக

अभिहतः தாக்குண்டவனாய்
तदा அப்பொழுது
महता பெரும்
कोपेन கோபத்தால்
प्रज्ज्वाल ஜ்வலித்தான்.

ஸௌப்யதாவத வேகென வாலிபுத்ரமர்ப்பண: । கும்மகர்ப்ஹோ மஹாநாடஸ்தாஸயந்ஸர்வவானரந ॥ ௫௧ ॥

ச:	அந்த	வாஸயந்	மிரநாச்செய்து
கும்மகர்ப்ஹோ:	குட்பகர்ணன்		கொண்டு
அமர்ப்பண:	சகியாதவனுய்	வேகென	அத்திரங்க்கொண்டு
மஹாநா:	பேரொலிகொண்டு	வாலிபுத்ர	வாலிமைந்தனை
ஸர்வவானரந்	எல்லா வானரர்களை	அப்யதாவத	எதிர்த்தோடினான்.

शूलं ससर्ज वै रोषादङ्गदे स महाबलः ॥ ५२ ॥

மஹாவல:	மகப்பலவாகைய	அங்குதே	அங்குதனிடம்
ச: வே	அவனுய்	शूलं	சூலத்தினை
रोषात्	கோபத்தால்	ससर्ज	எதிர்த்தான்.

तमापतन्तं बुद्ध्या तु युद्धमार्गविशारदः । लाघवान्मोचयामास बलवान्वानरपथः ॥ ५३ ॥

युद्धमार्गविशारदः	யுத்தப்பயிற்சியில்	तं	அதை,
	தேர்ந்த	बुद्ध्या	தூணை நிவுகொண்டு
बलवान्	பலவாகைய	लाघवात्	சாமர்த்தியத்தால்
वानरपथः तु	வானரோத்தமனுய்	मोचयामास	தப்புவித்துக்கொண்டான்.
आपतन्तं	மேல்விழுவரும்		

उत्पत्य चैनं सहसा तलेनोरस्यताडयत् । स तेनाभिहतः कोपात्प्रमुहोहाचलोपमः ॥ ५४ ॥

सहसा	விரைதத	तेन	அவனால்
उत्पत्य	தாவிக்குதித்து	उरसि	மார்பில்
तलेन	உள்ளங்கையால்	अभिहतः	அறைதப்பட்டு
एनं	ஐவனை (அரக்கனை)	अचलोपमः	பரிதத்திற்கு சமமானனாகிய
उरसि	மார்பில்	सः	அவன்
कोपात्	கோபத்தோடு	प्रमुहो	ஓராதைகொண்டான்.
अताडयत्	அறைந்தான்.		

स लब्धसंज्ञो बलवान्मुष्टिमावर्त्य राक्षसः । अपहासेन चिक्षेप विसंज्ञः स पपात ह ॥ ५५ ॥

सः	அந்த	आवर्त्य	சுழற்றி
बलवान्	பலவானாகிய	चिक्षेप	விழ்த்தினான்.
राक्षसः	அரக்கன்	सः	அவன் (அரக்கன்)
लब्धसंज्ञः	பிரக்ஞையுற்றவனுய்	विसंज्ञः	பிரக்ஞையற்று
अपहासेन	பரிஹாஸத்துடன்	पपात	கீழே விழுந்தான்.
मुष्टि	முஷ்டியை	ह	கான்!

तस्मिन्पुवगशार्दूले विसंज्ञे पतिते भुवि । तच्छूलं समुपादाय सुग्रीवमभिदुद्रुव ॥ ५६ ॥

तस्मिन् पुवगशार्दूले	அந்த வானரோத்	तत् शूलं	அந்தச் சூலத்தை
भुवि	பூமியில் [தான்]	समुपादाय	எடுத்துக்கொண்டு
विसंज्ञे	பிரக்ஞையற்று	सुग्रीवं	சுகிரீவனை
पतिते	விழவும்,	अभिदुद्रुव	எதிர்த்தோடினான்.

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य कुम्भकर्णं महावल्गुम् । उत्पपात तदा वीरः सुग्रीवो वानराधिपः ॥५७॥

तदा	அப்பொழுது	महावलं	மகா பலவலையாகிய
वीरः	வீரனும்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
वानराधिपः	வானரமன்னனு	आपतन्तं	எதிர்த்துவருகின்ற
सुग्रीवः	சுபரீவன் [மகிய	संप्रेक्ष्य	பார்த்து [வனம்
तं	அதன்	उपपात	உபபாதிக்கொம்பினான்.

पर्वताग्रं समुत्क्षिप्य समाविध्य महाकपिः । अभिदुद्राव वेगेन कुम्भकर्णं महावलम् ॥५८॥

महाकपिः	வானரோத்தாமனும் அவன்	महावलं	மகா பலவலையாகிய
पर्वताग्रं	மலைச்சிகரமொன்றை	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
समुत्क्षिप्य	பெயர்க்கெடுத்து	वेगेन	ஆவ் திரமாய்
समाविध्य	சூழ்நிலிக்கொண்டு	अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य कुम्भकर्णः प्लवङ्गपम् । तस्थौ विकृतसर्वाङ्गो वानरेन्द्रसमुन्मुखः ॥५९॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	वानरेन्द्रसमुन्मुखः	வானரமன்னனுக்கு எதிர்ப்புறமு
तं	அந்த		
प्लवङ्गपम्	வானரனை	विकृतसर्वाङ्गः	{ எல்லா அவயவங்களை யும் பயங்கரமாகச்செ ய்துகொண்டவனாய் நின்றான்.
आपतन्तं	எதிர்த்துவருபவனாய்		
संप्रेक्ष्य	பார்த்து	तस्थौ	

कपिशोणितदिग्धाङ्गं भक्षयन्तं प्लवङ्गपान् । कुम्भकर्णं स्थितं दृष्ट्वा सुग्रीवो वाक्यपर्व्वीत् ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	स्थितं	இருப்பவனாய்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	दृष्ट्वा	பார்த்து
प्लवङ्गमान् भक्षयन्तं	வானரர்களைத் தின்று	वाक्यं	ஒருசொல்லை
कपिशोणित- दिग्धाङ्गं	{ வானரத்தம் ஆகம எல்லாம் வழிந்தவனாக	अवर्षीत्	பின்வருமாறு சொன் னான்.

पतिताश्च त्वया वीराः कृतं कर्म सुदुष्करम् । भक्षितानि च सैन्यानि प्राप्तं ते परमं यशः ॥

त्वया	“உன்னால்	सैन्यानि	சேனைகள்
वीराः च	வீரர்களும்	भक्षितानि	வீழ்வுகப்பட்டன.
पतिताः	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.	ते	உனக்கு
सुदुष्करं	எவராலும் செய்வ	परमं	பெரும்
कर्म	செயல் [தற்கரிய	यशः च	புகழும்
कृतं	செய்யப்பட்டது.	प्राप्तम्	கிட்டிவிட்டது.

त्यज तद्वातरानीकं प्राकृतैः किं करिष्यसि । सहस्रैकनिपातं मे पर्वतस्यास्य राक्षस ॥६२॥

तत् वानरानीकं	“அந்த வானரஸேனை	राक्षस	அரக்க!
त्यज	விட்டுவிடு. [யை	मे	எனது
प्राकृतैः	சாமான்யர்களோடு	अस्य पर्वतस्य	இந்த மலையினுடைய
किं करिष्यसि	யாது செய்யப் போகின்றனை?	एकनिपातं	ஒரே ஒரு அறையை
		सहस्र	சகித்துப்பார்”

ததவ்யஃ ஹரிராஜஸ்ய சஸ்வயேர்யசமந்விதம | ஶ்ருத்வா ராக்ஸஸாடீல: கு஡்மகர்ணோ:ஸ்ரவீட்வ: || 63 ||

ராக்ஸஸாடீல:	இராக்கஸஸ்ப்புலியா	தந்	அநத
	சுய	வாக்யம்	சொலலை
கு஡்மகர்ண:	கு஡்மகர்ணானது	ஶ்ருத்வா	கெட்டு
ஹரிராஜஸ்ய	வாரணனனது	வச:	ஒருசொலை
சஸ்வயேர்யசமந்விதம்	ஆறறலும் ஆண்மை	ஸவீத	பின்வருமாறு புகள்
	யும பொதிநத		ருண்:

ப்ராபதேஸ்து பௌஸ்த்வம் தயைவக்ஸரஜ:ஸுத: | ஶ்ருதபௌஸ்த்வம்பந்: கஸ்தாஹ்ஜஸி வானர || 64 ||

வானர	"குரககீ!"	ஶ்ருதபௌஸ்த்வம்பந்:	பொப்பொன பிரதாபம்
ஸ்த்வம்	நியை		நிறைந்தவன்.
ப்ராபதே:	பிரம்மரின்	தா எவ்	உபபடி யிருக்க
பௌ:	பெண்;	கஸ்தா	எதற்காக
வக்ஸரஜ:ஸுத:	நிக்ஷாஜிஸிவ் புகள்;	கர்ஜசி	குலிக்கன் நனை?"

ச கு஡்மகர்ணஸ்ய வசோ நிஸ்ய வ்யாவித்ய ஶீலே ஸஹஸா ஡ுமோச |

தேநாஜயானாரஸி கு஡்மகர்ண ஶீலேந வஜ்ராஸிஸிஸிஸிஸேந

|| 65 ||

ச:	அவன், (சுகரீவன்)	தேந	அநத
கு஡்மகர்ணஸ்ய	கு஡்மகர்ணானது	வஜ்ராஸிஸிஸிஸேந	வஜ்ராயுதத்திற்கும்
வச: நிஸ்ய	சொலலை கெட்டு.		நிக்ஷுதம் சமனமான
ஶீலே	மனைய	ஶீலேந	மனைய
ஸஹஸா வ்யாவித்ய	வெகமாய்ச் சபுறா	கு஡்மகர்ண	கு஡்மகர்ணானது
஡ுமோச	அடிக்கும வண்ணாட	உரமி	மரம்பில
	பிடி கதுக்கொண்டான்.	அஜயான	அறைந்தான்.

தத்சுலஸுத்யஃ ஸஹஸா விஸீர்ண ஡ுஜான்தரே தஸ்ய ததா விஸாலே |

ததோ விஸேது: ஸஹஸா ஡ுவஜ்ஜா ரக்ஷோணாஸ்தாபி ஡ுதா விநேது:

|| 66 ||

ததா	உப்பொழுது	தத:	அதனால்
தந்	அநத	஡ுவஜ்ஜா:	வானரர்கள்
ஶீலஸுத்யஃ	மலைச்சிகரமானது	விஸேது:	அக்கிக்கதனர்.
தஸ்ய	அவனது	ரக்ஷோணா: ச அபி	அரக்கர்களோவெனில்
விஸாலே	விசிற்த	஡ுதா	சந்தோஷத்தரில்
஡ுஜான்தரே	மார்பில	ஸஹஸா	புன்னகைகொண்டு
ஸஹஸா	வலுவால்	விநேது:	ஆரவாரிக்கதனர்.
விஸீர்ண	பொடியாகிபது.		

स शैलशृङ्गाभिहतश्चुकोप ननाद कोपाच्च विवृत्य वक्त्रम् ।

व्याविध्य शूलं च तडित्प्रकाशं चिक्षेप हर्षक्षपतेर्वधाय

॥ ६७ ॥

ச:	அவன்	தடிப்பகாசம்	மின்னலொளி
शैलशृङ्गाभिहतः	பலைச்சிகரத்தால் அடி		கொண்ட
चुकोप	சினந்தான். [யுண்டு]	शूलं च	சூலாயுதத்தையும்
कोपात्	சினத்தால்	व्याविध्य	சுழற்றி
वक्त्रं	வாயை	हर्षक्षपतेः	வானரக்கரமுமின்ன
विवृत्य च	திறந்துகொண்டும்	वधाय	வதத்திற்காக [எின்
ननाद	கத்தினான்.	चिक्षेप	விடுத்தான்.

तत्कुम्भकर्णस्य भुजप्रविद्धं शूलं शितं काञ्चनधामजुष्टम् ।

क्षिप्रं समुत्पत्य निगृह्य दोर्भ्यां वभञ्ज वेगेन सुतोऽनिलस्य

॥ ६८ ॥

अनिलस्य सुतः	மாருதி	शूलं	சூலத்தை
कुम्भकर्णस्य	சும்பகர்ணனது	क्षिप्रं	விரைந்து
भुजप्रविद्धं	கரங்களால் விடுவிக்	समुत्पत्य	தாவி
	கப்பட்டதும்	दोर्भ्यां	இரு கைகளால்
काञ्चनधामजुष्टं	பொன்னொளிகொண்	निगृह्य	பிடித்திழுத்து
शितं	கூரியதுமான [டதும்	वेगेन	ஆத்திரத்தால்
तत्	அந்த	वभञ्ज	முறிக்கவழற்றார்.

कृतं भारसहस्रस्य शूलं कालायसं महत् । वभञ्ज जानुन्यारोप्य प्रहृष्टः पुनर्गर्भः ॥ ६९ ॥

इवगर्भः	ஹனுமார்	शूलं	சூலாயுதத்தை
भारसहस्रस्य कृतं	ஆயிரபார ஏடை	प्रहृष्टः	உதஸாகங்கொண்டு
	உள்ளதும்	जानुनि	முழங்காலில்
कालायसं	கறுப்பு இடம்பாலான	आरोप्य	கொடுத்து
महत्	பெரியதுமான [தும்	वभञ्ज	முறித்துவிட்டார்.

शूलं भग्नं हनुमता दृष्ट्वा वानरवाहिनी । हृष्टा ननाद बहुशः सर्वतश्चापि दुद्रुवे ॥ ७० ॥

वानरवाहिनी	வானரச்சேனை	हृष्टा	ஆனந்தமுற்றதாய்
शूलं	சூலாயுதத்தை	बहुशः	பலவாறாய்
हनुमता	ஹனுமரால்	ननाद	கூச்சலிட்டது.
भग्नं	முறிக்கப்பட்டதாக	सर्वतः अपि	நாற்புறமும்
दृष्ट्वा	கண்டு	दुद्रुवे च	ஒடியும் திரிந்தது.

सिंहनादं च ते चक्रुः प्रहृष्टा वनगोचराः । मारुतिं पूजयांचक्रुर्दृष्ट्वा शूलं तथागतम् ॥

ते वनगोचराः	அந்த வானரர்கள்	सिंहनादं	சிங்கநாதத்தை
शूलं	சூலத்தை	चक्रुः	செய்தார்கள்.
तथागतं	அவ்விதமாகியதாய்	मारुतिं च	ஆஞ்சனேயரையும்
दृष्ट्वा	நீண்டது	पूजयांचक्रुः	கொளரவித்துக்கொண்
प्रहृष्टाः	ஸந்தோஷமுற்றவை		டாடினார்கள்.
	களாய்		

कालायसं भारसहस्रसारं शूलं शरत्सूर्यसमानकान्तिम् ।

भयं समीक्ष्य प्रसभं क्षणेन हृष्टा विनेदुः पुत्रगाः समन्तात्

॥ ७२ ॥

பூவ்ளா:	வானர்கள்
காலாயசம்	கறுத்த இரும்பாலா னதும்
भारसहस्रसारं	ஆபிரம் பாரம் எடையுள்ளதும்
शरत्सूर्य- समानकान्तिं	சரத்தாலத்திய சூரிய னை நிகர்த்த ஒளி கொண்டதுமான
शूलं	சூலாயுதத்தை

क्षणेन	ஒரு நொடிப்பொழுது
प्रसभं	பலா த்காரமாய் [தில்
भयं	முறிக்கப்பட்டதாக
समीक्ष्य	உணர்ந்து
हृष्टा:	உள்ளம்பூரித்தவர்க ளாய்
समन्तात्	நாற்புறங்களிலும்
विनेदुः	பேரிரைச்சலிட்டார் கள்.

स तत्तदा भयप्रवेक्ष्य शूलं चुकोप रक्षोधिपतिर्महात्मा ।

उत्पाद्य लङ्कामय्यात्स गृह्णं जघान सुग्रीवमुपेत्य तेन

॥ ७३ ॥

महामा	பெரும் பிராணியான
रक्षोधिरतिः	ராஷ்டிர தலைவனான
सः	அவன்
तदा	அப்பொழுது
तत्	அந்த
शूलं	சூலத்தை
भयं	முறிக்கப்பட்டதாய்
अवेक्ष्य	கவனித்து
चुकोप	சினந்தான்.

सः	அவன்
लङ्कामय्यात्	லங்கையைச்சார்ந்த மலையமலையினின்று
गृह्णं	கொடுமுடியொன்றை
जघान	பெயர்த்தெடுத்து
सुग्रीवं	சுகிரீவனை
उपेत्य	கிட்டி
तेन	அதனால்
जघान	புடைத்தான்.

स शैलशृङ्गाभिहतो विसंज्ञः पपात भूमौ युधि वानरेन्द्रः ।

तं प्रेक्ष्य भूमौ पतितं विसंज्ञं नेदुः प्रहृष्टास्त्वथ यातुधानाः

॥ ७४ ॥

वानरेन्द्रः	வானரமன்னனாகிய
सः	அவன்
युधि	போரில்
शैलशृङ्गाभिहतः	மலைமுடியால் தாக்கப் பட்டு
विसंज्ञः	உணர்வற்றவனாய்
भूमौ	தரையில்
पपात	விழுந்துவிட்டான்.
अथ	அப்பொழுது

यातुधानाः तु	ஆரக்கர்களுந்
तं	அவனை
विसंज्ञं	பிரகண்டாயற்று
भूमौ	பூமியில்
पतितं	விழுந்துவிட்டவனாய்
प्रेक्ष्य	கவனித்து
प्रहृष्टाः	களிக்கொண்டவர்க ளாய்
नेदुः	ஆப்பரித்தார்கள்.

த	அவனை	சராசவ்	ராகவனுள் விட்ட
பாடாய	கையில பற்றிக்	செய்	சேனை
	கொண்டு	சர்வ	எல்லாமும்
அசிமந்	“இவன்	ஹத்	சிறைப்படுத்தப்பட்ட
ஹதே	சிறைப்படுத்தப்பட்டு		தாய்
	விடின	ச்யாந் இதி	ஆகும்” என்று
தத:	அதனால்	மேனே	எண்ணிக்கொண்
இதே	இந்த		டான்.

வித்ருதா வாஹினி டஹா வானராணா ததஸ்தத: । கும்பகர்ணேன சுயீவ் குஹீதே சாபி வானரா ॥
 ஹனுமாந்ஸிந்தயாமாச மதிமான்யரூதாत्मज: । एवं குஹீதே சுயீவே கி கர்தவ்ய மயா பவே ॥

மதிமான	மண்ணாழிவானராகிய	வித்ருதா அபி	விட்டதோகவா
மாரூதாत्मज:	வாயுபுதலவராகிய	ஹனு	கனா
ஹனுமாந்	ஆஞ்சனேயர்,	ஸிந்தயாமாச	என்வழிமுதுகொடுத்த
வானர	வானரனாகிய	எவ்	“வித்தம் [வாமினர்:
சுயீவ்	சுக்ரீவனை	சுயீவே	சுக்ரீவன்
கும்பகர்ணேன	குடபகர்ணனால்	குஹீதே	கொடுக்கப்பட்ட
குஹீதே ச	எடுத்துப்போகப்பட்ட	மயா	என்னால் [செய்து
	டதாகவும்	கர்தவ்ய	செய்துமுடிக்கப்பட்ட
வானராணா	வானரர்களின்		வேண்டியது
வாஹினி	சேனையை	கி பவே	யாது
தத: தத:	அங்குமிங்குமாய்		

யதே ந்யாய்ய மயா கர்து தத்கரிஷ்யாமி சர்வதா । பூத்வா பர்வதஸக்காஸா நாஸாயிஷ்யாமி ராஜ்ஜரஹ் ॥

யந்	“எது	கரிஷ்யாமி	செய்துவிடுவன்.
மயா	என்னால்	பர்வதஸக்காஸ:	பர்வதத்தை விசர்த்து
கர்து	செய்துமுடிக்க	பூத்வா	ஆக [எனம்
ந்யாய்ய	கட்கதோ	ராஜ்ஜர	அரசனாக
தத் வை	ஆசைய	நாஸாயிஷ்யாமி	தனமெல்லாம் செய்து
சர்வதா	எப்படியும்		விதிக்கென்

மயா ஹதே ச்யதி கும்பகர்ணே மஹாவலே முஷ்டிகிரிதே ॥

விமோசிதே வானரபார்த்தியே ச பவந்து ஹு: பூவா: சமஸ்தா: ॥ ௮௨ ॥

மயா	“என்னால்	வானரபார்த்தியே	வானரர்களை
ச்யதி	மோசில்	விமோசிதே ச	விடுகின்றபடியும்
மஹாவலே	மகாபலவானாகிய	பூவா:	வானரர்கள்
கும்பகர்ணே	குடபகர்ணன்	சமஸ்தா:	யாவரும்
ஹதே	புடைக்கப்பட்டு	ஹு:	ஸகந்திராஷம் கொண்
முஷ்டிகிரிதே	முஷ்டிக்குத்தால்		டவர்களாய்
	தேகம் சிதறவும்.	பவந்து	ஆகட்டும்.

अथवा स्वयमप्येष मोक्षं प्राप्स्यति पार्थिवः । गृहीतोऽयं यदि भवेत्तूदशैः सासुरोरगैः ॥

अथवा	“அஃதிருக்கட்டும்;	गृहीतः	கிரஹிக்கப்பட்ட
अयं	இந்த	भवेत् यदि	ஆயினும் [வராக
पार्थिवः अपि	மன்னரே	स्वयं	தானாகவே
सासुरोरगैः	அசுரர்களும் நாகர்	एषः	இதோ
	— ளளவிட்ட	मोक्षं प्राप्स्यति	விடுவித்துக்

विदशैः தேவர்களால் கொள்வார்.

मन्ये न तावदात्मानं बुध्यते वानराधिपः । शैलप्रहाराभिहतः कुम्भकर्णेन संयुगे ॥ ८४ ॥

वानराधिपः	“வானரமன்னர்	तावत्	இப்பொழுது
संयुगे	போரில்	आत्मानं	தன்
कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்	बुध्यते न	உணரவில்லை என்று
शैलप्रहाराभिहतः	மலையின் அடியால்	मन्ये	நினைக்கிறேன்.
	தாக்கப்பட்டவராய்		

अयं मुहूर्तासुग्रीवो लब्धसंज्ञो महाहवे । आत्मनो वानराणां च यत्पथ्यं तत्करिष्यति ॥

अयं	“இந்த	आत्मनः	தனக்கும்
सुग्रीवः	சக்ரீவர்	वानराणां च	வானரர்களுக்கும்
मुहूर्तात्	சிறிது நேரத்தில்	यत्	எது
लब्धसंज्ञः	பிரக்ஞைபெற்றவராகி	पथ्यं	ஹிதமானதோ
महाहवे	போரில்	तत् करिष्यति	அதைச் செய்வார்.

मया तु मोक्षितस्यास्य सुग्रीवस्य महात्मनः । अप्रीतिश्च भवेत्कृष्टा कीर्तिनाशश्च शाश्वतः ॥

मया	“என்னால்	कष्टा	அஸுஹ்யமான
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	अप्रीतिः	அப்ரீதியும்
अस्य	இந்த	भवेत्	ஏற்படலாம்.
सुग्रीवस्य	சக்ரீவர்	कीर्तिनाशः च	கீர்த்தியின் அழிவும்
मोक्षितस्य तु	விடுவிக்கப்பட்டாலோ	शाश्वतः च	நிச்சயமே.

तस्मान्मुहूर्तं काङ्क्षिष्ये विक्रमं पार्थिवस्य तु । भिन्नं च वानरानीकं तावदाश्वासयाम्यहम् ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	तावत् तु	அதற்குள்ளே
मुहूर्तं	சற்றுநேரம்	भिन्नं	பெறித்தோடும்
पार्थिवस्य	மன்னருடைய	वानरानीकं च	வானரச்சேனையையும்
विक्रमं	பராக்கிரமத்தை	अहं	நான்
काङ्क्षिष्ये	எதிர்பார்த்துக்	आश्वासयामि	தேற்றரவுபடுத்துக
	கொண்டிருக்கிறேன்.		றேன் ”.

इत्येवं चिन्तयित्वा तु हनुमान्मारुतात्मजः । भूयस्संस्तम्भयामास वानराणां महाचमूम् ॥

मारुतामूजः	வாயுபுதல்வராகிய	तु	அப்பொழுது
हनुमान्	ஹனுமார்	वानराणां	வானரர்களின்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	महाचमूम्	பெரும் ஸேனையை
चिन्तयित्वा	சிந்தனைசெய்துவிட்டு	भूयः	பலவாராய்
		संस्तम्भयामास	நிலைகொள்விற்தார்.

स कुम्भकर्णोऽथ विवेश लङ्कां स्फुरन्तमादाय महाकपिं तम् ।

विमानचर्यागृहगोपुरस्यैः पुष्पाय्यवपैरवकीर्यमाणः

॥ ८९ ॥

सः	அந்த	विमानचर्यागृह-	விமானங்களிலும் கா
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	गोपुरस्यैः	வல விடுதிகளிலும்,
अथ	அப்பொழுது		கோபுரங்களிலும்
स्फुरन्तं	துடிக்கும்	पुष्पाय्यवपैः	இதப்பவர்களால்
तं	அந்த		சிறந்த புஷ்பவர்ப்பதங்
महाकपिं	வானரோ தந்தமனை	अवकीर्यमाणः	களால்
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு.	लङ्कां	திறைக்கப்படுகின்றவ
		विवेश	லுங்கைக்குள் [இய
			புகுந்தான்.

लाजगन्धोदवपैस्तु सिच्यमानः शनैः शनैः । राजमार्गस्य शीतत्वात्संज्ञामाप महाबलः ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகும்	सिच्यमानः तु	நனைக்கப்படுகின்றவ
	ஆவன் (சகீவன்)		னையும்
राजमार्गस्य	ராஜவீதியின்	शनैः शनैः	கொஞ்சம் கொஞ்ச
शीतत्वात्	சூளிர்ச்சியாலும்		மாக
लाजगन्धोद-	பொரிகள், சந்தனம்,	संज्ञां	பிரக்கை
वपैः	ஜலம் இவைகளின்	आप	தெவிரதான்.
	வர்ப்பதங்களாலும்		

ततः स संज्ञामुपलभ्य कृच्छ्राद्वलीयसस्तस्य भुजान्तरस्थः ।

अवेक्षमाणः पुरंराजमार्गं विचिन्तयामास मुहुर्महात्मा

॥ ९१ ॥

महात्मा	பேராற்றல் படைத்த	तस्य	அவனது
सः	அவன்	भुजान्तरस्थः	புறங்கலின் நடுவே
ततः	அப்பொழுது		சிக்கிக்கொண்டு
कृच्छ्रात्	சிரமப்பட்டு	पुरंराजमार्गं	நகரின் ராஜவீதியை
संज्ञां	தெளிவை	अवेक्षमाणः	காண்பவனாய்
उपलभ्य	அடைந்து,	मुहुः	மென்மேலும்
बलीयसः	மிக பலசாலியாகிய	विचिन्तयामास	சந்திக்கலானான்.

एवं गृहीतेन कथं नु नाम शत्रयं मया संप्रति कर्तुमद्य ।

तथा करिष्यामि यथा हरीणां भविष्यतीष्टं च हितं च कार्यम्

॥ ९२ ॥

एवं	“இவ்வாறு	हरीणां	வானரர்களுக்கு
गृहीतेन	கிரஹிக்கப்பட்ட	यथा च	எப்படியாயின்
मया	என்னால்	इष्टं	இஷ்டமும்
अद्य	இப்பொழுது	हितं च	நன்மையுமாக
संप्रति कर्तुं	பிரதிசெய்ய	भविष्यति	முடியுமோ
कथं नु	எப்படித்தான்	तथा	அப்படியே
शत्रयं	சாத்யமாகும் ?	कार्यं	காரியத்தை
नाम	{ இருந்தாலுமிருக்கட டும், ஒரு கை பார்த் துவிடுகிறேன்.	करिष्यामि	முடிக்கின்றேன்.”

ततः करैः सहसा समेत्य राजा हरीणामपरेन्द्रशत्रुम् ।

स्वरैश्च कर्णो दशनैश्च नासां दंश पाणिषु च कुम्भकर्णम्

॥ ९३ ॥

हरीणां	வானமர்சலின்	स्वरैः	கூரான
राजा	மன்னன்	कर्णैः	நகங்கொல்
ततः	அப்பொழுது	कर्णो च	இரு காதுகளையும்
अपरेन्द्रशत्रुं	தேவெந்திரசத்ரு	दशनः	பற்களால்
	பாகம்	नासां च	நெகைகளும்
कुम्भकर्ण	கும்பகர்ணன்	पाणिषु च	பாம்புறுங்களிலும்
सहसा	வசவர்ப	दश	செவரி, கடித்துக் காய
समैत्य	எட்டி		ப்படுத்தினன்.

स कुम्भकर्णो हतकर्णनासो विदारितस्तेन विमर्दितश्च ।

रोषाभिभूतः शतजार्द्रगात्रः सुशिवमाविध्य पिपेप भूषो

॥ ९४ ॥

सः	அநக	शतजार्द्रगात्रः	சத்தத்தால் தேகம்
कुम्भर्णः	கும்பகர்ணன்		நனைந்து
तेन	அவனால்	रोषाभिभूतः	ஆங்காரம் மூண்ட
विदारितः	பாண்டப்பட்டும்	रघुर्वि	சகீவனை [வனம்]
विमर्दितः च	தாற்புறுத்தப்பட்டும்	आविध्य	சூழ்ந்றி
हृक्कर्णनासः	காதுகளும் மூக்கு	भूषो	தையலை
	பாதிந்து	पिपेप	தேய்க்கான்.

स भूतले भूमिवलाभिषिष्टः सुरारिभिस्तेरभिहन्यमानः ।

जगप गं वेगवद्भ्युपेत्य पुनश्च रामेण समाजगाम

॥ ९५ ॥

सः	அவன்	अभिहन्यमानः	புடைக்கப்பட்டவனாய்
भूतले	பூமிமீல்	खं	ஆகாயத்தில
भूमिवलाभिषिष्टः	பெரும்பலசாலியாகிய	वेगवत्	விரைவுடன்
	அவனால் தேய்க்கப்	अभ्युपेत्य जगाम	கொம்பிச் சென்றான்.
तैः	அநக [பட்டவனாய்]	पुनः च	மீளவும்
सुरारिभिः	தேவசத்ருக்களால்	रामेण	மூரம்பருடன்
	(அரக்கர்களால்)	समाजगाम	தோர்ந்துகின்றான்.

कर्णनासाविहीनस्तु कुम्भकर्णो महाबलः । रराज शोणितैः सिक्तो गिरिः प्रस्रवणैरिव ॥

कर्णनासाविहीनः	காதுகளையும் மூக்கையும்	सिक्तः	நனைந்தவனாய்
	புழிழந்த	गिरिः	ஓர் மலை
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	प्रस्रवणैः	மலையருளிகளால்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
तु	அப்பொழுது		வண்ணமே
शोणितैः	சத்தத்தால்	रराज	விளங்கினன்.

शोणिताद्रौ महाकायो राक्षसो भीमविक्रमः । युद्धायिष्ठुषा भूयो मनश्चक्रे महाबलः ॥

महाकायः	மஹாகையன்	राक्षसः	ராக்ஷசன்
	மேதந்தனன்	भूयः	மீயும்
महाबलः	மகாபலன்	युद्धाय	யுத்தைய
भीमविक्रमः	பயங்கரபாதுபமுத்த வனம்	अभिमुखः	அபிமுகி
शोणिताद्रौ	சுருகிவழித்தனன்	भूयो	மீயுத்தனன்

अमर्षाच्छोणिताद्वारो शुशुभे रावणाजुजः । नावाञ्जनचयप्रख्यः समन्व्य इव तोयदः ॥

नावाञ्जनचयप्रख्यः	நாவாஜனசயபர கிளி	अमर्षाद्वारो	அமர்சாத் தைக்க கங்கு பவனுப
रावणाजुजः	ராவணன்	शुशुभे	சுசுப மீயுமென்க கொண்ட
	குளக்கொண்ட	समन्व्य इव	மேயுமென கொண்ட
अमर्षात्	கொண்டதான்	तोयदः	மீயுமென

गते तु तस्मिन्सुरराजभृः क्रोधात्प्रदुद्राव रणाय भूयः ।

अनायुधोऽस्मीति विचिन्त्य रोद्रो घोरं भद्रा सुद्वरमाससाद ॥ ९९ ॥

रोद्रः	ரோடனான்	तदा	அப்பொழுது
सुरराजशलुः	சேவெந்நரசக்ருவா கிய அவன்	अनायुधः	‘ஆயுதமில்லாதவனாக இருக்கின்றேன்’
तस्मिन् गते तु	சுதர்வன் சென்று விட்டவுடன்	अस्मि	என்று
क्रोधात्	கோத்தால்	इति	எனினி
भूयः	மீயும்	विचिन्त्य	எண்ணி
रणाय प्रदुद्राव	போரிடும்	घोरं	மிக்ரமான
	போரிடும்	सुद्वर	முத்தராயுதமென்றை
		आलसाद	அலசுகொண்டான்

ततः स पुर्वाः सहसा महौजा निष्क्रम्य तद्वा नररौन्यमुग्रम् ।

तेनैव रूपेण वभञ्ज रुष्टः प्रहारमुष्ट्या च पदेन सद्यः ॥ १०० ॥

ततः	அப்பொழுது	सद्यः	சமந்தமே
महौजाः	மஹா பீரதாம கொண்ட	रुष्टः	செதும் கொண்டவ னாய்
सः	அவன்	तत्	அந்த
तेन	அந்த	उग्रं	மிக்ரமான
रूपेण एव	உருவத்துடனேயே	वा नररौन्यं	வானரசுசேனையை
सहसा	வினாந்து	प्रहारमुष्ट्या	அடியாலும் முஷ்டி யாலும்
पुर्वाः	நகரிலின்றி	पदेन च	காலாலும்
निष्क्रम्य	வெளிவந்து	वभञ्ज	முறிபடித்தான்

बभक्ष रक्षो युधि कुम्भकर्णः प्रजा युगान्ताग्निरिव प्रदीप्तः । ॥ १०१ ॥

रक्षः	ஆரக்கனா	प्रजा:	பிரஜைகளை
कुम्भकर्णः	குமபகரணன்	इव	எவ்வண்ணமோ
प्रदीप्तः	ஜ்வாலையுடன் மூண்ட	युधि	ஆவ்வண்ணமே
युगान्ताग्निः	பிரளயகாலாகனி	बभक्ष	விழுங்கினான்.

बुभुक्षितः शोणितमांसगृध्रुः प्रविश्य तद्वानरसैन्यमुग्रम्
चखाद रक्षांसि हरीन्पिशाचानृक्षांश्च मोहाद्युधि कुम्भकर्णः । ॥ १०२ ॥

कुम्भकर्णः	குமபகரணன்	वानरसैन्यं	வானரச்சேனைக்குள்
बुभुक्षितः	பசிபெடுத்தவனாய்	प्रविश्य	புகுந்து
शोणितमांसगृध्रुः	{ ரத்தத்திலும் மாம்சத் திலும் ஆசைகொண் டவனாய்	हरीन्	வானரர்களையும்
		ऋक्षान्	கரடிகளையும்
		मोहान्	வெறிமயக்கத்தால்
युधि	போரில்	रक्षांसि	அரக்கர்களையும்
तत्	அந்த	पिशाचान् च	பிசாசர்களையும்
उग्रं	பயங்கரமான	चखाद	மென்று தின்றான்.

यथैव मृत्युर्हरते युगान्ते स भक्षयामास हरींश्च मुख्यान् ॥ १०३ ॥

मृत्युः	எமன்	सः च	அவனும்
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்	मुख्यान्	சிறந்த
यथा	எப்படி	हरीन्	வானரர்களை
हरते एव	அழிக்கின்றானே, அப்படியே	भक्षयामास	விழுங்கினான்.

एकं द्वे त्रीन्बहून्कुक्षो वानरान्सह राक्षसैः । समादायैकहस्तेन प्रचिक्षेप त्वरन्मुखे ॥

कुक्षः	கோபங்கொண் அவன்	एकहस्तेन	ஒரு கையால்
वानरान्	வானரர்களை	समादाय	வாரியிழுத்து,
राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடு கூட	त्वरन्	தூர்த்தமாய்
एकं	ஒன்றும்	मुखे	வாயில்
द्वे त्रीन्	இரண்டும் மூன்றும்	प्रचिक्षेप	போட்டுக்கொண்
बहून्	பலவுமாய்		டான்.

संप्रसन्नस्तदा मेदः शोणितं च महाबलः । वध्यमानो नगेन्द्राग्रैर्भक्षयामास वानरान् ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகு	नगेन्द्राग्रैः	பெரும் பர்வதசிகரங் களால்
तदा	அப்பொழுது [மவன்	वध्यमानः च	புடைக்கப்படுகின்ற வனாகவே
मेदः	கொழுப்பையும்	वानरान्	வானரர்களை
शोणितं	ரத்தத்தையும்	भक्षयामास	தின்றான்.
संप्रसन्नवन्	பெருகச்செய்து கொண்டு		

ते भक्ष्यमाणा हरयो राधं जग्मुस्तदा गतिम् ॥ १०६ ॥

ते अरुத
भक्ष्यमाणा: தின்னப்படுகின்ற
हरय: வானார்கள்
तदा அப்பொழுது

गति पुकலிடமாகிய
रा: ஸ்ரீராமரை
जग्मु. அடைந்தார்கள்.

कुम्भकर्णो भृशं क्रुद्ध: कर्णान्खादन्प्रधावति ॥ १०७ ॥

कुम्भकर्ण: கும்பகர்ணன்
भृशं மிக
क्रुद्ध: கனங்கொண்டு

कर्णन् வானர்களை
खादन् தின்றுகொண்டே
प्रधावति ஓடித்திரிந்தான்.

शतानि सप्त चाष्टौ च विशतिंशत्तथैव च । संपरिष्वज्य बाहुभ्यां खादन्विपरिधावति ॥

सप्त च ஏழுபாகவும்
अष्टौ च எட்டாகவும்
विशत् एव இருபதாகவும்
विशत् तथा முப்பதாகவும்
शतानि च நூறுபாகவும்

बाहुभ्यां இருகைகளால்
संपरिष्वज्य சேர்க்குது அள்ளி
खादन् தின்றுகொண்டு
विपरिधावति அங்குமிங்கும்
அலைந்தான்.

मेदोवशाशोणितदिग्धगात्र: कर्णावसक्तग्रथितान्त्रमाल: ।

ववप शृङ्गानि सुतीक्ष्णदंष्ट्र: कालो युगान्तस्थ इव प्रवृद्ध: ॥ १०९ ॥

सुतीक्ष्णदंष्ट्र: மிக கூரிய கோடைப்
பற்களுடைய அலன்

कर्णावसक्त- } காதுகளில் பிணைந்து
ग्रथितान्त्रमाला: } தொங்கிய நரம்பு

मेदोवशाशोणित- } கொழுப்பு, ஊன்,
दिग्धगात्र: } ரத்தம் இவைகளால்
சூரகண்ட - " - அடர்ந்த
வனம்

युगान्तस्थ: பிரளயகாலத்தில்
प्रवृद्ध: பெருநூலவகொண்ட
काल: इव எவன் என
शृङ्गानि குலங்களை
ववप வவித்தான்.

तस्मिन्काले सुमित्राया: पुत्र: परवलार्दन: । चकार लक्ष्मण: क्रुद्धो युद्धं परपुरजय: ॥

तस्मिन् அந்த
काले காலத்தில்
सुमित्राया: கூந்திராசெவிரின்
पुत्र: புத்திரனாக
परवलार्दन: சத்திரால்கந்தையுட்பி
புத்திரன்

परपुरजय: சத்திரகரை வெல்பவ
ருமான
लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
क्रुद्ध: கனங்கொண்டவராய்
युद्धं போர்
चकार புரித்தார்.

स कुम्भकर्णस्य शराञ्छर्चारे सप्त वीर्यवान् । निचखानाददे बाणान्विससर्ज च लक्ष्मण:॥

स: அந்த
वीर्यवान् வீரவானாகிய
लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
शरीर சரீரத்தில்

सप्त शरान् ஏழுபாணங்களை
निचखान நாட்டினார்;
च இன்னும்
बाणान् பாணங்களை
आददे தொடுத்தார்;
विससर्ज விடுத்தார்.

पीड्यमानस्तदस्त्रं तु विशेषं तत्स राक्षसः । ततश्चुकोप बलवान्सुमित्रानन्दवर्धनः॥११२॥

தரஃ அ வருடைய அஸ்தி
ரம்
விசேஷம் மகர மகிமை வாய்ந்
தத் ஆனலோ [த.அ.
ச: அந்த
ராட்சச: அரக்கன்

पीड्यमानः तु துன்புறுத்துகிறவன
ய் மட்டும் ஆனான்.
ततः அதனால்
बलवान् பலசாலியாகிய
सुमित्रानन्दवर्धनः ஸகந்தமணர்
चुकोप கோபமடைந்தார்.

अथास्य कवचं शुभ्रं जाम्बूनदमयं शुभम् । प्रच्छादयामास शरैः सन्ध्याभ्रमिव मारुतः ॥

अथ அப்பொழுது
शरैः பாணங்களால்
अस्य இவனது
जम्बूनदमयं தங்கமயமானதும்
शुभ्रं ஒளிபொருந்தியதும்
शुभं அழகியதுமான

कवचं கவசத்தையும்
मारुतः காற்று
सन्ध्याभ्रं மாலைக்காலத்திய
மேகத்தை
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
प्रच्छादयामास மறைத்தார்.

नीलाञ्जनचयप्रख्यः शरैः काञ्चनभूषणैः । आपीड्यमानः शुशुभे मेघैः सूर्य इवांशुमान् ॥

काञ्चनभूषणैः பொன் பூஷணங்களால்
आपीड्यमानः அலங்கரிக்கப்பட்ட
அவன்
शरैः பாணங்களால்
नीलाञ्जनचयप्रख्यः கரியமைமலையை
நிகர்த்தவனாய்

मेघैः மேகங்களால்
अंशुमा च கிரணங்களுடன் கூடிய
सूर्यः சூரியன்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
शुशुभे விளங்கினான்.

ततः स राक्षसो भीमः सुमित्रानन्दवर्धनम् । सावज्ञमेव प्रोवाच वाक्यं मेघोद्यनिस्वनः ॥

ततः அப்பொழுது
सः அந்த
भीमः பயங்கரான
राक्षसः அரக்கன்
मेघोद्यनिस्वनः { மேகக்கூட்டங்களின்
இடியோசையுடைய
வனாகி

सुमित्रानन्दवर्धनं ஸகந்தமனரைப்
பார்த்து
सावज्ञं एव ஏனமாகவே
वाक्यं ஒருவார்த்தையை
प्रोवाच பின்வருமாறு
புகன்றான்:

अन्तकस्याप्यकष्टेन युधि जेतारमाहवे । युध्यता मामभीतेन ख्यापिता वीरता त्वया ॥

युधि “போரில்
अन्तकस्य अपि எமனையும்
अकष्टेन அனாயாசமாய்
जेतारं வென்ற
मा என்னிடம்
अभीतेन பயமில்லாதவனாய்

युध्यता போர்புரியும்
त्वया உன்னால்
आहवे யுத்தத்தில்
वीरता வீரத்தன்மையானது
ख्यापिता பிரசுத்தப்படுத்தப்
பட்டது.

प्रगृहीतायुधस्यैह मृत्योरिव महामृथे । तिष्ठन्नप्यग्रतः पूज्यः किमु युद्धप्रदायकः ॥११७॥

इह महामृथे	“இப்பெரும்போரில்	तिष्ठन् अपि	நிற்பவனாக
प्रगृहीतायुधस्य	ஆபுதங்கள் கைக்		இருப்பினும்
	கொண்டு	पूज्यः	சிலாகித்தக்கவன் ;
मृत्योः इव	எமன்போன்றிருக்	युद्धप्रदायकः	போரிடுபவன்
	கும் (எனது)	किमु	சொல்லவும்
अग्रतः	முன்னிலையில்		வேண்டுமோ?

ऐरावतं समारूढो वृतः सर्वाभिरैः प्रभुः । नैव शक्रोऽपि समरे स्थितपूर्वः कदाचन॥११८॥

ऐरावतं	“ஐராவதத்தின்பீது	शक्रः अपि	இந்திரனும் கூட
समारूढः	ஏறியவனும்	समरे	போரில்
सर्वाभिरैः	தேவர்கள் யாவராலும்	कदाचन	ஒரு தடவையேனும்
वृतः	சூழப்பட்டவனும்	स्थितपूर्वः न एव	முன்பு நின்றதே
प्रभुः	எல்லா வல்லவனுமான		“எனது”

अद्य त्वयाऽहं सौमित्रे बालेनापि पराक्रमैः । तोषितो गन्तुमिच्छामि त्वामनुज्ञाप्य राघवम्॥

सौमित्रे	“உச்சுமணீ!	तोषितः	சந்தேகமும் விளைக
अद्य	இப்பொழுது		கப்பட்டேன்.
बालेन अपि	குழந்தையாயிருந்	त्वां	உனக்கு
	தாலும்	अनुज्ञाप्य	விடைகொடுத்து

त्वया	உன்னால்	राघवं	ராமனிடம் [விட்டு
पराक्रमैः	ப்ரதாபங்களால்	गन्तुं	போக
अहं	நான்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

यत्तु वीर्यबलोत्साहैस्तांषितोऽहं रणे त्वया । राममेवैकमिच्छामि हन्तुं यस्मिन्हते हतम् ॥

रणे	“போரில்	यस्मिन्	எவன்
अहं	நான்	हते	கொல்லப்பட்ட
त्वया	உன்னால்	हतं	கொல்லப்பட்டதாக

वीर्यबलोत्साहैः	{ ஆண்மையாலும்,	रामं	ராமன்
	ஆற்றலாலும்,	एकं एव	ஒருவனையே
	நஞ்சாகத்தாலும்	हन्तुं	சொல்ல
तोषितः यत् तु	களிப்பிக்கப்பெற்றவ	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்
	ஒரு இருந்தாலும்		

रामे मयाऽत्र निहते येऽन्ये स्थास्यन्ति संयुगे । तानहं योधयिष्यामि स्वबलेन प्रमाथिना॥

अत्र	“இப்பொழுது	स्थास्यन्ति	இருப்பார்களோ
मया	என்னால்	तान्	அவர்களை
संयुगे	போரில்	प्रमाथिना	தவம்ஸமாக்கும்
रामे	ராமன்	स्वबलेन	எனது சேனையைக்
निहते	கொல்லப்பட்ட		கொண்டு
अन्ये	மற்ற	अहं	நான்
ये	எவர்கள்	योधयिष्यामि	போரிடச்செய்வேன்.”

इत्युक्तवाक्यं तदक्षः प्रोवाच स्तुतिसंहितम् । मृधे घोरतरं वाक् सौमित्रिः प्रहसन्निव ॥

சௌமித்ரி:	ஸக்தம்மணர்	தந்	உரு, உ
ஐதி	மேற்கண்டவாறு	ரக்ஷ:	உரக்கணைப்பார்த்து
ஸ்துதிசंहிதம்	புகழ்ச்சியுடன் கூடிய தாய்	புறமன இவ	புறநகையுற்றவராய்
घोरतरं	கொடியதாய்	मृधे	மெய்யானவியத்தில
उक्तवाक्यं	வார்த்தைகள்	वाक्यं	வாக்கு சொல்லை
	மொழிந்த, உ	प्रोवाच	பிரவருமாறு
			புகன்றார்:

यस्त्वं शक्रादिभिर्देवैरसह्यः प्राप्य पौरुषम् । तत्सत्यं नान्यथा वीर दृष्टुं तस्य पराक्रमः ॥

यः	“எந்த அந்த	सत्यं	உண்மையே;
खं	நீ	अन्यथा न	மாறல்ல;
शक्रादिभिः	இந்திரன் முதலிய	वीर	வீரர்
देवैः	தேவர்களால்	अथ	அது
पौरुषं प्राप्य	பராக்ரமங்கொண்டு	तं पराक्रमः	உள்ளது பராக்ரமம்
असह्यः	வெல்லமுடியாதவன்	दृष्टः	காணப்பட்டது.”
तत्	என்பது		

एष दाशरथी रामस्तिष्ठत्यद्रिरिवाचलः । इति श्रुत्वा ह्यनादृत्य लक्ष्मणं स निशाचरः ॥
अतिक्रम्य च सौमित्रि कुम्भकर्णो महाबलः । राममेवाभिदुद्राव दारयन्निव मेदिनीम् ॥

दाशरथिः	“தசரதரின் திருாக	सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர் [ராக்ய	कुम्भकर्णः च	கும்பகர்ணனும்
एषः	இதோ	सौमित्रि	சுமத்ராதேவியின்
अद्रिः इव	மலையொப்ப		புதல்வராக்ய
अचलः	அசையாது	लक्ष्मणं	ஸக்தம்மணரை
तिष्ठति	நின்றிகொண்டிருக்கின்றார்,”	अनादृत्य	பொருட்படுத்தாது
इति	என்பதை	अतिक्रम्य	தாண்டிச்சென்று
श्रुत्वा हि	சுட்டதுமே	मेदिनीं	மேடியை
महाबलः	மகா பலசாலியும்	दारयन् इव	பிளக்கின்றவன் போல்
निशाचरः	நிசாசரனுமாகிய	राम एव	ஸ்ரீராமரையே
		अभिदुद्राव	அபிதுத்ராவானான்.

अथ दाशरथी रामो रौद्रमुखं प्रयोजनम् । कुम्भकर्णस्य हृदये ससर्ज निशिताञ्छरान् ॥

अथ	அப்பொழுது	रौद्रं	கொடுமாய்
दाशरथिः	தசரதரின்	प्रयोजनं	அபிமந்திரித்த
	திருமகனான	अखं	அஸ்த்ரத்தையும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	निशितान्	கூரிய
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	शरान्	பாணங்களையும்
हृदये	மார்பில்	समजै	விடுக்கார்.

तस्य रामेण विद्वस्य सहस्राभिप्रधावतः । अङ्गारमित्राः कुदस्य मुखाब्धिरेरचिषः ॥

ராமே	சூராமரால்	तस्य	அவனது
विद्वस्य	எய்யப்பட்டு	मुखान्	முகத்தினின்று
कुदस्य	கோ, க்கொண்டு	अङ्गारमित्राः	தணலைரிகத்த
सहसा	வினாவாய்	अचिषः	ஜவாக்கள்
अभिप्रधावतः	எதிர்த்துவாரும்	निश्चरः	வெவியார்த்தன.

रामास्त्रविद्धो घोरं वै नदत्राक्षसपुङ्गवः । अभ्यधावत संक्रुद्धो हरीन्विद्रव्यनरणे ॥१२८॥

राक्षसपुङ्गवः	ராட்சஸோத்தமனான	संक्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ
	அவன்	रणे	பேரில் [னம்]
रामास्त्रविद्धः	சூராமரது பாணங்க	हरान्	வானரர்களை
	ளாலஅடியுண்டவனாய்	विद्रव्यन	வெருட்டிக்கொண்டு
घोरं वै	மிக்க பயங்கரமாக	अभ्यधावत	எதிர்த்திதாடிவந
नदत्र	சத்தரிட்டுக்கொண்டு		தான்.

तयोरसि निमग्राश्च शरा बर्हिणवाससः । रेजुर्नीलाद्रिकटके नृत्यन्त इव बर्हिणः॥१२९॥

तस्य	அவனது	शराः	பாணங்கள்
उरसि	மார்பில்	नीलाद्रिकटके	கருமலையின் தாழ்
निमग्राः	பாய்த்த	नृत्यन्तः	ஆடும் [வரையில்]
बर्हिणवाससः च	மயிலைதொகை கட்டப்	बर्हिणः इव	மயில்களென
	பெற்ற	रेजुः	விளங்கின.

हस्ताच्चापि परिभ्रष्टा पपातोर्व्यां महागदा । आयुधानि च सर्वाणि विप्राकीर्यन्त भूतले ॥

महागदा च अपि	பெருங்கதையும்	आयुधानि	உய்கங்கள்
हस्तान्	கையினின்று	सर्वाणि च	எல்லாமுமே
परिभ्रष्टा	நழுவி	भूतले	பூமியில்
उर्व्यां पपात	பூமியில் விழுந்தது.	विप्राकीर्यन्त	நழுவிவிழுந்தன.

स निरायुधमात्मानं यदा मेने महाबलः । मुष्टिभ्यां चरणाभ्यां च चकार कदनं महत् ॥

महाबलः	மகாபலசாலியான	मुष्टिभ्या	இர முகங்களாலும்
सः	அவன்	चरणाभ्यां च	இருகால்களாலும்
आमानं	தன்னை	कदनं	பெறும்
निरायुधं	ஆயுதமற்றவனாய்	चकार	தவம்ஸத்தை
मेने यदा	அறிந்தவனில்		வினாவித்தான்.

स बाणैरतिविद्धाङ्गः क्षतजेन समुक्षितः । रुधिरं प्रतिसुस्राव गिरिः प्रस्रवणं यथा॥१३०॥

सः	அவன்	रुधिरं	ரத்தத்தை
बाणैः	பாணங்களால்	गिरिः	சூர் மலை
अतिविद्धाङ्गः	அங்கங்களில்	प्रस्रवणं	அருவியை
	அடியுண்டவனாய்	यथा	எவ்வண்ணமோ
क्षतजेन	ரத்தத்தால்		அவ்வண்ணமே
समुक्षितः	நனைந்தவனாய்	प्रतिसुस्राव	பெருக்கினான்.

स तीव्रेण च कोपेन रुधिरेण च मूर्च्छितः । वानरान्राक्षसानृक्षान्वादन्विपरिधावति ॥

ச: அவன்
 தீவ்ரெண கொடும்
 கோபத் தாலும்
 ருதிரெண ரத்தத்தாலும்
 மூர்ச்சித: வெய்தலைக்கேறிய
 வனும்

வானான் வானரர்களையும்
 ராஸ்யான் அரக்கர்களையும்
 றக்ஸான் கரடிகளையும்
 ஸாடந் தின்றுகொண்டு
 விபரிதாவதி அலைத்தான்.

अथ शृङ्गं समाविध्य भीमं भीमपराक्रमः । चिक्षेप राममुद्दिश्य बलवानन्तकोपमः ॥१३४॥

भीमपराक्रमः பயங்கரப்பரதாப
 முற்றவனும்
 बलवान् பலசாலியும்
 अन्तकोपमः எட்டளை நிகர்த்தவனு
 மான அவன்
 अथ அப்பொழுது

भीमं பெரும்
 शृङ्गं மலைச்சிகரமொன்றை
 समाविध्य சுழற்றி
 राम उद्दिश्य ஸ்ரீராமரைக்குறித்து
 चिक्षेप எறிந்தான்.

अप्राप्तमन्तरा रामः सप्तभिस्तैरजिह्वगैः । चिच्छेद रामो धर्मात्मा शैलशृङ्गं महत्तदा ॥

रामः அபிராமராகிய
 धर्मात्मा தர்மாத்மாவான
 रामः ஸ்ரீராமர்
 तदा அப்பொழுது
 महत् பெரும்
 शैलशृङ्गं மலைச்சிகரத்தை

तैः அந்த
 सप्तभिः எழு
 अजिह्वगैः பாணங்களைக்கொண்டு
 अन्तरा நடுவிலேயே,
 अप्राप्तं கிட்டிவராதபடி.
 चिच्छेद சிதைத்த விட்டார்.

ततस्तु रामो धर्मात्मा तस्य वर्म महत्तदा । शरैः काञ्चनचित्राङ्गैश्चिच्छेद पुरुषर्षभः ॥

ततः அதன்மேல்
 धर्मात्मा தர்மாத்மாவும்
 पुरुषर्षभः புருஷோத்தமனுமா
 रामः तु ஸ்ரீராமரும் [கிய
 तदा அப்பொழுது
 तस्य அவனது

महत् பெரும்
 वर्म கவசத்தை
 काञ्चनचित्राङ्गैः பொன்னால் அழகிய
 ഉருப்புக்களையுடைய
 शरैः பாணங்களால்
 चिच्छेद முறித்தெறிந்தார்.

तन्मेरुशिखराकारं द्योतमानमिव श्रिया । द्वे शते वानरेन्द्राणां पतमानमपातयत् ॥१३७॥

मेरुशिखराकारं மேரூரலைச்சிகரத்தை
 நிகர்த்ததும்
 श्रिया காந்தியால்
 द्योतमानं इव நன்கு பிரகாசிக்கின்
 றதுமாகிய

तत् அது (கவசம்)
 पतमानं கீரே விழுகின்றதாய்
 वानरेन्द्राणां வானரோத்தமர்
 களின்
 द्वे शते இருதூற்றவர்களை
 अपातयत् வீழ்த்திவிட்டது.

तस्मिन्काले स धर्मात्मा लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् । कुम्भकर्णवधे युक्तो योगान्परिमृशन्वहून्॥

தமிந்	அந்த	யுக்த:	நிரொனாய்
காலே	சமயத்தில	வஹ்ந்	பல
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	योगान्	உபாயங்களை
सः	அந்த	परमृशन्	சிறிதப்பவராய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	वाक्य	ஒரு சொல்லை
कुम्भकर्णवधे	கும்பகர்ணனின்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
கையில		மொழிந்தார்:	

नैवायं वानरान्राजन्नापि जानाति राक्षसान् । मत्तः शोणितगन्धेन स्वान्परांश्चैव खादति॥

राजन्	“மன்னவரே!	शोणितगन्धेन	சத்தநாற்றத்தால்
अयं एव	இவனே	मत्तः	வெறிகொண்டவனுப்
वानरान् एव	வானரர்களையும்	स्वान्	தன் இனத்தார்களை
जानाति न	அறியவில்லை.	परां च	பிறர்க்களையும் [யும்
राक्षसान् अपि	அரக்கர்களையும்	खादति	தின்னுகொண்டிருக்க
न	அறியவில்லை.	உருண்.	

साध्वेनमधिरोहन्तु सर्वे ते वानरर्षभाः । यूथपाश्च यथा मुख्यास्तिष्ठन्त्यस्य समन्ततः ॥

ते	“அந்த	मुख्याः यूथपाः च	பிரதான சேனைத்தலை
वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்		வர்கள் எல்லாம்
सर्वे	எல்லோரும்	अस्य	இவனுக்கு
एनं	இவன்மீது	समन्ततः	நாட்புறத்திலும்
अधिरोहन्तु	ஏறட்டுமா.	साधु	ஐக்கையாய்
यथा	அவ்வண்ணமே	तिष्ठन्तु	நிற்கட்டும்.

अप्ययं दुर्मतिः काले गुरुभारप्रपीडितः । प्रपतन्राक्षसो भूमौ नान्यान्हन्यात्पुवङ्गमान् ॥

काले	“அரசமயத்தில	भूमौ	பூமியில்
अयं	இந்த	प्रपतन्	விழுகின்றவனுய்
दुर्मतिः	மடையனாகிய	अन्यान्	மற்ற
राक्षसः अपि	அரக்கனாகிய	पुवङ्गमान्	வானரர்களை
गुरुभारप्रपीडितः	குருமாரப்பீடத்தால்	हन्यात् न	கொல்லாதிருப்பான்.”
அரக்கப்பட்டவனாக			

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजपुत्रस्य धीमतः । ते समारुहुरुहृष्टाः कुम्भकर्णं पुवङ्गमाः ॥१४२॥

ते	அந்த	वचनं	மொழியை
पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	श्रुत्वा	கேட்டு
धीमतः	புத்திமானாகிய	हृष्टाः	களிக்கொண்டவர்
तस्य	அந்த	களாய்	
राजपुत्रस्य	ராஜபுத்திரனது	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணன்மீது
तत्	அந்த	समारुहः	ஏறினார்கள்.

कुम्भकर्णस्तु संकुदः समाख्यः पुवङ्गवैः । व्यधूनयत्तावेगेन दुष्टहस्ताव हस्तिपान् ॥१४३॥

புவங்குமே:	வானாரகர்	दुष्टहस्ती	ஓர் மதயானையானது
समाख्यः	ஏற்பெற்ற	हस्तिपान्	யானைப்பாக்களை
कुम्भकर्णः तु	குமபகர்ணனோலெவிலை	इव	எவ்வண்ணமோ,
संकुदः	செங்கொண்டவ		அவ்வண்ணமே
	னாய்	वेगेन	வினாந்து
तान्	அவர்களை	व्यधूनयन्	உதறித்தள்ளினான்.

तान्दृष्ट्वा निर्युतान् रामो दुष्टोऽयमिति राक्षसः । समुत्पपात वेगेन धनुस्तत्तमाददे ॥१४४॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	दुष्टः	துஷ்டன்
तान्	அவர்களை	इति	என்று நினைத்து
निर्युतान्	உதறித்தள்ளப்பட்ட	वेगेन	அக்கிரத்துடன்
	வர்களுய்	समुत्पपात	துள்ளியெழுந்தார்.
दृष्ट्वा	பார்த்து	उत्तमं	சிறந்த
अयं	இந்த	धनुः	வில்லை
राक्षसः	ஆரக்கன்	आददे	கைப்பற்றினார்.

क्रोधताम्रेक्षणो वीरो निर्दहन्निव चक्षुषा । राघवो राक्षसं रोषादभिदुद्राव वेगितः ॥

यूथपान्हर्षयन्सर्वान्कुम्भकर्णभयादितान् ॥ १४५ ॥

वीरः	வீரராகிய	यूथपान्	சேனைத்தலைவர்கள்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	सर्वान्	எல்லோரையும்
क्रोधताम्रेक्षणः	கோபத்தால் கண்கள்	हर्षयन्	உள்ளாகப்படுத்திக்
	சிவந்தவராய்		கொண்டு
चक्षुषा	கண்ணால்	राक्षसं	ஆரக்களை
निर्दहन् इव	எரிப்பவர்போலாகி	रोषान्	கோபத்துடன்
कुम्भकर्ण- }	குமபகர்ணனிடம்	वेगितः	வினாந்து
भयादितान् }	பயங்கொண்டவர்	अभिदुद्राव	எதிர்த்துச் செல்ல
	களான		ஊற்றார்.

स चापमादाय भुजङ्गकल्पं दृढज्यमुग्रं तपनीयचित्तम् ।

हरीन्समाश्वस्य समुत्पपात रामो निबद्धोत्तमतूणवाणः ॥ १४६ ॥

सः	அந்த	चापं	வில்லை
रामः	ஸ்ரீராமர்	आदाय	கைக்கொண்டு
भुजङ्गकल्पं	சர்ப்பத்திற்கொப்பா	निबद्धोत्तम- }	சிறந்த அம்புறுத்தூ
	னதும	तूणवाणः }	ணியில் பாணங்களை
दृढज्यं	அறுநாணுற்றதும்		போட்டுக்கொண்டு
तपनीयचित्रं	பொன்கொண்டு	हरीन्	வானார்களை
	அழகியதும்	समाश्वस्य	தேற்றிவிட்டு
उग्रं	பயங்கரமுமான	समुत्पपात	எதிரில் நின்றார்.

स तस्य चापनिर्घोषात्कुपितो राक्षसर्षभः । अमृष्यमाणस्तं घोषमभिदुद्राव राघवम् ॥

ச: அந்த
ராசுசர்ஷம: ராசுசுஷோத்தமன்
தச्य அவரது
चापनिर्घोषात् வில்லோசையால்
कुपित: கோபங்கொண்டு

तं அந்த
घोषं ஒலியை
अमृष्यमाण: பொறுக்காதவனாய்
राघवं ஸ்ரீராமரை
अभिदुद्राव எதிர்த்தோடினான்.

ततस्तु वातोद्धतमेघकल्पं भुजङ्गराजोत्तमभोगवाहुम् ।

तमापतन्तं धरणीधराभमुवाच रामो युधि कुम्भकर्णम् ॥ १५४ ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
तत: அப்பொழுது
धरणीधरामं மலையைநிகர்த்தவனும்
भुजङ्गराजोत्तम- } சுற்றந்த ஆதிசேஷனை
भोगवाहुं } நிகர்த்த கைகள் மைநர்
தவனும்
वातोद्धतमेघकल्पं காற்றினால் மோதுண்ட
மேகத்தை நிகர்த்து

युधि போரில்
आपतन्तं तु எதிர்த்துவருகின்ற
வனுமான
तं அந்த
कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனைப்
பாத்து
उवाच பின்வருமாறு
புகன்றார்:

आगच्छ रक्षोधिप मा विषादमवस्थिताऽहं प्रगृहीतचापः ।

अवेहि मां शक्रसपन्न रामं मया मुहूर्ताद्भविता विचेताः ॥ १५५ ॥

रक्षोधिप “அரக்கத்தலைவ!
विषादं சிரமம்
मा आगच्छ உருதே.
अहं நான்
प्रगृहीतचापः வில்லைக்கொண்டு
अवस्थितः எதிர்பார்த்து நிற்கின்
मां என்னை [றேன்.

रामं ராமன் (என்று)
अवेहि அறிவாயாக.
शक्रसपन्न இதரசத்தருவே!
मुहूर्तात् கிறிதுநேரத்தில்
मया என்னால்
विचेताः பிரக்களையிழந்தவனாய்
भविता ஆகிவிடுவாய்.”

रामोऽयमिति विज्ञाय जहास विकृतस्वनम् । अभ्यधावत संक्रुद्धो हरीन्विद्रावयन्रणे ॥

पातयन्निव सर्वेषां हृदयानि वनौकसाम् ॥ १५६ ॥

சங்குட: மிகச்சுனந்த அவன்
(கும்பகர்ணன்)
अयं राम: “இவன் ராமன்”
इति என்று
विज्ञाय அறிந்து
विकृतस्वनं அவலக்ஷணக்குரலு
जहास சிரித்தான். [டன்
रणे போரில்

वनौकसां வானரர்கள்
सर्वेषां யாவார் ஒருடையவும்
हृदयानि ஹிருதயங்களை
पातयन् इव பிளக்கச்செய்கின்ற
வன்போலாய்
हरीन् வானரர்களை
विद्रावयन् வெருட்டிக்கொண்டு
अभ्यधावत எதிர்த்தான்.

प्रहस्य विकृतं भीमं स मेघस्तनितोपमम् । कुम्भकर्णो महातेजा राघवं वावयमब्रवीत् ॥

ச:	அந்த	मेघस्तनितोपमं	மேக இடிக்கு நிகராய்
महातेजाः	பேராற்றல் படைத்த	प्रहस्य	சிரித்துவிட்டு
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
विकृतं	விகாரமாய்	वावयं	ஒரு சொல்லை
भोम	பயங்கரமாய்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு

சொன்னான்:

नाहं विराधो विज्ञेयो न कबन्धः खरो न च । न वाली न च मारीचः कुम्भकर्णोऽहमागतः॥

अहं	“நான்	वाली	வாலியாகவும்
विराधः	விராதனும்	न	நினைக்கப்படக்
विज्ञेयः न	நினைக்கப்படக்		கூடாது.
कबन्धः	கபந்தனும்	मारीचः च	மாரீசனாகவும்
न	நினைக்கப்படக்	न	நினைக்கப்படக்
खरः	கரனாகவும் [கூடாது.		கூடாது.
न	நினைக்கப்படக்	आगतः	வந்திருக்கும்
	கூடாது.	अहं च	நானே
		कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்.

पश्य मे मुद्गरं घोरं सर्वकालायसं महत् । अनेन निर्जिता देवा दानवाश्च पुरा मया ॥

मे	“எனது	अनेन च	இதனால்தான்
सर्वकालायसं	முழு இரும்பாலான	पुरा	முன்னொருதால்
	தும்	देवाः	தேவர்களும்
महत्	பெரியதும்	दानवाः	அசுரர்களும்
घोरं	பயங்கரமானதுமான	मया	என்னால்
मुद्गरं	முத்தராயுதத்தை	निर्जिताः	முறியடிக்கப்பட்டார்
पश्य	பாராய்.		கள்.

विकर्णनास इति मां नावज्ञातुं त्वमर्हसि । स्वल्पाऽपि हि न मे पीडा कर्णनासाविनाशनात्॥

मां	“என்னை	हि	என்னில்
विकर्णनासः	‘காதுகளும் முக்கும்	कर्णनासाविनाशनात्	காதுகளுக்கும் முக்கும்
इति	என்று [இழந்தவன்		போவதால்
त्वं	நீ	स्वल्पा अपि	கொஞ்சங்கூட
अवज्ञातुं	எள்ளமட பண்ண	पीडा	பிடை என்பது
अर्हसि न	கூடாது.	मे न	எனக்கு இல்லை.

दर्शयेश्वாகुशार्दूल वीर्यं गात्रेषु मे लघु । ततस्त्वां भक्षयिष्यामि दृष्टौरुषविक्रमम् ॥

इश्वாகुशार्दूल	“இக்ஷ்வாகுவம்சப்	दशय	காட்டுவாயாக.
मे	எனது [புலியே	ततः	அதன்மேல்.
गात्रेषु	அவயவங்களில்	दृष्टौरुषविक्रमं	ஆண்மையுமாற்றலும்
लघु	கொஞ்சம்		கண்டுகொள்ளப்பட்ட.
वीर्यं	பிரதாபத்தை	त्वां भक्षयिष्यामि	உன்னை புகிப்பேன்.”

स कुम्भकर्णस्य वचो निशम्य रामः सुपुङ्खान्विसर्जनं बाणान् ।

तैराहतो वज्रसमप्रवेगेन चुक्षुभे न व्यथते सुरारिः

॥ १६२ ॥

ச: ராம: அந்த ஸ்ரீராமர்
கும்பகர்ணசு கும்பகர்ணனது
வச: நிசம்ய வார்த்தையைக்கேட்டு
சுபுங்கான் கூரிய நுனிகளுற்ற
பாணங்களை பாணங்களை
வீசவன் விடுத்தார்.

வஜ்ரசமப்ரவெ: ஸ்ரீராமயுத்தை நிகர்
த: வேகம் படைத்த
த: அவைகளால்
அடியுண்ட
சுரரி: தேவசத்ரு (கும்பகர்
சுசுமே ந சலிக்கவில்லை; [ணன்]
வ்யதே ந பிதையுறவில்லை.

यै: सायकै: सालवरा निकृत्ता वार्या हतो वानरपुङ्गवश्च ।

ते कुम्भकर्णस्य तदा शरीरे वज्रोपमा न व्यथयांप्रचकु:

॥ १६३ ॥

யை: சாயகை: எந்தக் கணைகளால்
சாலவரா: சிறந்த ஆச்சாமரங்கள்
நிக்ருத: அறுத்துச் சாயக்கப்பா
வானரபுங்கவ: வானரோத்தமனாகிய
வாலி ச வாலியும்
ஹத: வதைக்கப்பட்டானே

வஜ்ரோபமா: ஸ்ரீராமயுத்தை
தே அவைகள் [நிகர் த்த
ததா அப்பொழுது
கும்பகர்ணசு கும்பகர்ணனது
சரீரே சரீரத்தில்
வ்யதயாம்ப்ரககு: ந பிதையுண்டாக்க
வில்லை.

स वारिधारा इव सायकांस्तान्पिवच्छरीरेण महेन्द्रशत्रु: ।

जघान रामस्य शरप्रवेगं व्याविध्य तं मुद्गरमुप्रवेगम्

॥ १६४ ॥

மஹேந்த்ரஸு: தேவேந்திரசத்ரு
ச: அவன் [வாகிய
தான் சாயகான் அந்த பாணங்களை
வாரிதாரா: ஜலவார்வங்களை
ஹவ எவ்வாறோ. அவ்
சரீரேண சரீரத்தில் வாறே
பிவந் பருகிக்கொண்டு

த் அந்த
உப்ரவெ: பயங்கரவேகமுற்ற
சுத்ரர் முத்தராமயுத்தை
வ்யாவித்ய சமுற்றி
ராமசு ஸ்ரீராமரது
சரப்ரவெ: பாணவேகத்தை
ஜயான தாக்கினான்.

ततस्तु रक्ष: क्षतजानुलिप्तं विद्रासन् देवमहाचमूनाम् ।

विव्याध तं मुद्गरमुप्रवेगं विद्रावयामास चमूं हरीणाम्

॥ १६५ ॥

தத: அப்பொழுது
தேவமஹாசமூனா: சிறந்த தேவசேனை
களையும்
விதாசன் வெருட்டியடித்தவ
னும
க்தஜானுலிச ரத்தம் தோய்த்தவனு
டான
ரக்ஷ: ஸு அரக்கனும்

உப்ரவெ: கொடியவேகம்
கொண்ட
த் அந்த
சுத்ரர் முத்தராமயுத்தை
வித்யா வ் சியடித்தான்.
ஹரிணா: வானரர்களின்
சமூ: சேனையை
விதாவயாமாச வெருட்டி ஒட்டினான்.

वायव्यमादाय ततो वरास्त्रं रामः प्रचिक्षेप निशाचराय ।

समुद्रं तेन जघान बाहुं स कृत्तबाहुस्तुमुलं ननाद

॥ १६६ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	தென	அ, னால்
ततः	அப்பொழுது	சமுதரம்	முத்கராயுதத்தோடு
वायव्यं	வாயுவந்திரத்தால்	बाहुं	கை ஒன்றை [கூடிய
	அபிமந்திரிக்கப்பட்ட	जघान	அறுத்தார்.
वरास्त्रं	ஒர் சிறந்த அஸ்திரத்	सः	அவன்
आदाय	தொடுத்து [கை	कृत्तबाहुः	நையறுக்கப்பட்டவ
निशाचराय	அரக்கன் ிந்து	तुमुलं	மிகப்பெரியதாய் [னாய்
प्रचिक्षेप	விடுத்தார்.	ननाद	கூச்சலிட்டான்.

स तस्य बाहुर्गिरिशृङ्गकल्पः समुद्रो राघववाणकृत्तः ।

पपात तस्मिन्हरिराजसैन्ये जघान तां वानरवाहिनीं च

॥ १६७ ॥

तस्य	அவனது	तस्मिन्	அந்த
सः बाहुः	அந்தக் கை	हरिराजसैन्ये	சகரீவனது சைன்யத்
समुद्रः	முத்கராயுதத்துடன்		தில்
राघववाणकृत्तः	ஸ்ரீராமரது பாணத்	पपात	வீழ்ந்தது.
	தால் அறுப்புண்டு	तां	அந்த
गिरिशृङ्गकल्पः	பர்வதசிகரத்தை	वानरवाहिनीं च	வானரசசேனையையும்
	நிகர்த்ததாய்	जघान	மாய்த்தது.

ते वानरा भयहतावशेषाः पर्यन्तमाश्रित्य तदा विषण्णाः ।

प्रवेपिताङ्गं ददृशुः सुघोरं नरेन्द्ररक्षोधिपसन्निपातम् ।

॥ १६८ ॥

भयहतावशेषाः	தாக்கி மாய்க்கப்பட்டு	सुघोरं	மிகக்கடுமையான
ते	அந்த [எஞ்சிய	नरेन्द्ररक्षोधिप-	புருஷோத்தமருக்கும்
वानराः	வானரர்கள்	सन्निपातं	ராக்ஷஸத்தலைவனுக்
तदा	அப்பொழுது		கும் நடந்த போரை
पर्यन्तं	ஒரப்பிரதேசத்திற்கு	प्रवेपिताङ्गं	உடல் நடுங்க
आश्रित्य	சென்று	ददृशुः	பார்த்துக்கொண்ட
विषण्णाः	வீருத்தமுற்றவர்கள்		ருந்தனர்.

स कुम्भकर्णोऽस्त्रनिकृत्तबाहुर्महान्निकृताग्र इवाचलेन्द्रः

उत्पाटयामास करेण वृक्षं ततोऽभिदुद्राव रणे नरेन्द्रम्

॥ १६९ ॥

सः	அந்த	करेण	ஒர் கையால்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	ततः	அப்பொழுது
निकृताग्रः	சிகரம் பெயர்க்கப்	वृक्षं	மரமொன்றை
महान्	பெரிய [பட்ட	उत्पाटयामास	மடுக்கிக்கொண்டான்.
अचलेन्द्रः इव	மலையரசபோல்	नरेन्द्रं	புருஷோத்தமரை
अस्त्रनिकृत्तबाहुः	அஸ்திரத்தால் கைய	रणे	போரில்
	றுப்புண்டவனாகி	अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.

स तस्य बाहुं सहसालवृक्षं समुद्यतं पन्नगभोगकल्पम् ।

ऐन्द्रास्त्रयुक्तेन जघान रामो बाणेन जाम्बूनदचित्रितेन

॥ १७० ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	ऐन्द्रास्त्रयुक्तेन	{ இந்திரமந்திரத்தால் அபிமந்திரிக்கப்பட்டதும்
तस्य	அவனது		
समुद्यतं	உயர்த்தப்பட்டதும்		
पन्नगभोगकल्पं	சர்ப்ப உடலை நிகர்த்த	जाम्बूनदचित्रितेन	தங்கத்தாலிழைக்கப் பட்டதுமான
बाहुं	கையை [துமான		
सहसालवृक्षं	ஸரஸ்வரூபத்தோடென்	बाणेन	பாணத்தால்
	கூட	जघान	அறுத்தார்.

स कुम्भकर्णस्य भुजो निकृत्तः पपात भूमौ गिरिसन्निकाशः ।

विवेष्टमानोऽभिजघान वृक्षाञ्छैलाञ्छिला वानरराक्षसांश्च

॥ १७१ ॥

कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	विवेष्टमानः	துள்ளிப்புரளுகின்ற
सः	அந்த	वृक्षान्	மரங்களையும் [தாய்
निकृत्तः	அறுக்கப்பட்ட	शैलान्	மலைகளையும்
भुजः	கையானது	शिलाः	பாறைகளையும்
भूमौ	பூமியில்	वानरराक्षसान् च	வானரர்களையும்
गिरिसन्निकाशः	மலையை நிகர்த்து		அரக்கர்களையும்
पपात	விழுந்தது.	अभिजघान	மோதித்தாக்கியது.

तं छिन्नबाहुं समवेक्ष्य रामः समापतन्तं सहसा नदन्तम् ।

द्वावर्धचन्द्रौ निशितौ प्रगृह्य चिच्छेद पादौ युधि राक्षसस्य

॥ १७२ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	निशितौ	கூரிய
तं	அவனை	द्वौ	இரண்டு
छिन्नबाहुं	கைகளுஹந்து	अर्धचन्द्रौ	அர்த்தசந்தரபாணங்
नदन्तं	கத்திக்கொண்டு	प्रगृह्य	எடுத்து [களை
सहसा	விரைந்து	युधि	போரில்
समापतन्तं	எதிர்த்துவருகின்ற வனைய	राक्षसस्य	ராஷஸனது
८.सवेक्ष्य	கவனித்து	पादौ	இருகால்களையும்
		चिच्छेद	அறுத்துத்தள்ளினார்.

तौ तस्य पादौ प्रदिशो दिशश्च गिरीन्गुहाश्चैव महार्णवं च ।

लङ्कां च सेनां कपिराक्षसानां विनादयन्तौ विनिपेतुश्च

॥ १७३ ॥

तस्य	அவனது	महार्णवं च	பெரும் கடலையும்
तौ	அந்த	लङ्कां च	இலங்கையையும்
पादौ	இருகால்களுடம்	कपिराक्षसानां	வானரராக்ஷஸர்
दिशः	திக்குகளையும்	सेनां च	சேனையையும் [களின்
प्रदिशः च	விதிக்குகளையும்	विनादयन्तौ	ஓசையிடச்செய்து
गिरीन् च	மலைகளையும்		கொண்டு
गुहाः एव	குகைகளையும்	विनिपेतुः	கீழேவிழுந்தன.

स सायको राघववहुचोदितो दिशः स्वभासा दश संप्रकाशयन् ।

सधूमवैश्वानरदीप्तदर्शनो जगाम शक्राशनिर्वीर्यविक्रमः

॥ १७८ ॥

राघवबाहुचोदितः श्रीरामரது கையால்
விடுக்கப்பட்டதும்

शक्राशनि- } இந்திரனது வஜ்ராயுத
वीर्यविक्रमः } க்திற்குச் சமமான
பா வியமுடைய மை
யும் கொண்டதுமான

सः அந்த

सायकः பாணமானது

स्वभासा அதனது காதியால்

दश பத்து

दिशः திக்குகளை

संप्रकाशयन् இலங்கச்செய்து

கொண்டு

सधूमवैश्वानर-) புகையுடன் கூடிய அக்

दीप्तदर्शनः) னியை நிகர்த்து ஜவ

லிக்கும் தோற்றமு

டையதாய்

जगाम சென்றது.

स तन्महापर्वतकूटसन्निभं विवृत्तदंष्ट्रं चलचारुकुण्डलम् ।

चकर्त रक्षोधिपतेः शिरस्तथा यथैव वृत्रह्य पुरा पुरंदरः

॥ १७९ ॥

सः அந்த (பாணமானது)

रक्षोधिपतेः ராக்ஷஸ தலைவனது

महापर्वतकूटसन्निभं பெருட பர்வத சிகரம்

திறகு நிகரான தம

विवृत्तदंष्ट्रं வெளியில் தீண்ட பற்

களுற்றதும்

चलचारुकुण्डलं } ஆடும் அழகிய குண்

तथा } டலங்களுற்றதுமான

तत् அந்த

शिरः சிரலை

पुरा முன்னொருகால்

पुरंदरः இந்திரன்

वृत्रस्य விருத்ராசுரனுடைய

தை

यथा एव எவ்வாறோ அவ்வாறே

चकर्त அறுத்துத்தள்ளியது.

तद्रामवाणाभिहतं पपात रक्षःशिरः पर्वतसन्निकाशम् ।

वभञ्ज चर्यागृहगोपुराणि प्राकारमुच्चं तमपातयच्च

॥ १८० ॥

तत् அந்த

रक्षःशिरः ராக்ஷஸனது தலை

रामवाणाभिहतं श्रीராமரது பாணத்

தால் அறுப்புண்டு

पर्वतसन्निकाशं ாலையை நிகர்த்து

पपात விழுந்தது.

चर्यागृहगोपुराणि காவலவிடுதிகளையும்

கோபுரங்களையும்

वभञ्ज இடித்துத் தள்ளியது.

उच्चं உன்னதமான

त அத

प्राकारं च மதிற்சுவரையும்

अपातयत् வீழ்த்தவிட்டது.

तच्चतिकायं हिमवत्प्रकाशं रक्षस्ततस्तोयनिधौ पपात ।

ग्राहान्वरान्मीनवरान्भुजङ्गान्ममर्द भूमिं च तदा विवेश

॥ १८१ ॥

तदा அப்பொழுது

अतिकायं பேருட ஹற்றவனும்

हिमवत्प्रकाशं இமயமலையை நிகர்த்த

तत् அந்த அவனுமான

रक्षः च அரக்கனும்

तोयनिधौ சமுத்திரத்தில்

पपात வீழ்ந்தான்.

वरान् ग्राहान् பெரும் முதலைகளையும்

मीनवगन् பெரும் மீன்களையும்

भुजङ्गान् च பாம்புகளையும்

ममर्द மோதினான்.

ततः பின்னர்

भूमिं विवेश பூமிக்குள் சென்றான்.

तस्मिन्हते ब्राह्मणदेवशत्रौ मदावले संयति कुम्भकर्णे ।
चवाल भूर्भूमिधराश्च सर्वे हर्षाच्च देवास्तुमुञ्च प्रणेदुः

॥ १८२ ॥

तस्मिन्	அந்த	भूः	பூமிமும்
ब्राह्मणदेवशत्रौ	{ பிராமணர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சக்ருவாகிய	सर्वे	எல்லா
महाबले	மகா பலகாலியான	भूमिधराः च	பர்வதங்களும்
कुम्भकर्णे	கும்பகர்ணன்	चवाल	அசைவுற்றன.
संयति	மோசில்	हर्षात्	ஸந்தோஷத்தால்
हते	மடாண்ட அனரில்	देवाः च	தேவர்களும்
		मुञ्चन्	மிக அதிகமாய்
		प्रणेतुः	ஆரவாரித்தார்கள்.

ततस्तु देवर्षिप्रहर्षिपन्नगाः सुराश्च भूतानि सुपर्णगुहकाः ।

सयक्षगन्धर्वगणा नभोगताः प्रहर्षिता रास्यपगक्रमेण

॥ १८३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुपर्णगुहकाः तु	சுபர்ணர்களும் குஹ்
देवर्षिप्रहर्षि-	{ தேவரிஷிகளுமடகர்		மகர்களும்
पन्नगाः	{ விக்ரஹம் பன்னகா	नभोगताः	ஆகாயத்திலிருந்து
सुराः च	தேவர்களுட [களும		கொண்டு
भूतानि	பூதங்களும்	रास्यपगक्रमेण	ஸ்ரீராமரது பிரதாபத்
सयक्षगन्धर्वगणाः	யசக்ஷர்களும் சந்தர்வ	प्रहर्षिताः	தால்
	களுமுடாவிட		கள.

ततस्तु ते तस्य वधेन भूरिणा मनस्विनो नैर्ऋतराजवान्धवाः ।

विनेदुस्त्वैव्यथिता रघूत्तमं हरिं सर्माक्षैव यथा सुरार्दिताः

॥ १८४ ॥

ततः	அப்பொழுது	व्यथिताः	துன்புற்றவர்களாய்
ते	அந்த	हरिं	ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவான
मनस्विनः	பிடிவா, தன்வாரான	रघूत्तमं	ஸ்ரீராமரை
	முன்னவர்களை	सर्माक्ष	நினைந்து
नैर्ऋतराज-}	அரக்கத்தலைவரிடத்	सुरार्दिताः	தேவர்களால் துன்பு
बान्धवाः तु}	தில் அன்புடையவ		று ததப்பபட்டவர்கள்
तस्य	அவனுடைய [கன	यथा एव	எப்படியோ அப்படியே
भूरिणा	அஸஸ்யாரான	उच्चैः	உரக்க
वधेन	வகையால்	विनेतुः	கூச்சலிட்டார்கள்.

स देवलोकस्य तथा निहत्य सूया यथा राहुमुखाद्वमुक्तः ।

तथा व्यभासीद्भुवि वानरौघे निहत्य रामो युधि कुम्भकर्णम्

॥ १८५ ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	यथा तथा	எவ்வாறோ அவ்வாறு
राहुमुखात्	ராகுவாழிலின்றி	युधि	போல்
विमुक्तः	விடுபட்ட	कुम्भकर्ण	கும்பகர்ணனை
सूर्यः	சூரியன்	निहत्य	கொன்று
देवलोकस्य	தேவலோகத்தின்	युधि वानरौघे	பூமியில் வானரக்கூட்
तमः निहत्य	இருள் ஒழித்து	व्यभासीत्	விளங்கினார். [உத்தி

प्रहर्षमीयुर्बह्वस्तु वानराः प्रबुद्धपद्मप्रतिमैरिवाननैः ।

अपूजयन्राघवमिष्टभागिनं हते रिपौ भीमबले दुरासदे

॥ १८६ ॥

बहवः	கணக்கற்ற	आननैः इव	முகங்களுடனேயே
वानराः तु	வானரர்களும்	प्रहृषீ	அடங்காக் களிப்பை
भीमबले	பயங்கரமான பலசா வியும்	ईयुः	அடைந்தார்கள்.
दुरासदे	வெல்லற்கரியவனு	इष्टभागिनं	இஷ்டம் நிறைவேற்ற
रिपौ	சத்ரு [மான		பெற்ற
हते	மாண்டவுடன்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
प्रबुद्धपद्मप्रतिमैः	அவந்த தாமரை	अपूजयन्	கொளரவித்துக்கொ
	மலர்போன்ற		ண்டாடினார்கள்.

स कुम्भकर्णं सुरसङ्घमर्दनं महत्सु युद्धेषु पराजितश्रमम् ।

ननन्द हत्वा भरताग्रजो रणे महासुरं वृत्रमिवामराधिपः

॥ १८७ ॥

सः	அந்த	पराजितश्रमं	அனாயசமாய்
भरताग्रजः	ஸ்ரீராமர்	हत्वा	கொன்று
महत्सु	பெரும்	अमराधिपः	இந்திரன்
	போர்களில்	महासुरं	அஸுரோத்தமனாகிய
सुरसङ्घमर्दनं	தேவக்கூட்டங்களை		விரூத்ராஸுரனை
		वृत्रं इव	கொன்று எப்படி
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை		யோ அப்படியே
रणे	போரில்	ननन्द	ஆனந்தங்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17720

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3045

अष्टषष्ठितमः सर्गः—अमुपत्तेष्टेष्टावतु ஸர்க்கம். ॥ ६८ ॥

रावणप्रलापः—ராவணனது பிரலாபம்.

कुम्भकर्णं हतं दृष्ट्वा राघवेण महात्मना । राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयन् ॥ १ ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दृष्ट्वा	கண்டு
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	राक्षसेन्द्राय	ராக்கஸபன்னனாகிய
महात्मना	மகாத்மாவாகிய	रावणाय	ராவணனுக்கு
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	न्यवेदयन्	பின்வருமாறு தெரி
हतं	கொல்லப்பட்டதாய்		ர்கள.

राजन्स कालसङ्काशः संयुक्तः कालकर्मणा । विद्राव्य वानरीं सेनां भक्षयित्वा च वानरान् ।
प्रतपित्वा मुहूर्तं च प्रशान्तो रामतेजसा । कायेनार्थप्रविष्टेन समुद्रं भीमदर्शनम् ॥ ३ ॥

भ्रातरं निहतं श्रुत्वा रामेणाक्षिष्टकर्मणा । महेन्द्रमहापाश्र्वीं शोकक्रान्तौ बभूवतुः ॥ ८ ॥

महोदर- }	மகோதரனும்	रमेण	ரமேனாரால்
महापाश्र्वौ }	மகாபாற்சுவனும்	निहतं	நிஹதவனும்
भ्रातरं	ப்ராதராவை	शुक्वा	சூக்வா
अक्षिष्टकर्मणा	அக்சிஸ்தகர்மணா	शोकक्रान्तौ	சோகம் மெலிட்டவர்
	மாய்ச் செப்பவல்ல	बभूवतुः	ஆனார்கள். [களாய்

ततः कृच्छ्रात्समासाद्य संज्ञां राक्षसपुङ्गवः । कुम्भकर्णवधादीनो विललाप स रावणः ॥

ततः	அனந்தரம்	समासाद्य	அடைந்து
राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸோத்தமபுங்கவ	कुम्भकर्णवधात्	கும்பகர்ணனின்
सः	அந்த		வதையால்
रावणः	ராவணன்	दीनः	பரிதாபிக்கத்தக்கவனும்
कृच्छ्रात्	கெஞ்சு சிரமப்பட்டு	विललाप	பின்வருமாறு புலம்பி
संज्ञां	பிரக்ஞையை		னான்:

हा वीर रिपुदर्पघ्न कुम्भकर्ण महाबल । त्वं मां विहाय वै दैवाद्यातोऽसि यमसादनम् ॥

हा	“அய்யோ!	त्वं	நீ
वीर	ஔரணே!	मां	என்னை
रिपुदर्पघ्न	சத்ருக்களின் செருக கைச சிதைப்பவனே!	विहाय	விட்டுவிட்டு
महाबल	பேராற்றல் பெற்ற	दैवात्	தெய்வவசமாய்
कुम्भकर्ण	கும்பகர்ண! [வனே!	यमसादनं	எமநகருக்கு
		यातः असि वै	சென்றனையே.

मम शल्यमनुद्धृत्य बान्धवानां महाबल । शत्रुसैन्यं प्रताप्यैकस्त्वं मां संत्यज्य गच्छसि ॥

महाबल	“பேராற்றல் கொண்டவனே!	शल्यं	மனவெகனையை
		अनुद्धृत्य	அகற்றுகுது
शत्रुसैन्यं	சத்ருசैन்யத்தை	त्वं	நீ
प्रताप्य	தபிக்க அடித்து	मां	என்னை
मम	எனதும்	संत्यज्य	விட்டுவிட்டு
बान्धवानां	உறவினர்களாதும்	एकः	தனியாய்
		गच्छसि	செல்கின்றனை.

इदानीं खल्वहं नास्मि यस्व मे दक्षिणो भुजः । पतितो यं समाश्रित्य न विभेमि सुरासुरात् ॥

यं	“எவனை	दक्षिणः	வலது
समाश्रित्य	ஆசிரயமாய்க்கொண்டு	भुजः	கையாபிருத்தானே, அவன்
सुरासुरात्	தேவாசுரர்களிடத்தி னின்ற	पतितः	மாண்டுவிட்டான்.
विभेमि न	பயமடையாதிருந தேனே,	अहं खलु	நானும்
यस्व	எந்த	इदानीं	இப்பொழுது
मे	எனக்கு	न अस्मि	உயிருடனிருக்கப் போவதில்லை.

कथमेवंविधो वीरो देवदानवदपहा । कालायिरुद्रप्रतिमो रणे रामे^१ वै हतः ॥ १३ ॥

देवदानவ- தஃஹா	“தேவர்களா தும், அசு ரர்களா தும், செருக கையடக்கவனும்	वीरः एवंविधः रणे रामेण कथं वै हतः	சூரனுமான நுப்படிப்பட்டவன் சேரரில் ராமனால் எப்படித்தான் கொல்லப்பட்டானோ?
காலாமி- ருद्रप्रतिमः	எமன், அக்னி, ருத் ரன் துவர்களோ நிகர்த்தவனும்		

यस्य ते वज्रनिष्पेषो न कुर्याद्व्यसनं सदा । स कथं रामवाणार्तः प्रसुप्तोऽसि महीतले ॥

यस्य ते सदा वज्रनिष्पेषः व्यसनं न कुर्यात्	“எந்த உனக்கு எக்காலத்திலும் வஜ்ராயுதத்தின் நீங்கை [தாக்கலும் ரெய்யாதோ	सः कथं रामवाणार्तः महीतले प्रसुप्तः असि न कुर्यात्	அந்த நீ எங்கனம் ராமனது பாணத்தால் பூமியில் நெடுநதையில் கொண் னை?
---	--	--	--

एते देवगणाः सार्धंमृषिभिर्गगने स्थिताः । निहतं त्वां रणे दृष्ट्वा निनदन्ति प्रहर्षिताः ॥

एते देवगणाः ऋषिभिः सार्धं गगने स्थिताः रणे	“இந்த தேவகணங்கள் ரிஷிகளோடுகூட ஆகாயத்தில் இருந்துகொண்டு போரில்	त्वां निहतं दृष्ट्वा प्रहर्षिताः निनदन्ति	உன்னை மாண்டவனாக கண்டு ஆனந்தங்கொண்டவர் களாய் ஆரவாரிக்கின்றார்கள்.
---	--	---	---

ध्रुवमयैव संहृष्टा लब्धलक्षाः पुवङ्गमाः । आरोक्ष्यन्ति हि दुर्गाणि लङ्काद्वाराणि सर्वशः ॥

ध्रुवङ्गमाः लब्धलक्षाः संहृष्टाः अद्य एव	உத்தேசம் நிறைவேற ப்பெற்று உத்ஸாகங்கொண்ட வர்களாய் இக்கணத்திலேயே	लङ्काद्वाराणि दुर्गाणि सर्वशः हि आरोक्ष्यन्ति ध्रुवम्	அங்கைவாயில்களும் அகிழ்களிலும் எக்குமே எறிப்புகுவார்கள். ஸ்ரமமில்லை.
---	--	---	---

राज्येन नास्ति मे कार्यं किं करिष्यामि सीतया । कुम्भकर्णविहीनस्य जीविते नास्ति मे रतिः॥

कुम्भकर्णविहीनस्य	“கும்பகர்ணனைத் துறந்த	किं करिष्यामि जीविते रतिः अस्ति न	யாது கொள்ளப் பே ன்? எனக்கு ராஜ்யத்தால் ஆவதொன்றும் சீதையாலும்
मे राज्येन कार्यं अस्ति न सीतया		मे जीविते रतिः अस्ति न	எனக்கு உயிரிலும் உவகை இல்லை.

यद्यहं भ्रातृहन्तारं न हन्मि युधि रावणम् । ननु मे मरणं श्रेयो न चेदं व्यर्थजीवितम् ॥

अहं	“நான்	मे	எனக்கு
भ्रातृहन्तारं	தம்பியைக் கொன்ற	मरणं	மரணம்
रावणं	ராமனோ	श्रेयः	மேலானது.
युधि	போரில்	इदं	இந்த
हन्मि न यदि	கொல்லவில்லை எனில்	व्यर्थजीविनं च	வீணுயிரோ
ननु	படப்பொழுது	न	மேலானதன்று.

अथैव तं गमिष्यामि देशं यत्रानुजो मम । न हि भ्रातृन्समुत्सृज्य क्षणं जीवितमुत्सहे ॥

यत्	“எனது	गमिष्यामि	செல்வேன்.
मम	எனது	भ्रातृन्	சகோதரர்களை
अनुजः	தம்பி சென்றானோ ;	समुत्सृज्य	விட்டுப்பிரிந்து
तं	அந்த	क्षणं हि	ஒரு க்ஷணங்கூட
देशं	இடத்திற்கு	जीवितुं	உயிரோடிருக்க
अद्य एव	இக்கணமே	उत्सहे न	நான் விருட்பவில்கை.

देवा हि मां हसिष्यन्ति दृष्ट्वा पूर्वापकारिणम् । कथमिन्द्रं जयिष्यामि कुम्भकर्ण हते त्वयि॥

देवाः हि	“தேவர்களோ	त्वयि	நீ
पूर्वापकारिणं	முன்பு தீங்குபுரிந்த	हते	மாண்டுவிட்டபின்னர்
मां दृष्ट्वा	என்னைப்பார்ந்து	इन्द्रं	இந்திரனை
हसिष्यन्ति	சிரிப்பார்கள்.	कथं	எவ்வாறு
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ண!	जयिष्यामि	இனிநான் ஜயிப்பேன்.

तदिदं मामनुप्राप्तं विभीषणवचः शुभम् । यदज्ञानान्मया तस्य न गृहीतं महात्मनः ॥२१॥

मया	“என்னால்	तत्	அந்த
अज्ञानात्	மடமையால்	इदं	இந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	शुभं	நல்லமான
तस्य	அவனது	विभीषणवचः	விபிஷணனது
यत्	எதோன்று		உபதேசம்
गृहीतं न	மனதில் கொள்ளப்	मां	எனக்கு
	படவில்லையோ	अनुप्राप्तम्	பஸ்ததுவிட்டது.

विभीषणवचो यावत्कुम्भकर्णप्रहस्तयोः । विनाशोऽयं समुत्पन्नो मां व्रीडयति दारुणः ॥

विभीषणवचः यावत्	“விபிஷணனது	दारुणः	கொடிய
	சொற்படியே	अयं	அய்
कुम्भकर्णप्रहस्तयोः	கும்பகர்ணனுக்கும்	मां	மான்
	பிரகஸ்தனுக்கும்	व्रीडयति	வெட்கமுறச்செய்
विनाशः	அழிவு		கின்றது.
समुत्पन्नः	நோர்ந்தது.		

तस्यायं कर्मणः प्राप्तो विपाको मम शोकदः । यन्मया धार्मिकः श्रीमान्स निरस्तो विभीषणः ॥

भया	“என்னால்	तस्य	அந்த
धार्मिकः	தர்மசீலனும்	कर्मणः	செயலின்
श्रीमान्	புரீமா னுமான	शोकदः	துக்கத்தை விளைவிக்
सुः	அந்த	विपाकः	முடிவாகிய [கும்
विभीषणः	விபிஷணன்	अयं	இது
निरस्तः	வெருட்டப்பட்டான்.	मम	எனக்கு
यत्	அதனால்	प्राप्तः	

इति बहुविधमाकुलान्तरात्मा कृपणमतीव विलप्य कुम्भकर्णम् ।

न्यपतदथ दशाननो भृशार्तस्तमनुजं भृशद्विषुं हतं विदिवा ॥ २४ ॥

दशाननः	தசகண்டன்	बहुविधं	பலவாறும்
इन्द्रियुं	இந்திரசத்ருவும்	अनीव	மிதவும்
अनुजं	தம்பிபுமகிய	कृपणः	நீனமாய
तं	இந்த	आकुलान्तरा-मा	உள்ளங்கலங்கியவனாய்
हतं	மாண்ட	विलप्य	புலம்பிவிட்டு
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	अथ	பின்னர்
विदिवा	நினைத்து	न्यपतत्	கீழே சாய்ந்துவிட்
भृशार्तः	மிக்க தரிப்பவனாய்		டான.
इति	மேற்கண்டவாறு		

इत्याथं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टपष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 17744

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकः 3069

एकोनसप्ततितमः सर्गः—அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ६९ ॥

नरान्तकवधः—நரநந்தகவுதம்.

एवं विलपमानस्य रावणस्य दुरात्मनः । श्रुत्वा शोकाभितप्तस्य त्रिशिरा वाक्यमब्रवीत् ॥

दुरात्मनः	தூராத்மாவாகிய	त्रिशिराः	திரிசிரஸ்
रावणस्य	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
शोकाभितप्तस्य	சோகத்தால் தபித்து	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
एवं	மேற்கண்டவாறு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ
विलपमानस्य	புலம்புகையில்		ழிந்தான்:

एवमेव महावीर्यो हतो नस्तातमध्यमः । न तु सत्पुरुषा राजन्विलपन्ति यथा भवान् ॥

नः	“எங்களது	राजन्	மன்னவரே !
महावीर्यः	மகாவீர்யசாலியாகிய	भवान्	தேவரீர்
तातमध्यमः	நடுத்தந்தை	यथा	(எவ்வாறோ, அவ்
हतः	மாண்டுவிட்டார்.	सत्पुरुषाः	சற்றோர்கள்
एवं एव तु	அப்படியிருந்தாலும்	विलपन्ति न	புலம்பமாட்டார்கள்.

नूनं त्रिभुवनस्यापि पर्याप्तस्त्वमसि प्रभो । स कस्मात्प्राकृत इव शोचस्यात्मानमीदृशम् ॥

प्रभो	“ பிரப்புலே	सः	அந்த தேவரீர்
त्वं	தேவரீர்	कस्मात्	எதற்காக
त्रिभुवनस्य अपि	மூவுலகத்திற்கும்	प्राकृतः इव	சுமாய்நயன்போல
पर्याप्तः असि	போதுமானவர்.	आत्मानं	தன்னைப்பற்றி
नूनं	அப்படியிருக்க	ईदृशं	இவ்விதம்
		शोचसि	வருதுகின்றீர்.

ब्रह्मदत्ताऽस्ति ते शक्तिः कवचः सायको धनुः । सहस्रखरसंयुक्तो रथो मेघस्वनो महान् ॥

ते	“ தேவரீருக்கு	धनुः	வில்லும்
ब्रह्मदत्ता	பிரம்மதேவரால்		அனேகம் கோவேறு
	அவிக்கப்பட	सहस्र खरसंयुक्तः	{ கழுதைகள் பூட்டி.
शक्तिः	சக்திபாயும்		யதம்
अस्ति	இருக்கின்றது.	मेघस्वनः	மேகவொசைகொண்
कवचः	கவசமும்	महान्	பெரியதுமான [டதும்
सायकः	பாணமும்,	रथः	ரதமும்(இருக்கின்றன).

त्वयाऽसकृद्विशस्त्रेण विशस्ता देवदानवाः । स सर्वयुधसंपन्नो राघवं शास्तुमर्हसि ॥ ५ ॥

असकृत्	“ பலதடவை	सः	அந்த தேவரீர்
त्वया	தேவரீரால்	सर्वयुधसंपन्नः	எல்லா ஆயுதங்களையும்
विशस्त्रेण	ஆயுதமில்லாது		கைக்கொண்டவராய்
देवदानवाः	தேவாசுரர்கள்	राघवं	ராமனை
विशस्ताः	துன்புறுத்தப்	शास्तुं	கொல்ல
	பட்டனர்.	अर्हसि	கடவீர்.

कामं तिष्ठ महाराज निर्गमिष्याम्यहं रणम् । उद्धरिष्यामि ते शत्रून्गरुहः पन्नगानिव ॥ ६ ॥

कामं	“ அதிருக்கட்டும்.	ते	தேவரீரது
महाराज	மன்னவரே!	शत्रून्	சத்ருக்களை
तिष्ठ	தேவரீர் டுகள.	पन्नगान्	பாம்புகளை
अहं	நான்	गरुहः इव	கருடன் எவ்வாறே
रणं	போருக்கு		அவ்வாறே
निर्गमिष्यामि	சென்றுவருகின்றேன்.	उद्धरिष्यामि	களைநதுவிடுவேன்.

शम्बरो देवराजेन नरको विष्णुना यथा । तथाऽद्य शयिता रामो मया युधि निपातितः ॥

देवराजेन	“ தேவேந்திரனால்	अद्य	இப்பொழு.
शम्बरः	சம்பராசரனும்	युधि	போரில்
विष्णुना	மகாவிஷ்ணுவால்	रामः	ராமனும்
नरकः	நரகாசுரனும்	मया	என்னால்
यथा तथा	எப்படியோ அப்படி	निपातितः	கொல்லப்பட்ட
	யே	शयिता	சாய்ந்துவிடுவான்.

श्रुत्वा त्रिशिरसो वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । पुनर्जातमिवात्मानं मन्यते कालचोदितः ।

காலச்சோதित:	சாகுங்காலம் கிடைய	श्रुत्वा	கேட்டு
राक्षस अधिपः	ராக்கஸமன் அனாகிய	आत्मानं	தன்னை
रावणः	ராவணன்	पुनर्जातं इव	இறந்துபிழைத்தவ்
त्रिशिरसः	திரிசிரஸின்		ஓய்
वाक्यं	சொல்லை	मन्यते	எண்ணிக்கொண் டான.

श्रुत्वा त्रिशिरसो वाक्यं देवान्तकनरान्तकौ । अतिकायश्च तेजस्वी बभूवुर्बुद्धहर्षिताः ॥

देवान्तकनरान्तकौ	தேவாந்தகனும ராந் தகனும	वाक्यं	சொல்லை
तेजस्वी	தீர்தாபசாலியான	श्रुत्वा	கேட்டு
अतिकायः च	அதிகாயனும்	बुद्धहर्षिताः	பொருத்தஸாகங்கொ ண்டவர்களாய்
त्रिशिरसः	திரிசிரஸினுடைய	बभूवुः	ஆனார்கள்.

ततोऽहमहमित्येव गर्जन्तो नैर्ऋतर्षभाः । रावणस्य सुता वीराः शक्तुल्यपराक्रमाः ॥१०॥

ततः	அப்பொழுது	सुताः	புதலவர்கள் ;
अहं अहं	‘நான் நான்’	शक्तुल्यपराक्रमाः	இந்திரபொப் வீர்யம் படைத்த
इति	என்று	वीराः	வீரர்கள் ;
गर्जन्तः	கர்ஜிப்பவர்களும்		
नैर्ऋतर्षभाः एव	ராக்கஸோத்தமர்		

अन्तरिक्षगताः सर्वे सर्वे मायाविशारदाः । सर्वे त्रिदशदर्पणाः सर्वे च रणदुर्जयाः ॥११॥

सर्वे	யாவரும்	त्रिदशदर्पणाः	தேவர்களுக்கை சிதைத்தவர்கள் ;
अन्तरिक्षगताः	ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்	सर्वे च	யாவரும்
सर्वे	யாவரும் [பவர்கள் ;	रणदुर्जयाः	போரில் வெல்லுதற் கரியர்கள் ;
मायाविशारदाः	மாயாநிபுணர்கள் ;		
सर्वे	யாவரும்		

सर्वे सुबलसंपन्नाः, सर्वे विस्तीर्णकीर्तिः । सर्वे समरमासाद्य न श्रूयन्ते पराजिताः ॥१२॥

देवैरपि सगन्धर्वैः सकिन्नरमहोरगैः

॥ १३ ॥

सर्वे	யாவரும்	सगन्धर्वैः	கந்தர்வர்களுள் ளிடையும்
सुबलसम्पन्नाः	மேலான பலமுற்றவர் கள் ;	सकिन्नरमहोरगैः	கின்னரர், மகோரகர் உள்விட்டும்
सर्वे	எவரும்	देवैः अपि	தேவர்களாலும்
विस्तीर्णकीर्तिः	பாறிய புகழ்பெற்ற	पराजिताः	தோல்வியடைந்தவர் களாய
सर्वे	யாவரும் [வர்கள்		
समरं	அமருக்கு	श्रूयन्ते न	கேட்கப்படவில்லை.
आसाद्य	சென்று		

सर्वे च विदुषो वीराः सर्वे युद्धविशारदाः । सर्वे प्रवरविज्ञानाः सर्वे लब्धवरास्तथा ॥

सर्वे	யாவரும்	सर्वे तथा	யாவரும்
विदुषः	கற்றறிணர்ந்த	प्रवरविज्ञानाः	மேம்பட்ட அறிவி
वीराः	சூரர்கள்;	सर्वे च	யாவரும் [னர்கள்;
लब्धवराः	பாவரும்	लब्धवराः	வாங்கள் பெற்றவர்
युद्धविशारदाः	சமர்நிபுணர்கள்;		கள்.

स तैस्तदा भास्करतुल्यवर्चसैः सुतैर्वृतः शत्रुबलप्रमर्दनैः ।

राजा राजा मघवान्यथाऽपरैर्वृतो महादानवदर्पनाशनैः ॥ १५ ॥

तदा	அப்பொழுது	महादानव-}	அந்நேரத்தமர்களின்
सः	அந்த	दर्पनाशनैः }	செருக்கைககுலைக்
राजा	பன்னவன்		குடும்பம்
भास्करतुल्यवर्चसैः	சூரியனுக்கு நிகரான ஒளிகொண்டவரும்	अमरः	தேவர்களால்
शत्रुबलप्रमर्दनैः	சத்ருசேனைகளை யழிப்ப	वृतः	குழப்பெற்ற
तैः	அந்த [பவர்களுமான	मघवान् यथा	இந்திரன் எவ்வாறே
सुतैः	புதல்வர்கள்; ல		அவவாறு
वृतः	குழப்பப்பட்டவனாய்	राजा	விளங்கினான்.

स पुत्रान्संपरिष्वज्य भूषयित्वा च भूषणैः । आशीर्भिश्च प्रशस्ताभिः प्रेषयामास संयुगे ॥

सः	அவன்	भूषयिषा च	அலங்கரித்தும்
पुत्रान्	புதல்வர்களை	प्रशस्ताभिः	சிறந்த
संपरिष्वज्य च	ஆலிங்கனம் செய்து	आशीर्भिः	ஆசிசசொற்கள்
	கொண்டும்		கொண்டு
भूषणैः	ஆபரணங்களால்	संयुगे	போர்நிமித்தமாய்
		प्रेषयामास	வழியனுப்பினான்.

युद्धोन्मत्तं च मत्तं च भ्रातरौ चापि रावणः । रक्षणार्थं कुमारानां प्रेषयामास संयुगे ॥

रावणः	ராவணன்	मत्तं च	ம;
अपि च	இன்னும்	संयुगे	போரில்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	कुमारानां	குமாரர்களின்
युद्धोन्मत्तं च	யுத்தோன்மத்தனை	रक्षणार्थं	பாதுகாப்பிற்காக
	யும்,	प्रेषयामास	அனுப்பினான்.

तेऽभिवाद्य महात्मानं रावणं रिपुरावणम् । कृत्वा प्रदक्षिणं चैव महाकायाः प्रतस्थिरे ॥

महाकायाः	பெருந்தேகமுற்ற	रावणं	ராவணனை
	அவர்கள்	अभिवाद्य च	தண்டனிட்டும்
रिपुरावणं	சத்ருக்களைக்கதற	प्रदक्षिणं कृत्वा एव	வலம்வந்தும்
	வடிக்கும்	प्रतस्थिरे	புறப்பட சித்தமாயி
महाराजं	பேராற்றல் படைத்த		னர்.

सवौषधीभिर्गन्धैश्च समालभ्य महाबलाः । निर्जग्मुर्नैर्कृतश्रेष्ठाः षडेने युद्धकाङ्क्षिणः ॥ १९ ॥

महाबलाः	மகா பலசாலிகளும்	सवौषधीभिः	பல ஔஷதிரஸங்கள்
युद्धकाङ्क्षिणः	பேராவல் கொண்ட		ளாலும்
एते	இந்த [வர்களுமான	गन्धैः च	சந்தனங்களாலும்
नैर्कृतश्रेष्ठाः	நாக்ஷத்ரோத்தமர்கள்	समालभ्य	பூசிக்கொண்டு
षट्	அறுவர்களும்	निर्जग्मुः	செல்லுபற்றினார்கள்.

त्रिशिराश्चातिकायश्च देवान्तकनरान्तकौ । महोदरमहापाथी निर्जग्मुः कालचोदिताः ॥

कालचोदिताः	சாகுங்காலம் நெருங்கி	देवान्तकनरान्तकौ च	தேவாந்ததனும் நரந
	யவர்களான		தகனும்
त्रिशिराः	திரிசிரஸ் = ,	महोदरमहापाथी च	மகோதரனும், மகா
अतिकायः	அதிகாயனும்,		பாரசவனும்
		निर्जग्मुः	கொட்பலானார்கள்.

ततः सुदर्शनं नाम नीलजीमूतसन्निभम् । ऐरावतकुले जातमाहरोह महोदरः ॥ २१ ॥

महोदरः	மகோதரன்	नीलजीमूतसन्निभं	கருமேகத்தை நிசர்க்
ततः	அப்பொழுது		ததுமின
ऐरावतकुले जातं	ஐராவதயானைவம்சத்	सुदर्शनं नाम	சுதர்சனம் என்ற
	தில் பிறந்ததும்	आहरोह	யானே மீது
			ஏறிக்கொண்டான்

सर्वायुधसमायुक्तं तूणीभिश्च स्खलङ्कृतम् । रराज गजमास्थाय सवितेवास्तमूर्धनि ॥ २२ ॥

सर्वायुधसमायुक्तं	எல்லா ஆயுதங்களும்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
	கட்டப்பெற்றதும்	अस्तमूर्धनि	அஸ்தமலைச்சிகரத்
तूणीभिः	ஆம்புளுத்தூணிகளால்	सविता	சூர்யன் [கில
स्खलङ्कृतं च	அலங்கரிக்கப்பட்டது	इव	எவவாடுறே அவ்வாடுறே
गजं	யானே மீது [மான்	रराज	விளங்கினான்.

हयोत्तमसमायुक्तं सर्वायुधसमाकुलम् । आहरोह रथश्रेष्ठं त्रिशिरा रावणात्मजः ॥ २३ ॥

रावणात्मजः	ராவணனின் புதல்வ	सर्वायुधसमाकुलं	ஆயுதங்களெல்லா ம
त्रिशिराः	திரிசிரஸ் [அகிய		நிரமபியதாரம்
हयोत्तमसमायुक्तं	சிறந்த குதிரைகள்	रथश्रेष्ठ	சிறந்த ரதத்தில்
	பூட்டப்பெற்றதும்	आहरोह	ஏறிக்கொண்டான்

त्रिशिरा रथमास्थाय विरराज धनुर्धरः । सविद्युदुल्कः शैलाग्रे सेन्द्रचाप इवाम्बुदः ।

त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	सविद्युदुल्कः	{ மின்னல்களுடைய , எரிகொள்ளிகளுடைய
धनुर्धरः	விஸ்வேந்திர		னும் கூடியதும்
रथं	ரதத்தில்	सेन्द्रचापः	இந்திரதனுஸுடன்
			கூடியதுபான
आस्थाय	எ	अम्बुदः इव	மேகம் எவ்வாடுறே, அவ்வாடுறே
शैलाग्रे	மலைச்சிகரத்தில்	विरराज	விளங்கினான்.

त्रिभिः किरीटैः शुशुभे त्रिशिराः स रथोत्तमे । हिमवानिव शैलेन्द्रस्त्रिभिः काञ्चनपर्वतैः ॥

रथोत्तमे	சிறந்த தேரில்	हिमवान्	இமவான்
सः	அந்த	त्रिभिः	மூன்று
त्रिशिराः	த்ரிகிரஸ்,	काञ्चनपर्वतैः	பொன் குன்றுகளால்
त्रिभिः	மூன்று	इव	எவ்வண்ணமோ
किरीटैः	கிரீடங்களால்		அவ்வண்ணமே
शैलेन्द्रः	பர்வதராஜனாகிய	शशभे	விளங்கினன்.

अतिकायोऽपि तेजस्वी राक्षसेन्द्रसुतस्तदा । आसरोह रथश्रेष्ठं श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥२६॥
सुचक्राक्षं सुसंयुक्तं स्वनुकर्षं सुक्ववरम् । तूणीवाणासनैर्दीप्तं प्रासासिपरिघाकुलम् ॥२७॥

तदा	அப்பொழுது	स्वनुकर्षं	நல்ல நுகத்தடிசுநரு
तेजस्वी	பிரதாபசாலியும்		டனகடியதும்
सर्वधनुष्मतां	எல்லா வில்லாளிகளுக்கும்	सुक्ववरं	அழகிய ஏறகா லுடன
	குள்ளும்		கடியதும்
श्रेष्ठः	சிறந்தவனும்	तूणीवाणासनेः	அம்புறுத்தூணிகளா
राक्षसेन्द्रसुतः	ராக்ஷஸமனனனின்		லும் விற்களா லும்
	புதல்வனுமாகிய	दीप्त	விளங்குவதும்
अतिकायः अपि	அதிகாயனும்	प्रासासिपरिघाकुलं	சட்டைகள், கத்திகள்,
सुचक्राक्षं	அழகிய சக்கரங்களுக்கும்		உழலைத்தடிகள்,
	அச்சுமமைந்ததும்		இவைகளுடன் கூடிய
सुसंयुक्तं	மிக உறுதியானதும்	रथश्रेष्ठं	யதுமான
		आसरोह	சிறந்த ரதமொன்றில்
			ஏறிக்கொண்டான்.

स काञ्चनविचित्रेण मकुटेन विराजता । भूषणैश्च वभौ मेरुः किरणैरिव भासयन् ॥२८॥

सः	அவன்	किरणैः	கிரணங்களால்
काञ्चनविचित्रेण	பொன்னுலீழைக்கப்	भासयन्	பிரகாசிக்கும்
	பெற்ற	मेरुः	மேற்பார்வதம்
विराजता	பிரகாசிக்கின்றதான	इव	போல
मकुटेन	கிரீடத்தாலும்	वभौ	திருப்திபெற்றான்.
भूषणैः च	பூஷணங்களாலும்		

स रराज रथे तस्मिन्राजसूनुर्महाबलः । वृता नैर्ऋतशार्दूलैर्वज्रपाणिरिवामरैः ॥ २९ ॥

तस्मिन्	அந்த	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
रथे	ரதத்தில்	अमरैः	தேவர்களால்
सः	அந்த	वज्रपाणिः	இந்திரன்
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ
राजसूनुः	ராஜசூமாரன்		அவ்வண்ணமே
नैर्ऋतशार्दूलैः	இராக்ஷஸோத்தமர்	राज	விளங்கினான்.
	களால்		

ताणजैश्च तुरङ्गैश्च रथैश्चाभ्युदसिस्वैः । अनुजमुर्महात्मानो राक्षसाः प्रवरायुधाः ॥ ३५ ॥

महात्मानः	மிக்க ஆற்றல்கொண்டவர்களும்கூட	गजैः च	யானைகளோடும்
प्रवरायुधाः	சிறந்த ஆயுதங்களையுடையவர்களுடையவர்கள்	तुरङ्गैः च	குதிரைகளோடும்
राक्षसाः	அரட்சர்கள் [மோன	अभ्युदसिस्वैः	மேகமோசைகொண்ட
ताव	ஆவர்களை	रथैः च	ரதங்களோடும்
		अनुजमुः	பின்னொடர்ந்து புறப்பட்டனர்.

ते विरेजुर्महात्मानः कुमारः सूर्यवर्चसः । किरीटिनः श्रिया जुष्टा ग्रहा दीप्ता इवाम्बरे ॥

महात्मानः	மிகுபலவுடையவர்களும்கூட	जुष्टाः	விளங்குபவர்களு
सूर्यवर्चसः	சூரியவொளிகொண்டவர்கள்கூட	तं	அந்த [மான
किरीटिनः	மகுடாபுனைந்தவர்	कुमारा.	குமாரர்கள்
	களும்கூட	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
श्रिया	காந்திகொண்டு	दीप्ताः	ஒவ்விக்கும்
		ग्रहाः इव	கிரஹங்கள்போல
		विरेजुः	பிரகாசித்தார்கள்.

प्रगृहीता बभौ तेषां शस्त्राणामावलिः सिता । शारदाभ्रप्रतीकाशा हंसावलिः शिवाम्बरे ॥

तेषां	அவர்களால்	आवलिः	வரிசையானது
प्रगृहीता	கொள்ளப்பட்டிருந்த	अम्बरे	• ஆகாயத்தில்
शारदाभ्रप्रतीकाशा	சாரத்காலத்திய மேகத்ததை நிகர்த்து	हंसावलिः	அன்னப்பறவைகளின் வரிசை
सिता	வெண்மையான	इव	எவ்வாறோ, அவ்வாறே
शस्त्राणां	சஸ்திரங்களின்	बभौ	திசும்ந்தது.

मरणं वाऽपि निश्चित्य शत्रूणां वा पराजयम् ॥ ३८ ॥

इति कृत्वा मर्ति वीरा निर्जमुः संयुगार्थिनः ॥ ३९ ॥

संयुगार्थिनः	போரா வல்கொண்ட	मर्ति कृत्वा	தீர்க்காரலோசனை செய்து,
वीराः	சூரர்களான ஆவர்கள்		செய்து,
मरण अपि वा	மரணமென்றாலும் சரி	निश्चित्य	ஒர்விதத் தீர்மானத்
शत्रूणां	சத்ருக்களின்		திற்கு வந்து
पराजयं वा	தோலனியென்றாலும்	निर्जमुः	வெளிப்புறப்பட்டார்கள்
इति	என்பதில் [சரி,		கள்

जगजुश्च प्रणेदुश्च चिक्षिपुश्चापि सायकान् । जगहुश्चापि ते वीरा निर्यान्तो युद्धदुर्मदाः ॥

युद्धदुर्मदाः	போர்மடமும் தலைக்கேறி	अपि च	இன்னும்
ते	அந்த [யவர்களான	प्रणेदुः	பேரிரைச்சலிட்டார்
वीराः	வீரர்கள்	अपि च	மேலும் [கள்.
निर्यान्तः	செல்கின்றவர்களாய்	चिक्षिपुः	வைதார்கள்.
जगजुः	சிங்கரமடமும் செய்தார்கள்	सायकान् च	பாணங்களையும்
	கள்.	जगहुः च	கைப்பற்றினார்கள்.

क्ष्वेलितास्फोटनिनदैश्चால च वसुन्धरा । रक्षसां विहनादैश्च पुस्फोटैव तदाऽम्बरम् ॥

வசுந்நரா	சூரியும்	அம்பரம்	ஆகாயமும்
क्ष्वेलिता- स्फोटनिनदैः }	குதியல்களுடையவும் கைதட்டுகல்களுடை யவும் சத்தங்களால	ரக்சா	அரசர்களின்
चचा ऽ	அதிர்த்தது.	विहनादैः	சிறகநாதங்களால
तदा	அப்பொழுது	पुस्फोट इव	பெய்துபோலிருந் தது.

तेऽभिनिष्क्रम्य मुदिता राक्षसेन्द्रा महांशः । ददृशुर्वा नरान्किं समुद्यतशिलागम् ॥

ते	அந்த	अभिनिष्क्रम्य	விட்டது
महाबलाः	மகா பலசாலிகளாகிய	वनराक्षसानां	மரபாதிபாதிக்களையும் மரங்களை யுமுடைய
राक्षसेन्द्राः	ராட்சஸேந்திரர்கள்	वा नरानां	வனவாச ஸேனையை
मुदिताः	சந்தேசாவங்கொண்டு	ददृशुः	கண்டார்கள்

हरयोऽपि महात्मानो ददृशुर्नर्कतं बलम् । हस्त्यश्वरथसंवाधं किङ्किणीशतनादितम् ॥ ४३ ॥
नीलजीमूतसङ्काशं समुद्यतमहायुधम् । दीप्तानलरश्मिप्रख्यैः सर्वतो गैर्कटैर्वृतम् ॥ ४४ ॥

महान्मानः	மகா ஆற்றல்கொண்ட வர்களாகிய	समुद्यतमहायुधं	{ உயர்த்தப்பட்ட சிறந்த ஆயுதங்கொ யுடையதும்
हरयः अपि	வானரர்களும்	दीप्तानल- रश्मिप्रख्यैः }	{ கொழுந்துவிட்டெரி யும் அக்னியையும் சூரியனையும் நகர்த்த
हस्त्यश्वसंवाधं	{ யானை, குதிரை, தேர் இவைகளால் மறைந் ததும்	नरतः सर्वतः धृतं नैर्कटैः बल ददृशुः	ராட்சஸர்களால் எங்கும் முடிபட்டிருக்கிறது அரசு [மான பலையை கண்டார்கள்.
किङ्किणीशतनादितं	அனேகம் சத்தங்கைகள் ஒலிக்கப்பெற்றதும்		
नीलजीमूतसङ्काशं	கரிய மேகங்களை நிகர்த்ததும்		

तद्दृष्ट्वा बलमायान्तं लब्धश्छाः पुवङ्गमाः । समुद्यतमहाशैलाः संप्रगदुर्महाबलाः ॥ ४५ ॥

महाबलाः	மகா பலசாலிகளாகிய	दृष्ट्वा	பார்த்தது
पुवङ्गमाः	வானர்கள்	लब्धश्छाः	எற்ற லக்ஷ்யம் கிடைத் தவர்களாய்
तद्	அந்த	समुद्यतमहाशैलाः	{ உயர்த்தப்பட்ட பெ ரும் மலைகளை யுடைய வர்களாகி
बलं	பலையை	संप्रगदुः	ஆரவாரம் செய்தார்
आयान्तं	எதிர்த்துவருகின்ற தாய்		களா.

अमृष्यमाणा रक्षांसि प्रतिनर्दन्ति वानराः

॥ ४६ ॥

वानराः
रक्षांसि

வானரர்கள்
அரக்கர்களை

अमृष्यमाणाः
प्रतिनर्दन्ति

பொருதவர்களாய்
எதிர்ப்புழக்கமிட்
டார்கள்.

ततः समुद्रपृष्ठं निशम्य रक्षोगणा वानरयूथपानाम् ।

अमृष्यमाणाः पारहर्षमुग्रं महाबला भीमतरं विनेदुः

॥ ४७ ॥

महाबलाः
रक्षोगणाः
ततः
वानरयूथपानां
समुद्रपृष्ठं
निशम्य

மகாபலசாலிகளான
பரக்ககூட்டங்கள்
தற்போழுது
வானரயூதபானத்
தொடர்ச்சையுடன் [களின்]
நிசைத்து

उग्रं
पारहर्ष
अमृष्यमाणाः
भीमतरं
विनेदुः

கொடியதான
சத்ருக்களின் சந்தோ
ஷத்தை
பொருதவர்களாய்
நிக்கபயங்கரமாக
இரைச்சலிட்டனர்.

ते राक्षसबलं घोरं प्रविश्य हरियूथपाः । विचेरुह्यतैः शैलैर्नगाः शिखरिणो यथा ॥४८॥

ते
हरियूथपाः
घोर
राक्षसबलं
प्रविश्य
उद्यतैः

அந்த
வானரச்சேனைத்தலை
பயங்கரமான [வர்கள்,
அரக்கச்சேனைக்குள்
புகுந்து
உயர்த்தப்பட்ட

शैलैः
शिखरिणः
नगाः यथा
विचेरुः

மலைகளுடன்
கொடுமுடிகளைக்
கொண்ட
மலைகள் போன்றவர்
களாய்
சஞ்சரிக்கலாயினர்.

केचिदाकाशमाविश्य केचिदुन्यां प्लवङ्गमाः । रक्षःसैन्येषु संक्रुद्धाश्चेन्द्रमशिलायुधाः ॥४९॥

द्रुमांश्च विपुलस्कन्धान्गृह्य वानरपुङ्गवाः

॥ ५० ॥

केचिन्
द्रुमांश्च
प्लवङ्गमाः
आकाशं
प्रविश्य
केचिन्

சில
மரங்களையும் மலைகளை
யும் ஆயுதமாய்க்
கொண்டு
வானரர்கள்
ஆகாயத்தில்
புகுந்தும்
சில

वानरपुङ्गवाः
संक्रुद्धाः
विपुलस्कन्धान्
गृह्यन्
उभ्यां
रक्षःसैन्येषु च
चेरुः

வானரோத்தமர்கள்
சினம பூண்டு
பெருங்களைகளுற்ற
மரங்களை
எடுத்துக்கொண்டு
பூமியில் [களிலும்]
ராக்கஸசையங்-
சஞ்சரித்தார்கள்.

तद्युद्धमभवद्घोरं रक्षोवानरसंकुलम्

॥ ५१ ॥

रक्षोवानरसंकुलं
तत्

அரக்கர்களும் வான
ரர்களுக்கும் கைகலந்த
அந்த

युद्धं
घोरं
अभवत्

யுத்தமானது
பயங்கரமாய்
இருந்தது.

वे पादपशिलाशैलैश्चकुट्टिष्ठिमनूपमाम् । वाणौघैर्वीर्यामाणाश्च हरयो भीमविक्रमाः ॥ ५२ ॥

भीमविक्रमाः	பயங்கரப்பிரதாப	पादपशिला-	பாடங்கடாலும், பாறை
ते	அந்த [சூரஸிகளான	शैलेः च }	களாலும், மலைகளாலும்
हरयः	வானரர்கள்		
बाणौघैः	பாணசமூகங்களால்	अनूपमां	ஒப்பற்ற
वार्यमाणाः	தகைபடுகின்றவர்	वृष्टिं	வரஷத்தை
	களாய்	चक्रः	பொழிந்தார்கள்.

सिंहनादान्विनेदुश्च रणे वानरराक्षसाः । शिलाभिश्चूर्णयामासुर्यातुधानान्प्लवङ्गमाः ॥ ५३ ॥

रणे	போரில்	प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்
वानरराक्षसाः च	வானரர்களும் அரக்கர்களும்	यातुधानान्	அரக்கர்களை
सिंहनादान्	சிங்கநாதங்களை	शिलाभिः	பாறைகளால்
विनेदुः	முழக்கினார்கள்.	चूर्णयामासुः	நெருக்குவித்தார்கள்.

निजघ्नुः संयुगे क्रुद्धाः कवचाभरणावृतान् । केचिद्रथगतान्नीरान्गजवाजिगतानपि ॥ ५४ ॥

क्रुद्धाः	கோபங்கொண்ட	रथगतान्	ரத்தத்தின்மீதிருக்
केचित् .	சிலர்	वीरान्	வீரர்களைபும் [கின்ற
संयुगे	போரில்	गजवाजि-	யானைமீதும், குதிரை
कवचाभरणावृतान्	கவசங்களும் ஆபரணங்களும் பூண்	गतान् अपि }	மீதும் இருந்தவர்களை
		निजघ्नुः	புடைத்தார்கள். [யும

निजघ्नुः सहसाऽऽप्लुत्य यातुधानान्प्लवङ्गमाः । शैलशृङ्गाचिताङ्गाश्च मुष्टिभिर्वान्तलोचनाः

प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்	वान्तलोचनाः च	வழிகள் பிதுங்கியவர்
शृङ्गाचिताङ्गाः	மலைச்சிகரங்களால் தாக்கப்பெற்ற அங்கங்களை யுடையவர்களாயும்	सहसा	ஹைந்து [கனாயுடாகி
		आप्लुत्य	தாவி
		यातुधानान्	அரக்கர்களை
		निजघ्नुः	நையப்புடைத்தார்கள்.
मुष्टिभिः	முஷ்டிகளால்		கள.

चेरुः पेतुश्च नेदुश्च तत्र राक्षसपुङ्गवाः । राक्षसाश्च शरैस्तीक्ष्णैर्विभिदुः कपिकुञ्जरान्

राक्षसपुङ्गवाः	இராக்ஷஸைத்தமர்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
तस्य	அப்பொழுது [கள்	कपिकुञ्जरान्	வானரோத்தமர்களை
चेरुः	திரிந்தார்கள்.	तीक्ष्णैः	கூரிய
पेतुः च	விழுந்தார்கள்.	शरैः	பாணங்களால்
नेदुः च	ஆரவாரஞ்செய்தார்கள்.	विभिदुः	பிளந்தார்கள்.

शूलमुद्गरखड्गैश्च जघ्नुः प्रासैश्च शक्तिभिः । अन्योन्यं पातयामासुः परस्परजयैषिणः॥५७॥
 रिपुशोणितदिग्धाङ्गास्तत्र वानरराक्षसाः । ततः शैलैश्च खड्गैश्च विसृष्टैर्हरिराक्षसैः ॥ ५८ ॥
 सुहूर्तेनावृता भूमिरभवच्छोणिताप्लुता । विकीर्णपर्वताकारै रक्षोभिररिमर्दनैः ॥ ५९ ॥
 आसीद्वसुमती पूर्णा तदा युद्धमदान्वितैः ॥ ६० ॥

तल அப்பொழுது
 வானராक्षசா: வானர்களும், ராக்ஷ
 ஸர்களும்
 शैलै: च மலைகளாலும்
 खड्गै: च கத்திகளாலும்
 शूलमुद्गरखड्गै: च { சூலங்களாலும், முத்
 கரங்களாலும், பட்
 டாக்கத்திகளாலும்
 प्रासै: சட்டிகளாலும்
 शक्तिभि: च வேல்களாலும்
 जघ्नु: தாக்கினார்கள்.
 परस्परजयैषिण: { ஒருவரையொருவர்
 ஜயிக்க விருமபுகின்
 றவர்களாய்
 रिपुशोणितदिग्धाङ्गा: சத்ருக்களின் ரத்தத்
 தில் மூழ்கியவராய்
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 पातयामासु: வீழ்த்தினார்கள்.
 तत: அப்பொழுது

हरिराक्षसै: வானர்களாலும் ரா
 க்ஷஸர்களாலும்
 विसृष्टै: விடுக்கப்பட்ட அவை
 களால்
 सुहूर्तेन சிறிதுநேரத்தில்
 भूमि: தரையானது
 आवृता மறைக்கப்பட்டதாய்
 शोणिताप्लुता குருதிபெருகியதாய்
 अमवत् ஆனது.
 विकीर्णपर्वताकारै: சிறந்த மலைகளை
 நிகர்த்தவர்களும்
 अरिमर्दनै: சத்ருசம்ஹாரகர்
 களும்
 युद्धमदान्वितै: போர்மதம் கொண்ட
 வர்களுமான
 रक्षोभि: அரக்கர்களால்
 वसुमती பூமியானது
 तदा அப்பொழுது
 पूर्णा நிரம்பியதாய்
 आसीत् ஆயிற்று.

आक्षिप्ता: क्षिप्यमाणाश्च भग्नशूलाश्च वानरै: । पुनरङ्गैस्तथा चक्रुरासन्ना युद्धमद्भुतम् ॥

वानरै: வானர்களால்
 आक्षिप्ता: च இழுக்கப்பட்டவர்
 களும்,
 क्षिप्यमाणा: च எறியப்பட்டவர்களும்
 भग्नशूला: तथा சூலங்கள் முறிக்கப்
 பட்டவர்களும்

अङ्गै: पुन: அங்கங்களாலேயே
 आसन्ना: எ
 अद्भुतं ஆச்சர்யமான
 युद्धं போரை
 चक्रु: செய்தார்கள்.

वानरान्वानरैरेव जघ्नुस्ते रजनीचरा: । राक्षसान्ராक्षसैरेव जघ्नुस्ते वानरा अपि॥ ६२ ॥

ते அந்த
 रजनीचरा: அரக்கர்கள்
 वानरान् ' வானர்களை
 वानरै: एव வானர்களைக்கொண்
 டே
 जघ्नु: புடைத்தார்கள்.

ते அந்த
 वानरा: अपि வானர்களும்
 राक्षसान् அரக்கர்களை
 राक्षसै: एव அரக்கர்களைக்கொண்
 டே
 जघ्नु: புடைத்தார்கள்.

आक्षिप्य च शिलास्तेषां निजघ्नू राक्षसा हरीन् ।
तेषां चाच्छिद्य शस्त्राणि जघ्नू रक्षांसि वानराः

॥ ६३ ॥

ராஷ்சா: அரக்கர்கள்
ஹரீந் வானரர்களை
தேஷா அவர்களுடைய
சிஸா: பாதைகளையே
ஆக்ஷிப்ய பிடுங்கிக்கொண்டு
நிஜ஘்நு: நையப்புடைத்தார்கள்.

வானரா: வானரர்கள்
ரக்ஷாஸி அரக்கர்களை
தேஷா அவர்களுடைய
சஸ்த்ராணி ச ஆயுதங்களையே
ஆக்ஷித்ய பிடுங்கிக்கொண்டு
ஜ஘்நு: புடைத்தார்கள்.

निजघ्नुः शैलशूलास्त्रैर्विभिदुश्च परस्परम् । सिंहनादान्विनेदुश्च रणे वानरराक्षसाः ॥ ६४ ॥

रणे போரில்
வானரராஷ்சா: வானரர்களும் ராக்ஷ
ஸர்களும்
शैलशूलास्त्रै: { மலைகளாலும், சூலங்க
ளாலும், அஸ்திரங்க
ளாலும்

निजघ्नुः தாக்கிக்கொண்டார்
கள்.
परस्परं ஒருவரையொருவர்
विभिदुः च கிழித்துக்கொண்டார்
கள்.
सिंहनादान् च சிங்கநாதங்களையும்
विनेदुः முழக்கினார்கள்.

छिन्नवर्मतनुत्राणा राक्षसा वानरैर्हताः । रुधिरं प्रसृतास्तत्र रससारमिव द्रुमाः ॥ ६५ ॥

தஸ அப்பொழுது
ராஷ்சா: அரக்கர்கள்
வானரै: வானரர்களால்
ஹதா: புடைக்கப்பட்டு
छिन्नवर्म- { உடலைக்காக்கும் கவ
तनुत्राणा: } சங்களையிழந்தவர்
களாய்

रुधिरं ரத்தத்தை,
द्रुमा: மரங்கள்
रससारं பால்பெருக்கை
इव எவ்வண்ணமோ, அவ்
வண்ணமே,
प्रसृता: பெருக்கினார்கள்.

रथेन च रथं चापि वारणेनैव वारणम् ॥ ६६ ॥

हथेन च हयं केचिन्निजघ्नुर्वानरा रणे । प्रहृष्टमनसः सर्वे प्रगृहीतमनश्शिलाः ॥ ६७ ॥

रणே போரில்
வானரா: வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
प्रहृष्टमनसः மனஉத்ஸாகங்கொண்
டவர்களாய்
प्रगृहीतमनःशिला: மனோசிலைகளை கைக்
கொண்டவர்களாய்

वारणेन ஓர் யானையால்
वारण एव மற்றோர் யானையை
अपि च இன்னும் [யும்
केचित् சிலர்
हथेन ஒரு குதிரையால்
हयं च மற்றோரு குதிரை
யையும்
निजघ्नुः மோதிப்புடைத்தார்
கள்.

रणे ஒரு ரதத்தால்
रथं च மற்றோரு ரதத்தையும்

हरयो राक्षसाञ्जघ्नुर्द्रुमैश्च बहुशाखिभिः । तद्युद्धमभवद्भोरं रक्षोवानरसङ्कुलम् ॥ ६८ ॥

हरयः	வானரர்கள்	रक्षोवानरसंकुलं	ராக்ஷஸர்களும் வான ரர்களும் கைகலந்த
बहुशाखिभिः	பல கிளைகளுந்		
द्रुमैः च	மரங்களாலும்	तत्	அந்த
राक्षसान्	அரக்கர்களை	युद्धं	யுத்தமானது
जघ्नुः	தாக்கினார்கள்.	घोरं	பயங்கரமாக
		अभवत्	இருந்தது.

धुरधैर्यचन्द्रैश्च भलैश्च निशितैः शरैः । राक्षसा वानरेन्द्राणां चिच्छिदुः पादपाञ्छिलाः॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	अधैचन्द्रैः च	அந்தச் சந்திர பாணங் களாலும்
वानरेन्द्राणां	வானரோத்திரர்களு		
पादपान्	மடங்கலையும் [டைய	निशितैः	கூரிய
शिलाः	பாறைகளையும்	भलैः शरैः च	பல்ல பாணங்களாலும்
क्षुरधैः	சூரபர பாணங்க ளாலும்	चिच्छिदुः	துண்டித்து வீழ்த்தி னார்கள்.

विकीर्णैः पर्वताग्रैश्च द्रुमैश्छिन्नैश्च संयुगे । हतैश्च कपिरक्षोभिर्दुर्गमा वसुधाऽभवत् ॥ ७० ॥

संयुगे	போரில்	हतैः	மாண்டு கிடந்த
विकीर्णैः	சிதறிக்கிடந்த	कपिरक्षोभिः च	வானர அரக்கர்களா யும்
पर्वताग्रैः च	மலைச்சிகரங்களாலும்	वसुधा	பூமியானது
छिन्नैः	முறிந்துகிடந்த	दुर्गमा	புக முடியாததாய்
द्रुमैः च	மரங்களாலும்	अभवत्	இரு

ते वानरा गर्वितहृष्टचेष्टाः संग्राममासाद्य भयं विमुच्य ।

युद्धं तु सर्वे सह राक्षसैस्तेर्नानायुथाश्चक्रुर्दीनसत्त्वाः

॥ ७१ ॥

अदीनसत्त्वाः	சட்டிய ஆற்றல கொண்ட	संग्रामं	போரை
		आपाद्य	கொண்டு
ते	அந்த		
वानराः	வானரர்கள்	गर्वितहृष्टचेष्टाः	{ செருக்கும் உத்ஸாக மும கொண்ட செய வற்றவர்களாய்
सर्वे तु	எல்லோரும்		
नानायुथाः ,	{ பல போர்க்கருவிக ளோக்கொண்டவர் களாய்	तैः	அந்த
भयं	பயத்தை	राक्षसैः	அரக்கர்களோடு
विमुच्य	விட்டொழித்து	सह	கூட
		युद्धं	போரை
		चक्रुः	செய்தார்கள்.

तस्मिन्प्रवृत्ते तुमुले विमर्दे प्रहृष्यमाणेषु वलीमुखेषु ।
निपात्यमानेषु च राक्षसेषु महर्षयो देवगणाश्च नेदुः

॥ ७२ ॥

तस्मिन्	அந்த	राक्षसपु	அரக்கர்கள்
துமுலே	மிகக்கலவரமான	निपात्यमानेषु च	வீழ்த்தப்படுகை
विमर्दे	போர்		யிலும்
प्रवृत्ते	நடக்குங்கால்	महर्षयः	மகர்ஷிகளும்
वलीमुखेषु	வானராகள	देवाणाः च	தேவர்களைகளும்
प्रहृष्यमाणेषु	உச்சாகமுறுகையி லும்	नेदुः	ஆரவாரித்தனர்.

ततो हयं मारुततुल्यवेगमारुह्य शक्तिं निशितां प्रगृह्य ।
नरान्तको वानरराजसैन्यं महार्णवं मीन इवाविवेश

॥ ७३ ॥

ततः	அப்பொழுது	शक्तिं	சக்தியாயுத்ததை
नरान्तकः	நரரந்தகன்	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
मारुततुल्यवेगं	காற்றை நிகர்த்த வேகம் படைத்த	वानरराजसैन्यं	வானரமன்னனது சையைத்திற்குள்
हयं		मीनः	மீன்
आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு	महार्णवं इव	பெரிய கடலுள் எவ் வாறே அவ்வாறே
निशितां	கூரிய	आविवेश	புகுந்தான்.

स वानरान्सप्त शतानि वीरः प्राप्तेन दाप्तेन विनिर्विभेद ।
एकक्षणेनेन्द्ररिपुर्महात्मा जघान सैन्यं हरिपुङ्गवानाम्

॥ ७४ ॥

वीरः	ஞானும்	प्राप्तेन	சட்டியால்
इन्द्ररिपुः	இந்திரசத்ருவும்	विनिर्विभेद	குத்தினான்.
महारमा	பேராற்றல்கொண்ட	हरिपुङ्गवानां	வானரோத்தமர் களின்
सः	அவன்		
सप्त शतानि	எழுநூறு	सैन्यं	சையைத்தை
वानरान्	வானரர்களை	एकक्षणेन	ஒரு க்ஷணத்திலேயே
दीप्तेन	ஜ்வலிக்கும்	जघान	புடைத்துவிட்டான்.

ददृशुश्च महात्मानं हयपृष्ठे प्रतिष्ठितम् । चरन्तं हरिसैन्येषु विद्याधरमहर्षयः ॥ ७५ ॥

विद्याधरमहर्षयः	வியதயாதரர்களும் மகர்ஷிகளும்	प्रतिष्ठितं	இருப்பவனுய்
		हरिसैन्येषु	வானரசையங்களில்
महामानं	மகாத்மாவாகிய	चरन्तं च	தரிப்பவனாக
हयपृष्ठे	குதிரைமீது	दृशुः	பார்த்தார்கள்.

स तस्य ददृशे मार्गो मांसशोणितकर्दमः । पतितैः पर्वताकारैर्वानरैरभिसंवृतः ॥ ७६ ॥

तस्य अवனது
सः अநத
मार्गः மார்க்கடானது
पतितैः வீழ்நதுகிடந்த
पर्वताकारैः மலைகளை நிகர்த்த
தோற்றமுடைய

वानरैः வானரர்களால்
अभिसंवृतः மூடுண்டு
मांसशोणितकर्दमः { மாம்ஸங்களாலும்
ரத்தத்தாலும் சேறு
ற்றதாய்
ददृशे காணப்பட்டது.

यावद्विक्रमितुं बुद्धिं चक्रुः प्लवगपुङ्गवाः । तावदेतानतिक्रम्य निर्विभेद नरान्तकः ॥ ७७ ॥

नरान्तकः நராதகன்
यावत् எதற்குள்
प्लवगपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
विक्रमितुं எதித்துத்தாக்க
बुद्धिं चक्रुः நினைத்தார்களோ,

तावत् அதற்குள்
एतान् இவர்களை
अतिक्रम्य ஆக்ரமித்து
निर्विभेद பிளநதுவிட்டான்.

ज्वलन्तं प्रासमुद्यम्य सङ्ग्रामाग्रे नरान्तकः । ददाह हरिसैन्यानि वनानीव विभावसुः ॥

नरान्तकः நராதகன்
सङ्ग्रामाग्रे போர்முனையில்
ज्वलन्तं ஜ்வலிக்கும்
प्रासं ஈட்டியை
उद्यम्य உயர்த்திக்கொண்டு

हरिसैन्यानि வானரசனையங்களை
विभावसुः அக்னிபகவான்
वनानि காடுகளை
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
ददाह எரித்தான்.

यावदुत्पाटयामासुर्वृक्षाञ्छैलान्वनौकसः । तावत्प्रासहताः पेतुर्वज्रकृत्ता इवाचलाः ॥ ७९ ॥

वनौकसः வானரர்கள்
वृक्षान् மரங்களையும்
शैलान् மலைகளையும்
उत्पाटयामासुः } பெயர்த்தெடுப்பதற்
यावत् तावत् } குள்
प्रासहताः ஈட்டியால் தாக்கப்பட்ட
டவர்களாய்

वज्रकृत्ताः வஜ்ராயுதத்தால்
சிதைக்கப்பட்ட
अचलाः इव மலைகள்போல
पेतुः கீழே சாய்ந்துவிட்
டார்கள்.

दिक्षु सर्वासु बलवान्विचचार नरान्तकः । समृद्धसर्वतो युद्धे प्रावृत्काले यथाऽनिलः ॥

बलवान् பலசாலியாகிய
नरान्तकः நராதகன்
युद्धे போரில்
दिक्षु திக்குகள்
सर्वासु எல்லாவற்றிலும்
सर्वतः எதையும்

समृद्धन् தவம்ஸம் செய்பவ
प्रावृत्काले வர்ஷகாலத்தில் [னாய்
अनिलः காற்று
यथा எப்படியோ
विचचार அப்படியே
திரிந்தான்,

न शेकुर्धावितुं वीरा न स्थातुं स्पन्दितुं भयात् ।

उत्पतन्तं स्थितं यान्तं सर्वान्विव्याध वीर्यवान्

॥ ८१ ॥

வீரா:	சூரர்கள் (வானரசர்கள்)	வீரீயவான்	வீர்யவானாகும்
भयात्	திக்கிலால்		அவன் (அரக்கன்)
धावितुं	ஓடவும்	उत्पतन्तं	தாவுகின்றதையும்
शेकुः न	முடியவில்லை;	स्थितं	நிற்கின்றதையும்
स्थातुं	நிற்கவும்,	यान्तं	செல்கின்றதையும்
स्पन्दितुं	அசையவும்,	सर्वान्	யாவற்றையும்
न	முடியவில்லை.	विव्याध	தாக்கினான்.

एकेनान्तककल्पेन प्रासेनादित्यतेजसा । भिन्नानि हरिसैन्यानि निपेतुर्धरणीतले ॥ ८२ ॥

हरिसैन्यानि	வானரச சைன்யங்கள்	प्रासेन	சட்டியைக்கொண்டு
अन्तककल्पेन	எமனை நிகர்த்த	भिन्नानि	பிளக்கப்பட்டவர்
एकेन	தனித்த ஒருவனால்	धरणीतले	பூமியில் [களாய்
आदित्यतेजसा	சூர்யவொளிகொண்ட	निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

वज्रनिष्पेषसदृशं प्रासस्याभिनिपातनम् । न शेकुर्वानराः सोढुं ते विनेदुर्महास्वनम् ॥ ८३ ॥

वानराः	வானரர்கள்	सोढुं	சகிக்க
प्रासस्य	சட்டியின்	शेकुः न	முடியவில்லை.
वज्रनिष्पेषसदृशं	வஜ்ராயுதத்தின்	ते	அவர்கள்
	வீழ்ச்சிக்கொப்பாகிய	महास्वनं	பேரிரைச்சலாய்
अभिनिपातनं	தாக்குதலை	विनेदुः	கீசினார்கள்.

पततां हरिवीराणां रूपाणि प्रचकाशिरे । वज्रभिन्नायकूटानां शैलानां पततामिव ॥ ८४ ॥

पततां	கீழ்விழுந்த	पततां	கீழேசாயும்
हरिवीराणां	வானரவீரர்களின்	शैलानां	மலைகளுடைய உருவங்கள்
रूपाणि	உருவங்கள்	इव	எவ்விதமோ அவ்விதமே
वज्रभिन्नायकूटानां	{ வஜ்ராயுதத்தால் பிளப்புண்ட சிகர சமூகங்களுற்று	प्रचकाशिरे	விளங்கின.

ये तु पूर्वं महात्मानः कुम्भकर्णेन पातिताः । ते स्वस्था वानरश्रेष्ठाः सुग्रीवमुपतस्थिरे ॥

कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்	ते	அந்த
ये	எந்த	वानरश्रेष्ठाः तु	வானரோத்தமர்களும்
महात्मानः	மகா ஆற்றலமைந்த	स्वस्थाः	ஸ்வபாவநிலைமைக்கு
पूर्वं	முன்பு [வர்கள்		வந்தவர்களாய்
पातिताः	வீழ்த்தப்பட்டார்	सुग्रीवं	சுகரீவனை
	களோ	उपतस्थिरे	கிட்டினார்கள்.

विपेक्षमाणः सुग्रीवो ददर्श हरिवाहिनीम् । नरान्तकभयत्रस्तां विद्रवन्तीमितस्ततः ॥ ८६ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	विपेक्षमाणः	கவனித்து
हरिवाहिनी	வானரச்சேனையை	इतस्ततः	இங்குமங்கும
नरान्तकभयत्रस्तां	{ நராதகனிடம் பயத் தால் திகில்கொண்ட தாய்	विद्रवन्ती	சுதறி ஓடுகின்றதாய்
		ददर्श	பார்த்தான்.

विद्रुतां वाहिनीं दृष्ट्वा स ददर्श नरान्तकम् । गृहीतपासमायान्तं ह्यपृष्टे प्रतिष्ठितम् ॥ ८७ ॥

सः	அவன்	ह्यपृष्टे	குதிரைமீது
वाहिनीं	சேனையை	प्रतिष्ठितं	ஏறிக்கொண்டு
विद्रुतां	ஒடினதாய்	गृहीतपासं	பட்டியைக்கொண்டு
दृष्ट्वा	கண்டு பின்	आयान्तं	எதிர்த்துவருகிறவ
नरान्तकं	நராதகனை	ददर्श	கவனித்தான். [னாய்]

अथोवाच महातेजाः सुग्रीवो वानराधिपः । कुमारमङ्गदं वीरं शक्रतुल्यपराक्रमम् ॥ ८८ ॥

महातेजाः	மகா ஆற்றல்கொண்ட வனும்	शक्रतुल्यपराक्रमं	இந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமம்கொண்ட
वानराधिपः	வானரமன்னனுமாகிய	वीरं	சூரனுமாகிய
सुग्रीवः	சுகிரீவன்	अङ्गद	அங்கதனைப்பார்த்து
अथ	அப்பொழுது	उवाच	பின்வருமாறு கட்ட ளையிட்டான்:
कुमारं	புதல்வனும்		

गच्छ त्वं राक्षसं वीरो योऽसौ तुरगमास्थितः । क्षोभयन्तं हरिवलं क्षिप्रं प्राणैर्वियोजय ॥

एवं गच्छ	“நீ சென்றுவா.	हरिवलं	வானரச்சேனையை
यः	எந்த	क्षोभयन्तं	கலக்கும
असौ	இந்த	राक्षसं	அரக்கனை
वीरः	வீரன்	क्षिप्रं	விரைவில்
तुरगं	குதிரைமீது	प्राणैः वियोजय	உயிர்வாங்கிவிடுவா
आस्थितः	வீற்றிருக்கின்றானோ		யாக.

स भर्तुर्वचनं श्रुत्वा निष्पपाताङ्गदस्ततः । अनीकान्मेघसङ्काशान्मेघानीकादिवांशुमान् ॥

सः	அந்த	अनीकात्	சேனையினின்று
अङ्गदः	அங்கதன்	अंशुमान्	சூரியபகவான்
ततः	அப்பொழுது	मेघानीकात्	மேகப்படலத்தி
भर्तुः			
वचनं	கட்டளையை	इव	எவ்விதமோ அவ்வி
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு		தமே
मेघसङ्काशात्	மேகத்தை நிகர்த்த	निष्पपात	வெளியார்த்தான்.

शैलसङ्घातसङ्काशो हरीणाद्युत्तमोऽद्भुतः । रराजाद्भुतसङ्घः सधातुर्विवर्षितः ॥ ९१ ॥

हरीणां	வானரர்களுள்	अद्भुतसङ्घः	அநிந்தவனாய்
उत्तमः	உத்தமனும்	सधातुः	காவிகந்தர்களோடு
शैलसङ्घातसङ्काशः	மலைப்பிளப்பை நிகர்த்த	पर्वतः इव	கூடிய பரவதம் எவ்வண்ணமோ
	ததோற்றமுடைய வனுமான		அவ்வண்ணமே விளங்கினான்.
अद्भुतः	அங்கதன்	रराज	

निरायुधो महातेजाः केवलं नखदंष्ट्रवान् । नरान्तकश्च भिक्षुश्च बालिपुत्रोऽर्वाद्यः ॥ ९२ ॥

महातेजाः	மிக்க ஆற்றல்கொண்ட	नरान्तकं	நராத்கனை
बालिपुत्रः	வாலிமைந்தன்	अभिक्षुश्च	எதிர்க்கு
निरायुधः	ஆயுதமேந்தாது	ववः	ஒரு சொல்லை
नखदंष्ट्रवान् }	நகவகளை யும், பற்களை	अवबोध	பின் வருமாறு
केवलं }	யும் மாதிரியும் கொண்டு		புகன்றான் :

तिष्ठ किं प्राकृतैरेभिर्हरिभिस्त्वं करिष्यसि । अस्मिन्वज्रसमस्पर्शं प्राप्तं क्षिप ममोरसि ॥

तिष्ठ	சுற்றுப் பொறு,	मम	எனது
एभिः	இந்த	अस्मिन्	இந்த
प्राकृतैः	பாமர	उरसि	மார்பில்
हरिभिः	குரங்குகளுடன்	वज्रसमस्पर्शं	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த
त्वं	நீ		கந்த வலிகொண்ட
करिष्यसि किं	செய்யப்படுவ	प्राप्तं	பட்டியை
	தென்ன ?	क्षिप	எறிவாய்."

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा प्रचुक्रोध नरान्तकः । सन्दग्ध दशनेरोष्टं विनिश्चस्य भुजङ्गवत् ॥ ९५ ॥

कुदः	கோபங்கொண்டிருந்த வனும	आद्य	உதட்டை
नरान्तकः	மானிடர்களுக்கு மிருத்யுவுமான	सन्ध्य	சூயந்து
नरान्तकः	நராத்கன்	बालिपुत्रं	வாலிபுதல்வனாகிய
अङ्गदस्य	அங்கதனுடைய	अङ्गद	அங்கதனை
वचः	சொல்லை	अभिगम्य	கிட்டி
श्रुत्वा	கேட்டு	भुजङ्गवत्	சர்ப்பம்போல
दशनैः	பற்களால்	विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து
		प्रचुक्रोध	கடுகடுத்தான்.

प्रासं समाविध्य तदाऽङ्गदाय समुज्ज्वलन्तं सहस्रोत्ससर्ज ।

स वालिपुत्रोरसि वज्रकल्पे बभूव भयो न्यपतच्च भूमौ

॥ ९६ ॥

तदा	அப்பொழுது	वज्रकल्पे	வஜ்ராயுதத்தை
समुज्ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கும்		நிகர்த்த
प्रापं	ஈட்டியை	वालिपुत्रोरसि	வாலிபுத்ரனது
सामविध्य	சுழற்றி		மார்பில்
ऽङ्गदाय	அங்கதன்மீது	भयः	முறிவுண்டதாய்
सहसा	விரைந்து	बभूव	ஆனது;
उत्ससर्ज	எறிந்தான்.	भूमौ च	பூமியிலும்
सं:	அது	न्यपतत्	விழுந்துவிட்டது.

तं प्रासमालोक्य तदा विभ्रं सुपर्णकृत्तोरगभोगकल्पम् ।

तलं समुद्यम्य स वालिपुत्रस्तुरङ्गं तस्य जघान मूर्ध्नि

॥ ९७ ॥

तदा	அப்பொழுது	विभ्रं	முறிவுண்டதாய்
सः	அந்த	आलोक्य	பார்த்து
वालि पुत्रः	வாலிமைந்தன்	तलं	உள்ளங்கையை
तं	அந்த	समुद्यम्य	ஒங்கி
प्रापं	ஈட்டியை	तस्य	அவனது
सुपर्णकृत्तोर- } भोगकल्पं }	சுருட்பகவானால் துண் டுண்ட சர்ப்பத்தின் உடலை நிகர்த்து	तुरङ्गं	குதிரையை
		मूर्ध्नि	தலையில்
		जघान	அறைந்தான்.

निमग्नतालुः स्फुटिताक्षितारो निष्क्रान्तजिह्वोऽचलसंनिकाशः ।

स तस्य वाजी निपपात भूमौ तलप्रहारेण विशीर्णमूर्धा

॥ ९८ ॥

तस्य	அவனது	निमग्नतालुः	கடைவாய் நசுங்கி
अचलसन्निकाशः	மலையை நிகர்த்த	स्फुटिताक्षितारः	கருவிழிகள் தெறித்து
सः वाजी	அந்தக் குதிரை	निष्क्रान्तजिह्वः	நாக்கு பிதுங்கி
तलप्रहारेण	உள்ளங்கையறையால்	भूमौ	பூமியில்
विशीर्णमूर्धा	மண்டையுடைந்து,	निपपात	சாயுந்தது.

नरान्तकः क्रोधवशं जगाम हतं तुरङ्गं पतितं निरीक्ष्य ।

स मुष्टिमुद्यम्य महाप्रभावो जघान शीर्षे युधि वालिपुत्रम्

॥ ९९ ॥

युधि	போரில்	महाप्रभावः	மிக மகிமைவாய்ந்த
नरान्तकः	நராதகன்	सः	அவன்
तुरङ्ग	குதிரையை	मुष्टि	முஷ்டியை
हतं	மாண்டு	उद्यम्य	உயர்த்தி
पतितं	விழுந்ததாய்	वालिपुत्रं	வாலிபுதல்வனை
निरीक्ष्य	கண்டு	शीर्षे	சிரஸில்
क्रोधवशं जगाम	கோபம் மூண்டான்.	जघान	புடைத்தான்.

अथाङ्गदो मुष्टिविभिन्नभूर्या सुस्राव तीव्रं रुधिरं भृशोष्णम् ।

मुहुर्विज्ज्वाल मुमोह चापि संज्ञां समासाद्य विसिष्मिये च ॥ १०० ॥

अथ	அப்பொழுது	मुहुः	மிகவும்
अङ्गदः	அங்கதன்	विज्ज्वाल	தபித்தான்.
मुष्टिविभिन्नभूर्या	முஷ்டியால் தலை பிளவுண்டவனாக	च च	அக்கணமே
भृशोष्णं	மிகக்கொதிப்புண்ட	मुमोह	உணர்விழந்தான்.
रुधिरं	ரத்தத்தை	संज्ञां	தெளிவை
तीव्रं	அதிகமாய்	समासाद्य	அடைந்து
सुस्राव	ஒழுக்கினான்.	विसिष्मिये अपि	ஆச்சரியமும் கொண்டு

अथाङ्गदो वज्रसमानवेगं संवत्यं मुष्टिं गिरिशृङ्गकल्पम् ।

निपातयामास तदा महात्मा नरान्तकस्योरसि वालिपुत्रः ॥ १०१ ॥

अथ	பின்னர்	मुष्टिं	முஷ்டியை
वालिपुत्रः	வாலிபுத்தல்வனும்	वज्रसमानवेगं	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
महात्मा	பேராற்றல்கொண்ட		த்த வேகமுற்றதாய்
अङ्गदः	அங்கதன் [வனுமாகிய	संवत्यं	சுழற்றி
तदा	அப்பொழுது	नरान्तकस्य	நராத்கனுடைய
गिरिशृङ्गकल्पं	மலைச்சிகரத்தை	उरसि	மார்பில்
	நிகர்த்த	निपातयामास	வீழ்த்தினான்.

स मुष्टिनिष्पृष्टविभिन्नवक्षा ज्वालावमच्छोणितदिग्धगात्रः ।

नरान्तको भूमितले पपात यथाऽचलो वज्रनिपातभग्नः ॥ १०२ ॥

सः नरान्तकः	அந்த நராத்கன்	वज्रनिपातभग्नः	வஜ்ராயுதத்தின் வீழ்
मुष्टिनिष्पृष्ट-	முஷ்டியின் புடைப்		சகியால் பிளவுண்ட
विभिन्नवक्षाः	பால் மார்பு பிளவு	अचलः	மலை
	ண்டவனாய்	यथा	எப்படியோ, அடைய
ज्वालावम-	ஜ்வாலையுடன் பொம்	भूमितले	பூப்பிரதேசத்தில்
च्छोणितदिग्धगात्रः	கிய ரத்தத்தால்	पपात	வீழ்ந்துமாய்ந்த விட்
	தேகம் நனைந்தவனாய்		டான.

अथान्तरिक्षे त्रिदशोत्तमानां वनौकसां चैव महाप्रणादः ।

बभूव तस्मिन्निहतेऽप्यवीरे नरान्तके वालिसुतेन संख्ये ॥ १०३ ॥

अथ	அப்பொழுது	निहते	மாண்டவனவில்
संख्ये	போரில்	अन्तरिक्षे	ஆகாயத்தில்
वालिसुतेन	வாலிசுமைந்தனால்	त्रिदशोत्तमानां च	தேவர்களுடையவும்
अप्यवीरे	சிறந்தவீரனாகிய	वनौकसां एव	வானரர்களுடையவும்
तस्मिन्	அந்த	महाप्रणादः	பேரொலியானது
नरान्तके	நராத்கன்	बभूव	உண்டாயிற்று.

अथाद्वादो राममनःप्रहर्षणं सुदुष्करं तत्कृत्वान्हि विक्रमम् ।

विसिष्मिये सोऽप्यतिवीर्यविक्रमः पुनश्च युद्धे स बभूव हर्षितः ॥ १०४ ॥

अतिवीर्यविक्रमः अநிக ஆண்மைப்பு
 MA நிற லுமமைந்தக
 सः அந்த
 अद्वादः ह अங்கதனும்
 सुदुष्करं செயற்கரியதம்
 राममनः- } ஸ்ரீராமரது மனதிற்கு
 प्रहर्षणं अपि } ஸந்தேஷம் வினை
 விப்பதுமான
 तत् அந்த

विक्रमं வீரச்செயலை
 कृत्वान् செய்துமுடித்தவனாய்
 विसिष्मिये கர்வங்கொண்டான்.
 सः அவன்
 अथ அப்பொழுது
 पुनः च மீளவும்
 युद्धे போரில்
 हर्षितः உத்தஸாகங்கொண்ட
 बभूव ஆயினான். [வனாய்]

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17848

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3273

सप्ततितमः सर्गः—எழுபதாவது ஸர்க்கம். ॥ ७० ॥

देवान्तकादिवधः—தேவாந்தகன் முதலியவர்களின் வதம்.

नरान्तकं हतं दृष्ट्वा चुकुशुर्नैर्ऋतर्षभाः । देवान्तकस्त्रिमूर्धा च पौलस्त्यश्च महोदरः ॥ १ ॥

नैर्ऋतर्षभाः ராக்ஷஸோத்தபர்
 களாகிய
 देवान्तकः தேவாந்தகனும்
 पौलस्त्यः புலஸ்தவம்சத்தவனும்
 त्रिमूर्धा च த்ரிமூர்த்திய
 महोदरः च மஹோதரனும்
 नरान्तकं நராந்தகனை
 हतं மாண்டவனாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து
 चुकुशुः அலறியழுதார்கள்.

आरूढो मेघसङ्काशं वारुणेन्द्रं महोदरः । वालिपुत्रं महावीर्यमभिदुद्राव वीर्यवान् ॥ २ ॥

मेघसङ्काशं மிகத்தை நிகர்த்த
 वारुणेन्द्रं செந்த யானைமீன
 आरूढः வீரநீருந்த
 वीर्यवान् வீர்யசாலியான
 महोदरः மகோதரன்
 महावीर्यं மகாவீர்யசாலியான
 वालिपुत्रं வாலிபுதல்வனை
 अभिदुद्राव எதிர்த்தான்.

भ्रातृव्यसनसन्तप्तस्था देवान्तका बली । आदाय परिचं दीप्तमङ्गदं समभिद्रवत् ॥ ३ ॥

बली பலவானாகிய
 देवान्तकः तथा தேவாந்தகனும்
 भ्रातृव्यसनसन्तप्तः சகோதரனின் மரண
 த்தால் தவித்தவனாய்
 दीप्तं ஜ்வலிக்கும்
 परिचं உழைத்தடியை
 आदाय கைக்கொண்டு
 अङ्गदं அங்க
 समभिद्रवत् எதிர்த்தான்.

विषाणं चास्य निष्कृष्य वालिपुत्रो महाबलः । देवान्तकमभिप्लुत्य ताडयामास संयुगे ॥

ச்யுगे	போரில்	निष्कृष्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
महाबलः	பலசாலியாகிய	अभिप्लुत्य	தாவிக்கொம்பி
वालिपुत्रः	வாலிபுத்தல்வன்	देवान्तकं	தேவாந்தகனை
अस्य	இதனது	ताडयामास	புடைத்தான்.
विषाणं च	தந்தத்தையும்		

स विह्वलितसर्वाङ्गो वातोद्धूत इव द्रुमः । लाक्षारससवर्णं च सुसाव रुधिरं मुखात् ॥१६॥

सः	அவன்	मुखात्	வாயினின்று
वातोद्धूतः	காற்றால் அலையுண்ட	लाक्षारससवर्णं	செம்பஞ்சுக்குழம்
द्रुमः इव	மரம்போல		பைப் போன்ற
विह्वलितसर्वाङ्गः	எல்லா அங்கங்களும்	रुधिरं च	ரத்தத்தையும்
	தளர்ந்தவனாய்	सुसाव	கக்கனான்.

अथाश्वास्य महातेजाः कृच्छ्रादेवान्तको बली । आविध्य परिधं घोरमाजघान तदाऽङ्गदम् ॥

अथ	பின்னர்	घोरं	பயங்கரமான
महातेजाः	ஆண்மை மிகுந்தவ	परिधं	உழலைத்தடியை
बली	பலசாலியுமான [னும்	आविध्य	சுழற்றி
देवान्तकः	தேவாந்தகன்	तदा	அப்பொழுது
कृच्छ्रात्	மிகச்சிரமப்பட்டு	अङ्गदं	அங்கதனை
आश्वास्य	களைப்பு நீங்கி	आजघान	தாக்கினான்.

परिधाभिहतश्चापि वानरेन्द्रात्मजस्तदा । जानुभ्यां पतितो भूमौ पुनरेवोत्पपात ह ॥१८॥

तदा	அப்பொழுது	जानुभ्यां	முழந்தாளிட்டு
परिधाभिहतः	உழலைத்தடியாலடிக்க	भूमौ	பூமியில்
	ப்பெற்ற	पतितः	விழுந்தவனாய்
वानरेन्द्रात्मजः }	அங்கதனும்	पुनः एव	மீளவும்
च अपि		उत्पपात ह	எழுந்தான்.

तमुत्पतन्तं त्रिशिरास्त्रिभिर्बाणैरजिह्मगैः । घोरैर्हरिपतेः पुत्रं ललाटेऽभिजघान ह ॥ १९ ॥

त्रिशिरः	மூச்சுரஸ்	अजिह्मगैः	நேராகப் பாயவல்ல
उत्पतन्तं	எழுதம்		வைகளும்
तं	அந்த	घोरैः	கொடியவைகளுமான
हरिपतेः	வாலியின்	त्रिभिः बाणैः	மூன்று பாணங்களால்
पुत्रं	புதல்வனை	ललाटे	நெற்றியில்
		अभिजघान ह	அடித்தான்.

ततोऽङ्गदं परिशिसं त्रिभिर्नैर्ऋतपुङ्गवैः । हनुमानपि विज्ञाय नीलश्चापि प्रतस्थतुः ॥ २० ॥

ततः	அப்பொழுது	वर्कतपुङ्गवैः	ராக்ஷஸோத்தமர்
हनुमान् अपि	ஆஞ்சனேயரும்,		களால்
नीलः च अपि	நீலனும்	परिशिसं	சூழப்பட்டவனும்
अङ्गदं	அங்கதனை	विज्ञाय	அறிந்து
विशिः	மூன்று	प्रतस्थतुः	புறப்பட்டுவந்தார்கள்.

ततश्चिक्षेप शैलाग्रं नीलस्त्रिशिरसे तदा । तद्रावणसुतो धीमान्विभेद निशितैः शरैः ॥ २१ ॥

ततः	அப்பொழுது	रावणसुतः	ராவணன் மைந்தனும்
नीलः	நீலன்	तदा	அப்பொழுது
विशिरसे	திரிசிரவின்மீது	तत्	அதை
शैलाग्रं	மலைச்சிகரமொன்றை	निशितैः	கூரிய
चिक्षेप	வீசிஞன்.	शरैः	பாணங்களால்
धीमान्	புத்திமானாகிய	विभेद	பிளந்துவிட்டான்.

तद्वाणशतनिर्भिन्नं विदारितशिलातलम् । सविस्फुलिङ्गं सज्वालं निपपात गिरेः शिरः ॥

तद्वाणशत- }	அவனது அனேக	शिरः	சிகரம்
निर्भिन्नं }	பாணங்களால் தாக்கப்பட்ட	सविस्फुलिङ्गं	நெருப்புப்பொறி யுடனும்
विदारितशिलातलं	பெரும் பாறைகளும்	सज्वालं	ஜ்வாலையுடனும்
गिरेः	மலை [பிளவுண்ட	निपपात	கீழ்விழுந்தது.

ततो जृम्भितमालोक्य हर्षादेवान्तकस्तदा । परिधेणाभिदुद्राव मारुतात्मजमाहवे ॥ २३ ॥

ततः	பின்னர்	मारुताःसजं	ஆஞ்சனேயரை
देवान्तकः	தேவாந்தகன்	आलोक्य	பார்த்து
आहवे	போரில்	तदा	அப்பொழுது
हर्षात्	சந்தோஷத்தால்	परिधेण	உழைத்தடியுடன்
जृम्भितं	துள்ளியெழுந்த	अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடிஞன்.

तपापतन्तमुत्प्लुत्य हनुमान् मारुतात्मजः । आजघान तदा मूर्ध्नि वज्रकल्पेन मुष्टिना ॥२४॥

तदा	அப்பொழுது	उत्प्लुत्य	தாவி
मारुतात्मजः	வாயுபுத்தல்வனாகிய	मूर्ध्नि	தலையில்
हनुमान्	ஹனுமார்	वज्रकल्पेन	வஜ்ராயுதத்தை
आपतन्तं	எதிர்த்துவரும்	मुष्टिना	முஷ்டியால் [பிகர்த்த
सं	அவனை	आजघान	புடைத்தார்.

शिरसि प्रहरन्वीरस्तदा वायुसुतो बली । नादेनाकम्पयच्चैव राक्षसान् स महाकपिः ॥२५॥

वीरः	சூரரு	शिरः	சிரஸில்
बली	பலவானும்	प्रहरन्	புடைத்துக்கொண்டு
वायुसुतः	வாயுபுத்தல்வருமாகிய	नादेन	கர்ஜினைப்பால்
सः महाकपिः	அந்த வானரோத்தமர்	राक्षसान् च एव	அரகர்களுள்ளோரையும்
तदा	அப்பொழுது	अकम्पयन्	நடுங்கச்செய்தான்.

स मुष्टिनिष्पिष्टविकीर्णमूर्धा निर्वान्तदन्ताक्षिवेधम्विजिह्वः

देवान्तको राक्षसराजसूदुर्गतासुरव्यां सहसा पपात

॥ २६ ॥

सः	அந்த	निर्वान्तदन्ताक्षि	நிற்குநரும் கண்டனரும்
राक्षसराजसूनुः	ராவணன் புதல்வ	विलम्बविह्वः	பிதுங்கி நாவ
	கைய	गासुः	மரித்தவனுப்[தொங்கி
देवान्तकः	தேவாந்தகன்	उर्या	பூமியில்
मुष्टिनिष्पिष्ट-	முஷ்டியின் குத்தால்	सहसा	சடங்கென
विकीर्णमूर्धा	மண்டை சிதறி	पपात	சுமந்தான்

तस्मिन्हे राक्षसयोधमुख्ये महाबले संयति देवशत्रौ ।

कुद्वस्त्रिमूर्धा निशिताग्रमुग्रं वर्ष नीलोरसि बाणवर्षम्

॥ २७ ॥

संयति	போரில்	विमूर्धा	திரிசிரஸ்
देवशत्रौ	தேவசத்ருவும்	कुद्वः	சினங்கொண்டு
महाबले	மகாபலசாலியும்	नीलोरसि	நீலனது மார்பில்
राक्षसयोधमुख्ये	ராட்சஸயோதர்களுள்	उग्रं	பலங்கரமானதும்
	சிறந்தவனுமான	निशिताग्रं	கூர்[துணிகளுற்றது
तस्मिन्	அவன்	बाणवर्ष	சாமாரியை [மான
हते	மானவும்	वर्ष	வர்த்தித்தான்.

महोदरस्तु संक्रुद्धः कुञ्जरं पर्वतोपमम् । भूयः समधिख्याशु मन्दरं रश्मिवानिव ॥ २८ ॥

ततो बाणमयं वर्षं नीलस्योरस्यपातयत् । गिरौ वर्षं तडिच्चक्रचापवानिव तोयदः ॥ २९ ॥

महोदरः तु	மஹோதரனும்	उरसि	மார்பில்
संक्रुद्धः	மிசச்சினந்து	बाणवयं	சரமயமான
आशु	விரைவில்	वर्ष	மாரியை
भूयः	மீளவும்	गिरौ	பர்வதத்தில்
पर्वतोपमं	மலையை நிகர்த்த	तडिच्चक्र-	மின்னக்கூட்டங்[னை
	யாணையொன்றில்	चापवान्	யும், வானவில்லையும்
रश्मिवान्	நீரவன		கொண்ட
मन्दरं	மந்தாமலையில்	तोयदः	மேசம
इव	எவ்விதமோ அவ்	वर्षं	மழையை
		इव	எப்படியோ அப்ப
समधिख्या	ஏறிக்கொண்டு	ततः	அப்பொழுது [டியே
नीलस्य	நீலனது	अपातन्	பொழிந்தான்.

ततः शरौघैरभिवर्ष्यमाणो विभिन्नगात्रः कपिसैन्यपालः ।

नीलो बभूवाथ निस्पृष्टगात्रो विष्टम्भितस्तेन महाबलेन

॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	तेन	அவனால்
कपिसैन्यपालः	வானரச்சேனைத் தலைவனும்	शरौघैः	பாணவர்ஷங்களால்
निस्पृष्टगात्रः अथ	தேகக்கட்டமைந்த	अभिवर्ष्यमाणः	வர்ஷிக்கப்பட்டு
नीलः	நீலன் [வனமு1ன	विभिन्नगात्रः	உடல் பிளவுண்டு
महाबलेन	மக1 பலசாலிய1ன	विष्टम्भितः	திகைத்து நின்றவ
		बभूव	இருந்தான். [ரைய

ततस्तु नीलः प्रतिलभ्य संज्ञां शैलं समुत्पाद्य सवृक्षपण्डम् ।

ततः समुत्पत्य भृशोग्रवेगो महोदरं तेन जघान मूर्ध्नि

॥ ३१ ॥

ततः	அப்பொழுது	ततः	அவ்விடத்தினின்று
नीलः तु	நீலனும்	समुत्पत्य	துள்ளியெழுந்து
संज्ञां	தெளிவை	भृशोग्रवेगः	மிகப் பயங்கரமான வேகங்கொண்டு
प्रतिलभ्य	அடைந்து	महोदरं	மகோதரனை
सवृक्षपण्डं	மாக்கூட்டங்களோடு கூடிய	तेन	அதனால்
शैलं	மலையொன்றை	मूर्ध्नि	தலையில்
समुत्पाद्य	பிடுங்கிக்கொண்டு	जघान	புடைத்தான்.

ततः स शैलेन्द्रनिपातभग्नो महोदरस्तेन महाद्विपेन ।

विपोथितो भूमितले गतासुः पपात वज्राभिहतो यथाऽद्रिः

॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	गतासुः	மரித்தவனாகி
सः	அந்த	वज्राभिहतः	வஜ்ராயுதத்தால் அடியுண்ட
महोदरः	மகோதரன்	अद्रिः	பர்வதம்
शैलेन्द्रनिपातभग्नः	மாமலையின் வீழ்ச்சி யால் தாக்கப்பட்டு	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
तेन	அந்த	भूमितले	பூமிப்பரதேசத்தில்
महाद्विपेन	பெரும் யானையுடன்	पपात	சாய்ந்துவிட்டான்.
विपोथितः	மர்ந்திக்கப்பட்டவ னாய்		

पितृव्यं निहतं दृष्ट्वा त्रिशिराश्चापमाददे । हनुमन्तं च संक्रुद्धो विव्याध निशितैः शरैः ॥

विशिराः	திரிசிரஸ்	संक्रुद्धः	மிகச்சினந்து
पितृव्यं	சிறிய தந்தையை	हनुमन्तं च	ஹனுமாரையும்
निहतं	மாண்டவனாய்	निशितैः	கூரிய
दृष्ट्वा	கண்டு	शरैः	பாணங்களால்
चापं	வில்லை	विव्याध	எய்தனன்.
आदद	கைக்கொண்டான்.		

दिवः क्षिमासिबोल्कां तां शक्तिं क्षिप्तमसङ्गताम् । गृहीत्वा हरिशार्दूलो बभञ्ज च ननाद च ॥

हरिशार्दूलः	வானரோத்தமரான அவா	असङ्गतां	தடைபடாது
दिवः	ஆகாயத்தினின்று	क्षिप्तं	எறியப்பட்ட
क्षिप्तं	ஏறியப்பட்ட	शक्तिं च	சக்தியாயுதத்தை
उल्कां	கொள்ளிக்கட்டை	गृहीत्वा	கைப்பற்றி
हव	போன்றதான	बभञ्ज	முறித்துவிட்டார்.
तां	அந்த	ननाद च	சிங்கநாதமும் செய் தார்.

तां दृष्ट्वा घोरसङ्काशां शक्तिं भग्नां हनूयता । प्रहृष्टा वानरगणा विनेदुर्जलदा इव ॥ ४० ॥

वानरगणाः	வானரசமூலங்கள்	भग्नां दृष्ट्वा	முறிபட்டதாய் கவ
घोरसङ्काशां	பயங்கரத்தோற்றம்	प्रहृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டவா களாய்
तां	அந்த	जलदाः इव	மேகங்கள்போல்
शक्तिं	சக்தியை	विनेदुः	கர்ஜித்தனர்
हनूयता	அனுமாரால்		

ततः खड्गं समुद्यम्य त्रिशिरा राक्षसोत्तमः । निजघान तदा व्यूढे वायुपुत्रस्य वक्षसि ॥

ततः	அனந்தரம்	वायुपुत्रस्य	வாயுபுத்தல்வருடைய
राक्षसोत्तमः	ராட்சஸோத்தமனாகிய	व्यूढे	விசாலமான
त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	वक्षसि	மார்பில்
खड्ग	கத்தியை	तदा	அப்பொழுது
समुद्यम्य	ஓங்கி	निजघान	நாட்டினான்.

खड्गप्रहाराभिहतो हनूयान् मारुतात्मजः । आजघान त्रिशिरसं तलेनोरसि वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்பவானும்	तलेन	உள்ளங்கையால்
मारुतात्मजः	வாயுபுத்தல்வருமாகிய	त्रिशिरसं	திரிசிரஸை
हनूयान्	அனுமார்	उरसि	மார்பில்
खड्गप्रहाराभिहतः	கத்தியின் வெட்டால் தாக்கப்பட்டவராய்	आजघान	அறைந்தார்.

स तद्याभिहतस्तेन सस्तहस्तायुधो भुवि । निपपात महातेजास्त्रिशिरास्त्यक्तचेतनः ॥४३॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிகுந்த	त्यक्तचेतनः	உணர்
सः	அந்த	सस्तहस्तायुधः	கைகளிலிருந்த ஆயு தங்கள் நழுவி
त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	भुवि	பூமியில்
तेन	அவரால்	निपपात	வீழ்த்துவிட்டான்.
तद्याभिहतः	உள்ளங்கையால் அறையுண்டவனாய்		

स तस्य पततः खड्गं समाच्छिद्य महाकपिः । ननाद गिरिसङ्काशस्त्रासयन् सर्वनैर्ऋतान् ॥

ச:	அந்த	சமாச்சித்ய	கைப்பற்றி
गिरिसङ्काशः	மலையை நிகர்த்த	सर्वनैर्ऋतान्	எல்லா அரக்கர்
महाकपिः	வானரோத்தமர்		களையும்
पततः	விழுதும்	त्रासयन्	பயமுறுத்திக்
तस्य	அவனது		கொண்டு
खड्गं	கத்தியை	ननाद	காஜித்தார்.

अमृष्यमाणस्तं घोषमुत्पपात निशाचरः । उत्पत्य च हनूमन्तं ताडयामास मुष्टिना ॥४५॥

निशाचरः	அரக்கன்	उत्पत्य	எழுந்தது
तं घोषं	அந்த நாத்ததை	हनूमन्तं च	அனுமாரையும்
अमृष्यमाणः	பொறுதவனாய்	मुष्टिना	முஷ்டியால்
उत्पपात	எழுந்தான்.	ताडयामास	சூத்தினான்.

तेन मुष्टिप्रहारेण संचुकोप महाकपिः । कुपितश्च निजग्राह किरीटे राक्षसर्षभम् ॥ ४६ ॥

परवीरहा	சத்ருசம்ஹாரகரும்	कुपितः	கோபங்கொண்ட
महाकपिः च	வானரோத்தமரு		அவர்
	மாகும	रोषताम्राक्षः	கோபத்தால் கண்கள்
हनुमान्	அனுமார்		சுவந்து
तेन	அந்த	राक्षसर्षभं	ராக்ஷஸோத்தம
मुष्टिप्रहारेण	முஷ்டியின் சூத்தால்	राक्षसं	அரக்களை
संचुकोप	சினந்தார்.	किरीटे	கிரீடத்தல்
		निजग्राह	பற்றினார்.

स तस्य शीर्षाण्यसिना शितेन किरीटजुष्टानि सकुण्डलानि ।

क्रुद्धः प्रचिच्छेद सुतोऽनिलस्य त्वष्टुः सुतस्येव शिरांसि शक्रः ॥ ४७ ॥

क्रुद्धः	சினங்கொண்ட	शितेन	கூரிய
सः	அந்த	असिना	கத்தியால்
अनिलस्य	வாயுபகவானது	शक्रः	இந்திரன்
सुतः	புதல்வர்	त्वष्टुः	தவஷ்டாவின்
तस्य	அவனது	सुतस्य	புத்ரனின் (விருத்ரா
किरीटजुष्टानि	மகுடங்கள் புனைந்த		சுரனின்)
	வைகளும்	शिरांसि	தலைகளை
सकुण्डलानि	குண்டலமணிந்தவை	इव	எவ்வண்ணமோ
	களுமான		அவ்வண்ணமே
शीर्षाणि	தலைகளை	प्रचिच्छेद	அறுத்துத்தள் ளினார்.

तान्यायताक्षाण्यगसन्निभानि प्रदीप्तैश्वानरलोचनानि ।

पेतुः शिराभीन्द्ररिषोर्धरण्यां ज्योतीषि मुक्तानि यथाऽर्कमार्गात् ॥ ४८ ॥

ஸர்:	இந்திரசத்ரு	शिरांसि	தலைகள்
தாமி	அந்த	அர்க்மார்	சூர்யமார்க்கத்தினின்
அயதாक्षाणि	பெரும் கருவிழிக		று (அகாயத்தினின்று)
	ஒற்றிவைக்கும்	मुक्तानि	சிறிய
अगसन्निभानि	மலைகளே நிகர்த்தவை	ज्योतीषि	நக்சத்திரங்கள்
	களுநம்	यथा	போல்
प्रदीप्तैश्वानर- }	ஜ்வலிக்கும் அக்னி	धरण्यां	பூமியில்
लोचनानि }	போன்ற கண்களுந்		
	நவைகளுமான	पेतुः	விழுந்தன.

तस्मिन् हते देवरिपौ त्रिशिषे हनूमता शक्रपराक्रमेण ।

नेदुः सुवङ्गाः प्रचाल भूमी रक्षांस्यथो दुद्रुविरे समन्तात् ॥ ४९ ॥

देवरिपौ	தேவசத்ருவாகிய	नेदुः	ஆரவாரித்தார்கள்.
तस्मिन् त्रिशिषे	அந்த திரிகிரஸ்	भूमिः	பூமி
शक्रपराक्रमेण	இந்திரனது பிரதாபம்	प्रचाल	அசைந்தது.
	கொண்ட	अथ	அப்பொழுது
हनूमता	ஆஞ்சனேயரால்	रक्षांसि	அரக்கர்கள்
हते	மாண்டவளவில்	समन्तात्	நாற்புறத்திலும்
सुवङ्गाः	வானர்கள்	दुद्रुविरे	ஒடினார்கள்.

हत् त्रिशिरसं दृष्ट्वा तथैव च महोदरम् । हतौ प्रेक्ष्य दुराधपौ देवान्तकनरान्तकौ ॥ ५० ॥

चुकोप परमामर्षी मत्तो राक्षसवृद्धवः । जग्राहार्चिष्मतीं घोरां गदां सर्वायसीं शुभाम् ॥

हेमपट्टपरिक्षिप्तं मांसशोणितफेनिलाम् । विराजमानां वपुषा शत्रुशोणितरञ्जिताम् ॥ ५१ ॥

तेजसा संप्रीप्तायां रक्तमाल्यविभूषिताम् । ऐरावतमहापद्मसार्वभौमभयावहाम् ॥ ५२ ॥

राक्षसवृद्धवः राक्षஸே தத்தமனாகிய

मत्तः மத்தன்

त्रिशिरसं திரிகிரஸ்ஸை

हत् दृष्ट्वा மாண்டவனாகக் கண்டு

तथा அப்படியே

महोदरं மகோதரனையும்

च மாண்டவனாகக்கண்டு

दुराधपौ வெல்லற்கரிய

देवान्तक- } தேவாந்தகனையும்

नरान्तकौ एवं } நராதகனையும்

हतौ மாண்டவர்களாய்

प्रेक्ष्य கண்டு

परमामर्षी மிகப்பொறுதவனாய்

चुकोप சினம் மூண்டான்.

अर्चिष्मतीं ஜ்வாலைகளுடன்

॥ கூடியதும்

घोरां பயங்கரமானதும்

सर्वायसीं முழு இரும்பாலான

शुभां அழகியதும் [தும்

हेमपट्टपरिक्षिप्तं பொற்பட்டங்கள்

प्रीणितरञ्जिताम् பிணைக்கப்பட்டதும்

मांसशोणित- } மாம்சங்களாலும்,

फेनिलं } ரத்தத்தாலும் பூச்

वपुषा ஒளிகொண்டு

विराजमानां பிரகாசிக்கின்றதும்

स वेगवान् वेगवद्भ्युपेत्य तं राक्षसं वानरवीरमुख्यः ।

संवर्त्य मुष्टिं सहसा जघान बाह्वन्तरे शैलनिकाशरूपः

॥ ५९ ॥

ச: அந்த
வேகவான் வேகசாலியாகிய
சீலனிகாசரூப: மலையை நிகர்த்த
உருவமுடைய
வானரவீர: வானரவீரத்தலைவர்
தம் அந்த
ராक्षसம் அரக்கனை

வேகத்துடன்
ஊயுபெய் கிட்டி.
முஷ்டியை
சுழற்றி
பாஹ்வந்தரே மார்பில்
சஹசா வலுக்கொண்டு
ஜகான குத்தினான்.

स कृत्तमूयः सहसेव वृक्षः क्षितौ पपात क्षतजोक्षिताङ्गः ।

तां चास्य घारां यमदण्डकल्पां गदां प्रगृह्णाशु तदा ननाद

॥ ६० ॥

ச: அவன் (அரக்கன்)
கூத்தமூல: வேரறுக்கப்பட்ட
வृक्ष: இவ் மரம்போலவே
क्षितौ பூமியில்
क्षतजोक्षिताङ्ग: அங்கங்கள் ரத்தத் தால் நனைந்தவனாய்
सहसा சடக்கென
पपात வீழ்ந்தான்.
तदा அப்பொழுது

अस्य இவனுடைய
यमदण्डकल्पां எமதண்டத்தை நிகர்த்த
घारां பயங்கரமான
तां அந்த
गदां च கதையையும்
अशु வெடுக்கென
प्रगृह्णाशु பிடுங்கிக்கொண்டு
ननाद கர்ஜித்தார்.

मुहूर्तमासीत्स गतासुकल्पः प्रत्यागतात्मा सहसा सुरारिः ।

उत्पत्य सन्ध्याभ्रसमानवर्णस्तं वारिराजात्मजमाजघान

॥ ६१ ॥

सन्ध्याभ्रसमानवर्णः மாலைமேகத்தை நிகர்த்த நிறமுடைய
सुरारि: தேவசத்ருவான
स: அவன்
गतासुकल्प: மரித்தவனை நிகர்த்து
मुहूर्त சிறிதுகாலம்
आसीत् இருந்தான்.

सहसा திடீரென
प्रत्यागतात्मा உணர்வுற்றவனாய்
उत्पत्य துள்ளியெழுந்து
तं அந்த
वारिराजात्मजं வருணபுதல்வனை
आजघान புடைத்தான்.

स मूर्च्छितो भूमितले पपात मुहूर्तमुत्पत्य पुनः ससंज्ञः ।

तामेव तस्यादिवराद्रिकल्पां गदां समाविध्य जघान संख्ये

॥ ६२ ॥

संख्ये போரில்
स: அவன்
मूर्च्छित: மூர்ச்சையுண்டவனாய்
भूमितले பூப்பிரதேசத்தில்
मुहूर्त சிறிதுநேரம்
पपात விழுந்துகிடந்தான்.
पुन: மீளவும்
ससंज्ञ: பிரக்ஞையுற்றவனாய்

उत्पत्य கிளம்பி
तस्य அவனுடைய
तां அந்த
अदिवराद्रिकल्पां பெரும் மரங்களையும் மலைகளையும் நிகர்த்த
गदां एव கதையையே
समाविध्य சுழற்றி
जघान புடைத்தான்.

सा तस्य रौद्रा समुपेत्य देहं रौद्रस्य देवाध्वरविप्रशत्रोः ।

विभेद वक्षः क्षतजं च भूरि सुस्राव धात्वम् इवादिराजः

॥ ६३ ॥

ரோடா	பயங்கரமான
சா	அது (கதை)
தேவாध्वர-	} தேவர்களுக்கும், யா
विप्रशत्रोः	
	கங்களுக்கும் பிராம்
	மணர்களுக்கும் சத்-
रौद्रस्य	க்ரூரனான [ருவான
तस्य	அவனுடைய
देहं	தேகத்தை
समुपेत्य	தாக்கி

वक्षः	மார்பை
विभेद	பிளந்தது.
भूरि	அதிகமான
क्षतजं च	ரத்தத்தையும்
अदिराजः	ஹிமவான்
धात्वम्	காவிரீரை
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்
	வண்ணமே
सुस्राव	பெருக்கற்று.

सोऽभिदुद्राव वेगेन गदां तस्य महात्मनः

॥ ६४ ॥

महात्मनः	பெருந்தேகமுடைய
तस्य	அவனது
गदां	கதையை

वेगेन	ஆத்திரத்துடன்
सः	அவன் (ரிஷபன்)
अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடினான்.

गृहीत्वा तां गदां भीमामविध्य च पुनः पुनः । मत्तानीकं महात्मानं जघान रणमूर्धनि ॥

रणमूर्धनि	போர்முனையில்
तां	அந்த
भीमां	பயங்கரமான
गदां	கதையை
गृहीत्वा	கைமகொண்டு

पुनः पुनः च	மீண்டும், மீண்டும்
आविध्य	சுழற்றி
महात्मानं	பேருடல் படைத்த
मत्तानीकं	மஹாபார்ச்வனே
जघान	புடைத்தான்.

स स्वया गदया भग्नो विशीर्णदशनेक्षणः । निपपात ततो मत्तो वज्राहत इवाचलः ॥६६॥

ततः	அப்பொழுது
सः	அந்த
मत्तः	மகாபார்ச்வன்
स्वया	தனது
गदया	கதையால்
भग्नः	தாக்கப்பட்டு

विशीर्णदशनेक्षणः	பற்களும் கண்களும்
	தெறித்தவனாய்
वज्राहतः	வஜ்ராயுதத்தால்
अचलः	மலை [அடியுண்ட
इव	போல
निपपात	கீழே சாய்ந்து
	விட்டான்.

विशीर्णनयने भूमौ गतसत्त्वे गतायुषि । पतिते राक्षसे तस्मिन्विद्रुतं राक्षसं बलम् ॥६७॥

तस्मिन्	அந்த
राक्षसे	அரக்கன்
विशीर्णनयने	கண்கள் பிதுங்கி
गतसत्त्वे	ஆற்றலிழந்து
गतायुषि	உயிரிழந்து

भूमौ	பூமியில்
पतिते	சாய்ந்தவளவில்
राक्षसं	அரக்க
बलं	சேனை
विद्रुतम्	ஒடலுற்றது.

तस्मिन्हते भ्रातरि रावणस्य तन्नैर्ऋतानां बलमर्णवाभम् ।

त्यक्तयुधं केवलजीवितार्थं दुद्राव भिन्नार्णवसन्निकाशम्

॥ ६८ ॥

रावणस्य	ராவணனது	बलं	சேனையானது
भ्रातरि	பிராதாவான	त्यक्तयुधं	ஆயுதங்களை எறிந்து விட்டு
तस्मिन्	அவன்	केवलजीवितार्थं	உயிர்மாத்திரமிருந்
हते	மாண்டவளவில்		தால் போதுமென்று
तव	அந்த	भिन्नार्णवसन्निकाशं	கரை பிளந்த கடலை
नैर्ऋतानां	அரக்கர்களின்		நிகர்த்ததாய்
अर्णवाभं	கடலை நிகர்த்த	दुद्राव	சிதறி ஓடிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17916

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3241

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे द्वाविंशोऽह्नि वर्तमानकथापसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்திரண்டாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

॥ शुद्धिपत्रम् ॥

पृष्ठम्	वर्गम्	श्लोकम्	पादम्	पङ्क्ति	अवद्धम्	सुबद्धम्
39	4	114	2	..	फेनौघैर्नृत्यत	फेनौघैर्नृत्यन्
91	13	6	..	2	शक्तौ:	शक्तौ
129	18	10	..	1	महाप्रकण्डम्	महाप्रकण्डम्
253	32	12	..	2	आदिष्टं	आदिष्टं
255	32	21	1	..	चरिष्यामिति	चरिष्यामीति
288	37	3	1	..	पनसस्तदा	पनसस्तदा
336	42	13	..	2	विविधानि	विविधान्
377	47	1	..	2	रश्धु	रश्धुः
432	54	4	1	..	शूरो	शूरा
458	57	22	..	2	मुहूर्तन	मुहूर्तेन
459	„	29	2	..	महता वृतः	महताऽऽवृतः
469	58	32	1	1	महाद्रुमं	महाद्रुमां
473	58	59	..	2	मूर्ध्नि	मूर्ध्नि
502	59	114	1	..	भरतानुजोऽप्यं	भरतानुजोऽग्रे
512	59	154	..	2	तथा	तदा
537	61	12	1	1	देव	देवा
553	63	20	2	..	व्यपरोप्यते	व्यवरोप्यते
555	63	28	2	..	नीतेयु	नीतेषु
563	64	13	..	2	अद्यापि	अद्यापि
574	65	32	2	..	रराजे	रराज
584	66	20	2	..	परिगम्य	परिक्रम्य
589	67	7-8	..	2	विपरिधावत्	विपरिधावति
609	67	109	..	2	प्रथितान्त्रमालाः	प्रथितान्त्रमाला
640	69	49	..	1	प्रविश्य	आविश्य
656	70	21	..	2	निशितैः	निशितैः

